

What Jesus Demands From the World

داواکارییه کانی

عیسا

له جیهان

"هه موو ده سه لاتییک
له ئاسمان و زهوی
به من دراوه."

عیسای مه سیح

چان پاپیهر

وه رگیڕانی:

نه ریمان تاهیر و ئه ندازیار سروش

داواکاریه کانی عیسا له جیهان

جان پایپەر

Email: jamala@worksmail.net

Email: contact@handofhelp.info

Skype: [jamalabumajd](https://www.skype.com/name/jamalabumajd)

www.handofhelp.info

UK: +44 (0) 7966 610944

Iraq: +964 (0) 751 792 5515

iraq, erbil, Ankawa, Hershem 28 / 23

ئەم بەرھەمە وەرگىرانىكە لە كىتەبى ئىنگىلىزى

What Jesus Demands from the World
Copyright © 2006 by Desiring God Foundation
Published by Crossway Books
a publishing ministry of Good News Publishers
1300 Crescent Street
Wheaton, Illinois 60187
First printing, 2006
Printed in the United States of America

● ناوی كىتەب: داواكارىيەكانى عىسا لە جىهان

● نووسەر: جان پاپەر

● وەرگىرانى: ئەندازىار سروش و نەرىمان تاهىر

● چاپى يەكەم، ۲۰۲۰

● چاپخانه:

● تىراژ:

● ژمارەى سپاردن:

ماڤى چاپکردنى لەلایەن رێکخراوى هاند ئۆف هیلپ پارێزراوه

هەموو ئایەتەکانى لە چاپى کوردی سۆرانى ستاندرهوه (KSS) وەرگىراوه. هەموو مافەکانى پارێزراوه.

پیشکشه به

بنیامین و میلیسا که به خوشه‌ویستی عیساه ده‌ژین

ناوه پړۆک

لاپهړه	
۱	سوپاسنامه
۳	پیشنارگه لیک سهارهت به شتوازی خویندنه وهی ئەم په پرتووکه
۴	ناساندن: ئامانج و مهبهستی ئەم په پرتووکه
۱۵	چهند وشه بهک بو زانا و شاره زایانی کتیبی پیروژ (وه ئەوانه ی که ده یانه ویت بزنان خه ریکی چین)
۲۳	داواکاری یه کهم: ده بیت له دایک بیته وه
۲۶	داواکاری دووهم: تۆبه بکه
۳۰	داواکاری سێهه: وه ره بو لام
۳۴	داواکاری چوارهم: باوه پرت پیم هه بیت
۳۹	داواکاری پینجهه: منت خوش بویت
۴۴	داواکاری شه شهه: گویم لی بگره
۵۰	داواکاری حهوتهم: به منه وه په یوه ست به
۵۷	داواکاری هه شتهه: خاچه کهت هه لبرگه و دوام بکه وه
۶۴	داواکاری نۆیهه: به هه موو دل و گیان و بیر و هیژته وه خودات خوشبویت
۷۲	داواکاری ده یهه: دلخوش به و له خوشیدا هه لپه ره
۸۰	داواکاری یازده یهه: له وه بترسن که توانای له ناوبردنی گیان و جهسته ی له دۆزه خدا هه یه
۸۶	داواکاری دوازدده یهه: له پوچ و راستیدا خودا به رسته
۹۲	داواکاری سێزده یهه: هه میسه نوێژ و نزا بکه و هه رگیز بیهیوا مه به
۱۰۰	داواکاری چواره ده یهه: نیگه رانی پیداو یستیه کانی پوژانه مه به
۱۰۷	داواکاری پازده یهه: نیگه رانی هه ره شه ی مروغه کان مه به
۱۱۱	داواکاری شازده یهه: به شه پرکردن له گه ل شانازی و لووتبه رزی، خۆت نزم بکه وه و بیفیز به
۱۱۶	داواکاری حه فده یهه: وه کو مندال و خزمه تکار و دلشکاوکی بویره وه خۆت نزم بکه وه و بیفیز به
۱۲۳	داواکاری هه ژده یهه: توو ره مه به - متمانته به وه هه بیت که خودا هه موو شتیکت بو دابین ده کات

۱۳۱	داواکاری نۆزده يەم: تووپره مەبە - بەزەیی و لیخۆشبوون لە ئامیز بگره
۱۳۸	داواکاری بیستم: ویست و خواستی باوكم جیه جی بکه که له ئاسمانه - له پښه گه میتمانە کردن به عیسا بښکونه ده بیت
۱۴۴	داواکاری بیست و یه کهم: ویست و خواستی باوكم جیه جی بکه که له ئاسمانه - له پښه گه میتمانە کردن به عیسا ده گۆردری
۱۵۱	داواکاری بیست و دووهم: کۆشش بکه به نیو ده رگا ته نگه که دا بجیه ژووره وه، چونکه ته واوی ژیان جهنگ و شه په
۱۵۸	داواکاری بیست و سیه م: کۆشش بکه به نیو ده رگا ته نگه که دا بجیه ژووره وه، چونکه عیسا په یمانی نوڤ دینیه دی
۱۶۵	داواکاری بیست و چواره م: کۆشش بکه له به نیو ده رگا ته نگه که دا بجیه ژووره وه، چونکه تۆ پتیشه وخت له نیو ده سه لاتی شانشیندی
۱۷۳	داواکاری بیست و پینجه م: ده بیت له فهریسییه کان راستودروستر بیت، چونکه دوورو و ناشرین بوون
۱۷۸	داواکاری بیست و شه شه م: ده بیت له فهریسییه کان راستودروستر بیت - ناو په رداخه کش پاک بکه وه
۱۸۶	داواکاری بیست و هه وته م: ده بیت له فهریسییه کان راستودروستر بیت، چونکه هه موو داریکی باش به ره هه می باش ده گریت
۱۹۲	داواکاری بیست و هه شته م: دوژمنه کانت خوشبویت - به ره و پښه گای راست پښوینیان بکه
۲۰۱	داواکاری بیست و نویه م: دوژمنه کانت خوشبویت - نوڤز بکه ن بۆ ئه وانه ی خراپه تان به رامبه ر ده که ن
۲۱۰	داواکاری سییه م: دوژمنه کانت خوشبویت - چاکه بکه له گه ل ئه وانه ی پریان لیت ده بیته وه، به خسه به وانه ی داوات لیده که ن
۲۲۱	داواکاری سی و یه که م: دوژمنه کانت خوشبویت بۆ ئه وه ی نیشانی بده ی که پۆله ی خودایت
۲۲۸	داواکاری سی و دووهم: دراوسیکه ت وه کو خۆت خوشبویت چونکه شه ریه ت و پتیه مبه ران به مه وه به ندن
۲۳۵	داواکاری سی و سیه م: چیت بۆ خۆت پی باشه بۆ دراوسیکه شت پی باش بیت
۲۴۱	داواکاری سی و چواره م: نزیکه که ت وه کو خۆت و به و جوړه ی که عیسا خوشی ده وپی، خوشبویت
۲۴۷	داواکاری سی و پینجه م: له پښه گه به خشی نی قوربانی ئاسا و دلفراوانیه وه، له ئاسمان گه نجینه کۆ بکه وه
۲۵۲	داواکاری سی و شه شه م: گه نجینه له ئاسمان بۆ خۆت کۆ بکه وه و خوشیت له مه سحدا زیاد بکه
۲۵۹	داواکاری سی و هه وته م: گه نجینه له ئاسمان بۆ خۆتان کۆ بکه وه - «باوکت خوشحال که شانشینه که ت بداتی»

۲۶۷	داواکاری سی و هه شتەم: سویند مه خو - تامی راستیی بکه و راستیی بلن
۲۷۲	داواکاری سی و نۆیهەم: سویند مه خو - با قسه کهت ته نها به «به لئ» یان «نه خیر» بیت
۲۷۷	داواکاری چلەم: ئه وهی که خودا به یه کی گه یاندوو، با هیچ مروفتیک جودای نه کاته وه، چونکه هاوسه رگیری په نگدانه وهی په یمانی خودایه له گه ل ئیمه
۲۸۳	داواکاری چل و یه کهم: ئه وهی که خودا به یه کی گه یاندوو، با هیچ مروفتیک جودای نه کاته وه، چونکه ئه وهی که جودا ده بیته وه و هاوسه رگیری له گه ل که سیک دیکه دا ده کات، داوینسی ده کات
۲۹۱	داواکاری چل و دووهم: ئه وهی که خودا به یه کی گه یاندوو، با هیچ مروفتیک جودای نه کاته وه، یه ک پیاو، یه ک ژن، به نیعمه ت هه تا مردن
۲۹۷	داواکاری چل و سییهەم: ئه وهی هی قه یسه ره بیده نه قه یسه ر، ئه وه ش که هی خودایه بیده نه خودا
۳۰۲	داواکاری چل و چوارهەم: ئه وهی هی قه یسه ره بیده نه قه یسه ر، وه کو چۆن ئه وهی هی خودایه ده یده نه خودا
۳۰۸	داواکاری چل و پینجهەم: ئه مه بۆ وه بیر هینانه وهی من بکه ن، چونکه من کلێسا کهی خۆم بنیات ده نیم
۳۱۴	داواکاری چل و شه شهەم: ئه مه بۆ وه بیر هینانه وهی من بکه ن - قوتابی له ئاو هه لیکیشن و له شیوی په روه ردگاردای به شداری بکه ن
۳۲۰	داواکاری چل و هه وهەم: با پروونا کیت له به رده م که سانی دیکه دا بدره وشیته وه بۆ ئه وهی باوکت شکۆدار بکه ن که له ئاسمانه
۳۲۵	داواکاری چل و هه شتەم: با پروونا کیت له به رده م که سانی دیکه دا بدره وشیته وه - قوربانیی پر له خو شیی خو شه ویستی له کاتی ئازار و ناخو شیدا
۳۳۱	داواکاری چل و نۆیهەم: هه موو گه ل و نه ته وه کان بکه به قوتابی، چونکه عیسا خاوه ن هه موو ده سه لاتی بکه
۳۳۷	داواکاری په نجاهیهەم: هه موو گه ل و نه ته وه کان بکه به قوتابی، چونکه ناکریت ئه رکه که بوه ستیت

«هه موو ده سه لاتییک له ئاسمان و زه وی به من دراوه.»

عیسای مه سیح

سوڤاسنامه

ئەم كىتەبەمان ئەمىرۆ لەبەر دەستە چونكە تەوژمى دلفراوانى و دەستكراوھى زۆر لەوھ زياتر بەسەرمداد پڑاوه كە بتوانم ليرەدا ئاماژەى پى بكمە، بەدنيايەوھ زۆر لەوھ زياترە كە خۆم بيزانم. لەگەل ئەوھشدا بە خۆشحالىيەوھ، ناوى زۆر لايەن و كەسايەتى دەھيتم. پيران و ئەندامانى كلىساي باپتېستى بىتلەحم رېگەيان پيدام كە پىنج مانگ وتار و فېركردن پيشكەش نەكەم. ئەمە بەشېك بوو لەو چاكە و مېھرەبانييەى كە بە بۆنەى پىكەوھبووھمان بۆ ماوھى ۲۵ سالى خزمەت پيان بەخشيتم. بەبى ئەو پىنج مانگە، ئەم كىتەبە نەدەنووسرا.

سوڤاسى (تىندەيل ھاوس)^۱ لە كەيمىرجى ئىنگلتەرە دەكەم كە بە سەرچاوه فراوان و بەربلاوھەكەيانەوھ، شوپىنكى نايابيان بۆ ئەم جۆرە لىكۆلېنەوھ و نووسىنە دەستەبەر كردووه. ھەرۆھە سوڤاسى (بروس وينتەر) دەكەم كە ئەو كاتەى من لەوئى بووم، دواى ئەوھى كە بۆ ماوھىەكى زۆر بەدلسۆزىيەوھ ئەركى چاودىركردنى تىندەيل ھاوسى بە ئەستۆ گرتبوو، كەم كەم ئەم ئەركەكەى بەرەو كۆتايى دەچوو، بەراستى پيشوازىيەكى گەرم و برايانە لىى كردم و ھاوپرېيەكى باش و دلسۆزە. ئەندامان و خوینەرەنى تىندەيل ھاوس وایان كرد كە مانەوھەمان لەوئى پر بىت لە خۆش و سوود و بەرھەم. خودا خۆى ئەو دەستە خۆبەخشە نەناسراوانە دەناسىت كە كرانهوھ بۆ ئەوھى ئىمە بتوانىن لەوئى مېنىنەوھ.

(دەشقد ماتيس و جەستن تەيلەر و تىد گرېفین) رەشوووسى ئەم بەرھەماين چەندىن جار بەوردى خویندەوھ و يارمەتییان دام كە سەدان چاكسازى تىدا بكمە. ديسان (كارۆل ستەيباك) گروپەكەى خۆى كۆكردنەوھ و لىستى كىتەبى پىرۆز و كەسايەتییەكانى ئەم بەرھەمەيان ئامادە كرد كە يارمەتى خوینەر دەدات بە ئاسانى ئەوھ بدۆزنەوھ كە بەدوايدا دەگەرېن. (لەين دېنس) و گروپەكەى لە كرۆسەوى بوكس ھان و پشتگىرى ئەم پىرۆزەيان كرد بۆ ئەوھى لە خەيالەوھ بىت بە راستى. ھاوسەرەكەم كە ناوى «نویل»ە مالىكى نوئى لە شوپىنكى نویدا بۆ داين كردم و بە تەواوى ئازادى نووسىنى پى بەخشيتم، وھ ھەموو وشەىەكى بە جۆرىك خویندەوھ كە تەنھا ھاوسەرىكى بەھرەدار دەتوانىت بەو جۆرە بىت. ھەر شتىك كە دەيكەم لە پشتگىرى و ھاوكارى ئەوھوھ سەرچاوه دەگرىت.

كاتىك كەسېك دەپرسىت «بە چەند رۆژ ئەم پەرتووكت نووسى؟» من زۆبەى كات لە وھلامدا دەلیم: «بە شەست سالى». دەزانم كە ئەوھ وھلامىكى دلخۆشكەر نىيە، بەلام راستىيەكەم گوتووھ چونكە تەوژمى دلفراوانى و دەستكراوھى كە ئەم بەرھەمەى لىكەوتەوھ، ھەر لە سەرەتادا بەسەر ژياغدا رېزابوو. گومانم لەوھ نىيە كە ئەو ئەزموونەى

له قوتابخانه‌ی (سه‌مت درایف گره‌ید)^۳ له شاری گرینفیللی ویلايه‌تی کارۆلینای باشور له سالانی ۱۹۵۰ بۆ زانکۆی میونخ له سه‌ره‌تای سالانی ۱۹۷۰ به‌ده‌ستمه‌ینا، دواتر ئه‌رک و خزمه‌تی وشه‌ی خودا بۆ ماوه‌ی بیست و پینج سال له کلێسا بیتله‌حم ئه‌وه‌ی دروست کردوو که له‌نیۆ ئه‌م په‌رتووکه‌دايه. ژيان و زه‌حمه‌ت و ماندوو بوونی نووسین له‌یه‌کتر جودا ناکرێته‌وه.

بۆ ئه‌و هه‌مووه‌ ته‌وژمی دلفراوانی و ده‌ستکراوه‌یه‌یه - ناسراو و نه‌ناسراو - که پزراوه‌ به‌سه‌ر ژيانمدا، سوپاسی عیسا ده‌که‌م که منی به‌دییه‌ینا و بانگی کردم و هه‌موو پۆزانی ژيانمی به‌پێوه‌ بردوو، وه‌کو چۆن هه‌موو جیهان و هه‌ساره‌ و ئه‌ستیره‌کانی ئه‌م گه‌ردوونه‌ به‌پێوه‌ ده‌بات. نوێژ و نزا ده‌که‌م که ئه‌م په‌رتووکه‌ بیه‌ته‌ مایه‌ی ناسین و په‌رستن و گوێپایه‌لبوون له‌ عیسا‌ی مه‌سیح وه‌کو تاکه‌ پزگارکاری گوناوه‌کانمان و تاکه‌ فه‌رمانپه‌روایه‌کی ده‌سه‌لاتدار به‌سه‌ر هه‌موو جیهاندا.

پیشنیارگه لیک سه بارهت به شیوازی خویندنه وهی ئەم په‌رتوکه

په‌رتوکی گه‌وره به گشتی ده‌مانترسینیت، چونکه پیمان وایه که ده‌بیت له‌م سه‌ریه‌وه ده‌ست پیکه‌ین و هه‌تا ئه‌وسه‌ری رانه‌وه‌ستین و هیچ به‌شیکی پشتگوێ نه‌خه‌ین. من چاوه‌رپی ئه‌و شته له‌ زۆربه‌ی خویننه‌رانی ئەم به‌ره‌مه‌ ناکه‌م. هه‌ر چه‌نده ئومیدوارم هه‌ندیک که‌س هه‌مووی بخویننه‌وه. ئەم په‌رتوکه‌م به‌ جوړیک ریک خستوه که بابه‌ته‌کانی سه‌ره‌تا یارمه‌تی خویننه‌ر ده‌دات که بابه‌ته‌کانی دواتر تییگه‌ن. هه‌روه‌ها جوړیک له‌ بناغه و به‌ره‌وپیش‌چوون و لووتکه‌ی تیدایه. به‌لام به‌شه‌کان هه‌ندیک له‌ سه‌ربه‌خوینان پیوه‌ دیاره که زۆربه‌یان ده‌کریت به‌ ته‌نها و سه‌ربه‌خۆش بخویننه‌وه. ئه‌گه‌ر به‌شیکی پشت به‌ به‌شیکی دیکه به‌ستیت، ئه‌وا به‌ ئاشکرا هه‌ستی پی ده‌که‌یت.

بۆیه بانگه‌یشتت ده‌که‌م که له‌ هه‌رکوپوه‌هه‌رت کرد، له‌وپیوه‌ ده‌ست به‌ خوینده‌وه‌ی بکه. پیویست ناکات یه‌که‌م جار ناساندن بخویننه‌وه. ئومیدوارم که شیوازی لیکدان و په‌یوه‌ندیی ئیوان فه‌رمان و داواکارییه‌کانی عیسا زیاتر له‌ بابه‌تیکه‌وه بۆ بابه‌تیکه‌ی دیکه‌ت ببات.

هه‌ولمداوه که به‌پپی توانا به‌شه‌کان به‌ کورتی رابگرم، بۆ ئه‌وه‌ی به‌ گشتی ئه‌و که‌سانه‌ی که کاتیان که‌مه، رۆژانه به‌توانن به‌ یه‌ک دانشیتن به‌شیکی بخویننه‌وه. هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که هه‌ندیک به‌ش باسی هه‌مان داواکارییه‌ ده‌کات به‌لام له‌ گۆشه‌نیگایه‌کی جیاوازه‌وه. پیم باش بوو که بابه‌ته‌که له‌ چه‌ندین به‌شی کورتدا باس بکه‌م نه‌ک ئه‌وه‌ی له‌ یه‌ک به‌شی درێژدا هه‌مووی به‌مه‌ به‌ر باس.

له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که ئەم په‌رتوکه‌ تیشک ده‌خاته سه‌ر فه‌رمان و داواکارییه‌کانی عیسا، بۆیه ژیان و مردنی ئاماژه‌یه‌کی ئه‌وتوی پی نه‌دراوه. ئه‌گه‌ر ده‌ته‌ویت بزانیته‌ که چه‌نده به‌جوانی وینه‌ی ئه‌و دووانه‌م کیشاوه، ئه‌وا ده‌توانیت ئه‌و دوو په‌رتوکه‌ کورته‌ی دیکه‌م بخویننه‌وه که تییاندا به‌وردی باسی مردن و هه‌ستانه‌وه‌ی مه‌سیحم کردووه: بیین و چه‌شتی عیسا‌ی مه‌سیح له‌گه‌ڵ په‌نجا هۆکاری مردنی عیسا. بێگومان که‌سانی دیکه‌ش په‌رتوکی زۆر باشیان نووسیه‌ که من دواتر ئاماژه به‌ هه‌ندیکیان ده‌که‌م.

ئومیدوارم که له‌ کاتی خویندنه‌وه‌ی ئەم به‌ره‌مه‌دا، به‌رده‌وام نوێژ و نزا بکه‌یت. ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر تۆ له‌سه‌ر نوێژ رانه‌ها‌تووی، ئه‌وا داوا له‌ خودا بکه که له‌و هه‌لانه‌ بپارێزیت که من کردوومن و راستیه‌که‌ت نیشان بدات. ئه‌وه‌ی که به‌راستی گرنگه‌ ئه‌و کاریگه‌رییه‌ که خودا له‌ ژیا‌ماندا له‌ رێگه‌ی وشه‌ نووسراوه‌که‌یه‌وه به‌ رۆحی پیروزی دروستی ده‌کات.

له‌ کۆتاییدا نوێژ ده‌که‌م که عیسا‌ی زیندوو ئامانجی وشه‌که‌ی به‌دیبنیت کاتیک که ده‌خویننه‌وه: «ئهم شتانه‌م پی گوتن تا‌کو خۆشی متان تیدابیت و خۆشیتان پر و ته‌واو بیت» (یوحنا ۱۵: ۱۱).

ئامانج و مەبەستی ئەم پەرتووکه

ئامانجی ئەم پەرتووکه بریتییه له گوێپرایه‌لبوون بۆ عیسا به جوړیک که شکۆدارکردنی خودای لێی بکه‌وێته‌وه. بۆ به‌دیهاستی ئەم ئامانجه، من هه‌ول ده‌ده‌م که گوێپرایه‌لی کۆتا فه‌رمانی عیسا بم: «هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان بکه‌نه قوتابی، ... فێریان بکه‌ن با کار بکه‌ن به هه‌موو ئەو شتانه‌ی که پامسپاردوون» (مه‌تا ۲۸: ۱۹-۲۰). کۆتا پاسپارده‌ی عیسا بریتی بوو له‌ راگه‌یاندن و فێکردنی هه‌موو پاسپارده‌ و فه‌رمانه‌کانی.

کۆتا فه‌رمانی مه‌حال

له‌پاستیدا کۆتا فه‌رمان زۆر له‌وه وردتر بوو. عسا نه‌یفه‌رموو: «هه‌موو پاسپارده‌کانی منیان فێر بکه‌ن». به‌لکو فه‌رمووی: «فێریان بکه‌ن با کار بکه‌ن به هه‌موو ئەو شتانه‌ی که من پامسپاردوون». تۆ ده‌توانیت هه‌موو پاسپارده‌کانی عیسا فێر تووتییه‌ک بکه‌یت، به‌لام ناتوانیت فێری بکه‌یت که کار به‌و پاسپارده‌ بکات. تووتی تۆبه‌ ناکات، عیسا نا‌په‌رستیت، گه‌نجینه‌ له‌ ئاسمان کۆ ناکاته‌وه، وه‌ دوژمنه‌کانی خۆش ناوێت و وه‌کو مه‌ر به‌نیو گه‌له‌گورگدا ناپروات تا‌کو شانشینی خوا را‌بگه‌یه‌نیت.

ده‌توانیت به‌ ئاسانی هه‌موو ئەو شتانه‌ فێری خه‌لکی بکه‌یت که عیسا فه‌رمانی داوه، به‌لام ئەوه‌ی که فێریان بکه‌یت کار به‌و فه‌رمانانه‌ بکه‌ن، کاریکی مه‌حاله‌. عیسا وشه‌ی «مه‌حال» ی به‌کاره‌ینا. کاتی‌ک که ده‌وله‌مه‌ندی‌ک نه‌یده‌توانی ده‌سته‌رداری مال و سامانه‌که‌ی بێت و شوێن عیسا بکه‌وێت، عیسا فه‌رمووی: «ئاسانه‌ وشتریک به‌ کونی ده‌رزیه‌که‌وه‌ بچیت له‌وه‌ی ده‌وله‌مه‌ندی‌ک بچیت نه‌و شانشینی خوداوه‌.... له‌لای مرو‌ف مه‌حاله‌، به‌لام له‌لای خودا نا، چونکه‌ له‌لای خودا هه‌موو شتیک ده‌بیت» (مه‌رقو‌س ۱۰: ۲۵-۲۷).

که‌واته‌ ئەو که‌سه‌ی که پرپاری داوه‌ گوێپرایه‌لی کۆتا پاسپارده‌ی عیسا بێت - بۆ نه‌وونه‌، به‌ پیاویکی ده‌وله‌مه‌ند ده‌لێی که کار به‌م پاسپارده‌یه‌ بکات: «واز له‌ هه‌موو شتیک به‌ینه‌» (لوقا ۱۴: ۳۳) - ئەوا له‌پاستیدا هه‌ولێ ئه‌نجامدانی کاریکی مه‌حال ده‌دات. به‌لام وه‌کو ده‌زانین عیسا فه‌رمووی که مه‌حال نییه‌. «له‌لای خودا هه‌موو شتیک ده‌بیت». بۆیه‌ گه‌وره‌ترین ئالنگار که له‌ کاتی نووسینی ئەم پەرتووکه‌دا رووبه‌رووم بووه‌وه بریتی بوو له‌ تیکه‌یشتن و درک کردن به‌وه‌ی که چۆن خودا گوێپرایه‌لییه‌کی مه‌حال ده‌کاته‌ نامه‌حال. عیسا فه‌رمووی که ئەم ئامانجه مه‌حاله‌ له‌ریگه‌ی فێکردنه‌وه‌ به‌دیدیت. «فێریان بکه‌ن

با کار بکهن به هه موو ئه و شتانه ی که رامسپاردوون ... هه موو نه ته وه کان بکه نه قوتابی»
 بیگومان ئه م بابه ته له وه قوولتره که ده بیینین - وه کو مردنی عیسا که بووه که فاره تی
 گونا هه کانی ئیمه (مه رقووس ۱۰: ۴۵)، ئه و کاره ی که پوچی پیروژ ده یکتا (یوحنه نا ۱۴: ۲۶)
 له گه ل نوێژ و نزا (مه تا ۶: ۱۳). به لام له کو تاییدا عیسا تیشکی خسته سه ر فێرکردن. من به م
 جوړه له مه تیده گه م: خودا بریاری داوه که ئیش و کاره مه حاله که له پێگه ی فێرکردنی ته واوی
 پاسپارده کانی عیسا وه ئه نجام بدات. بۆیه نوێژ ده که م ئه م په رتووکه به و چه شنه بیته؛ واته
 فێرکردنیک که خودا به کار به یئیت بو ئه وه ی باوه پداران گوێرایه لی عیسا بن، هه ر چه نده
 کاریکی مه حالیش بیته. وه هه موو ئه مانه له کو تاییدا ببه مایه ی شکودارکردنی خودا.

فێرکردن و گوێرایه لیبوون که خودا شکودار ده که ن

هۆکاری ئه وه ی که من پێداگری له سه ر شکوی خودا ده که م، ئه وه یه که عیسا هه مان
 کاری کرد. عیسا فهرمووی: «با ئیوه ش پروونا کیتان بو خه لک بدره وشیته وه، تاکو کرداره
 باشه کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکهن که له ئاسمانه» (مه تا ۵: ۱۶). کو تا ئامانجی
 پاسپارده کانی عیسا ئه وه نییه که له پێگه ی ئه نجامدانی کاری چاک و باشه وه بیانپارێزین
 و جیه جیه یان بکه ین، به لکو کو تا ئامانج ئه وه یه که خودا شکودار بیته. گوێرایه لیبوون
 پێش کو تا ئامانجه، به لام کو تا ئامانج ئه وه یه که له نێو ژبانه گوێرایه له که ماندا خودا وه کو
 جوانترین راستی جیهان نیشان بدریت. ئه وه کو تا ئامانجی عیسا^a و منیشه.

ئه مه یارمه تیم ده دات که وه لامی ئه م پرسیاره بده مه وه: ئایا خوا ئاماده یه چ جوړه
 فێرکردنیک پاسپارده کانی عیسا به کار به یئیت بو ئه وه ی گوێرایه لیه کی مه حالئ له و شیوه یه
 به دییت؟ ئه گه ر کو تای ئامانجی گوێرایه لیبوون بریتی بیته له شکودارکردنی خودا، ئه وا
 پێی تیده چیت که ئه و فێرکردنانه ی خودا به کاریان دینیت ئه و جوړانه ییت که تیشک
 ده خه نه سه ر شکودارکردنی ئه و. بۆیه مه به ستی من ئه وه بووه که جوانی پر بایه خ و
 به هاداری خودا له نێو ته واوی کتیه که دا بپارێزم.

پاراستن و جیه جیه کردنی پاسپارده کان که په یوه ستن به که سایه تی و کاره کانی عیسا

که واته چوون ده توانین به پێی پێویست جوانی خودا له نێو پاسپارده و فهرمانه کانی عیسا دا
 بپارێزین؟ له پێگه ی مامه له کردن له گه ل واتا و هانده ری پاسپارده کان به له به رچاوگرته ی
 که سایه تی و کاره کانی عیسا. که سایه تی و کاره کانی عیسا ئامرازیکه سه ره کین که خودا
 به هویانه وه خو ی له م جیهانه دا شکودار کردووه. هیه ئاشکرا کردنیک شکوی خودا له وه
 گه وره تر نییه. عیسا فهرمووی: «ئه وه ی منی بینوه باوکی بینوه» (یوحنه نا ۱۴: ۹). که واته

a بروانه داواکاری چل و هه وته م

عیسا دهرکهوتنی شکۆی خودایه. بینینی عیسا بهو جوړه‌ی که هه‌یه، واته بینینی جوانی بئ‌ئ‌ندازه به‌هاداری خودا. هه‌روه‌ها عیسا له کاتی نوږډا فهرمووی: «من له‌سهر زه‌وی شکۆدارم کردیت به ته‌واوکردنی ئه‌و کاره‌ی پیت دابووم» (یوحنه ۱۷: ۴). که‌واته کاره‌کانی عیسا دهرکهوتنی شکۆی خودایه. کاتیک که ئیش و کاره‌کانی و چۆنیه‌تی ته‌نجامدانی ئه‌و کارانه‌مان بیننی، ئه‌و کات مه‌زنی و گه‌وره‌یی خودا ده‌بینین.

ههر بۆیه ئامانجی من بریتی بووه له پشکنینی واتا و هانده‌ری پاسپارده‌کانی عیسا به له‌به‌رچاوگرتنی که‌سایه‌تی و کاره‌کانی عیسا. ئه‌وه‌ی که به‌رده‌وام سه‌ره‌له‌دات ئه‌وه‌یه که پاسپارده و فهرمانه‌کانی عیسا ئه‌و ژيانیه که به‌ها و نرخ‌ی که‌سایه‌تی و کاریگه‌ری ئیش و کاره‌کانی نیشان ده‌دات. خواست و مه‌به‌ستی عیسا ئه‌وه‌یه که پاسپارده‌کانی له که‌سایه‌تی و ئیش و کاره‌کانی دانه‌برین.

بۆیه ده‌بیت به‌لامانه‌وه سه‌یر نه‌بیت که کوټا و گرن‌گرتین پاسپارده‌ی عیسا بریتی بوو له‌وه‌ی که هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان فی‌ر بکه‌ین تا‌کو کار به پاسپارده‌کانی بکه‌ن. ئه‌مه به‌ره‌و کوټا ئامانجی عیسا‌مان ده‌بات. کاتیک گو‌پرایه‌لبوون بۆ پاسپارده‌کانی دیته‌دی، ئه‌وه‌ی که جیهان ده‌بینیت بریتی ده‌بیت له به‌ره‌مه‌می کاری شکۆدار و به‌ها و نرخ‌ی که‌سایه‌تیه شکۆداره‌که‌ی عیسا. به واتایه‌کی دیکه، شکۆی خود ده‌بینن. عیسا له‌به‌ر ئه‌مه هات و ههر له‌به‌ر ئه‌مه‌شه که ئه‌رکه‌که‌ی هه‌تا کاتی گه‌رانه‌وه‌ی بۆ سه‌ر زه‌وی به‌رده‌وام ده‌بیت.

نه‌خشیک‌ی که‌سایه‌تی و ئیش و کاری عیسا

بۆ ئه‌وه‌ی بزاین دواتر له‌م په‌رتووکه‌دا چی ده‌بینن، ده‌بیت لی‌ره‌دا ئاماژه به نه‌خشیک‌ی زۆر کورتنی عیسا و کاره‌کانی بکری‌ت تا‌کو ههر له سه‌ره‌تاوه پاسپارده‌کان له‌سهر بناغه‌ی دروستی خو‌یان داب‌زین. خودا عیسا‌ی نارده ئه‌م جیهانه؛ ئه‌و مه‌سیحی جوله‌که‌کان بوو که بۆ ماوه‌یه‌کی زۆر چاوه‌پ‌ړی هاتیان ده‌کرد. کاتیک که عیسا دهر‌باره‌ی ناسنامه‌ی خو‌ی له قوتابیه‌کانی پرسى، په‌ترۆس گوتی: «تۆ مه‌سیحه‌که‌یت، کو‌پ‌ری خودای زیندوو». عیسا‌ش له وه‌لامدا فهرمووی: «شیمۆنی کو‌پ‌ری یۆنا، خو‌زگه‌ت پى ده‌خوا‌زیت، چونکه گوشت و خوین ئه‌مه‌یان بو‌ت ئاشکرا نه‌کرد، به‌ل‌کو ئه‌و باوک‌ه‌م که له ئاسمانه» (مه‌تا ۱۶: ۱۶-۱۷).

کاتیک عیسا داد‌گایی کرا، تۆمه‌تی ئه‌وه درایه پال‌ی که کفری کردوو و ناپاکی به‌رامبه‌ر قه‌یسه‌ر کردوو، چونکه بانگه‌شه‌ی مه‌سیح‌بوونی کردوو، هه‌روه‌ها فهرموویه‌تی که پاشای ئیسرا‌ئیله و کو‌پ‌ری خودایه. سه‌روک کاهینی جوله‌که‌ لى پرسى: «ئایا تۆ مه‌سیحه‌که‌ی، کو‌پ‌ری خودای پی‌رو‌ز؟» عیسا‌ش فهرمووی: «من ئه‌وم. له داها‌تووش ده‌بینن کو‌پ‌ری مرو‌ف له ده‌سته‌پراستی خودای توانا‌دار داده‌نیشیت و به‌سه‌ر هه‌و‌ری ئاسمانه‌وه دیته‌وه» (مه‌رقۆس ۱۴: ۶۱-۶۲).

بۆچی عیسا نازناوی کورۋی مروڤی به دَل بوو

هەر چهنده عیسا رایگه یاند که ئەو مەسیحە و کورۋی خودایە بە لَام نازناوی کورۋی مروڤی بەلاوہ لە هەموو نازناوہکانی دیکە بەلاوہ پەسەندتر بوو. لە لایەکەوہ ئەم نازناوہ بە پوونی واتای ئەوہ دەگەیەنێت کە عیسا بەراستی مروڤ بوو، بە لَام لەبەر ئەوہی کە لەلایەن دانایالوہ بە کارهاتووہ، بە شیمانەییەکی زۆر بانگەشەییەکی زۆر بەھێز لە دەسەلاتی جیھانی و گەردوونییہ.

«لە بێننەکە ی شەودا تەماشام کرد، بەسەر هەوری ئاسمانەوہ یەکیکی وەک کورۋی مروڤ بوو هات، گەیشتە لای خودای جاویدانی و بردیانە بەردەمی. ئینجا دەسەلات و شکۆ و پاشایەتی پێدرا، بۆ ئەوہی هەموو گەلان و نەتەوہکان و خەلکی هەموو زمانەکان بێھەستەن. دەسەلاتەکە دەسەلاتیکی هەتاهەتاییە کە بەسەرناییت، پاشایەتیەکە لەناو ناچیت.» (دانیاڵ ۷: ۱۳-۱۴)

ھۆکاری ئەوہی کە عیسا نازناوی کورۋی مروڤی بۆ خۆی ھەلبژارد ئەوہ بوو کە دەستەواژە ی مەسیح و کورۋی خودا پەر بوو لە ھاوایی بەناواینگ سیاسیی. بەو شۆوہی واتایەکی ھەلەیان لەبارە ی مەسیحبوونیەوہ دەدایە دەست. ئەو کات دەکرا زۆر بە ئاسانی لەگەڵ ئەو بۆچوونە باوہی ئەو سەردەمەدا بگونجای کە دەیانگوت مەسیح ئیمپراتۆریەتی پۆما داگیر دەکات و ئیسرائیل پزگار دەکات، پاشان شانشینیکی زەمینی دادەمەزرینێت. بە لَام عیسا لە پێگە ی ناساندنی خۆی وەکو مەسیحی راستەقینە دەبوا ئەم شەپۆلە سیاسییانە ئاراستە بکات، تەنانەت کورۋی پۆچی خودا کە دەسەلاتی بەسەر گەردووندا ھەیە، بە لَام ھاوکات دەبوا ئەو بۆچوونە بەربلاو و باوہشی راست بکرایەتەوہ کە گواہی مەسیح ئازار ناچیت بە لکو یەکسەر حوکمرانی دەکات.

دەستەواژە ی کورۋی مروڤ لەم لایەنەوہ سوودیکی زۆری ھەبوو، چونکە لەگەڵ ئەوہی کە بانگەشەییەکی بەرز و بڵندی لەخۆ دەگرت بۆ ئەوانە ی کە بەلایانەوہ گەڕا بوو، ھەر وہا بە پروکار بانگەشە ی دەسەلاتی سیاسیشی نەدەکرد. عیسا لە ژێر ئەم لەقەبە دڵخوازەدا (ھەر چەندە ئەوانی دیکەشی پەت نەدەکردوہ)، عیسا توانی بانگەشە ی ئەوہ بکات کە شانیشی مەسیحی خودا کە ماوہیەکی زۆرە چاوہ پێی دەکەن، ھاتبووہ نیو خزمەتەکیەوہ.^a

شانیشی خودا ھاتبووہ نیو میژووہوہ

گەلی جولە کە چاوہ پێی ئەو پۆژەیان دەکرد کە مەسیح بیّت و شانیشی خودا لەگەڵ

a ئەگەر دەتەوینت لە ۱۲ لاپەرەدا بەجوانی لە بابەتی لەقەبی عیسا لە نیو ئینجیلدا تێگەیت، ئەوا بڕوانە ئەم پەرەتووکە:

Craig L. Blomberg, *Jesus and the Gospels* (Nashville: Broadman & Holman, 1997), 401-412

خووی بهیښت. شانشینه که واتای ټهوه ده گه یه نیت که دوژمنه کانی ئیسرائیل شکست ده خوځ، گوناوه ده سپردیته وه، نه خوځه کان چاک ده بڼه وه، مردوو زیندوو ده بیته وه، وه راستودروستی و دلخوځی و ناشتی ته واوی زهوی داده پوځیت له کاتیکدا عیسا له سهر ته ختی پاشایی داده نیشیت. عیسا هاته سهر زهوی و فهرمووی: «کاته که هاتووه ته دی و پاشایه تی خودا نزیک بووه ته وه، بویه تویه بکه، باوهر بهم مزگینیه بهین» (مهرقوس ۱: ۱۵). لیره دا عیسا مه بهستی ټهوه بوو که له نیو کار و خزمه ته که ی خویدا، حوکی خودا گه یشتووه که ئازادی و پرکاری دیتته کایه وه. «ټه گهر من به په نجه ی خودا پوچی پیس دهر بکه، ټهوا پاشایه تی خودا هاتووه ته سهرتان ... پاشایه تی خودا له نیوتاندايه» (لوقا ۱۱: ۲۰: ۱۷: ۲۱).

به لام ره مز و نهینیه که هه بوو. عیسا پیی ده گوت «نهینی شانشینی خودا» (مهرقوس ۴: ۱۱). نهینیه که ټهوه بوو که شانشینی خودا پشوخت له خالکی میژوودا هاتبوو پیش ټهوه ی له کوتاییدا به سهرکه وتووی دهر بکه ویت. کاره که ټه نجام درابوو، به لام هیشتا دهره نجام و ئاکام دیار نه بوو.^۸ شانشینه که به دوو قوناغ داده مه زریټ. له قوناغی یه که مدا، مه سیح دیت و ئازار ده چیژیت، وه له قوناغی دووه مدا مه سیح به شکوو دیت (لوقا ۲۴: ۴۶؛ مهرقوس ۱۴: ۶۲).

عیسا هات بو ټهوه ی خزمهت بکات و له پیناو گوناوه دا بهریت و زیندوو بیته وه

ټهرکی سهره کی عیسا له یه کهم هاتنی بو سهر زهوی بریتی بوو له ئازارچه شتن و مردن له پیناو لیخوځوبوونی گوناوه کان. عیسا فهرمووی: «کورې مروځیش نه هاتووه تا کو خزمهت بکریټ، به لکو خزمهت بکات و ژيانی خو ی به خت بکات بو کرپنه وه ی خه لکیکی زور» (مهرقوس ۱۰: ۴۵). وه له کوتا خوانی له گه ل قوتاییه کانیدا، جامه که ی هه لگرت و فهرمووی: «ټه مه خوینی منه، خوینی په یمانه که یه که له پیناو خه لکیکی زور بو گوناوه به خشین دهر ژیت» (مه تا ۲۶: ۲۸).

مردن تاکه ټهرکی عیسا نه بوو، به لکو سهره کترین ټهرکی بوو. له پینگه ی پرشتی خوینیه وه، به لینه کانی په یمانی نوی کرپیه وه. په یمانی نوی به لینی خودا بوو بو هه موو ټهوانه ی ده چنه نیو ټه و شانشینه ی که له داهاتوودا دیت، گوناوه کانیاں ده به خشریت، وه شه ریه ت له سهر دلیان دهنوسریت و به شیوه یه کی که سیی خودا دهناسن (یه رمیا ۳۱: ۳۱-۳۴). به ره که ته کانی ټه مه په یمانه نویه زور گرنگن بو توانا دارکردنی ټیمه له جبه جیکردنی پاسپارده و فهرمانه کانی عیسا، که وا ده کات مردنه که ی عیسا گرنگیه کی زوری هه بیت له

a بو زانیاری زیاتر له سهر شانشینی خودا له ټهرک و خزمه تی عیسا دا، پروانه ټم په رتوکه:
(George Ladd, *The Presence of the Future* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1974

جیبه جیکردنی ئەو گوپرایه لیبە مه حاله ی که داوای ده کات.

به لام ئه رکه که ی زۆر شتی دیکه شی له خو ده گرت. کاتیک که یه حیا له ئاوه لکیش به لایه وه جیگه ی پرسیار بوو ئاخو عیسا به راستی مه سیحه، له زیندانه وه په یامی بو نارد: «ئایا تو ی ئه وه ی که دیت، یان چاوه ری یه کیکی دیکه بکه ین؟ عیسا له وه لامدا پتی فهرموون: برۆن، ئه وه ی ده بیستن و ده بیستن به یه حیا ی رابگه یه نن: کویر ده بینیت، شهل ده پروات، گه روگول پاک ده بیته وه، که ر ده بیستیت، مردوو هه لده ستیته وه و هه ژار مزگینی پیده دریت. خوژگه ده خوازری به وه ی گومانم لی ناکات» (مه تا ۱۱: ۳-۶). به واتایه کی دیکه: «ته واوی چاککردنه وه و وتاردانه کانی من ده رخه ری مه سیحیوونی من، به لام پیتان ناخو ش نه ییت که چاوه روانیه سیاسیه کان سه باره ت به حوکمرانی زه مینی جیبه جی ناکه م. من ئه وه م که دیت، به لام ئه رکه سه ره کیه که م (له م یه که م هاتنه دا) بریتییه له سزا چه شتن- ژیا نی خو ی به خت کرد له پیناو کرینه وه ی زۆر که س.»

کاتیک ئه رکه که ی عیسا جیبه جی کرا و سی پوژ له گوژدا مایه وه، زیندوو بووه وه. ئه مه پلان و به رنامه ی خودا بوو و ئه وه پری ده سه لاتی به سه ر مردندا نی شان ده دا. «که س له منی ناستیتی، به لکو خو م دایده نی م. ده سه لاتم هه یه دا بینیم و ده سه لاتم هه یه بیبه مه وه. ئه م راسپاردیه م له باوکه مه وه وه رگرتووه» (یو حنا ۱۰: ۱۸). کاتیک که زیندوو کرایه وه، چه ندین جار بو قوتابییه کانی ده رکه وت و به لگه ی زیندوو بوونه وه ی جه سه ته ی پیدان (لوقا ۲۴: ۳۹-۴۳). نوو سراه پیرۆزه کانی بو قوتابییه کانی روون کرده وه، بو ئه وه ی بتوانین جیبه جی بوونی په یمانه کانی خودا با شتر بینن (لوقا ۲۴: ۴۲، ۴۵). پاشان راپیساردن که بنه شایه ت بو ی و پینمایی پیدان که چاوه ری پوژی به لئندراو بن، ئینجا به رز کرایه وه بو ئاسمان (لوقا ۲۴: ۴۶-۵۱).

گوپرایه لیبوون به رهه می کاری عیسا و ده رخه ری شکۆمه ندیه که یه تی

عیسا به پشتبه ستن به که سایه تی و ده سته که وته کانی، داوکاریه کانی پیشکه ش کرد. نا کریت داوکاریه کانی له که سایه تی و کاره کانی عیسا دا بپین. ئەو گوپرایه لیبه ی که داوای ده کات به رهه می کاری کرینه وه و نی شاندا نی شکۆمه ندیه که سیبه که یه تی. له بهر ئه وه هات - بو دروستکردنی گه لیک که به به خشی نی به رهه م به شانشینه که ی فهرانپهروایی و حوکمه پر له به زه یی و میهره بانیه که ی شکۆدار ده که ن (مه تا ۲۱: ۴۳).

کاتیک که عیسا فهرمووی: «کوپی مروژ هاتوو به دوا ی له ناوچوواندا بگه رپت و رزگاریان بکات» (لوقا ۱۹: ۱۰)، با سی زه کای ده کرد که تازه یی به جو ریک گو ژابوو که نی وه ی مال و سامانه که ی به هه ژاران به خشی (لوقا ۱۹: ۸). به واتایه کی دیکه، کوپی مروژ هاتوو بو

ئەوھى مرقھەكان لە خۆشەويستى خۇكوژانەيان بۆ مآل و سامان و پارە (يان ھەر بتيكى ديكە) رزگار بكات، وە بەرەو گوپراپەليیەكى مەحالى ئەوتۆيان ببات كە ئەوپەرى نرخ و بەھای عیسا ەردەخات. ھەر بۆیە من لەم پەرتووكدەدا ھەولمداوھ كە واتا و ھاندەرى پاسپاردەكانى عیسا و مەزنىى كارەكانى و شكۆمەندى كەسىى خوۆ كۆ بكەمەوھ و لەیەكیان بدەم.

چەند وشەيەك لەبارەى شیواز و مېتۆدەوھ

لە بەشى «چەند وشەيەك بۆ زانا و شارەزايانى كتيى پيرۆز» وردەكارى زياتر لەبارەى شیوازناسیەوھ دەخەمە پروو (كە پيشنبار دەكەم ھەموو كەسێك بىخوینتەوھ!)، بەلام خراپ ناييت ئەگەر لەم كاتەدا ھەندێك پینمايى ھەرە گرنگ بخەمە بەردەستان كە بپارم لەسەر داو. شیواز و مېتۆدى من بریتیە لە پامان و وردبوونەوھ لە واتا و ھاندەرى داوکاریەكانى عیسا كە لە ئینجیلی پەیمانى نویدا ھاتوون بە لەربەچاوگرتنى كەسایەتى و كارەكانى عیسا. بۆ تێگەشتنم لە عیسا بەپێى ئەوھى كە لە ئینجیلەكاندا ھاتووە، دەقەكانى ديكەى پەیمانى نوۆ بەكارناھيتم. ھێنانەوھى ئایەت و دەقەكانى ديكەى پەیمانى نوۆ كاریكى زۆر ئاسایى و دروستە، وە لە كاتى وتاردان و فێركردندا دەست ناپارێزم لە ھێنانەوھى ئایەت بە مەبەستى پروونکردنەوھى زياتر جا لە ھەر شوێنێكى كتيى پيرۆز بێت، بەلام بە ھېچ شۆبەيەك واتای ھېچ كام لە دەقەكان ناگوێم. بەلام لەم پەرتووكدەدا بۆ تێگەشتن لە عیسا بەتەواوى پشتمان بە وتە و فەرمانیشتەكانى خوۆ لە چوار ئینجیلەكدەدا (مەتا، مەرقۆس، لوقا، یوحنا) بەستووھ. یەكێك لە ئامانجەكانم لە بەكارھێنانى ئەم شیوازەدا ئەوھى كە دلنەوايى تەواو نیشان بدەم لە یەكیتی و یەكبوونى پەیمانى نوۆ، چونكە ەردەنجام و ئاكامى ئەم وینەيە بەتەواوى ھاوتایە لەگەڵ ئەو شتانەى كە نووسەرانی ديكەى پەیمانى نوۆ باسیان كردووھ.

بۆچى ناوێشانىكى لەم چەشنەم بۆ ئەم پەرتووكدە ھەلژارد؟

چەند وشەيەك لەسەر ناوێشانى داوکاریى عیسا لە جیھان. من ئاگادارى ئەوھ ھەم كە زۆر كەس لەم سەردەمەدا وشەى «داوکاری» بەلایانەوھ جوان و خۆش نییە و ھەست دەكەیت وشەيەكى توند، سەخت، پێك، وشك، تال و ئازارەخە. من بە تايەتى ئەم ناوێشانەم ھەلژارد بۆ ئەوھى پرووبەرووى ھەندێك لەو ھۆكارە دیاریكراوانە بېمەوھ كە بۆچى گونجاو نییە عیسا وەكو كەسێكى خاوەن داوکاری و بەئەرك بێنین. بیروباوھرى من ئەوھایە كە ئەگەر بە دروستى لە داوکاریەكانى عیسا تێگەین، وە ئەگەر ئامادەيى ئەوھمان تیدا بێت كە گەورەترین خۆشى و دلشادیى خۆمان لە عیسادا بدۆزینەوھ، ئەوا داوکاریەكانى توند و وشك نایەنە پيش چاو بەلكو شیرین دەبن. وە داواکاریەكانى عیسا بەو جوۆرە وەردەگرىن كە گیانەوھەرە درندەكان داوکاریەكانى خاھەكیان وەرگرت لە

پۆمانی (پېرېلاندر) ی نووسه‌ری به‌ناوبانگ (سی. ئیس. لويس): «درنده‌کان پېيان ناخوښ نېیه ته‌گه‌ر پېيان بلېم له‌سهر بیروه‌زریان برپون. پوښتن له‌سهر بیروه‌زریان ده‌بېته مایه‌ی دلخوښیان. من درنده‌ی نه‌وم، هه‌موو داوکاریه‌کانی مایه‌ی خوښی و دلشادین.^۹

به‌لام خوښان هه‌لده‌خه‌له‌تینین و پروکه‌شانه بیر ده‌که‌ینه‌وه، ته‌گه‌ر پېمان وا بېت که عیسا زور جار قسه‌ی توند و وشکی نه‌کردووه. عیسا ته‌نها به‌رامبه‌ر ناحه‌زان و ماموستایانی شه‌ریعت و فره‌یسیه‌کان قسه‌ی توندی نه‌کردووه – بو نمونه، له (مه‌تا ۲۳) به‌کورانی دوزخ ناویان ده‌هیتیت (نایه‌تی ۱۵)، «کویر و گیلینه» (نایه‌تی ۱۷)، «پابه‌ره کویره‌کان (نایه‌تی ۱۶، ۲۴)، «دوو‌رووان» (نایه‌تی ۲۷)، «گوری سپیکراو» (نایه‌تی ۲۷)، وه «بیچووه ماران (نایه‌تی ۳۳). به‌لکو به‌رامبه‌ر قوتابیه‌کانیشی ناوبه‌ناو قسه‌ی وشک و توندی کردووه. بو نمونه، ده‌فهرمویت: «جا ئیوه که خراپن، بزنان شتی باش بده‌نه منداله‌کانتان ...» (مه‌تا ۷: ۱۱)؛ وه به‌په‌تروسی فهرموو: «له‌به‌رچاوم لاچو، ئه‌ی شه‌یتان! تو بیر له‌شته خوداییه‌کان ناکه‌یته‌وه، به‌لکو شتی مروفانه» (مهرقوس ۸: ۳۳)؛ وه دیسان به‌په‌تروس ده‌فهرمویت کاتیک که باسی چاره‌نووسی یو‌حه‌نا ده‌کات: «به‌تو چی؟ تو دوام بکه‌وه» (یو‌حه‌نا ۲۱: ۲۲).

وه دوا‌ی فیرکردنکی وشک و تال له (یو‌حه‌نا ۶) «ئه‌وه‌ی جه‌ستم بخوات و خوینم بخواته‌وه ژبانی هه‌تاهه‌تایی هه‌یه، منیش له‌پوژی دوا‌یدا زیندووی ده‌که‌مه‌وه» (نایه‌تی ۵۴)، یو‌حه‌نا ده‌لێت: «کاتیک زوړیک له‌قوتابیه‌کان گو‌یان له‌وه‌ فره‌مایشته‌ی عیسا بوو، گو‌تیا: ئه‌م قسه‌یه‌ گرانه! کئ ده‌توانیت وه‌ریگریت؟ ... له‌و کاته به‌ولاوه‌ زوړیک له‌قوتابیه‌کانی گه‌رانه‌وه و ئیتر له‌گه‌لی نه‌ده‌گه‌ران» (نایه‌تی ۶۰، ۶۶). ئه‌وه‌ش باجی شیوازی قسه‌کردنی عیسا بوو. ئامانجی من بریتی نېیه له‌تیژکردنه‌وه‌ی ده‌ره‌نجام و ئاکامه‌کانی وشه‌ی «داوکاری» یا مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ نېیه که وته و فره‌مایشته «وشک و تونده‌کانی» عیسا نه‌رم بکه‌مه‌وه؛ به‌لکو ئامانجی من ئه‌وه‌یه که به‌ئاستیک له‌نیو دل و تیگه‌یشتنماندا بگو‌ردرین که پېمان وا بېت عیسا توند و وشک به‌هه‌مان ئه‌ندازه‌ی عیسا نه‌رم و میهره‌بان شیرینه.

ده‌سه‌لات و دۆستایه‌تی له‌کو‌تا نه‌رکدا

ئه‌وه ئامانجی منه. ده‌توانیت هه‌ست به‌وه بکه‌یت که توندی و میهره‌بانی له‌کو‌تا فره‌مانی عیسا سه‌باره‌ت به‌به‌قوتابیکردن یه‌کیان گرتووه. له‌لایه‌که‌وه عیسا ده‌فهرمویت: «هه‌موو ده‌سه‌لاتیکم له‌ئاسمان و له‌سهر زه‌وی دراوه‌تی. فیریان بکه‌ن با کار بکه‌ن به‌هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که پامسپاردوون» (مه‌تا ۲۸: ۱۸). له‌لایه‌کی دیکه‌شه‌وه ده‌فهرمویت: «دلنیا‌بن من هه‌موو پوړیک له‌گه‌لتانم، هه‌تا کو‌تایی زه‌مان» (مه‌تا ۲۸: ۲۰). له‌یه‌که‌م

ئايەتدا دەفەر مۆيت: «من فەرمانت پيڤدە دەم، چونكە مافی ئوهم هەيه. گەردوون لە ژيەر دەسەلاتی مندایە». لەو کەي دیکەشدا دەفەر مۆيت: «من داواکاریتان پي دە دەم، چونكە خوڤم یارمەتیتان دە دەم. بو هەتا هەتایە لە گەلتان دەبم».

هەولم داو کە بەشەکانی پەرتوو کە بە جوړیک ریک بخەم کە خوینەر لە بەشی کورت و داوکاری نەرمتری عیساو بەرەو داوکاری سەخت (بەلام بە هەمان ئەندازە بە هادار) ببەم. بێگومان ئەمە تەنھا پەيوەندی بە شیواز و فەن و تاکتیکەو نییە، بەلکو بەم جوړە لە پرووی لاهوتییەو بەشتەر دەگونجیت. زۆبەي نوژدە داوکارییە کە سەرەتا، داوای کاری دەرەکی ناکەن، بەلکو لە بنەرەتدا پەيوەستن بەو کە لە نپو دڵ و میشکدا دەگونزەریت. ئەم داوکارییانەم لە سەرەتاو داناون، چونکە ئەو جوړە گوپرایەلییە کە عیسا داوای دەکات لە دەر وونەو (لێرەدا نرخ و بەهای عیسا دەچێزیت) سەرچاو دەگریت و پاشان بو دەر وە (لێرەدا نرخ و بەهای عیسا نیشان دەدریت و دەر دەخریت) دەروات.

حەوت داوکاری سەرەتای ئەو بەشە ئەمانەن: «دەبیّت لە داویک ببیتەو، تۆبە بکە، وەرە بو لای من، باوەرم پي بکە، منت خوڤ بویت، گویم لی بگرە، بە منەو پەيوەست بە». ئەگەر ئەم داوکارییانە بە راستی وەکو خوڤان چاو لی بکړین، ئەوا دەسەلاتی پەهای عیسا دەکەن بە سندووقیکی گەنجینەي خوڤی و دلشادی پیرۆز. کاتیک کە شکۆدارترین کەسی جیهان هەموو قەرزەکانی من دەداتەو (مەتا ۲۰: ۲۸)، ئینجا داوام لێدەکات کە لە گەلی بژیم و لە خوڤی و دلشادی ئەودا بەشداري بکەم (مەتا ۲۵: ۲۱)، ئەوا چیتەر ناکریت بیر لە داوکاریي قازانجیوست بکړنەو. لە بەرامبەر کەسیکی لەو چەشنە منیش لە گەل (ئوگەستین) دا دەلێم: «هەر فەرمانتیک کە ئارەزووی دەکەیت بفەرمو، بەلام ئەوهم پي ببەخشە کە فەرمان دەدەیت».^۹

ئایا عیسا بویری ئەو کە داوا لە هەموو جیهان بکات؟

وشەيەکی دیکە لە ناو نیشانەکاندا کە گرنگیەکی زۆری هەيه، بریتیە لە «جیهان» - عیسا داوای چی لە جیهان دەکات. لێرەدا دوو بابەت سەرەلە دەن: یە کەم ئەمەيە: ئایا داوای لە هەموو جیهان کرد؟ ئەو کەي دیکەش: ئایا بویری ئەو کە هەبوو کە داوا لە هەموو جیهان بکات؟

لەوانەيە کەسیک پرسیار بکات و بلیت: «ئایا عیسا هەموو ئەم داوایانەي لە جیهان هەيه؟ یان تەنھا داوای لە قوتابیەکانی کرد؟» وەلامە کە ئەمەيە: ئەو داوایانەي کە لە قوتابیەکانی هەبوو، بو هەموو جیهانی شە چونکە داوای کردوو کە هەموو کەسیک لە هەموو شوێنیکدا

بېنه قوتابی ټه. ټهوه مه به سټی کۆتا فره منی بوو: «که واته برۆن، هه موو نه ته وه کان بکه نه قوتابی، به ناوی باوک و کوړ و پړوحی پیرۆز له ئاویان هه لېکیشن، فیریان بکه نه با کار بکه نه به هه موو ټه و شتانه ی که رامسپاردوون» (مه تا ۲۸: ۱۹ - ۲۰). عیسا بویری ټه وه ی هه بوو که داوا له «هه موو نه ته وه کان» بکات - هه موو گروپیکی نه ژادی و ټه تنیکی له سهر زه وی.^۹ هه موو نه ته وه کان به بی جیاوازی ده گریته وه. عیسا خودایه کی خپله کی نییه. هه موو ده سه لاتیکی ټه م جیهانه هی ټه وه، وه ته واوی به دیهینزاوان ده بیټ وه فا و دلسوژی خویان بو ی بسه ملینن.

به هه موو ده سه لاتیکه وه به ره وپیش بچن به لام به بی شمشیر

عیسا شوینکه وتووانی نه نارد که به زه بری شمشی خه لکی بکه نه قوتابی مه سیح. شانشینه که ی به هیز و فشار نه هاتووه، به لکو به راستی و خوشه ویستی و قوربانی و هیزی خوداوه هاتووه. «پاشایه تی من له م جیهانه نییه. ټه گهر پاشایه تی من له م جیهانه بووایه، خزمه تکارانم ده جه نگان تاکو نه دریمه ده ست رابه رانی جوله که. به لام پاشایه تی من لیږه نییه» (یوحنا ۱۸: ۳۶). شوینکه وتووانی عیسا به کوشت و برین شانشینه که ی بلاو ناکانه وه، به لکو خویان ده مرن. «ټه گهر که سیک ده به ویت بیته قوتابی من، با نکولی له خو ی بکات و خاچه که ی هه لېگریټ و دوام بکه ویت» (مه رقوس ۸: ۳۴). «لیتان ده کوژن» (لوقا ۲۱: ۱۶). نه ته نها شوینکه وتووانی عیسا ده کوژن، به لکو به ناوی ئایینه که یانه وه ټه وه کاره ده که ن. عیسا فره مووی کاته که هاتووه، «ټه وه ی ده تانکوژیټ واده زانیت خزمه تی خودا ده کات» (یوحنا ۱۶: ۲).

عیسا هه موو هیز و ده سه لاتیکی له ئاسمان و زه وی هه یه، به لام له ئیستادا ده سه لاته که ی راگرتووه. هه میشه بو پړیگریکردن له ئازارچه شتنی که له که ی به کارینه ییت، هه رچه نده ده توانیت وه هه ندیک کاتیش به کاریدیټ. ټه وه هتا کۆتایی جیهان له که لمانه، به لام هه میشه بو ټه وه نییه که له ئازار و ناخوشی رزگارمان بکات. عیسا بانگه یشتان ده کات که به هه مان پړیگای ټه ودا برۆین. «ټه گهر منیان چه وساندیته وه، تیوه ش ده چه وسیننه وه» (یوحنا ۱۵: ۲۰). «ټه گهر خاوه ن مال به به علزهبول ناو بردریت، چه ند زیاتر خانه واده که ی» (مه تا ۱۰: ۲۵).

ده سه لاتی جیهانی عیسا ټه رکی فیرکردن به ره هم دینیت نه ک ټه رکی ترس و توقین. ئامانجی عیسا بریتییه له گوپراه لېوونی هه موو ټه وانه ی که فره منیان پی ده کات، به جوړیک که شکودارکردنی خودای لی بکه ویته وه. ټه م جوړه گوپراه لییه که ده بیته هو ی

a له دوو به شی کۆتایی ټه م په ټووکودا، کاریگه ری و گرنگی ټه م ئایه تان سه بارت به جیهان بو پړوون ده که مه وه هه روه ها زیاتر تیشک ده خه مه سهر واتای ده سه واژه ی «هه موو نه ته وه کان».

شکوڊاربوونی خودا خوږاییه و خوښی و دلشادی له‌گه‌له، نه‌ک ئه‌نجامدانی کارپکی زوره‌ملی و ده‌سټبه‌ئوژنو دانیشن. ته‌نانه‌ت کاتیک که ده‌بیټ باج و به‌هایه‌کی زور بده‌یت، دلخوښی و شادی و سه‌رکه‌وتن دهرده‌پریت، چونکه عیسا شکست ناخوات. «خوژگه ده‌خوازپریت به‌ئیه کاتیک خه‌لکی جنیوتان پی‌ده‌ده‌ن و ده‌تانچه‌وسپینه‌وه، له‌به‌ر من هه‌موو جوړه بوختانیکتان بو هه‌لده‌به‌ستن. دلخوښ و شادمان بن، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی له‌ ئاسمان پاداشتتان گه‌وره‌یه، چونکه پیش ئیه پیغه‌مبه‌رانیشیان ئاوا چه‌وساندووه‌ته‌وه» (مه‌تا ۵: ۱۱-۱۲). ئه‌رکیکی پر به‌هایه به‌لام هاوکات پر له‌ خوښی و شادی.

نویژ و نزا ده‌که‌م که ئه‌م په‌رتوکه خزمه‌تی ئه‌و ئه‌رکه جیهانییه بکات که بریتییه له « هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان بکه‌نه قوتابی ... فیریان بکه‌ن با کار بکه‌ن به‌ هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی که پامسپاردوون ». نویژ ده‌که‌م که زایه‌له‌یه‌کی دلسوژی عیسا بم کاتیک که فه‌رمووی: «ئه‌وه‌ی ناردوومی جیی متمانه‌یه، هه‌رچیم له‌و بیستووه به‌ جیهانی ده‌لیم» (یو‌حه‌نا ۸: ۲۶).

چەند وشە يەك بۆ زانا و شاره زايانى كىتى پىرۆز

(وه ئهوانه ي كه ده يانه و ئيت بزنان خهريكى چين)

پىتوبست به هه ندىك ئه ندىشه و خه يال ده كات كه ده يىستى شاره زايه كى كىتى پىرۆز ده لىت: «بۆ خاترى خودا، جان پاپهر به ته واوى دوو سه د سال گه ران و لىكۆلینه وه ي پره خنه يى سه باره ت به عيساى مېژووى^a پشتگوئى ده خات!» له و كاردانه وانه تېده گه م. به لام ئه وه ته واو راست نيه. «پشتگوئى خستن» وشه دروسته كه نيه. زۆر وردتر و ده قىقتر ده بىت ئه گه ر بلين كه پىم وايه زۆربه ي به ره مى ئه و گه ران و لىكۆلینه وه يه هىچ سوودىكى نيه و پشتى پى نابه سترى له به ديه ئنانى ئه و ئامانه ي كه عيسا ده يه و ئيت له جيهاندا بيه ئنيتته دى.

گه ران و لىكۆلینه وه سه باره ت به عيساى مېژووى چ به ره مه مېكى هه بووه؟

له م لايه نه وه گۆرانكارىيه كى ئه وتۆ له سالى ۱۹۳۱ ز. به ملاوه نه ها تووه ته كايه وه كاتيك كه «ئيدوين هۆسكىنس» و «نۆئيل دافى» گوتووانه: هىچ «ئاكام و ده ره نجامىكى جىي متمانه، سه باره ت به پره خنه ي پيمانى نوئى له ئارادا نيه». ^b ئه گه ر له م روانگه يه وه له گه ران و لىكۆلینه وه كان سه باره ت به عيساى مېژووى پروانين، ئه وا بابته كه ئه وه نيه كه ناتوانين هىچ شتىكى دليا و جىگه متمانه له باره ي عيساوه بلين، به لكو هه ول و ته قه لا بۆ خولادان له چوار ئىنجيله كه ده بىته هوى ئه وه ي كه بكه وىته ئىو ده رياهه ك له بىروبوچوون كه له كۆتاييدا ناگه يت به هىچ دوورگه يه ك و ناتوانيت به وینه و پۆرتريتى متمانه پىكراوى عيسا ناوزه دى بكه يت.^c

a سه لماندنى بوونى عيسا به پىي به لگه ي مېژووى.

b سىر ئيدوين هۆسكىنس و نۆئيل دافى، مه ته لى پيمانى نوئى (له ندهن: فه بيه ر و فه بيه ر لىمىتيد، ۱۹۳۱)، ۲۵۹.

c (بىن و يده رىنگى سىيهم) ئه م ده ره نجامه ي خواره وه ي له دوو لىكۆلینه وه ي يه كه م هه لىنجا: «ده ره نجامى دوو گه رانى يه كه م، وه كو هه ر شتىكى ديكه، بۆ ئاشكرادنى سنووردارىه بېه يواكه ره كانى خوئندنىكى مېژووى هه ر كه سىكى دىرين بوو ... هىچ شتىك به ئه ندازه ي فىركردنه كانى ئه م دوايانه ي پيمانى نوئى كورت و كاتى نيه، به خوئندن و لىكۆلینه وه ده رباره ي عيساى مېژوويشه وه. ئه مه به ئاسانى دركى پى ده كرىت كاتيك كه ده روانيه ئاراسته و كاريگه ريه كانى دووهم لىكۆلینه وه سه باره ت به عيساى مېژووى، ده بىنين كه له ئىتو شته كانى ديكه دا، عيسايه كى بوونگه رايىمان پىده دات. عيساى مېژووى و ئه و عيسايه ي كه ده كرىت به مېژووى مېژووى-پره خنه يى بنىات بىرتيه وه وا نيه و وه كو يه ك نين. ئه گه ر وردتر بىن، ئه و عيسايه ي كه به پىي به كاره ئىنانىكى كه سىي له مېژووى مېژووى-پره خنه يى بنىاتزاه و ته وه يان به پىي كه مكرده وه ي سه رنج له رىگه ي باسكردنى چەند ده قىكى ديارىكراوه وه، ته نها په يوه ندىيه كى زۆر كه مى له گه ل عيساى راسته قينه دا هه يه». گه ران و پشكىن ده رباره ي عيسا:

شارهزا و زانایان سه‌بارهت به عیسی میژوویی باسی سی گه‌ران و لیکۆلینه‌وه ده‌که‌ن. ریشه‌ی یه‌که‌م لیکۆلینه‌وه ده‌که‌رپته‌وه بو (بینیدیکت سپینۆزا ۱۶۳۲ - ۱۶۷۷)، ئینجا له لایه‌ن (هیرمن په‌یماره‌س ۱۶۹۴ - ۱۷۶۸) و (ده‌بشد فریدریک ستراوس ۱۸۰۸ - ۱۸۷۴) و (ویلیام رید ۱۸۵۹ - ۱۹۰۶) له‌گه‌ل کۆمه‌له‌ که‌سیکی دیکه‌دا په‌ره‌ی پیدرا. ئینجا به‌ دوو هیرشه‌که‌ی (ئالیرت شویتزەر ۱۸۷۵ - ۱۹۶۵) که‌ باوه‌ری وا بوو له‌ لیکۆلینه‌وه‌یه‌ به‌پیتی پتویست ورد نییه، له‌گه‌ل (مارتین کاهله‌ر ۱۸۳۵ - ۱۹۱۲) که‌ به‌ بوچوونی له‌و عیسی میژوویی به‌و جوهری که‌ له‌ لایه‌ن په‌خه‌گرانه‌وه‌ ریک‌خرا‌بووه‌وه، هیچ په‌یوه‌ندییه‌کی به‌ «عیسی میژوویی کتیی پیرۆز» وه‌ نییه، هه‌ر بۆیه هیچ سوودیکی بو باوه‌ری کلێسا نییه.^۹

دووهم لیکۆلینه‌وه له‌سه‌ر عیسی میژوویی له‌ سالێ ۱۹۵۳ له‌سه‌ر ده‌ستی (رودۆلف بولتمان و ئیرنست کارزیمان) که‌ قوتابی زانکۆ بوون ئه‌نجام درا. ئه‌مانه‌ که‌سانیکی مه‌زنی ئه‌لمانی بوون که‌ هه‌ستم کرد ده‌بیت له‌گه‌لایاندا بگونجیم کاتیک که‌ له‌ سالانی ۱۹۷۰ له‌ شاری میونخ سه‌رقالی خویندنی بالا بووم. مایه‌ی سه‌رسامیه‌ که‌ بولتمان و کارزیمان هه‌تا ته‌مه‌نی ۹۲ سالێ ژیان. به‌لام بولتمان له‌ سه‌ره‌تای سالانی ۱۹۷۰ دایتر چالاک نه‌بوو وه‌ له‌ سالێ ۱۹۷۶ کۆچی دوا‌یی کرد. کارمان له‌ سالانی شه‌ستی ته‌مه‌نیدا بوو که‌ من له‌ ئه‌لمان ده‌مخویند، به‌لام ته‌نها یه‌ک جار توانیم بو ماوه‌یه‌کی کورت له‌ سیمیناریکدا له‌ پاريس چاو م پیتی بکه‌وێت. ئه‌و دووانه‌ له‌گه‌ل (گوته‌ر بۆنکه‌م) پاسه‌وان و پارێزه‌رانی په‌خه‌ی میژوویی بوون که‌ ده‌بوا کاریگه‌رییه‌که‌یانم له‌به‌رچاو بگرتبا جا ئیدی هه‌ر وته‌یه‌کی عیسام له‌ تیزی دکتۆراکه‌م له‌سه‌ر فه‌رمانه‌ پر له‌ خۆشه‌ویستییه‌کانی به‌کاربه‌یتابا.

په‌گ و ریشه‌ی بیهیوایی

ئاکام و ده‌ره‌نجامی ئه‌و پۆزگاره‌ی که‌ له‌ ئه‌لمان بووم، بیهیوایی له‌گه‌ل خۆی ده‌هینا کاتی که‌ ده‌مویست له‌ رێگه‌ی میژووه‌وه‌ عیسیایه‌کی میژوویی له‌ پشت وپنه‌ یه‌که‌گرتووه‌که‌ی عیسا که‌ له‌ ئینجیله‌کانی په‌یمانی نویدا هه‌ن، بنیات بنیمه‌وه. بابه‌ته‌کانی تایه‌ت به‌ شاره‌زا و زانایان به‌ بریکی باش و ته‌ندروستی «له‌وانه‌یه‌»، «پیده‌چیت»، «ده‌کریت»، و به‌راورده‌ هه‌مه‌چه‌شه‌نه‌کان ده‌ستی پیده‌کرد، به‌لام له‌ کۆتایی بابه‌ته‌کاندا متمانیه‌ک

سیه‌م گه‌ران به‌دوای جووی ناسیره‌دا (داونه‌رز گرۆفه‌ر، سیه‌م: ئینته‌رفارستی پرېس، ۱۹۹۵)، ۲۴۷.

a هه‌مو نووسراوه‌کانی په‌یوه‌ست به‌م نووسه‌ره‌ و نووسه‌رانی دیکه‌ له‌ دوو توپی په‌رتووکیدا کۆراوه‌ته‌وه:

W. Dawes *The Historical Jesus Quest: Landmarks in the Search for the Jesus of History*, ed. Gregory essays on the (Louisville: Westminster John Knox, 1999). Another helpful collection of historic James D. G. Dunn and .quests for the historical Jesus is *The Historical Jesus in Recent Research*, ed .(Lake, Ind: Eisenbrauns, 2005 Scot McKnight, *Sources for Biblical Theological Study*, Vol. 10 (Winona

هه‌لده‌تۆقى (هه‌ستم ده‌کرد له‌ژێر زه‌وییه‌وه هه‌لده‌تۆقین) که شتیکی جیگه‌متانه و به‌سوود دۆزراوه‌ته‌وه. ئه‌وه‌نده‌ی که من لێی تیده‌گه‌یستم، مێشکه مه‌زنه‌کان که خاوه‌نی ژیری و داناییه‌کی زۆر بوون، مالێکی پر له‌ کارتیان کۆکردبووه‌وه.

خراب نییه که ته‌مه‌نت شه‌ست ساڵ بێت.^a چه‌ندین جار رووخانی ئه‌و کارتانه‌م بینیه. کام له‌ ئیمه ئه‌م‌پۆ ده‌تواتیت باسی بابته‌ی بنیاتنانه‌وه‌ی عیسا‌ی میژوویی له‌لایه‌ن (میلان ماچۆئیک، عیسا‌ بۆ بېئاوه‌پان، ۱۹۷۲)، (تیربیرت براون، عیسا، ۱۹۶۹)، یان (کوورت نیده‌رقیمه‌ر، عیسا، ۱۹۶۸) بکات؟ به‌لام ئه‌مانه بنیاتنه‌ره‌وه هاوچه‌رخه‌کان بوون، که به‌پێی پێوه‌ر و بنه‌ماکانی ئه‌نجوومه‌ن، من ده‌بوا به‌ مه‌رحه‌کانیان رازی بوومایه. دوو که‌سی یه‌که‌میان دژی بۆچوونه‌که‌ی (بولتمان) وه‌ستانه‌وه و گوتیان که شانشینی خودا له‌ کار و خزمه‌ته‌که‌ی عیسا‌دا بېنایه‌کی خه‌یالی بوو، که له‌وانه‌یه ئیتر له‌م رۆژگا‌ره‌دا به‌کارینه‌هێنین، چونکه واتای سیاسی (ماچۆئیک باوه‌ری به‌ رێبازی مارکسیزم بوو) و بوونگه‌راییی عیسا‌مان دۆزیوه‌ته‌وه. (نیده‌رقیمه‌ر) بابته‌که‌ی قۆسته‌وه و به‌و جو‌ره‌ی که (بووک جاکیت) ده‌لێت، «ئه‌نجامه یه‌کلایکه‌ره‌وه‌کانی ده‌روونناسی قوول» بۆ دۆزینه‌وه‌ی له‌ شانشینی خودا «به‌ ته‌نکردنی پرۆسه‌یه‌کی ده‌سته‌جهمعی هوشیاری». به‌ ئاکام و به‌ره‌می لێکۆلینه‌وه‌ی دووهم سه‌رسام نه‌بووم. من شتی زۆر شکۆدارم له‌ عیسا‌ی نێو ئینجیله‌کاندا دیتبوو، وه‌ پشکنین و لێکۆلینه‌وه‌کان پووش و په‌لاش و خۆله‌مێشی پێشکه‌ش ده‌کردم. له‌ ماله‌وه به‌سه‌ر ئه‌م وشه‌ جوانانه‌ی (ئه‌دۆلف شلاته‌ر) دا که‌وتم که به‌ بر‌وای ئه‌و دانا و زانا‌بوون ده‌بێت به‌م شپۆیه‌ بێت: من هه‌تا بتوانم خۆم له‌ کاری گومان‌او‌ی ئازاد ده‌که‌م، و به‌و هۆیه‌وه خۆم لاده‌دم له‌ هه‌ول و ته‌قه‌لای په‌تکردنه‌وه و پووجه‌لکردنه‌وه‌یان. ئه‌مه له‌ کارێکی به‌سوود ناچیت، چونکه خاوه‌ن گومانه‌کان پێیان ناخۆش نییه که بابته‌ی زۆرت‌ر له‌ هه‌مان چه‌شن دروست بکه‌ن. ئه‌وان له‌ناوده‌چن کاتیک که که‌سیک ده‌بینیت پامان و سه‌رنجدان سوودی له‌ گومان زۆرت‌ره ... من به‌م جو‌ره پێناسه‌ی دانایی ده‌که‌م: پامان له‌وه‌ی که بوونی هه‌یه، نه‌ک هه‌ول‌دان بۆ بینینی ئه‌وه‌ی که نادیاره. له‌وانه‌یه که‌سیک ب‌لێت که کاری گومان‌او‌ی و ناته‌واو خۆشه و ده‌تجو‌لینیت له‌ کاتیک‌دا پامان و سه‌رنجدان کارێکی سه‌خت و ناخۆشه. وایه، راسته؛ یاریکردن له‌ ئیشکردن ئاسات‌ره. به‌لام به‌هه‌له له‌ ئینجیل تیده‌گه‌ین، کاتیک که‌سیک ده‌یکات به‌ یاری مندالان.^b

گه‌یشته‌بوومه ئه‌و باوه‌ره‌ی که ژیان زۆر له‌وه کورت‌تره و کلێساش زۆر له‌وه به‌ها‌دار‌تره که خزمه‌تکارێکی وشه‌ی خودا ژيانی له‌ دووباره بنیاتنانه‌وه‌ی عیسا‌یه‌کی نا‌روون و گومان‌اویدا

a نووسه‌ر مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه که هه‌تا ته‌مه‌نت در‌ژێر بێت ئه‌زموونت زۆرت‌ر ده‌بێت و شتی زۆرت‌ر بۆ ده‌رده‌که‌وێت. وه‌رگێڕ

Adolf Schlatter, Der Evangelist Matthäus, 6th ed. (Stuttgart: Calver Verlag, 1963), xi b

به سهر ببات. ده بوا هه وڵیکى زۆرم بدابا که بهو جوړه عیسا ببینم که خودا له نیو ئینجیله کانی په یمانی نویدا وینه ی کیشاوه.

چ نومید و هیوايه کمان به لیکۆلینه وه و پشکنینی سییه م هه یه؟

لیکۆلینه وه ی سییه م ده رباره ی عیسای میژوویی «له سهره تاي سالانی ۱۹۸۰ ز. ده ست پیده کات، که پشتی به داتا و زیانیاری نویی شوینه وارناسی و ده ستووسه کان ده به ست، هه روه ها هه ندیک چاکسازیی شیوازاناسی له گه ل گه رموگوپییه کی نویی که لیکۆلینه وه ی میژوویی پیووستی به وه نه ده کرد بگاته کوتاییه کی بی ئه نجام»^a وه ئه وه هه تا ئیستاش هه ر به رده وامه و ئامارمان هه یه له سهر ئه وه ی که چی ده گوزه ریټ.^b (بین ویزهرینگتن) ده لیت: «ئاره ووی گوتنی شتیکی نوی و تازه، هه تا راده یه کی زور وه سفی ته وای کاری (لیکۆلینه وه ی سییه م) ده کات که له م خویندنه دا رامانی له سهر ده که یین، هه ندیک کات به راده یه که که نوییه که هه لده بژیرین له جیگه ی ئه وه ی که شیوا و جیگه ی باوهره.»^c هه لسه نگاندنی خودی خو م له سهر ئه وه ی که ده گوزه ریټ ئه مه یه: «به پشتبه ستن به دووباره بنیاتانه وه ی هاوچه رخی عیسای میژوویی، جیاواز له و وینه به ی که له ئینجیله کانی په یمانی نویدا هه یه، به هه مان شیوه ی (ماچوټیک و براون و نیدفیمه ر) له بیر ده کرین. هوکاری ئه مه ش ده گه ریټه وه بو کومه لیک شت که بریتین له:

یه که م، هه رگیز هیچ وینه یه کی پرواپیکراو و هه میشه یی عیسا له غیاب و ئاماده نه بوونی ئه وه ی که چوار ئینجیله که وینه ی کیشاوه، بنیات نه راوه ته وه. هیچ هوکاریک له ئارادا نییه که پیم واییت ئه مه گوړانکاری به سهر دیت. هوکاره که ی له به رده ستمانه: کاتیک که ئه وه ی بوونی هه یه و له به رده سته ده گوړیته وه به وه ی که گومانن لئی هه یه و دلتیا نیت له باره یه وه، ئه وای کاری زانیاری و دانایی ده که ییت به یاریی ئه کادیمی. ئه وه ی که هیز و وزه که به یارییه که ده دات بریتییه له که لوپه لی یاریکردن. وه هه موو که سییک ده زانیت که بازار و ئه کادیمی نه وه دوا ی نه وه داوای که لوپه لی یاریی نویی دیکه ده که ن. ئه وای هه تاهه تایه نامیننه وه و کاتین و زوو ده رۆن. به لام کاره سات و تراژیدی که ئه وه یه ئاخو

Witherington, The Jesus Quest, 12-13 a

b جگه له و سهرچاوه یی پیشت، نکایه ته ماشای ئه مه ش بکه:

Larry Hurtado, "A Taxonomy of Recent Historical-Jesus Work," in Whose Historical Jesus? ed. William E. Arnal and Michel Desjardins (Waterloo, Ontario: Wilfrid Laurier University Press, 1997), 272-295; Jonathan Knight, Jesus: An Historical and Theological Investigation (London: T&T Clark International, 2004), 15-56; The Historical Jesus in Recent Research, ed. Dunn and McKnight

۲۴۷, Witherington, The Jesus Quest c

چهنده زیان بهو کهسانه دهگهینن که ریشه و پهگیکی ئهوتویان لهئیو کتییی پیرۆزدا دانهکوتاهه – وه سوود و قازانجی ئهوهشیان نییه که تهمهنیان شهست سال بیت.^a

ئینجیلهکان دهستیان بهسهردا نهگیراوه

دووهم، زانیاری و دانایی دهستی بهسهر وینهی عیسا لهئیو چوار ئینجیلهکهدا نهگرتووه. خۆشبهختانه، خودا چهندین نهوهی له دانا و لیکۆلهری وریا و ورد و دلسۆز دروست کردووه که ناکهونه داوی پهخنه توندهکانهوه و به پشوو درژییهوه بهردهوام دهبن له ئیشهکهیان و دهیسهلمێنن که چوار ئینجیلهکه جیگهی باوهپن و دهتوانیت پشتیان پئی بهستیت. من بههوئی ئهوانهوه سوپاسی خودا دهکهم. مه بهستم ئهوه نییه که بهلگه بو ئینجیلهکان دههیننهوه. مه بهستم ئهوهیه که نیشانی دهدهن که ئهوه هیرشانهی دهکرینه سهر وینهی عیسا له ئینجیلهکاندا به بیانویی ئهوهی که گوايه له پرووی میژوویییهوه پشتی پئی نابهسترتیت و جیگهی باوهپن، قایلکههر و جیگهی قهناعت نین.^b

پارچه و کهرتەکان بنیاتانهوهی ههپهههکی لی دهکهوتیهوه

سییه، ههولدان بو بنیاتانهوهی وینهیهکی بروایپکراو و قایلکههری عیسا له پشت ئینجیلهکانهوه وههم و خهیاڵه، چونکه سروشتی ئهم شیواز و میتۆدهی که بهکاردیت تهنها چهند پارچهیهک و کهرتیکمان دهداثی بهبی دهقی نووسراوی دهستهجی. وته و پروداوی دلخۆشکههر تهنها دهکرت به شیویهکی ههپهههکی پهیوهستیان بکهیت بهیهکهوه. ئهوهش واتای ئهوه دهگهیهیت که میشکی زانا و لیکۆلهرهکه، نهک راستی عیسا مهسیح، بهلکو بنیاتانهوهکه بهپروه دهبات. زانا و پروفیسۆر (لوک تیمۆسی جانسن) به جوانی باسی ئهم خالهی کردووه:

a وهکو من تهمهنیان زۆر نییه و نهزموونیککی ئهوتویان نییه. وهرگێر

b ئهم کتیبانهی خوارهوه دژههیرش بو لیکۆلینهوهی سییه و لیکۆلینهوهکان به گشتی دهسته بهر دهکهن:

Craig L. Blomberg, The Historical Reliability of the Gospels (Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1987); Craig L. Blomberg, Jesus and the Gospels (Nashville: Broadman & Holman, 1997); Craig L. Blomberg, The Historical Reliability of John's Gospel Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1998); D. A. Carson, The Gospel According to John (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 40-68; Jesus Under Fire, ed. Michael J. Wilkins and J. P. Moreland (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1995); Paul Barnett, The Truth About Jesus: The Challenge of the Evidence (Sydney: Aquila Press, 1994); Luke Timothy Johnson, The Real Jesus: The Misguided Quest for the Historical Jesus and the Truth of the Traditional Gospels (San Francisco: HarperSanFrancisco, 1996); Gregory Boyd, Cynic, Sage or Son of God? Recovering the Real Jesus in an Age of Revisionist Replies (Grand Rapids, Mich.: Baker, 1995); Gary Habermas, The Historical Jesus: Ancient Evidence for the Life of Christ (Joplin, Mo.: College Press, 1996); Lee Strobel, The Case for Christ: A Journalist's Personal Investigation of the Evidence for Jesus (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1998

کاتیک دارشته که پارچه پارچه بوو، وه به سهر به شی بچووک بچووکدا دابه ش کرابوو، وه به شیوهیه کی ههرمه کی ریز کرابوو، تهوا هیچ سوودیکیان ناییت. کاتیک ده توانیت دارشتنی ته ده بیی په یمانی نوئی به باشترین شیوه شی بکه یته وه و لیکدانه وه ی بۆ بکه ییت، که ریز له یه کپارچه یی ته ده بییه که ی بگریت و به رزی بنزخیت. ته گهر به م شیویه مامه له له گه ل ده قه کان بگریت، تهوا ده کریت وه کو شایهت و لیکدانه وه ی ته زموون و بیروباوه ری ثابینی قه دردانی بگرین.^a

ته نها ئینجیل ده مینیتیه وه

چوارهم، وینه ی عیسای مه سیح له ئیو ئینجیله کانی په یمانی نویدا تاکه وینه یه که که شانس و دهره تی ته وه ی هه یه که بۆ ماوه یه کی زور شکل و شیوه به کلپسا و جیهان بدات. ته مه ش له بهر ته وه یه که ته وه تاکه وینه یه که که له به رده ست خه لکدایه. لیکۆله ران و زانایان ههر شتیک بنیات بنین، ته نها کومه له که سیکی زور که م که له په نجه ی ده ست تیناپه رن، کار و به ره مه کانیان ده خویننه وه. ته نانه ت گهر فیلمیکی زور به ناوبانگی له باره وه دروست بکه ن که ملیونان که س ته ماشای بکه ن، هیشتا دوا ی ده سال کاربگه ریه کی ته و توئی نامینیت و هه موو که سیکی له بییری ده چیتیه وه، له کاتیکدا هیشتا خه لکیکی بیشومار ئینجیله کان به کاریده هینن و پشتی پی ده به ستن. من له سهر ژیانم مه رج ده که م که ته مه بیروکه ی خودا بوو وه شایانی ته وه یه که هه تا ته و رۆزه ی دلم لیده دات هه ولی تیگه یشتن راستی بده م و دلسوزانه به که سانی دیکه شی پابگه یه نم.

شیواز و ریگای من له م په رتووکده دا

ته گهر سه رباری ته وه ی که له ناساندندا و له ژیر ناویشانی «چهند وشه یه که له باره ی شیواز و میتۆده وه» باسم کرد، باش ده بیت ته گهر لیره دا ئاماژه به وه بکه م که پرۆسه ی هه لباردنی داواکاری و فرمانه کانی عیسا کاریکی ئالۆز بوو. له ریگه ی خویندنه وه ی ئینجیله کانه وه، هه موو فرمان و داواکارییه کانم کو کرده وه و تومارم کردن. ته نانه ت فرمانه ناراسته وخوکانیشم تومار کرد. بۆ نمونه «خۆزگه ده خوازییت به وانیه ی که خاوه نی به زه یین» واته «به به زه یی به». لیسته که زیاتر له پینج سه د دانه فرمان و داواکاری له خو ده گرت ته گهر چهند وته یه کی دووباره ی ئیو ئینجیله کانیش له به رچاو بگرین.

هه نگاوی دواتر ته وه بوو که ته و فرمان و داواریانه جودا بکه مه وه که گرنگیه کی به رچاوی بۆ باوه ر و ژیان هه یه. واته، فرمانی له م شیویه م لابرده «نوینه که ت هه لبگه ر و برۆره وه ماله وه» (مه رقۆس ۲: ۱۱). ئینجا له کو تاییدا پرۆسه ی ده سته و گروپه ندی ده سته

پئ کرد. دواى ههولئىكى زۆر، توانيم هه موو فه رمانه كان به سهر سى ده ستدا دابه ش بكه م. ئه م گروپ و ده ستانه پي كه اته ي سهر تايي به شه كانى پي كده يئا. هه نديكيان فراوان ده بوون و به شه كان به سهر دوو به ش يان زياتردا دابه ش ده بوون. ههر بويه، په نجا به ش ژماره يه كى نزى كه له و به شان وه. من ناييم كه قسه م له سهر هه موو فه رمان و داواكارى به ك كرووه. هيوادارم و ئوميد ده خوازم كه ئامازم به ده سته و داواكارى پيويست كرديت كه ته نانه ت به جوړي ك ئه و داواكارى يانه ش بگريته وه كه به سه رياندا تپه پريوم.

عيساي نيو ئينجيله كان را ديكالترينه

پينجه م و كوئا هو كا رى ئه وه ي كه بو چى بنياتنا نه وه ي عيسا كه هه ول دده ات خو ي له ئيجيله كان لابت، به رده وام ناييت و ناتوا نيت بو ماوه يه كى زور كلئسا پيكي نيت، ئه وه يه كه را ديكالترين عيسا ئه وه يه كه له نيو ئينجيله كاندا وينه ي كي شراوه. زور به ي بنياتنا نه وه كانى عيسا كه خو يان له ئيجيله كان لاده دن، ئاره زوى ئه وه ده كه ن كه عيسا له دابونه ريه خو جيه كانى كلئسا دابرن كه عيسا به پي گا گه لى چاوه پروانكرا و سازشكرا له گه ل ئه م جيهانه دا ده گونجئن. ئه وه ئاره زويكي باشه، به لام ريگا و شيوازه كه يان ري ك پيچه وان ه ي ئه و شته ي لى ده كه ويته وه كه ئه وان چاوه پري ده كن. به و را ده يه ي كه كلئسا راهي نراوه له سهر ئه وه ي كه متمان ه يان به عيساي نيو ئينجيل نه ييت و روو له ده سكردي مرو يى مه سيح بكه ن. عيساي راسته قينه ناروونه، وه تواناي ئازا كردنى له دابونه ريه كانى ده ره وه ي كتيبي پيرو ز كه ئه ويان به ستو وه ته وه لاواز و كول بووه.

ئه مه ئه و خاله يه كه (لو ك تيموسي جانسن) زور به باشى باسى كرووه: پيويستى سهره كى كلئسا و جيهان بري تيه له «عيساي راسته قينه» ي نيو ئينجيله كان. وه كانى جانسن ده ره جاميكي زور گونجاوه بو ئه م «چهنده وشه يه ك بو زانا و شاره زايانى كتيبي پيرو ز» وه ده ستيكيكي زور گونجاوي شه بو «داواكارى به كانى عيسا له جيهان».

ئايا كلئسا سه ركه وتو وانه ده جو لئيه وه يان به فيزه وه له گه ل كه له كيدا ده وي ت؟ ئايا بريكارى سه ركوت كردنى پيداويستى و ئامانجى مرو فة كانه؟ ئايا په ره به نه گونجاندن و بيروه زرى به رته سك دده ات؟ ئايا كلئسا ئينجيلى سه ركه وتن را ده گه يه نيت و عيسا وه كو هاو كا ريكي باز رگاني با شتر ده خاته با زا ره وه؟ ئايا هانى رو حى خو شگوزه رانى دده ات و باشيه كانى زه وى پشتگو ي ده خات يان هانى رو حانيه تى خود گه را يى دده ات و هه ژار و بيده سه لاته كانى جيهان پشتگو ي ده خات؟ ئايا را به ره كانى گهنده ل و توندوتيزن؟ تيكدان و گو رينيكي له و شيويه ي با وه پرى مه سيحييه ت ره خنه گري ك و ره تكه ره وه يه كى توندتر له و عيسايه نادو زئيه وه كه ته نها له نيو لا په ره كانى په يمانى نويدا يه، ئه و عيسايه ي كه خو ي

له پیناو که سانی دیکه کرده هیچ و داوای لیکردووی تۆش هه مان کار بکهیت. ئه و عیسایه ی که (سه ینت فرانسیسی ئه سیسی)^a به ناویه وه داوای کلّیسایه کی هه ژار و دلفراوان له جیگه ی به هپنز و چاوچنۆک کردبوو، عیسای میژوووی نه بوو، به لکو عیسای نیو ئینجیله کان بوو. ته نها ده بیّت به لاته وه جیگه ی پرسیار و سه رسورمان بیّت که بوچی ئه م عیسایه «عیسای راسته قینه» نییه بو ئه وانه ی که ئاره زوو ی راستی ئایینی و یه زدانناسی و لاهوتی کامل و ته واو و میژوو یه کی راستگۆ ده که ن.^b

Saint Francis of Assisi a

b هه مان سه رچاوه ی پیشتر، ۱۷۷.

داواکاری یه که م

دهبیت له دایک بیهته وه

«عیسا وه لامی دایه وه: سه رسام مه به که پیم گوتی: دهبن له دایک بیهته وه.» (یوحنا ۳: ۵-۷)
«عیسا وه لامی دایه وه: راستی راستیت پی ده لیم، نه گهر یه کیک له دایک نه بیهته وه، ناتوانیت شانیشینی خودا بینیت.» (یوحنا ۳: ۳)

له به شی سی ئینجیلی یوحنا دا، عیسا قسه له گهل پیاوئیک ده کات «له فهریسیه کان به ناوی نیقودیموس، که یه کیک بوو له رابه رانی جوله که (یوحنا ۳: ۱). فهریسیه کان شاره زا و پسپوری نووسراوه پیروژه کانی جوله که بوون. له بهر نه وه عیسا سه رسام بوو به وهی که نیقودیموس سه ری لی شیواوو له وهی که عیسا مه به ستی چی بوو له وهی که فهرمووی «دهبیت له دایک بیهته وه». نیقودیموس پیی گوت: «مروڤ که پیر بیت چون ده توانیت له دایک بیت؟ خو دیسان ناتوانیت بچیت وه سکی دایکی و له دایک بیت وه؟» (یوحنا ۳: ۴). عیسا وه لامی دایه وه: «تو ماموستایه کی ئیسرایلی و نه مانه ش نازانیت؟» (یوحنا ۳: ۱۰).

رۆحیکی نوێ ده خه مه ناوتانه وه

به واتایه کی دیکه، ماموستایه کی تهورات نابیت سه ر له م داواکارییه ی عیسا ده رنه کات: «دهبیت له دایک بیهته وه». بۆچی نابیت؟ چونکه زور شت له نووسراوه پیروژه کانی جوله که دا هه یه که عیسا و نیقودیموس هاوبه شن تیتدا. یه زدان به لینی رۆژیکی داوه که وا ده کات گه له که ی له دایک بیهته وه. یه کیک له روونترین به لینه کانی خودا له سپاره ی خزقیلدا هاتوو. عیسا وشه کانی خزقیلی دووباره کرده وه کاتیک که فهرمووی: «نه گهر یه کیک له ئاو و له رۆحی پیروژ له دایک نه بیت، ناتوانیت بچیت ناو شانیشینی خودا» (یوحنا ۳: ۵). «له دایک بیهته وه» به له دایک بوون له ئاو و رۆحی پیروژ وه سف کراوه. ده سته واژه ی ئاو و رۆح په یوه ندیسان به (خرقیل ۳۶: ۲۵-۲۷) وه هه یه که یه زدان ده فهرمویت:

«ئاوئیکی پاکتان به سه ردا ده پرژنیم و له هه موو گلاویه کانتان پاک ده بنه وه، له هه موو به کانتان پاکتان ده که مه وه، دلیکی نوپتان ده ده می و رۆحیکی نوێ ده خه مه ناوتانه وه، نه و دلّه به ردینه تان لی ده که مه وه و دلیکی گوشتینتان ده ده می. رۆحی خوم ده خه مه ناوتانه وه، واتان لی ده که م که ریگای فره زه کانم په پره و بکه ن و حوکه کانم به جیهینن و کاریان پی بکه ن.»

یه زدان به لینی پاکبونه وه له گونا و دیاری رۆحیکی نوێ مروڤانه ده دات له ریگه ی ئاماده بوونی رۆحی پیروژی خویه وه. عیسا پیی وایه که نیقودیموس دهبیت په یوه ندی

دروست بکات له ټیوان داوکاریه کې ټه و که له دایکبوونه ووه بوو له گه ل سپاره ی حزییل که به لټنی به خشینی پوخیکی نو و دیاری پوخی پیروزی خودا ده دات. به لام نیقو دیموس ټه و په یوه نډیه دروست ناکات. بویه عیسا بابه ته که زیاتر پروون ده کاته و له ریگه ی باسکردنی ټهرک و پوخی خودا له به خشینی ټه پوچه نویه دا: «ټه و هی له جهسته له دایک بووه جهسته یه، ټه و ه ش له پوخی خودا له دایک بووه پوچه» (یوچه نا ۳: ۶).

مردوو ناتوانیت ببینیت

ټیمه به شیوه یه کی سروشتی له جهسته پیکه اتووین. جهسته ناماژه به مروقایه تیبه کی ټاسای ده کات. به یه که م له دایکبوو غمان، ټیمه ته نها جهسته یین. کاتیک که ټه م بارودو خه سروشتیه ی مروق تاقی ده که ی نه ووه، له پرووی پوخیه ووه مردوو و ژیانی تیدا نییه. ټیمه له پرووی پوخیه ووه به زیندووی له دایک نه بووین، به دلیکه ووه که خودای خو شبویت، به لکو ټیمه له پرووی پوخیه ووه به مردووی له دایکبووین.

عیسا ده یو یست ټه م مه بهسته بگه یه نیټ کاتیک به یه کی که له قوتا بیه کانی فهرموو که ده یو یست بگه پټه ووه مال ه و و به شدار ی له پټو په سمی به خاکسپاردندا بکات: «واز له مردووان بهینه با مردوو ووه کانی خو یان بنیژن، به لام تو برؤ مزگینی پاشایه تی خودا بده» (لوقا ۹: ۶۰). به واتایه کی دیکه، هه ندیک که س له پرووی جهسته ییه ووه مردوو و پیو یستیان به ناشتنه، به لام هه ندیک دیکه که له پرووی پوخیه ووه مردوو، ده توانن ټه وانی دیکه بنیژن. دیسان هه مان ټه م بابه ته ی زیندو ووه کاتیک که له ه مونیه کوره ده ستبلا ووه که دا، باوکه که گوتی: «ټه م کورم مردو ووه و زیندو ووه ته ووه» (لوقا ۱۵: ۲۴). هه ر بویه «ټه گه ر یه کی که له دایک نه یټه ووه، ناتوانیت شان شینی خودا ببینیت» (یوچه نا ۳: ۳). مردوو ناتوانیت ببینیت. واته، ناتوانن شان شینی خودا ووه کو شتیکی بی ټه ندازه سه رنجرا کیش و نایاب بینن، به لکو ووه کو شتیکی گیلانه و پر له راز و نهینی و بیزار که ر ده بینن. له بهر ټه ووه ناتوانن بچټه ناو شان شینی خودا (یوچه نا ۳: ۵). ناتوانن چونکه گیلانه دټه پیش چاویان.

عیسا ده زانیت که مروقایه تی دابه ش بوون به سه ر دوو به شدا: ټه وانه ی که ته نها یه ک جار له دایک بوون - «له جهسته له دایک بوون»، ټه وانه ی که «له پرووی پوخیه ووه مردوو» - ووه ټه وانه ی که «له دایکبوونه ته ووه» له ریگه ی پوخی پیروزی خودا - ټه وانه ی که بو خودا زیندوون و پاشایه تی خودا راستی ده بینن و به لایانه ووه بی ټه ندازه سه رنجرا کیش و جیگه ی په سه نده.

با بو کو ی بیه ویت هه لده کات

نیقو دیموس هه تا راده یه ک مافی ټه ووه ی هه یه که سه ری لی بشیویت و له و ته که ی

عیسا ټینه گات. ئه وه پاز و نه پنییه. عیسا له (یوحنا ۳: ۸) فرمووی: «با بو کوو بیه ویت هه لده کات و گویت له دهنگه که ده بیت، به لام نازانیت له کوپوه دیت و بو کوو ده چیت. هه رکه سیکیش له رۆحی پیروژ له دایک بووه ئاوايه». به واتایه کی دیکه، «نیقودیموس، تو پیویستت به ژيانی رۆحی نوپیه - له دایک بوونه وهی دووه م».

وه ئه وه داوايه ی که عیسا له نیقودیموس کی کرد، هه مان داوا له جیهانیش ده کات. ئه وه قسه له گه ل هه موو که سیکی ئه م جیهانه دا ده کات. هیه که سیکی له ده ره وهی ئه م داواکارییه وه نییه. هیه گروپیکی ئیتنیک کی له گروپه کانی دیکه له به رامبه ر ژياندا شکستی نه خواردوه. ئه وهی که مردووه، مردووه - جا ئیدی گرنه نییه که چ رهنگ و ره گه ز و که لتور و چینکی کو مه لاتیمان هه یه. ئیمه پیویستمان به چاوی رۆحیه. له دایک بوونی یه که ممان نامانگه یه نیت به شانیشینی خودا. به لام ئیمه ناتوانین کاریک بکه یین که له دایک بیینه وه، به لکو ئه وه رۆحی پیروژه ئه وه کاره ده کات. وه رۆحی پیروژ ئازاده و به جوړ و شیوازه لیک هه لده کات که ئیمه لی تیناگه یین. ئیمه ده بیت له دایک بیینه وه، به لام ئه وه دیاریی خودایه.

له خو ت مه روانه. هه ول بده ئه وه شته به ده ست به پنییت که ته نها خودا ده توانیت بو ت نه نجام بدات. باشترکردنی ئاکار و ره وشتی کو نت، ئه وه شته نییه که پیویستت پنییه تی. ژيانی نو ی ئه وه شته یه که هه موو جیهان پیویستیان پنییه تی. ئه وه شتیکی ریشه یی و سه ررو شتییه و له ده ره وهی ده سه لاتی ئیمه وه یه. مردووه کان ناتوانن ژيانی نو ی به خو یان به خشن. بو یه پیویسته له دایک بیینه وه - «نه به سروشت ... نه به خواستی مرو ف، نه به ویستی پیاویش، به لکو له خودا وه (یوحنا ۱: ۱۳). ئه وه داواکاری عیسا یه له جیهان.

داواکاری دووهم

تۆبه بکه

«لهو کاتهوه عیسا دهستی کرد به جاردان و دهیفرموو: «تۆبه بکه، چونکه پاشایهتی ئاسمان نزیك بووه تهوه.» (مهتا ۴: ۱۷)

«نه هاتووم راستدروستان بانگهیشت بکه، به لکو گوناهااران بۆ تۆبه کردن.» (لوقا ۵: ۳۲)

«خه لکی نهینه و له پوژی لپرسینه وه دا، له گه ل ئهم نهوهیه له مردن هه لدهستنه وه و تاوانباری ده کهن، چونکه تۆبه یان کرد کاتیک یونس په یامی خودای راگه یاند. ئه وه تا له یونس مه زنت لیره یه.» (مهتا ۱۲: ۴۱)

« ئه گهر تۆبه نه کهن هه مووتان به و شیوه یه له ناوده چن.» (لوقا ۱۳: ۵)

یه کهم داواکاری ئه رک و خزمه تی ئاشکرای عیسا ی مه سیح بریتی بوو له «تۆبه بکه». ئهم داواکارییه ی به بی جیاوازی بۆ هه موو ئه وانه بوو که گوئیان لپی ده گرت. تۆبه کردن بانگهیشتی گۆرانکارییه کی ته وای ده روونی بوو به رامبه ر خودا و مروف.

تۆبه کردن چیه؟

دوو شت هه ن که نیشامان ده دن تۆبه کردن گۆرینی می شک و دله له جیگه ی ئه وه ی که به هو ی ئه نجامدانی گونا هه وه هه ست به خه م و دلته نگه ی بکه یت یا خود ته نها هه ل سوکه وت بگۆریت. یه که م، له زمان ی یوانیدا پی ده گوتری ت «می تانویۆ» که پشتگیری له م بۆ چوونه ی من ده کات. ئه و وشه یه له دوو به ش پیکهاتوه: می تا له گه ل نۆیۆ. به شی دووه می وشه که، «نۆیۆ» ئاماژه به می شک و بیروبۆ چوون و خه سله ت و ئامانجه کانی می شک ده کات. به شی یه که می وشه که «می تا» پی شگره و به گشتی به واتای بزوتنه وه یان گۆرین دیت.

به له بهر چاگرتنی شیوازی کارکردنی ئهم پی شگره،^a ده گه ی نه ئه و ئه نجامه ی که واتای بنه رته تی تۆبه کردن ئه زموونکردنی گۆرینی بیروبۆ چوون و تیگه یشت و ئامانجه کانی می شک.

a بۆ نموونه، (می تا) وه ک پی شگری ت به کاردیت له وشه کانی (می تابانۆ) که به واتای گۆرین یان جیگۆرکی له شوینیکه وه بۆ شوینکی دیکه دیت. (می تابالۆ) گۆرینی شیوازی بیرکردنه وه ی که سیک. (می تاگۆ) پوشت له شوینیکه وه بۆ شوینیکی دیکه. (می تانیسی می) ناردن له شوینکه وه بۆ شوینیکی دیکه، دانان له شوینیکی دیکه، گواستنه وه. هتد.

هۆكاريكى ديكەي ئەوھى كە پشتگىرى لەم واتايەي «تۆبەكردن» دەكات، ئەو شىۋازەيە كە ئىنجىلى لۇقا باسى پەيوەندى نىۋان تۆبەكردن و ھەلسوكەوت و ئاكارى نوڧى دەكات. «بەرھەمىكتان ھەيىت لە تۆبەكردن بوەشىتەو» (لۇقا ۳: ۸). ئىنجا مۇونەي ئەم بەرھەمانەمان دەخاتە بەردەست: «ئەوھى دوو كراسى ھەيە، با يەككىيان بداتە ئەوھى كە نىيەتى، ئەوھش كە نانى ھەيە، با ھەمان شت بكات» (لۇقا ۳: ۱۱). ئەمەش واتاي ئەوھىە كە تۆبەكردن ئەو گۆرانكارىيەيە كە لەناخدا پروودەدات. ئىنجا ئەم گۆرانكارىيە بەرھەمەكانى ھەلسوكەوت و ئاكارى نوڧى لى دەكەۋىتەوھ. تۆبەكردن ھەلسوكەوتە نوڧىەكە نىيە، بەلكو ئەو گۆرانكارىيە دەروونىيەيە كە بەرھەمى ھەلسوكەوتى نوڧى دەگرىت. عىسا داوامان لى دەكات كە ئەم گۆرانكارىيە دەروونىيە تاقى بكەبنەوھ.

گوناہ: ہر شکر دہ سہر خودا

بۆچی گوناھ ھېرشکردنە سەر خودايە؟ وەلامی خودا ئەوھيە کە ئیمە گوناھبارین. «ئەھاتووم پاستودروستان بانگھێشت بکەم، بەلکو گوناھباران بۆ تۆبەکردن» (لوقا ۵: ۳۲). عیسا چۆن لە گوناھي دەروانی؟ لە ھوونەي کورە دەستبلاوھەدا، عیسا بەم شیوھيە باسی گوناھي کورەکەي کرد: «مالھکەي لەسەر راپواردن دانا ... و لەگەل لەشفرۆشان لووشی دا (لوقا ۱۵: ۱۳، ۳۰). بەلام کاتییک کە کورەکە تۆبەي کرد، عیسا بەم شیوھيە باسی دەکات: «باوکە، لە دژی ئاسمان و بەرامبەري تۆ گوناھم کرد، ئیتر شایانی ئەوھ نیم بە کورې تۆ بانگ بکړیم» (لوقا ۱۵: ۲۱). کەواتە دانانی مال و سامانەکەت بە راپواردن و لەشفرۆشان تەنھا زیانی بۆ مروؤف نییە، بەلکو ھېرش کردنە سەر ئاسمانیشە، واتە ھېرش کردنە سەر خودابە. ئەوھ سروشتي سەرەکی گوناھە. گوناھ ھېرشکردنە سەر خودابە.

نمونہ یہ کی دیکھ لہم بابہ تہ ۛو کاتہ یہ کہ عیسا قوتابیہ کانی فیری نوپڑ کردن دہ کات۔
 فہ رمووی کہ دہ بیت نوپڑ بکہن و بلین: «لہ گوناہہ کامان خوۛشبہ، چونکہ یمہ ش لہ وانہ
 خوۛشدہ بین کہ خراپہ مان بہ رامبہر دہ کہن (لوقا ۱۱: ۴)۔ بہ واتاہ کی دیکھ، ۛو گوناہانہ ی
 کہ خودا لیان خوۛشدہ بیت بہ راورد کراوہ بہو گوناہانہ ی کہ خہ لکی دژی یمہ ۛہ نجامی
 دہ دہن، کہ پیان دہ گوتریۛ خراپہ۔ بویہ عیسا پیی وایہ کہ گوناہ بیڑیکردنہ بہ خودا
 و وا دہ کات کہ قہرزاری گہرانہ وہی ریز و شکو بو خودا یین، کہ لہ ریکہ ی ۛہ لسوکہوت
 و ئاکاری بچووک نیشاندانی خودا سوکایہ تیمان پی کردوہ۔ دواتر دہ بینین کہ چوۛ خودی
 عیسا ۛو قہرزه دہ داتہ وہ (مہرقوۛ ۱۰: ۴۵)۔ بہ لام پیمان دہ لیۛ کہ دہ بیت توبہ بکہین
 بو ۛوہی بتوانین چپڑ لہو دیاریہ وہر بگرین۔

تۆبە کردن واته ئەزموونکردنی گۆرینی میڤشک بۆ ئەو هی بتوانین خودا راست و جوان

بینین و به شیای هه موو جوړه ستایش و گوپراهه لیه کی بینین. ئەم گوپینه ی می شک به هه مان شیوه عیسا ده گرتیه خو. ئیمه ئەوه ده زانین، چونکه عیسا فهرمووی: «ئەگەر خودا باوکتان بووایه، منتان خو شەودەویست، چونکه له خوداوه دەرچووم و هاتووم. له خو مەوه نه هاتووم، بە لکو ئەو ناردوومی» (یوحنا ۸: ۴۲). بینینی خودا به می شککی نوێ، واته بینینی عیسا به می شککی نوێ.

جیهان پیوستی به تۆبه کردنه

ئەم فەرمانی تۆبه کردنه ی عیسا بۆ هه موو که سی که، واته هیچ که سی که نییه که ئەم فەرمانه نه یگرتیه وه. عیسا ئەمە ی پروون کردەوه کاتی که که کۆمە لێ که س به هه والی دوو کاره ساته وه هاتن بۆ لای عیسا. خە لکی بی گونا ه له لایه ن کۆمە لکو ژیه که ی پیلانو سی فەرمانپره وا و پوخانی قولله که ی سیلوا مە وه کو ژرابوون (لوقا ۱۳: ۴-۵). عیسا ئەو دەر فته ی به هه ل زانی که ته نانه ت خاوه ن هه والە کانیش ئاگادار بکاته وه: «ئەگەر تۆ به نه که ن هه مووتان به و شیوه یه له ناوده چن» (لوقا ۱۳: ۵). به واتایه کی دیکه، پیتان وا نه بی ت که پروودانی کاره سات واته هه ندی که س گونا هبارن و پیوسته تۆ به بکه ن و هه ندی کی دیکه بی گونا ه. هه مووان پیوستیان به تۆ به یه. وه کو چۆن هه مووان ده بی ت له دایک بینه وه (یوحنا ۳: ۷)، بۆ یه هه مووان پیوستیان به تۆ به یه چونکه هه موو که سی که گونا هباره.

کاتی که عیسا فهرمووی: «نه هاتووم راستو دروستان بانگهیشت بکه م، به لکو گونا هباران بۆ تۆ به کردن» (لوقا ۵: ۳۲)، مە به ستی ئەوه نه بوو که هه ندی که که س ئەوه نده باشن پیوستیان به تۆ به کردن نییه. به لکو مە به ستی ئەوه یه که هه ندی که پیتان وایه که بیتاوانن (لوقا ۱۸: ۹)، وه ئەوانه ی دیکه ش پیشوه خت تۆ به یان کردوه و له به رده م خودا راستو دروست بوون. بۆ موه نه: ته وراتنا سه که ویستی پاکانه بۆ خو ی بکات (لوقا ۱۰: ۲۹)، له کاتی که د «باجگره که له دووره وه پاره و ستا، نه یده ویست چاوی بۆ ئاسمان به رز بکاته وه، سگی خو ی ده کوتا و ده یگوت: ئە ی خودایه به زه بی ت به منی گونا هباردا بیته وه. ئەمه گه راپه وه مالی خو ی بیتاوان کرابوو (لوقا ۱۸: ۱۳-۱۴). بۆ زانیاری زیاتر له سه ر (لوقا ۱۸: ۹-۱۵)، بروه نه داواکاری بیستم.

ده بی ت خیرا ئەم داواکارییه جیه جی بکرت، چونکه هوکمدان به رپوه یه

بۆ یه هیچ که سی که له دهره وه ی ئەم داواکارییه نییه، هه مووان پیوسته تۆ به بکه ن. وه ئەمه داواکارییه کی خیرا و ده سته بجیه. عیسا فهرمووی: «به لام ئەگەر تۆ به نه که ن هه مووتان به و شیوه یه له ناوده چن» (لوقا ۱۳: ۳). مە به ستی له «له ناوچوون» چی بوو؟ مە به ستی ئەوه بوو که کۆتا هوکمدانی خودایان به سه ردا جیه جی ده بی ت ئەگەر

تۆبە نەكەن. «خەلکی نەینەوا لە پۆژی لێپرسینەوهدا، لەگەڵ ئەم نەوهیە لە مردن هەڵدەستەوه و تاوانباری دەکەن، چونکە تۆبەیان کرد کاتیک یونس پەيامی خودای ڕاگەیاند. ئەوەتا لە یونس مەزنتر لێرەیه» (مەتا ۱۲: ۴۱). عیسا کۆری خودا خەلکی ئاگادار دەکاتەوه لەوهی که حوکمی خودا بەرپۆیه و ئەگەر تۆبە بکەین ئەوا لەدەست ئەو حوکمدانە ڕزگارمان دەکات. وە ئەگەر تۆبە نەکەین، تەنھا یەكەم پەيامی بۆمان هەیه: «قوربەسەرت» (مەتا ۱۱: ۲۱).

لەبەر ئەمەیه که داوکاری تۆبەکردن بەشیکە لە پەيامی بنەرەتی پەيوەست بە شانشینی خودا. عیسا ڕایگەیاند که ئەو شانشینە ماوێه کی زۆرە چاوەرپێ دەکرا، لە نێو ئەرک و خزمەتەکیدایە. «کاتەکه هاتوو تە دی و پاشایەتی خودا نزیک بوو تەوه. تۆبە بکەن، باوەر بەم مژگینییه بهێن» (مەرقس ۱: ۱۵). مژگینییه که ئەوهیه که حوکمرانی خودا لە مەسیحدا هاتوو تە دی بۆ ئەوهی گوناھباران ڕزگار بکات پێش ئەوهی که شانشین بیت کاتیک که بە مەبەستی حوکمدان بۆ جاری دووهم دەگەرێتەوه سەر زەوی. کەواتە داوکاری تۆبەکردن پشت دەبەستێت بە پێشنياریکی بەسۆز که لەبەر دەستدایە بۆ لێخۆشبوون هەر وەها پشت دەبەستێت بەو ئاگادارکردنەوه بەسۆزەي که پۆژیک ئەوانەي که پێشنيارەکه ڕەت دەکەنەوه لە حوکمی یەزداندا لەناو دەچن.

بۆ هەموو گەلان، دەستیەک لە ئۆرشەلیمەوه

دواي ئەوهی که عیسا زیندوو بوووه، کاریکی کرد که دُنیا بیت لەوهی که تێردراوه کانی دواي خۆی بەردهوام دەبن لە بانگەوازی تۆبەکردن بە هەموو جیهاندا. «عیسا فەرمووی: ئاوا نووسراوه، که مەسیح ئازار دەچێژێت و لە پۆژی سییەم لەنێو مردووان هەڵدەستێتەوه، بە ناوی ئەویش تۆبەکردن بۆ لێخۆشبوونی گوناھ بۆ هەموو گەلان جارێدرێت، ئەمەش لە ئۆرشەلیمەوه دەستپێدەکات» (لوقا ۲۴: ۴۶-۴۷). کەواتە داوکاری تۆبەکردن هەموو گەل و نەتەوهکان دەگرێتەوه. ئەم داوکارییه هەموومان دەگرێتەوه و داواي کاردانەوهمان لێ دەکات، جانییدی هەر کەسێک بین و لە هەر کۆی بین. ئەمە داوکاری عیسا یە بۆ هەموو کەسێک: تۆبە بکەن. لە قوولایی دلتانەوه بگۆردیڤن. بپێزیکردن بە خودا و ئەو بیروبۆچوون و خەسلەت و ئامانجانەي که دەبنە هوێ بچوکرێدەوهی عیسا بگۆرن بەوانەي که دەبنە هوێ ڕێز گرتن لە خودا و شکۆدارکردنی مەسیح.

داواکاری سییه م

وهره بو لام

«وهرن بو لام ئه‌ی هه‌موو ماندوووان و بارگرانه‌کان، من ده‌تانه‌سینمه‌وه.» (مه‌تا ۱۱: ۲۸)

«عیسا پاوه‌ستا و هاواری کرد: ئه‌گه‌ر یه‌کیک تینووی بوو با بیته لام و بخواته‌وه.»
(یو‌حه‌نا ۷: ۳۷)

«عیساش پیی فهرموون: منم نانی ژیان. ئه‌وه‌ی بیته لام هه‌رگیز برسی نابیت.»
(یو‌حه‌نا ۶: ۳۵)

«ناتانه‌ووئ بیته لام تاكو ژیا‌نتان هه‌بیت.» (یو‌حه‌نا ۵: ۴۰)

«که ئه‌مه‌ی گوت به‌ ده‌نگی‌کی به‌رز هاواری کرد: له‌عازر وهره‌ ده‌ره‌وه! ئه‌وسا مردوو‌ه‌که‌ هاته‌ ده‌ره‌وه.» (یو‌حه‌نا ۱۱: ۴۳-۴۴)

کاتی‌ک که‌سی‌ک له‌دای‌که‌ده‌بیته‌وه و تۆبه‌کردن تا‌قی ده‌کاته‌وه، پروان‌گه‌ و بیروبو‌چوونی ده‌رباره‌ی عیسا ده‌گو‌پردی‌ت. خودی عیسا ده‌بیته‌ جی‌گه‌ی سه‌رنجی سه‌ره‌کی و به‌ها‌دارترین شتی ژیا‌نی. پیش له‌دای‌که‌بو‌نه‌وه و تۆبه‌کردن، سه‌دان شتی دی‌که‌ به‌لامانه‌وه گرنگ‌تر و سه‌رنج‌را‌کی‌ش‌تر ده‌چیت، له‌وانه: ته‌ندروستی، خیزان، ئیش و کار، هاو‌پۆی، وهر‌زش، مۆسی‌قا، خو‌اردن، سی‌کس، چه‌ز و ئاره‌زوو، خانه‌نیش‌بوون. به‌لام کاتی‌ک که‌ خودا گو‌ران‌کاری پیره‌یی له‌دای‌که‌بو‌نه‌وه و تۆبه‌کردنت پی‌ده‌به‌خشی‌ت، خودی عیسا ده‌بیته به‌ها‌دارترین گه‌نجینه به‌لاته‌وه.

نیره‌که‌ی گون‌جاوه و باری سوو‌که

هه‌ر بۆیه، داواکاری چوون بو‌ لای ئه‌و، باری‌کی قورس نییه، به‌ل‌کو واتای ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نی‌ت که‌ ئیمه‌ ده‌رو‌ینه لای که‌سی‌ک که‌ بو‌وه‌ته هه‌موو شتی‌کمان. عیسا نه‌هات بو‌ ئه‌م جیهانه که‌ ئایین یان شه‌ریعه‌تی‌کی نو‌یمان پی‌به‌خشی‌ت، به‌ل‌کو هات بو‌ ئه‌وه‌ی خو‌ی بکاته‌ قوربانی تا‌کو خو‌شی هه‌تاهه‌تاییمان هه‌بیت وه ئه‌وه‌ی که‌ پی‌ویسته‌ بیکات به‌ مردن‌یشه‌وه بو‌ ئه‌وه‌ی له‌مپه‌ر و ری‌گریه‌کانی ئه‌م خو‌شیه هه‌تاهه‌تاییه وه‌لاوه‌ بنی‌ت. «ئه‌م شتانه‌م پی‌ گوتن تا‌کو خو‌شی منتان تیدا‌بیت و خو‌شیتان پر و ته‌واو بی‌ت» (یو‌حه‌نا ۱۵: ۱۱). کاتی‌ک عیسا داوای ئه‌نجام‌دانی ئیش و کارمان لی‌ده‌کات - وه‌کو «وهره بو‌ لام» - جه‌وه‌ه‌ری ئه‌م داواکاریانه ئه‌وه‌یه که‌ ئیمه به‌ باش‌ترین شی‌وه ته‌جروبه و ئه‌زموونی ئه‌و ژیا‌نه بکه‌ین و به‌ها مه‌زنه‌که‌ی بلا‌و بکه‌ینه‌وه.

کاتیک که عیسا ته ماشای ئایینه کانی جیهان ده کات - به ئایینی جوله که ی ئه و سه رده مه شه وه - خه لکی ده بینیت که له ژیر باری قورسی وه رگرتنی په زامه ندی ئه و خودایه ن که باوه پریان پیته تی. عیسا نه هات بو ئه وه ی که ئه و باره ئارامکه ره وه خودایه به باریکی دیکه بگوریت، به لکو هات بو ئه وه ی که ئه و باره لایبات و بانگمان بکات بو لای خو ی که حه سانه وه مان پی بیه خشیت. «وه رن بو لام ئه ی هه موو ماندوو و و بارگرانه کان، من ده تانحه سیئمه وه. نیری من بخه نه سه ر خو تان و له منه وه فی ربن، چونکه دلنه رم و بیفیزم، حه سانه وه ش بو ده روونتان ده دۆزنه وه، چونکه نیره که م گونجاوه و بارم سووکه» (مه تا ۱۱: ۲۸ - ۳۰). به هه له تیمه که، نیر و بار هه یه کاتیک که دیته سه ر باسی عیسا (ئه گه ر وا بووايه، ئه و اهیچ داواکاریه ک له م په رتوکه دا نه ده بوو)، به لام نیره که گونجاوه و باره که سوکه.

باریک هه یه، به لام عیسا نییه

به لام له وانه یه ئه وه نده گونجاو و سوک نه بیت که تو بیر ی لی ده که یته وه. «به لام ته سه که ده رگا و ته نگه ئه و پڕیگایه ی به ره و ژیان ده چیت، که م که سیش ده یدۆزیته وه» (مه تا ۷: ۱۴). هوکاری سه ختبوونی ئه مه ش بو ئه وه ناگه ریته وه که عیسا ئه رکی قورسمان پیده دات، به لکو له به ر ئه وه یه که جیهان له وه خراپه ره که عیسا له سه رووی هه موو شتیکی دیکه وه دابنن. ئه و ئاره زوو ی که ده مانه ویت زیاتر چپژ له شته کانی دیکه وه برگیرن، پیوستی به وردکردن و نه هیشته (مه تا ۵: ۲۹ - ۳۰). سه ره رای گونا هه کانی خو مان، زۆر که سی دیکه تووړه ده بن له وه ی که ئیمه ئه و شتانه مان هه ز لی نییه که ئه وان هه زیان لیه تی. بو یه عیسا ئاگادارمان ده کاته وه و ده فه رمویت: «لێتان ده کوژن. له به ر ناوی من هه مووان رقیان لێتان ده بیته وه» (لوقا ۲۱: ۱۶ - ۱۷).

به لام عیسا بارگرانیه که نییه. کاتیک که هانا بو ئه و ده به ین و ده رۆینه لای ئه و، باره که مان له سه ر شان لاده بات، پۆحمان ده حه سیئیته وه و ژیا مان پی ده به خشیت. «عیسا راوه ستا و هاواری کرد: ئه گه ر یه کیک تینووی بوو با بیته لام و بخواته وه» (یوحنا ۷: ۳۷). هاتنه لای عیسا واته هاتن بو خواردنه وه. وه ئه و ئاوه ی که له گه ل عیسا دا ده یخوینه وه، ژیا نی هه تاهه تاییمان پی ده به خشیت. «ئه وه ی له و ئاوه بخواته وه که من ده یده می، هه رگیز تینووی نابیت، به لکو ئه و ئاوه ی من ده یده می تیدا ده بیته کانیاو یک و هه لده قولیت، ژیا نی هه تاهه تاییه ده به خشی» (یوحنا ۴: ۱۴). داواکاری هاتنه لای عیسا بریتیه له داواکاری هاتن بو لای کانی ژیان و خواردنه وه لی.

عیسا نایه ویت که فیلمان لی بکات و له ریکه ی به ئینی به خشی نی ئاوی ژیا نی هه تاهه تاییه وه. گوپراهه لمان بکات. ئه و به ئینی نانیکمان ده دات که ئه گه ر بیخویت هه رگیز برسیت نابیته وه.

«منم نانی ژيان. ئه‌وه‌ی بېته لام هه‌رگيز برسی نابيت» (يوحه‌نا ٦: ٣٥). عيسا خو‌ی نانی ئاسمانه که سه‌رچاوه و جه‌وه‌ری ژيانی هه‌تاهه‌تاييه. ئه‌و به‌لنيمان پي‌ ده‌دات که رېگه نادات له‌ناوېچين (يوحه‌نا ٣: ١٦). که‌واته داوکاری ئه‌وه‌ی که ئيمه برؤينه لای ئه‌و، وه‌کو داوکاری ئه‌و باوکه‌یه که منداله‌که‌ی له‌ ليوار په‌نجه‌ره‌یه‌کدا راوه‌ستاوه له‌ کاتيکدا ماله‌که‌يان گري گرتووه، پي‌ی ده‌لپت: «باز بده، من ده‌تگرمه‌وه». ياخود ئه‌و داوکارییه وه‌کو داوکاری پياويکی ده‌وله‌مه‌ند و به‌هيز و ميه‌ره‌بان و قو‌ز وايه که به‌ ته‌له‌فو‌ن به‌ ژنه‌ ناپاکه‌که‌ی ده‌لپت: «وه‌ره‌وه‌ بو‌ مال!» ياخود وه‌کو داوکاری ئه‌و ده‌سته‌ی فرياکه‌وته‌نه وايه که له‌ بيا‌بانيکدا پي‌ش خنکانت پرزگارت ده‌که‌ن و پي‌ت ده‌لپن: «فه‌رموو، تو‌زيک ئاو بخو‌وه‌!»

«ناتانه‌و‌ی بينه لام تاكو ژيان‌تان هه‌بي‌ت»

کاره‌ساتی که‌سی گونا‌ه و کو‌يري پ‌وحی ئه‌وه‌یه که خه‌لکی نه‌یه‌ن بو‌ لای مه‌سیح. عيسا دلته‌نگی گه‌له‌که‌یه‌تی. «ئه‌ی ئ‌ورشه‌ليم، ئه‌ی ئ‌ورشه‌ليم، بکو‌زی پي‌غه‌مه‌ران و به‌ردبارانکه‌ری ئه‌وانه‌ی بو‌ت ني‌ردان، چه‌ند جار ويستم منداله‌کانت کو‌بکه‌مه‌وه، هه‌روه‌ک چ‌ون مريشک جوجه‌له‌کانی له‌ژي‌ر باليدا کو‌ده‌کاته‌وه، به‌لام نه‌تانويست!» (مه‌تا ٢٣: ٣٧). «نووسراوه پيرو‌ژه‌کان ده‌پشکن، چونکه واده‌زانن ژيانی هه‌تاهه‌تايی بو‌ ئيوه‌ تي‌دایه. ئه‌م نووسراوانه‌ش شايه‌تيم بو‌ ده‌ده‌ن، به‌لام ناتانه‌و‌ی بينه لام تاكو ژيان‌تان هه‌بي‌ت» (يوحه‌نا ٥: ٣٩-٤٠).

بو‌چی خه‌لکی نايه‌ن بو‌ لای عيسا؟ لايه‌تيکی وه‌لامه‌که ئه‌وه‌یه که نايانه‌وي‌ت بي‌ن بو‌ لای. هه‌نديک به‌مه‌ ده‌لپن هه‌لب‌ژاردنی ويست و خواستی ئازادانه. به‌لام به‌ شيمانه‌یه‌کی ز‌ور عيسا به‌مه‌ ده‌لپت «هه‌لب‌ژاردنی ويست و خواستی بو‌ون به‌ کو‌يله‌ی گونا‌ه». «پراستی راستيان پي‌ ده‌لپم، هه‌رکه‌سيک گونا‌ه بکات کو‌يله‌ی گونا‌ه» (يوحه‌نا ٨: ٣٤). عيسا ده‌فه‌رموي‌ت که خه‌لکی نايه‌ن بو‌ لای چونکه کو‌يله‌ی شته‌کانی دي‌که‌ن. «پرووناکیه‌که‌هاته جيهان به‌لام خه‌لک له‌ جياتی پرووناکیه‌که‌ تاريکیه‌که‌يان خو‌شويست، چونکه کرده‌وه‌يان خراپ بو‌و. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هه‌رکه‌سيک خراپه‌ بکات رقی له‌ پرووناکیه‌که‌یه و نايه‌ته‌ لای پرووناکیه‌که‌، نه‌وه‌ک کرده‌وه‌کانی ئاشکراي‌ت» (يوحه‌نا ٣: ١٩-٢٠).

که‌واته ئه‌گه‌ر ئيمه هه‌موومان کو‌يله‌ی گو‌هاني‌ن و له‌ پرووی پ‌وحيه‌وه مردووین، چ‌ون که‌سيک دي‌ت بو‌ لای مه‌سیح (پروانه داوکاری یه‌که‌م)؟ وه‌لامی عيسا ئه‌وه‌یه که خودا، به‌هو‌ی ز‌وری به‌زه‌يه‌وه به‌سه‌ر به‌ره‌ه‌لستی و به‌ره‌ره‌کانی ئيمه‌دا ز‌ال بو‌و و ئيمه‌ی به‌ره‌و خو‌ی راکيشا: «که‌س ناتواي‌ت بېته لام ئه‌گه‌ر باوک راي‌نه‌کيشي‌ت، ئه‌وه‌ی ناردوو‌می» (يوحه‌نا ٦: ٤٤). «که‌س ناتوا‌نی بي‌ت بو‌ لام، مه‌گه‌ر باوک رېگه‌ی پي‌داي‌ت» (يوحه‌نا ٦: ٦٥). خودا ديارى له‌دايک‌بونه‌وه‌ی نو‌ی و تو‌به‌کردنی پي‌ به‌خشين، که چاوی ئه‌و که‌سانه‌ ده‌کاته‌وه

که له ږووی پړوحيه وه کوږن بو ټهوهی راستی و جوانی عیسا ببینیت. که ټهه ږوویدا، هه موو دژایه تییه خو کوژییه کان نامینن و به لاهه دهنرین. وه له کوټاییدا ږزگارمان دهییت له کوږلایه تی و دین بو لای عیسا.

«له عازر، وهره دهره وه!»

عیسا هات بو ټهه جیهانه بو ټهوهی گه له که ی له سه رتاسه ری جیهاندا کو بکاته وه (یوحنه نا ۱۱: ۵۲). عیسا ژیانی خو ی له پیناوی ټهواندا دانا و داواکاری ټهوهی هه یه که یین بو لای. ههر چهنده دلته نگ دهییت بو ټهوانه ی که نایه ن بو لای، به لام ناو میډ ناییت له و پلان و بهرنامه یه ی که دایناوه. ټهه له کوږدنه وه ی گه لیک ی تایه ت به خو ی سه رکه وتن به ده سته دییت. عیسا به وپه ری هیژ و ده سه لاتوه ده دیوت که ده فهرمویت: «مه ری دیکه م هه یه سه ر به م پشتیره یه نین، ده بی ټهوانیش به ینم، ټهوانیش گو ییان له ده نگم ده بییت، جا ده بنه یه ک میگه ل و یه ک شوان» (یوحنه نا ۱۰: ۱۶). ده بییت بیان هییت. ټهوان گو ییان له ده نگ ی ده بییت و دین.

کاتیک که گویت له ده نگ ی عیسا ده بییت و ده فهرمویت: «وهره بو لای من»، نویژ بکه که خودا چاوت پی به خشییت بو ټهوهی عیسا به وپه ری راست و جوانیه وه ببینیت. نویژ بکه بو ټهوهی توش وه کو له عازر که مردبوو، گویت له فهرمانه که ی ییت. «عیسا» به ده نگ ی که به رز هاواری کرد: له عازر وهره دهره وه! ټهوسا مردووه که (له گوږه که) هاته دهره وه» (یوحنه نا ۱۱: ۴۳-۴۴). کاتیک که وه کو ټهوه دیی بو لای عیسا، ټهوا هه رگیز له سو پاس کردن و ستایش کردن ی به هو ی زوری و فراوانی نیعمه ته که یه وه ناو ه ستیت.

داواکاری چوارهم

باوه رت پيم هه بئيت

«نيگه ران مه بن. پشت به خودا ببهستن، پشت به منيش ببهستن.» (يوحنا ۱۴: ۱)

«باوه رت پي بکه ن که من له باوکدام و باوکيش له مندایه، ته گهر نا به هووی کاره کان خویانه وه باوه ر بکه ن.» (يوحنا ۱۴: ۱۱)

«باوه ر به پرووناکیه که به پین هه تا پرووناکیه که تان له گه لدايه، تا کو ببه روله ی پرووناکیه که. عیسا ئه مانه ی فهرموو، رۆشیت و خو ی لیان شارده وه.» (يوحنا ۱۲: ۳۶)

«ئینجا به تۆماسی گوت: په نجه ت بینه ئیره و دهستم بینه، دهستت بینه و له که له که می بده. بیباوه ر مه به به لکو باوه ر به پینه.» (يوحنا ۲۰: ۲۷)

یوچی عیسا داوامان لی ده کات که باوه رمان پی هه بئیت؟ وه له راستیدا باوه رکردن به عیسا چ واتایه کی هه یه؟ هوکاری ئه وه ی که عیسا داوامان لی ده کات باوه رمان پی هه بئیت، ئه وه یه که هه موو مروڤه کان له نا ئومیدی و بیهواییدا ده ژین و ته نها عیسا ده توانیت رزگارمان بکات. داوامان لی ده کات باوه رمان پی هه بئیت، چونکه ئیمه ناتوانین خو مان رزگار بکه ین به لکو ده بئیت به ته واوی چاوه رپی یارمه تیدانی ئه و بین. عیسا تا که که سه که ده توانیت له م مه ترسییه رزگارمان بکات. له بهر سود و قازانجی ئیمه، عیسا داوامان لی ده کات که متمانه و باوه رمان پی هه بئیت. وه کو ئه وه وایه که ناگرکوژینه ری که به نیوه بیهووشی له نیو بینایه کدا بتدوژیته وه که له حاله تی پروخان و ویرانبووندايه، به تانی دژه ناگرت به سه ردا ده دات و هه لنده گری ت، ئینجا ده لیت: «توند خو ت بگره که هه لنده گرم. مه جو لئ. من لیره ده تبه مه دهره وه. ده بئیت ری که به من بده ییت که ئه م کاره بکه م. متمانه ت پیم هه بئیت.»

ئه و بارودوخه نا ئومیده ی که تیداین

بیگومان زور که س هه ست ناکه ن که پیوستان به ناگرکوژینه ری کی رۆحیه که رزگاریان بکات. که واته ئه م بارودوخه پر له بیهوایی و نا ئومیدییه چیه که ته نها عیسا ده توانیت رزگارمان بکات له دهستی؟ عیسا به م شیوه یه باسی ده کات. سه رنجی وشه کانی «له ناوچوون» و «حوکمدان» و «توره یی خودا» بده ن.

«له بهر ئه وه ی خودا ئه وه نده جیهانی خو شو یست، ته نانه ت کو ره تاقانه که ی به ختکرد، تا کو

ههركه سيك باوهري پى بهيئيت له ناو نه چيټ، بهلكو ژيانى هه تاهه تايى هه بيټ، چونكه خودا كوره كهي نه نارده جيهان تاكو جيهان حوكم بدات، بهلكو تاكو جيهان به وه وه پرگاري بيټ. ئه وهى باوهري پى بهيئيت حوكم نادرټ، بهلام ئه وهى باوهر ناهيئيت ئه وا حوكم دراوه، چونكه باوهري به ناوى كوره تافانه كهي خودا نه هيناوه... ئه وهى باوهر به كوره كه بهيئيت ژيانى هه تاهه تايى هه يه. بهلام ئه وهى گوپرايه لى كوره كه نيه ژيان نابيئيت، بهلكو تووره يى خوداي له سهر ده ميئيت» (يوحنا ۳: ۱۶-۱۸، ۳۶).

عيسا ده فهرمويت كه ئه و بارودوخه پر له بهيوايييه كه تپيدايين ئه وه يه كه ئيمه تووره يى خودامان له سهره. ئه مهش به هوى گوناوه كاغانه وه يه (پروانه داواكاريى دووهم). خودا دادپه روه ره و تووره يه كي دروستى دژى هه لسوكه وت و ئاكاري مروفانه هه يه كه له بايه خ و به هاكه ي كه م ده كه نه وه و به باشى له گه لى ناجولينه وه. ئيمه هه موومان ئه م كارهمان كردوو. له راستيدا، روژانه ئه م كاره ده كهي.

خودا عيساي نارد بو ئه وهى له جيگه ي ئيمه هريټ

بهلام راستييه سه رسامكه ره كه ئه وه يه كه خودا عيساي كوري نارد بو جيهان نه ك بو ئه وهى كه ئه م حوكم دانه مان زياتر له سهر قورس بكات، بهلكو پرگارمان بكات له ده ستي. وه عيسا به م شيويه پرگارمان ده كات: حوكم دانه كه ده گريته ئه ستيو خوي، له جيگه ي ئيمه ده مريټ و پاشان ناچارمان ناكات كه هه ست به په شيماني بكه ين بهلكو داواي متمانه و باوهرمان لي ده كات. عيسا فهرمووي: «منم شوانه دلسوزه كه. شواني دلسوزيش ژيانى خوي له پيناوي مه ره كاندا داده نيټ» (يوحنا ۱۰: ۱۱). به واتايه كي ديكه، مردني عيسا ئامانج و مه به ستيكي دياريكراوي هه بوو. ئه و به ئه نقه ست ژيانى خوي له پيناو ئيمه دا دانا.

عيسا خوي به جيه جيگاري به لئنه سه رسوپه ينه ره كه ي (ئيشايا ۵۳) ده زاني (به راوردى بكه به لوقا ۲۲: ۳۷؛ ئيشايا ۵۳: ۱۲). ئيشايا هه وت سه د سال پيش هاتنى مه سيح پيشيني ئه وهى كردوو كه خزمه تكاريكي خودا ديټ بو ئه وهى له پيناو گه له كهيدا هريټ.

«وامانزاني له لايه ن خوداوه گورزي به ركه وتوو، ليى دراوه و زه ليله. بهلام ئه و له بهر ياخييونه كاغان بريندار بوو، له بهر تاوانه كاغان وردوخا شكرا. ئه و له پيناوي ئاشتبوونه وهى ئيمه سزاي چيژت، به برينه كاني ئه و چاك بووينه وه. هه موو وه ك مه ر بلاوه مان كردوو، هه ريه كه ملي ريگاي خومان گرتوو، بهلام يه زدان هه موو تاوانه كاني ئيمه ي خسته سهر ئه و» (ئيشايا ۴۳: ۴-۶).

هوگاري ئه وهى كه عيسا داوامان ليده كات كه باوهرمان پيي هه بيټ ئه وه يه كه ئيمه خومان ناتواني له هه مبه ر پرگار بوون له ده ست تووره يى خودا هيچ كاريك بكه ين. عيسا

بوو به جیگره وهی ئیمه. ئەو گوناھە ی که دەبوا مه حکومی بکردایین، خودا خستییه سەر عیسا. خۆشه ویستی خودا پلان و به نامە ی ئالوگۆرێکی زۆر نایابی دانابوو: عیسا بهرگە ی ئەو شتە ی گرت که ئیمه شایانی بووین بۆ ئەو ه ی ئیمه چیژ له وه وهربگرین که ئەو شایانی بوو که ئەویش ژيانی هه تاهه تاییه. وه ئیمه له پێگه ی باوه پکردن به عیسا ده توانین چیژ له م ژيانه جاویدانییه وهربگرین. عیسا ده فەرموێت: «راستی راستیان پێ ده ئیم: ئەو ه ی باوه پ به ئیت ژيانی هه تاهه تایی هه یه» (یوحنا ۶: ۴۷؛ به راوردی بکه به لوقا ۸: ۱۲).

باوه ربوون به مه سیح واتای چیه؟

هەر بۆیه زۆر که م پێ ده که وێت که پرسیار له مه گرتگرتمان بێته بهردهست: باوه ربوون به مه سیح به راستی واتای چیه؟ یه که م واته باوه ربوون به راستی و دروستی کۆمه له به لگه یه کی میژوو یی. کاتیک که تۆماسی قوتابی عیسا گومانی له هه ستانه وه و زیندوو بوونه وه ی مه سیح هه بوو، عیسا هات بۆ لای و پێی فەرموو: «په نجه ت بێته ئێره و دهستم بینه، دهستت بێته و له که له که می بده. بیاوه پ مه به به لکو باوه پ به ئنه» (یوحنا ۲۰: ۲۷). باوه ربوون هه نگاونانی نێو تاریکایی نییه، به لکو بناغه و ناوه پۆکی هه یه. باوه پ پشت ده به ستیت به و راستیانه ی که له میژوودا روویداوه.

به لام باوه ربوون به عیسا زیاتره له زانینی راستییه کان ده رباره ی عیسا. باوه ربوون به عیسا واته متمانه کردن پێی وه کو که سیکی زیندوو به هۆی ئەو ه ی که هه یه. له بهر ئەمه یه که عیسا به ساده یی باسی ئەوه ده کات که پشتی پێی به ستین و باوه رمان پێی هه بێت. «نیه گه ران مه بن. پشت به خودا به ستن، پشت به منیش به ستن» (یوحنا ۱۴: ۱؛ به راوردی بکه به مه تا ۱۸: ۶). باوه ربوون به عیسا زیاتره له باوه پکردن به و شتانه ی که ده رباره ی ئەون. ئیمه متمانه مان پێه تی.

پازیبوون به هه مووی ئەو ه ی که خودا به هۆی مه سیحه وه پیمان ده به خشی ت

سه رنجی ئەوه بدهن که عیسا نه ته نها وه کو پزگاری ئیمه خۆی پیشکه ش ده کات که ده بێت متمانه ی پێی بکه یین، به لکو ئاوی ژيانه که ده بێت بخوڕته وه - جا ئیدی با ئەوه ش بوه ستیت که وه کو شوان (مه تا ۲۶: ۳۱)، زاوا (مه تا ۹: ۱۵)، گه نجینه (مه تا ۳: ۴۴)، پاشا (یوحنا ۱۸: ۳۶)، هتد خۆیمان پیشکه ش ده کات. باوه ربوون به عیسا وه کو ئاوی ژیان به خش واتای چیه؟

عیسا فەرموو ی: «ئەگەر یه کی که تینوو ی بوو با بێته لام و بخواته وه» (یوحنا ۷: ۳۷).

«ئەوھى لەو ئاۋە بخواتەوھە كە من دەيدەمى، ھەرگىز تىنووئى نابىت، بەلكو ئەو ئاۋەى من دەيدەمى تىيدا دەبىتە كانىاۋىك و ھەلدەقۇلىت، ژيانى ھەتاھەتايى دەبەخشى» (يۇحنا ۴: ۱۴). لە شوئنى دىكەدا، عىسا ئەم ئاۋەى بەستوۋەتەوھە بە باۋەپرەكردن و ھاتن بۆ لای ئەو: «منم نانئى ژيان. ئەوھى بىتە لام ھەرگىز برسى نابىت، ئەوھش باۋەرم پى بەئىت ھەرگىز تىنووئى نابىت» (يۇحنا ۶: ۳۵). بە واتايەكى دىكە، باۋەرپوون بە عىسا و خواردنەوھى ئەو ئاۋەى وەكو كانىاۋ ھەلدەقۇلىت و ژيانى ھەتاھەتايىت پى دەبەخشىت ھەمان شتن.

باۋەپرەكردن بە عىسا كاتىك كە خوئى وەكو ئاۋى ژيانبەخش پىشكەش دەكات، تەنھا واتاي ئەوھ نىيە كە باۋەرمان بەوھ ھەبىت كە ئەم ئاۋە ژيان دەبەخشىت. ئاۋ ژيانم پى دەبەخشىت كاتىك كە دەخوئەوھ. عىسا ژيان دەبەخشىت ئەگەر متمانەى پى بگرىت. بۆيە، متمانەكردن بە عىسا وەكو ئاۋ، واتاي ئەوھىيە كە ئاۋەكە بخوئەوھ. كە ئەمەش واتاي ئەوھ دەگەيەئىت كە پىشۋازى لە عىسا و ھەموو ئەو نىعمەتەى خدا بەكەين كە بەھوئى يەكبوۋنمان لەگەل عىسا پىمان دەدرىت و ژيانم پى دەبەخشىت. «ئەوھى پىشۋازى لە من بكات، پىشۋازى لەوھ دەكات كە منى ناردوۋە» (مەتا ۱۰: ۴۰؛ بەراوردى بکە بە يۇحنا ۱۳: ۲۰). باۋەرپوون بە عىسا واتە خواردنەوھى عىسا وەكو خواردنەوھى ئاۋى ژيان كە تىنوئى رۆج دەشكىئىت. ئەمەش برىتيە لە چەشتن و رازىپوون بە ھەموو ئەو شتانەى خدا بەھوئى عىساۋە پى بەخشيون.

ئەوھى ئاگرکوژئەره كە كەمە و بەس نىيە

ئەو ئەوھىيەى سەرەوھە كە دەربارەى متمانەكردن بە ئاگرکوژئەره كە بوو، كەمە و بەس نىيە. بىگومان ھەتا رادەيەك راستە. عىسا رزگاركارە. وە دەبىت لە شوئنى خۇمان بوەستىن و نەجولئىن و رىگە بە عىسا بدەين كە ھەلمبانگرىت و لە تورەيى خدا دوورمان بخاتەوھ. بەلام مومكىنە و دەكرىت كە متمانەت بە ئاگرکوژئەرىك ھەبىت كە خۇشت ناۋىت. لەوانەيە كاتىك كە لەسەر ئىش نىيە، سەرقالى داۋىتپىسى يان خواردنەوھى مەشروب بىت. ئەو داۋات لىناكات كە باۋەرى پى بەكەيت يان قبولى بەكەيت يان چىژ لە ژيانى وەربرىت. بەلام عىسا ھەموو ئەو داۋكارىيانەى ھەيە. ئەو زۆر لە رزگاركارىكى ئاسايى زياترە. بۆيە باۋەپرەكردن بەو زياترە لە متمانەكردن بە توانا و بەھرى رزگاركردى.

عىسا ھات نە تەنھا بۆ رزگاركردى ئىمە لەدەست حوكمى خدا، بەلكو ھات بۆ ئەوھى چىژ لە ژيانى جاويدانى وەربرىن، ئەمەش واتاي ئەوھىيە كاتى كە لەگەل مەسىح دەبىنە يەك، چىژ لە ھەموو ئەو شتانە وەرەگرىن كە خدا پىمان دەبەخشىت. عىسا فەرموۋى: «ژيانى ھەتاھەتايىش ئەوھىيە كە تۆ بناسن، تەنھا خوداى راستەقىنە و عىساى

مهسیح، ئهوهی که ناردووته» (یوحنا ۱۷: ۳). ئهو زۆر له خۆمان باشت دهزانی که ئیمه
پیوستان به چیه. ئیمه پیوستان به پژاربوونه له دهست توورهبی خودا وه پیوستان
به پهیوهندییه که که بپته هۆی هسانهوهی رۆحمان. عیسا هات بو ئهوهی ئهوهمان پی
بهخشیت. تهها به یهک ریگه عیسا دیت بو لامان - پیوستانه باوهری پی بهینن. بویه
ئه م داوکارییهی له جیهان هیه: «باوهرتان پیم ههیت».

داواکاری پینجھم

منت خوش بویت

«ئەوہی باوک یان دایکی لە من زیاتر خۆشبویت، شایانی من نییە. ئەوہی کوپ یان کچی لە من زیاتر خۆشبویت، شایانی من نییە.» (مەتا ۱۰: ۳۷)

«عیسا پێی فەرموون: ئەگەر خودا باوکتان بوایە، منتان خۆشەویست، چونکە لە خوداوە دەرچووم و هاتووم. لە خۆمەوہ نەهاتووم، بەلکو ئەو ناردوومی.» (یوحنا ۸: ۴۲)

عیسا فەرمانی ھەبوونی ھەستەکان دەدات

بیرم دیت کاتێک لە زانکۆ بووم، پەرتووکیکم خویندەوہ کە دەیگوت: خۆشەویستی ناکریت ھەست بێت، چونکە فەرمانمان پێدراوە کە یەکترمان خۆشبویت، وە بێگومان ناتوانیت فەرمان بە ھەستەکان بکەیت. بە واتایەکی دیکە، خۆشەویستی دەبێت بە ویستی خۆت یان کارێکی جەستە بێت کە ھیچ پەیوەندییەکی بە ھەست و سۆزەوہ نییە. بەلام کێشە ی ئەم بۆچوونە ئەوہیە کە گریمانە کە ھەلە یە: عیسا فەرمان بە سەر ھەستەکاندا دەدات. عیسا داوامان لێ دەکات کە ھەستەکانمان بە شیوہیەکی دیاریکراو بێت.^a

بۆ نموونە، داوامان لێدەکات کە لە ھەندیک بارودۆخدا دلخۆش و شاد بین (مەتا ۵: ۱۲)، لە کەسی دیاریکراو بترسین (لوقا ۱۲: ۵)، وە بەھۆی ئەوہوہ ھەست بە شەرمەزاری نەکەین

a ئەم پەرتووکیە وردترین و باشترین خویندن و لیکۆلینەوہ لە سەر ھەستەکان لە پیمانانی نوێدا دەخاتە بەردەستمان: Matthew Elliott's Faithful Feelings: Emotion in the New Testament (Leicester, England: Inter-Var-sity Press, 2005).

نوسەر دەلێت: بەشیکی لە جەوھەری تاکێ مەسیحی ئەوہیە کە ئەو کەسە چ ھەستێکی ھەیە. ئێمە دەبێت ھەندیک لە دید و بۆچوونەکانی جۆنانان ئێدواردز کالڤن و ئۆگەستین وەرگیرین کە بەدروستی تیشکیان خستووتە سەر ئەرک و پۆلی ھەست لە ژبانی باوەرداردا. بە ھەول و تیکۆشائیکی کەم دەتوانین بیرۆکە یەکی پوون لەبارە ی خەسلەت و تابیەتەندییە ھەستیەکانی ئەندامانی شانشینی خوا بە دەست بھێنین. ئەو ناخودا و یەکتریان خۆشەووت، دلخۆش بەوہی کە عیسا لە پاربردودا کردوویەتی و ئەوہی کە لە داھاتوودا دیکات. ئومیدیکی مسۆگەریان ھەیە کە خودا سەرکەوتن بە دەست دەھێنێت. لە گونا و ناداپەرەوہی توورە دەبن و ئیرەیی بە خودا دەبەن. ئەوان خەم و ناخۆشی لە دەرد و پەنجی خۆیان لە باوەش دەگرت و بەھۆی گوناھەوہ دلئەنگ دەبن. بەلام ئەم ژبانی ھەستیارانە زۆر بە دەگمەن لە یەزدانناسییەکانی ئێمەدا دەرەکەووت کە ھەست وەکو نیشانە ی باوەری راستەقینە تیشکی نەخراوتە سەر. مەسیحییەکان نە تەنھا پەشتی شانشین لە ژبانیاندا پەیرەو دەکەن، بەلکو پە ی بە ئاکار و ھەستەکانی شانشینە کە دەکەن. ئەمە بەشیکی لە و وێنە یە کە لە پیمانانی نوێدا زۆر بە پوونی ئاماژە ی پێ کراوە. ئەم ھەستەکانە دەرەنجامی یەزدانناسییەکی باشە و پێکھاتە یەکی پووستی باوەرە.» (۲۶۴-۲۶۳).

(لوقا ۹: ۲۶)، ههروهه ها له ناخی دلمانوه له بهرامبه ره که مان خوښین (مه تا ۱۸: ۳۵)، هتد. ئه گهر هه بوونی ههستیکی دیاریکراو گونجاو بیټ، ئه و عیسا ده توانیټ داوای بکات. ئه و راستییی که من زور له وه گهنده لترم که ئه و هه ستانه تاقی بکه مه وه که ده بیټ هه مبیټ، هیچ له ئه رکی من بو هه بوونی ئه و هه ستانه ناگوږیټ. ئه گهر عیسا داوامان لی بکات که ئه و هه ستانه مان هه بیټ، که واته ده بیټ ده بیټ هه مان بیټ. ئه وهی که من ناتوانم ئه و هه ستانه م هه بیټ، تاوانه که م له سهر ناسرپته وه، به لکو گهنده لییه که م ئاشکرا ده کات. وا ده کات بی ئه ندازه پیویستم به دلکی نوټ بیټ - که عیسا هات بو ئه وهی پیمان به خشیت (بروانه داواکاری یه که م).

خۆشه ویستی بو عیسا که متر نییه له هه ست و سۆزیکى قوول.

داواکاری عیسا که ئه ومان خوښبوټ له وانه یه زیاتر بیټ له ههستیکی قوولی په سه ندکردنی عیسا به هوټی کاره کانی و چیژوه رگرتن له هه بوونی په یه ونندی و سه رسامبوونیکی حاشاهه لئه گر به ئاماده بوونی و هه بوونی هه ست و سۆز به هوټی ئه وهی که وه کو که سوکارمانه، به لام که متر نییه. لانی که م دوان له و شتانه ی که فه رمووی، ئه و شته درده خات. بو هه ونه، عیسا فه رمووی که خۆشه ویستی ئیمه به رامبه ره ئه و ده بیټ زیاتر بیټ له و خۆشه ویستییه ی که به رامبه ره دایک و باوک و منداله کانه مان هه مانه. «ئه وهی باوک یان دایکی له من زیاتر خوښبوټ، شایانی من نییه. ئه وهی کوږ یان کچی له من زیاتر خوښبوټ، شایانی من نییه» (مه تا ۱۰: ۳۷). ئه و خۆشه ویستییه ی که ده مان به سترپته وه به م په یه ونندییه وه، ته نها ویست و خواست نییه. به لکو قوول و خۆشه ویستی و چه زیکی زور له خو ده گریت. عیسا ده فه رمویټ ئه و خۆشه ویستییه ی که ده بیټ بو ئه و هه مان بیټ، که متر نه بیټ له وه، به لکو زیاتر بیټ.

به لگه یه کی دیکه ی ئه وهی که عیسا داوامان لی ده کات که خۆشه ویستیمان زیاتر بیټ له کاری باشه، بریتییه له (یوحنا ۱۴: ۱۵). عیسا ده فه رمویټ: «ئه گهر منتان خوښبوټ کار به پاسپارده کانم ده که ن» (یوحنا ۱۴: ۱۵). هه ندی کات خه لکی ئه م وته یه ی عیسا وه رده گرن و ده لین: «خۆشو یستنی عیسا واته جیه جی کردنی پاسپارده کانی». به لام له راستیدا عیسا مه به ستی ئه وه نییه، به لکو مه به ستی ئه وه یه که جیه جی کردنی پاسپارده کانی عیسا له خۆشه ویستیمان به رامبه ره ئه و سه رچاوه ده گریت. ئه و ئایه ته پاسپارده له خۆشه ویستی جودا ناکاته وه، به لکو جیاوازی ئیوانیان درده خات. یه که م جار ده بیټ ئه ومان خوش بوټ، پاشان به هوټی ئه وه وه - که پر ده بین له خۆشه ویستییه که ی - گوږپایه لی ده بین و پاسپارده کانی جیه جی ده که ی. خۆشه ویستی هاوواتای جیه جی کردنی پاسپارده نییه، به لکو ره گ و ریشه یه تی. که واته ئه و خۆشه ویستییه ی که عیسا داوای ده کات، شتیکی زور قوول و

به‌هیزه - وه‌کوئه و پهیوه‌ندییه گه‌رموگوره خیزانییه که هه‌مانه، به‌لام گه‌وره‌تر و زیاتر له‌وه.

خۆشەويستی بۆ عيسا له سروشتىكى نوپوه هه لده قوليت

داواکاری عیسا که بهو جوړه خوښمان بویت دریده خات که ده بیت سروشتی کی نویمان هه بیت، واته دلّیکی نوی. ئەگەر نا، چوڼ ده توانین که سیکمان زوړ زیاتر له مندا له کامان خوشت بویت له کاتیکدا هه رگیزی چاومان پینی نه که وتوو؟ خو شه ویستیه کی له م شیوه یه له نیو سروشتی گونا هباری مرو فانه ماندا نییه. عیسا ئە مه ی روون کرده وه کاتیک له گه ل ئەو که سانه دا قسه ی ده کرد که ئەویان خو شنه ده ویست: «ئەگەر خودا باوکتان بوایه، منتان خو شنه ویست» (یوحنا ۸: ۴۲). به واتیه کی دیکه، «هوکاری ئەوه ی که منتان خو شناویت، ئەوه یه که به شیخ نین له خیزانی خودا. ئیوه سروشتی خیزانتان نییه که بریتیه له رۆحی خیزان، دلّی خیزان، حهز، مهیل و ئاره زوو. خودا باوکی ئیوه نییه».

خودا وه کو کوری بېهاوتا و تايه تي خودا هات (مه تا ۱۱: ۲۷)، بۆ ئه وه ی گونا هبارانی وه کو ئیمه بتوانین بینه پۆله ی جهسته یی (ناخودایی) خودا له گه ل هه بوونی دلی وه کو ئه و. «له گه ل ئه وه شدا هه موو ئه وانه ی پیشواز بیان لیکرد، ئه وانه ی باوهریان به ناوی هینا، مافی پیدان بینه پۆله ی خودا» (یوحنا ۱: ۱۲). له بهر ئه وه یه که عیسا ده توانیت بفرمویت: «ئپوه دوژمنه کانتان خوشبوئ ... ده بنه پۆله ی خودای هه ره بهرز» (لوقا ۶: ۳۵). له پښه ی له دایک بوونه وه ی نوئ (داواکاری یه که م) و باوه په وه (داواکاری ی چواره م)، عیسا ماف و ئاره زوووه کانی پۆله ی خودامان پئ ده به خشیئت. له ناوه ند و چه قی ئه و ئاره زوووانه دا، خوشه ویستی خودای کوری خودا هه به.

ئەو ھى ھەم بەخشاۋە، خۆشەۋىستى ھەم دەرددە پىت

ئەوێی کە چۆن خودا توانای ئەوەمان پێدەدات کە عیسامان لە زیکترین هاوڕێ و غزەمە کامان خۆشتر بویت، تەواو راز و نھێنی نییە. دیاریی لەداکیبوانەوێ نووی و تۆبەکردن - سروشتی نوویی رۆلەیی خودا - لە رێگەی بینینی شکۆی خۆشەویستی عیسا بۆ ئێمە پروودەدات. عیسا ئەمەیی لە خوانیکی گەرەدا فێر گوێگرەکان کرد. فەریسییە کە خۆشەویستییه کی زۆر کەمی بەرامبەر عیسا هەبوو، داوای لە عیسا کرد نانی لە گەڵ بخوات، ئەویش چوو مائی فەریسییە کە و لە کاتی کیدا لە بەردەم میزیکی زمی رۆه لاتی ناوە راستیدا پالیان دابوو، ئافرهتیککی لە شرووش هات و بوتله بونیکی ئە لە باستریری هیئا، پییه کانێ عیسای بە فرمی سک تەر کرد و بە قژی بۆی سپییه وه، پییه کانێ ماچکرد و بە بۆنه که چهوری کردن. ئەو فەریسییە کە عیسای داوت کردبوو، کاتیک ئەمەیی بینی،

تووړه بوو و پټی ناخوښ بوو که بډی عیسا ریځه به شتیکی لهو چه شنه دودات.

بویه عیسا پرسپاریکی له فهریسییه که کرد: کابرایه که قهرزی دابوو به دوو کهس، به یه کیکیان پینج سهد دینار، نه وهی دیکه یان په نجا. نه یان بوو بیده نه وه، کابرا له ههر دوو کیان خوښبوو. کامیان زیاتر کابرای خوښده ویت؟ وه لامي دایه وه: لهو باوه رهدام نه وهی پاره زوره کهی له لا بوو. عیسا هاوړابوونی خووی دهربری و پاشان فهرمووی: نه م ئافره ته ده بینیت؟ هاته ماله که ت و ئاوت نه دامی بو نه وهی پییه کانم بشوم، به لام نه م به فرمیسک پیی تهر کردم و به قزی سربیه وه. تو ماچت نه کردم، به لام نه م لهو کاته وهی هاتوومه ته زووره له ماچکردنی پییه کانم نه وه ستاوه. تو زه یت له سهرم نه دا، به لام نه م به بو ن پییه کاغی چه ورکرد. پاشان عیسا له نه نجامدا فهرمووی: گونا هه زوره کانی به خشران و ئاوا خوښه ویستییه زوره کهی دهرده بریت. به لام نه وهی که م به خشراوه، که م خوښه ویستی دهرده بریت (لوقا ۷: ۳۶-۴۸).

نه وه چیروکی شیوازی له دایکبوونی خوښه ویستی مه زن بوو بو عیسا. نه م خوښه ویستییه نه و کاته سهره لده دات که ئیمه چاوی بینینی جوانی عیسانان ده یت بهو جوړه ی که نه و یه که م جار ئیمه ی خوښویت. ئیمه یه که م جار ئومان خوښه ویست، به لکو نه و یه که م جار ئیمه ی خوښویت (یوحنا ۱۵: ۱۶). خوښه ویستیمان به رامهر عیسا نه و کاته به خه بهر دینه وه که دلان به هووی گونا هه کانمانه وه ده شکیت (به پیچه وان هوهی فهریسییه هوکمه رده که) و کاتیک که تامی شیرینی خوښه ویستی لیخوښوونی عیسا ده که ین که پیش خوښوستانان بو نه و دیت و به خه بهری دینیت.

داواکاری نه وهی که ئیمه عیسانان خوښویت کاری خوښه ویستییه

هیچ گومانیک له وه دا نییه که نه م خوښه ویستییه به رو بوومی گوپرایه لبوون بو فرمانه کانی دیکه ی عیسا به دواوه دیت (یوحنا ۱۴: ۱۵)، وه ئاره زووی نه وه مان پیده دات که نه و کار و خزمه ته جبه جی بکه ین که عیسا پیمان دودات (یوحنا ۲۱: ۱۵-۲۲)، هه روه ها تامه زرویی شکودار کردن و به ره که تدارکردنی عیسا به ره م دینیت (یوحنا ۱۴: ۲۸: ۵: ۲۳). به لام له ژیر نه م به ره مه مه وه نه و راستیه بنچینه ییه هه یه که ئیمه له قوولایی دلنه وه عیسانان خوښده ویت - هه سیتیکی قوولی خوښوستانی عیسا به هووی کاره کانی و چیروه رگرتن له هه بوونی په یوه ندی و سهرسامبوونیکي حاشاهه لانه گر به ئاماده بوونی و هه بوونی هه ست و سوزیکي زور به هووی نه وهی که وه کو که سوکارمانه و سوپاسگوزارییه کی زور که ئیمه ی خوښویت پیش نه وهی که ئیمه نه ومان خوښویت.

هه بوونی نه و هه ست و سوز و به ره مه، نه و شتانه ن که عیسا مه به ستی بوو کاتیک

که فەرمووی ئێوه «شایسته» ی منن: «ئەوێ باوک یان دایکی لە من زیاتر خوشبویت، شایانی (شایستهی) من نییه. ئەوێ کۆر یان کچی لە من زیاتر خوشبویت، شایانی من نییه» (مەتا ۱۰: ۳۷). خوشووستنی عیسا بەم هەستانە و هەبوونی ئەو بەرھەمە و دەکات «شایسته» ی عیسا یین. بەلام ئەمە واتای ئەو نییه که ئێمە «شایان» ی عیساین، وەکو ئەوێ که لێرەدا بەکارهاتوو «کریکار شایانی (شایستهی) کریی خوشبەتی» (لوقا ۱۰: ۷). ئەمەش واتە عیسا شایانی ئەم جوړە خوشەوێستییە. شایستەیی ئێمە واتە عیسا سۆز و خوشەوێستی و ئاکارگەرلیکی لەئێو ئێمەدا بەرھەم هێناوە که لەگەڵ شایستەیی عیسادا دەگونجیت و بەباشی هاوتای نرخ و بەهاکەیت.

عیسا داوا دەکات که جیهان خوشیبویت، چونکه بێ ئەندازە شایستەیی ئەو خوشەوێستییە. وە لەبەر ئەوێ که خوشەوێستیمان بەرامبەر عیسا بریتییە لە چێژوەرگرتن لە شکۆ و ئامادەبوون و گرنگیدانی ئەو، بۆیە داواکاری ئەوێ که خوشمانبویت پێگایەکی زیاترە بۆ سەرپێژبوونی خوشەوێستییەکی لە ئێمەدا.

داواکاری شه شه م

گویم لی بگره

«دیسان عیسا خه لکه که ی بانگ کرد و پی پی فهرموون: هه موو گویم لی بگرن و تیگه ن.»
(مهرقوس ۷: ۱۴)

«ئهمانه ی فهرموو و هاواری کرد: «ئوه ی گوپی هه یه بو بیستن، با بیستیت!» (لوقا ۸: ۸)

«ئاگاداربن چۆن گوپی ده گرن.» (لوقا ۸: ۱۸)

«کاتیک عیسا و قوتابییه کانی به ره و ئورشه لیم ده چوون، عیسا لایدا گوندیک، ژنیک له ماله که ی خوی پیشوازی لیکرد ناوی مه رسا بوو. خوشکیکی هه بوو ناوی مریه م بوو، له بهر پیی مه سیح دانیشت و گوپی له فهرمایشته کانی ده گرت. به لام مه رسا له بهر زوری خزمه تکردن شله ژا بوو، پاره ستا و گوتی: گه وره م، باکت نییه خوشکم به ته نها به جیی هیشتووم و خزمه ت ده که م؟ پیی بفهرموو با یارمه تیم بدات. مه سیح وه لامی دایه وه: مه رسا، مه رسا، تو خه م له زور شت ده خویت و ناره حه تیت. به لام یه ک شت پیویسته، مریه م شته باشه که ی هه لېژاردوه که لیتی ناسه نریته وه. (لوقا ۱۰: ۳۸-۴۲)

ته واوی ژیان و کاری عیسا باسیکی زور مه زنه که بوچی ده بیت گوپی له وته و فهرمایشته کانی بگرین. لاپه ره له دوا ی لاپه ره ی ئینجیله کانی په یمانی نوئی هوکارگه لیک ی زورمان بو پریز ده کاته سه ر یه ک که وا ده که ن ته له فزیونه که بکوژیننه وه و گوپی له عیسا بگرین. ئهمانه ی خواره وه هه ندیکن له و هوکارانه - وه بوچی زور که سیش گوپی ناگرن.

هه رگیز که س وه ک ئه م پیاوه قسه ی نه کردوه

کار و خزمه ته که ی عیسا ئه وه نده سه رسو په یته ر و مه ترسیدار بوو، که نه یاره کانی عیسا ده یانویست له کوپی بکه نه وه و نه یه لپن. بویه فهریسییه کان «خزمه تکار یان نارد تا کو بیگرن» (یوحنا ۷: ۳۲). به لام واقیان و پرما کاتیک بینیان خزمه تکاره کان به دهستی به تال گه رانه وه، نه ک له بهر ئه وه ی که عیسا پاسه وانی باشی به ده وره بوو، به لکو له بهر ئه وه ی که وه ی که وتار و فیرکردنه کانی سه رسامکه ر بوون. «ئه وس خزمه تکاره کان گه رانه وه لای کاهینانی بالا و فهریسییه کان، ئه وانیش لییان پرسین: بوچی نه تانه یئا؟ خزمه تکاره کان وه لامیان دایه وه: هه رگیز که س وه ک ئه مه قسه ی نه کردوه!» (یوحنا ۷: ۴۵-۴۶). کاتیک گوپیان له عیسا گرتوه، ئیدی نه یان توانیوه هه ستن به ئه نجامدانی ئه رکه که یان که ده ستگیرکردنی عیسا بوو.

عیسا بهو جوړه قسه دهکات که خودا پتی دهلیت

کاتیک که عیسا وتاری بهناوبانگی سهر چپای تهواو کرد، «خه لکه که له فیرکردنه که ی سهرسام بوون، چونکه وهک دهسه لاتداریک فیری دهکردن، نهک وهکو ماموستانانی تهورات» (مهتا ۷: ۲۸-۲۹). ئەم دهسه لات بههوی خهسله تیکی تایهت یان تهکنیکی وتاردان و فیرکردنه وه نهبوو، به لکو هوکاریکی زور قوولتری لهپشته. عیسا فرمووی که وشهکانی دهسه لات و هیزیان هیه، چونکه وشه ی خودان. «من له خومه وه قسه م نهکردوه، به لکو ئەو باوکه که ناردوومی رایسپاردووم که چی بلیم و چ قسه یهک بکه م» (یوحنا ۱۲: ۴۹). «جا ههرچی دهلیم، چون باوک پتی فرمووم ئاوا دهلیم» (یوحنا ۱۲: ۵۰؛ بهراوردی بکه به ۸: ۲۸). «ئەم وتانه ی گویتان لپی دهیت هی من نییه، به لکو هی ئەو باوکه یه که ناردوومی» (یوحنا ۱۴: ۲۴). وشهکانی عیسا دهسه لاتیان هیه، چونکه کاتیک که قسه دهکات، خودا قسه دهکات. عیسا وهکو خودای کوړ، له خودای باوکه وه قسه دهکات.

وشهکانی عیسا هیزه سهروشتییه کان بیدهنگ دهکات

بهلام دهسه لاتی وشهکانی عیسا تهنها هیزی قایلکه ری راستی ناشکراکراوی خودا نییه، به لکو رهه ند و لایه نیکی دیکه شی هیه. وته و فرمایشتهکانی عیسا توانای شکستدانی هیزه سهروشتییه کانیشی هیه. جاریکیان که عیسا پیاویکی بینی پوخی پیسی تیدا بوو، سهرزنشتی پوچه کی کرد و فرمووی: «بیدهنگ به! لپی وهره دهره وه!» (مهرقوس ۱: ۲۵). کاتیک که پوچه که فیی له پیاوه که هیئا و لپی هاته دهره وه، ئەو خه لکه ی که لهوی بوون، سهرسام بوون و گویتان: «ئەمه چییه؟ فیرکردنیک نوپیه به دهسه لاتوه! فرمان به پوچه پیسه کانیش ده دات و گوپراه لپی ده بن» (مهرقوس ۱: ۲۷). هه مان ئەم هیز و توانایه ی وشهکانی عیسا بووه هوی پاککردنه وه ی نهخوشی گولی (مهتا ۸: ۳) و که ری (مهرقوس ۷: ۳۴-۳۵) و کویری (مهتا ۸: ۲۸-۳۰). وه له هه مووی سهرسوپهینه رتر، به وشه یه کی ساده سی جار مردووی زیندو کرده وه. «کیژوله، پیته دهلیم ههسته!» (مهرقوس ۵: ۴۱-۴۲). «ئهی کوړی گهنج، پیته دهلیم، ههسته!» (لوقا ۷: ۱۴-۱۵). «له عازر وهره دهره وه!» (یوحنا ۱۱: ۴۳-۴۴).

وتهکانی ژیانی هه تاهه تایی له لای عیسایه

بویه، وشهکانی عیسا زیاتر له ریگیاه کی ژیانن. وشهکانی دهیان توانی ژیانی جهسته یی پایه دار بکه ن و شیقای بدن و چاکی بکه نه وه. به لکو گرنگتر له وه نهویه که وشهکانی ریگیاه کی ههره گرنگ بوو بۆ ژیانی هه تاهه تایی. شتیکی زور ناوازه یه که له نیو مردووان ههسته وه و زیندو بیته وه - بهلام نهک نه وهی که دواتر له نیو دۆزه خدا له ناوبریت. جوانترین شت له باره ی وشهکانی عیسا و گرنگترین هوکاری نه وهی که بۆچی دهیت گوپی

لئ بگرين، ئهوهيه كه وشهكانى عيسا بهرهو ژيانى ههتاههتاييمان دهبات.

جارچيان كه عيسا كوټايى هينا به فيركردنى ههندي وانى سهخت و گرينگ، «لهو كاته بهولوه زوړيك له قوتابيهكانى گهړانهوه و ئيتر لهگهلى نهدهگهړان. لهبهر ئهوه عيسا به دوازه قوتابيهكهى فهرموو: ئهى ئيوه ناتانهوئ برؤن؟ شيمؤن پهترؤس وهلامى دايهوه: گهوره، بچينه لاي كئ؟ وتهكانى ژيانى ههتاههتايى لهلاى تويه» (يوحهنا ٦: ٦٦-٦٨). ئهه تهنها گهرموگورپيهك نهبوو بو مامؤستايهكى كاريزماتيك. عيسا قسهكانى پهترؤسى پشتراست كردهوه و فهرموو: «رؤحى پيرؤز ژيان دهبات، بهلام جهسته به كهلك نايهت. ئهه و قسانهى پيم گوتن رؤح و ژيان» (يوحهنا ٦: ٦٣). عيسا هاوپايه. ئهه وتهكانى ژيانى ههتاههتايى دهليټ. ههه موو ئهوانهى كه ژيانى ههتاههتايان دهويټ، دهبيټ گوئى له وته و فهرمايشتهكانى عيسا بگرين.

چؤن وشهكانى عيسا ژيانى جاويدانى دهبهخشن؟ ئيمه پيشوهخت بو مان دهركهوت كه ژيانى جاويدانى له ريگهى باوهركردن به عيساوه بهدهست ديټ: «خواستى باوكم ئههيه: ههركهسيك تهماشاي كورهكه بكات و باوهري پئ بهيټيټ ژيانى ههتاههتايى دهبيټ» (يوحهنا ٦: ٤٠؛ پروانه داواكارى چوارهم). هوگارى ئهوهى كه وته و فهرمايشتهكانى عيسا بهرهو ژيانى ههتاههتاييمان دهبات ئهوهيه كه ئهم باوهره بهخه بهر دينټهوه. باوهركردن به عيسا له ريگهى تهكاندانى گوچانى جادووييهوه نايهت، بهلكو له ريگهى بيستنى وشهى خودا له ريگهى عيساوه ديټ.

وشهكانى عيسا باوهر بهخه بهر دينټهوه

يهكيك له گرنگترين نمونه و پهندهكانى عيسا، نمونهى ئهه تووهيه كه دهكهويټه سهر چوار جوړ زهوى. تووهكه به واتاي وشهى خودا ديټ. يهكيك له زهويانه بريتيه له زهوى پيشللكراو كه تووهكهى دهكهويټه سهر و بالندهكان دهيوخؤن. عيسا بهم شيويه پرونى كردهوه: ئهوانهى سهر ريگاكه ئهوانه كه گويان ليوو، ئينجا ئيبليس ديټ و پهيامهكه له دليان دهبات، نهوهك باوهر بهيټن و رزگاريان بيټ (لوقا ٨: ١٢). ئهه دهريدهخات كه عيسا وشهكانى وهكو كليلى باوهر و رزگار بوون دهبيټيټ. ئهگهر وشهكهت لئ دوور بخه نهوه، ئهه باوهر به عيسا بوونى نايټ. وه ئهگهر باوهر به عيسا نهبيټ، ئهه هيج رزگارپيهكه له ئارادا نايټ - واته هيج ژيانټيكى ههتاههتاييش بوونى نايټ. يهكهه جار بيستنى وشهى عيسا ديټ، پاشان باوهر به عيسا ديټ و دواتر ژيانى ههتاههتايى. «ئهوهى گوئى له وشهكهه بگريټ و باوهر بهيټيټ بهوهى ناروومى ژيانى ههتاههتايى دهبيټ» (يوحهنا ٥: ٢٤).

هوڭاري ئهوهى كه وشهكانى عيسا باوهږ بهخه بهردښتتهوه، ئهويه كه ناسنامهى راستهقىنهى عيسا و ئهوهى كه بو دهسته بهركردنى ژيان بو ټيمه چى دهكات، ئاشكرا دهكات. له ږيگهى وشهكانيهوه، شكوى عيسا و تهواو و كاملبوونى ئيش و كارهكهى دهبينين. بهلام هه موو كه سيك ئهه كار ناكات. ههنديك گوئى له وشهكانى دهگرن، بهلام وهكو راستى و قايلكه ر گوئى لى ناگرن. ئهوه دهبينين كه باسى چى دهكات، بهلام به جوان و قهناعتكه ر چاوى لى ناكهن. بويه عيسا فهرمووى: «له بهر ئهوه به نمونه قسهيان بو دهكه م: چونكه سهير دهكه ن، بهلام نابينن، گوئى دهگرن، بهلام نابيستن و ټيناگهن» (مهتا ۱۳: ۱۳).

بوچى نابيستن و باوهږ ناهينن؟

بوچى زور كهس وته و فهرمايشتهكانى عيسا نابيستن؟ عيسا به دوژمنه سه رسهختهكانى فهرموو: «ههولئى كوشتنم دهدهن، چونكه پهيامهكه م له دلى ئيوهدا جيگاي نيه» (يوحنا ۸: ۳۷). ئهه رستهيه زور كاريگه ر و تونده: «پهيامهكه م له دلى ئيوهدا جيگاي نيه». ميشتك و دليان به جوړيكت دروست كراوه (يان پر كراوه) كه كاتيكت عيسا قسه دهكات، ئهوهى كه دهيفه رمويت له نيو دلياندا جيگه ي نابيتهوه. وا دياره كه ئاماده ييه كى دباريكر او ههيه بو وشهكانى عيسا كه پيش وشهكانى ديت و تواناي بيستمان پى ده به خشيئت. له راستيدا عيسا فيرى ئه وه مان دهكات.

كاتيكت عيسا له كوټايى ژيانيدا پرووبه پرووى تاقيكردنه وه و ناخوشي بووه وه، پيلاتوس فشارى بو هيئا دان به وه دا بنيت كه بانگه شه ي پاشابوونى گهلى جوله كه ي كردوه. عيسا به م جوړه وه لامى دايه وه: «بو ئه مه له دايك بووم و بو ئه مه ش هاتوومه ته جيهان، تاكو شايه تى بو راستى بدهم» (يوحنا ۱۸: ۳۷). عيسا بو گوټنى راستى هاتووه. وشهكانى ئهه راستين. پيلاتوس ره شينانه گوټى: «راستى چيه؟» به واتايه كى ديكه، پيلاتوس جيگه ي بو وشهكانى عيسا نيه. بهلام ئهوه نه بووه هوئى سه سامكردنى عيسا، ههروه ها واتاي ئهوه ناگه يه نيت كه پيلاتوس ږيگري له پلانى خودا كرد. عيسا كوټا و وردترين وته ي ده باره ي پيلاتوس فهرموو: «ههركه سيك له راستيه وه بيت گوئى له دهنگم دهگريت» (يوحنا ۱۸: ۳۷).

كه واته، ئيستارسته يه كى ديكه ي كاريگه ر و توندمان ههيه - نه ته نها، «پهيامهكه م له دلى ئيوهدا جيگاي نيه» بهلكو له وه سه رسورهيته رتر، «ههركه سيك له راستيه وه بيت گوئى له دهنگم دهگريت». له لايه كه وه، خهلكى وا هه ن كه دل و ميشتكيان هيچ جيگايه كيان بو وته و فهرمايشتهكانى عيسا نيه. وه له لايه كى ديكه وه، كه سانى واش هه ن كه «له راستيه وه نين». ئهوان گوئى له عيسا دهگرن، بهلام شوښيان بو وشهكانى نيه. له وانه يه بلئى، ئاماده ييه كى تهواو ههيه بو بيستنى دهنگى عيسا.

ئەوہی لە خوداوەیە گوئی لە وشەکانی خودا دەگریت

عیسا ئەم دوو جوژە گوێگرە ی دیکە ی بە دوو نیمچە پرستە ی دیکە وەسف کرد: ئەگەر گوئی نەگرن، ئەوا لە خوداوە نین، وە ئەگەر گوئی بگرن، ئەوا مەری ئەون. بەم شیوەیە باسی گوێنەگرەکانی کرد: «ئەوہی لە خوداوەیە، گوئی لە پەيامی خودا دەگریت. بۆیە ئێوە گوئی ناگرن، چونکە لە خوداوە نین (یۆحەنا ۸: ۴۷). ئیستا سێ وەسفی گوێنەگرەکاغان ھەیە: ئەوان ھیچ شوینیکیان بۆ وشەکانی عیسا نییە، لە راستییەوہ نین، ھەرۆھە لە خوداوە نین. ئەمە ئاشکراکردنێکی ئاگادارکەرۆھە. واتای ئەوہیە کە بارودۆخی ئیمە ی مرۆفی گوناھبار وا دەکات کە نەتوانین گوئی لە راستی بگراین.

ئیمە وەکو تەلی میتروۆم نین کە بێلایەن بین و لە ناوەندی راست و ھەلەدا بێین و برۆین ھەتا ئەوہی کە ئەملا یان ئەولامان بۆ دەرەدەچیت. نەخیر، بەلکو ئیمە بەرۆھو خۆپەرستی و ھەموو ئەو ھەلەنەوہ دەرۆین کە پشتگیری لە خۆپەرستیە کە دەکەن. کاتی کە عیسا قسە دەکات، ئەگەر خودا گوئی بیستن و چاوی بینیمان پێ نەبەخشیت، ئەوا شوینمان بۆ وشەکانی عیسا نییە.

ئەمە پروونی دەکاتەوہ کە بۆچی عیسا فەرمووی:

«ستایش دەکەم باوکە، پەرۆردگاری ئاسمان و زەوی، چونکە ئەمانەت لە دانا و تێگەشتوان شاردووەتەوہ و بۆ منداڵان ئاشکرات کردووە. بەلێ باوکە، چونکە تۆ ئەمەت پێ باش بوو! باوکە ھەموو شتێکی پێ سپاردووم، کەس نازانیت کۆرە کە کێیە باوک نەبیت، یان باوک کێیە کۆرە کە و ئەوانە نەبیت کە کۆرە کە دەیەوێ بۆیانی ئاشکرا بکات» (لوقا ۱۰: ۲۱-۲۲).

کاتی کە ئەمە ی فەرموو، پرووی کردە قوتابیەکانی فەرمووی: «خۆزگە دەخواریت بەو چاوانە ی ئەوہ دەبینیت کە ئێوە دەبینن!» (لوقا ۱۰: ۲۳). بەدڵنیاییەوہ خۆزگە بەو چاوانە دەخواریت! ئەم بینینە کاری خودایە. تەنھا خودا دەتوانیت چاوی بینین و گوئی بیستنمان پێ ببەخشیت. لەبەر ئەوہیە کە عیسا دەفەرمویت ئەوانە ی کە گوئی لە وشەکانی ناگرن لە خوداوە نین (یۆحەنا ۸: ۴۷). ئەمە ئەو بەرەکەتییە کە زۆرمان پێویست پێیەتی – ئەو بەرەکەتییە کە خودا لەتێو دڵماندا دروستی دەکات بۆ ئەوہی شوینیک بۆ راستی بکاتەوہ.

مەرەکانم گوئی لە دەنگم دەگرن

عیسا لە کۆتایییدا ئەو کەسانە بە مەر ناوژەد دەکات کە شوینیان بۆ راستی ھەیە: «مەرەکانم گوئی لە دەنگم دەگرن، منیش دەیانناسم و ئەوانیش بە دوام دەکەون» (یۆحەنا

۱۰: ۲۷). که واته، ئه گهر گوئی له دهنگی عیسا بگرین، دهزانین که مه‌ری خوداین. ئیمه دهزانین که مه‌ری عیساین ئه گهر له نیو دلماندا شوینمان بو وشه‌کانی عیسا هه‌بیّت، وه پیشوازی له وته‌کانی بکه‌ین.

بۆیه، من له جیگه‌ی عیسا هانت ده‌دهم که گوئی له وته و فره‌ماشته‌کانی عیسا بگریت. وه‌کو مریه‌م به و له‌به‌ری عیسا دابنیشه (لوقا ۱۰: ۳۹، ۴۲). پشت مه‌که له وه فره‌مانه‌ی باوکی ئاسمانی که له‌سه‌ر کیوی شکۆداربوونی عیسادا فره‌مووی: «ئه‌مه کو‌ری خوشه‌ویستمه، ئه‌وه‌ی پئی دلشادم. گوئی لی بگرن» (مه‌تا ۱۷: ۵). سه‌رنجی پر له به‌زه‌یی ئه‌م وشانه له‌ده‌ست مه‌ده که ده‌فه‌رموویّت: «ئاسمان و زه‌وی به‌سه‌رده‌چن، به‌لام وشه‌کانم هه‌رگیز به‌سه‌رنه‌چن» (مه‌رقۆس ۱۳: ۳۱). کارێک مه‌که رقت له خۆت بیّت به‌په‌تکردنه‌وه‌ی ئه‌و که‌سه‌ی که فره‌رمووی: «ئه‌م شتانه‌م پئ گوتن تا‌کو خوشی منتان تیدا‌بیّت و خوشیتان پر و ته‌واو بیّت» (یوحه‌نا ۱۵: ۱۱؛ به‌راوردی بکه‌ به ۱۷: ۱۳). گوئی له عیسا بگره‌.

داواکاری حەوتەم

بە منەو پەيوەست بە

«بە منەو پەيوەست بن و منیش بە ئیووە. چۆن لق بەتەنھا ناتوانیت بەرھەم بدات ئەگەر بە دار مێوەکەو پەيوەست نەبیت، ئیوہش ئاوان، ئەگەر بە منەو پەيوەست نەبن.» (یۆحنا ۱۵: ۴)

«ھەرۆک چۆن باوک منی خۆشویستوو، ئاوا ئیوہم خۆشویستوو، جا بە خۆشەویستیەکەمەو پەيوەست بن.» (یۆحنا ۱۵: ۹)

«ئەگەر لەسەر فێرکردنەکانم مەیننەو، ئەوا بەراستی قوتابی منن و راستی دەناسن، راستیش ئازادتان دەکات.» (یۆحنا ۸: ۳۱-۳۲)

داواکاریەکانی عیسا ھەتھەتایین. ئەو تەنھا داوا یەک بریار ناکات کە تۆبە بکەیت، یان بێی بۆ لای ئەو، یاخود باوەری پێ بکەیت، یان خۆشت بویت و گوێی لێ بگریت. ھەموو ئەمانە بەردەوامن. گۆرانکاری بەھۆی تۆبەکردنەو بەردەوام دەبیت. بەردەوام ھاتن بۆ لای عیسا چەندین جار دووپات دەبیتەو. باوەریوون بە عیسا کاتژمێر لەدوای کاتژمێر بەردەوامە. گوێگرتن لە وشەی خودا وەکو سەرچاوەیەکی پۆچی پۆژانە بەردەوامە. عیسا داوا دەکات کە تەواوی پۆژانی ژیاھمان بیر و دڵمان بەکاربھێنین.

ئەو گۆرانکاریەکی کە لە رابردوودا لەگەڵ عیسادا ھەمانبوو و کاریگەرییەکی ئەوتۆی لە ژیاھماندا دروست نەکردوو، گۆرانکاریەکی نادروست و پووچە. ئەوێ کە عیسا فەرمووی: «ئەگەر لەسەر فێرکردنەکانم مەیننەو، ئەوا بەراستی قوتابی منن» (یۆحنا ۸: ۳۱)، مەبەستی ئەو بوو کە ئەگەر پەيوەست نەبین، ئەوا قوتابی راستەقینە ئەو نین. وە پێچەوانەی قوتابی راستەقینە بریتیە لە قوتابی ناراست و ساختە. ئیمە ئەوھا دەبین ئەگەر پشت بە ئەزموونی رابردوو بەستین، بەبێ ھەبوونی پەيوەندی لەگەڵ عیسا.

بینینی ھەتھەتایی لەگەڵ عیسا

یەکیک لەو پرێگایانەی کە عیسا پێویستی ستایش و پەرستنی بەردەوامی فێر دەکرد، بریتی بوو لە داواکاری «بە منەو پەيوەست بە». ھیچ شتیکی تایبەتی ئایینی لەبارەی وشەی «پەيوەست بە» وە بوونی نییە. لە زمانی پەیمانێ نوێدا، «پەيوەستبوون» وشەیەکی ئاسایی و ھاووتای «مانەو»، «بەردەوامبوون» و ھەندێ کات «نیشتەجێبوون»ە. ئەمە مەبەستی عیسا بوو: «لە دەروونی مندا مەیننەو و بەردەوام بە. دەروونی من بکە بە

شوینی نیشته جیپوونی خوٚت». ئه‌وه بینیکی هه‌تاهه‌تاییه له‌گه‌ل عیسا.

کوٚنیکستی ئهم داواکارییه بریتییه له وینه‌ی میوٚیک و لقه‌کانی. عیسا خوٚی به میوه‌که و ئیمه‌ش به لقه‌کانی ده‌شوبه‌یت:

«به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بن و منیش به‌ئیه‌وه. چوٚن لق به‌ته‌نھا ناتوانیت به‌ره‌م بدات ئه‌گه‌ر به‌دار میوه‌که‌وه په‌یوه‌ست نه‌بیت، ئیوه‌ش ئاوان، ئه‌گه‌ر به‌منه‌وه په‌یوه‌ست نه‌بن. منم میوه‌که و ئیوه‌ش لقه‌کانن. ئه‌وه‌ی به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بیت و منیش به‌وه‌وه، ئه‌وا به‌ره‌می زوٚر ده‌گریٚت، چونکه به‌بی من ناتوانن هیچ شتیک بکه‌ن.» (یوٚحنا ۱۵: ۴- ۵)

ئهم وینه‌یه یارمه‌تیمان ده‌دات له‌وه تیبگه‌ین که عیسا مه‌به‌ستی چی بوو کاتیک که فرمووی به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بن. مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی ئه‌و به‌راورده ئه‌وه‌یه که هی‌ز و توانای به‌ره‌مدار‌بوون - که ئه‌ویش هی‌زی ژیا‌نه بو هه‌بوونی خو‌شه‌ویستییه‌کی وه‌کو مه‌سیح (یوٚحنا ۱۵: ۱۲) - له عیساوه ده‌پرژیت به‌سه‌رماندا ئه‌گه‌ر به‌جوانی له‌گه‌لیدا به‌ینینه‌وه. بو‌یه ئیمه‌ وه‌کو لقیکین که په‌یوه‌ستین به‌میوه‌که‌وه بو ئه‌وه‌ی ته‌واوی ئه‌و شیله‌یه‌ی که ژیا‌ن ده‌به‌خشیت و به‌ره‌م ده‌یتته ئیو ژیا‌نه‌وه برژیت به‌سه‌رماندا. عیسا به‌تاییه‌تی باسی ئه‌و هی‌زه ده‌کات که پ‌یو‌یستمانه بو ئه‌وه‌ی ژیا‌نیک‌ی به‌ره‌مدارمان هه‌بیت. عیسا فرمووی: «به‌بی من، ناتوانن هیچ شتیک بکه‌ن». په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه واته به‌باشی مانه‌وه له‌گه‌ل لقیک‌ی ژیا‌نه‌خش و هی‌زه‌خش و به‌ره‌مه‌ینه‌ر، که پ‌ی‌ی ده‌گو‌تریٚت عیسا.

هۆکاری سات به ساتی هه‌موو شتیک‌ی باش

به‌واتایه‌کی دیکه، عیسا داوامان ل‌ی ده‌کات که بب‌یته هۆکاری به‌رده‌وامی هه‌موو شتیک‌ی باشی ژیا‌مان. «به‌بی من ئیوه ناتوانن هیچ شتیک بکه‌ن». هیچ شتیک؟ به‌راستی؟ له‌راستیدا ده‌توانین گونا‌ه بکه‌ین و واز له به‌ره‌مدار‌بوون به‌ی‌نین و له‌ناو‌ب‌چ‌ین. به‌لام ئه‌وه ئه‌و شته نییه که ئه‌و به‌ل‌ینی ده‌سته‌به‌ره‌کردنی داوه. عیسا مه‌به‌ستی ئه‌مه‌یه: «به‌بی من ناتوانن هیچ شتیک‌ی زوٚر باش ئه‌نجام بدن، شتیک که به‌راستی بب‌یته هۆی شک‌وار‌کردنی خودا و مه‌زن نیشاندانی عیسا، هه‌روه‌ها به‌بی من ناتوانن خوٚتان نزم بکه‌نه‌وه و به‌جوٚریک یارمه‌تی که‌سانی دیکه بدن که کاریگه‌رییه‌کی هه‌تاهه‌تایی هه‌بیت». په‌یوه‌ستبوون به‌عیساوه واته هه‌بوونی په‌یوه‌ندییه‌کی زوٚر گرنگ و تاییه‌ت له‌گه‌ل‌ی؛ واته سات به‌سات په‌یوه‌ندیت له‌گه‌ل که‌سی‌کدا ده‌بیت که هه‌موو ئه‌و شتانه له‌ژیا‌ماندا به‌ره‌م ده‌یت که داوا‌ی ده‌کات.

ئه‌گه‌ر په‌یوه‌ست بیت، به‌ره‌مدار ده‌بیت

به‌ش‌یوه‌یه‌کی کرده‌یی، ئه‌مه چ واتایه‌کی هه‌یه له ئه‌زموونی ئیمه‌دا؟ «هه‌بوونی

په یوه نډیه کې توندوتول؟ چیه؟ چوڼ ده توانین په یوه نډیه کې له و شیوه یه مان له گه ل عیسا هه بیت؟ په کیک له به شه گرنه کانی وه لاهه که نه وه په که روونی بکه یه وه په یوه ستبوون به عیساوه هه مان وه کو به ره مداربوون یان جیه جیکردنی فه رمانه کانی نیه. به ره مداربوون و جیه جیکردنی فه رمانه کانی عیسا دهره نجامی په یوه ستبوونه به عیساوه. نه گهر په یوه ست بین، به ره ره مدار ده بین.

عیسا دژى ئه مه ناوه سیتیه وه کاتیک که ده فره مویت: «نه گهر ئیوه کار به پاسپارده کانم ده که ن، به خوشه ویستییه که مه وه په یوه ست ده بن» (یوحنا ۱۵: ۱۰). ئه مه واتای نه وه ناگه یه نیت که پاراستنی فه رمانه کان و پاسپارده کانی عیسا بریتیه له په یوه ستبوون به خوشه ویستییه که به وه. ئه مه وه کو نه وه وایه بلای: به ره هم بریتیه له په یوه ستبوون به دار میوه که وه. نه خیر، نه وه راست نیه. به ره هم دهره نجامی په یوه ستبوونی ئیمه یه به میوه که وه. واته نه مانه هه مان شت نین. عیسا مه به ستی نه وه په که نه گهر پاسپارده کانی جیه جی نه که ییت، واته نه گهر به ره می خوشه ویستیت نه بیت (چونکه خوشه ویستی پوخته ی پاسپارده کانی ته یوحنا ۱۵: ۱۲)، نه وا وازت له په یوه ستبوون له گه ل عیسا هیناوه. چونکه عیسا ده فره مویت: «نه وه ی به منه وه په یوه ست بیت ... به ره می زور ده گریت» (یوحنا ۱۵: ۵).

که واته وه لامی پرسپاره که ی ئیمه «چوڼ به عیساوه په یوه ست بین؟» بریتی نیه له «گرتنی به ره هم» یان «جیه جیکردنی پاسپارده کانی». نه وه ده بیت ه هوی له ده ستدانی مه به ستی سهره کی بابه ته که. خالی سهره کی نه وه په که بزاین چوڼ ده توانین به ره ره مدار بین. وه لاهه که نه مه یه: له ریگه ی په یوه ستبوون به عیساوه ده توانین به ره ره مدار بین. که واته پرسپاره که به م شیوه یه ی لیدیت: چوڼ به عیساوه په یوه ست بین؟ له نه زموونی راسته قینه ی ژباند ئه مه واتای چیه؟

به شیوه یه کی کرده یی، چوڼ به عیساوه په یوه ست ده بین؟

عیسا دوو ده سته واژه ی دیکه به کار دینیت که به ره وه وه لاهه که مان ده بات. عیسا ئاماژه به په یوه ستبوون به خوشه ویستییه که به وه ده کات. هه روه ها په یوه ستبوون به وشه که به وه. نه م دوو خاله به ئاراسته ی په یوه ستبوون وه کو متمانه یه کی به رده وام به راستی وشه کانی عیسا و دلنایای خوشه ویستییه که به وه ده مانبات.

په یوه ستبوون واته متمانه کردن به خوشه ویستی عیسا

په یوه ستنه بوون به خوشه ویستی عیساوه واته ئیمه چیر باوه رمان به وه نیه که عیسا

ئېمەى خۆشەدەوئ. تماشای بارودۆخەکانی ژیاغان دەکەین - لەوانە یە چەوسانەو یان نەخۆشی و تەنهایى - وە دەگەینە ئەو ئەنجامەى کە عیسا چیت ئېمەى خۆشناوئ. ئەو پێک پێچەوانەى پەيوەستبوونە بە خۆشەوئستى عیساو. کەواتە، پەيوەستبوون بە خۆشەوئستى کە یەو واته بەردەوام و هەموو ئان و ساتیک باوەرمان بەو هەبیت کە عیسا ئېمەى خۆشەدەوئ.

هەموو ئەو شتانەى لەژێر دەسەلاتى عیسادا لە ژیاغاندا پروودەدەن (مەتا ۸: ۸)، بەشیکن لەو خۆشەوئستى کە عیسا بەرامبەر ئېمە هەبەتى. ئەگەر شتیکى خۆش و باش بێت، دەفەرموئ: «باوکم بەم شیۆه گرنکی بە ئالندەى ئاسمان و گۆلى سەوسەن دەدات؛ ئاخۆ چەندە زیاتر گرنکی بە تۆ دەدات!» (مەتا ۶: ۲۶-۳۰). وە ئەگەر ئازار بەخش و ناخۆش بێت، دەفەرموئ: «مەترسە، خراپترین شت کە دەکړیت پروودات بریتىيە لە مردن، وە من بەسەر مردندا زāl بووم. من هەتا کۆتایی لەگەلت دەبم. وە تۆ لەکاتى هەستانەو دادپەروریدا پاداشت دەدرئیتەو» (مەتا ۱۰: ۲۸؛ ۲۰: ۲۸؛ ۲۶-۲۵؛ ۲۶: ۱۴؛ ۱۴). پەيوەستبوون بە عیساو واته متمانەکردن بەو ی کە ئەمە راستە - وە تۆش دەگړیتەو. واته، دەبیت هەموو ساتیک بەپێى ئەم راستىيە بژین. ئەو بە ئېمە دەگات، وەکو چۆن شیلەى دار مئو دەگات بە لقهکانى. ئېمە وەریدەگړین و پۆژانە ژیاغانى لئ وەریدەگړین.

پەيوەستبوون واته متمانەکردن بە وشەى عیسا

بە هەمان شیۆه، ئەو ی کە باسمان کرد، ئەم نیمچەپرستەيش دەگړیتەو: «بە وشەى منەو پەيوەست بە» (یۆحەنا ۸: ۳۱). ئەمە تەنها بە واتای پاراستنى راسپاردەکان نایەت، بەلکو واته «بەردەوام متمانە بە وشەى من بکە. بەردەوام باوهر و متمانەت بەو هەبیت کە دەربارەى خۆم و باوکم و کارەکاغەو بۆ تۆم ئاشکرا کردوو». (یۆحەنا ۸: ۳۱-۳۲) ئەمە دووپات دەکاتەو: «عیسا بەو جولهکانەى فەرموو کە باوهریان پێى هئینابوو: ئەگەر لەسەر فێرکردنەکانم مئینەو، ئەوا بەراستى قوتابى منن و راستى دەنأسن، راستى ئازادتان دەکات». دەرەنجامى پەيوەستبوون بە وشەى عیساو بریتىيە لە ئازادبوون. ئازادبوون لە چى؟ ئازادبوون لە گونا. ئەمە ئەو کۆیلەبەبەبە کە عیسا بیری لئ دەکردەو، وەکو چۆن (یۆحەنا ۸: ۳۴) بۆمان دەرەخات: «هەرکەسێک گونا بەکات کۆیلەى گونا». کەواتە ئازادبوون لە گونا بەرەمەى پەيوەستبوونە بە وشەى عیساو. «ئەگەر لەسەر فێرکردنەکانم مئینەو، ... راستى ئازادتان دەکات». گونا نەکردن بەرەمەکە، نەک پێناسەى پەيوەستبوون بە وشەى عیساو. کەواتە پاراستنى راسپاردەکانى عیسا، کە پێگایەکی دیکەى وەسفکردنى ئازادبوونە لە گونا، واتای پەيوەستبوون بە وشەى عیساو نییە، بەلکو بەرەمەى پەيوەستبوونە.

کهواته ده‌گه‌ینه ئه‌و ئه‌نجامه‌ی که په‌یوه‌ستبوون به‌ عیساوه - په‌یوه‌ستبوون به‌ خۆشه‌ویستی و وشه‌که‌یه‌وه - متمانه‌کردن به‌وه‌ی که هه‌میشه‌ خۆشی ده‌وێن و هه‌موو ئه‌و شتانه‌ راستن که ده‌رباره‌ی خۆی و کاره‌کانی و داهاتووی ئێمه‌وه‌ بۆی ئاشکرا کردوون. ئه‌مه‌ش ده‌مانباته‌وه‌ سه‌ر ئه‌و به‌شه‌ی که باسی باوه‌پکردن به‌ عیسا‌ی ده‌کرد (داوکاری چواره‌م). باوه‌پکردن به‌ عیسا وه‌کو ئاوی زیندوو، واته‌ خواردنه‌وه‌ی ئه‌و ئاوه - تامکردن و پارزیبوون پێی. هه‌روه‌ها ئه‌و شیه‌یه‌ش که له‌ مێوه‌که‌وه‌ سه‌رچاوه‌ ده‌گرێت و به‌ره‌و لقه‌کان ده‌پوات. ئێمه‌ وه‌ریده‌گرین، ده‌خۆینه‌وه‌، تامی ده‌که‌ین و پۆحمانی پێ تێر ده‌که‌ین. ئه‌م تیربوونه‌ پۆژانه‌یه‌ و به‌رده‌وام ژیانه‌وه‌یه‌ له‌ عیسادا، کلیل به‌ره‌مداربوونه‌.^a ئه‌وه‌ رێک واتای په‌یوه‌ستبوونه‌ به‌ عیساوه‌.

عیسا به‌رده‌وام په‌یوه‌ستمان ده‌کات

هه‌رچه‌نده‌ په‌یوه‌ستبوون، چاندن، خواردنه‌وه‌، له‌ ده‌روونی عیسادا نیشته‌جیوون له‌ شتیکی ئاسان ده‌چیت، به‌لام راستیه‌که‌ ئه‌وه‌یه‌ که زۆربه‌ی کات تووشی وه‌سوه‌سه‌ ده‌بین و شیه‌که‌مان له‌ پوه‌کی دیکه‌وه‌ وه‌رده‌گرین. جگه‌ له‌ ئاره‌زووی پر له‌ گوناها‌ی خۆمان، شه‌یتانیشتی تیده‌کۆشیت که له‌ مێوه‌که‌مان جودا بکاته‌وه‌، هه‌ر بۆیه‌ عیسا ده‌فه‌رمووت که ده‌بیت پۆژانه‌ نوێژ بکه‌ین که خودا «له‌ شه‌یتان رزگارمان بکات» (مه‌تا ۶: ۱۳). له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ده‌بیت وه‌بیر خۆمان به‌پێینه‌وه‌ که عیسا به‌ ته‌نها به‌جێمان ناهێڵیت. هه‌ر چه‌نده‌ فه‌رمانمان پێده‌کات که به‌وه‌وه‌ په‌یوه‌ست بین - وه‌ ئێمه‌ به‌رپرسیاریه‌تی په‌یوه‌ستبوومان له‌سه‌ره‌ و ئه‌گه‌ر وا نه‌که‌ین گوناها‌ریین - به‌لام ئه‌و خۆی له‌وه‌ی ده‌مانه‌پێته‌وه‌. بێگومان ئه‌گه‌ر ئه‌و نه‌مانپاریژیت، ئه‌وا ئێمه‌ ناتوانین به‌رده‌وام بین.

عیسا لانی که‌م به‌ سێ رێگه‌ ئه‌مه‌ی نیشان داوین. فه‌رمووی که‌ هیچ که‌سێک ناتوانیت مه‌رپه‌کانی لێ بدزیت (واته‌، لقه‌ راسته‌قینه‌کانی).

«مه‌رپه‌کانم گوێ له‌ ده‌نگم ده‌گرن، منیش ده‌یانناسم و ئه‌وانیش به‌ دوام ده‌که‌ون، ژیا‌نی هه‌تا هه‌تا بیا‌یان ده‌ده‌م و هه‌رگیز له‌ناو ناچن، که‌سیش له‌ ده‌ستم نایان‌فری‌نیت. باوکم که‌ به‌ منی داو له‌ هه‌مووان گه‌وره‌تره‌، که‌سیش ناتوانیت له‌ ده‌ستی باوک بیا‌ن‌فری‌نیت» (یوحنا ۱۰: ۲۷-۲۹).

ئینجا عیسا نوێژی بۆ باوکی کرد بۆ ئه‌وه‌ی کارێک بکات که‌ به‌رده‌وام بین له‌

a هه‌وڵم داوه‌ له‌م په‌رتووکه‌دا ئه‌مه‌ پوه‌ن بکه‌مه‌وه‌ و باسی چه‌ندین نمونه‌یی کرده‌یی بکه‌م له‌سه‌ر چۆنیه‌تی کارکردنی ئه‌مه‌ له‌ ژیا‌نی راسته‌قینه‌دا:

(The Purifying Power of Living by Faith in FUTURE GRACE (Sisters, Ore.: Multnomah, 1995

په یوه سببون به خوځېده. «ئې باوکی پېرؤز، به ناوی خوت بیانپاريزه که به منت داوه، تاکو بڼه یه که وهک ټیمه یه کین. کاتیک له گه لیان بووم به و ناوهی که تو به منت دابوو دهمپاراستن و پاسه وانیم ده کردن. که سیان له ناونه چوو کورې له ناوچوو نه بیت، بو ټه وهی نووسراوه پېرؤزه که بیت ده دی.» (یوحنا ۱۷: ۱۱-۱۲). که واته ټه وهه خودایه که کاری پاراستنمان به میوه که وهه ټه نجام دده دات.

ټینجا عیسا خوئی نوئز بو قوتابییه کانی ده کات و دهیانپاريزیت له شکاندن و جودابوونه وهه له میوه که. پیشبینی ټه وهی کرد که شیمون په ترؤس شه ویک پیش مردنی، سئ جار نکولی له ناسینی ده کات. ټینجا به وپه ری ده سه لاته وهه قسه ی له گه ل په ترؤس کرد که ده بیت بیت مه یه هاندانی هه موو لایه کمان. «شیمون، شیمون، شه یان داوی کردوون تاکو تاقیتان بکاته وهه، وهک گه نم له بیژنگتان بدات. به لام من نوئزم بو کردیت تاکو باوه رت له ده ست نه ده دیت. توش که ده گه ریتته وهه بریانت به هیز بکه» (لوقا ۲۲: ۳۱-۳۲). عیسا نوئزی بو پاراستنی په ترؤس کرد و ده یزانی که ټه وهه پرووده دات. عیسا فهرمووی: «کاتیک که ده گه ریتته وهه» نه که «ټه گهر گه رایتته وهه». وه لامی خودا بو نوئزه که ی عیسا زور ریکوپیک و یه کلاکه ره وهه بوو. به لی، باوه ری په ترؤس لاواز بوو، وه له ریگه ی نکولیکردن له عیسا گوناوهی کرد. به لام په ترؤس باوه ره که ی به ته واوی له ده ست نه دا و له میوه که جودا نه بووه وهه. عیسا نوئزی بو کرد. وه هیچ هوکاریک نییه وایر بکه ینه وهه که به هه مان شیوه عیسا ټه مپرو نوئز و نزا بو ټیمه ناکات.^۹

ټیمه له جهنگی په یوه سببون به عیساوه ناچالاک و بیده نگ نین. به لام کوتایی جهنگه که

a هه ندیک له شیکه ره وهه و لیکوله رانی کتیبی پېرؤز هاوړا نین له سه ره وهی که عیسا شوینکه وتوانی ده پاريزیت له ریگه ی په یوه سترکردن به خوځېده. «منم میوی راسته قینه، باوکیشم ره زه وانه که یه. هه ر لقیک له مندا بهر نه گریت لی ده کاته وهه. هه ر لقیکش بهر بگریت پاکی ده کاته وهه تاکو به ره هه می زیاتر بدات. ټه وهی به من وهه په یوه ست نه بیت وهک لق فریده دریتته ده ره وهه، وشک ده بیت و کو ده ریتته وهه، فریده دریتته ناو ناگر و ده سووتیت» (یوحنا ۱۵: ۱-۶). ټایا ټه مه واتای ټه وهی که ټیمه ده کریت به ته واوی به م میوه ژبان به خسه وهه په یوه ست بین و دواتر «وشک بین» و «فری بدریتنه نیو ناگره وهه»؟ پیم واییه که عیسا مه به ستی ټه وهی، نه ته نها له بهر ټه و سئ هوکاری که له سه ره وهه ټامازه م پیداوه، به لکو له بهر ټه وهی که له و باوه رده دام که عیسا مه به ستی ټه وهی که که سانی واهن واده ده که ون که به راستی به میوه که وهه په یوه ست، به لام له راستیدا په یوه ست نین. ټه و جوړه په یوه سببون ټیکان هیه، به لام راستی و ژبان به خش نییه. یه هو دا پروونترین نمونه ی کار و خزمه تی عیسا یه. ټه و بو ماوه ی سئ سال به عیسا وه په یوه ست بوو: جوړیک کاریگه ری له دروونیدا شه پولی دده و به ره که ټیکي زوری له عیسا وهه رگرت. به لام ټه و به شیوه یه کی راسته قینه و ژبان به خش په یوه ست نه بوو به عیسا وهه. بو یه له کوتاییدا پردرایه وهه، به لام له ژبانی راسته قینه نه برایه وهه، به لکو له و په یوه سببون نه راستی به که بو ماوه یه که له راست ده چوو به لام راست نه بوو.

پروون و ئاشكرايه چونكه له كۆتاييدا پشت به ئيمه نابەستيت. عيسا سەردەكەوئيت. كەس ناتوانيت ئيمه له دەستی عيسا دەر بهيئيت. عيسا و باوكی له هەموو كەس و شتيكي ديكه گەورەترن. بۆيه، داواكارى پهيوەستبوون بەو ههوه ئهوهيه كه بهردهوام متمانه مان به و كه سه ههبيت كه متمانه مان پي ده به خشييت.

داواکاری هی هه شته م

خاچه که ت هه لږگه و دوام بکه وه

«ئینجا عیسا به قوتابیه کانی فهرموو: ئەگەر که سێک دهیهوئیت بێته قوتابی من، با نکۆلی له خۆی بکات و خاچه که ی هه لږگرت و دوام بکهوئیت. ئەوهی بیهوئیت ژيانی خۆی پرزگار بکات، دهیدۆرئیت، به لām ئەوهی له پیناوی من ژيانی خۆی بدۆرئیت، به دهستی دههینیت.» (مهتا ۱۶: ۲۴-۲۵)

«وهرن دوام بکهون، دهتانهکم به راوکه ری مرۆف.» (مهرقۆس ۱: ۱۷)

«منم پروناکی جیهان. ئەوهی دوام بکهوئیت هه رگیز به تاریکیدا ناپرات، به لکو پروناکی ژيان به دهسته دههینیت.» (یۆحنا ۸: ۱۲)

«دوام بکهوه، واز له مردووان بهینه با مردووه کانی خویان بنێژن.» (مهتا ۸: ۲۲)

«ئەگەر دهتهوئیت کامل و تهواو بیت، برۆ هه رچیت هه یه بیفرۆشه و بیده هه ژاران، ئیتەر گه نچینه یه کت له ئاسماندا ده بێت و وه ره دوام بکهوه.» (مهتا ۱۹: ۲۱)

عیسای مه سیح مرۆف و خودای تهواو بوو (یۆحنا ۱: ۱، ۱۴). عیسا خودا نه بوو به رووکهش و جلوه به رگی مرۆفانه وه، به لکو مرۆفکی تهواو بوو که جهسته و خۆینی هه بوو، کوپی دارتاشیک بوو (مهرقۆس ۶: ۳). بۆیه کاتیک که به ماسیگر و باجگره که ی فهرموو: «دوام بکهوه»، گوێرایه لیه که یان جیگیر و چه سپاو بوو، واته پینان خسته سه ر زهوی و شوین عیسا که وتن و بوون به به شیک له دهسته ی پێوارانی عیسا.

شوینکه وتنی عیسا کاتیک که خۆی لیره نییه

به لām عیسا دهیزانی که بۆ هه تاهه تابه له سه ر زهوی نابیت که شوینکه وتووی جهسته یی هه بێت. «ئیتستا ده چمه لای ئەوهی ناردوومی ... راستیتان پێ ده لیم: باشتزه بۆتان که برۆم، چونکه ئەگەر نه برۆم، یارمه تیده ره که تان بۆ نایهت. به لām ئەگەر برۆم بۆتانی ده نیرم» (یۆحنا ۱۶: ۵، ۷). عیسا زۆر به باشی ئاگاداری ئەوه بوو که ئەو بزوتنه وه و بزافه ی خستبوویه پێ، له دوا ی ئەوهی که خۆی ده گه رپێته وه بۆ ئاسمان بۆ لای باوکی، به رده وام ده بێت. ئەمه پلانی ئەو بوو (پروانه داواکاری چل و پینجه م).

کهواته داواکاری ئەوهی که شوینی بکهوین ته نها ئەو کاته ناگرپته وه که عیسا به جهسته له سه ر زهوی بوو، به لکو هه موو کات و سه رده میک ده گرپته وه. عیسا له کو تایی

ئەرك و خزمەتە زەمىنىيەكەيدا ئەمەى پروون كردهوۋە. عيسا لەنىو مردووان ھەستايەو و كەم كەم دەيوست بەرزبىتتەو ھە بۆ لای باوك. عيسا بە پەترۆسى فەرموو كە پاش ماوھەك دواى پۆشتنى بۆ ئاسمان، شەھىد دەكرىت. پەترۆس كە بەلایەو ھە جىگەى پرسىار بوو ئاخۆ تەنھا ئەو شەھىد دەبىت، لە عيساى پرسى كە چى بەسەر يۆھەناى ھاوپىيدا دىت. ئەوئىش لە ھەلامدا فەرموو: «ئەگەر مەھوئ دەمىنئتەو ھەتا دىمەو، بە تۆ چى؟ تۆ دوام بكەو!» (يۆھەنا ۲۱: ۲۲).

لیرەدا بۆمان دەردەكەوئت كە «شۆئىنكەوتنى عيسا» دواى پۆشتنى بۆ ئاسمان پروودەدات. ھەتا ئەو كاتەى كە عيسا دەگەرپتتەو ھە بۆ سەر زەوى، چاوپەرى ئەو ھە لە قوتابى و شۆئىنكەوتووانى لەسەر زەوى دەكات كە شۆئىن بكەون. كەواتە شۆئىنكەوتنى عيسا تەنھا دواكەوتنى جەستەى لە ئىسرائىل لەخۆ ناگرىت. عيسا ئەم داوايە ئاراستەى ھەموو كەسەك لە ھەموو ولاتىك و لە ھەموو تەمەئىكدا دەكات.

شۆئىنكەوتنى عيسا واتە بەشدارىكردن لەو كارەى كە ھاتوو ئەنجامى بدات

كاتىك عيسا بە پەترۆس و ئەندراوسى فەرموو كە ماسىگر بوون: ھەرن دوام بكەون، دەتەنكەم بە پاوكەرى مەرۆف» (مەرۆس ۱: ۱۷)، وئەنەكى بۆيان بەكارھىنا كە بەسەر ھەموو ئەوانەدا جىبەجى دەبىت كە دواى دەكەون. داواكارى شۆئىنكەوتنى عيسا، واتە بەشدارىكردن لەو كارەى كە ھاتوو ئەنجامى بدات. ھە چەندىن جار ئەو كارەى بۆ دووپات كرووئىنەتەو: «كورى مەرۆف شەھەتەو ھەتەو ھەتەو ھەتەو بەلكو خزمەت بكرىت، بەلكو خزمەت بكات و ژيانى خۆى بەخت بكات بۆ كرىنەو ھەى خەلئىكى زۆر» (مەرۆس ۱۰: ۴۵). «كورى مەرۆف ھاتوو بەدواى لەناوچواندا بگەرپت و پرگارىان بكات» (لۇقا ۱۹: ۱۰). «نەھاتوو پرستودروستان بانگھىشت بكەم، بەلكو گوناھباران بۆ تۆبەكردن» (لۇقا ۵: ۳۲). «من ھاتوو تەكو ئەوان ژيانىان ھەبىت، ژيانىكى پر و تەواو» (يۆھەنا ۱۰: ۱۰). «ئىستا خەمبارم، چى بلىم؟ باوكە لەم كاتە پرگارىم بكە؟ نەخىر بەلام من بۆ ئەم كاتە ھاتوو. ئەى باوك، ناوت شكۆدار بكە» (يۆھەنا ۱۲: ۲۷-۲۸).

بە كورتى، عيسا ھات و «لە جياتى گەل (گەلى ئىسرائىل) دەمرىت، نەك تەنھا لە جياتى ئەو گەلە، بەلكو تەكو پۆلەكانى خودا كە پەرتەوازە بوون كۆبكاتەو ھەى يەكيان بخاتەو» (يۆھەنا ۱۱: ۵۱-۵۲). ھات بۆ ئەو ھەى گەلەك كۆبكاتەو ھەى - بە تايەتى ھات بۆ ئەو ھەى گەلەك كۆبكاتەو كە دلسۆز و ھەفادارى بن و شكۆى باوك دەرېخەن - لە پىگەى مردنى بۆ ئەو ھەى پرگارىان بكات لە گوناھ و بەخشىنى ژيانى جاويدانى و خۆشەويستىيەكى ھەكو ھى خۆى (يۆھەنا ۱۳: ۳۴-۳۵). بۆيە كاتى كە داوامان لىدەكات دواى بكەوين، مەبەستى

ئەوھىيە كە لەو كارى كۆكردنەوھىيەدا بەشدارى بكەين: «ئەوھى لەگەل من كۆناكاتەوھ، بىلاو دەكاتەوھ» (لۇقا ۱۱: ۲۳). شوئىنكەوتووى بىلايەن بوونى نىيە؛ يان بىلاو دەكەينەوھ، ياخود كۆ دەكەينەوھ. شوئىنكەوتنى عيسا واتە بەردەوام بوون لەسەر ئەو كارەي كە عيسا ھات بو ئەوھى ئەنجامى بدات - كە ئەوئىش كۆكردنەوھى گەلئىكى وھفادار بوو بو دەرخستنى شكۆى باوكى ئاسمانى.

شوئىنكەوتنى عيسا بو ئىو ئازار و ناخۆشى

بەردەوامبوون لەسەر ئەو كارەي كە عيسا ھاتووه ئەنجامى بدات، ئازار و ناخۆشىشى تىدایە. شوئىنكەوتنى عيسا واتە بەشدارىكردن لە چەوسانەوھ و ئازارەكانىدا. كاتىك كە عيسا بانگمان دەكات شوئىنى بكەوين، بەتايىبەتى تىشك دەخاتە سەر چەوسانەوھ و سەختىيەكان. ئەو دەزانىت كە بەرەو خاچ دەروات و داواى ھەمان شتىش لە ئىمە دەكات. ئەو ھەموو ژيان و خزمەتەكەي بە جوړىك پىكخستبوو كە بروات بو ئۆرشەلىم و لەوئى خوئى بكاتە قوربانى. «پىويستە ئەمپرو و سبەي و دووسبەي برۆم، چونكە نابىت پىغەمبەرىك لە دەروھى ئۆرشەلىم ھەرىت» (لۇقا ۱۳: ۳۳).

بۆيە عيسا «پىداگىرى كرد لەسەر رۆيشتى بو ئۆرشەلىم» (لۇقا ۹: ۵۱). وھ بەباشى دەيزانى كە لەوئى چى روودەدات. ھەموو ئەم شتانە لەلايەن باوكىوھە پلان و بەرنامەي بو دارپۆزابوو كە ناردى بو سەر زەوى. «ئەوا بو ئۆرشەلىم سەردەكەوين، كورپى مروؤف دەدرىتە دەست كاھىنانى بىلا و مامۆستايانى تەورات، برىارى مردنى دەدەن، دەيدەنە دەست ناجولەكەكان، گالئەي پى دەكەن و تفى لىدەكەن و بە قامچى لىي دەدەن و دەيكوژن. لە پۆژى سىيەمبىش ھەلدەستىتەوھ» (مەرقۆس ۱۰: ۳۳-۳۴). ئەوھ پلانەكەيە - بە رادەيەك ئاماژەي بە وردەكارىيەكان داوھ كە باسى تى لىكردنىش تىدایە.

ئەوھ ژيانى عيسا بوو. ئەو دەيزانى كە ئازار و ناخۆشىيەكانى ئەو تووشى شوئىنكەتووانىشى دەبىت. «ئەگەر منيان چەوساندبىتەوھ، ئىوھش دەچەوسىننەوھ. ئەگەر وشەي منيان پاراستوھ، ھى ئىوھش دەپارېزن» (يۆھنا ۱۵: ۲۰). كەواتە ئەوھى كە بە روونى لە داوکاریيەكەيدا دەبىزىت ئەوھىيە كە شوئىنى بكەوين بو ئىو ئازار و ناخۆشى. «ئەگەر كەسىك دەيەوئىت بىيئە قوتابى من، با نكۆلى لە خوئى بكات و خاچەكەي ھەلېگىت و دوام بكەوئىت» (مەتا ۱۶: ۲۴). عيسا تىشك دەخاتە سەر نكۆلى لە خوئى كردن و ھەلگرتنى خاچ.

بە خۆشىيەوھ شوئىنكەوتنى عيسا نرخ و بەھاي بەرزى نىشان دەدات

عيسا نەمرد بو ئەوھى ئەم ژيانەمان بو ئاسان يان خوئى بكات، بەلكو مرد بو ئەوھى

هه موو ئه و له پمهر و پږگريپانه لابات كه له بهردهم ئه و خوښيه جاويدانيه دايه كاتيك زياتر و زياتر وه كو ئه ومان ليديت. وه عيسا بانگمان ده كات له ئازار و ناخوښيه كانيدا شويني بكه وين، چونكه ئه م ژيانه سه خته پر له خوښيه له پيناوې ئه ودا (مه تا ۵: ۱۲)، نيشاني ده دات كه ئه و له هه موو پاداشته زه مينيه كان به هادارتړه (مه تا ۱۳: ۴۴؛ ۶: ۱۹ - ۲۰). ئه گهر ته نها له بهر ئه وه شوين عيسا بكه ویت كه ئیستا ژيات ئاسان و خوښ ده كات، كه سانی بياوهر وا ده تبينن كه توش هه مان ئه و شتانه ت خوښده ویت كه ئه وان خوښيان ده ویت، وه عيسا ته نها هاتووو بو ئه وه ی بو ت ده سته بهر بكات. واته، جياوازيت له گه ل كه سانی ديكه دا ناييت. به لام ئه گهر له سهر پږچكه ی خوښه ويستيدا، له گه ل عيسادا ئازار و ناخوښي بچږږيت، له بهر ئه وه ی كه به هادارتړين گه نچينه ی تویه، ئه وا جيهان بو ی درده كه ویت كه تو دلت له سهر سامانيكي ته واو جياوازتړه له ه ی ئه وان. له بهر ئه مه به كه عيسا داوامان لي ده كات كه نكولي له خو مان بكه ين و خاچه كه مان هه لبرگرين و دواي بكه وين.

ئازار و ناخوښي له پيناو عيسادا كاتيه، به لام چيژ و خوښي به هو ی عيساو هه تاهه تايي و جاويدانيه

بيگومان ئازار و ناخوښي كاتيه و عيسا بانگي نه كړدووين كه هه تاهه تايه ئازار بچږږين. له راستيدا عيسا له ده ست ئازار و نه هاهمه تيه كان پرزگارمان ده كات. «ئه وه ی ژيانی خو ی خوښده ویت ده يدوړږږيت، به لام ئه وه ی له م جيهانه دا رقی له ژيانی خو ی ده بته وه، ئه وا بو هه تاهه تايه ژيانی ده پارږږيت» (يوحه نا ۱۲: ۲۵). «ئه وه ی بيه ویت ژيانی خو ی پرزگار بكات، ده يدوړږږيت، به لام ئه وه ی له پيناوې من و مزگينيه كه م ژيانی خو ی بدوړږږيت، پرزگاري ده كات» (مهرقوس ۸: ۳۵). ئازارچه شتن بو عيسا كاتيه. خوښي و چيژ به هو ی عيساو هه تاهه تايي و جاويدانيه. كاتيك په ترؤس گوتي (پيده چيت هه نديك به زه يی بو خو دا هاتنه وه شی تيدا بو ویت): «ئه وه تا ئيمه وازمان له هه موو شتيك هيناوه و دوات كه وتووین، ئيمه چيمان بو ده يیت؟» عيساش به بی هيچ دوو دلييه ك فهرمووی: «هه ركه سيكيش له بهر ناوی من، مال، برا، خوشك، دايك، باوك، ژن، مندا ل يان كيلگه ی به جي هيتشووه، سه د ئه وه نده وهرده گريته وه و ژيانی هه تاهه تاييش به ميرات وهرده گريت» (مه تا ۱۹: ۲۷، ۲۹). به واتايه كي ديكه، له شوينكه وتی عيسادا، هيچ قوربانيه كي هه تاهه تايي بوونی نيه. «توش له هه ستانه وه ی راستودروستان پاداشت ده دريسته وه» (لوقا ۱۴: ۱۴). «له ئاسمان پاداشتت گه وره يه» (مه تا ۵: ۱۲).

ته نانه ت پيش ئاسمان، خوښي له كو تايي پږگه يه كي سه ختدا بوو كه له مردنه وه به ره و زيندوو بوونه وه ده چوو. ناتواني ه يچ شتيك به راورد بكه ين به خوښي له روونا كيدا روښتن، كه پيچه وانه ی به تاري كيدا روښتنه ئه گهر به بی عيسا بين. عيسا فهرمووی: «منم

پرووناکی جیهان. ئەوێ دوام بکەوێت هەرگیز بە تاریکیدا ناپرات، بەلکو پرووناکی ژیان بە دەست دەهێنێت» (یۆحنا ۸: ۱۲). ییگومان شوینکەوتنی عیسا چەوسانەو و مردنی تێدا یە، بەلام پێچەکە بە ژیان و راستی پرووناک کراوەتەو. عیسا بەلێن دەدات: «دانیابن من هەموو پوژیک لەگەڵتانم، هەتا کۆتایی زەمان» (مەتا ۲۸: ۲۰). وە عیسا لە هەر شوینیک بیت، خوشی و دلشادی لەوێ - خوشی لە دلتهنگی ئیستا و دلخوشی هەتا هەتایی. «ئەم شتانەم پێ گوتن تا کو خوشی متان تێدا بیت و خوشیتان پێ و تەواو بیت» (یۆحنا ۱۵: ۱۱).

دابړان له خهلك

هەر لەبەر ئەوێ بە دەست دەهێنێت ئەو دابړانە ی کە بەهۆی شوینکەوتنی عیساو پروو دەدەن کارەساتبار نین. پچرانی پەيوه‌ندییەکانی هەیه لەگەڵ خەلک و مأل و مۆلک و ئیش و کارەمان. عیسا بە چەندین پێگای سەرسامکەر وەسفی ئەو باج و بەهایانە دەکات کە ئێمە دەبیت بیدەین کە پەيوه‌ندی بە خەلکەو هەیه. «دوام بکەو، واز لە مردووان بەینە با مردووەکانی خۆیان بنیژن» (مەتا ۸: ۲۲). «ئەگەر یەکیک بیتە لام و رقی لە دایک و باوکی، ژن و مندالی، برا و خوشکەکانی نەبیتەو، بگرە لە خوشی، ناتوانیت بیتە قوتابی من» (لوقا ۱۴: ۲۶). بە واتایەکی دیکە، شوینکەوتنی عیسا ئەوێ نەدە گرنگە کە دەبیت هەلسوکەوت و ئاگرگەلێکمان هەبیت کە هەندێ کات جیهان رقی لێدەبیتەو. من ئەمەم لە ژيانى مژگینیدەراندان بێیو کاتیک کە بژاردەى زۆر سەخت و ناخەه‌ژنیان هەلێاردووە. دەبینیت کە مندالەکانیان دەبەنە شوینی مەترسیدار و باوک و دایکی پیران بەجێ دەهێلن و پێناچیت جارێکی دیکە لەسەر زەوى چاویان بە یەکتەر بکەوێتەو. هەندیک کەس بەمە دەلێن دلپەقی، بەلام عیسا چاوی لەسەر گەل و نەتەوکانە و ئەو داوکارییەى کە خوشەوێستی دەتوانیت ئەنجامی بدات.

دابړان له مأل و مۆلک

شوینکەوتنی عیسا پەيوه‌ندییەکانمان لەگەڵ مأل و مۆلکیشدا دادەبڕیت. جارێکیان پیاویکی گەنج هەبوو کە مأل و سامانەکەى زۆر خوشەوێست. بۆیە عیسا لە پێگەى ئەم داوکارییەو لە دلی بپەرستییەکەى دا و فەرمووی: «ئەگەر دەتەوێت کەمەل و تەواو بیت، بڕۆ هەرچیت هەیه بپەرۆشە و بیدە هەژاران، ئێر گەنجینە یەکت لە ئاسماندا دەبیت و وەرە دوام بکەو» (مەتا ۱۹: ۲۱، پروانە داوکاریی بێستەم). ئەگەر شتیک بیتە پێگەر لەبەردەم شوینکەوتنی عیسا، دەبیت لایبەین و نەیهێلین.

ییگومان ئەو داوکارییە تەنها تاییەت نییە بە دەوڵەمەندەکان، بەلکو بۆ هەمووانە: «هەر یەکیکتان ئەگەر واز لە هەموو شتیک نەهێنیت کە هەیه‌تى، ناتوانیت بیتە قوتابی من»

(لوقا ۱۴: ۳۳). پەتکردنەوێ ئێوێ کە هەتە لەوانە یە هەمیشە فرۆشتنی هەموو مāl و مۆلکت نەگرتەوێ. عیسا فەرمانی بە زەکا کرد کە نیوێ سامانە کە ی بە هەزاران ببەخشیت (لوقا ۱۹: ۸-۹). بە لām بیگومان پەتکردنەوێ تەواوێ مāl و سامان و اتای ئێوێ دەگەیهنیت ئێوێ کە هەمانە بەتەواوێ لەبەردەست عیسادیە بۆ ئێو مەبەستانە ی کە دلخۆشی دەکەن، وە ناییت هەرگیز بێتە لەمپەر لەبەردەم گوێراپەلێ تەواوێ فەرمانی خۆشەویستی.

دابڕان لە ئیش و کار

ئینجا دابڕانێک هەیە کە شوێنکەوتنی عیسا دەبێتە ئیش و کارە کەمانەوێ. کاتیک کە عیسا داوای لە دوازدە کەسە کرد شوێنی بکەون، هیچ کامیان شوێنکەوتووی پسپۆر و شارەزا نەبوون، بە لکو ماسیگر و باجگر و شتی دیکە بوون. ئێو قوتابیانی ئیشیان هەبوو. بەراستی سەرسوڕهێنەرە کە شتیکی وەکو ئێمە روویدا: «(عیسا) لە کاتی رویشتنیدا، لیقی کورێ حەلفی بینی لە شوێنی باجگری دانیشتبوو، پێی فەرموو: دوام بکەوێ. ئێویش هەستا و داوای کەوت» (مەرقۆس ۲: ۱۴). پێک بەو سادەییە! راستە بۆ زۆربە ی ئێمە ئێوێ ئاسان نەبوو، بە لām گرنگ ئێوێ کە روویداوێ.

وێ دەکریت ئێوێ بەسەر تۆشدا بێت. بیگومان ناییت هەموو کەسێک ئیشە کە ی بەجێهێڵیت و شوێن عیسا بکەوێت. کاتیک کەسێک دەیویست نیشتمانە کە ی بەجێهێڵیت و شوێن عیسا بکەوێت، عیسا پێی فەرموو: «بگەرێوێ ناو مāl و کەسوکارە کە ت، بۆیان بگێرێوێ پەرورەدگار چی بۆت کردووێ و چۆن بەزەیی پێتدا هاتەوێ» (مەرقۆس ۵: ۱۹). کەواتە زۆربەمان دەبێت لە شوێنی خۆمان بمیننەوێ و بە هەموو ئێوێ پێگا پێر لە خۆشەویستیانی کە حālەت و پەيوەندییە کامان داوای دەکەن، شوێن عیسا بکەوین.^۹ بە لām نەک هەموومان، بە لکو زۆربەمان. بۆ هەندێک کەس (لەوانە یە بۆ تۆ کە ئێستا ئێم پەرتوو کە دەخوینیتەوێ)، شوێنکەوتنی عیسا بە واتای دابڕان و لەدەستدانی ئیش و کارە کە ت بێت. مەترسە کە دوور لە شتە ئاشنا و ناسراوە کان، شوێن عیسا بکەوێت.

شوێنکەوتنی عیسا باج و بەهای دەوێت بە لām شایانیەتی

عیسا نایەوتی فێلمان لێ بکات و بە بیانووی هەندێک بە ئێنەوێ کاریک بکات شوێنی بکەوین. ئێو زۆر بە پروونی باسی باج و بەهاکانی کردووێ. لەراستیدا هانت دەدات کە باجەکان لەبەرچاو بگرت. «کێ لە ئێوێ ئەگەر بیهوێت قوللە یە ک دروستبکات، یە کەم

a بۆ زانیاری زیاتر لەسەر گوێراپەلێ بۆ عیسا لە شوێنی کاری سیکیولاردا، پروانە ئێم پەرتوو کە ی دیکە ی نووسەر: Cross-: Making Much of Christ from 8 to 5” in John Piper, *Don’t Waste Your Life* (Wheaton, Ill” way Books, 2003), 131-154.

جار دانانیشت و خه رجییه که ی ناخه ملیتیت، ئاخو ئه وهنده ی هه یه بو ته واوکردنی؟ ... یان
 چ پاشایه ک ده چته شه ری پاشایه کی دیکه و یه کهم جار دانانیشت و پاوژ ناکات، ئایا
 به ده هه زار که سه وه ده توانیت به ره نگاری ئه وه بیته وه که به بیست هه زاره وه دپته
 سه ری؟» (لوقا ۱۴: ۲۸، ۳۱). با بانگه یشتی شوینکه وتنی عیسا پروون و دروست بیت. «له
 جیهاندا تووشی ته نگانه ده بن. به لام وره تان به رز بیت، من جیهانم به زاندووه» (یوحنا
 ۱۶: ۳۳). بیگومان شوینکه وتنی عیسا باج و به هایه کی زوری ده ویت، به لام شایانیه تی.

داواکاری نۆیه

به هه موو دَل و گیان و بیر و هزرته وه خودات خوشبویت

«عیسا وه لامی دایه وه: له هه موویان گرن گتر ئەمه یه: ئەی ئیسرائیل گوێ بگرن، یه زدانی پهروه ردگارمان یه که یه زدانه، جا به هه موو دَل و به هه موو گیان و به هه موو بیر و به هه موو توانا تانه وه یه زدانی پهروه ردگار تان خوشبوی.» (مهرقوس ۱۲: ۲۹ - ۳۰)

«به لام قوربه سه رتان فه ریسیه کان، ئیوه ده یه کی پونگ و رازیانه و هه موو سه وزه وات ده ده ن، به لام دادپهروه ری و خوشه ویستی خودا پشتگوێ ده خه ن. پیویسته ئەمانه په یه ره و بکه ن و ئەوانه ی دیکه ش پشتگوێ نه خه ن.» (لوقا ۱۱: ۴۲)

«به لام ئیوه م ناسی که خوشه ویستی خوداتان له دَلدا نییه. به ناوی باوکمه وه هاتووم، پیشوازیم لی ناکه ن، به لام ئەگه ر یه کیکێ دیکه به ناوی خۆیه وه بیّت، پیشوازی لیده که ن.» (یوحنا ۵: ۴۲ - ۴۳)

عیسا هات تا کو ئەو په یوه ندییه ی که مروّفه کان له گه ل یه کتر و له گه ل خودا له سه ره تا دا بۆی دروست کرابوون، چاک بکاته وه. گرن گترین شت که عیسا ده رباره ی ئەو په یوه ندییه چاکبووه وه له گه ل خودا ده فره مویت ئەوه یه که ئیمه بو ئەوه دروستکراوین که به هه موو دَل و گیان و بیر و هیزمانه وه خوشمان بویت. عیسا باوه ری وابوو که خوشویستی خودا به واتای خوشویستی شوناسی راسته قینه ی ئەو دیت، بۆیه وینه و ئاشکرا کردنی ناسنامه ی خودا له رێگه ی هه موو قسه کانی عیسا وه به دی دیت.

خودا بناسه و به هوێ خودابوونیه وه خوشت بویت

خودا به دیه پنه ره. ئەو مروّفه کانی به دیه پناوه (مه تا ۱۹: ۴)، ههروه ها ته واوی گه ردونیشی به دیه پناوه (مهرقوس ۱۳: ۱۹). ئەو هه موو به دیه پناوه کانی جیگیر و چه سپاو ده کات و ته نانه ت ورده کاری بآند و گوئی سه وسه نی له ژیر ده ستیدا یه. «ئایا دوو چۆله که به فلسیک نافرو شریّت؟ که چی هیچ یه کیکیان به بی خواستی باوکتان ناکه ویته سه ر زه وی» (مه تا ۱۰: ۲۹؛ به راوردی بکه به ۶: ۳۰). ئەو خودایه کی دانا (لوقا ۱۱: ۴۹)، راستو دروست (مه تا ۶: ۳۳)، ده سه لاتدار (لوقا ۱۵: ۲۰)، تووره (یوحنا ۳: ۳۶)، خاوه ن به زه یی (لوقا ۱۵: ۲۰) و پر له خوشه ویستییه (یوحنا ۳: ۱۶). ئەو خاوه نی که سایه تی و خه سله تی تایبه ت به خۆیه تی، واته ته نها هیز و توانا نییه و ده کریّت وه کو باوکیک بیناسین که ئیمه ی وه کو پۆله ی خۆی خوشده ویت (یوحنا ۱: ۱۲؛ ۱۶: ۲۷). عیسا داوامان لیده کات و ده فره مویت: «ئهم خودایه تان

خۆشبویت. بە ھەموو بوونتەنەوێ خەداتان بە ھەموو بوونیەوێ خۆشبویت».

بۆ ئەوێ بێتوانین خەدامان خۆشبوێ، دەبێت بێناسین. خەدای بەبێ خۆشەوێستی بێ بنەما شکۆدار نابێت. لەراستیدا، شتی وا ھەر نییە. ئەگەر شتیکی ئەوتۆ لەبارەى خەداوە ئەزانین، ئەوا ھێچ شتیک لە مێشکماندا نییە کە خۆشەوێستی بەخەبەر بێتتەوێ. ئەگەر خۆشەوێستی لە ناسینی خەداوە سەرچاوە نەگرت، ئەوا ھێچ سوودیک لەوێدا نییە کە پێی بێن خۆشەوێستی خەدا. لەوانە ھەندیک سەرنجی ئاروون لە ئێو دێمان و ھەندیک سوپاسگوزاری ناجیگیر لە دەرووتماندا پەنگ بخواتەوێ، بەلام ئەگەر لە ناسینی خەداوە سەرچاوە نەگرن، ئەوا خۆشەوێستی خەدا ناگرتتەوێ.

عیسا: ئاشکراکردنی خەدا، تاقیکردنەوێ خۆشەوێستیمان بۆ خەدا

بۆیە، عیسا ھات بۆ ئەم جیھانە بۆ ئەوێ خەدامان پێی بێناسین، تاکو بەراستی خۆشمان بویت. عیسا بە قوتابیەکانی فەرموو:

«ئەگەر ئێوێ منتان بێناسیایە، باوکیشمان دەناسی. لە ئێستای دەنیاسن و بێنیوتانە. فیلپۆس پێی گوت: گەورەم، باوکمان پێشان بەدە و بەسمانە. عیسا پێی فەرموو: فیلپۆس، ئایا ماوێیەکی درێژە لەگەڵتانم و نەتاسیوم؟ ئەوێ منی بێنیوێ باوکی بێنیوێ. ئێت چۆن دەئێی: باوکمان نیشان بەدە؟» (یوحنا ۱۴: ۷-۹).

عیسا ئەوێ بەجوانی خەدامان بۆ ئاشکرا دەکات کە قبۆلکردنی عیسا دەبێتە تاقیکردنەوێ خۆشەوێستی خەدا و قبۆلکردنی وەکو باوکمان. «ئەگەر خەدا باوکتان بووایە، منتان خۆشەوێست» (یوحنا ۸: ۴۲). ئەگەر عیسایان نەبێت، ئەوا خەدایان نابێت. عیسا خۆی کردە پێوێ ناسین و خۆشەوێستی خەدا. «بەلام ئێوێ ناسی کە خۆشەوێستی خەداتان لە دێدا نییە. بە ئێو باوکمەوێ ھاتووم، پێشوازی لێ ناکەن، بەلام ئەگەر یەکیکی دیکە بە ئێو خۆیەوێ بێت، پێشوازی لێدەکەن. چۆن دەتوانن باوێر بھێنن ئەگەر شکۆمەندی لە یەکتێ وەرەگرن و داوای ئەو شکۆمەندی نەکەن کە لە تاکە خەداوەیە؟» (یوحنا ۵: ۴۲-۴۴).

بە واتایەکی دیکە، عیسا بە ئەندازەیک پەنگدانەوێ خەدایە و دەبێتە مایەى شکۆدارکردن و مەزن دەرخستنی خەدا، کە نۆلێکردن لە عیسا بە واتای نۆلێکردن لە خەدا دێت. عیسا دەزانیت کە پکابەرەکانی «خۆشەوێستی خەدایان لە دێدا نییە» چۆنکە ئەویان قبۆل نەکرد و باوێریان پێی نەھێنا. «ئەوێ من پەت دەکاتەوێ، ئەوێ پەت دەکاتەوێ کە منی ناردووە» (لوقا ۱۰: ۱۶). ئەگەر خەدایان خۆشەوێستبە، ئەویان خۆشەوێست. عیسا زیاتر لە ھەر ئاشکراکردن و بێنییک خەدای پوونتر دەرخستووە. بۆیە، ناگرت بێی خەدام خۆشەوێت بەلام عیسا پەت دەکەمەوێ.

«ناوی تۆم بۆ ئاشکرا کردن»

هەر بۆیه، ئەگەر خودامان خۆشدهوێت، دەبێت بهو جوۆره بیناسین که له عیسادا خوێ ده‌رخست. پێش هاتنی عیسا، خودا خۆشه‌ویستی به‌خه‌به‌ر هێنا له‌ پێگه‌ی ئاشکراکردنی خوێ له‌ وشه‌کانیدا - که هه‌میشه به‌ره‌و عیسا‌مان ده‌بات. عیسا فه‌رمووی: «نووسراوه‌ پێروژه‌کان ده‌پشکنن، چونکه واده‌زانن ژيانى هه‌تاهه‌تایی بۆ ئیوه‌ تێدايه. ئەم نووسراوانه‌ش شایه‌تیم بۆ ده‌ده‌ن» (یوحنا ۵: ۳۹). به‌لام ئیستا که عیسا هاتووه، ئەوه ئاشکراکردنی خودی عیسا به‌ خۆشه‌ویستی بۆ خودا به‌خه‌به‌ر دێنێته‌وه. «که‌س باوک نانا‌ییت ته‌نها کوپه‌که و ئەو که‌سانه نه‌بێت که کوپه‌که ده‌یه‌وێ بۆيانى ئاشکرا بکات (مه‌تا ۱۱: ۲۷).

عیسا ئەم کاره‌ی بۆ قوتاییه‌کانی ئەنجام دا. عیسا پێ ناساندن. عیسا له‌ نوێژه‌که‌یدا که له‌ (یوحنا ۱۷) دا هاتووه، ده‌فه‌رموێت: «ناوی تۆم پێ ناساندن و پێیان ده‌ناسێم» (یوحنا ۱۷: ۲۶). ئەمه به‌دیھێنانی پێشبینیه‌کی له‌مێژینه‌ی شه‌ریعه‌تی موسایه: «یه‌زدانی په‌روه‌ردگارتان دڵی خۆتان و دڵی نه‌وه‌که‌تان خه‌ته‌نه‌ ده‌کات، تاكو یه‌زدانی په‌روه‌ردگارتان پ‌ر به‌ دڵ و له‌ ناخه‌تانه‌وه‌ خۆشبوێت بۆ ئەوه‌ی بژین» (دواوتار ۳۰: ۶). عیسا به‌دیھێنه‌ری ئەو پێشبینیه‌یه. که‌واته، به‌بێ ئاشکراکردنی عیسا ناتوانین خودامان خۆشبوێت که دڵمان بۆ ناسینی خودا ده‌گۆرێت و وا ده‌کات وه‌کو جوانیه‌کی قایلکه‌ر ببینین.

بینین و چه‌شتنی خودا وه‌کو جوانیه‌کی قایلکه‌ر

هۆکاری به‌کارهێنانی ده‌سته‌واژه‌ی «جوانی قایلکه‌ر» بۆ ئەوه ده‌گه‌رێته‌وه که پێداگری له‌سه‌ر دوو شت بکه‌م. یه‌که‌میان ئەوه‌یه که خۆشویستی خودا ته‌نها ب‌ریاریک نییه و ه‌یچی دیکه. تۆ ناتوانیت هه‌ر ئەوها ب‌ریار به‌ده‌یت که چه‌زت له‌ مۆسیقای کلاسیک یان مۆسیقای جاز بێت، هه‌تا به‌ خودا ده‌گات. پێویسته مۆسیقا قایلکه‌ر بێت. ئەگەر خۆشت نه‌وێت، ئەوا ده‌بێت شتێک له‌ ناخه‌دا بگۆرێت. ئەو گۆرانکارییه‌ و ده‌کات که مێشک به‌ هه‌ستێکی قایلکه‌رانه‌ی پ‌ر له‌ سه‌رنجه‌وه تاملی ئەو مۆسیقایه‌ بکات و تاقی بکاته‌وه. بۆ خوداش هه‌مان شته. تۆ هه‌ر ئەوها ب‌ریار ناده‌یت که خودات خۆش بویت. شتێک له‌ ده‌روونتدا ده‌گۆرێت، وه‌ له‌ ئەنجامدا خودا به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌رنج‌اکێش قایلکه‌ر ده‌بێت له‌به‌رچاوت. شکۆ و جوانیه‌که‌ی قه‌ناعه‌ت پێ ده‌هێنێت که خۆشت بویت و په‌سه‌ندی بکه‌یت.

وه‌ شتی دووهم که له‌ پێگه‌ی ئەو ده‌سته‌واژه‌یه‌ تیشکی ب‌خه‌مه‌ سه‌ر، ئەوه‌یه که خۆشویستی خودا له‌ به‌ره‌تدا ئاکار و هه‌لسوکه‌وت نییه، به‌لکو هه‌ست و سۆزه - کردار نییه به‌لکو خۆشیه. شکۆی خودا ده‌بێته‌ ئه‌وه‌یه‌ی چێژ و خۆشی ئیمه. که‌م که‌م وامان لێدێت که ده‌مانه‌وێت زیاتر له‌ هه‌ر که‌سیکی دیکه بناسین و ببینین و له‌گه‌ڵی بین و

وهكو ئه و بين. چه ندين هوکاري گرنګ هه ن که و ده که ن باوه پمان به وه هه بېت که خوښويستنی خودا هه ست و سوژه نه ک ئاکار و هه لسوکه وت.

یه که م جار خوښه ويستی خودا، ئینجا خوښويستنی دروا سيکه مان

یه که م و پيش هه موو شتيک، عيسا فه رمان و پاسپارده ی یه که م و دووهمی له یه کتر جودا کرده وه. «به هه موو دل و به هه موو گيان و له هه موو بيرتانه وه یه زدانی په روه ردگار تان خوښبوئ. ئە مه گرنګ ترين و یه که م پاسپارده یه. دووهميشيان وه ک ئه و وايه: نزيکه که ت وه ک خوټ خوښبوئ» (مه تا ۲۲: ۳۷ - ۳۹). که واته، خوښويستنی خودا ناکړيت وه کو خوښويستنی دروا سيکه ت پيناسه بکړيت، چونکه دوو شتي جياوازن. یه که م جار خوښويستنی خودا، ئینجا خوښويستنی دروا سيکه مان. پاسپارده ی یه که م سه ره کيیه و پشت به هيچ گوپړايه لبيیه کی گه وره تر نابه ستيت. دووهم پاسپارده به ئە ندازه ی یه که م گرنګ نيیه و پشت به خوښويستنی خودا ده به ستيت. ئه و دوو پاسپارده ی له یه کتر جودا نين، چونکه ئە گه ر له دل ه وه خودا ت خوښبوئ ئه و اهه لکيشت خوښده ويټ. به لام له یه کتر جياوازن. ئە مه ش واتای ئه وه ده گه یه نيټ که خوښويستنی که سانی دیکه، ئامرازی سه ره کی خوښويستنی خودا نيیه. خوښويستنی که سانی دیکه به ره هم و کاریگه ری خوښويستنی خودایه. خوښويستنی خودا رڼگای هه لسوکه وتکردن نيیه له گه ل خه لک. خوښويستنی خودا په سه ندکردن و دلشاديیه کی زوره به هوئ خودا وه.

«دليان له منه وه دووره»

دووهم، کاتيک که فه ريسيه کان په خنه يان له ئازادیی قوتاييه کانی عيسا ده گرت، فه رمووی: «ئيشايای پيغه مبه ر سه باره ت به ئيوه ی دووروو پيشيني باشی کردووه، وه ک نوو سراوه: ئە م گه له هه ر به دم ريزم لي ده گرن، به لام دليان ليم دووره. به خوږايی ده مپه رستن، ته نها پاسپارده ی مروفانه فيری خه لک ده که ن» (مه ر قو س ۷: ۶ - ۷). عيسا فه رمووی که کرداری و هه لسوکه وتی ده ره کی کړوکی و جه وهه ری په رستن نيیه. ئە وان جه وهه ری خوښه ويستی نين. ئە وه ی که له دل دا ده گوزه ريټ گرنګه و جيگه ی بايه خه. کرداری و هه لسوکه وت کاتيک ده بنه جيگه ی په زامه ندی و دلخوشي یه زدان ئە گه ر هاتو له دليکه وه سه رچاوه بگريټ که دلخوشي و شادی خوئ له یه زداندا بينيت ه وه - واته، کاتيک که ئه و هه لسوکه وت له خوښه ويستيه وه بو خودا سه رچاوه بگريټ.

پنچه وانه ی خوښويستنی خودا بریتيه له رق و پشتگوښستن

سيه م، عيسا فه رمووی: «که س ناتوانيټ کوږلايه تی دوو گه وره بکات، چونکه رقی له یه کيکیان ده بيت ه وه و ئە وه ی دیکه ی خوښده ويټ، يان ده ست به یه کيکیانه وه ده گريټ

و ئەوێ دیکە پشتگوێ دەخات. ئێوەش ناتوانن کۆیلە ی خودا و پاره بن» (مەتا ۶: ۲۴).
 پێچەوانە ی خۆشویستنی خودا بریتیە لە رق و پشتگوێخستن. ئەمانە وشە ی بەهیزی
 سۆزدارین. دەریدەخەن کە هاوتا ئەرێنییەکانیشان، وشە ی بەهیزی سۆزدارین. کەواتە،
 خۆشویستنی خودا هەستیکی دەروونی بەهیزە، نەک تەنھا هەلسوکەوت و کاریکی سادە ی
 دەرهکی. بەلام ئیستا لەوانە یە کە سێک بلیت کە «خزمەتکردن» کلیلەوشە ی ئەو ئایەتە یە
 و دەریدەخات کە خۆشویستنی خودا واتە خزمەتکردنی خودا. بەلام لەراستیدا ئایەتە کە
 شتی و نالیت. دەلیت هۆکاری ئەوێ کە تۆ ناتوانیت خزمەتی دوو گەورە بکەیت (خودا
 و پاره) ئەوێ کە لە پشت هەلسوکەوتی خزمەتکردنەو دوو حەز و ئارەزووی تەواو
 پێچەوانە ی یە کتر هەن: خۆشەویستی بەرامبەر رق، دەستیوێگرتن بەرامبەر پشتگوێخستن.
 عیسا خۆشویستنی خودا یە کسان ناکات بە خزمەتکردنی خودا، بەلکو پریشە ی خزمەتکردنی
 خودا بۆ خۆشویستنی خودا دەگیرێتەو.

نەوێهکی بەدکار و داوێنیس داوای نیشانه دەکەن

چوارەم، کاتیک فەریسییەکان کە خودا و عیسا یان خۆشەندەویست، بە عیسا یان گوت:
 «مامۆستا، دەمانەوێ نیشانه یە کت لێ ببینن» (مەتا ۱۲: ۳۸)، عیسا بە جۆریک وەلامی دانەو
 کە سروشتی خۆشویستنی خودای روون کردەو. عیسا فەرمووی: «نەوێهکی بەدکار و داوێنیس
 داوای نیشانه دەکات، بەلام نیشانه ی نادریتی، جگە لە نیشانه ی یونسی پێغمبەر» (مەتا ۱۲:
 ۳۹). بۆچی فەرمووی «داوێنیس» داوای نیشانه دەکات؟ چونکە خودا هاوسەری ئیسرائیل بوو
 (حزقییل ۱۶: ۸)، وە عیسا خودایە و هاتوو بە ئەوێ هاوسەرە ناپاک و نادۆزەهکی چاک
 بکاتەو. هەر لەبەر ئەوێ کە عیسا خۆی بە زاوا شوبهاند (مەتا ۲۵: ۱ هەتا کۆتایی).

بۆچی ژنیکی (ئیسرائیل کە لە لایەن رابەرەکانیەو نوێنەرایەتی دەکری) لەبەردەم
 هاوسەرەکیدە دەوێستیت (عیسا) و داوای نیشانه لە هاوسەرەهکی دەکات؟ عیسا دەفەرموێت
 کە ئەم پرسیارە لە نەزانییەو نییە، بەلکو لە دلیکی داوێنیسەوێه. بە واتایەکی دیکە،
 ئیسرائیل هاوسەرەهکی خۆشناوێت. ئەو داوکارەکانی دیکە ی خۆشەوێت – وەکو ستایشی
 پیاوان (مەتا ۲۳: ۶) و پاره (لوقا ۱۶: ۱۴). ئەمە لەبارە ی داوکاری عیسا بۆ خۆشویستنی
 خودا، فیرمان دەکات کە ئەو خۆشەویستی وەکو خۆشەویستی ژنیکی دۆز و پاکە
 بۆ هاوسەرەهکی – نەک تەنھا هەلسوکەوتی دەرهکی بەلکو میهرەبانی و پەسەندکردن و
 خۆشییەکی قوولی دەروونی. ئەمە دەیت لە نموونە ی خزمەتکردنی کۆیلەدا نەبێزیت،
 بەلکو لە نموونە ی گۆرانی گۆرانییەکاندا: «شاد و دلخۆش دەبین پیت، لە شەراب زیاتر یادی
 ئەوینی تۆ دەکەینەو. بەراستی تۆیان خۆشەوێ» (گۆرانی گۆرانییەکان ۱: ۴).

به دَل و گيان و بير و هيز

کاتیک که عيسا داوامان لیده کات به هه موو دَل و گيان و بير و هيزمانه وه خودامان خوشبویت، مه بهستی نه وه یه که هه موو به هره و توانایه کی بوو مان ده بیت کاملی و ته واوی هه ست و سوزمان بو خودا دهر بخت - کاملی و ته واوی هه موو نه و ریگایانه ی که تیمه بایه خی پی دده یین. نه م چوار به هره و توانایانه و اتا کانیا زور له یه که وه نزیکن: دَل و گيان و بير و هيز، به لام بیرمان نه چیت که هاوواتا نین. «دَل» تیشک ده خاته سهر ناوه ندی ژيانی سوزداریمان به بی پشتگو یخستنی بیروبوچوونه کا مان (لوقا ۱: ۵۱). «گيان» تیشک ده خاته سهر ژیا مان به گشتی، ههر چه نده هه ندیک جار له جهسته جیا ده کریته وه (مه تا ۱۰: ۲۸). «بیر» تیشک ده خاته سهر توانای بیرکردنه وه مان. وه «هیز» تیشک ده خاته سهر توانای هه ول و تیکو شانیکی زوری جهسته یی و دهروونی (مه رقوس ۵: ۴؛ لوقا ۲۱: ۳۶).

کاری نه م به هره و توانایانه په یوه ست به خوشه ویستی خودا وه بریتیه له دهر خستنی نه و خوشه ویستیه. له وانه یه یه که م جار ئاماژه به «دَل» کرابیت، چونکه وه کو سهر چاوه ی خوشه ویستی چاوی لیده کریت که له ریگه ی گيان (ژيان) و بير (بیروبوچوون) و هیزه وه (هه ول و ته قه لا) نشان ددریت. وا دیاره که لوقا به تاییه تی به م شیوه یه له م بابه ته ی روانیوه، چونکه جیناویکی سهر به خو ی دیکه ی له (به هه موو دلته وه) به کاره پناوه که جیاوازه له سی نیمچه پرسته که ی دیکه. به ههر حال، مه بهسته که نه وه یه که ههر به هره و توانایه ک که هه مانه ده بیت هه موو ساتیک نیشانی بدات که خودا به هادارترین گه نجینه ی تیمه یه.

هه موو به هره و توانایه ک خودا له سهرووی هه موو شتیکی دیکه وه داده نیت

خوشویستنی خودا پیش هه موو شتیک چه شتن و ریژگرتنه له خودا. وه خوشویستنی خودا به هه موو دَل و گيان و بير و هیزیکه وه واته هه موو به هره و توانایه ک خودا له سهرووی هه موو شتیکی دیکه وه دابنیت به جوړیک که ریژگرن له شته کانی دیکه ش ریژگرتن بیت له خودا. نه مه ش واتای نه وه ده گه یه نیت که هه ندیک شت هه ن له وانه یه بهانه ویت به شیوه یه کی دروست به کاربانه پنین و گرنگیان پی بده یین، به لام نه و گرنگیدانه ده بیت به جوړیک بیت که جیگه ی خودا نه گریته وه. ده بیت ته نها بو نیشاندانی ریژگرتن له خودا نه و شتانه ی دیکه به کاربانه پنین و چیزیان لی وه برگرین. نه گهر هاتوو به هره یان توانایه کمان چیزی له که سیک یان شتیک وه رگرت که به هوپه وه چیز له خودا وه رنا گرین، نه وا به هه موو توانا و به هره یه کمانه وه خودامان خوشه ویستوه.

نه م جوړه بینینه ی خوشه ویستی بو خودا له شیوازی خوشویستنی خودا له زه بوره کاند

دووپات کراوه ته وه. عیسا خوۍ وه کو ئامانج و سه رنج و به دیهینه ری پی شیبینییه کانی په یمانی کون ده یینی، به زه بووره کانیشه وه (مه تا ۵: ۱۷؛ لوقا ۲۴: ۲۷؛ یوحنا ۵: ۳۹). ئیمه چاوه ری ئه وه له عیسا ده که یین که داوای خو شه ویستییه ک بکات که ئه وه به دیهینه ییت و بگره زیاتر ییت له وهی که زه بوورنوس ئه زموونی کردوه. له زه بووره کاندای خو شویستی خودا به جوړیکی ژور تاییه ت ده یینین: «له تو به ولاره له ئاسمان کیم هه یه؟ نه گهر له گهل تو بم، له سه ر زه ویش هیچ نییه ئاره زووی بکه م» (زه بووره کان ۷۳: ۲۵). «به یه زدانم گوت: تو گه وری منی، بیجگه له تو هیچ شتیکی چاکم نییه» (زه بووره کان ۱۶: ۲). ئایا تاییه ت بوونه چ واتایه کی هه یه، چونکه زه بوورنوس باسی خو شویستی که سانی دیکه ش ده کات (زه بووره کان ۱۶: ۳)؟

سه ره داوایک له (زه بووره کان ۴۳: ۴) به ده ستن دینین که زه بوورنوس ده لیت: «ئه وسا دیم بو قوربانگای خودا، خودای خو شی و دلشادیم». ئه م نیمچه پرسته یه «خودای خو شی و دلشادیم» له بنه پرته دا به واتای «خو شی دلشادیم» یان «خو شی شادمانیم» دیت.^a به واتایه کی دیکه، خودا خو شی هه موو خو شیه کانمانه. له هه موو ئه و خو شیانه ی که به هوۍ ئه و شتانه وه وه ریده گرین که خودا دروستی کردون، خودا خوۍ دلۍ خو شیمانه، خو شحالی خو شیمانه. له هه موو ئه و خو شیانه ی که له شته کانی ده ورو به رمان وه ریده گرین، به تاییه تی خو شی له خودا وه رده گرین. هه ر خو شیه ک خودا ناوهند و چه قی ئه و خو شیه نه ییت، ئه و خو شیه کی به تال و پوچه، وه له کو تایدای وه کو بلقی سه ر ئا و ده ته قیته وه. هه ر ئه مه بوو که وای کرد ئو گه ستین نوپژ بکات و بلیت: «ئه وهی که شتیکی دیکه ی له گهل تو خو شده ویت، له راستیدا توۍ ژور که م خو شده ویت، که له پیناوی تو دا خو شه ویستی ده رنابریت.^b

با خو شه ویستیتان سارد نه ییته وه

که واته، ده گه مه ئه و نه نجامه ی که داواکاری عیسا بو خو شویستی خودا به هه موو دل و گیان و بیر و هیژیکه وه واته هه موو لیدانیکۍ دل و هه موو به هره و توانایه ک ده بیته ده رخره ی ئه و په ری ریزگرتن ییت له خودا. عیسا ئاگاداری کردینه وه که ئه م داواکاریه هه ره گرنکه له رۆژانی کو تایدای پشتگوۍ ده خریت. «له بهر ژور بوونی خراپه، خو شه ویستی ژور که س سارد ده ییته وه» (مه تا ۲۴: ۱۲).

ئاگاداری ئه وه به که خو شه ویستیت به رامبه ر خودا له م رۆژانه دا که م ده کات. بیرت

a نیمچه پرسته عیبرییه بنه رته یه که له دوو وشه پیکهاتووه (אֵלֶּיָּהוּ וְאֵלֶּיָּהוּ)

Saint Augustine, Confessions, Book 10, Chapter XXIX b

نه چيټ كه ئاستى خوښويستنى خودا يه كسانه به ئاستى ناسينى خودا. وه ئه وه شت له بير
يټ كه ته نها عيسا ده توانيټ له راستى و ته واويدا خوټى ئاشكرا بكات (مه تا ١١: ٢٧).
بوټه به رده وام چاو له عيسا بكه و نوټر بكه تاكو خودات به شيوه يه كي جوانى قايلكه ر
بو ده ربخات. «ئه وهى منى بينيوه باوكى بينيوه» (يوحه نا ١٤: ٩).

داواکاری د هیه م

دلخوښ به و له خوښیدا هه لپه ره

«خوژگه ده خوازیت به ئیوه کاتیک خه لکی رقی لیتان ده بیتوه و کاتیک جیاتان ده که نه وه، جنیوتان پیده دهن و به به دکار ناوتان ده بهن، له بهر کوری مروږ. له و پوژده دا دلخوښ بن و له خوښیدا هه لپه رن، له بهر ئه وهی له ئاسمان پاداشتان گه وره یه، چونکه باباپیرانیښیان ئاویان به پیغه مبه ران کردوه.» (لوقا ۶: ۲۲-۲۳)

«ئه و تا ده سه لاتم پیتان داوه پتی به مار و دوویشک و هه موو هیزی دوژمندا بنین، هیچ شتیکیښ زیانتان پیناگه یه نیت. به لام به مه دلخوښ مه بن که پوچه پیسه کان ملکه چتانن، به لکو دلخوښ بن که ناوتان له ئاسماندا نووسراوه.» (لوقا ۱۰: ۱۹-۲۰)

«شانښینی ئاسمان له گه نجینه یه ک ده چیت له کیلگه یه کدا شاردرا بیتوه. که سیکی دهیدوژیتوه و دیسان ده یشاریتوه، ئینجا له خوښیان ده چیت و هه رچی هه یه ده یفروښیت و ئه و کیلگه یه ی پتی ده کړیت.» (مه تا ۱۳: ۴۴)

«ئه م شتانه م پتی گوتن تا کو خوښی متان تیدابیت و خوښیتان پر و ته واو بیت.» (یوحنا ۱۵: ۱۱)

ئه وهی که عیسا داوامان لی ده کات «دلخوښ بین و له خوښیدا هه لپه رین» (لوقا ۶: ۲۳؛ به راوردی بکه به مه تا ۵: ۱۲)، به راده یه ک سه رسورپه ینه ره که پیوستی به یه ک په رتووی ته واوه تا کو هه موو بابه ته سه رسورپه ینه ره کانی پشت ئه م ئایه ته شی بکه ینه وه.^۹ نیو سه ده له مه پیت نووسه ری مه زن (سی ئیس لویس) له ریگه ی رامن له به لگه ی حاشاحه لته گری ئینجیله کان، وه لامی ئه و بابه ته سه رسورپه ینه رانه ی داوه ته وه:

ئه گهر سه رنجی به لینه ریک و راسته کانی پاداشت و سروشتی له رزیوی ئه و پاداشتانه بده ین که له ئینجیله کاند هاتوه، وا درده که ویت که یه زدان ئاره زووه کانی ئیمه ی به زور به هیز نه بینیه، به لکو زور لاوا. ئیمه بوونه وه ریکی پارا و دوو دلین که به سیکی و مه شروب و ئاره زووه کاغمان هه لده خل تین و له کاتیکدا خوښی هه تاهه تاییمان له به رده م دانراوه، وه کو مندالیکي نه زان و گیل واین که ده روات و له شوینیکي پیس و چه په لدا به قور کولیره چاک ده کات، چونکه ناتوانیت بیر له وه بکاته وه که گه شتیکی سه ر ده ریا و

a نامیلکه به کم نووسیوه که یارمه تی خوښه ران ده دات بکه ونه سه ر ئه و ریچکه یه:

Sisters, Ore.: Multnomah, 2001), and a bigger book to go deeper,) *The Dangerous Duty of Delight* (of a Christian Hedonist (Sisters, Ore.: Multnomah, 2003 *Desiring God: Meditations*

یاری کردن به لم چ واتایه کی هیه. ئیمه زۆر به ئاسانی دلّمان خوڤ ده کړیت.^۹

به واتایه کی دیکه، داواکاری ئه وه ی که ئیمه خوڤحال بین، شتیکې کهم یان زیاد نییه، به لکو بانگیکی شوکېښه ی له خه وه هه ستانه بو ئه وانه ی که دلخوښیان له شوښی هه له دا ده دوزنه وه. چاره سهری عیسا بو پچرانی په یوه ندی خوڤه ویستیمان له گه ل گونا هدا، ته نها ئه وه نییه چاوی گونا هبارمان ده ربېښین (مه تا ۵: ۲۹)، به لکو ئه وه یه که له واقعیه ت و راستیه کی نویدا خوښی ده ستمان به سهردا بگریت، که ئه ویش خودایه.

له خوښیان ده چیت و هه رچی هیه ده یفروښیت

ناوه ند و بابه تی سهره کی وتار و مزگیندانه کی عیسا ئه وه بوو که ده یفرموو شانشینی ئاسمان نریک بووه ته وه. عیسا مه بهستی ئه وه بوو که ئه و پاشایه و ئیش و کاره کی هاتنی حوكمی پرزگاریی خودا بوو (لوقا ۱۱: ۲۰؛ ۱۷: ۲۰-۲۱). بویه به نمونه یه کی کورت نیشانی دا که چوښ خه لکی دېنه نیو شانشینه که وه. عیسا فهرموو: «شانشینی ئاسمان له گه نجینه یه ک ده چیت له کیلگه یه کدا شارد رابیته وه. که سی ک ده یدوزېته وه و دیسان ده یشاریته وه، ئینجا له خوښیان ده چیت و هه رچی هیه ده یفروښیت و ئه و کیلگه یه ی پی ده کړیت» (مه تا ۱۳: ۴۴).

نمونه که واتای ئه وه یه که ئاماده یی پرزگاریی خودا و حوكمه ههره مه زنه کی ئه وه نده به هاداره که کاتیک خه لکی وه کو خو ی ده یینن - گه نجینه یه ک که له کیلگه یه کدا شارد رابیته وه - ده بینن که هیچ شتیک ناگاته به های بوون به به شیک له و حوكمپرانیه. وه عیسا هیچ گومانیک ده رباره ی ئه زمونی ده روونی ئه و «گورانداریه» ناهیلېته وه. خوښی به دواوه دیت. عیسا ده فهرمویت: «له خوښیدا ده چیت و هه رچی هیه ده یفروښیت و ئه و کیلگه یه ی پی ده کړیت».

ناکړیت به جوړیکې دیکه بیت. عیسا به هه والی خوڤه وه هات بو ئه م جیهانه، نه ک هه والی ناخوښ. عیسا بانگمان ناکات که شوین ئاینیک بکه وین که ته نها ئه رک ده ناسیت و هیچ خوښیه کی تیدا نییه. ئه و داوامان لیده کات که پرۆین بو لای خو ی و باوکی ئاسمانی. بویه بانگی دلخوښی و شادیمان ده کات. بیگومان مه بهستی له دلخوښی و شادی هه بوونی شتی دنیایی نییه. عیسا ئینجیلی سه لامه تی و سامان و خوښگوزهرانی پاناگه یه یت، که به داخوه یه کیک له سه یرترین ئه و شتانه یه که ئه مریکا هاورده ی ولاتانی دیکه ی ده کات. به لکو عیسا باسی خوښی و دلشادی به هو ی خودا و کوړه که یه وه ده کات.

ههر له بهر ئه وه یه که نمونه که ی عیسا باسی ئه وه ده کات که ئه و که سه هه موو شتیکې

.C. S. Lewis, The Weight of Glory, and Other Addresses (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1965), 2 a

خوێ ده‌فرۆشیت. داواکاریی دڵخۆشبوون ها‌مان نادات که ته‌نانه‌ت یه‌ک میلیمه‌تر له‌ داواکارییه‌ گرنه‌که‌ی عیسا له‌ (لوقا ۱۴: ۳۳) پاشه‌کشه‌ بکه‌ین: «هه‌ر یه‌کیکتان ته‌گه‌ر واز له‌ هه‌موو شتێک نه‌هێنیت که هه‌یه‌تی، ناتوانیت بیه‌ته‌ قوتابی من». ئیمه‌ هه‌موو ته‌و شتانه‌ ڤه‌ت ده‌که‌ینه‌وه‌ که خۆشیمان پێ ده‌ده‌ن، چونکه‌ گه‌نجینه‌ شاراوه‌که‌ی نیو کێلگه‌که‌مان دۆزیوه‌ته‌وه‌ و چاوی بیه‌ینی ته‌وه‌مان پێدراوه‌ که ته‌م گه‌نجینه‌یه‌ – ته‌م خودا شکۆداره‌ – بێ ته‌ندازه‌ له‌ هه‌موو ته‌و شتانه‌ی دیکه‌ی جیهان به‌ها‌دارتره‌ که هه‌مانه‌ یان له‌ داها‌توودا ده‌مانبیت. له‌به‌ر ته‌مه‌یه‌ که به‌ خۆشییه‌وه‌ هه‌مووی ڤه‌ت ده‌که‌ینه‌وه‌.

نکۆلیکردن له‌ خود و گه‌ران به‌دوا‌ی خۆشیدا

ته‌مه‌ واتای نکۆلیکردنه‌ له‌ خود: ڤه‌تکردنه‌وه‌ی هه‌موو شتێکی سه‌ر زه‌وی له‌پێناو به‌ده‌سته‌ینانی عیسا‌ی مه‌سیحدا. هه‌موو شتێک بفرۆشه‌، بۆ ته‌وه‌ی شانیشینی ئاسمانت هه‌بیت. سی ئیس لویس ڤو‌حی داواکارییه‌که‌ی عیسا‌ی ده‌رباره‌ی نکۆلیکردنه‌وه‌ وه‌رگرتوه‌، کاتیک که‌ ده‌لیت:

په‌یمانی نو‌ی ژۆر جار با‌سی نکۆلیکردن له‌ خود ده‌کات، به‌لام نه‌ک ته‌وه‌ی که له‌ خۆیدا کو‌تایی پێ بیت. ئیمه‌ داوامان لێ کراوه‌ که نکۆلی له‌ خۆمان بکه‌ین، خا‌چه‌که‌مان هه‌لبگرین و شو‌ین مه‌سیح بکه‌وین؛ وه‌ ته‌وه‌ی که له‌ کو‌تاییدا چی به‌ده‌ستدینین ته‌گه‌ر خۆمان پشتگو‌ی بخه‌ین، چا‌وخشانده‌وه‌ به‌ هه‌ز و ئاره‌زوو له‌خۆ ده‌گری‌ت.^a

به‌ واتایه‌کی دیکه‌، ئیمه‌ نکۆلی له‌ خۆمان ده‌که‌ین، چونکه‌ له‌ودیه‌ نکۆلیکردنه‌وه‌ پا‌داستی گه‌وره‌ چا‌وه‌ڤێمان ده‌کات. فه‌یله‌سوف و قه‌شه‌ی نا‌ودار (جو‌نانان ئیدواردز)، ته‌نانه‌ت له‌ شیکردنه‌وه‌ و لیکۆلینه‌وه‌ی ته‌وه‌ی که چو‌ن داواکاری عیسا‌ بۆ نکۆلیکردن له‌ خود په‌یوه‌ندی به‌ داواکاری خۆش و دڵشادییه‌وه‌ هه‌یه‌ قو‌ولتر ده‌بیته‌وه‌ و ده‌لیت:

نکۆلیکردن له‌ خودیش دیته‌ سه‌ر کیشه‌کانی دیکه‌ی خوداناسه‌که‌نه‌وه‌ ... به‌لام ته‌وه‌ی که نکۆلیکردن له‌ خودی تا‌قی کردووه‌ته‌وه‌ ده‌توانیت له‌ شایه‌تییه‌که‌یدا ئاما‌ژه‌ به‌وه‌ بکات که هه‌رگیز خۆشی و دڵشادییه‌کی وه‌کو ته‌و کاته‌ی تا‌قی نه‌کردووه‌ته‌وه‌ که نکۆلی له‌ خۆی کردووه‌. نکۆلیکردن له‌ خود ڤیشه‌ و بنا‌غه‌ی خه‌م له‌ناو ده‌بات و هیچ شتێک نییه‌ جگه‌ له‌ ده‌رزیه‌کی به‌ ئازار و ناخۆش که جیگه‌که‌ی سوور هه‌لده‌گه‌ڤیت، به‌لام له‌ ته‌نجامدا چاکت ده‌کاته‌وه‌ و وه‌کو پا‌داستی ته‌و ئازاره‌ی که چه‌شتت، سه‌لامه‌تییه‌کی ته‌واوت پێ ده‌به‌خشی‌ت.^b

a هه‌مان سه‌رچا‌وه‌ی پێشتر. لاپه‌ره‌ ۱.

Jonathan Edwards, "The Pleasantness of Religion," in The Sermons of Jonathan Edwards: A b

ئەگەر ئەمە راست بێت، ئەوا داواکاری عیسا بۆ نكۆلیکردن لە خود ڕێگەیه کی دیکه ی بانگکردنمانە بۆ گەڕان بەدوای خۆشییەکی هەتاھەتایی و قوول. ئەم داواکارییانە کیشمە کیش لەگەڵ یەکتەر ناکەن. وەکو داواکاری ڕزگار بوون لە شیرپەنجە و داواکاری ئەنجامدانی نەشتەرگەرییە.

شادی و خۆشی ئیمە لە خوشگوزەرانیدا نییە بەلکو لە گوێراپەلی و ئازاردایە

ئەوێ که لە هەموو شتێک زیاتر یە کسەر سەرساممان دەکات، ئەوێهە کاتێک که عیسا دەفەر مۆیت «دڵخۆش بە و لە خوشیدا هەلپەرە» لەراستیدا مەبەستی کاتی هەبوونی ئازار و ناخۆشییە. «خۆزگە دەخوازێت بە ئێوە کاتێک خەلکی رقی لێتان دەبێتەو و کاتێک جیاتان دەکەنەو، جێنۆتان پێدەدەن و بە بەدکار ناوتان دەبەن، لەبەر کۆری مەرۆف. لەو ڕۆژەدا دڵخۆش بن و لە خوشیدا هەلپەرن» (لوقا ۶: ۲۲-۲۳). کاتێک که عیسا داوامان لێدەکات دڵخۆش بین، ئەو جیهانە ی لەبەر نەکردووێه که ئیمە تێیدا دەژین و دەزانیت که پەرە لە ئازار و ناخۆشی. وە بەلێنی پێداوین که هەندیک لەو ناخۆشی و سەختییانە ڕووبەر ڕووی ئیمە ی قوتابییانی دەبێتەو. «دەتانگرن و دەتانچەوسێننەو، دەدرێنە کە نیشە و بەندیخانە کان، لە پێناوی ناوی من دەبردرێنە لای پاشا و فەرمانرەوایان. لێتان دەکوژن. لەبەر ناوی من هەمووان ڕقیان لێتان دەبێتەو» (لوقا ۲۱: ۱۲، ۱۶-۱۷). «ئەگەر خاوەن مāl بە بەعلزەبول ناو ببردیت، چەند زیاتر خانەوادە کە ی؟» (مەتا ۱۰: ۲۵). «ئەگەر منیان چەوساندبێتەو، ئێوەش دەچەوسێننەو» (یوحنا ۱۵: ۲۰). عیسا ئەوێهە لەبەر نەکردووێه لەراستیدا داوی لێکردووین که لەو ڕێگا سەخت و ناھەموارە پەر لە خوشەو یستییەدا شوێنی بکەوین. (بەروانە داواکاری هەشتەم). هەر بۆیە ئەو خوشییە که ئێستا داوی دەکات (ئەو کاتە داوی دەکرد (لوقا ۶: ۲۳)، خوش نییە؛ ڕووناکی خوشیی نییە. خوشییەکی ڕووکەشی نییە که نیشانە ی شادی پێوە بێت. زۆریک لە باوەرداران و بگرە کلێساکانیش ئەم هەلپە دەکەن. پێیان وایە که داواکاری عیسا بۆ هەبوونی خوشی و شادی مەبەستی ئەوێهە که نوکته و قسە ی نەستەق بگێڕنەو، یاخود مەراسم و بۆنە ی گالته جار و پیکە نیناوی بەنێنە تیو ژانی باوەردارانەو. من ناتوانم عیسا ی ئۆرشەلیم لە بارودۆخ و شوێنێکی وادا ببینم. هەلپەیک هەیه و شتێک ونە.

هەلە و کیشە که ئەوێهە که بۆن و بەرامە ی ئازارچەشتن ونە. بۆ عیسا داواکاری خوشی و دڵشادی ڕێگایە که بۆ ژانی ئازارچەشتن و ڕەنج و ناخۆشییەکی فراوان. بۆیە ئەم خوشییە شتێکی جدییە. ئەمە ئەو جۆرە خوشییە که لە ڕێگە ی ڕینی دەستتەو هەلپێناویدا دەجەنگیت (مەتا ۵: ۳۰) و مāl و سامانی بۆ دەفرۆشیت و لەگەڵ مەسیح خاچە که

هه‌لده‌گریټ (مه‌تا ۱۰: ۳۸-۳۹). ئه‌م خۆشیه ئاسه‌واری له‌دوا جی ده‌میټ و به‌چاوی پر له‌فرمی‌سکه‌وه‌گۆرانی شادی ده‌لیټ. ئه‌و خۆشیه‌ ساته‌ تاریکه‌کانی له‌بیر ده‌بیټ و ده‌زانیت که هی دیکه به‌رپۆیه‌یه. رینگای ئاسمان رینگایه‌کی سه‌خت و پر نشیوه‌، به‌لام به‌ده‌ر نییه له‌خۆشی و دلشادی.

ره‌گ و ریشه‌ی پیرۆزی

داواکاری عیسا بۆ ده‌رپرینی خۆشی و دلشادی کلیلی کردنه‌وه‌ی داواکاری پیرۆزبوونه. ئه‌وه‌ی که ده‌بیټه‌ هۆی خنکانی هیز ی پکی ژبانی پۆحی و بوون به‌ قوتابی عیسا بریتیه له «خه‌فه‌ت و سامان و خۆشیه‌کانی ژبان» (لوقا ۸: ۱۴). وه‌ ئه‌وه‌ی که به‌ته‌واوی ده‌بیټه‌ هۆی خنکانی ئه‌م شاده‌مارانه‌ بریتیه له هیز و توانای هه‌ز و ئاره‌زوویکی فره‌ و فراوان. عیسا فره‌رمووی که باوه‌ردار له‌ خۆشیدا هه‌موو شتیکی خۆی ده‌فرۆشیت. به‌ واتایه‌کی دیکه، باوه‌ردار له‌ خۆشیدا به‌ته‌واوی په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل گوناهدا ده‌پچرینیت.

زۆریک له‌ باوه‌رداران پێیان وایه که بێ هه‌ستبوون دژه‌ ژه‌هریکی باشه، به‌لام له‌راستیدا باش نییه. شتیکی لاواز و بێ سووده. ئایین به‌ گشتی شکست ده‌خوات، ئه‌گه‌ر سه‌رکه‌وتووش بیټ، شکۆمه‌ندییه‌که‌ بۆ خۆت ده‌بیټ نه‌ک خودا. ئایین شه‌ریعه‌تناس دروست ده‌کات نه‌ک خۆشه‌ویستی. فه‌یله‌سوف (جۆنانان ئیدواردز) په‌ی به‌ لاوازی ئه‌م شیوازه‌ برد و گوتی:

تیمه‌ به‌ دوو ئه‌وه‌نده‌ هیزه‌وه‌ پووبه‌پرووی خراپه‌کار ده‌بینه‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی قایلان بکه‌ین که پوو له‌ خودا بکه‌ن ... زۆربه‌ی بۆچوونه‌کان ده‌لێن که ئایین سوودبه‌خشه، به‌لام به‌داخه‌وه‌ خراپه‌کار شوین سوود و قازانجی په‌وشت و ئاکار ناکه‌وێت، به‌لکو به‌دوای هه‌ز و ئاره‌زووه‌کانیه‌وه‌ وێله. که‌واته، ده‌بیټ به‌ چه‌کی خۆیان له‌گه‌ل‌ئاندا بجه‌نگین.^a

به‌ واتایه‌کی دیکه، گه‌ران به‌دوای وه‌رگرتنی چیژ و خۆشی له‌ خودا سازش نییه له‌گه‌ل جیهانی پر له‌ هه‌ز و ئاره‌زوو، به‌لکو له‌راستیدا تاکه‌ هی‌ز و ده‌سه‌لاتیکه‌ که ده‌توانیت هه‌وه‌س و ئاره‌زووه‌کانی ئه‌م سه‌رده‌مه‌ شکست بدات له‌ کاتی‌کدا ئه‌و که‌سانه‌ به‌ره‌م دینیت که خودایان خۆشده‌وێت.

a هه‌مان سه‌رچاوه‌ی پێشتر. نووسینه‌کانی پێشتر و پشت‌له‌م په‌رتوکانه‌ی دیکه‌ی نووسه‌ره‌وه‌ وه‌رگیراون: "Years Later," in A God-En- ۳۰۰ A God-Entranced Vision of All Things: Why We Need Jonathan Edwards" tranced Vision of All Things: The Legacy of Jonathan Edwards, ed. John Piper and Justin Taylor (Wheaton, Ill.: Crossway Books, ۲۰۰۴), ۲۹.

رەگ و پىشەى خۆشى لە ئازارچەشتى ديارىيەكى گەورەيە: عيسا

عيسا خۆشىي ئىستانمان بەتايىبەتى دەبەستىتەو بە ئومىدى پاداشتىكى گەورە كە لە داهاتوودا وەرىدەگرين. «لەو رۆژەدا دلخۆش بن و لە خۆشيدا هەلپەرن، لەبەر ئەوێ لە ئاسمان پاداشتتان گەورەيە» (لوقا ۶: ۲۳). عيسا پىناسەى پاداشتەكە ناكات، بەلام بەپىي ژيان و پەيامەكەى دەزانين كە ئەو پاداشتە هەبوونی پەيوەندىيە لەگەل خۆى و باوكى ئاسمانيدا (يۆحنا ۱۷: ۳، ۲۴).

چەندىن شت ئاماژە بەم جوړە تىگەيشتنە دەكەن. بۆ نموونە، عيسا پيش مردنى، بە قوتايىبەكانى دەفەرمووت: «ئيوەش ئىستا خەمتان هەيە، بەلام دەتانيمنەو و دلشاد دەبن، كەسپش ئەو خۆشپەتەن لى ناستىي» (يۆحنا ۱۶: ۲۲). ئەو خۆشپەتە سەرکيشە كە عيسا بەلپىنى بەخشىنى پىداوين، پەيوەستە بە ئامادەبوونی خۆيەو: «دەتانيمنەو».

بە هەمان شۆ، عيسا دەفەرمووت: «ئەم شتانەم پى گوتن تاكو خۆشى منتان تىدايىت و خوشيتان پر و تەواو پىت» (يۆحنا ۱۵: ۱۱). يەحياى لەئاو هەلپەش ئاماژەى بەم خۆشپەتە پر و تەواو کردوو و پەيوەستى کردوو بە ئامادەبوونی عيساو، وە عيساى بە زاوا بەراورد کردوو و خۆشى بە هاوړپى زاوا: «بووك بۆ زاوايە، هاوړپى زاواش كە خەمتەى زاوا دەكات و چاوهرپى دەنگى هاتنەكەى دەكات، كاتىك گوپى لە دەنگى زاوا دەبى، زۆر دلخۆش دەپىت. ئەم خۆشپەتە درا بە من و ئىستا هاتە دى» (يۆحنا ۳: ۲۹). هاتنەدىي خۆشى يەحيا پشت بە ئامادەبوونی عيسا دەبەستىت.

كەواتە، دەگەمە ئەو ئەنجامەى كە جەوهەرى ئەو پاداشتەى كە ئىمە بۆ تەواوکردنى خۆشپەتەكەمان پشتى پى دەبەستين برىتيە لە ئەزموونکردنى تەواويى و كامليى ئامادەبوونی عيسا لە كۆتايى زەمان. هۆكارى ئەوێ كە ئىستا دەتوانين دلخۆش بين، تەنها ئەو نىيە كە ئىمە بە ئومىدەو لە داهاتوودا ئەو پەيوەندىيە لەگەل عيسادا تاقى دەكەينهو، بەلكو ئەوێ كە عيسا ئىستا بە رۆحى پىرۆز لەگەلمانە. كاتىك كە عيسا گەرايەو بۆ لاى باوكى لە ئاسمان، بەلپىنى داو فەرمووى: «بە هەتيوى بەجىتان ناھيلىم، ديمەو لاتان» (يۆحنا ۱۴: ۱۸). «دلپابن من هەموو رۆژىك لەگەلتانم، هەتا كۆتايى زەمان» (مەتا ۲۸: ۲۰). عيسا فەرمووى كە رۆحى راستى دپت و عيسامان بە شكۆدارىيەو بۆ دەردەخات، هەر چەندە بە جەستە لەگەلمان نىيە. «كاتىك ئەو دپت، كە رۆحى راستىيە، ... شكۆدارم دەكات، چونكە ئەو تان پى رادەگەيەنيت كە لە منەو وەرىدەگرپت» (يۆحنا ۱۶: ۱۳-۱۴). كەواتە، هەر چەندە ئىستا ناتوانين عيسا ببينين، ئىمە بە خۆشپەتەكى زۆرەو ئومىديان پىيەتى، وە لە پىگەى ئامادەبووانى بەردەوامىيەو ئەو خۆشپەتەمان تىدا بە زىندوويى دەھيلىتەو.

عیسا خۆشی ئیمه ده کړیت و دابینی ده کات

که واته چوڼ گوږاپه لى ئهم داواکارييه عیسا بین که ده فرمویت «دلخوش بن و له خوشیدا هه پهرن؟» ئیمه هانده درپین به و راستیه ی که عیسا له پیناوی لیخو شېوونى گونا هه کانى ئیمه دا گیانى سپارد - لیخو شېوون له وه ی که نه مانتوانى به پى پویست به هو ی ئه وه وه دلخوش و شاد بین. عیسا له خوانى کو تاییدا، جامیکى هه لگرت و فرمووی: «ئهمه خوینى منه، خوینى په یمانه که یه که له پیناوی خه لکیکى زور بو گونا به خشین ده رژیّت» (مه تا ۲۶: ۲۸). هه ره له بهر ئهمه بو که هاته سه ره زه وی: «کورى مرو فیش نه هاتو وه تا کو خزمه ت بکړیت، به لکو خزمه ت بکات و ژبانى خو ی به خت بکات بو کړینه وه ی خه لکیکى زور» (مه رقوس ۱۰: ۴۵). که واته خوشی و دلشادی ئیمه ئهم بناغه به هیژ و پته وه ی هه یه: عیسا خوینى خو ی پشت تا کو له گونا هى ئه وه مان خوش بیّت که نه مانتوانیوه به هو ی ئه وه وه دلخوش و شاد بین.

ئینجا به وه هانده درپین که عیسا به لینی داوه به جوړیک کارمان بو ده کات که ئیمه خوشه ویستى باوک بو کوره که ی تا قى ده که ی نه وه. عیسا نویژى کرد و فرمووی: «ناوی توم پى ناساندن و پینان ده ناسیتم، تا کو ئه و خوشه ویستیه ی که بو منت هه یه له وانیشدا بیّت و منیش له واندا بم» (یوحنا ۱۷: ۲۶). سه رنجى ئه وه بده که خوشه ویستى باوک بو کور، خوشه ویستیه کی پر له به زه یی و لیخو شېوون نییه. کوره که هیچ گونا هیکى نییه و هیچ گله یی و تاوانیکیشى له سه ره نییه، بویه پویستى به به زه ییش نییه. خوشه ویستى باوک بو کور، خوشه ویستیه کی هه تاهه تایی و په یوه ندیه کی پته و و توندوتولله. عیسا فرمووی که ئه و جوړه خوشه ویستیه له نیو دلى ئیمه دا ده بیّت. بویه من پیم وایه که ئهم به لینه له نیو ئیمه دا کار ده کات بو ئه وه ی خوشی و دلشادیمان ئه و خوشیه بیّت که خودا له کوره که یدا هه یه تی. ئیمه به ته نها به جینه هیلدراوین که به و جوړه ی که پویسته، به هو ی عیسا وه دلخوش بین، به لکو عیسا به لینی داوه ئه و کاره مان بو ئه نجام بدات.

داواکاري دلیخو شېوون به هو ی عیسا وه کو پړگایه ک بو شکودارکردنى عیسا

له کو تاییدا، له پیداگری عیسا بو شکودارکردنى باوک و کور (یوحنا ۱۷: ۱)، ده که مه ئه و نه نجامه ی که خواستى عیسا بو جیگرکردنى خوشیمان له ئه ودا بو ئه وه یه که ئیمه بزاین شکودارکردنى باوک و کور چ واته یه کی هه یه. به جوړیکى دیکه، که یشمه ئه و نه نجامه ی که دلخو شېوون به هو ی باوک و کوره وه هو کارى سه ره کیى شکودارکردنى خودایه. ئه که ره ئهمه راست بیّت، ئیمه دووپاتکرده وه یه کی به هیژمان هه یه بو ئه رکی که پران به دواى خوشی و دلشادیدا - بو نمونه، له بهر ئه وه ی شکوى خودا ده رده خات.

دەبیت ئەم پراستییه لە ترسی ئەوەی که نەوێک بەهۆی خوداوە دڵخۆش نەبین، بەنهییتە لەرزین. دەبیت لە ترسی گەرمیی دڵماندا بلەرزین. دەبیت بەخەبەر بێنەوێ و درک بەوێ بکەین که ئەوپەری ناپاکییە ئەگەر بێتو لە یەزداندا بەدوای پەزنامەندی تەواودا نەگەریت. یەک وشە هەیە که دەتوانم لە پێناسەی ئەو کهساندا بەکاربیهێنم که زیاتر لە بەدییهێنەر، چیژ لە بەدییهێنراوان وەردهگرن، که ئەویش ناپاکییە. ئەمە دەکریت هاندەرێکی زۆر مەزن بێت بۆ ئەوەی که شوێن ئەو داوکارییهی عیسا بکەوین که دەلیت: «دڵخۆش و شاد بە ... لە خوشیدا هەڵپەرە».

پادەیی خۆشی بەهۆی عیساوە هیچ سنووریکی نییه

پراستە که حەز و ئارەزووی دڵخۆشبوون دەکریت بەرەو شتی هەڵە بڕیت، بەلام ناکریت زۆر بەهێز بیت. نووسەری بەناوبانگ جۆناتان ئیدواردز لە یەکیک لە وتارەکانی سەبارەت بە (گۆرانی گۆرانییهکان 5: 1) لەسەر ئەم بابەتە دواوە. دەقەکه دەلیت: «ئەو هاورپیان، بخۆن و بخۆنەوێ؛ یاران، بە ئەوین مەست بن». جۆناتان لەم ئایەتەوێ، ئەم بیروباوەری هەڵبێت: «نابیت مەرفەکان هیچ جوړه سنووریک بۆ ئارەزووی پۆچی یان میهرهانی خۆیان دیاری بکەن. بەلکو لە بەرامبەریدا دەبیت ئەوپەری هەولێ خۆیان بدەن که ئارەزوویان بۆ بەدەستیهێنانی چیژی زیاتری پۆچی بخەنە گەر ... برسییتی و تینویتییمان بۆ خودا و عیسا مەسیح و پیرۆزبوون ناکریت بۆ بەهای ئەم شتانە زۆر گەورە بیت، چونکه ئەم شتانە بەهاکهیان لە پێوانە نایەت ... هەر بۆیە هەول بدە که ئارەزووی پۆچی زیاد بکەیت لە پێگەی خۆلادان لە تاقیکردنەوێ و وەسوەسە. شتیک نییه بە ناوی زیاده‌پەروی لە بەشمان لەم خواردنە پۆچییدا. شتیک نییه بە ناوی ئاکاری خۆگرتنەوێ لە پێگەی بەپۆزبوونی پۆچییهوێ»^۹.

هەر بۆیە دڵخۆش بە بەوێ که خودا تۆی دروستکردووە بۆ ئەوێ بەهۆی ئەوێ دڵخۆش و شاد بیت. بە خۆشییهکی لەوێ که مەتر پازی مەبە. خۆت لە وەسوەسە و تاقیکردنەوێکان بپاریزە. واتە، چاوت لەسەر عیسا مەسیح دابنێن که ئێمە خۆشدهوێت و ژیانی خۆی بەخشی بۆ ئەوێ ئێمە خۆشی هەتاهەتاییمان هەبیت.

Jonathan Edwards, "The Spiritual Blessings of the Gospel Represented by a Feast," in Sermons and Discourses, 1723–1729, ed. Kenneth Minkema, in The Works of Jonathan Edwards, Vol. 14 (New Haven, Conn.: Yale University Press, 1997), 286. The preceding two paragraphs are adapted from "A God-Entranced Vision of All Things," 27-28

داواکاری یازدهیم

له و بترسن که توانای له نوابردنی گیان و جهسته ی له دۆزه خدا ههیه

«له وانه مه ترسن که جهسته ده کوژن، به لام ناتوانن گیان بکوژن، به لکو له وه بترسن که ده توانی جهسته و گیان به یه که وه له دۆزه خدا له نوابه ریّت.» (مهتا ۱۰: ۲۸)

«دوژمنانیشم، ئه وانه ی نه یانده ویست پاشایه تیان بکه م، بیانیه ی نه ئیره و له به رده مم بیانکوژن.» (لوقا ۱۹: ۲۷)

«دواتر به وانه ی له لای چه پیه وهن ده فهرموئ: لیم دوور بکه ونه وه! ئه ی ئه وانه ی که نه فره تان لیکراوه به ره و ئاگری هه تاهه تای، ئه وه ی بو ئیلیس و فریشته کانی ئاماده کراوه. ئه وانه بو سزای هه تاهه تای ده چن، به لام راستودروستان بو ژیان هه تاهه تای.» (مهتا ۲۵: ۴۱، ۴۶)

چۆنه تی وه سفکردنی دۆزه خ له لایهن عیساوه

عیسا زیاتر له ههر که سیکی دیکه له کتیی پیرۆزا، باسی دۆزه خی کردوه. عیسا دۆزه خی به «تاریکی دهره وه» ناوزده کرد، که «گریان و جیره ی ددان له وئ ده بیّت» (مهتا ۸: ۱۲). به واتایه کی دیکه، هه موو ئه و خۆشییه ی که په یوه سته به پروناکیه وه لیمان ده سه نریته وه و ئه و ترسه ی که په یوه سته به تاریکیه وه چه ند قات ده بیته وه. وه دهره نجامه که ش دلته نگه و ناخۆشییه کی وا ده بیّت که ده بیّت دداهمان جیر بکه ینه وه بو ئه وه ی به رگه ی بگرین.

عیسا دۆزه خی به «کوره ی ئاگر» یش ناو هیناوه که تیی دا یاساشکینه کان له کوّتایی زه مانه دا و له کاتی گه رانه وه ی مه سیحدا، فری ده درینه ناوی. «کوری مروّف فریشته کانی ده نیریت و هه موو هوکاریکی گناه و خراپه کاران له شانشینیه که ی کوّده که نه وه و فریّان ده دهنه ناو کووره ی ئاگره وه، جا گریان و جیره ی ددان له وئ ده بیّت» (مهتا ۱۳: ۴۱-۴۲). هه روه ها پیّ ده لیت «دۆزه خی ئاگر» (مهتا ۵: ۲۲)، «ئاگری هه تاهه تای که بو شه یتان و فریشته کانی ئاماده کراوه» (مهتا ۲۵: ۴۱)، «ئاگری نه کوژاوه» (مهرقووس ۹: ۴۳)، «سزای هه تاهه تای» (مهتا ۲۵: ۴۶).

ئهم وه سفه ی کوّتایی «سزای هه تاهه تای» مایه ی دلته نگه ی و ترسیکی زوره، چونکه پیچه وانه ی «ژیانی هه تاهه تای» ه. «ئهمانه ده چنه نیو سزای هه تاهه تاییه وه، به لام راستودروستان ده چنه نیو ژیان هه تاهه تاییه وه». له م جیاوازییه دا، کاره ساتی له ناوچوون له گه ل ئازارچه شتن و هه تاهه تاییه ده بینن. وه ک چوّن «ژیانی هه تاهه تای» ده بیته ئه زمووئیکی چیربه خشی نه بپراوه له خزمهت یه زاندا، به هه مان شیوه «سزای هه تاهه تای»

دهبیته ئهزمووئیککی نه برپاوهی چاره پرسی له ژیر توورپهیی یهزداندا (یوحنا ۳: ۳۶؛ ۵: ۲۴).

دۆزهخ ته نهها ده رهنجامیکی سروشتی بژارده خراپه کان نین

وشه ی «توورپهیی» زۆر گرنگه بۆ تیگه یشتن له وهی که عیسا مه بهستی له دۆزهخ چیه. دۆزهخ ته نهها ده رهنجامیکی سروشتی ره تکرده وهی خودا نیه. هه ندیک که س ئه وها ده لێن بۆ ئه وهی بیروباوه ری ئه وه رهت بکه نه وه که خودا خه لکی ده خاته ئیو دۆزهخه وه. ئه وان پێیان وایه که خه لکی خویان ده چنه دۆزهخه وه، واته خودا نایانخاته ئه وێ. ئه وه راسته، خه لکی بژارده ی هه له ده دن که به دۆزهخ کو تایی دیت، به لام ئه وه هه موو راستیه که نیه. عیسا ده فهرمویت که ئه و بژاردانه به راستی شایانی ئه وه ن که بخریته دۆزهخ به هۆیانه وه. «ئه وه ش بلێت» گێله، «ده بیت بخریته ناو ناگری دۆزهخه وه» (مه تا ۵: ۲۲). له بهر ئه وه یه که به دۆزهخ ده لیت «سزادان» (مه تا ۲۵: ۴۶). ئه وه ته نهها ده رهنجامیکی سروشتی نیه که خۆت به سه ر خۆتدا هینابیت (وه کو چۆن کیشانی جگه ره شیر په نه جه ی به دواوه دیت)؛ به لکو دۆزهخ سزای توورپهیی خودایه (وه کو چۆن دادوه ری ک سزای بێگاریی ده دات به سه ر تاوانبارێکدا).

ئه و وینه یه ی که عیسا بۆ ئه و که سانه ی به کار دینیت که له ده خرینه ئیو دۆزهخه وه، ده ری ناخات که به هۆی ده رهنجامی سروشتیه وه بوو ییت، به لکو بریتیه له جیه جێکردنی توورپهیی دادپه روه رانه ی خودا. بۆ نمونه، باسی خزمه تکارێک ده کات که گه وره که ی چووه بۆ گه شت. خزمه تکاره که ده لیت: «گه وره که م دوا ده که ویت، به و هۆیه وه ده ست ده کات به لیدانی کۆیله هاوکاره کانی و له گه ل سه رخۆشان ده خوات و ده خواته وه. ئیتر گه وره ی ئه و کۆیله یه له رۆژێکدا دیته وه که چاوه ری ناکات و له کاتژمێرێک که نایانیت. ئه و سا پارچه پارچه ی ده کات و به شی له گه ل دوو روواندا داده نیت، جا گریان و جیره ی ددان له وێ ده بیت» (مه تا ۲۴: ۴۸-۵۱). ئه م وینه یه ئاماژه یه به توورپه ییه کی دروست و پیرۆز که سزادانی له دواوه دیت. عیسا ئه و که سه له گه ل دوو روواندا داده نیت.

عیسا نمونه یه کی دیکه ی فهرموو بۆ ئه وه ی پڕوشتنی له سه ر زه و و هاتنه وه ی بۆ حوکمدان پروو بکاته وه. ئه و فهرموو: «پیاوماقو لیک بۆ ولاتیکی دوو ر پڕوشت، تا وه کو شانشینێک بۆ خۆی وه ربگریت و بێته وه... به لام دانیشتوانی ناوچه که رقیان لێ بوو، شان دیکان به دوایدا نارد و گو تیان: نامانه ویت ئه مه پاشایه تیمان بکات» (لوقا ۱۹: ۱۲، ۱۴). کاتیک که پیاوماقو له که گه رایه وه پاشایه تییه که ی وه رگریبوو و پاداشتی ئه و که سانه ی دایه وه که به متمانه یان پێی کردبوو و پڕیزان گرتبوو، هه روه ها سزای ئه و که سانه شی دا که شانشینه که یان رهت کردبووه وه: «دوژمنانیشم، ئه وانه ی نه یانده و یست پاشایه تییان بکه م،

بیانیه‌ننه ئیره و له‌برده‌مم بیانکوژن» (لوقا ۱۹: ۲۷). دیسان ده‌بینین که لیره‌دا دۆزه‌خ ته‌نھا ده‌ره‌نجامی خوویکی خراپ نییه، به‌لکو بریتییه له نیشاندانی توورپیهی پیروزی پاشا دژی ئه‌وانه‌ی که حوکمه دادپه‌روه‌ره‌که‌یان په‌ت کرده‌وه.

له‌وه بترسن که ده‌توانی جه‌سته و گیان به‌یه‌که‌وه له‌دۆزه‌خدا له‌ناوبه‌ریت

له‌به‌ر ئه‌مه‌ بوو که عیسا فه‌رمووی: «له‌وه بترسن که ده‌توانی جه‌سته و گیان به‌یه‌که‌وه له‌دۆزه‌خدا له‌ناوبه‌ریت» (مه‌تا ۱۰: ۲۸). ئه‌و ترسه‌ی که داوا‌ی ده‌کات، ترس له‌دۆزه‌خ نییه وه‌کو ده‌ره‌نجامیکی سروشتی ئاکار و خووه خراپه‌کا‌مان، به‌لکو بریتییه له‌ترس له‌خودا وه‌کو داودوه‌ریکی پیروژ که گونا‌ه‌باره‌کان ده‌خاته دۆزه‌خ. ئه‌م داوا‌کارییه‌ی خودا که وه‌کو دادوه‌ریکی پیروژ له‌سه‌ره‌تادا وا ده‌رده‌که‌ویت که مایه‌ی بیهیوایی و نا‌ئومیدی بیت. وا ده‌رده‌که‌ویت که شوینکه‌وتنی مه‌سیح واته ژیا‌نیک‌ی پر له‌نیگه‌رانی ئه‌وه‌ی که خودا لی‌مان توورپیه و ده‌یه‌ویت له‌گه‌ل هه‌ر هه‌له‌یه‌کی بچوو‌کدا سزما‌ن بدات. به‌لام ئه‌وه ئه‌و شته نییه که عیسا داوامان لی‌ده‌کات له‌کاتی شوینکه‌وتنی ئه‌ودا ئه‌زموونی بکه‌ین.

له‌وانه‌یه زۆر خۆش و سه‌رسام‌که‌ر بیت به‌لامانه‌وه که ده‌بینین دوا‌ی گو‌تنی ئه‌م ئا‌گادارییه «له‌وه بترسن که ده‌توانی جه‌سته و گیان به‌یه‌که‌وه له‌دۆزه‌خدا له‌ناوبه‌ریت»، عیسا با‌سی شتی‌ک ده‌کات که ده‌بیته‌ هۆی به‌خشی‌نی ئاشتییه‌کی زۆر و ئاسو‌وده‌یه‌کی ته‌واو به‌هۆی گرنگی و با‌یه‌خی با‌و‌کانه‌ی خودا. ئایه‌تی دواتر به‌م جو‌زه‌یه: «ئایا دوو چۆله‌که به‌فلسی‌ک ناف‌رۆش‌ریت؟ که‌چی هه‌یچ یه‌کی‌کیان به‌بێ خواستی با‌و‌کتان نا‌که‌و‌یت‌ه سه‌ر زه‌وی. ئیوه ته‌نانه‌ت مووی سه‌ریش‌تان هه‌مووی ژمی‌ردراوه. که‌واته مه‌ترسن، ئیوه زۆر له‌چۆله‌که به‌نرخ‌ترن» (مه‌تا ۱۰: ۲۹-۳۱).

به‌هه‌مان هه‌ناسه‌وه، عیسا ده‌فه‌رمو‌یت: «له‌خودا بترسن که ده‌تان‌خاته دۆزه‌خه‌وه» و «مه‌ترسن، چونکه خودا با‌و‌کی ئیوه‌یه زیاتر له‌چۆله‌که با‌یه‌ختان پی‌ده‌دات و بچوو‌کت‌رین پی‌دا‌ویستی‌تان ده‌زان‌یت». له‌راستی‌دا، با‌به‌تی ئه‌وه‌ی که خودا وه‌کو با‌و‌ک گرنگی‌مان پی‌ده‌دات و هه‌موو پی‌دا‌ویستییه‌کا‌مان دا‌بین ده‌کات یه‌کی‌که له‌شیرین‌ترین و فراوان‌ترین با‌به‌ته‌کانی وتار و فی‌رکردنه‌کانی عیسا:

«سه‌یری بالنده‌ی ئاسما‌ن بکه‌ن، نه‌تۆو ده‌که‌ن و نه‌درو‌ینه و نه‌له‌ئه‌مبار کو‌ده‌که‌نه‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا با‌و‌کی ئاسما‌نی‌تان به‌خ‌یویان ده‌کات. ئایا ئیوه له‌وان به‌نرخ‌تر نین؟ ... جا خه‌م مه‌خۆن بلی‌ن، “چی بخۆین؟” یان “چی بخۆینه‌وه؟” یان “چی له‌به‌ر بکه‌ین؟” چونکه بی‌با‌وه‌ران هه‌ول بۆ هه‌موو ئه‌م شتانه‌ده‌دن، با‌و‌کی ئاسما‌نی‌شان ده‌زان‌یت پی‌ویستی‌تان به‌هه‌موو ئه‌وانه‌هیه» (مه‌تا ۶: ۲۶، ۳۱-۳۲).

دهبیت له خودا بترسین و متمانه ی پئی بکهین

عیسا دهیوویت ئیمه چوون ئه زموونی ئهم دوو راستیی له باره ی خوداوه بکهین - پئووسته لئی بترسین و متمانه ی پئی بکهین؟ ناکریت زور به ساده یی بلین «ترسی خودا» واته «پرزگرتن له خودا» له جیگه ی «ترسان له خودا». به لام ئه وه له گه ل ئه و ئایه ته دا ناگونجیت که ده لیت «له وه بترسن که ده سه لاتی هه یه پاش کوشتن فریانبدا ته ناو دۆزه خ. به لئی پیتان ده لیم، له مه بترسن» (لوقا ۱۲: ۵). راسته که ده بیت پرز له خودا بگرین، واته له به رامبه ر پیروزی و هیز و داناییه کهیدا بترسین. به لام ترسیکی راسته قینه هه یه که له گه ل ئاستیه کی شیرین و متمانه کردن به خودا ده گونجیت.

کلیلی بابه ته که ئه وه یه که خودا ئه و که سه یه که توو په ییه که ی له سه رمان لاده بات. ئاشتی ئیمه له پرگه ی لابرندی خودای توو په یی له می شکماندا نایه ت، به لکو ده بیت ئه و خو ی توو په ییه که ی له سه رمان لابات. خودا ئه و کاره ی کرد له پرگه ی ناردنی عیسا بو ئه وه ی له جیگه ی ئیمه به ریت، بو ئه وه ی هه رکه سی ک باوه ری پئی هه بیت، توو په یی خودای له سه ر لای جیت. «وه ک موسا له چۆله وانی ماره که ی به رز کرده وه، ئاواش ده بی کوری مرو ف به رز بکرته وه، تا کو هه رکه سی ک باوه ری پئی به ئینیت ژانی هه تاهه تای هه بیت... ئه وه ی باوه ر به کوره که به ئینیت ژانی هه تاهه تای هه یه. به لام ئه وه ی گو پرایه لی کوره که نیه ژیان نابینیت، به لکو توو په یی خودای له سه ر ده میتیت» (یوحنا ۳: ۱۴-۱۵، ۳۶). کاتی که عیسا له سه ر خا چ هاواری کرد و فره مووی: «خودای من، خودای من، بو وازت لی هی نام؟» (مهرقوس ۱۵: ۳۴)، له و کاته دا توو په یی به جیه یشتی له لایه ن خوداوه له جیگه ی ئیمه تا قی کرده وه - چونکه ئه و هه رگیز کاریکی نه کردبو و که شایانی ئه وه بیت خودا به جی به ئینیت. وه کاتیک که له کو تاییدا له سه ر خا چ فره مووی: «ته واو بوو» (یوحنا ۱۹: ۳۰)، مه به ستی ئه وه بوو که به های پرگاریمان - ئازاد بوو مان له ده ست توو په یی خودا و هاتنه نیو به ره که تی خوداوه - به ته واوی دا بین کرا.

عیسا فره مووی که هاتوو به بو ئه وه ی «ژانی خو ی به خت بکات بو کرینه وه ی خه لکیکی زور» (مه تا ۲۰: ۲۸)، وه ئیستا باجی ته واو دراوه و ئیشی لابردن و سرپه وه ی توو په یی خودا کو تای هه بیت. ئیستا عیسا ده فره مویت که هه رکه سی ک باوه ری هه بیت په یوه ندیه کی هه تاهه تای له گه ل خودا هه یه و به ته واوی دلنایه له وه ی که توو په یی دادو ره که نه ماوه و ته واو بووه. «ئه وه ی گو ی له وشه که م بگری ت و باوه ر به ئینیت به وه ی نار دوومی ژانی هه تاهه تای ده بیت و حوکم نادریت، به لکو له مردنه وه بو ژیان گواستراوه ته وه» (یوحنا ۵: ۲۴).

ترس له بیباوه ری

که واته چیمان هه یه که لئی بترسین؟ وه لامه که بریتیه له بیباوه ری. بو ئه وان هه ی که

شوین عیسا ده که ون، ترسان له خودا واته ترسان له و چاوه پروانییه کاره ساتباری متمانه نه کردن به و که سه ی که باجیکی به هاداری له و شیوه یه ی له پیناو ناشتی ئیمه داوه. به واتایه کی دیکه، یه کیک له و پښگایانه ی که خودا به کارید پښت بو ئه وه ی به ناشتیخوازانه متمانه به عیسا بکه یین بریتیه له ترسی ئه وه ی که خودا چیمان لی ده کات ئه گهر بیتو باوه نه هیتین. هوکاری ئه وه ی که ئیمه له ترسی به رده و امدا ناژین، ئه وه یه که باوه پیمان هه یه. واته، ئیمه به هو ی کاری ته وا و کاملی عیسا و گرنگیدانی مه زنی باوکی ئاسمانیه وه به ئاسووده ییه وه ده ژین. به لام له و کاتانه ی که بیباوه پری تووشی وه سو سه مان ده کات، ترسیکی پیروژ سه ره له ده دات و ئاگادارمان ده کاته وه که چه نده کاریکی گیلانه یه ئه گهر بیتو متمانه به و که سه نه که یین که ئیمه ی خوشده ویت و کوره که ی خو ی کرده قوربانی له پیناو ئه و خوشیه ی که نیگه رانی و دلته نگی لاده بات.

باوه شکردن به یه زداندا، ترس لاده بات

پروودا ویک هاوکاری کردم که له وه تیگه م ئاخو ئه م ئه زمونانه چون کار ده که ن. کاتیک کوره گه وره که م که ناوی «کارستن» ه، ته مه نی هه شت سال بوو، ئیمه سه ردانی پیاو یکمان کرد که سه گیکی گه وره ی هه بوو. که درگا که مان کرده وه، سه که که چاوی بریه چاوی کوره که م. ئه وه شتیکی ترسنا که بو مندالکی هه شت سالان. به لام ئیمه له وه دلنیا بووین که سه که که بی زیانه و حه زی له منداله. دوا ی چه ند خوله کیک، کارستمان نارد بو ئه وه ی شتیک له نپو ئوتومبیله که به پښت که ئیمه له بیرمان کردبوو. که به نپو حه وشه که دا رایکرد، سه که که به ده نگی به رز وه پی و به دوا ی که وت. له و کاته دا خاوه ن ماله که سه ری کیشایه ده ره وه و گوتی: «باشتره که به هیواشی برویت، سه که که مان حه زی له وه نییه ببینیت که خه لکی له ده ستی راده که ن».

هه ره چه نده بو به راورد ناشیت، به لام ده توانین بلیین خودا وه کو ئه و سه که گه وره یه وایه که مندالی خوشده ویت، به لام حه ز ناکات خه لکی له ده ستی رابکه ن. ئه گهر متمانه به خودا بکه یین و چیژ له بوونی وه ربگرین و ده ستمان له مله به هیژه که ی قایم بکه یین، ئه وا بۆمان ده بیت به هه موو ئه و شتانه ی که ئیمه خۆزگه ده خوازین له هاوړیکانماندا هه بیت. به لام ئه گهر بریار به دین که شتی دیکه مان ده ویت و له ده ستی رابکه یین، زور تووره ده بیت. عیسا له (لوقا ۱۹: ۲۷) زور به پروونی باسی ئه مه ی کردوو: «دوژمنانیشم، ئه وانه ی نه یانده ویست پاشایه تیان بکه م، بیانهننه ئیره و له به رده مم بیانکوژن». ترسان له خودا واته ترسان له دیمه نی ترسناکی راکردن له ده ست حوکمی پر له به زه یی و ده سه لاتدار و تواناداری عیسا ی پاشا.

دۆزه خ واته گوناھ بى ئەندازە شىلگىر و مەترسیداره

ئەو داوايەى عىسا كە ئىمە لەو ە بترسىن كە دەتوانىت گيان و جەستەمان لە دۆزەخدا بسووتىت، فېرمان دەكات كە زياتر لە ەەر كاتىكى دىكە گوناھ شىلگىرەنە و جدى چاۋ لى بگەين. ەۆكارى ئەو ەى كە زۆر كەس پىيى وايە دۆزەخى ەتاهەتايى سزايەكى دادپەرۋەرەنە نىيە لەبەرەمبەر گوناھە كائەنەدا، ئەو ەيە كە گوناھ ەكو خۆى نابىنن. ە ەۆكارى ئەمەش ئەو ەيە كە خودا ەكو خۆى نابىنن. عىسا پىمان دەلىت كە چى بەو كەسانە دەلىت كە دەچنە دۆزەخ: “قەت ئىو ە نەناسىو ە. لىم دوور بگەنەو ە، ئەى بەدكاران» (مەتا ۷: ۲۳). ئەوان بەدكارن، چونكە شەرىعەتى خودايان شكاندوو ە. يەكەم جار دژى خودا گوناھيان كروو ە، ئىنجا دژى مەوۆقەكان.

بۆيە شىلگىرى گوناھ لەو ە سەرەلەدەت كە گوناھ لەبارەى خودا ە دەلىت. خودا بى ئەندازە بەهادار و شايانى پىزە. بەلام گوناھ رىك پىچەوانەكىمان پى دەلىت. گوناھ باسى ئەو ەكات كە شتى دىكە لە خودا بەهادارتر و چىزبەخستەر. ئەمە ەتا چ رادەيەك جدىيە؟ جدىوونى تاوانىك ەتا رادەيەك بەپىي شان و شەوكتى كەسەكە و بىرپىزىكرن بە خزمەتەكەى برپارى لەسەر دەدرىت. ئەگەر كەسەكە بى ئەندازە شياو و پىزدار و جىگەى پەسەند بىت، ە خزمەتتىكى بى ئەندازە پىزدار و دەسەلاتدارى ەبىت، ئەوا پەتكرنەو ەى تاوانىكى زۆر مەترسیدارە و جىگەى قبول نىيە. بۆيە ئەو كەسە شايانى ئەو ەيە كە سزايەكى ەتاهەتايى بدرىت. توندى وشەكانى عىسا لەبارەى دۆزەخ ە زىادەپەوىكرن نىيە لەبەرەمبەر سووكايەتییەكى بچووكد، بەلكو وشەكانى عىسا شايەتى بەهاى ەتاهەتايى خودا ەردەخات لەگەل ئەو بىرپىزىيە زۆرەى كە گوناھى مەوۆقەكان ئەنجامى دەدەن.

دىارىي بەهادارىي ترس

كەواتە گوئى لە داواكارىيە پرونەكەى عىسا بگرە و لەو كەسە بترسە كە دەتوانىت گيان و جەستەت لە دۆزەخدا لەناوبەت. ەكو بەزەيەكى زۆر لەبەرچاۋى بگرە. بەراستى زۆر باشە كە عىسا ئاگادارمان دەكاتەو ە و ەكات ئاگامان لە توورپەيى داھاتووى خودا بىت. عىسا نە تەنھا ئاگادارمان دەكاتەو ە، بەلكو رزگاريشمان دەكات. ئەمە باشتىن كارىگەرى ترسە: خەبەرمان دەكاتەو ە و پىمان دەلىت كە پىويستمان بە ھاوكارىيە و بەرەو عىساي رزگارمان دەبات. رىگە بدە كە ترس ئەو كارىگەرىيەى لەسەر تۆ ەبىت و بەرەو عىسا ئاراستەت بكات كە بەو كەسانە دەفرموىت كە باوهرپان پىي ەيە: «مەترسە ئەى مىگەلى بچوو، چونكە باوكتان خۆشچالە شانشىنەكەتان بداتى» (لوقا ۱۲: ۳۲).

دواواکاری دوازدهیمه

به پړوخی پیروژ و راستی خودا بپه‌رسته

«به‌لام کاتیک دیت نه‌ویش که ئیستایه خواپه‌رسته راسته‌قینه‌کان به پړوخی پیروژ و راستی باوک ده‌په‌رستن، چونکه باوک داوای ئهم جوړه خواپه‌رستانه ده‌کات. خودا پړوچه و پیوښته ئه‌وانه‌ی ده‌په‌رستن به پړوخی پیروژ و راستی بپه‌رستن.» (یوحنا ۴: ۲۳-۲۴)

«ئینجا عیسا پښی فهرموو: ئه‌ی شه‌یتان لیم دوور بکه‌وه! چونکه نووسراوه: کړنوش بو یه‌زدانی په‌روه‌دگارت ده‌به‌یت و تنه‌ها ئه‌و ده‌په‌رستیت.» (مه‌تا ۱۰: ۴)

«ئهم گه‌له ههر به دم پړیم لږ ده‌گرن، به‌لام دلّیان لیم دووره. به‌خوړایی ده‌مپه‌رستن، تنه‌ها پاسپارده‌ی مروّفانه فیتری خه‌لک ده‌که‌ن.» (مه‌تا ۱۵: ۸-۹)

«که‌س ناتوانیت کویلايه‌تی دوو گه‌وره بکات، چونکه پړی له یه‌کټیکان ده‌بیتوه و ئه‌وه‌ی دیکه‌ی خوشده‌وټ، یان ده‌ست به یه‌کټیکانه‌وه ده‌گریټ و ئه‌وه‌ی دیکه پش‌تگوټی ده‌خات. ئیوه‌ش ناتوانن کویله‌ی خودا و پاره بن.» (مه‌تا ۶: ۲۴)

ههرکه‌سیک له‌م جیهانه‌دا شتیک ده‌په‌رستیت. هه‌موو خه‌لکی، له باوه‌پدارترین که‌سه‌وه هه‌تا ده‌گاته سیکیولارترین که‌س، شتیکان به‌لاوه زور به‌هاده‌ره که ژیانان له چواره‌دوری ئه‌و شته‌دا بنیاد ده‌نښ. ئه‌و شته‌ش ده‌کریټ خودا بیت و ده‌کریټ پاره بیت. به‌لام ئه‌وه‌ی که ده‌بیته هوټی په‌رستمان بریتیه له هیزی پالنه‌ری هه‌ندیک گه‌نجنه‌ی به‌هاده‌ره که ده‌بنه هوټی پیکه‌ننایی هه‌ست و خواست و بیروبوچوون و په‌فتارمان. له‌نیو ئهم ئه‌زموونی جیهانییه‌ی په‌رستندا، عیسا داوامان لی‌ده‌کات و ده‌فهرموټ: «به پړوخی پیروژ و راستی خودا بپه‌رستن» (یوحنا ۴: ۲۴). به واتایه‌کی دیکه، ئه‌زموونی په‌رستنت هاوتا بکه له‌گه‌ل راستی ده‌رباره‌ی خودا و پړیگه به پړوخی پیروژ بده که به‌خه‌به‌ر بیتوه و له پړیگه‌ی ئه‌و راستییه‌وه بجولینریت.

کاتیک دیت نه‌ویش که ئیستایه

کاتیک که عیسا ئه‌مه‌ی فهرموو، قسه‌ی له‌گه‌ل ژتیک ده‌کرد که له‌نزیک ناوچه‌که‌ی خوټی بوو. عیسا ئه‌وی خسته ژیر پرسپاره‌وه کاتیک که باسی شوینه‌کانی په‌رستنی سامیره‌یه‌کان و جوله‌که‌کانی کرد. ژنه‌که گوتی: «باوبا پیرانمان له‌م شاخه‌دا خودایان په‌رستوه، به‌لام ئیوه ده‌لښ ئورشه‌لیم ئه‌و شوینه‌یه که پیوښته په‌رستنی لږ بکریټ» (یوحنا ۴: ۲۰). عیسا وه‌لامی دایه‌وه و سه‌رنجی له‌سه‌ر ناوچه‌ی جوگرافیایی لادا و سه‌رنجی خسته سه‌ر شتیکي

زۆر سەرنجراکیش که رېک له و شوینەدا پرویدەدا. عیسا فەرمووی: «خانم، باوەرم پێ بکه، کاتیک دیت ئێوە باوک دەپەرستن، بەلام نە لەسەر ئەم شاخە و نە لە ئۆرشەلیم... بەلام کاتیک دیت ئەویش که ئیستایە خواپەرستە راستەقینەکان بە پۆچی پیرۆز و راستی باوک دەپەرستن، چونکه باوک داوای ئەم جوړە خواپەرستانە دەکات» (یۆحنا ۴: ۲۱، ۲۳). ئەووە ئایەتیکى زۆر توند و یەکلاکەرەو یە - گوتنى ئەووەی که بلیى کاتە که هاتوووە که ئەویش ئیستایە که پەرستن لە ئۆرشەلیم ئەنجام نادریت! عیسا مەبەستى چى بوو؟

عیسا بانگەشە سەرسامکەرەکی کرد و رایگەیاندا که ئەو مەسیحی چاوەروانکراوی جولەکه کانه. ژنە کهش پێی گوت: «دەزانم مەسیا دیت، که پێی دەگوترێ مەسیح، که ئەو هات هەموو شتیکمان پێی پادەگەینیت» (یۆحنا ۴: ۲۵). کهواتە کاتیک که عیسا فەرمووی «کاتە هاتوووە و ئیستایە که چیت لە ئۆرشەلیم خودا ناپەرستین، مەبەستى ئەووە بوو که شانیشینی مەسیح هاتوووە و گۆرانکارییەکی بنەرەتی لە شپۆزای پەرستنی خەلکیداروودەدات.

«ئەم پەرستگایە پرووخین، بە سێ رۆژ هەڵدەستینمەوه»

هۆکاری گوتنى ئەم وتە بەهادارە بۆ ئەووە دەگەرێتەووە که عیسا دەیویست خۆی جیگە پەرستگاگە بگرێتەووە. بە واتایەکی دیکە، ئەو شوینەى که خوداپەرستیان تیدا ئەنجام دەدا - ئەو شوینەى که لەمەولا تیدا خودا دەبینن - دەبێتە عیسا، نەک پەرستگای ئۆرشەلیم. عیسا بە چەندین رێگای جیاواز ئەم مەبەستەى گەیاندوووە. بۆ نمونە، لەنێو پەرستگادا هەستایەووە و فەرمووی «ئەم پەرستگایە پرووخین، بە سێ رۆژ هەڵدەستینمەوه» (یۆحنا ۲: ۱۹). ئینجا خەلکە که سەرسام بوون و گوتیان: «ئەم پەرستگایە بە چل و شەش سالی بنیاد نراوە، تۆ بە سێ رۆژ هەڵدەستینیتەوه» (یۆحنا ۲: ۲۱). بە واتایەکی دیکە، عیسا مەبەستى ئەووە بوو کاتیک که لەنێو مردووان هەڵدەستیتەوه، ئەو دەبێتە «پەرستگا» نوێیە که - شوینی نوێی بینینی خودا.

عیسا جارێکی دیکەش شتیکى سەرسامکەری وەکو ئەمەى فەرموو کاتى که پەخنەى ئەووەی لیگرا که بۆچی رێگە بە قوتابییهکانى دەدات گولە گەنم پڕوینن و لە پۆزى شەممەدا بیخۆن. عیساخ لە وەلامدا ئاماژەى بە داودی پاشای ئیسراییل کرد که نانى مالى خودای داووتە پیاووەکانى لەکاتیکدا ئەو نانه جگە لە کاهینەکان کەس بۆی نەبوووە بیخوات. عیسا داود و پیاووەکانى بەستەووە بە خۆی و پیاووەکانى، کاتیک که فەرمووی: «پیتان دەلیم، کەسێک لێرەیه که لە پەرستگا مەزنتەر» (مەتا ۱۲: ۶). بە واتایەکی دیکە، «مەسیحی کورپ داود لێرەیه، وە خۆی جیگەى پەرستگا دەگرێتەوه».

نە لەسەر ئەم شاخە و نە لە ئۆرشەلیم، بە لکو بە پړۆحی پیرۆز و راستی

کەواتە کاتیک کە عیسا بە ژنە سامیرەییە کە فەرموو: «کاتیک دیت ئەویش کە ئیستایە خواپەرستە راستەقینەکان بە پړۆحی پیرۆز و راستی باوک دەپەرستن»، مەبەستی ئەوە بوو کە پێگایەکی تەواوی نوێی پەرستنی خودا لە گەڵ هاتنی مەسیحدا هاتوو. چیتز لایەنی جوگرافیایی لە بەرچاو ناگیردریت: «ئێوە باوک دەپەرستن، بە لām نە لەسەر ئەم شاخە و نە لە ئۆرشەلیم». بە لکو ئەوەی کە وا دەکات لایەنی دەرەکی گرنج بێت، بریتیە لە لایەنی پړۆحی دەروونی: «خواپەرستە راستەقینەکان بە پړۆحی پیرۆز و راستی باوک دەپەرستن». راستییە پړۆحییەکانی «پړۆحی پیرۆز و راستی» جێگەی شوێنە دەرەکییەکانی سامیرە و ئۆرشەلیمیان گرتەوه. ئیستا شوێنی پەرستش گرنج نییە، بە لām ئەوە گرنجە ئاخۆ بە پێی پړۆحی پیرۆز و راستی خودا دەپەرستی، هەر و هە ئەوەی کە ئایا پړۆحی بە تەواوی لە لایەن ئەو پړۆحە و بە خەبەر هاتوو تەوه و جولاولە یان نە.

دەبیت هەموو پەرستشیتیک لە پێگەی عیسا و بۆ عیسا بێت

راستیە نوێیە سەرەکییە کە ئەوەیە کە ئیستا پەرستن لە پێگەی عیساوه ئەنجام دەدریت. عیسا پەرستگایە و ئیمە بەهۆیەوه خودا دەبینین. ئەمە راستە چونکە ئەو خوێنی خوێ لە پێناو «لێخۆشبوونی گوناھدار پەشت» (مەتا ۲۶: ۲۸) و «ژیانی خوێ لە پێناو کەسانیک زۆردا کردە قوربانی» (مەرقۆس ۱۰: ۴۵)، وە لە پێگەی لە خاچدان و هەستانەوهی لە نیو مردوو، ئیمە لە گەڵ خودا ئاشت کردووە (یۆحنا ۳: ۱۶، ۳۶). گوناھداران بە هیچ شێوەیە ک ناتوانن بە دروستی خودا بپەرستن ئەگەر بێتو خوێنی عیسا نەیتە ئیوان ئەوان و خوداوه.

هەر و هە ئیستا پەرستن لە پێگەی عیساوه پوودەدات، چونکە ئەو خوێ خودایە. ئەو تەنها ئیوانگری پەرستشی ئیوان ئیمە و باوکی ئاسمانی نییە؛ عیسا ئەو کەسە یە کە دەبیت بپەرستیت. عیسا راستەوخۆ و ناپراستەوخۆ فەرموویەتی کە دەبیت بپەرستیت. ئەو لە گوناھێ خەلکی خۆشبوو کە تەنها خودا دەتوانیت ئەو کارە بکات (مەرقۆس ۲: ۵-۱۱). ئەو پەرستنی لە لایەن قوتابیەکانیەوه قبوڵ کرد (مەتا ۱۴: ۳۳؛ ۲۸: ۹). بانگەشە ئێوەی کرد کە هەمیشە لە گەڵ خودا ژیاو: «راستی راستیتان پێ دەلێم، پێش ئەوەی ئیبراھیم لە دایک بێت، من هەم» (یۆحنا ۸: ۵۸). فەرمووی کە لە گەڵ باوکدا یە کە: «ئەوەی منی بینیوە باوکی بینیوە» (یۆحنا ۱۴: ۹). «من و باوک یە کین» (یۆحنا ۱۰: ۳۰). لەبەر ئەوە هەموو کەسێک دەبیت «هەموو پێزی کۆرە کە بگرن وەک چۆن پێزی باوک دەگرن» (یۆحنا ۵: ۲۳). هەر بۆیە هەموو ئەوانە ی کە لە راستیدا خودا پەرستی دەکەن، دەبیت عیسا بپەرستن و لە پێگەی عیساوه پەرستش بکەن. چونکە «ئەوەی پێزی کۆرە کە نەگری، پێزی باوکیش ناگری کە ناردوویەتی» (یۆحنا ۵: ۲۳).

پەرستن به پړوخی پیرۆز

دهسته واژه‌ی «به پړوچ» واتای چیه؟ (پوځه نا ۴: ۲۳) ده‌لټ: «کاتیک دټ ټویش که ټیستایه خواپهرسته راسته‌قینه‌کان به پړوخی پیرۆز و راستی باوک ده‌پهرستن، چونکه باوک داوای ټهم جوړه خواپهرستانه ده‌کات». هه‌ندیک له وه‌رگیره‌کان ټهم پړوچه به پړوخی خودا ده‌زانن. به‌لام من پټم وایه ټهم پړوچه ده‌گه‌رټه‌وه بو پړوخی خو‌مان. به‌لام پټده‌چټ ټهم دوو وه‌رگیرانه جیاوازه، له بیروهرزی عیساوه دوو نه‌بووټ. له (پوځه نا ۳: ۶) دا، عیسا به شیوه‌یه‌کی زور جوان پړوخی خودا و پړوخی ټیمه به یه‌که‌وه ده‌به‌ستټه‌وه. عیسا ده‌فه‌رموټ: «ټه‌وه‌ی له پړوخی خودا له‌دایکبووه، پړوچه». به واتایه‌کی دیکه، هه‌تا پړوخی پیرۆز له‌رټگه‌ی له‌دایکبوونه‌وه‌ی ژیانټکی نوټ پړوچمان نه‌بوژټټه‌وه، پړوچمان ټه‌وه‌نده‌مردوو و ناچالاکه که ته‌نانه‌ت به پړوچیش دانازیټ. ټه‌وه‌ی که له پړوچ له‌دایکبووه، پړوچیک‌ی زیندوو. که‌واته کاتیک که عیسا ده‌فه‌رموټ باوه‌پداره راسته‌قینه‌کان باوکی ټاسمانی «به پړوچ» ده‌پهرستن، مه‌به‌ستی ټه‌وه‌یه که پهرستنی راسته‌قینه‌له‌و پړوچانه‌وه سه‌رچاوه ده‌گرن که له‌رټگه‌ی بووژانه‌وه‌ی پړوخی خوداوه زیندوو و چالاک کراون.^۹

ټهم پړوچه ده‌ورټکی سه‌ره‌کی هه‌یه له‌پهرستندا، به‌جوړټیک که ټه‌گه‌ر نه‌پټ، پهرستنه‌که‌ت مردوو و سوودی نییه. عیسا ده‌فه‌رموټ: «ټهم گه‌له‌هه‌ر به‌ده‌م رټزم لټ ده‌گرن، به‌لام دلټان لټم دووره. به‌خوړایی ده‌مپهرستن» (مه‌تا ۱۵: ۸-۹). دل و پړوچیک‌ی چالاک و زیندوو و په‌یوه‌ست به‌خودا، زور گرنه‌گه. عیسا پهرستنی راسته‌قینه‌به‌پړوخی پیرۆز و راستی به‌راورد ده‌کات به‌پهرستنی ده‌ره‌کی که تیشک ده‌خاته سه‌ر سامیره و ټورشه‌لیم. ټه‌وه‌ی که وا ده‌کات ټهو پهرستنه‌راسته‌قینه‌بټ، ته‌نها ټه‌وه‌نییه که می‌شکی پهرستنه‌که له‌راستی عیسا تیده‌گات، به‌لکو ټه‌وه‌ی که پړوخی پهرستنه‌که‌ش به‌خه‌به‌ر دټه‌وه و راستیه‌که‌ی می‌شک کاریگه‌ری ده‌خاته سه‌ری. که‌سټیک که هیچ هه‌ست و سوژټکی به‌رامبه‌ر خودا نییه و له‌رټگه‌ی راستی عیساوه به‌خه‌به‌ر نه‌هاتوو، ټه‌وا به‌پړوچ و راستی خودا‌پهرستی ناکات. وه‌ټهو که‌سه‌ی که هه‌ست و سوژټکی زوری هه‌یه به‌لام له‌سه‌ر بوچوونی هه‌له‌سه‌ر خودا بنیات نراوه، ټه‌وا به‌پړوچ و راستی خودا‌ناپهرستن. عیسا داوای هه‌ردووی ده‌کات: به‌پړوچ و راستی خودا‌پهرستی بکه.

ته‌واوی ژیان پهرستنه

یه‌کټیک له‌واتاکانی ټهم پهرستنه ټه‌وه‌یه که به‌سه‌ر هه‌موو ژیاندا جټبه‌جټ ده‌بټ، له‌گه‌ل خزمه‌تی پهرستنی هاوبه‌شی باوه‌پداران. جه‌وه‌ه‌ری پهرستن پشت ده‌به‌ستټ به

a ټهم چند دټره، له‌م په‌رتووه‌کی دیکه‌ی نو‌سه‌ره‌وه وه‌رگیراوه:

John Piper, Desiring God: Meditations of a Christian Hedonist, revised and expanded edition (Sisters, Ore.: Multnomah, 2003), 82.

بینینی راسته‌قینه‌ی می‌شکمان و هه‌ست و سوژی راسته‌قینه‌ی پ‌ۆحمان بۆ خودا. ئه‌مه‌ش واتای ئه‌وه‌یه کاتیک که به‌های خودا له پ‌یگه‌ی گوشتار یان کرداره‌وه درده‌خه‌ین که له پ‌ۆحیکه‌وه هه‌ل‌ده‌قوڵیت که خودای زۆر خوش‌ده‌وێت، ئه‌وا به پ‌ۆح و راستی خودا ده‌په‌رستین. گرنگ نییه له کوێن، ده‌کریت له‌سه‌ر ئیش بین یان له مال یاخود کلێسا بین. ئه‌وه‌ی که گرنگه ئه‌وه‌یه که ئیمه شکۆی خودا له عیسادا ده‌بینین (راستی)، وه له هه‌موو شتیکی دیکه‌مان زیاتر خوش‌ده‌وێت (پ‌ۆح)، ئینجا زیاده‌که‌ین کاتیک که له هه‌لسوکه‌وته‌کانه‌ماندا خوشه‌ویستییه‌کی قوربانی ئاسا نیشان که‌سانی دیکه ده‌ده‌ین. هه‌ندیک شتی دیکه هه‌ن که جوانی خودا زیاتر درده‌خه‌ن. بۆیه، بۆ شوێنکه‌وتووانی مه‌سیح، ته‌واوی ژیان ده‌بێت له‌م جوړه‌ په‌رسته‌ پ‌یکه‌تبیّت.

ئهم باب‌ه‌ته زۆر جوان روون کراوه‌ته‌وه له پ‌یگه‌ی ئه‌و په‌یوه‌ندییه‌ی که عیسا له‌نیوان په‌رستنی خودا و خزمه‌ت‌کردنی خودا دروستی کردوو. کاتیک شه‌یتان هه‌ولێ دا عیسا تووشی وه‌سوه‌سه‌ بکات، له وه‌لامدا فه‌رمووی: «ئهی شه‌یتان لێم دوور بکه‌وه! چونکه نووسراوه: ک‌رن‌ۆش بۆ یه‌زدانی په‌روه‌ردگارت ده‌به‌یت و ته‌نها ئه‌و ده‌په‌رستیت (ته‌نها خزمه‌تی ئه‌و ده‌که‌یت)» (مه‌تا ۴: ۱۰). به‌گشتی خزمه‌ت‌کردن له‌گه‌ڵ په‌رستندا ده‌هات که نیشانه‌ی خزمه‌تی ده‌ره‌کی ئایینییه له په‌رستگادا. به‌لام ئیستا عیسا په‌رستگایه. چۆن «خزمه‌تی» په‌رستن گۆرانکاری به‌سه‌ردا هات؟

ناتوانیت خزمه‌تی خودا و پاره‌ بکه‌یت

له مه‌تا (۶: ۲۴) دا وینه‌یه‌کی بچووکی واتای خزمه‌ت‌کردنی خودا ده‌بینین. عیسا ده‌فه‌رموێت: «که‌س ناتوانیت کۆیلا‌یه‌تی (خزمه‌تی) دوو گه‌وره‌ بکات، چونکه‌ رقی له یه‌کیکیان ده‌بێته‌وه و ئه‌وه‌ی دیکه‌ی خوش‌ده‌وێت، یان ده‌ست به یه‌کیکیانه‌وه ده‌گریت و ئه‌وه‌ی دیکه‌ پ‌شتگوێ ده‌خات. ئیوه‌ش ناتوانن کۆیله‌ی خودا و پاره‌ بن». شته سه‌رسامکه‌ره‌که لێره‌دا ئه‌وه‌یه که خزمه‌ت‌کردنی خودا به خزمه‌ت‌کردنی پاره‌ به‌راورد کراوه. به‌لام تۆ چۆن خزمه‌تی پاره‌ ده‌که‌یت؟ بێگومان یارمه‌تی پاره‌ ناده‌یت، هه‌روه‌ها پ‌یداویستییه‌کانی پاره‌ دا‌بین ناکه‌یت. تۆ خزمه‌تی پاره‌ ده‌که‌یت کاتیک که ئه‌وه‌نده‌ت خوش‌ده‌وێت که ته‌واوی ژیا‌نت بۆ سوود‌ه‌رگرتن له‌و شتانه‌ ته‌رخان ده‌که‌یت که پاره‌ ده‌توانیت بۆت ئه‌نجام بدات.

عیساش باسی هه‌مان شت ده‌کات که دێته سه‌ر خزمه‌تی په‌رستن. ئیمه یارمه‌تی خودا ناده‌ین یان پ‌یداویستییه‌کانی دا‌بین ناکه‌ین: «کو‌ری مرۆف نه‌هاتوو‌ه تا‌کو خزمه‌ت بک‌ریت» (مه‌رق‌ۆس ۱۰: ۴۵). ئیمه خزمه‌تی خودا ده‌که‌ین کاتیک که به‌پاده‌یه‌ک خوشمان ده‌وێت که ته‌واوی ژیا‌مان بۆ سوود‌ه‌رگرتن له‌و شتانه‌ دا‌بین ده‌که‌ین که خودا ده‌توانیت بۆمان

ئەنجام بدات. وه به پېچەوانه‌ی پاره‌وه، ئه‌وه‌ی كه خودا ده‌توانیت بۆمان ئەنجام بدات كه له هه‌موو شتیکی دیکه به‌هادرتره، ئه‌وه‌یه كه ده‌بیته هه‌موو ئه‌و شتانه بۆمان كه رۆژیک له رۆژان خۆزگه‌مان بۆ خواستوه.

به‌های بێ ئەندازه‌ی خودا له مه‌سیحدا

كه‌واته، ته‌واوی ژيان له خزمه‌ت‌کردنی خودا پیکهاتوه. واته، هه‌موو ژيانمان پیکهاتوه له ئاره‌زوومان بۆ زیاد‌کردنی ئەزموومان له ئه‌وپه‌ری به‌های خودا له عيسادا. كه‌واته، ئيمه له‌و شوينه‌دا كۆتایی پێدینین، كه ده‌ستپێده‌کەین. هه‌موو جیهان، له باوه‌ردارترین كه‌سه‌وه هه‌تا ده‌گاته سێکیولارترین كه‌س، شتیکیان به‌لاوه زۆر به‌هادره كه ژيانمان له چوارده‌وری ئه‌و شته‌دا بنیاد ده‌نێن - ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ئه‌مه بيمه‌به‌ست رووبدات. عيسا داوا ده‌کات كه هه‌موو كه‌سێك ژيانمان له ده‌وری به‌های نه‌براه‌ی خودا له عيسادا بنیات بنێت. سه‌رنجی ئه‌و شته‌ بده كه ده‌په‌رستیت. ئینجا داوا له عيسا بکه كه چاوت بکاته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی به‌های بێ ئەندازه‌ی خودا ببینیت و بۆ ئه‌وه‌ی رۆحت به‌خه‌به‌ر بێنێته‌وه تاكو ئه‌وت له هه‌موو كه‌س و شتیکی دیکه زیاتر خۆش بویت.

داواکاری سیژدهیه

هه‌میشه نوێژ و نزا بکه و هه‌رگیز بیهیوا مه‌به

«عیسا ڤه‌وونه‌یه‌کی بۆ هه‌ینانه‌وه که پێویسته هه‌میشه نوێژ بکه‌ن و وره به‌رنه‌ده‌ن.» (لوقا ۱۸: ۱)

«نوێژ بکه‌ن بۆ ئه‌وانه‌ی ده‌تانچه‌ه‌وسینه‌وه.» (مه‌تا ۵: ۴۴)

«تۆ کاتیک نوێژ ده‌که‌یت، برۆ ژووره‌که‌ت و ده‌رگا له‌سه‌ر خۆت داخه‌، نوێژ بکه‌ بۆ باوکی نه‌بیزاوت. باوکیشته که هه‌موو نه‌یینه‌که ده‌بینیت، پاداشت ده‌داته‌وه.» (مه‌تا ۶: ۶)

«کاتیک نوێژ ده‌که‌ن، وه‌ک بته‌رستان ئه‌وه‌نده وشه‌کان دووباره مه‌که‌نه‌وه، چونکه‌ وا ده‌زانن به‌ ژۆر گوتیان گوێیان لێ ده‌گیریت. له‌به‌ر ئه‌وه‌ وه‌ک ئه‌وان مه‌بن، چونکه‌ باوکێان ده‌زانیت پێویستیان به‌ چیه‌، پێش ئه‌وه‌ی داوای لێ بکه‌ن.» (مه‌تا ۶: ۷-۸)

«به‌لام ئێوه به‌م شیوه‌یه نوێژ بکه‌ن و بلێن: ئه‌ی باوکمان له‌ ئاسمان، با ناوت پیرۆز بیت» (مه‌تا ۶: ۹)

«داوا له‌ خاوه‌نی دروینه‌ بکه‌ن تاكو سه‌پان بۆ دروینه‌که‌ی بنیڕیت.» (مه‌تا ۹: ۳۸)

«باوک که له‌ ئاسمانه‌، چه‌ند زیاتر پۆچی پیرۆز ده‌داته ئه‌وانه‌ی داوای لێ ده‌که‌ن.» (لوقا ۱۱: ۱۳)

«داوا بکه‌ن وه‌ریده‌گرن، تاكو خۆشیه‌که‌تان ته‌واو بیت.» (یوحنا ۱۶: ۲۴)

«هه‌رچیه‌ک به‌ ناوی منه‌وه داوا بکه‌ن ده‌یکه‌م، تاكو باوک له‌ کوره‌که‌دا شکۆدار بیت.» (یوحنا ۱۴: ۱۳)

عیسا ده‌یه‌وێت گه‌لێکی نوێژکه‌ر بنیات بنیّت. داواکارییه‌ی پرونه‌ و بابته‌که‌ ئه‌وه‌نده‌ گرنکه‌ که پیمان ده‌لێت بۆچی و چۆن و بۆکی و چ جوریک نوێژ و نزا بکه‌ین. وه‌ له‌گه‌ڵ ئه‌وه‌ی که پیمان وایه‌ که کۆری خودا له‌سه‌رووی ئه‌وه‌یه که پێویستی به‌ نوێژی ئێمه‌ بیت، به‌لام وه‌کو مرقۆچکی ته‌واو ڤه‌وونه‌یه‌که‌مان بۆ داده‌نیت که له‌سه‌ری برۆین کاتیک که به‌یانان به‌ مه‌به‌ستی نوێژکردن زوو له‌ خه‌و هه‌لده‌ستیت (مه‌رقۆس ۱: ۳۵). وه‌ به‌داوای ده‌رفه‌تیکدا ده‌گه‌ڕیت که به‌ ته‌نها نوێژ بکات (مه‌تا ۱۴: ۲۳) و هه‌ندی کات ته‌واوی شه‌وی له‌ نوێژکردندا به‌سه‌ر ده‌بات (لوقا ۱۲: ۶)، هه‌روه‌ها له‌ کۆتاییدا له‌پێگه‌ی نوێژکردنه‌وه‌ خۆی بۆ ئازارچه‌شته‌که‌ی ئاماده‌ ده‌کات.

بۆچی؟ بۆ شکۆی خودا

بۆچی عیسا پێی وابوو که نوێژکردن بۆ شوێنکه‌وتووani گرنکه‌؟ هۆکاره‌که‌ی ئه‌وه‌یه که نوێژکردن هاوته‌ریبه‌ له‌گه‌ڵ دوو ئامانجی مه‌زن که خودا عیسای به‌ مه‌به‌ستی ئه‌نجامدانی

ناردە سەر زەوى: شكۆى خودا و خوشى و دلشادىي ئىمە. عيسا لە (يۆحەنا ۱۴: ۱۳) دا فرەمووى: «هەرچىيەك بە ناوى منەو دەوا بەكەن دەيكەم، تاكو باوك لە كۆرەكەدا شكۆدار بىت». خودا بەتايىبەتى نوێژى داناوە بۆ ئەوێ كاملى و تەواوىيى خوێ و پىداووستى ئىمە دەربخات. نوێژکردن خودا شكۆدار دەكات، چونكە ئىمە وەكو كەسێكى تىنوو نیشان دەدات و خودا وەكو كانىيەكى سازگار.

عيسا شارەزای سپارەى زەبوورەكان بوو و (زەبوورەكان ۵۰: ۱۵)ى خوێندەو كە خودا وەكو عيسا فرەمان دەدات كە داواى يارمەتى بكەين و دەريدەخات كە ئەمە دەبىتە هۆى شكۆدارکردنى خودا: «لە پۆژى تەنگانەدا نزام بۆ بكە، دەربازت دەكەم و شكۆدارم دەكەيت». نوێژ پىگای پەيوەندى نىوان ئىمە و خودايە، وە ئەوێش پوونە كە ئىمە هاوكارىيە وەردەگرين و ئەویش شكۆمەندى وەردەگریت. عيسا فرەمووى كە هاتووە بۆ ئەوێ باوكى شكۆدار بكات. «مەن لەسەر زەوى شكۆدارم كردیت بە تەواوکردنى ئەو كارەى پىت دابووم» (يۆحەنا ۱۷: ۴). بەشێك لەو كارەى كە خودا بە عيسا بەخشیبوو، ئەو بوو كە قوتايىيەكانى فێر نوێژکردن بكات، چونكە كاتيك بە ناوى عيسا نوێژ دەكەين «باوك لە كۆرەكەدا شكۆدار دەبىت» (يۆحەنا ۱۴: ۱۳).

بۆچى؟ بۆ خوشى و دلشادىي ئىمە

هۆكارىيەكى دىكەى هاتنى عيسا بۆ خوشى و دلشادىي ئىمە بوو. هەموو ئەوێ كە عيسا پايگەيانە و بلاوى كردەو بۆ ئەو بوو كە لەدەست بكوژانى هەتاهەتايى خوشى و دلشادىي پزگارمان بكات و پرمەن بكات لە تاكە خوشىيەك كە هەتاهەتايىيە و دەمىيىتەو - كەو ئەویش خوشى و دلشادىيە بەهۆى خوداو. «ئىستاش دىمە لاى تو، بەلام لە جيهاندا باسى ئەمە دەكەم، تاكو شادى ميان بە تەواوى لە خوێاندا هەبىت» (يۆحەنا ۱۷: ۱۳). يەكێك لە بەربلاوترين فێرکردنەكانى عيسا بۆ خوشى و شادىي ئىمە برىتى بوو لە فێرکردن دەربارەى نوێژ و نزاكردن، وە ئامانجەكەى زۆر پوون و ئاشكرا بوو: خوشى و شادىي ئىمە. «هەتا ئىستە بە ناوى منەو هېچتان داوا نەكردوو. داوا بكەن وەريدەگرن، تاكو خوشىيەكەتان تەواو بىت» (يۆحەنا ۱۶: ۲۴). سەرسامترین شت دەربارەى نوێژکردن، وەكو عيسا داواى دەكات، بۆ ئەوێيە كە بەتەواوى شكۆى خودا و خوشىيى ئىمە مسۆگەر بكات. ئەمانە هۆكارى هاندانى زۆر گەورەن بۆ ئەوێ كە گوێرايەلىيە داواكارىيەكەى عيسا بين كە «هەمىشە ... نوێژ بكەين و ورە بەرنەدەين» (لوقا ۱۸: ۱). هۆكارى دىكەى هاندانى بەمانە زىاد كرد، چونكە حەز دەكات كە ئىمە لە نوێژ و نزاكەماندا زياتر ئومىدوا بين. بۆ نموونە دەفەرەمۆيت: «باوكتان دەزانىت پىويستىتان بە چىيە، پىش ئەوێ داواى لى بكەن»

(مه تا ۸: ۶). ئەم ئايەتە پېمان دەلېت كە پېويست ناكات وشە و دەستەواژەى خواناسانە بۆ نوڭزەكانمان زىاد بكەين بە ئومىدى ئەوەى سەرنجى خودا بۆ لای خۆمان پابكىشين. ئەو باوكى ئاسمانىيە و گرنگيمان پى دەدات و ھەموو شتىك دەزانىت. ئەو وەلامان دەداتەو. ئىنجا عيسا تىشك دەخاتە سەر ئامادەىى خودا بۆ وەلامدانەو ھەمان بە بەراوردكردى بە باوكىكى مروفانە، بەلام پرونى دەكاتەو كە خودا زۆر لە باوكى مروفانە پەرۆشترە بۆ وەلامدانەو ھەمان.

«داوا بكەن، پىتان دەدرىت. بگەپىن، دەدۆزنەو. لە ھەرگا بدەن، لىتان دەكرىتەو، چونكە ھەر كەسىك داوا بكات، وەرەگريت. ئەوەى بگەپىت، دەدۆزىتەو. ئەو ھەش لە ھەرگا دەدات، لىتى دەكرىتەو. كى لە ئىو ھەر كە كوپەكەى داواى نانى لى بكات، بەردى دەداتى؟ يان داواى ماسى لى بكات، ماری دەداتى؟ جا ئىو كە خراپىن، بزەن شتى باش بدەنە مندالەكانتان، باوكتان لە ئاسمان چەند زياتر شتى باش دەداتە ئەوانەى داواى لىدەكەن!» (مه تا ۷: ۷-۱۱).

كەواتە لە وەلامى ئەوەى كە بۆچى دەبىت نوڭز بكەين، عيسا دەفەرمويىت: لەبەر ئەوەى كە خودا بە پەرۆشە كە گووى لە نوڭزەكانمان بگريت و وەلامان بداتەو - كە ئەمەش جىگەى سەرسامى نىيە، چونكە نوڭز و نزا بۆ ئەو ھەى كە شكۆى خودا مەزن نیشان بدات لە كاتىكدا خۆشى و شادى ئىمە مسۆگەر دەكات.

چۆن؟ بە سادەى

كەواتە چۆن نوڭز بكەين؟ ئامادەىى خودا بۆ وەلامدانەو و زانىارىي تەواوى دەربارەى ئەو ھەى كە پېويستمانە پىش ئەو ھەى داواى بكەين، واتاى ئەو ھەى كە دەبىت بە سادەى نوڭز بكەين و خۆمان لە دووپاتكردەو ھە پەريزين كە نىشانى دەدات خودا بە وشە بىزاركەر و دووبارەكانى تۆ دەجووليت. «كاتىك نوڭز دەكەن، ھەك بپەرستان ئەو ھەندە وشەكان دووبارە مەكەنەو، چونكە وادەزان بە زۆر گوتيان گوڤيان لى دەگريت. لەبەر ئەو ھەك ئەوان مەبن، چونكە باوكتان دەزانىت پېويستىتان بە چىيە، پىش ئەو ھەى داواى لى بكەن» (مه تا ۶: ۷-۸).

چۆن؟ بە بەردەوامى

سادەى واتاى ئەو ھە ناگەيەنىت كە نوڭز و نزا ھىچ بەردەوامى و نەزمىكى تىدا پەپرەو ناكريت. لەراستىدا عيسا داواى لىكردووين كە بەردەوام بىن لەسەر نوڭزەكانمان، وە ئەگەر پېويست بكات لە كاتىكدا لەپىناوى شكۆمەندى ئەودا ھەولى راستودروست بوون دەدەين

(لوقا ۱۱: ۵-۸؛ ۱۸: ۱-۸). ئامانجەكە ئەو نىيە كە لە كۆتايىدا خودا بېيىنە دەنگ، بەلكو برىتييە لە كەشفكردن و دەرختى داناىى خودا لە رېگەى نوپىزى پشودرېژ و لەسەرخوۋە سەبارەت بە شېۋاز و كاتى وەلامدانەوھى نوپىزەكانت. ئەو بە پەرۋشە كە يارمەتى پۆلەكانى بدات و ناوى خۆى شكۆدار بىكات. ئەو لە ئىمە باشتر دەزانىت كە چوڭ و كەى وەلامى نوپىزەكانمان بداتەوھ. بۆيە بەردەوامبوۋمان لە نوپىز و نزا دەرىدەخات كە متمانەمان بە خودايە وەكو تاكە ئومىدەمان و بەپىى داواكارى و بەردەوامبوۋن و پايدەدارىمان لە باشترىن كات و بە باشترىن شېۋە وەلامان دەداتەوھ.

چوڭ؟ لە رېگەى مردنى عىسا و بە ناوى ئەوھوھ

ئەو متمانەيەى كە لە نوپىزدا ھەمانە، بەھۆى چاكە و باشەى عىساوھى. ئەو تەنھا فېرى نوپىز و نزاى نەكردىن، بەلكو لەپىناو ئىمەدا مرد و ھەستايەوھ بۆ ئەوھى رېگرييە مەھالەكانى بەردەم نوپىزكردن لىبات: بەبى مردنى عىسا، گوناھەكانمان نابەخشرىن (مەتا ۲۶: ۲۸) و توورپەىى خودامان ھەر لەسەر دەمىنىت (يۆھنا ۳: ۳۶). لەو بارودۆخەدا دەرگىت چاۋەرپىى ھىچ وەلامىك لە خودا نەكەين. بۆيە، عىسا بناغەى ھەموو نوپىز و نزاكەمانە. لەبەر ئەمەيە كە فېرمان دەكات بە ناوى ئەو نوپىز بىكەين. «ھەرچىيەك بە ناوى منەوھ داوا بىكەن دەيكەم، تاكو باوك لە كورەكەدا شكۆدار بىت» (يۆھنا ۱۴: ۱۳؛ بەرۋاردى بىكە بە يۆھنا ۱۶: ۲۳-۲۴). ئەوھى كە لە كۆتايى ھەموو نوپىزىكدا دەلىين «بە ناوى عىساى مەسىح» شتىكى باو و كەلتورى نىيە، بەلكو دووپاتكردنەوھى باۋەرمانە بە عىسا وەكو تاكە ئومىدەمان بۆ گەيشتن بە خودا.

چوڭ؟ بە باۋەرپەوھ

ئەمە دەرىدەخات كە عىسا بەدلىيايەوھ دەيەوئ بە باۋەرپەوھ نوپىز بىكەين «ھەرچى لە نوپىزدا بە باۋەرپەوھ داۋاى بىكەن، وەرىدەگرن» (مەتا ۲۱: ۲۲؛ بەرۋاردى بىكە بە مەرقۇس ۱۱: ۲۴). ھەندى كەس ئايەتى وەكو ئەمەيان ھىناوھ و كروويانە بە بيروبوچوۋنى ئەرىتى. ئەو كەسانە باۋەرپەوھ وايە كە ئەگەر متمانەى تەواۋمان بە خۆمان ھەبىت كە شتىك پرودەدات، ئەوا بەدلىيايەوھ پرودەدات. بەلام ئەوھ دەبىتە باۋەر بە باۋەرمان. كاتىك عىسا فېرمان دەكات كە چوڭ بە باۋەر «شاخ بىجوۋلىين»، بە تايەتى دەفەرموئ: «باۋەرپەوھ بە خودا ھەبىت» (مەرقۇس ۱۱: ۲۲). بىگومان كاتى و ھەيە كە خودا پىمان دەلىت و بۆمان پروون دەكاتەوھ كە كارىكى ديارىكراو ئەنجام بدەين. لەو كاتەدا دەتوانىن متمانەى تەواۋمان بە خۆمان ھەبىت كە رېك ئەو شتە دېتە دى كە ئەو فەرمانى ئەنجامدانى پى داوين. عىسا لەم بارەوھ دەفەرموئ: «ھەموو ئەوھى داۋاى دەكەن و نوپىزى بۆ دەكەن، باۋەر بىكەن

که وهرتانگرتووه، بۆتان ده‌بیت» (مهرقۆس ۱۱: ۲۴). ئه‌وه خودایه که ئه‌نجامی ده‌دات، وه باوه‌رمان پشت به‌و و خواستی ئاشکراکرای ده‌به‌ستیت. ئه‌گه‌رنا ئیمه ده‌بینه‌خودا، وه به‌پیی خواستی ئیمه گه‌ردون به‌پۆه ده‌بات نه‌ک هی خۆی.

عیسا ڕوونی کردووه‌ته‌وه که جوړیک له‌فیلته‌ر هه‌یه ده‌بیت نوێژه‌کانه‌مان به‌ناویدا برۆن بو‌ئوه‌ی دُنیا بین له‌وه‌ی که له‌گه‌ڵ ویست و خواستی یه‌زداندا ده‌گونجین. «ئه‌گه‌ر به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بن و وته‌کانم له‌ناختان بچه‌سیپت، هه‌رچییه‌کتان ده‌وی داوای بکه‌ن بۆتان ده‌بیت» (یوحنا ۱۵: ۷). لێره‌دا به‌لینه‌که‌ی عیسا زۆر ڕوونتره له (مهرقۆس ۱۱: ۲۴). ئایا عیسا به‌دار می‌وی خۆمان ده‌زانین که هه‌موو شتی‌کمان بو‌ده‌سته‌به‌ر ده‌کات؟ ئایا وشه‌کانی دَل و می‌شکمان پڕ ده‌که‌ن بو‌ئوه‌ی بزاین چۆن به‌پیی دانایی ئه‌و نوێژ بکه‌ین؟ نوێژکردن به‌باوه‌رپه‌وه هه‌میشه واتای ئه‌وه ناگه‌یه‌نیت که ده‌بیت دُنیا بین له‌وه‌ی که ئه‌و شته‌ی داوای ده‌که‌ین دیته‌دی. به‌لام هه‌میشه واتای ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نیت که به‌هۆی عیساوه ئیمه متمانه به‌خودا ده‌که‌ین که گوئی لیمان ده‌بیت و یارمه‌تیمان ده‌دات به‌و جوړه‌ی که به‌لایه‌وه باشتینه. له‌وانه‌یه ئه‌مه‌ش واتای ئه‌وه بدات که ئه‌و شته‌مان پئی ده‌به‌خشیت که داوای ده‌که‌ین یان شتیکی باشتیمان پئی ده‌دات. ئایا باوکێک به‌رد به‌منداله‌که‌ی ده‌دات ئه‌گه‌ر داوای نان بکات؟ هه‌روه‌ها نانێکی‌شی پئی نادات که که‌پرۆوی کردیت. له‌وانه‌یه کێکی پئی بدات. هه‌ندێ کات وه‌لامه‌کانی خودا تووشی سه‌رمامیمان ده‌کات. هه‌ندێ کاتی دیکه‌ش له‌شروب و ده‌رمان ده‌چن نه‌ک خواردن و باوه‌رمان تاقی ده‌که‌نه‌وه که ئه‌م ده‌رمانه‌ پێک ئه‌و شته‌یه که ده‌مانه‌وێت.

چۆن؟ نه‌ک بو‌ستایشی که‌سانی دیکه

به‌پیی هه‌موو ئه‌وه‌ی که باسمان کرد، ده‌بیت ئه‌وه بزاین که پاداشتی نوێژکردن له‌خوداوه دیت، نه‌ک مرۆف. به‌لام عیسا نیشانه‌مان ده‌دات که دلی مرۆف ده‌توانیت کارێکی زۆر جوانی خودایی به‌ئاراسته‌ی مرۆفانه‌دا ببات و خراپی بکات. ئه‌و ئاگادارمان ده‌کاته‌وه و ده‌فه‌رموێت:

«کاتیک نوێژ ده‌که‌ن وه‌ک دوو‌رووان مه‌بن، چونکه ئه‌وان هه‌ز ده‌که‌ن به‌پیه‌وه له‌که‌نیشته‌ و سووچی شه‌قامه‌کان نوێژ بکه‌ن، بو‌ئوه‌ی خه‌لکی بیانی‌بن. راستیتان پئی ده‌لیم: ئه‌وانه پاداشتی خۆیان وهرگرتووه. به‌لام تو‌ کاتیک نوێژ ده‌که‌یت، برۆ ژووره‌که‌ت و ده‌رگا له‌سه‌ر خۆت داخه، نوێژ بکه بو‌باوکی نه‌بیزاوت. باوکیشته که هه‌موو نه‌ینییه‌ک ده‌بینیت، پاداشته‌ ده‌داته‌وه» (مه‌تا ۵: ۶-۷).

عیسا رقی له‌دوو‌روویه - وا خۆت ده‌ربخه‌یت که خودات خۆشه‌وێت، له‌کاتیکدا

ئەوھى كە خوشدەھوئىت برىتییە لەو ستایشەى كە مەرفەكان پىت دەبەخشن. عىسا وشەى زۆر زېر و توند دژى دوو پرووھكان بەكاردىتت. بەم جۆرە ناوزەدى كردن: «پۆلەكانى دۆزەخ، پىنمايىكارى كوێر، پىر لە چاوپنۆكى و خۆپەرستى، گۆپى سىپىكراو» (مەتا ۲۳: ۱۵، ۲۴، ۲۵، ۲۷). داواكارىيەكە ھەلە ھەلناگرىت: «» (لوقا ۱۲: ۱). ئامانجى نوێژ و پۆژوو و سوپاسگوزارى دەبىت ئەمە بىت (مەتا ۶: ۱-۴، ۱۶-۱۸): پىزگرتن لە خودا و خوشويستنى بەو جۆرەى كە ھەيە؛ شوین ستایش و پىزانىنى كەسانى دىكە مەكەوھ. وە لە ھەمووى گىرنگىر ئەوھىيە كە كارىكى وەكو نوێژ كە بەھۆيەو پىز لە خودا دەگرىن نابىتە كارىكى دوو پرووانەى مەرفەكانە.

بۆ كى؟

عىسا داوامان لى دەكات كە نوێژ بۆ كى بكەين؟ بىگومان بۆ خۆمان. نەك لەبەر ئەوھى كە شايانى ئەوھىين، چونكە نوێژ و نزا ھىچ پەيوەندىيەكى بە شايانبونەوھ نىيە. ئەوھ ھەمووى بەزەيى خودايە. ئىمە نوێژ بۆ خۆمان دەكەين، چونكە لاوازين. ئىمە بە ئاسانى تووشى گوناھ دەبين و بە مەبەستى بەردەوام بوون لە گوپرايەلبوومان، بەتەواوى پشت بە نىعمەت دەبەستين. عىسا فەرمووى كە بەم جۆرە نوێژ بكەين: «مەمانخەرە تاقىكردنەوھ، بەلكو پىزگارمان بكە لە شەيتان» (مەتا ۶: ۹، ۱۳). يەكەم جار ئەم نوێژە بۆ خۆمانە، چونكە زياتر لە ھەر كەسيكى دىكە باشتر ھەلە و لاوازيەكانى خۆمان دەزانين. ئىنجا نوێژە بۆ شوينكەوتوانى دىكەى مەسىح و ھەموو جىھان.

نابىت ھىچ كەسيك لە نوێژ و نزاكانمان بەدەر بن. كاتىك عىسا پىمان دەلێت كە لە نزاكەماندا بلێين: «با ناوت پىرۆز بىت» (مەتا ۶: ۹)، مەبەستى ئەوھىيە كە دەبىت بەم جۆرە نوێژ بۆ ھەر كەسيك بكەين كە ھىشتا ناوى خوداى پىرۆز نەكردووه. وە دەبىت نوێژ بۆ ئەم كەسانەش بكەين: «دوژمنەكانتان خوشبوئى، نوێژ بكەن بۆ ئەوانەى دەتانچەوسىننەوھ» (مەتا ۵: ۴۴). «ئەوانەى نەفرەتتان لىدەكەن داواى بەرەكەتيان بۆ بكەن، نوێژ بكەن بۆ ئەوانەى خراپەتان لەگەڵ دەكەن» (لوقا ۶: ۲۸). نابىت ھىچ كەسيك لە خوشەويستى ئىمە بەدەر بىت، وە نابىت ھىچ كەسيكىش لە دەرەوھى بازنەى نوێژەكانى ئىمە بىت.

چى؟

لە كۆتايىدا، عىسا داوامان لىدەكات كە نوێژ بۆ چى بكەين؟ دەبىت داوا لە باوك بكەين كە چىمان بۆ ئەنجام بدات؟ وەلامى پوختى عىسا بۆ ئەم پرسىيارە، پىي دەگوترىت نوێژى پەرورەدگار (مەتا ۶: ۹-۱۳).

ئەي باوكمان له ئاسمان:

۱. با ناوت پيرۆز ييت.

۲. با پاشايه تيبه كهت بئ،

۳. با خواستت له سهر زهوى په پرهو بكریت وهك له ئاسمان.

۴. نانى پوژانه مان ئەمروش بدهرى،

۵. له گوناهاهه كانمان خوښه، وهك چوڻ ئيمه له وانه خوښه بين كه خراپه مان به رامبهه ده كه ن.

۶. مه مانخه ره تافيكردنه وه، به لكو له شه يتان رزگارمان بكه.

ئيمه نويز بۆ خويمان و باوه دارانى ديكه و هه موو جيهان ده كه ين (۱) بۆ ئه وهى له سه رووى هه موو شتيكه وه ناوى خودامان خوښ بويت و پيرى بگريه. ئه مه يه كه م ئيشى نويز و نزيه - نويز بكه ين كه خه لكى شوين شكوى خودا بكه وين. (۲) نويز ده كه ين كه هوكمى رزگاركانه و پاكي خودا كه ناوى عيسا بلند دهكات دهست به سهر ژيانماندا بگريه و له كو تايدا بۆ هه موو جيهان ده ربكه ویت و پهره بسينيت. (۳) نويز ده كه ين كه ويستى خودا به دى بهين، به و جوړه ي كه فريشته كان له ئاسماندا به دى دين - واته به بى دوودلى و به و په پرى گه رموگورى و به ته واوى خواستى به جى بگه يه ين. (۴) نويز ده كه ين كه جهسته و ميشكان بتوانيت گوپرايه لى ژيانى زه مينى دهسته به ربكات. (۵) نويز ده كه ين كه خودا ليمان خوښ ييت به هووى ئه وهى كه ناتوانين به و جوړه ي كه پيوسته پوژانه خودا شكودار بكه ين. بويه پوژانه داوا له خودا ده كه ين كه پوژانه ئه و رزگاريه مان بۆ دهسته به ربكات كه عيسا يهك جار و بۆ هه ميشه بوامنى دهسته به ربكرد كاتيك له سهر خاچ گيانى له دهستدا. (۶) نويز ده كه ين كه خودا له شه يتان هانپاريزيت و له هه موو ئه و تافيكردنه وه و وه سو ه سانه دوورمان بخاته وه كه ده بيته هووى لاواز كردن و شيواندى شايه تيمان بۆ خودا.

نويزى په روهر دگار سروشتى سه رسامكه رى نويزمان نيشان ده دات. گرنگيه كى زور به وه ده دات كه له كاتى نويز و نزا دا ده بيت ناوى خودا شكودار بييت، شانشىنى خودا پهره بسينيت و سه ربكه ویت و ويستى خودا له سهر زهوى بيته دى وهك له ئاسمان. ئه مه ش واتاى ئه وه يه كه خودا ده به ویت نويزى مروقه كان بۆ به ديه يتانى ئامانج و خواستى جيهانى و كو تايبى خووى به كار بهينيت. بۆ هوونه، عيسا پيمان ده ليت كه نويز بكه ين بۆ ئه وهى كر يكارى پيوست هه بن بۆ بلا و كړدنه وهى مزگينى به هه موو نه ته وه كان. «داوا له خاوه نى

دروینه بکه‌ن تا‌کو سه‌پان بو دروینه‌که‌ی بنی‌ریت» (مه‌تا ۹: ۳۸). له کاتی‌کدا هی‌چ گومان‌یک له‌وه‌دا نییه که شانشینی خودا سه‌رده‌که‌و‌یت. عیسا فه‌رمو‌وی: «له‌سه‌ر ئه‌م به‌رده‌کو‌مه‌له‌ی خو‌م بنیاد ده‌نیم که ده‌روازه‌کانی دۆزه‌خ پی‌ی ناو‌یری‌ت ... ئه‌م مزگینی پاشایه‌تییه‌ش له هه‌موو جیهاندا پاده‌گه‌یه‌ن‌ریت، وه‌ک شایه‌تییه‌ک بو هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان، ئینجا کو‌تاییه‌که دیت» (مه‌تا ۱۶: ۱۸؛ ۲۴: ۱۴). هی‌چ گومان‌یک له سه‌رکه‌وتنی یه‌زداندا نییه. هه‌روه‌ها نو‌یژ کاریگه‌ری له‌سه‌ر دا‌بین‌کردنی خودایی هه‌یه.

ئه‌مه‌ش ده‌ریده‌خات که نو‌یژ و نزا ته‌نها ئه‌رکیکی مرۆفانه نییه، به‌ل‌کو دیاریی خودایه. عیسا پو‌چی نو‌یژ له ناخی گه‌له‌که‌یدا به‌خه‌به‌ر دینی‌ت که دا‌وا‌ی هه‌موو شتی‌ک ده‌کات به مه‌به‌ستی به‌دی‌هێنانی ویست و خواستی خودا له‌م جیهانه‌دا. نو‌یژی شو‌ینکه‌وت‌وو‌انی عیسا و ویست و خواستی خودا هه‌رگیز بی وه‌لام نام‌ین‌یت‌ه‌وه و دیت‌ه‌دی.

داواکاری چواردەیه م

نیگه رانی پیدایستییه کانی رۆژانه مه به

«خەم بۆ ژیا ئاتان مه خوون که چی بخوون و چی بخۆنهوه؛ ههروهها بۆ جهسته تان که چی بپوشن. ئایا ژیان له خواردن گرنه گر نییه؟ یان جهسته له جلوه به رگ؟» (مه تا ۶: ۲۵)

«خەمی به یانی مه خوون، چونکه به یانی خەمی خووی ده خوات. هه ر رۆژێک خراپی خووی به سه.» (مه تا ۶: ۳۴)

«مه ترسه ئه ی میگه لی بچووک، چونکه باوکتان خوشحاله شانشینه که تان بداتی.» (لوقا ۱۲: ۳۲)

پاشای وا هه بووه که زۆری به لاهه کاریگه ر بووه که گه له که ی له نیگه رانی به رده وامدا به یلته وه. ئه گه ر خه لکی نیگه رانی ژیا نیان بین و خەمی ژەمی دواتریان بیت، ئه وا ئاماده ن فره مانه کانی پاشا جیه جی بکه ن بۆ ئه وه ی بتوانن خواردنه که یان له کوگای پاشا مسوگه ر بکه ن. نیگه رانی له شوینی خویان رایانده گریت. ترس وا ده کات شانشین به هیز و پته و بیت.

عیسا به نیگه رانی شانشینه که ی پته و و به هیز ناکات

به لام یه کیک له گه وه ترین شته کان ده رباره ی عیسا ئه وه یه که نابه ویت گه له که ی نیگه ران بن و خەم بخوون. ئه و له رێگه ی په ره سه ندنی نیگه رانییه وه شانشینه که ی جیگیری ناکات. به پیچه وانه وه، ئامانجی شانشینی^a عیسا ئه وه یه که له نیگه رانی رزگارمان بکات. ئه و پێویستی به وه نییه که نیگه رانمان بکات و خه ممان زیاد بکات بۆ ئه وه ی بتواتیت هیز و ده سه لاته که ی جیگیر بکات. هیز و ده سه لات ی عیسا پێشوه خت جیگیر و پته وه. له جیگه ی ئه وه، له رێگه ی دوور خسته وه ی خەم و نیگه رانی لیمان، ده سه لات و مه زنبوونی نیشان ده دات.

کاتیک عیسا ده فره رمویت نیگه رانی سه به ی مه بن، فره مان ده دات ئه و جوړه ژیا نه مان هه بیت که هه موو که سیک خوژگه ی پی ده خوازیت - ژیا نیکی دوور له خەم و نیگه رانی. واته مروقه کان یان بارودوخه هه ره شه ئامیزه کان ناترسینیت. به لام عیسا چوون چاوه ری ئه وه مان

a عیسا ئیدعای پاشابوون ده کات، به لام نه ک ئه و پاشایه ی که خه لکی چاوه رییان ده کرد. له (یوحنا ۱۸: ۳۶) ده فره رمویت: «پاشایه تی من له م جیهانه نییه. ئه گه ر پاشایه تی من له م جیهانه بوایه، خرزه تکارانم ده جهنگان تاکو نه دریمه ده ست رابه رانی جوله که. به لام پاشایه تی من لیتره نییه.» ههروهها بروانه (مه تا ۲۵: ۳۱؛ یوحنا ۱۲: ۱۴-۱۵).

لئ دھکات ئهم داواکارییه جیبه جی بکهین له کاتیکدا ههموو شته کانی دهووبه رمان وا دهکهن نیگه ران بین؟ عیسا له دوو لایه نه وه یارمه تیمان ده دات تاکو دوو بین له نیگه رانی و ترس، یه که میان په یوه ندی به نیگه رانیو نه وه هه به سه باره ت به شته سه ره تاییه کانی ژیان، له وانه خواردن، خواردنه وه، جلوه برگ (مه تا ۶: ۲۵- ۳۴)، ئه وه که ی دیکه بریتیه له نیگه رانیوون له و نازاره ی که مروقه کان ده توانن پیمان بگهینن (مه تا ۱۰: ۲۴- ۳۱). له دهقی یه که مدا، عیسا توانای ئه وه مان پنده به خشیت که به خوشییه وه بهرده وام بین له سه ر ژیا نمان له کاتیکدا ناتوانین بزاینن چو ن پیدایستییه کا نمان دابین ده کری ن. له دهقی دووه مدا، که له به شی دواتردا باسی ده که م، عیسا ها نمان ده دات که بویرانه بهرده وام بین له بلاو کردنه وه ی راستی له کاتیکدا خه لکی هه ره شه مان لیده که ن.

نیگه رانییه کانی ژیا نی روژانه

ههموو که سی ک به پروونی ده توانیت مه بهستی عیسا له (مه تا ۶: ۲۵- ۳۴) ببینیت. «خهم مه خو ن»، (ئایه تی ۲۵): «خهم بو ژیا نمان مه خو ن». (ئایه تی ۳۱): «خهم مه خو ن بلین، چی بخوین؟» (ئایه تی ۳۴): «خهمی به یانی مه خو ن». به لام ئه وه به نه رینی ده رپرینی ئامانجی ئهم ده قیه. له ئایه تی ۳۳ ئاماژه به لایه نکی ئه رینی دراوه: له جیگه ی خهم خواردن و نیگه ران بوون، «یه که م جار داوای شانشینى خودا بکه». به واتایه کی دیکه، کاتیک بیر له ژیان، خو راک یان جلوه برگ ده که یته وه - خیزانه که ت، ئیشه که ت یان ئه رکه که ت - لییان مه ترسه. له جیگه ی ئه وه، له و سانه دا خودا بکه به پاشا و رابه ری ئه و کاروبارانه. واته، بارودوخه که به ده سه لاتی پاشایانه ی ئه و ده سپیریت، وه خواستی راستو دروستانه ی به دنیایی و متمانه ی ئه وه وه ئه نجام بده که کارت بو دھکات و ههموو پیدایستییه کانت دابین ده کات. ئه گه ر باوه رمان به پاشابوونی باوکی ئاسمانیمان هه بیت، ئه واپیویست ناکات نیگه رانی هه یج شتیک بین. ههموو شتیک دیکه ی ئهم ده قه، پشتگیری داواکارییه که ی عیسا ده کات.

ژیا ن له خواردن و جهسته ش له جلوه برگ زیاتره

من لانی که م هه شت هوکار ده بینم که عیسا به قوتابیه کانی ده دات بو ئه وه ی نیگه ران نه بن و خهم نه خو ن. یه که م دانیه له ئایه تی ۲۵ ئاماژه ی پیکراوه: «خهم بو ژیا نمان مه خو ن که چی بخو ن و چی بخو نه وه؛ هه روه ها بو جهسته تان که چی بو شن». بو چی؟ «ژیا ن له خواردن گرنگتره و جهسته ش له جلوه برگ؟». ئهمه واتای چیه؟

بو چی ئیمه خهمی خواردن و جلوه برگمانه؟ چونکه سئ شت له ده ست ده دهین ئه گه ر خواردن یان جلوه برگمان نه بیت. یه که م: هه ندیک چیر له ده ست ده دهین، وه کو ده زانین خواردن تامی خو شه. دووه م: ئه گه ر جلوه برگی جوان و تاییه تمان له بهر نه بیت، ئه واپستایش

و پیداهه‌لډانی مروّقه‌کان له‌ده‌ست ده‌ده‌ین. سییه: ئه‌گه‌ر خواردنمان به‌هیچ شیوه‌یه‌ک نه‌بیت، ئه‌وا له‌ برسان ده‌مرین، وه‌ ئه‌گه‌ر جلوبه‌رگی گه‌رمیشمان نه‌بیت، له‌ سه‌رما ده‌بیه‌ستین و ده‌مرین. که‌واته‌ هوکاري ئه‌وه‌ی که‌ ئیمه‌ گرنگی به‌ خواردن و جلوبه‌رگ ده‌ده‌ین ئه‌وه‌یه‌ که‌ نامانه‌وېت خوښی و چیرژی جه‌سته‌یی یان ستایشی مروّف یان ژبان به‌ته‌واوی له‌ده‌ست بده‌ین.

عیسا له‌ هه‌مبه‌ر ئه‌م ترسه‌دا ده‌فه‌رمویت: ئه‌گه‌ر به‌هووی ئه‌م شتانه‌وه‌ نیگه‌رانی و خه‌م داگیرتیت، ئه‌وا چاوت له‌سه‌ر مه‌زنی و گه‌وره‌یی ژبان لاداوه. ژبان ته‌نها بوو خوښی جه‌سته‌یی دانه‌نراوه، به‌لکو بوو شتیکی مه‌زنتر دانراوه - چیرژی خودا (لوقا ۱۲: ۲۱). ژبان ته‌نها بوو په‌سه‌ندکردنی مروّقه‌کان دانه‌نراوه، به‌لکو بوو شتیکی گه‌وره‌تر - په‌سه‌ندکردنی خودا (یوحنا ۵: ۴۴). وه‌ ژبان ته‌نانه‌ت ته‌نها بوو ئه‌وه‌ نه‌دراوه‌ که‌ له‌سه‌ر ئه‌م زه‌وییه‌ په‌ره بسیتیت، به‌لام بوو شتیکی گه‌وره‌تر - ژبانی هه‌تاهه‌تایی له‌گه‌ل خودا له‌ روژی دوایدا (یوحنا ۳: ۱۶).

نابیت خه‌می جلوبه‌رگ و خوړاکمان بیت، چونکه‌ ئه‌وانه‌ ناتوان مه‌زنترین شتی ژبانمان بوو ده‌سته‌به‌ر بکه‌ن - خوښی و چیرژی خودا، داواکردنی چاکه‌ی پر له‌ نیعمه‌تی ئه‌و و ئومیدی ژبانی هه‌تاهه‌تایی له‌ خزمه‌ت ئه‌ودا. ئیمه‌ به‌ پاده‌یه‌ک خه‌می خواردن و جلوبه‌رگ دامانده‌گریت، که‌ چاومان له‌ ئاست ئامانجه‌ مه‌زنه‌کانی ژبانیکی خوداییانه‌ داده‌خه‌ین.

بروانه‌ بالنده‌کانی ئاسمان

عیسا دووه‌م هوکاري خه‌م نه‌خواردن و نیگه‌ران نه‌بوونمان له‌ (مه‌تا ۶: ۲۶) دا بوو ئاشکرا ده‌کات: «سه‌یری بالنده‌ی ئاسمان بکه‌ن، نه‌ توو ده‌که‌ن و نه‌ دروینه‌ و نه‌ له‌ ئه‌مبار کوډه‌که‌نه‌وه، له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا باوکی ئاسمانیتان به‌خپویان ده‌کات. ئایا ئیوه‌ له‌وان به‌نرختر نین؟». کاتێ که‌ تماشای بالنده‌کان ده‌که‌ین، ته‌مبه‌لی نابین. بالنده‌ کرم له‌ خاک ده‌ردینن و می‌رووه‌کان ده‌گرن و هیلانه‌کانیان به‌ پووش و په‌لاش دروست ده‌که‌ن. به‌لام عیسا ده‌فه‌رمویت ئه‌وه‌ خودایه‌ که‌ خوړاکیان بوو دابین ده‌کات. بالنده‌ به‌وپه‌ری نیگه‌رانییه‌وه‌ هه‌موو شتیک پاشه‌که‌وت ناکه‌ن، وه‌کو ئه‌وه‌ی که‌ خودا سه‌بی هه‌مان شتیان بوو ناکات. به‌رده‌وام ده‌بن له‌سه‌ر کاره‌که‌یان - وه‌ ئیمه‌ش ده‌بیت به‌رده‌وام بین له‌سه‌ر کاره‌که‌مان - وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌ کاتیک سه‌بی خوړ هه‌لډیت، خودا هیشتا هه‌ر خودایه‌.

ناتوانیت یه‌ک کاتژمیر له‌ ته‌مه‌نی خوټ زیاد بکه‌یت

سییه‌م هوکاري نیگه‌ران نه‌بوون و خه‌م نه‌خواردن ئه‌وه‌یه‌ که‌ هیچ سوودیکی نییه‌. «کی

له ئیوه ئه گهر خه م بخوات، ده توانی ت یه ک کاتژمیر له ته مه نی خۆی زیاد بکات؟» (مه تا ۶: ۲۷). بابه ته که زۆر کرده ییه: خه م خواردن ناتگه یه نی ت به ه یچ شوینیک و ه یچ سوودیک نییه. هه ر کیشه به ک که وا ده کات نیگه ران بیت، ده توانی ت له وه دلیا بیت که خه م خواردنه که ت ه یچ له کیشه که که م ناکاته وه. ته نها ئه وه یه که له کاتیکدا له هه ولی چاره سه ردای، تووشی دلته نگیت ده کات. که واته خه م مه خو، که لکی نییه.

سه یری گۆلی سه وسه ن بکه ن

عیسا باسی چواره م هۆکاری نیگه ران نه بووه مان بو ده کات به پشت به ستن به گۆله سه وسه ن. «بوچی خه می جلوه بگه نه؟ سه یری گۆلی سه وسه ن بکه ن چۆن گه شه ده کات، نه خۆی ماندوو ده کات و نه ده رپسی ت، به لام پیتان ده لیم: ته نانه ت سلیمانی ش له وه په ری شکۆمه ندیدا وه ک یه کیک له وانه ی نه پۆشیوه. ئه ی که م باوه رینه، ئه گه ر خودا ئه و گیایه ی که ئه مپۆ له کینلگه یه و به یانی ده خرینه ته نووره وه به و شیوه یه بپۆشیت، ئایا ئیوه زیاتر نین هه تا پۆشته تان بکات!» (مه تا ۶: ۲۸-۳۰).

کاتیک تماشای سه وسه ن ده که یه که ه یچ خواست یان هه ز و ئاره زوونیک بو ئیش و کار یان رستن و چنن نییه، به لام له گه ل ئه وه شدا به شیوه یه کی زۆر جوان و ره نگا وره نگ جلی پۆشیوه، عیسا ده فهرمویت که لانی که م ده بی ت بگه یه ت به م ئه نجامه: خودا هه ز ده کات شته کان جوان بکات. وه ئه گه ر هه زی له وه بی ت که گۆلیک که ئه مپۆ له یه و سه ی نییه ئه وه نده جوان بکات، ئه و به دلیا ییه وه هه زی له وه یه و گرنگی به وه ده دات که جلوه به رگی جوان و گونجاو بکاته به ر پۆله کانی و پۆشته یان بکات!

له وانه یه که سی ک گله یی بکات و بلیت: «خودا منی پۆشته نه کردوو!» یان: «خودا باوه ردارانی له زۆر شوینی پر له ناخۆشی و نه هاهمه تی جیهان پۆشته نه کردوو». وایه، ژماره یه کی زۆر که م له باوه رداران وه کو سلیمان پۆشته و ده وله مه ندن. به لام ئه گه ر ئه وه نده پۆشته بووینایه نه مانده توانی کاره که مان به جوانی بکه ین. عیسا به م جو ره باسی یه حیای له ئاوه لکیشی کرد: «ئه وانه ی جلوه به رگی گرابه ها ده پۆشن و خۆش راده بوین له کۆشکه کان ده ژین» - به لام نه ک یه حیای له ئاوه لکیش! ئه و کاریکی مه زنی له سه ر شان بوو. «جلوه به رگی یه حیا له مووی و شتر بوو، پشتینیک چهرمیشی له ناوقه دی ده به ست، خواردنیشی کوله و هه نگوینی کیوی بوو» (لوقا ۷: ۲۵؛ مه تا ۳: ۴). «له نیو ئه وانه ی له ژن له دایک بوون، که س له یه حیای له ئاوه لکیش پایه به رتر نییه، به لام بچووکتزینی ئه وه ی له شانشین ئاسمانه له و پایه به رتره» (مه تا ۱۱: ۱۱). ئه و پۆشته بوونه ی که عیسا به ئینی داوه، مه به سته ئه وه نییه که هه موومان جلوه به رگی گرابه هامان له به ر ده بی ت، به لکو مه به سته

ئەوھىيە كە جلوبەرگى پېۋىستمان دەيىت. ھەتتا ئېستى چ قوتايىيەكى عىسات دىوھ بەيى پېۋىست پۈشتە نەبوويىت كاتىك كە ويست و خواستى خوداى ئەنجام دايىت؟

بەلەم دەيىت وريا بين. نايىت دابىنکردنى كامىل و تەواۋى خودا بەيى ھەندىك ستاندرەد كە لەزىر ئاستى بانگكردن و بانگپىشتى ئەودايە بېيىن. عىسا بانگمان ناكات كە لە كۆشك و پالاسدا بژىن، بەلكو خاچە كەمان ھەلگىرىن و بەبى گىنگىدان بەو باجەي كە دەيدەين، خەلگىمان خۆش بويىت. ۋە كاتىك وازمان لە ھەلگىرتى خاچە كەمان ھىنا - بە پىشتى برىندارەوھ، ئەگەر ويستى لەسەر يىت - عەباي پاشايانە بۆ ھەموومان دەستەبەر دەكرىت. بەلېنى ئەوھى كە خودا ھەموو پىداويستىيە كانمان دابىن دەكات، واتاي ئەوھ ناگەبەيىت كە دەۋلەتمەندمان دەكات. تەنانت بەو واتايە نايەت كە بە زىندوويى دەمانھىلېتەوھ. «تەنانت دايك و باوك و برا، خىزم و ھاۋرپىيانش بە گىرتتان دەدەن، لېتان دەكوژن» (لۇقا ۲۱:۱۶). ماناي ئەوھىيە كە ھەموو شتىكى پېۋىستمان پى دەبەخشىت بۆ ئەوھى بتوانىن ويست و خواستى خودا جىبەجى بگەين (مەتا ۶: ۳۳).

باوكى ئاسمانىستان دەزانىت پېۋىستىتان بە ھەموو ئەوانە ھەيە

پىنجەم و شەشەم ھۆكارى ئەوھى كە بۆچى شوينكەوتوۋى عىسا نايىت نىگەرەن يىت لە (مەتا ۶: ۳۲) ئامازەي پىكراوھ. نايىت خەمى ئەوھمان يىت كە چى دەخوين و دەخوينەوھ يان چى لەبەر دەكەين، چونكە (پىنجەم ھۆكار) «بېاۋەرەن ھەول بۆ ھەموو ئەم شتانە دەدەن، باوكى ئاسمانىستان دەزانىت پېۋىستىتان بە ھەموو ئەوانە ھەيە». نىگەرەنبوون دەربارەي شتەكانى ئەم جىھانە دەمانھىلېتە ھەمان ئاستى بېاۋەرەنى ئەم جىھانەوھ. نىشانى دەدات كە ئىمە بەراستى ۋەكو ئەم جىھانەين كاتىك كە دېتە سەر باسى ئەو شتانەي كە دلخۆشمان دەكەن. ۋە عىسا ۋاي دانائە كە ئىمە نامانەۋىت بەو جۆرە بين. ھەرۋەھا دەریدەخات كە باوكى ئاسمانى پىداويستىيەكانى ئىمە نازانىت. يان لەوانەيە پېمان ۋا نەيىت كە خودا ۋەكو باوكمانە ۋ دلى پر لە خۆشەويستىيە. نىگەرەنى ۋ خەم ۋ خەفەت نىشانى دەدات كە زۆر لە جىھان نىكىن و زۆر لە خودا دوورين. كەۋاتە خەم مەخۇ - جىھان ھىچ شتىكى ھەتاهەتايى نىيە كە يىت بەخشىت، ۋە باوكى ئاسمانىت كە زۆرى خۆش دەۋىي پىداويستىيەكانى ئېستا ۋ ھەتاهەتايىت دەزانىت.

ھەموو ئەم شتانەت بۆ زىاد دەيىت

ھۆكارى ھەوتەم بۆ نىگەرەن نەبوون ئەوھىيە كە كاتىك يەكەم جار داۋاي شانشىنى خودا دەكەيت، ئەو كارت بۆ دەكات ۋ ھەموو پىداويستىيەكانت بۆ دابىن دەكات. «يەكەم جار داۋاي پاشايەتتەكەي خودا ۋ راستودروستىيەكەي بگەن، ھەموو ئەمانەتان بۆ دابىن

ده کړیت» (مه تا ۶: ۳۳). «هه موو ئه مانه» واتای هه موو ئه و شتانه ناگریته وه که پیمان وایه پښوېستمانه، به لکو هه موو ئه و شتانه ده گریته وه که به راستی پښوېستمانه. وه پښوایستی راسته قینه به پښی ئه و بانگه پښتی خودا دیاری ده کړیت که داوای ئه نجامدانی کار پکی دیاریکرومان لږ ده کات، نه که ئه وهی که ئیمه هه زمان له ئه نجامدانیته تی. خودا «هه موو ئه مانه مان» بو دابین ده کات که بو جیه جیکردنی داواکارییه کانی له ژیا نماندا پښوېستمان پښه تی.

به یانی خه می خو ی ده خوات

کو تا بابه ت ئه مه یه: «خه می به یانی مه خو ن، چونکه به یانی خه می خو ی ده خوات. هه ر پوژیک خراپی خو ی به سه» (مه تا ۶: ۳۴). به واتایه کی دیکه، خودا خو شی و ناخو شی هه ر پوژیک دیاری کردووه، وه کو چو ن ئه م گورانییه رو حیه سویدییه باسی ده کات، به تایه ت له دوو دپری کو تاییدا:

پوژ له داوای پوژ، له گه ل تییه ربوونی هه ر ساتیکدا،

هیزی پښوېست و ه رده گرم، بو و ه ستان به رامبه ر ناخو شییه کانم؛

متمان به دیاری دانایی باوکم ده که م.

هیچ هو کار پکم بو نیگه رانبوون یان ترس نییه.

ئه وهی که دلې بئ ئه ندازه میهره بانه

پوژانه با شترینمان بو دابین ده کات -

به خو شه ویستییه وه، به شیک له بازار و خو شی،

ره نج کیشان به ناشتی و ه سه انه وه.^a

که واته، کیشه کانی سبه ینئ له شیوهی خه م و نیگه رانیدا مه هی نه ئه مپو. باوه رت به وه هه بی ت که خودا سبه ینیت هه ر خودایه. سبه ینئ نیعمه تی پښوېست بو کیشه و گرفته کان ده به خشریت. ئه و نیعمه ته ئه مپو پیت نابه خشریت.

مه به سستی سه ره کی هه موو ئه مانه روونه و هه له هه ناگری ت: عیسا نایه ویت شوینکه وتووانی نیگه ران بن و خه م بخو ن. ئه و شانشینه که ی له ریگه ی به خشین خه م و خه فه ت و نیگه رانی به گه له که ی پته و ناکات. به پیچه وانه وه، به پښی (مه تا ۶: ۳۳) هه تا زیاتر شانشینه که ی له ژیا نماندا جیگیر بیت، خه م و نیگه رانیمان که متر ده بیت.

له بهر ئه وهی که عیسا باوه پری وایه که هه ندیک هۆکار ده بنه هۆی زالبوونم به سه ر
نیگه رانی و خه م و خه فه تدا، زۆر باش ده بیّت ئه گه ر ئیمه ئه و هۆکارانه مان له بیر بیّت
و بیانکهینه به شیک له ژبانی ده روونی و ئیجساسیی خۆمان. باوه پرم وایه که ئه مه ش
واتای ئه وه ده گه یه نیّت که ده بیّت (مه تا ۶: ۲۵- ۳۴) ئه ز بهر بکه ین. هیه چ پێگه یه ک شک
نابه م که به هۆیه وه ئه م هه شت راستیه خه م ره وینه ره وه یه به پارچه ی دڵ و می شکماندا
بدورینم که وا بکات هه رگیز بیرمان نه چنه وه.

داواکاری پازدهیه

نیگه رانی هه ره شه ی مروّقه کان مه به

«له پیناوی مندا ده بردرینه بهردهم فرمانه و پاشایان، وهک شایه تی بوّ ئه وان و بوّ نه ته وه کانیش. کاتیکیش به گرتنتان ده ده ن، نیگه ران مه بن له وه ی که چی بلین و چون بلین، له وه کاته دا پیتان ده دریت چی بلین.» (مه تا ۱۰: ۱۸-۱۹)

«قوتابی له ماموستاکه ی زیاتر نییه و کۆیلهش له گه وه که ی زیاتر نییه. بوّ قوتابی به سه وهک ماموستاکه ی بیت و کۆیلهش وهک گه وه که ی. ئه گه ر خاوه ن مالّ به «به علزهبول» ناو به دریت، چه ند زیاتر خانه واده که ی؟ له بهر ئه وه لیان مه ترسن، چونکه هیچ شتیکی شار دراوه نییه ئاشکرا نه بیت و نه پیتی نییه ده رنه که ویت. ئه وه ی له تاریکی دا پیتانی ده لیم، له پووناکی دا بلینه وه، ئه وه ی به چه ره ده بیستن، به دهنگی به رز له سه ربانان رایگه یه نن. له وانه مه ترسن که جهسته ده کوژن، به لام ناتوان گیان بکوژن، به لکو له وه بترسن که ده توانی جهسته و گیان به یه که وه له دۆزه خدا له ناو به ریت. ئایا دوو چۆله که به فلسیک نافرو شریّت؟ که چی هیچ یه کیکیان به یی خواستی باوکتان ناکه ویت سه ر زه وی. ئیوه ته نانه ت مووی سه ریشان هه مووی ژمیر دراوه. که واته مه ترسن، ئیوه زۆر له چۆله که به نرختزن.» (مه تا ۱۰: ۲۴-۳۱)

ته نانه ت ئه گه ر هه تا راده یه کیش به سه ر ترسی ئه وه دا زال بین که هه موو پیداو یستییه کاغان دابین نا کریت (له به شی پیتشتر دا باسی ئه م بابه ته مان کرد)، ئه وا هیشتا ئه و ترسه ی ده روو مان ده مینیت هه که گوته ی راستی ده کریت دانانی ژیاغانی به دوا وه بیت. عیسا له (مه تا ۱۰: ۲۴-۳۱) له سه ر ئه م بابه ته هه لوه سه ته ی کردووه. ئه مه به تایه تی به سه ر ئه م سه رده مه دا ده چه سپیت که یه کتر قبول کردن حوکم به سه ر هه موو که سپی کدا ده دات جگه له وانه ی که ئیدعای ئه وه ده که ن که هه موو که سپیک ده بیت دان به عیسا دا بیت.

ئامانجی عیسا له (مه تا ۱۰: ۲۴-۳۱) ئه وه یه که بو پیری ئه وه مان پی بدات که به یی له بهر چا وگرتنی ئه و باجه ی که دهیده ی، به پوونی و ئاشکرای باسی راستی ئه و بکه ی. بابه تی سه ره کی ئه م ئایه تانه ش وه کو (مه تا ۶: ۲۵-۳۴) پوونه، چونکه سی جار فرمانی دا وه که نه ترسین. (ئایه تی ۲۶): «له بهر ئه وه لیان مه ترسن». (ئایه تی ۲۸): «له وانه مه ترسن که جهسته ده کوژن». (ئایه تی ۳۱): «که واته مه ترسن، ئیوه زۆر له چۆله که به نرختزن». مه به ستی عیسا روون و ئاشکرایه: نه ترسانه بویر بن. له چیدا بویر بن؟

ئەۋەى بە چرپە دەيىستىن، بە دەنگى بەرز لە سەربانان پايىگەيەنن

عيسا بىرى لە شتىكى زۆر تايىت دەكردهوه كه ترس هەرهشەى لى دەكات و بە بوئىرى هان دەدرىت. لە (مەتا ١٠: ٢٧-٢٨) دەفەرموئىت: «ئەۋەى لە تاريكىدا پىتانی دەلیم، لە پووناكىدا بىلێنەوه، ئەۋەى بە چرپە دەيىستىن، بە دەنگى بەرز لە سەربانان پايىگەيەنن. لەوانە مەترسن...». بە واتايەكى دىكە، ئەو ترسەى كه عيسا لەم دەفەدا تيشكى دەخاتە سەر برىتيەى لە ترسى قسەكردن بە پوون (لە پووناكىدا) و ئاشكرابى (لە سەربانان)، كاتى كه ئەو قسەكردنە دەكرىت تووشى كىشەت بكات.

كەواتە ئەمە داواكارىيەكە: «لەۋە مەترسە كه ئەۋەى كه من فىرم كردووى بە پوون و ئاشكرابى باسى بكەيت، ئەنەت ئەگەر ژيانىشتى لەپىناو دابىتى». قسەكانى دىكەى عيسا لێردەا هاندەرن - پىنچ ھۆكار كه بۆچى دەبىت بوئىرى ئەۋەمان ھەبىت راستى رابگەيەنن.

ئەوان بە ھەمان شىۋەى ئىۋە، بوختان بۆ ئىۋەش ھەلدەبەستن

سەرنجى وشەى «لەبەر ئەۋە» بەدە لە سەرەتاي ئايەتى (مەتا ١٠: ٢٦): «لەبەر ئەۋە لىيان مەترسن». بە واتايەكى دىكە، ئەترسى لەو وتەيەى عيساۋە ھەلدەقوئىت - دەفەرموئىت: «ئەگەر خاۋەن مالى بە "بەعلزەبول" ناو بەردرىت، چەند زياتر خانەۋادەكەى؟» ئەۋە چۆن يارمەتىمان دەدات كه ئەترس و بوئىر بىن؟

وتەكەى مەسىح شتىكى لەم بابەتەيە: «ئەۋەى كه بەھۆى راستىيەۋە بە خراپى ھەلسوكەوتت لەگەل دەكرىت، ئەزموونىكى چاۋەپوان نەكراو و ھەرەمەكى بى واتا نىيە؛ بەلكو بەو جوړە لەگەلتان دەجوئىنەۋە كه لەگەل من جوولاونەتەۋە، كەواتە ئەۋە نىشانەى ئەۋەيە كه سەربە منن. كەواتە بە پوونى دەدوئىن و قسە دەكەن، لەو ناو و ناتۆرانە مەترسن كه پىتانی دەلین. ئەو ناوانە من و تو پىكەۋە گرى دەدەن».

ھىچ شتىكى شاردراۋە نىيە ئاشكرا نەبىت

دووهم، سەرنجى وشەى «چونكە» بەدە لە ناوەرەستى ھەمان ئايەت، واتە ئايەتى ٢٦. «لەبەر ئەۋە لىيان مەترسن، چونكە (ئەمە دووهم ھۆكارى نەترسانە) ھىچ شتىكى شاردراۋە نىيە ئاشكرا نەبىت و نەينى نىيە دەرنەكەوئىت». ئەۋە چۆن يارمەتىمان دەدات بەسەر ترسدا زال بىن و لە كاتى گووتنى راستىدا بوئىر بىن؟

بە دلىابوون دەربارەى ئەۋەى كه ئەو راستىيەى كه ئىمە دەريدەبرىن، سەردەكەوئىت و جىگەى خۆى دەگرىت. لە كوئايىدا دەسەلمىت. لەوانەيە ئىستارەتى بكەنەۋە و بە

شه‌یتانی ناوی ببه‌ن. له‌وانه‌یه ده‌ریبکه‌ن. له‌وانه‌یه بینێژن و له‌م جیهانه‌ی بشارنه‌وه و وا ده‌ریبخه‌ن که بوونی نییه. به‌لام عیسا ده‌فه‌رمویت: «به‌رده‌وام بن له‌سه‌ر راستی، چونکه له‌ کوټاییدا راستی ئاشکرا ده‌بیت. هه‌موو راستیه‌ک ئاشکرا ده‌بیت. وه‌ ئه‌وانه‌ی که به‌ پروون و ئاشکرای باسی راستی ده‌که‌ن، سه‌رده‌که‌ون».

مه‌ترسن، ته‌نها به‌ جه‌سته ده‌کوژرێن

سییه‌م، عیسا ده‌فه‌رمویت مه‌ترسه، چونکه ته‌نها به‌ جه‌سته ده‌کوژرێ! «له‌وانه مه‌ترسن که جه‌سته ده‌کوژن، به‌لام ناتوانن گیان بکوژن» (مه‌تا ۱۰: ۲۸). به‌ واتایه‌کی دیکه، خراپ‌ترین شت که دوژمنه‌که‌ت بتوانن دژت ئه‌نجامی بده‌ن کاتی که تو راستی پاده‌گه‌یه‌نیت، ئه‌وه‌یه که جه‌سته‌ت بکوژن. وه‌ به‌و شیوه‌یه گیان و پ‌وخت ده‌ستی لێ نادری‌ت و به‌هۆی خوداوه بو‌هه‌تاهه‌تایه‌ دل‌خۆش و شاد ده‌بیت. به‌لام ئه‌گه‌ر به‌رده‌وام بیده‌نگ بیت و پ‌یچکه‌ی راستی به‌جی به‌ئیلێت و چه‌زت له‌ سوپاس و ستایشی مرو‌ف بیت، ده‌کریت گیانت له‌ده‌ست ده‌یت. ئه‌گه‌ر ده‌ته‌ویت له‌ شتێک بترسیت، ئه‌وا له‌وه‌ بترسه که ده‌کریت گیانت له‌ده‌ست ده‌یت (پروانه‌ داوکاری یازده‌یه‌م). به‌لام له‌وه‌ مه‌ترسه که مرو‌ف ده‌توانیت به‌سه‌رت به‌ئیت. تاکه شتێک که ده‌توانیت بیکات ئه‌وه‌یه که پ‌وخت بنێریت بو‌ به‌هه‌شت. مه‌ترسه!

ته‌نانه‌ت مووی سه‌ریشان هه‌مووی ژمێردراوه

چواره‌م، له‌ پاگه‌یاندنی راستی مه‌ترسه، به‌لکو بو‌یر به‌ و پروون و ئاشکرا قسه‌ بکه، چونکه خودا به‌ جوانی سه‌رنجی هه‌موو ئه‌و کارانه‌ ده‌دات که تو ئه‌نجامی ده‌ده‌یت. (مه‌تا ۱۰: ۳۰) لانی که‌م مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه. عیسا ده‌فه‌رمویت: «ئیه‌و ته‌نانه‌ت مووی سه‌ریشان هه‌مووی ژمێردراوه». به‌ واتایه‌کی دیکه، ئه‌و ناخۆشییه‌ی به‌هۆی ده‌رب‌رینی راستیه‌وه ده‌یچ‌ریت، به‌هۆی ئه‌وه‌وه نییه که خودا ئاگای له‌ تو نییه یان ئاشنای ئه‌و جو‌ره‌ ناخۆشی و ته‌نگانه‌یه نییه. ئه‌وه‌نده‌ لێته‌وه‌ نزیکه که ده‌توانیت تاله‌ مووه‌کانی سه‌رت له‌ یه‌کتر جودا بکاته‌وه و یه‌ک یه‌ک بیانژمێریت. مه‌ترسه، خودا نزیکه. ئه‌و تو‌ی به‌لاوه‌ گرنگه و بایه‌خت پێده‌دات. بێ ئومێد مه‌به و بو‌یر به‌؛ راستی پ‌اگه‌یه‌نه به‌بێ گرنگیدان به‌و باجه‌ی که ده‌بیت بیده‌یت.

هیچ یه‌کیان به‌بێ خواستی باوکتان ناکه‌وێته سه‌ر زه‌وی

له‌ کوټاییدا، مه‌ترسه چونکه خودا ناھیلێت به‌بێ خواستی پ‌ر له‌ نیعمه‌تی خۆی هیچت به‌سه‌ر بیت. «ئیه‌و زۆر له‌ چۆله‌که به‌نرخ‌ترن». «هیچ یه‌کیان به‌بێ خواستی باوکتان ناکه‌وێته سه‌ر زه‌وی» (مه‌تا ۱۰: ۲۹، ۳۱). ئه‌مه مه‌به‌ستی عیسا: خودا هه‌موو کاروباریکی

ئەم جىھانەى بەدەستە، بە جۆرئىك كە ئاگای لە كەوتنى چۆلەكەكانىش ھەيە. بۆيە ھىچ ئازارئىك پووبەپرووى تۆ نابىتەو ھە ئەگەر وىست و خواستى خودای لەسەر نەبىت. ئەم متمانەيە بۆ ماوھى چەندىن سەدەيە كە ھانى قوتابىيەكانى عىسا دەدات. (ھىنرى مارتىن) مژگىنىدەر، دەلەيت: «ئەگەر خودا ئىشى بۆ من لەبەرچاو گرتبەت، ئەوا ناتوانم ھەرم». ^۹ ئىمە نەمرىن ھەتە ئەو كاتەى ئەو ئىشەى خودا پىتى بەخشيوين كۆتايى پىدەت.

كەواتە لە ھىچ مەروئىك مەترسە

كەواتە، داواكارىيەكەى عىسا جىبەجى دەكرەت و ھۆكارى پىويستمان لەبەردەستە كە بە خۆشى و بوپرىيەو ھە گوپرايەلى بىن. نىگەرانى پىداويستىيە ئاسايەكانى ژيانە مەبە، ھە لە ھەرەشەى مەروئەكان مەترسە. خۆت مەدە دەست پووى ئەم جىھانەو كە لە كاتى پىشلىكردنى راستىدا قەناعەت پىدەھىتەت داواى بىدەنگى پەر لە ئاشتى بكەيت. عىسا دەفەرمووت: «وا مەزانن كە ھاتووم تاكو ئاشتى بەھىنە سەر زەوى. نەھاتووم بۆ ھىنانى ئاشتى، بەلكو شمشىر» (مەتا ۱۰: ۳۴). شمشىرى ئاسىنن نە، بەلكو شمشىرى راستى كە ژيان بە ھەموو ئەوانە دەدات كە باوەر دەھىنن. بۆيە راستىت خۆشبووت، ھە ئەوھى كە لە بىدەنگى و تەنھايىدا لە عىساو ھەرى دەبەت، لە سەربانان رايگەيىنە. ھە لە مەروئە مەترسە.

داواکاری شازدهیه

به شهرکردن له گه ل شانازی و لووتبه رزی، خوت نزم بکه وه و بیفیز به

«ئه وهی خوئی بهرز بکاته وه نزم ده کریته وه، ئه وهش خوئی نزم بکاته وه بهرز ده کریته وه»
(مه تا ۱۲: ۲۳)

«باجگره که له دووره وه پاوه ستا، نهیده ویست چاوی بو ئاسمان بهرز بکاته وه، سنگی خوئی ده کوتا و ده یگوت: ئه ی خودایه به زه ییت به منی گونا به اردا بیته وه.» (لوقا ۱۸: ۱۳)
«خوزگه ده خوازیت به وانه ی که به پوچ هه ژارن، چونکه شانشین ئاسمان بو ئه وانه.»
(مه تا ۳: ۵)

«ئاگاداری ماموستایانی تهورات بن، هه ز ده کهن به جلی شوپروه بگه رپن و پپیان خوشه له بازاردا سلوویان لی بکریت، له که نیشه کان پیزی پیشه وه بگرن و له پیزی سه ره وه ی میوانداری بن. مالی بیوه ژن هه لده لووشن و بو خوده رختن نوژه کانیان دریز ده که نه وه. ئه مانه سزایان گه وره تره.» (لوقا ۲۰: ۴۶-۴۷)

«ئیوهش بهم شیوه یه، کاتیک هه موو ئه وه ی فه رماتان پی ده کریت ده یکه ن، بلین: کوپله ی شایسته نین، ئه رکی خو مان به جیگه یاندوه.» (لوقا ۱۷: ۱۰)

یه کیک له وه هوکارانه ی که عیسا توندترین و زیرترین وه سفی بو دوورووان هه لگرتوه (داواکاری سیژده یه) ئه وه یه که په گ و پیشه ی دوورووی بریتیه له لووتبه رزی و شانازی کردن. وه ئه وه ی که عیسا بیزی له شانازی و لووتبه رزی ده بیته وه به لگه ی هه مه چشنی بانگه یشته که یه تی بو بیفیزی و خو نزم کردنه وه.

شانازی: سه ریچی، چۆله وانی، خوشی

پیناسه کردنی شانازی به خووه کردن ئاسان نیه، چونکه به باشی خوئی ده رده خات و زۆربه ی کات له لووتبه رزی ناچیت. ده توانین ئه مه به روونی ببینین ئه گه ر بیتو خو به گه وره زانین و به زه یی به خو دا هاتنه وه وه کو دوو شیوه ی شانازی به راورد بکه یین.

خو به گه وره زانین کاردانه وه ی شانازی به له کاتی سه رکه وتندا. به زه یی به خو دا هاتنه وه کاردانه وه ی شانازی به له کاتی ئازارچه شتندا. خو به گه وره زانین ده لیت: «من شایانی ریز و ستایشم، چونکه قوربانییه کی زۆرم داوه.» «به زه یی به خو دا هاتنه وه ده لیت: «من شایانی ریز و ستایشم، چونکه قوربانییه کی زۆرم داوه.» خو به گه وره زانین بریتیه له ده نگی شانازی

له دلى كهسى بههيزدا. بهزهى به خودا هاتنهوه دهنگى شانازيه له دلى كهسى لاوازا. خوځه گوره زانين له بهس و كافى دهچيت. بهزهى به خودا هاتنهوه له خو قوربانى كردن دهچيت. هوځاى ئهوهى كه بهزهى به خودا هاتنهوه له شانازى كردن ناچيت، ئهويه كه ههژار و دهستكورت دهچيت. بهلام پيوستيه كه له ئيگويه كى برينداره وه سهرچاوه دهگريت، وه ئاره زووه كه ئهوه نيه كه كهسانى ديكه وه كو ههژار بيانين، بهلكو وه كو پالنهوان. ئهوه پيوستيهى كه بهزهى به خودا هاتنهوه ههستى پى دهكات له ههستى بى باهخييه نايهت. بهلكو له شانازيه كى دوور له ئيدعاوه سهرچاوه دهگريت.^a

عيسا توپكارى بو قوولى شانازى دهكات. چهدين چين و توپژ و شيوه و دهركهوتنى ئاشكرا دهكات. له قوولايى شانازيدا بارودوخكى ئالوزى خوځه پيوه بردن، شايسته بوون و چيژوره گرتن له گرنگر بوون و بهررتربوون له كهسانى ديكه بوونى ههيه. يان بو ئهوهى بابته كه سهرنجراكيشت بىت، تيكه لىكى سهرپيچى (دژى خودا وهك رابهري راست)، بيايان (ههلسكهوتىكى باشت لهوهى كه ئىستا ههيه بهرامبهريمان بكرىت)، وه خووشى (لهوهى كه ههست دهكهيت له سهرووى كهسانى ديكه وهى) له ئارادايه. لهوانهيه هيج كام لهمانه روون و ئاشكرا نهبن.

دهكرىت كهسيك به بىدهنگى ياخى بىت، له كاتيكدا خووى له ياخييونى ئاشكرا دهپاريژىت، زور سووره لهسهر برپاره كهى خووى. يان لهوانهيه كهسيك وا ديار بىت كه ههست به بيايخه بوون دهكات بههووى ئهوهى كه بهردهوام به ئاشكرا لومهى خووى دهكات، له كاتيكدا ههموو ئهوه ماوهيه تووره و قين له دل بووه كه بوچى كهسانى ديكه ئهم ههلسكهوتهى به گورههيه و مهزنى چاو لى ناكهن. يان كهسيك دهكرىت دلخوش بىت بهوهى كه ههست به گورههيه دهكات بهرامبهريمان ديكه به مهبهستى ئهوهى كه كهسانى ديكه ستايشى بكهن كه شانازى به خوويه وه ناكات.

شانازى: شايسته بوون

عيسا تيشك دهخاته سهر دهركهوتنه ئاشكراكانى شانازى كه دهتوانيت ئامازهيان بو بكات. لوقا پيمان دهليت كه بوچى عيسا نمونهى فهريسييه لووتبهريزه كه و باجگره بيفيزه كهمان بو دهگيرىتهوه (پروانه داواكارى بىسته). «بو ئهوانهى دلىا بوون كه خويان به بىتاوان دادهنا و خهلىكان به سووك سهير دهكرد، ئهم نمونهيهى هتايهوه» (لوقا ۱۸: ۹). مهبهستى من ئهمه بوو كاتى كه باسى بارودوخ و سروشتى شايسته بوونم كرد - ههست دهكهيت كه

a ئهم چهند ىسته به لهم پهړتووكه كى ديكه كى نووسهروه وه رگيراهه:

.3۰۲, (2۰۰۳, Sisters, Ore.: Multnomah) John Piper, *Desiring God: Meditations of a Christian Hedonist*

شایانی ئه‌وه‌ی خودا شتی باشت پی به‌خشیّت.

ئهم هه‌ستی شایسته‌بوونه شان به شانی شانازی به خووه کردنه‌وه ده‌روات که پیمان ده‌لێت ئیوه له کهسانی دیکه گه‌وره‌تر و له‌پێشترن. بۆیه ئه‌وه فه‌ریسییه‌ی که خوێ به شایسته ده‌زانی، ده‌لێت: «خودایه سوپاست ده‌که‌م وه‌ک خه‌لکی دیکه نیم، که قۆلپ و خراپه‌کار و داوێنپیس، وه‌ک ئهم باجگره‌ش نیم. هه‌فته‌ی دوو جار به‌پوژوو ده‌بم، ئه‌وه‌ی ده‌ستم ده‌که‌وێت ده‌یه‌کی ده‌به‌خشم» (لوقا ۱۸: ۱۱-۱۲). ئه‌وه پاستیه‌ی که سوپاسی خودا ده‌کات نابێت هۆی شاردنه‌وه‌ی ئه‌وه خو‌شیه‌ی که به‌هۆی خو به‌گه‌وره زانین له کهسانی دیکه‌وه ده‌ستی ده‌که‌وێت. جیاوازی گه‌وره هه‌یه له‌نیوان خو‌شیه‌کی بی‌فیزانه له بوون به که‌سیکی با‌شر به نیعمه‌تی خودا له‌گه‌ڵ خو‌شیه‌کی لووتبه‌رزانه له‌وه‌ی که بتوانیت خو‌ت له کهسانی دیکه به گه‌وره‌تر و با‌شر بزانی. شانازی به‌ پیرۆزبوونی زیاتر دل‌خۆش نابێت، به‌لکو به‌وه دل‌خۆش ده‌بێت که ده‌توانیت خو‌ی له کهسانی دیکه به گه‌وره‌تر بزانی.

ئاره‌زووی پێداهه‌ل‌دان و ستایشکردن

ئه‌گه‌ر نه‌نامه‌ت زۆر ئاره‌زوومان به‌لای شایسته‌بووندا نه‌جو‌لێت، له‌وانه‌یه ئاره‌زووی هه‌مان ئه‌نجام بکه‌ین که ئه‌ویش پێداهه‌ل‌دان و ستایشکردنه‌مانه له لایه‌ن کهسانی دیکه‌وه. عیسا ئاگادارمان ده‌کاته‌وه که یارمه‌تی هه‌زاران نه‌ده‌ین، یاخودا نوێژ و نزا نه‌که‌ین بۆ ئه‌وه‌ی کهسانی دیکه بمانینن. «هۆشیار بن و نه‌که‌ن له‌به‌رچاوی خه‌لک چاکه بکه‌ن بۆ ئه‌وه‌ی بتانینن، ئه‌گینا له‌لای باوکی ئاسمانیتان پاداشتتان نابێت» (مه‌تا ۶: ۱). «کاتیک نوێژ ده‌که‌ن وه‌ک دوو‌پروان مه‌بن، چونکه ئه‌وان هه‌ز ده‌که‌ن به‌ پێوه له که‌نیش و سووچی شه‌قامه‌کان نوێژ بکه‌ن، بۆ ئه‌وه‌ی خه‌لکی بیانینن. راستیتان پی ده‌لێم: ئه‌وانه پاداشتی خۆیان وه‌رگرته‌وه» (مه‌تا ۶: ۵). «کاتیک به‌پوژوو ده‌بن، پووگرژ مه‌بن وه‌ک دوو‌پروان، چونکه ئه‌وان خۆیان په‌ریشان ده‌ده‌خه‌ن تا‌کو بۆ خه‌لکی ده‌ربخه‌ن که به‌پوژوون. راستیتان پی ده‌لێم: ئه‌وانه پاداشتی خۆیان وه‌رگرته‌وه» (مه‌تا ۶: ۱۶). عیسا به «دوو‌پروان» ناویان ده‌هێنیت، چونکه له کاتی نوێژ و پوژوودا ده‌یانه‌وێت وا ده‌ربکه‌ون که ری‌زی خودا ده‌گرن، به‌لام له‌راستیدا ئه‌وان دا‌وای ستایشی و ری‌زی خه‌لکی ده‌که‌ن. ئه‌مه لایه‌نیکی شانازییه.

ستایش به مه‌به‌ستی له‌خواترسی، تا‌که جو‌ریکی ستایش نییه که شانازی تامه‌زرویه‌تی. هه‌روه‌ها شانازی تامه‌زرو‌ی ده‌سه‌لات و سامانی‌شه. بۆیه عیسا به قوتابییه‌کانی فه‌رموو: «پاشایانی نه‌ته‌وه‌کان ده‌بنه فه‌رمانه‌روایان و ده‌سه‌لاتدارانیش به‌سه‌ریان‌ه‌وه به “چاکه‌کار” ناوده‌برد‌رین. به‌لام ئیوه ئا‌وا مه‌بن» (لوقا ۲۲: ۲۵-۲۶). به واتایه‌کی دیکه، هه‌زتان له ده‌سه‌لات و سامانی زۆر نه‌بێت. چێژی گه‌وره‌تر و گرنگ‌تر‌بوون له کهسانی دیکه له

متمانیه کی بیفزانه به نیعمه تی خودا سه رچاوه ناگریت، به لکو له دلکی پر له شانازی و لووتبه رزه وه هله ده قولیت.

شانازی و لووتبه رزی به سهدان شیوه خوئی پیکده خات بو ئه وهی ستایش و پیداهه لدانی مروقه کان به ده ست بهینیت. ده کریت له شیوازی دانیشتنت له کوپوونه وهیه ک، جوئی هه لسوکه وت له بازاردا، یان ئه و ناویشانه ی له به رده م ناوه که ی خوئ دایده نیی، خوئی بینیته وه. «(فهریسی و ماموستایانی ته ورات) هه ز ده که ن له میوانیدا له لای سه ره وه و له که نیشته کانیش له ریزی پیشه وه دابنیشن. له بازارپیدا سلایان لی بکریت و خه لک به رابی بانگیان بکه ن» (مه تا ۲۳: ۶-۷). کیشه یه ک لی ره دا ئه وه نییه که باش نییه و خراپه که به «رابی و ماموستا» بانگ بکری، یان دانیشتن له ریزی پیشه وه هه میسه خراپ نییه. کیشه یه ئه وه یه که تو هه زت له چیه و چیت پی خو شه - ئه وه ی که پیویست پییه تی و ئاره زووی ده که ی و ریزی ده گریت. شانازی و لووتبه رزی له لایه ن ئاره زووی ریزگرتن و ستایشی مروف به هوئی پله و ناو و ناوبانگه وه هان ده دریت.

شانازی دوور له خو شه ویستییه

پاشان عیسا نیشامان ده دات که شانازی چه نده دووره له خو شه ویستییه وه. پیش ئه وه ی که به رمویت: «هه موو کرداره کانیا ن بو ئه وه یه خه لکی بیابنبن، به پانکردنی نوشته کانیا ن و گه وره کردنی گوئیگه کانیا ن» (مه تا ۲۳: ۵)، به رمووی: «باری قورس و گران ده پیچه وه و ده یخه نه سه ر شانی خه لکی، به لام خو یان نایانه ویت به هیه شیوه یه ک له هه لگرتنی باره کاندایارمه تییا ن بده ن» (مه تا ۲۳: ۴). واته، وانه و په ندی زور به رزی ره فتار و ئاکار ده لینه وه، به لام به زه یی یان دانایی کتییی پیرو یان نییه که له هه لگرتنی باری قورس و گراندا یارمه تی خه لکی بده ن. خو شه ویستییا ن نییه.

به دوو هوکار، ئه مه جیگه ی سه رسامی نییه: یه که م ئه وه یه که که سی خو به گه وره زان نایه ویت که س له و زیاتر بیت. ئه مه به واتای له ده ستدانی یه کییک له هوکاره کانی خو به گه وره زانین دیت. هوکاره که ی دیکه ئه وه یه که شانازی له شیوازی کارکردنی نیعمه تی خودا تیناگه ن که یارمه تی گونا به اران ده دات له پیرو زیدا گه شه بکه ن به بی ئه وه ی که لووتبه رز بن. ده ستی یارمه تی هه لناهینن بو ئه وه ی به گونا به اری تو به کردووی نیشان بده ن که نیری عیسا گونجا وه و باره که ی سووکه (مه تا ۱۱: ۳۰)، چونکه به لای خو یانه وه ئاسان و سووک نییه. ئه و ئه رکه ره فتاری و ئاکارییه ی که ئه وان هه ولی به جیگه یاندنی ده دهن به قورسی ماوه ته وه بو ئه وه ی هه ستی شایسته یی و شانازیکردن له ده سته وه کانیا ندا هه بیت. ئه گه ر ئاسان و سووک بیت، ئه و شانازییا ن به چیه وه ده کرد؟

تیمه خزمه تکاری ناشیسته

وه کو ده بین له فیرکردنه کانی عیسادا په یوه نددیه کی زور نریک له نیوان خوڼمکردنه وه و خزمه تکاری بووندا هیه. بیفزبوون واته خزمه تکاری بوون. هه مان شت نین، به لام بیفزبوون و خوڼمکردنه وه و ده کات به خوښیه وه خزمه ت بکیت. قوتابی عیسا له برسیه تی روځیه وه ههنگاو ده نیت و به ره و متمانیه مندال ئاسا به نیعمه تی خودا دهرات، ئینجا ده بیته خاوه نی دلکی خزمه تکار ئاسا و ده ست ده کات به خزمه تکردن.

له وته به ناوبانگه کانی عیسادا، که خوڼگه به هه ندیک که س ده خوازیت، په که م دانه ی نه مه یه: «خوڼگه ده خوازیت به وانه ی که به روځ هه ژارن» (مه تا ۵: ۳). واته، نه وانه ی که خوڼان به شیوا و شایسته نازانن و له ناخیاندا هیچ شک نابهن. ریک پیچه وانه ی نه وانه ن که «به دنیاییه وه خوڼان به بیتاوان داده نا و خه لکیان به سووک سهیر ده کرد» (لوقا ۱۸: ۹). نه وان ده زانن له ناخیاندا خاوه نی هیچ شتیک نین که بتوانن بیخه نه به رده م خودا.

نه و جوړه که سانه پیگه و پله ی خزمه تکاری نه شیوا و بو خوڼان له بهرچاو ده گرن که عیسا له (لوقا ۱۷: ۱۰) باسی ده کات: «کاتیک هه موو نه وه ی فهرمانتان پی ده کریت ده یکه ن، بلین: کوپله ی شایسته نین، نه رکی خو مان به جیگه یاندوه». نه مه وته یه کی زور قوول و پر واتایه - به ته وای نه وپه ری کاریگه ری شانازی له ناو ده بات. مروفتیکی ته وای گوپرایه ل ده بیت بلیت - ده بیته به شیک له گوپرایه لبوونی - «من خزمه تکاریکی ناشیسته م». واته: «ناخه مه نیو هیچ هه ستیکی ته وای قهرزار بوونه وه بو نه وه ی پاداشتم بده یته وه». نه م بیروباوه ره ره گ و ریشه ی بیفزبوونه - که شایانی هیچ شتیک باش نین له لایه ن خوداوه.

یان نه گهر وه کو باجگره که، به شیوه یه کی نه رینی بیلین: هه موو نه و شته باشانه ی که له خوداوه به ده سستی دینن به هو ی میهره بانی و به زه یی خوداوه یه. تیمه شایانی نین. نه ی خودایه به زه ییت به منی گونا به اردا بیته وه» (لوقا ۱۸: ۱۳). «نه مه گه رایه وه مالی خو ی بیتاوان کرابوو» (لوقا ۱۸: ۱۴). خو شی و دلشادی که سی بیفز و خو به که م زان له له شایسته بوون و شایان بوونه وه سه رچاوه ناگریت، به لکو له وهرگرتی به زه ییه وه.

داواکاری حه قدهیه م

وه کو مندال و خزمه تکار و دلشکاویکی بویر، خوت نزم بکه وه و بیفیز به

«راستیتان پی ده لیم: ئەگەر نه گۆرین و وهک مندالتان لینهیهت، ههرگیز ناچنه ناو شانشینى ئاسمانه وه.» (مهتا ۱۸: ۳-۴)

«با پایه بهرز له نیوتاندا بیته بچووک و ئه وهی رابه ری ده کات وه کو خزمه تکاره که تان بیته.» (لوقا ۲۲: ۲۶)

«قوتابی له ماموستاکه ی زیاتر نییه و کۆیلهش له گه وره که ی زیاتر نییه. بۆ قوتابی به سه وهک ماموستاکه ی بیته و کۆیلهش وهک گه وره که ی. ئەگەر خاوهن مال به «به علز بهول» ناو بهردریت، چهند زیاتر خانه واده که ی؟ له بهر ئه وه لیان مه ترسن، چونکه هیچ شتیکی شارداراوه نییه ئاشکرا نه بیته و نه پینی نییه ده رنه که ویت.» (مهتا ۱۰: ۲۴-۲۶)

کلیلی خۆنزمکردنه وه ته نها هه سترکردن به نه بوونی شایسته بوون نییه (وه کو چۆن له به شی پشتردا باسمان کرد)، به لکو هه ست کردنه به ئاماده بوونی نیعمه تی بی به رامبه ری خودا. بیفیزبوون ته نها وه کو ئه وه خزمه تکاره نییه که ده لیت: «من خزمه تکارێکی ناشایسته م؛» بیفیزبوون وه کو ئه وه منداله شه که له باوه شی باوکیدا ئارام ده گریته و پشوو ده دات. عیسا ده فهرمویت: «راستیتان پی ده لیم: ئەگەر نه گۆرین و وهک مندالتان لینهیهت، ههرگیز ناچنه ناو شانشینى ئاسمانه وه. بۆیه ئه وهی وهک ئه م منداله خۆی نزم بکاته وه، له شانشینى ئاسماندا پایه به رزتره» (مهتا ۱۸: ۳-۴). ئیمه ده بیته به هه ردوو ریگا خۆمان نزم بکهینه وه: وه کو خزمه تکارێکی ناشایسته و مندالێک که متمانه به باوکی ده کات.

سوودی به راوردکردن به مندال چیه؟ ئەگەر چاومان له سه ر ده قه بنه رته یه که بیته، بابه ته که زۆتر تیشک ده خاته سه ر سێ ده سه تهاوه: بیفیزبوون (خۆنزمکردنه وه) و بچوکه کان و باوه ر.

بیفیزبوون

عیسا له (مهتا ۱۸: ۴) دا ده فهرمویت: «ئه وهی وهک ئه م منداله خۆی نزم بکاته وه، له شانشینى ئاسماندا پایه به رزتره». وشه ی بیفیزبوون له زمانى یونانیدا به گشتى وه سفى تایبه ته ندیه کی ئه رینی له سه رده می عیسا دا ناکات. به گشتى به واتای وردبوون، خۆ که م کردنه وه، شه رمه زاربوون و خۆ سووک کردن ده هات.^۱ ئه م وشه یه به کارهاتوه، چونکه

a بۆ ورده کاری زیاتر، بڕوانه ئه مه ی خواره وه:

داواکارییه کی عیسا داواکارییه کی رۆمانسی نه بوو، وه کو ئه وه ی که بوون به مندال شیرینه و ئاسانه. داواکارییه که ی عیسا بو که سیکی به هیژ، خاوهن متمانه، زیرهک، ژیر و جله و گیر وێرانکار و پوختنه ر بوو. عیسا ده بزانی که مندالان له سه رده می ئه ودا مابه ی چاولێکه ری و نمونه نه بوون. عیسا مندالی هه لێژارد، چونکه «بیده سه لاتن و له رووی کۆمه لایه تییه وه ئاستیان نزمه». ^a داواکاری عیسا ئه وه یه که په یوه ندی خۆشه و یستیمان له گه ل ده سه لات، پله و پایه، خۆپه رستی، ماف و جله و گیریدا بپچڕێنن.

بچووکه کان

عیسا ئهم ده سه ته واژه یه ی له وه سفی ئه و قوتابیانه دا به کارهێنا که وه کو مندال وان. ده فه رمویت: «ئه وه ی یه کیک له م بچووکانه ی که باوه ریان به من هه یه تووشی گونا بکات، باشتره بۆ به رداشیکی گه وره به ملیه وه هه لێواسریت و نو قومی بنی ده ریا بکریت» (مه تا ١٨: ٦). عیسا باوه رداران به «بچووکه کان» ناو زده ده کات، وه له باره ی بیچووکه کانه وه ده فه رمویت که باوه ریان هه یه. هه ردوو ده سه ته واژه که گرنگه. «بچووکه کان» نیسانی ده دات که له به رچاوی دنیا و جیهانه وه مه زن نین. به هیژ نین، خۆپه رستن نین، به لکو ئه وه ی که ئه وان له که سانی دیکه جودا ده کاته وه ئه وه یه که باوه ریان به عیسا هه یه. واته، متمانه و باوه ریان به خۆیان نییه، به لکو متمانه یان به عیسا هه یه.

متمانە

پێده چنت ئه مه سه ره کترین ئامانجی عیسا بوو پیت کاتیک که به راوردی نیوان قوتابییه کانی و مندال ده کات. ده کریت مندال هه موو جوړه هه لیه کی هه بیته، به لام له نیو خێزانیکی ئاسایی و ته ندروستدا، مندالان متمانه به باوکیان ده که ن که گرنگیان بده نی. شه وان له نیو جیگه دا خه ویان لێ نازریت کاتیک که بیر له وه ده که ن ناخو ژهمی دواتریان له کوپوه دیت. له نیو عاره بانه که یاندا ناوچاویان تال نا که ن که بوچی ئاسمان په نگی ره ش بووه. «مندال به پیی پله و پایه، نزمه ... به لام به پیی غه ریزه یان دنیاییان هه یه». ^b به پیی پیوه ری

Gerhard Friedrich, Tapeinov~ (tapeinos) in Theological Dictionary of the New Testament, ed Vol. VIII (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1972), 4-9. "[In the Greek and Hellenistic world] men 'exploit,' 'oppress,' . . . 'humble,' 'put down' . . . 'humiliate others by breaking their spirit.' . . That man should humble himself is rejected" 4

Ulrich Luz, Matthew 8-20: A Commentary, trans. James E. Crouch, end. Helmut Koester, Her- a minia (Minneapolis: Augsburg Fortress, 2001), 428

Alexander MaClaren, The Gospel According to Matthew: Chapters XVII to XXVII (London: b Hodder and Stoughton, n.d.), 3

دنیا، مندال نزم و لاوازه. به لام خوشحالن، دوورن له نیگهرانی و دنیایی ته وایان هه یه که هه موو پیدایستییه کانیاں دابین ده کریت. جیهان پروانامه ی شانازی به مندال نادات. په رتووک له باره ی ده سته کوته کانیا نه وه ناووسن. ئیمه مندال ناکهینه لپیرسراوی هیچ شتیک. به لام مندالان به هیچ کام له وانه بیزار نابن. ئه وان پازین به وه ی که دایک و باوکیان گرنگیان پی بدن.

بیگومان عیسا بانگمان ناکات که بی به ره هم بین یاخود وه کو مندال پینه گه یشتوو بین. ئه وه ئامانجی به راوردکردنه که نییه. به لکو مه به سته که ئه وه یه که حه زمان له به هیترتربوون یان زیره کتربوون یان ده ولمه ندرتربوون له که سانی دیکه نه بیئت - بو ئه وه ی خوشی و شادیمان خو ی له گه وره تر و گرنگتربوون له که سانی دیکه نه بینته وه. مه به سته به راورده که ئه وه یه که به لامانه وه ئاسایی بیئت ئه گهر جیهان بایه خی به و شته نه دا که عیسا بانگه یشتی کردووین ئه نجامی بدهین. نابیئت له وه برتسین که جیهان به گیل یان نریمان بزانیئت. به لکو ده بیئت باوه ر به عیسا بکهین به و جوړه ی که مندال باوه ری پی ده کات. ده بیئت ئاسایش و واتای خو مان له عیسا دا ببیننه وه وه هه موو ئه و شته ی که باوکی ئاسمانی به هو ی ئه وه وه بو مان ئه نجام ده دات (داواکاری ی چواره م).

بیفیزبوون به ره وړوخی خزمه تکاربوو مان ده بات

عیسا پیداکړی له سهر ئه وه ده کات که ئه م هه ژاری پوځیه و وه کو مندال بیفیزبوونه له گه ل متمانه دا به ره وړوچ و ژبانی خزمه تکاربوو مان ده بات. زیاتر له جاریک قوتابییه کانی عیسا کیشمه کیشی ئه وه یان بوو که ئاخو له شانشینې ئاسماندا کامه یان مه زنه یان کامه یان ده بیته مه زترینې ئیوانیان. هه موو جار ی عیسا هه مان وه لامی ده دانه وه: «ئه گهر یه کیک ویستی یه که م بیئت، با له دوا ی هه مووان و خزمه تکاری هه مووان بیئت» (مهرقوس ۹: ۳۵). هه نندی کات مه به سته که ی زیاتر پروون ده کرده وه کاتیک که مندالکی زیاد ده کرد و ده یفه رموو: «ئه وه ی به ناوی منه وه پیشوازی له یه کیک له م مندالانه بکات، پیشوازی له من ده کات، ئه وه ی پیشوازیم لی بکات، پیشوازی له من ناکات، به لکو له وه ی ناروومی» (مهرقوس ۵: ۳۷). به واتایه کی دیکه، ئه گهر ئاماده یی ئه وه ت تیدا بیئت که له باخچه ی ساوایان ئیش بکهیت و به خوشحالییه وه چاودیری مندالان بکهیت، ئه وا ده بیته «یه که م». ته نانه ت عیسا له کاتی خوانی کو تاییدا، که خو ی ئاماده ده کرد بو ئه وه ی کو تا موونه ی خوشه ویستی خزمه تکارانه مان نیشان بدات، قوتابییه کانی ناکوکی ئه وه یان هه بوو ئاخو کامیان گه وره تره - ئه م ئاره زوو زور توند له نیو ئیمه شدا جیگیر بووه. عیسا فره مووی: «پاشایانی نه ته وه کان ده بنه فرمانپروایان و ده سه لاتدارانیش به سه ریانه وه به «چاکه کار»

ناوده بردرین. به لّام ئیوه ئاوا مه بن. به لّکو با پایه بهرز له نیوتاندا بیته بچووک و ئه وهی رابه ری ده کات وه کو خزمه تکاره که تان بیت. کئی پایه بهرز تره، ئه وهی له سه ر خوان دانیشته وه یان ئه وهی خزمه ت ده کات؟ بیگومان ئه وهی که له سه ر خوان دانیشته وه. به لّام من له نیوتان وهک ئه وهم که خزمه ت ده کات» (لوقا ۲۲: ۲۵-۲۷). عیسا راسته وخۆ ئاره زووی مه زنبوونی بری و شیوازیکی جیگه ره وهی پیشکش کردین، که ئه ویش نرمبوونه وهی خزمه تکارانه یه.

عیسا چۆن خزمه تی کرد و چۆن خزمه ت ده کات

خزمه تکردن واتای چیه؟ له (مه تا ۲۰: ۲۶-۲۸)، عیسا داواکاری ئه وهی که ئیمه خزمه تی کهسانی دیکه بکهین په یوه ست ده کات به و خزمه تی که به ئیمه ی ده کات و ئه و شته مان نیشان ده دات که به لایه وه گرنگه. «ئه وهی ده یه ویت له نیوتاندا پایه ی بهرز بیت، با بیته خزمه تکاران و ئه وهش که ده یه ویت له نیوتاندا بیته یه کهم، با بیته بهنده تان، وهک چۆن کوپی مروّف که نه هاتوه تاکو خزمه ت بکریت، به لّکو خزمه ت بکات و ژیا نی خو ی به خت بکات بۆ کرینه وهی خه لکیکی زۆر». خزمه تکردن واته به خۆشه و یستیه وه چاکه کردن که پیوستی به پیدانی باجه، به لّام هاوکات سوود و قازانجی کاتی و هه تای ی بۆ کهسانی دیکه هه یه.

جینگه ی سه رسامیه که ئهرکی خزمه تکارناسای عیسا له گه ل کۆتایی هاتنی خزمه ته زه مینه یه که ی کۆتایی نایه ت. ئه و نه ته نها به هیز وشکۆیه کی زۆره وه باسی هاتنه وهی ده کات (مه رقۆس ۱۳: ۲۶)، به لّکو دیسان ئهرکی خزمه تکارکی جوان و پایه نزم ده گریته ئه ستۆ: «خۆرگه به و کۆیلانه ده خوازیّت که گه وه دیته وه ده بینیت به خه بهرن. راستیتان پی ده لیم، گه وه که ناوچه دی خو ی ده به ستیت و کۆیله کان داده نیشیت، دیت و خزمه تیان ده کات» (لوقا ۱۲: ۳۷). عیسا هه رگیز واز له خزمه تکردنه مان ناهیت. ئایا ئه مه وات لّناکات که خزمه تی کهسانی دیکه بکهیت له کاتیکدا شوینکه وتوی ئه و که سه ی که خۆشی ده ویت و ژیا نی خو ی له پینا تو دا به خشی و هه رگیز ده سته ردار ی خزمه تکردن ناییت؟ دلی گوناها ریکی پرگارکرا و که شوین عیسا ده که ویت هه رگیز داوا ناکات و نالیت: «چۆن ده توانم ئه و په ری شان و شه وکه وت و ریزم هه بیت؟» به لّکو ده لیت: «چۆن ده توانم به باشرین شیوه یارمه تی ئه و که سانه بدهم که پیوستیان به یارمه تییه، جا ئیدی باجه که ی هه ر چی بیت؟»

کاتیک عیسا به رده وام ده یفه رموو: «ئه وهی خو ی بهرز بکاته وه نزم ده کریته وه، ئه وهش خو ی نزم بکاته وه بهرز ده کریته وه» (مه تا ۲۳: ۱۲؛ لوقا ۱۴: ۱۱؛ ۱۴: ۱۸)، دژی کوژه ری گه وهی خزمه تکردن ئاگاداری ده کردینه وه (شانازی به خۆوه کردن)، وه بانگی ده کردین که شوین خزمه ت دروستکه ری مه زن بکه وین (بیفیزی و پشت به مه سیح به ستن).

بویری دلشکاوانه له پیناو راستیدا

یه کیک له ئه زکله گرنه کانی خزمه تکاری له ه؛ سه رده مه دا پتویسته، بریتیه له بویری دلشکاوانه له راگه یاندنی راستی خودادا. من باسی ئه مه ده که م، چونکه پوچی پزّه گه رای له ژانی پوژانه ماندا ژینگه یه کی وای دروست کردوو که گوتی راستی به قه ناعت و بیروباوه ری ته و اووه و بانگ کردنی که سانی دیکه بو باوه پ به کاریکی بیفیزانه نازانریت. (جی که ی چسترتن) له سالی ۱۹۰۸ ده یزانی ئه مه پرووده دات که ئه مه ی خواره وه ی نووسیوه:

ئه و سزایه ی که ئه مپو ده یچیزین بریتیه له بیفیزی له شوینی هه له دا. بیفیزبون له سه ر مه حکومبون گیرساوه ته وه؛ که هه رگیز نه ده بوا له ووی بووايه. مروّف ده بیت گومانی له خو ی هه بیت، به لام نه که له راستی؛ به لام پیک پیچه وانیه ئه مه راسته. ئه مپو ئه و شته ی که مروّف ئیدعای بو ده کات، پیک ئه و شته یه که نابیت ئیدعای بو بکات که ئه ویش خو یه تی. ئه و شته ی که گومانی لی ده کات، پیک ئه و شته یه که نابیت گومانی لی بکات - به لگه ی خودایی ... گومانکه ری نو ی ئه وه نده بیفیزه که ته نانه ت گومانی له وه ش هه یه ئاخو ده توانیت فیری شتیکی نو ی ببیت ... بیفیزیه کی راسته قینه ی ئاسایی بو سه رده می ئیمه له ئارادایه؛ به لام وا دیاره که ئه م بیفیزیه له کاهینیکی توندپه وی ماندوو و په ککه وتوو ژه راویتره ... بیفیزیه کونه که وای کرد که مروّف گومانی له هه ول و تیکو شانه کانی بکات، که له وانیه به یته هوی ئه وه ی که زیاتر تیکو شیت. به لام بیفیزیه نوییه که وا ده کات مروّف گومانی له ئامانجه کانی بیت، که ده بیت هوی ئه وه ی که به ته واوی واز له هه ول و تیکو شان به ییت ... ئیمه خه ریکی به ره مه یانی په گه زیکی مروّفایه تین که ئه وه نده بیر و هزریان بیفیزه که باوه ریان به خسته ی جارن (که په ت) نییه.^۳

ئه گه ر بیفیزی هاوتا نییه له گه ل پزّه گه رای ی ئه مپو دا، که واته چییه؟ هیوادارم که ئه م به شه ئه م پرسیاره پوون بکاته وه و یارمه تیمان بدات که بزاین چو ن، له پیناو عیسا و خزمه تی که سانی دیکه، بویرانه ئه وه را بگه یه نین که عیسا فیری کردووین. له دوو به شی رابردوودا، لانی که م باسی ئه م پینج خاله مان کرد.

بیفیزی: پینج هوکار بو راستی ده ربرینی بویرانه

یه که م، بیفیزبون له گه ل هه سته گوپراه لبوون بو خودا له عیسا دا. «قوتابی له مامو ستاکه ی زیاتر نییه و کو یله ش له گه وه که ی زیاتر نییه» (مه تا ۱۰: ۲۴). بیروباوه ری ئیمه له فیز و شانازیکردن به خو وه نه ها تووه، به لکو له ریگه ی ملکه چوون بو ئه و

.G. K. Chesterton, *Orthodoxy* (Garden City, NY: Doubleday and Co., 1957), 31-32 a

کەسە ی که له پڙگه ی وشه که یه وه خۆ ی بو ده رخستین و فه رمانی پڙکردو وین که وشه که ی رابگه یه نین.

دووهم، بڙفیزبوون هه ست به وه ناکات که شایانی هه لسوکه و ټیک ی باشتر له وه بڙت که عیسا به رامبه ری کرا. «بو قوتابی به سه وه که ماموستا که ی بڙت و کو یله ش وه که گه وره که ی. نه گه ر خاوه ن مال به به علزهبول ناو بردرښت، چه ند زیاتر خانه واده که ی» (مه تا ۱۰: ۲۵). بو یه، بڙفیزبوون خراپه به خراپه وه لام ناداته وه. ژیانیک نییه له سه ر مافی به ده سته اتوو بڙت، به لکو ژیان ی پر له قوربانیده.

سیه م، بڙفیزی راستی دوو پات ده کاته وه، هڭز ناداته ئیگو بو نه وه ی جلّه وگير بڙت، یان وزه ناداته سه رکه وتن له چه له حانیدا. وه کو خزمه ټیک بو مه سیح و خو شو یستنی دوژمه کان، راستی ده رده برښت. «نه وه ی له تاریکیدا پڙتانی ده لښم، له رووناکیدا بیلښنه وه، نه وه ی به چرپه ده بییست، به ده نگی به رز له سه ربانان رابگه یه نن. له وانه مه ترسن که جه سته ده کوژن، به لام ناتوان گیان بکوژن، به لکو له وه بترسن که ده توانی جه سته و گیان به یه که وه له دوزه خدا له ناو به رښت» (مه تا ۱۰: ۲۷-۲۸).

چوارهم، بڙفیزبوون ده زانښت که هه موو جوړه زانین و باوه ر و قسه کردنښت، پشت به نیعمه تی خودا ده به ستښت. «منم مڼه که و ټیوه ش لقه کان. نه وه ی به منه وه په یوه ست بڙت و منیش به وه وه، نه وا به ره مه می زور ده گریښت، چونکه به بڼی من ناتوان هڭچ شتیک بکه ن» (یوحنا ۱۵: ۵). نه مه ره فتاریک دښتته کایه وه که نه خو په رستانه یه و نه ترسنو کانه یه.

پښجه م، بڙفیزبوون ده زانښت که ده کریښت هه له بکات و به و هو یه وه گرنگی به په رخنه ده دات و لیوه ی فیر ده بڙت، هه روه ها ده زانښت که خودا چاره سه ری کښه ی هو کم دانی مرو ف ده کات و بانگمان ده کات که که سانی دیکه قایل بکه ین. عیسا فه رمووی که ده بڙت کلښا ناماده یی نه وه ی تیدا بڙت که سانی که له ره ق و یاخی راست بکاته وه (مه تا ۱۸: ۱۵-۱۷). پښمانی فه رموو که هه رچه نده ئیمه ده کریښت هه له بکه ین و پښو یستمان به راست کردنه وه بڙت، به لام ده بڙت به بڼی هڭچ شه رمیک پرو ین و له هه موو نه ته وه کان قوتابی دروست بکه ین، وه پښان بلښن هه موو فه رمانه کانی عیسا جڼبه جڼ بکه ن (مه تا ۲۸: ۱۹-۲۰).

بڙفیزبوون: دیاری به ده سته پښانی هه موو شتیک به دیاری

کات ی که بیر له وه ده که مه وه نه م به شه به بابه ټیک له سه ر چو نیه تی جڼبه جڼکردنی داواکاری خو نزم کردنه وه، ده بینم که وه لامه که ته کنیک یکی نو ی نییه، به لکو له نیو به شه کانی پښتر دایه: (داواکاری ۲، ۳، ۴، ۵، ۷ و ۸). وه لامه که له نیو هه موو نه وانه دایه: بڙفیزی راسته وخو له کار و کرده وه ی و یست و خواستی خو په تکه ره وه دا هه لئا قولښت. هو کاره که ی بو نه وه

ده گه پټه وه که هه رکه ویست و خواستمان پشتگوځی ده خهین، ئاگامان له ده سته که وته که هه یه و تووشی وه سوه سه ی شانازی کردن به م پشتگوځی خسته ده بین. چوڻ ده توانین خو مان له م ته له یه بیاریزین؟

له ناخمانه وه، بیفیزی راسته قینه هه ست ده کات که بیفیزیوون و خو نزمکردنه وه دیارییه که له دهره وه ی ده ستره سستی ئیمه. ئه گه ر بیفیزی به ره می ده ستره سییه، ئه وا ده سته جی شانازی پیوه ده که یین. بیفیزیوون دیاری و ه رگرتی هه موو شتی که وه کو دیاری به سو پاس و نا ئاگایانه. پیده چیت بتوانم به بابه تیکی که سی دهر باره ی که چوڻ من دژی ئه م جه نگه راده وه ستم. له به روار ی ۱۹۸۸/۶/۱۲ ئه مه ی خواره وه م له نیو ده فته ری یادگارییه که م نووسی. دان به پیداویستییه کاغدا ده نیم و وه لامی پر سیاری چو نیه تی بیفیزیوون ده ده مه وه.

بو جله و گیر کردن له خو شی گرنگی به خو دان، ئایا گرنگیدان به خودا به سوودترین شیوه نییه؟ نکو لی له خو کردن و خاچدانی له ش گرنگه، به لام چه ند ئاسان ده بیت دووباره گرنگی به خو م بده م به هو ی نکو لی کردنه وه. چوڻ ئه و مه به سته نه یییه که «گرنگی به خو دان» ه بشکینم بیجگه له به گه پر خستنی هه موو توانام بو دلخو شکردنی خو م به گرنگیدان به خودا. خو شی په ره ستنی مه سیح ته نها چاره سه ری کو تاییه. قوولتره له مردنی خو ی. ده بیت قوولتر بیت له ناشتنی له ش بو دوزینه وه ی ئازادیی ئاوی په رجوو ه که وا ده کات تامی شکو مه ندی خودا بکه یین. ته نها له و په سه ندی بیده نگی و پر له خو شییه کو تای ی خو مان به ده ست ده هیین.

داواکاری به ژدهیه م

تووره مه به - متمانهت به وه هه بیت که خودا هه موو شتیکت بو دابین دهکات

«بیستووتانه به پیشینان گوتراوه: مه کوژن و ئه وهی بکوژیت شایانی حوکم به سه ردادان ده بیت. به لام من پیتان ده لیم ئه وهی له خوشکی یان براکهی تووره بی، ده بی حوکم بدریت. ئه وهی به براکهی بلتی «هیچوپوچ،» ده بیت بدریته ئه نجومه نی بالای جوله که، ئه وهش بلیت «گیله،» ده بیت بخریته ناو ناگری دۆزه خه وه.» (مه تا ۵: ۲۱-۲۲)

دیسان ده بینین که عیسا داواکارییه کی لیمان هه یه که به ته نها ناتوانین ئه نجامی بدهین. هه ندی کات، داواکاری وه کو خوشویستن یان هه بوونی باوه، هه ول ده دهن که داواکارییه کانی عیسا له ریگه ی پیناسه کردیان وه کو کاریکی دهره کی یان بریاری ویست و خواستمان، ئه نجام بدهین. پیمان وایه که ئه م شتانه زیاتر له هه ست و سۆزمان له ژیر ده سه لماندایه. به لام که دیته سه ر باسی تووره بوون، عیسا به تاییه تی ریک پیچه وانیه ئه وه شته ده کات که ئیمه هه ول ده دهن ئه نجامی بدهین که هه ول ده دهن داواکارییه که یان بکهینه شتیکی دهره کی. عیسا ده فهرمویت که کوشتن که کاریکی دهره کییه هه لایه و خراپه، هه روه ها ئه زموونی ناوه کی تووره یی که له پشت ئه و کوشتنه وهیه هه لایه و دروست نییه. که واته (له گه ل داواکارییه کانی موسادا) عیسا فهرمان ده دات که کاری دهره کی کوشتن ئه نجام نه دهن، به لام هه نگاوی زیاتر هه لدین و فهرمان ده دات که هه ست به تووره یی ناوه کی نه کهین که له پشت ئه و کوشتنه وهیه.

کهس بریار نادات که تووره بیت

ده توانین هه ست به قوولی ئه م بابته بکهین ئه گهر چیر بیر له وه نه کهینه وه که کهس بریار نادات تووره بیت. به و جوړه نییه که دوا ی کاریکی زور خراپ و سه مکارانه و ناداده روانه، بین و بیر له وه بکهینه وه ئاخو تووره یی کاردانه وه و وه لایکی باشه یان نه، وه دوا ی پامانیکی ورد و هه لسه نگاندنی، بریار بدهین که له ئاستیکی دروست و گونجاودا تووره بین. هیچ که سیک به و جوړه ناژی. تووره بوون رووده دات؛ شتیکی ناخودئاگایه. بژارده یه کی لوژیکی نییه، ئه زموونیک ی پلان بو دانه پیراوه. شتیک رووده دات و تووره یی له ناخماندا گر ده گریت. ئه وهی که ده بیته هو ی هه لچوونی کاتی که هه لده چیت، وه به و هیژ و ماوه یه ی که هه لده چیت، بریتییه له کوکراوه ی ئه و خراپه یه ی که ده بینین و

بارودوخی میَشک و دَلَمَان. به لَام ده بیټ ئه وه بزاینن که داواکاری عیسا ئه وه نییه که به ته وای شاره زای تووره یی و خوَجَله و گیرکردن بین، هه رچه نده زوَر به ی کات ئیش و کار پیوِستی به وه یه. داواکاری عیسا ئه وه یه که بارودوخمَان بگوَرن. فەرمان ده دات که دَل و میَشکمان به جوَریک له پِشه وه بگوَرن که رِیگه به هه لچوونی تووره یی نه دات که نایټ هه مانِیټ. به چه ندین شیوه باسی ئه م گوَرنانکارییه ده کات: بوَ نموونه، له دایکبوونه وه (داواکاری یه که م)، تۆبه کردن (داواکردنی دووهم) و باوه ر (داواکاری چواره م).

هه ر بوَیه، ئه وه ی که له م به شه دا ده رباره ی داواکاری تووره نه بوون، پِشه ی له فیرکردنه کانی دیکه ی عیسا دا دا کوتاوه. عیسا هه زی له گوَرنانکاری ده روونی و سوَرداری نییه. به لکو هه زی له قوتابی تازه له دایکبووه که باوه ری به کاری رزگاری هه یه. خوینی خو ی رشت؛ ئیمه لیخو شبوون تاقی ده که یه وه (مه تا ۲۶: ۲۸). ئه و باج و به های گوناھی ئیمه ی دا؛ ئیمه له ده ست حوکمدان و کوَ و به ندی گونا ه رزگارمان بووه (مه رقوَس ۱۰: ۴۵؛ یوَحنا ۸: ۳۲). عیسا شانشین خودای هیئا؛ ئیمه حوکمی گوَرنکاری خودا تاقی ده که یه وه (لوقا ۱۱: ۲۰). ئه و میوه؛ ئیمه لقه کانی. به بی ئه و ئیمه هیچمان پی ناکرِیت (یوَحنا ۱۵: ۵). ئه مه داواکاری تووره نه بوونیش له خو ده گرِیت.

تووره یی چییه؟

وه کو هه موو هه سه ته کانی دیکه، که پیش وشه کان بوونیان هه یه و سه ربه خوَن له وشه کان، پیئاسه کردنی تووره یی کاریکی ئاسان نییه. به لَام ده بیټ هه ول بده ی، چونکه پروونه که چه ندین جوَر ئه زموغان هه یه که پییان ده گو ترِیت تووره بوون، که هه ندیکیان گوناهن و هه ندیککی دیکه یان گونا ه نین. بوَ نموونه، له (مه رقوَس ۳: ۵)، عیسا له مامو ستایانی ئایینی تووره بوو که هه زیان نه ده کرد عیسا له رُوژی شه ممه دا چاکی بکاته وه. «عیسا» به تووره ییه وه ئاو ری لیان دایه وه، له به ر دِلره قییان خه مبار بوو. وه عیسا به رده وام ئامازه ی به تووره یی خودا کردووه، ئه و جا راسته وخو فهرموویه تی تووره یی خودا له رُوژی حوکمداندا (یوَحنا ۳: ۳۶؛ لوقا ۲۱: ۲۳)، یان ناراسته وخو له کاتی په ند و نموونه کاندا (مه تا ۱۸: ۳۴؛ ۲۲: ۷؛ لوقا ۱۴: ۲۱).

فه ره ه نگنامه ی ستانده ری ئینگلیزی به م شیوه یه پیئاسه ی تووره یی ده کات: «هه ستیکی به هیزی ناخو ش و پیچه وانه و دژه». هو کاری ئه وه ی که «هه ستیکی به هیزی ناخو ش» پیئاسه یه کی ناته واره، ئه وه یه که ناکرِیت خواردنکی بیتمامان به لاره وه کو تووره ییه کی گرگرتوو بیټ، هه رچه نده له وانه یه زوَر ناخو شیش بیټ. ئه و ناخو شیه پیکهاته یه کی دیکه ی ده وِیت پیش ئه وه ی که ببیته تووره یی. ئه گه ر که سیک به رده وام خواری ناخو شمان

دهر خوارد بدات، وه نه گهر ههست بکهین که نه نقهست نه و کاره دهکات، نه و له وانهیه تووره بیین. تووره یی کهم تا زور په یوهندی به ههستیکی زور ناخوشه وه هیه که به نه نقهست رووده دات، وه ههست دهکین که نابیت روو بدات.

بیگومان ههندی کات له حالته دیکه شدا هه لده چین و تووره دهیین. نه گهر پیمان له شتیک هه لکه ویت، له وانهیه ناوړ بدهینه وه به تووره ییه وه شه قیک له و شته بدهین. نه گهر سه رمان بهر درگای که وانه ریگ بکه ویت، نه و له وانهیه به تووره ییه وه و له حه ژمه تی نازاردا به توندی درگا که پیوه بدهین. به لام له کاتی ناسای و دلخو شیدا، نه و شتانه به کاریکی گیلانه و مندالانه ده زانین. ئیمه به شیوه کی سروشتی ههست به وه دهکین که وای داده نین نه و شتانه به نه نقهست به سه ر ئیمه دا هاتوون.

هه ر له بهر نه مهیه که (جوناتان ئیدواردز) ی گهنج سوور بوو له سه ر نه وه ی که له بابته تی بن پوچ و گیان تووره نه بیت. بریاری پازدهیه می جوناتان ده لیت: «بریام دا که به هیه شیوه که نابیت ههستی تووره یی به رامبه ر شتیک ده ربیرم که پوچ و گیانی نییه»^۹. بویه جیاوازی نیوان تووره یی و ههسته ناخوشه کانی دیکه نه وهیه که تووره یی ههستیکی ناخوش له گهل شتیک به نه نقهست له خو ده گریت که پیمان وایه نابیت روو بدات.

تووره یی عیسا و تووره یی ئیمه

نه گهر عیسا که مروقیکی نمونه یی و بن هاوتا بوو، بتوانیت ههستی تووره یی خو ی ده ربیریت، نه و به مافی خومان ده زانین که بوچی له (مه تا ۵: ۲۲) ده فهرمویت: «نه وه ی له خوشکی یان براکه ی تووره بن، ده بنی حوکم بدریت». عیسا که مروقیکی ته و او و کامل بوو، قامچییه کی له گوریس دروست کرد و میزی پاره گوړه وه کانی له حه وشه ی په رستگادا سه ره وژیر کرد (یوحنا ۲: ۱۵؛ مه تا ۲۱: ۱۲). له که نیشته دا ههستی به تووره یی و دلته نگی کرد (مه رقو ۳: ۵). فهریسی و ماموستایانی شه ریعه تی به «کورانی دوزخ» (مه تا ۲۳: ۱۵)، «گیل و کویر» (مه تا ۲۳: ۱۷) ۲ «گوړی سپیکراو» (مه تا ۲۳: ۲۷) ناوزه کرد.

من له و باوه ردا نیم که ته نها عیسا بو ی هیه تووره بیت، چونکه کوری خودایه. کتبی پیرو ز پنداگری دهکات و نه وه پشتر است ده کاته وه (یوحنا ۱۰: ۳۵؛ مه تا ۵: ۱۸) که پیاوانی پیروزی خودا له په یمانی کوون تووره ییان تاقی کردو وه ته وه (ده رچوون ۳۲: ۱۹؛ سه ر ژمیری ۱۶: ۱۵؛ نه حه میا ۵: ۶؛ زه بووره کان ۴: ۴). پیم وایه که چاره سه ر نه وهیه که ده بیت بزاین چ شتیک و دهکات تووره یی باش بیت و چ شتیک و دهکات خراب بیت. عیسا یارمه تیمان

دهدات كه باش و خراپه كه به پيى ده قى (مه تا ۵: ۲۲) و به پيى فهرمايشته كانى ديكه ي خوى
ئه نجام بده ين. با يه كه م بار باسى فهرمايشته كانى ديكه ي بكه ين، ئينجا ده گه پيى نه وه بۆ
ده قى (مه تا ۵: ۲۲).

لانى كه م پيىنج هوكار له فيركردنه كانى عيسادا ده بينم كه بريار ده دن ئاخو توو ره بوون
پي پي دراوه يان نه. ده كر ي ت به پيىنج كليله وشه وه سفيان بكه ين. له م به شه دا تيشك
ده خه ي نه سه ر سيانيان: خو شه ويستى، به ش (بر) و پاراستنى خودايى. له به شى دواتردا
باسى به زه يى و خزمه تكار بوون ده كه ين كه په يوه ندييان به توو ره ييه وه هه يه.

خو شه ويستى و توو ره يى

بۆ ئه وه ي توو ره يى مرو ف باش بي ت، ده بي ت ئه و توو ره ييه له خو شه ويستيه وه بۆ كه سى
به رامبه ر سه رچاوه ي گر تي ت. عيسا ده فهرمو ي ت: «دو ژمنه كانان خو ش بو ي، نو ي ژ بكه ن بۆ
ئه وان ه ي ده تانچه وس يى نه وه، ... چا كه بكه ن له گه ل ئه وان ه ي رقيان لي تان ده بي ت نه وه» (مه تا
۵: ۴۴؛ لوقا ۶: ۲۷-۲۸). ئه م فهرمان و داو كاري يانه كاري گه ريبان ده بي ت له سه ر سروشتى
توو ره بوو مان. هه مو ويان پي مان ده لي ن كه توو ره يى پي گه پي دراو ه ز ناكات سه ر زه نش ت
و لو مه ي ئه و كه سه بكات كه توو ره مان ده كات. ئه گه ر به مانه و ي ت توو ره بوو مان باش
و پي گه پي دراو بي ت، ئه و ده بي ت به پيى گو يرايه لي داو كاري پي رو ز كردن و نو ي ژ كردن و
ئه نجامدانى كاري باشه بۆ ئه وان ه ي كه توو ره مان ده كه ن، به پي وه بر ي ت.

ئه مه ر ي ك پي ناسه ي توو ره بوون پي ك دي ني ت. ئه گه ر پي مان واي ي ت كه توو ره بوون هه ميشه
هه ستي تو له كردنه وه و سزادان و دو ژمنايه تي له خو ده گر ي ت، كه واته توو ره بوونى باش بوونى
نييه. به لام خه لكى خوداناس ته نها به و شي وه يه ئه زموونى توو ره ييان نه كردووه. ئه زموونى
توو ره بوونى خودى عيسا پي مان ده لي ت كه توو ره بوونى دروست و باش بوونى هه يه. بۆيه
ده بي ت پي ناسه ي بكه ين بۆ ئه وه ي خو شه ويستى به پي وه ي بات. به واتايه كى ديكه، ده بي ت
واي دابني ين كه به يارمه تي عيسا ده توانين له كه سي ك توو ره بين و هاوكات نو ي ژى بۆ
بكه ين، به ره كه تدارى بكه ين و كاري باشه ي له گه ل بكه ين. به شي وه يه كى زور توند توو ره
ده بين و هه سته به ناخوشي ه كى زور ده كه ين به رامبه ر ئه و كاره ي كه ئه نجامى داوه، ته نانه ت
له و دله گه نده له ش توو ره ين كه سه رچاوه ي ئه و كاره يه، به لام هاوكات ئاره زووى باشه يان بۆ
ده خوازين و نو ي ژى بۆ ده كه ين و كاري بۆ ده كه ين. ئه و جو ره توو ره يه ناكري ت خراپ بي ت.

به ش (بر) و توو ره يى

عيسا فيرمان ده كات كه وه لام يكي پي رو ز بۆ خراپه ده بي ت له گه ل پله ي ئاشكرا و روونى

ئاكاردا بگونجیّت. بۆ ئموونه، لەم ئموونهیە خوارەویدا، ئامانجی خودای پروون کردەوێه که بۆچی هەندێ کەس لە کەسانی دیکە زیاتر سزا دەدات:

«ئەو کۆیلەیه‌ش که خواستی گەورەکە‌ی دەزانیت، ئامادە نابێت و بە خواستی ئەو ناکات، زۆری لێ دەدرێت. بە‌لام ئەو‌ی نازانیت و کردەوێه‌ک‌ی شایانی لێدانه، ئەوا کە‌می لێ دەدرێ. ئەو‌ی زۆری دراو‌ه‌تی داوای زۆری لێ دەک‌ریت، ئەو‌ه‌ش زۆری لە‌لا دانراو‌ه‌ داوای زیاتری لێ دەک‌ریت» (لوقا ۱۲: ۴۷-۴۸).

یە‌کی‌ک لە پە‌ند و ئامۆ‌ژ‌گارییه‌کانی ئە‌م ئایە‌تانه ئە‌و‌یه‌ که ئە‌گەر سزادان بە‌پێی ئاستی خراپە گۆ‌زانکاری بە‌سە‌ردا بێت، ئە‌وا دە‌بێت توو‌رە‌یه‌ش بە‌پێی خراپە ئاستی جیا‌وازی هە‌بێت. واتە، توو‌رە‌بوو‌مان نابێت تە‌نها بە‌پێی خۆ‌شە‌وێستیمان بۆ لایە‌نی بە‌رامبەر بپ‌و‌رێت، بە‌ل‌کو بە‌پێی جە‌دی‌بوونی سوو‌کایە‌تی و هە‌له‌کە‌ی. ئە‌گەر توو‌رە‌یه‌مان بە‌پێی ب‌ری سوو‌کایە‌تییه‌که بێت، ئە‌وا توو‌رە‌یه‌یه‌کی باش و دروست نییه. ئە‌گەر ئە‌و کاتە زیاتر پروون دە‌بێتە‌و‌ه که نابێت لە‌و‌ه زیاتر توو‌رە‌ بین که سوو‌کایە‌تییه‌که شایانیه‌تی. ئێ‌مه هە‌موو‌مان ئە‌و جۆ‌ره توو‌رە‌یه‌یه‌مان بینی‌وه که زیاتر بوو‌ه لە‌ ئاستی سوو‌کایە‌تی و تاوان‌که. باو‌کی‌کی توو‌رە‌ که هە‌له‌ه‌ستێت بە‌ لێ‌دانێ‌کی ب‌ی بە‌زه‌ییانه‌ی مندا‌له س‌ی سال‌انه‌ک‌ی، ئموونه‌یه‌کی زۆ‌ر پروونه بۆ توو‌رە‌یه‌یه‌ک که بە‌پێی ب‌ر و بە‌ش ها‌توو‌ه‌ته کایه‌وه.

کە‌م دە‌رده‌که‌و‌یت که توو‌رە‌بوونێ‌کی زۆ‌ر کە‌میش دە‌ک‌ریت هە‌له‌ بێت. توو‌رە‌نە‌بوون لە‌ کاتی هە‌بوونی خراپە و هە‌له‌دا هە‌میشە‌ شتێ‌کی خراپ نییه. عیسا بە‌ پروونی پ‌یمان دە‌فه‌رمو‌یت که نابێت لە‌ خۆ‌شک و برا‌کام‌هان توو‌رە‌ بین (لانی کە‌م لە‌ هە‌ندێ‌ک بارودۆخ و حا‌له‌تدا)، که‌واته ئە‌مه دە‌ریده‌خات دە‌بێت حا‌له‌تی وا بوونی هە‌بێت که تێ‌یدا توو‌رە‌یی شتێ‌کی سروشتی بێت بە‌لام هێ‌شتا نابێت توو‌رە‌ بین. بە‌ زوویی دە‌زانین که چۆ‌ن شتی وا دە‌بێت. بە‌لام لە‌ ئێ‌ستادا دە‌توانین ب‌ل‌یین که توو‌رە‌نە‌بوون هۆ‌کاری خراپ‌یشی هە‌یه‌ وه‌کو چۆ‌ن هۆ‌کاری باشی هە‌یه. دە‌ک‌ریت که س‌ی‌ک نە‌زانیت و هە‌ست بە‌وه نە‌کات که گونا‌ه‌ یان تاوانێ‌ک چە‌نده خراپ و جە‌دییه، چۆ‌ن سوو‌کایە‌تییه‌ به‌ خودا، وه ئە‌و زیانه‌ی که دە‌ک‌ریت بۆ خە‌ل‌کی دیکە‌ی هە‌بێت. توو‌رە‌نە‌بوون لە‌ حا‌له‌تێ‌کی له‌و شێ‌وه‌یه‌دا ها‌وتا نییه‌ له‌گە‌ڵ خراپی و جە‌دی‌بوونی خراپە‌دا و شتێ‌کی باش نییه. واتە، له‌و حا‌له‌تە‌دا دە‌بێت توو‌رە‌ بین.

پاراستن و چاودێریی خودایی و توو‌رە‌یی

یە‌کی‌ک لە‌ گە‌ورە‌ترین ئە‌و پ‌استییانه‌ی که عیسا فێ‌ری کردین بۆ ئە‌و‌ه‌ی لە‌ده‌ست گونا‌هی توو‌رە‌یی پ‌زگ‌ارمان بێت، ب‌ریتیه‌ له‌ پ‌استی ئە‌و‌ه‌ی که خودا هە‌میشە‌ دە‌مانپ‌ارێ‌زێت و چاودێ‌ریمان دە‌کات - واتە دە‌سه‌لاتی دانا‌یانه و پ‌ر له‌ هێ‌ز و توانای خودا له‌پ‌یناو چاکه و

باشه‌ی پۆله‌کانی. هه‌لچوون و ئاستی توورپه‌ییمان ده‌بێت له‌ لایه‌ن متمانە‌کردن به‌ خوداوه‌ به‌‌پێوه‌ ب‌‌برێت. خودا به‌‌سه‌ر ئه‌و خراپه‌یه‌دا حوكم ده‌دات كه‌ توورپه‌مان ده‌كات و پ‌‌یگه‌ نادات ه‌یچ شتێك به‌‌سه‌رماندا ب‌‌كه‌وێت كه‌ له‌ كۆتاییدا سوودی بۆمان نییه‌.

ئ‌ه‌و توورپه‌یی و هه‌لچوونه‌ی كه‌ ده‌كرێت له‌ ئ‌ت‌یو د‌لماندا هه‌لقوڵیت له‌ كاتی هه‌لسوكه‌وتی خراپ و نادادپه‌روه‌رانه‌ به‌رامبه‌رمان یان كاتێك كه‌سێكی خۆشه‌ویست و ئازیزمان زۆر د‌له‌رقانه‌ ئازار ده‌درێت، شتێكی زۆر سروشتی و به‌هێز ده‌بێت. كاتێك كه‌ پ‌‌ووبه‌‌پ‌‌ووی ئ‌هم جۆره‌ مه‌ترسییانه‌ ده‌بینه‌وه‌، عیسا له‌گه‌ڵ ترسا ده‌وێت نه‌ك توورپه‌ییمان. به‌لام ئاكامه‌كانی توورپه‌یی پ‌‌وون و ئاشكران. عیسا ده‌فه‌رموێت: «له‌وانه‌ مه‌ترسن كه‌ جه‌سته‌ ده‌كوژن، به‌لام ناتوانن گیان ب‌‌كوژن، به‌لكو له‌وه‌ ب‌‌ترسن كه‌ ده‌توانن جه‌سته‌ و گیان به‌ یكه‌وه‌ له‌ دۆزه‌خدا له‌ناوه‌برێت. ئایا دوو چۆله‌كه‌ به‌ فلسێك نافروشرێت؟ كه‌چی ه‌یچ به‌كێكیان به‌بێ خواستی باوكتان ناكه‌وێته‌ سه‌ر زه‌وی. ئ‌یوه‌ ته‌نانه‌ت مووی سه‌ریشان هه‌مووی ژمێردراوه‌. كه‌واته‌ مه‌ترسن، ئ‌یوه‌ زۆر له‌ چۆله‌كه‌ به‌نرخ‌ترن» (مه‌تا ۱۰: ۲۸- ۳۱).

یه‌كه‌م، مه‌به‌سته‌كه‌ ئ‌ه‌وه‌یه‌ كه‌ وردترین شت له‌سه‌ر ئ‌هم زه‌وییه‌ له‌ لایه‌ن خوداوه‌ به‌‌پێوه‌ ده‌ب‌‌درێت - ه‌یچ بال‌نده‌یه‌ك به‌بێ ویستی خودا ناكه‌وێته‌ سه‌ر زه‌وی. وه‌ خاڵی دووهم ئ‌ه‌وه‌یه‌ كه‌ خودا نزیکه‌، وه‌ به‌ته‌واوی له‌گه‌ڵ بارودۆخی ئ‌یمه‌ تێده‌گات - ته‌نانه‌ت مووه‌كانی سه‌رت ژمێردراوه‌. ده‌ره‌نجام: ه‌یچ شتێك به‌سه‌ر نایه‌ت به‌بێ ویست و خواستی چاودێری دانایانه‌ و خۆشه‌ویستی خودا له‌سه‌ر حاڵه‌ت و بارودۆخه‌كانی ژيان‌ت. مه‌ترسه‌. هه‌روه‌ها به‌ جۆرێك توورپه‌ مه‌به‌ كه‌ دژی ئ‌ه‌و متمان‌ه‌یه‌ ب‌‌وه‌ستێته‌وه‌ كه‌ به‌ خودا هه‌ته‌. پاراستن و چاودێری خودایی ده‌بێت شیوازی ئ‌ه‌زموون‌کردنی بارودۆخه‌كانمان ب‌‌گۆرێت، ئ‌ه‌گینا كاتێك عیسا باسی ئ‌ه‌وه‌ی كرد كه‌ له‌ داها‌توودا چی به‌سه‌ر قوتا‌بییه‌كانیدا د‌یت، فه‌رمووی: «ته‌نانه‌ت دایك و باوك و برا، خ‌زم و هاو‌پ‌‌یانی‌ش به‌ گ‌رت‌تان ده‌دن، ل‌یتان ده‌كوژن. له‌به‌ر ناوی من هه‌مووان ر‌قیان ل‌یتان ده‌ب‌‌یت‌ه‌وه‌. به‌لام مووێكی سه‌رتان نافه‌وتیت» (لوقا ۲۱: ۱۶- ۱۸). ل‌یره‌دا دیسان له‌وه‌ د‌لیا ده‌كر‌بین‌ه‌وه‌ كه‌ ئ‌ه‌گه‌ر ته‌نانه‌ت له‌پ‌‌یناو مه‌سیحدا ب‌‌كوژر‌یین، «هه‌ندێك‌تان ده‌كوژر‌ین»، ئ‌ه‌وا هه‌ر پار‌یزراو ده‌بین - «مووێكی سه‌رتان نافه‌وتیت». پاراستن و چاودێری خودایی هه‌موو ئ‌ه‌و خراپانه‌ ج‌له‌وگ‌یر ده‌كات كه‌ دژی ئ‌یمه‌ ده‌وه‌ستنه‌وه‌ بۆ ئ‌ه‌وه‌ی ئامانجه‌ باشه‌كانی ب‌‌ینه‌ دی. ئ‌ه‌مه‌ کاریگه‌ری له‌سه‌ر شیوازی توورپه‌بوومان ده‌ب‌‌یت. كار‌ه‌ خراپه‌كه‌ ئ‌ه‌نجام دراوه‌، به‌لام قسه‌ی كۆتایی لای ئ‌ه‌و نییه‌، وه‌ ته‌نانه‌ت له‌ كۆتاییدا ئ‌ه‌و خراپه‌یه‌ خ‌زمه‌تی كار‌ه‌‌شاراوه‌كانی خودا ده‌كات. له‌وانه‌یه‌ توورپه‌بوون هه‌ر له‌ ئازادا ب‌‌یت، به‌لام تاللی و پ‌‌یوه‌دان و دوژمنایه‌تییه‌كه‌ی له‌پ‌‌یگه‌ی ئ‌هم متمان‌ه‌یه‌وه‌ له‌ناو ده‌چ‌‌یت.

دَلخۆشبوون له کاتی چهوسانهوهدا

یهکیک له ږوونترین ئهو ښوونانه ی که چوڼ چاودږیی خودایی زال ده بیټ به سهر کاریگه ریه کانی تووړه پیدا بریتیه له و فرمانه ی عیسا که ده فهرمویت له کاتی چهوسانهوه ی نادادپه روه رانه دا دَلخۆش و شاد بن. ده فهرمویت: «خوژگه ده خوازیت به ټیوه کاتیک خه لکی جنیوتان پیده دهن و ده تانچه وسیننه وه، له بهر من هه موو جوړه بوختانیکتان بو هه لده به ستن. دَلخۆش و شادمان بن، له بهر ئه وه ی له ئاسمان پاداشستان گوره یه، چونکه پیښ ټیوه پیغه مبه رانیښان ئاوا چهوساندووه ته وه» (مه تا ۵: ۱۱-۱۲). هه ندیک شت به شپوه یه کی ئاسایی زیاتر له هه لسوکه و ټیکي نادادپه روه رانه ی له م شپوه یه تووړه ترمان ده کات. ټیمه نه ته نها به م چهوسانه وه یه ئازار ده چیرین، به لام عیسا پیداگری له سهر ئه وه ده کات که خراب و هه لیه. ئه م هوکارانه ده بنه هو ی تووړه بوونمان.

به لام عیسا به ته واوی ئه زموونی ئاسایی تووړه یی ده گوږیت. عیسا ی مه سیح له جیگه ی ئه وه ی که بلیت: «هه ول بده به شپوه یه کی ریگه پیډراو و دروست تووړه بیت»، یان «هه ول بده ده ست به سهر تووړه بیتدا بگریت»، عیسا جوانترین و خوشتین شت ده فهرمویت: «دَلخۆش و شادمان بن». ئه و وشانه ی که له (لوقا ۶: ۲۳) به کارهاتووه، ههر زور سهر سوړهینه رتره. عیسا ده فهرمویت: «له و رژه دا دَلخۆش بن و له خوښیدا هه لپه رن». تووړه یی له کاتی چهوسانه وه دا ناکریت له لایه ن ئه م داواکاریه وه کاری تی نه کریت. تووړه یی و هه لچووونمان له کاتی هه لسوکه و ټیکي نادادپه روه رانه دا ناکریت گوړانکاری به سهر دا نه یه ت ئه گهر به هو ی هه مان هه لسوکه و ته وه دَلخۆشی و شادیمان دهر برین.

دَلخۆشبوون واتای ئه وه ناگه یه نیت که ټیمه ئه و هه لسوکه و و ئاکاره نادروسته مان به لاهه په سه نده. هه روه ها مانای ئه وه نییه که ټیمه چیر به کاریکی نه گونجاو و نادادپه روه ری نازانین. وه به شیمانه یه کی زیاد، ده توانم بلیم که واتای ئه وه ش ناگه یه نیک که هیچ تووړه ییه ک له ئارادا نییه. هه ندیک جوړی تووړه بوونی پیروژ ده کریت له پرووی سوژداریه وه هاوتای خوښی و شادمانی بیت. له ریگه ی فیږکردن و په ند و ئاموژکاریه کانی عیسا دهر باره ی خودا، ده زانین که خودا هاوکات ئه زموونی خوښی و تووړه یی ده کات، چونکه هاوکات زور به جوانی و ته واوی کاردانه وه ی ده بیټ به رامبه ر هه موو خراپه و باشه یه.

ده توانین له کاتی چهوسانه وه دا دَلخۆش و شادمان بین، چونکه خودا چاودږیمان ده کات و ئاگای لیمان. تالیک مووت له ناو ناچیت (کاتیک ده تکوژن). بالنده یه ک (یان لیدانیکي پر له رق و کینه له سهرت) به بی ویستی باوک ږوونادات. چاودږیی خودایی ئازاره کانت به ریوه ده بات. وه له کوټاییدا «پاداشته کانت له ئاسمان مه زن ده بیټ». وه لامی عیسا به رامبه ر ئه وه ی که بوچی خوښ و شادی له جیگه ی تووړه یی ده توانیت ده ست به سهر

ئەزموونی چەوسانەوه ماندا بگریت: «دڵخۆش و شادمان بن، لەبەر ئەوهی لە ئاسمان
پاداشتت گەورەیه» (مه تا ٥: ١٢). کهواته، توو پهی باش و دروست به باوه پ به خودایهیه کی
دانا و بههیز و پر له بهزهیی بهر یوه دهبردیت.

داواکاری نۆزده يه

تورپه مه به - بهزه ي و ليخوشبون له ئاميز بگره

«گه وره، ده بئ چهند جار گهردني براكه م ئازاد بكه م كه خراپه م له گه ل ده كات؟ تاكو كهوت جار؟ عيساش پي فهرموو: من پيت ئاليم كهوت جار، به لكو كهفتا كه رت كهوت جار!» (مه تا ۱۸: ۲۱-۲۲)

«ئه ي دووروو، يه كه م جار كارته كه ي ناو چاوي خوت دهر بهينه، ئينجا باش ده بينيت بو دهرهيناني پووشه كه ي ناو چاوي براكه ت.» (مه تا ۷: ۵)

بهزه ي و تورپه ي

ته نها داينكردن و چاوديري خودايي تورپه ي به رپوه نابات كه به هويه وه خودا دنيايي گرنگيداني ئيستا و پاداشتي داها توون بو مسوگر ده كات (وه كو چو ن له به شي پيشترا داسمان كرد)، ههروه ها بيره وه ري له دلدا شيريني ئه وه ي كه ليخوشبوني گونا هه كايمان به هوي به زه بيه كي له راده به دهر زور و فراوانه وه به ده ستهاتوو. عيسا فترمان ده كات كه ئه گه ر له كاتي ژياني روزه ماندا ئاگاداري ئه وه بين كه ئيمه تاوانبار گه رليكي به خشاوين (ئيمه تاوانبارين له بهر ئه و سووكايه تيه ي به شكوي خودامان كردوو)، ئه و هيز و ده سه لاتي تورپه يي ناداپه روه ر له ژيانماندا ده شكيزي و له ناو ده چي ت. عيسا ئه مه ي روون كرده وه كا تي ك كه قوتابيه كاني لتيان پرسى كه ئاخو ده بيت چهند جار له خه لكي خوش بن.

قوتابيه كاني عيسا ئاگاداري ئه وه ن كه چهنده ناخوشه كه سيك نه ك جاريك به لكو چهندين جار خراپه ت به رامبه ر بكات. هه ندي شت هه ن كه تووره ترمان ده كهن. بويه په تروسي قوتابي، به عيساي گوت: «گه وره، ده بئ چهند جار گهردني براكه م ئازاد بكه م كه خراپه م له گه ل ده كات؟ تاكو كهوت جار؟ عيساش پي فهرموو: من پيت ئاليم كهوت جار، به لكو كهفتا كه رت كهوت جار!» (مه تا ۱۸: ۲۱-۲۲). ئه م پرسيا ره هاوار ده كات و ده لپت ئاخو چو ن ده بيت كه سيك سه دان جار ئازارت بدات، ئينجا هه ر بيه خشيت؟

عيسا به ئه و نه و په نديك دهر باره ي شان شيني ئاسمان وه لام ده داته وه كه نيشاني ده دات چو ن شان شيني ئاسمان له نزيكه وه په يوه سته به هيزي به خشينه وه. عيسا به په تروس و ئه وانه ي ديكه ي فهرموو كه گو ييان له ده نكي ده بوو: «له بهر ئه وه پاشايه تي ئاسمان له پاشايه ك ده چي ت ويستي حيساب له گه ل خزه تكاره كاني بكات» (مه تا ۱۸: ۲۳). زور گرنگه

که عیسا ئهم هه‌وونه‌یه وه‌کو به‌راوردی‌ک له‌گه‌ڵ شانشینی ئاسمانی ناوزه‌دی ده‌کات. واته، سه‌رکه‌وتن به‌سه‌ر تووره‌ییدا له‌ پێگه‌ی لیخۆشبوون و به‌خشینه‌وه به‌شی‌که له‌ هوکمرانی و شانشینی خودا له‌ ژيانی گه‌له‌که‌یدا. لیخۆشبوون ته‌نها ته‌کنیکی ده‌روونی نییه‌ بۆ مامه‌له‌کردن له‌گه‌ڵ په‌یوه‌ندییه‌کانی مرۆفدا، به‌لکو ئیشی خودایه‌ و به‌ره‌مه‌ی لیخۆشبوونه‌ که‌ عیسا به‌ خوێنی خۆی ده‌سته‌به‌ری کردووه‌ (مه‌تا ٢٦: ٢٨).

چۆن ئیمه‌ هه‌فتا که‌ره‌ت هه‌وت جار له‌ به‌رامبه‌ره‌که‌مان خۆش بین

یه‌کێک له‌ په‌نده‌کان ده‌لێت که‌ پاشا خزمه‌تکارێکی هه‌بوو ب‌ری ده‌هه‌زار تالنت قه‌رزاری پاشاکه‌ی بوو (مه‌تا ١٨: ٢٤). «زه‌به‌لاحی ئهم ب‌ره‌ له‌ پێگه‌ی ئه‌و پاستیه‌وه‌ روون ده‌بێته‌وه‌ که‌ خودی پاشا هه‌یروڤس ساڵی ٩٠٠ تالنتی وه‌رده‌گرت. وه‌ خاکی جه‌لیل و په‌رییه‌ (خاکی ئه‌وبه‌ری ئوردون) له‌ ساڵی چواری پێش زایین ٢٠٠ تالنت باجیان دا‌بوو». ^١ بۆیه‌ وا دیاره‌ که‌ ئهم ب‌ره‌ زیاده‌په‌ویه‌کی تیدا کراوه‌ یاخود ئهم خزمه‌تکاره‌ به‌رپرسیکی با‌لا بووه‌ و ئه‌وه‌نده‌ خه‌لکی ناسیوه‌ که‌ بتوانیت به‌ درێژایی چه‌ندین سا‌ل ئه‌و هه‌مووه‌ پاره‌یه‌ له‌ خه‌زێنه‌ی پاشا ببات. هه‌ر چۆنێک بێت، لێره‌دا عیسا ئاماژه‌ به‌ زۆریی ب‌ری قه‌رزکه‌ ده‌کات.

پاشا هه‌ره‌شه‌ی لێ کرد که‌ خۆی و خێزانه‌که‌ی ده‌فرۆشیت. «له‌به‌ر ئه‌وه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ له‌به‌رده‌می چۆکی دادا و گوتی: له‌سه‌رم رابوه‌سته، هه‌مووت ده‌ده‌مه‌وه‌. گه‌وره‌ی ئه‌و خزمه‌تکاره‌ دلی پێی سووتا، ئازادی کرد و له‌ قه‌رزکه‌ خۆشبوو» (مه‌تا ١٨: ٢٦-٢٧). ئه‌گه‌ر زۆریی ب‌ری پاره‌که‌ له‌به‌رچاو ب‌گرین، ئهم لیخۆشبوونه‌ زۆر ده‌گه‌من و مه‌زنه‌. پێک مه‌به‌ستی سه‌ره‌کی عیسا ئه‌وه‌یه‌. عیسا ده‌یه‌وێت پێمان ب‌لێت که‌ گونا‌ه وه‌کو ئه‌و پاره‌یه‌ زۆره‌ و له‌ ژماردن نایه‌ت. ئیمه‌ هه‌رگیز ناتوانین ئه‌و قه‌رز به‌ خودا بده‌ینه‌وه‌. هه‌رگیز ناتوانین حساب و کتاب له‌گه‌ڵ خودا بکه‌ین. هه‌یچ ب‌ره‌ تۆبه‌ و کارێکی باش و داوای به‌خشینێک ناتوانیت ئه‌و قه‌رزێ ئه‌و سووکایه‌تییه‌ بداته‌وه‌ که‌ ئیمه‌ به‌هۆی گونا‌هه‌که‌مانه‌وه‌ به‌ خودامان کردووه‌.

عیسا ئاماژه‌ به‌ سوپاسگوزاری یان سه‌رسامبوونی خزمه‌تکاره‌که‌ ناکات، به‌لکو زۆر به‌ ساده‌یی رووداوی‌کی باوه‌رپێنه‌کراومان بۆ ده‌گێڕێته‌وه‌ که‌ دوا‌ی ئه‌وه‌ رووده‌دات: «ئهم خزمه‌تکاره‌ رو‌یشت، خزمه‌تکارێکی هاوکاری خۆی بینی که‌ سه‌د دینار قه‌رزاری بوو، ملی گرت و گوتی: ئه‌وه‌ی به‌سه‌رتوه‌یه‌ مده‌ره‌وه‌! خزمه‌تکاره‌ هاوکاره‌که‌ی له‌به‌رپێی چۆکی دادا و لێی پارایه‌وه‌: له‌سه‌رم رابوه‌سته، ده‌تده‌مه‌وه‌. به‌لام پازی نه‌بوو، چوو فری‌دایه‌ زیندانه‌وه‌، هه‌تا قه‌رزکه‌ی بداته‌وه‌» (مه‌تا ١٨: ٢٨-٣٠). واته، ئه‌زموونی لیخۆشبوونی له‌ لایه‌ن پاشاوه‌ نه‌بووه‌ هۆی گو‌ڕینی تووره‌یه‌که‌ی. خزمه‌تکاره‌ هاوکاره‌که‌ی گرت و فری‌ی دایه‌ زیندانه‌وه‌.

پاشاکه ئه و پروداوهی بیست و تووره بوو (مافی تووره بوونی هه بوو) (مه تا ۱۸: ۳۴). به خزمه تکاره که ی گوت: «گه وره که خزمه تکاره که ی بانگ کرد و پیی گوت: خزمه تکاری به دکار، له هه موو ئه و قه رزه خو شبووم، چونکه لی م پارایته وه. ئایا نه ده بوو تو ش به زه بیست به خزمه تکاره ها وکاره که تدا بیته وه، هه روه ک چو ن من به زه بی م پیتدا هاته وه» (مه تا ۱۸: ۳۲-۳۳). دهره نجامی ئه م په نده ری ک تیشک ده خاته سهر بابته سی سهره کی تووره یی و لی خو شبوون. عیسا ده فهرمویت: «باوکی ئاسمانیشم واتان لی ده کات، ئه گهر هه ری هه که تان له دل ه وه گهر دنی خوشکی یان برا که ی ئازاد نه کات» (مه تا ۱۸: ۳۵).

مه به سستی سهره کی ئه م په ند و نموونه یه ئه وه یه که خودا هیچ له سهری فهرز نییه له که سی ک خو ش بیست که ئیدعای ئه وه ده کات شوینکه وتوو ی عیسا یه له کاتیکدا دیاری ی لی خو شبوونی وه کو خو ی وه رنه گرتیست که بی ئه ندازه به نرخه، سهر سو ره پته ره، شایانی نین، دل مان بی فیز ده کات و به زه یی به خه بهر دینیته وه. ئه گهر بل یین که عیسا لی مان خو شبووه به لام هیچ تامیکی ئه و لی خو شبوونه له دل ماندا به رام بهر خه لکی نه بیست، ئه و لی خو شبوونی خودا له دل ماندا نییه (به راوردی بکه به مه تا ۶: ۱۴-۱۵؛ مرقوس ۱۱: ۲۵).

بیرت بیست که ئه م په نده له بنه رته تدا بو ئه وه گوتراوه که یارمه تی په ترۆس بدات هه فتا که رته هه وت جار له به رام به ره که ی خو ش بیست (مه تا ۱۸: ۲۲). واته، بو ئه وه ش گوتراوه که یارمه تیمان بدات رو به رووی ئه و تووره ییه ببینه وه به شیوه یه کی سهروشتی له دل ماندا هه لده گیرسیست کاتیک که سی ک بو چه ندین جار ئازارمان ده دات. عیسا ده فهرمویت که چاره سهره که ئه وه یه که به رده م ئاگایی ئه وه مان هه بیست که خوا ئیمه ی له قه رزی ک پر زگار کردوه که له هه موو ئه و سه ختی و ناخو شیانه زیاتره که هه تاهه تایه به رام به رمان ئه نجام ده دریست. یان ده توانین به م جو ره ش بیل یین: ده بیست به سهر سامییه وه ئاگاداری ئه وه بین که تووره یی خودا به رام به رمان لا براوه، هه رچه نده زیاتر له هه فتا که رته هه وت جار گونا همان به رام به ری ئه نجام داوه. کاری گه ری ئه م ئاگاییه خو شییه کی شکاو و جوان و نه رم و نیانه. وه ئه م خو شییه دل شکاوه تووره ییه که مان به ری وه ده بات. تاکه تووره ییه کی باش ئه و تووره ییه که ئه م دل ه بی فیزه پیکی ده هی نیست.

«یه که م جار کار یته که ی ناو چاوی خو ت دهر به پته»

عیسا له یه کی ک له نموونه کانی دیکه یدا پیداکری له سهر ئه وه ده کاته وه که به زه یی به جو ری ک هی ناوه ته ئارا وه که ئه زموونی تووره یی مان به ری وه ببات و ده سستی به سهر دا بگریست. یه کی ک له ری گه کانی خو نیشان دانی تووره یی بریتییه له هو کمدانی که سانی دیکه. عیسا له م باره یه وه داوا کارییه کی لی مان هه یه:

«خەلکی تاوانبار مەكەن تاكو خودا تاوانبارتان نەكات، چونكە بەو شیۆهیهی خەلک تاوانبار دەكەن خودا تاوانبارتان دەكات، بەو پیوانهیهی ئیوه بو خەلک دەپیون، خودا بۆتان دەپیوتتەوه. بۆچی سەرنج لە پووشی ناو چاوی براکەت دەدەیت، بەلام ئاگات لە کاریتەکهی ناو چاوی خۆت نییه؟ یان، چۆن بە براکەت دەلێی: پیم بدە با پووشەکهی ناو چاوت دەر بهیینه، لەکاتیکدا کاریتەیهک لەناو چاوی خۆتدا یه؟ ئەو دوو روو، یەکهەم جار کاریتەکهی ناو چاوی خۆت دەر بهیینه، ئینجا باش دەبینیت بۆ دەر هێنانی پووشەکهی ناو چاوی براکەت» (مەتا ۷: ۱-۵).

داواکاریی حوکم نەدان وەکو داواکاریی توورەنەبوون روون و ئاشکرایه. «خەلکی تاوانبار مەكەن تاكو خوا تاوانبارتان نەكات». بەلام ئەوهی که لەدواي ئەم داواکارییهوه دیت دەریدەخات که جوړیک لە حوکمدان ههیه باشه و جوړیکی دیکه ههیه پیویست و باشه - وەکو چۆن توورەیی باش و خراپمان ههیه. کاتیک عیسا دەفرمویت: «یەکهەم جار کاریتەکهی ناو چاوی خۆت دەر بهیینه، ئینجا باش دەبینیت بۆ دەر هێنانی پووشەکهی ناو چاوی براکەت»، عیسا نیشانی دەدات که پیویستە ئاماژە بە پووشی ناوچاوی براکەت بدەیت. ئەوهی که ئەم جوړه حوکمدانه پر لە گرنگی و چارەسەر و خۆشەویستییه دەگوێرێت بۆ ئەو جوړه حوکمدانهی که عیسا قەدەغەیی دەكات، بریتییه لە نەبوونی کاریتەکهی ناوچاوی خۆت.

ئەمەش وەکو ئەو خەمە تکاره وایه که ئاگای لە بەخشینی قەرزه کاریتە ئاساکەیی نەبوو (دەهەزار تالنت)، بۆ ئەوهی بتوانیت لە قەرزه پووش ئاساکەیی برا خەمە تکاره کهی خوش بیت (سەد دینار). عیسا وای داناوه که کاتیک ئیمه کاریتە لە چاوی خۆماندا دەبینین، دەزانین چۆن لایبەین - واتە، دەزانین چۆن لیخۆشبوون و یارمەتی لە عیسای مەسیح وەر بگرین. ئەگەر نا، ناتوانین پووش لە چاوی برا و خوشکە ئاگان دەر بهیێنین که نەشتەرگەرییهکی زۆر هەستیاره. ئەگەر کاریتە چاوتدا بیت، ئەوا ناتوانیت نەشتەرگەرییهکی پر لە خۆشەویستی و هەستیار بۆ چاوی بەرامبەرەکەت ئەنجام بدەیت.

کەواته، مەبەستی وشەکانی عیسا دەر بارهیی حوکمدان ئەوهیه که نیشاگان بەدات چۆن دەتوانین توورەیی حوکمدان بشکینین. بە دلێکی شکاو دەتوانین بیشکینین. ئیمه ئاگامان لەوهیه که چەندە گونا هبارین و دەزانین که تەنها بەزویی عیسا دەتوانیت لە ریگەیی لیخۆشبوون و چاکبوونەوهوه کاریتەکه لە چاومان دەر بهییت. ئەم وریایی و ئاگادارییه حوکمدانیکی توورە دەگوێرێت بۆ پشوودریژی و راستکردنەوهیهکی پر لە خۆشەویستی و هەستیار. توورەبوونی ریگە پێندراو لەوانهیه مەنیتەوه چونکه دلخۆش نین که پووشی ناوچاوی ئازاری ئەو که سانه دەدات که خۆشمان دەوین. بەلام ئەو توورەیییه، توورەیی حوکمدان نییه. توورەیی باش ئەزموونی خۆشەویستی بەرپۆیهی دەبات.

خزমে تکاری و تووړه یی

ټیمه نه تهنه ټه کاتانه تووړه ده بین که بهرده وام ټازار ده درین، به لکو ټه و کاته ش که که سانی دیکه پیمان ده لین چی بکه یین و چی نه که یین، به تایه تی ټه گهر نه مانه ویت ټه و کاره ټه نجام بده یین. ټهم جوړه تووړه ییه به گشتی له و جوړه شانازییه دا په گی داکوتاو که هه ست به هیچ ټه رکتیک یان خو شیه که له خزمه تکار بووندا ناکات. به لام هه موو ټه وهی که عیسا له باره ی خزمه تکردنی که سانی دیکه وه ده لیت واکات به جوړکی دیکه خزمه تکار بوون تاقی بکه یینه وه (به راوردی بکه به داواکاری حه فده یه م). یه کیک له مهرجه کانی بوون به قوتایی عیسا ټه وه یه که ټاماده بی ټه وه ت ټیدا بیت نکولی له خو ت بکه ییت و خاچه که ت هه لبرگیت. «ټه گهر که سیک ده یه ویت بیته قوتابی من، با نکولی له خو ی بکات و خاچه که ی هه لبرگیت و دوام بکه ویت» (مه تا ١٦: ٢٤).

عیسا له پیناو که سانی دیکه دا چوه سهر خاچ. ټیستا بانگمان ده کات که له گه ل ټه و برؤین، وه ټه گهر پیویست بکات له پیناو که سانی دیکه دا به رین. ټهم ټاماده یی ټازارچه شته وه کو به شیک له شوینکه وتنی عیسا واکات رچی خزمه تکاری بلند بیته وه که له کاتی داوکاری و فرماندا تووړه ناییت. عیسا ده سته واژه یه کی زور جوانی له وه سفی ټه مه دا به کاره یینا: «به نده ی هه مووتان». «ټه وه ش که ده یه و ل ټه نیوتاندا بیته یه که م، با بیته به نده ی هه مووتان، چونکه کوری مرو فیش نه هاتوو تاکو خزمه ت بکریت، به لکو خزمه ت بکات و ژیانی خو ی به خت بکات بو کرینه وه ی خه لکیکی زور» (مهرقوس ١٠: ٤٤-٤٥).

عیسا مه به سستی ټه وه نییه که شوینکه وتنی ټه و کاریکی دژوار و ناخو شه. «ټهم شتانه م پی گوتن تاکو خو شی متان ټیدا بیت و خو شیتان پر و ته و او بیت» (یوحنا ١٥: ١١). مارتن لوتهر رچی خو شی «خزمه تکاری» مه سیحی چه شتبوو، کاتیک له سالی ١٥٢٠ ده لیت: «تاکي باوه ردار ټازادترین که سه و سهر به هیچ که سیک نییه؛ تاکي باوه ردار به ټه رکتین خزمه تکاره و سهر به هه موو که سیکه»^١. ټیمه خاوه نی خو مان نین؛ به لکو هی مه سیحین. ههر فرمانیکمان پی بدات، جیه جی ده که یین - نه وه ک پیمان بلیت: «بوچی به» په روه ردگارم، په روه ردگارم!»^٢ ناوم ده به ییت، که چی ټه وه ی ده یه رموم کاری پی ناکه ییت؟» (لوقا ٦: ٤٦).

ټهم رچی ملکه چه ییه ټه زموونی تووړه یی ده گوړیت. وه کو «به نده ی هه مووان» ټه و ټه زموون و حال ته ده رو نییه ی که ده مانیت کاتیک پیویسته له سهرمان ټه و کارانه بکه یین که پلان و به رنامه مان بو دان ناوه، هه مان شت ناییت ټه گهر بیتو گه وری هه مووان بین. له پیناو عیسا دا، خزمه تکار دلشاده کاتی که خزمه تی که سانی دیکه ده کات. له گه ل گه وری که ییدا ده لیت: «خواردنی من ټه وه یه خواستی ټه و ټه نجام بده م که نار دوومی و

Martin Luther, "The Freedom of a Christian," in Three Treatises Philadelphia: Fortress, 1960), 277 a

کاره‌کە ی تەواو بکەم» (یۆحنا ٤: ٣٤). ئێمە بو خزمەتکردن نێردراوین. توورپەیی باش ئەو تەنانەت ئەگەر شابانیشی نەبن.

عیسا ریگہ بہ چ جوڑہ توورہیہ ک نادات

تِيسْتا ده‌گه‌پښنه‌وه سهر ئه‌و جوړه تووږه‌ييه‌ی که عيسا قه‌ده‌غهی کردووه. «بيستووتانه به پيشينان گوتراوه: [مه‌کوژن] و “ئه‌وه‌ی بکوژيت شايانی حوکم به‌سهردادان ده‌بيت.” به‌لام من پيتان ده‌لېم ئه‌وه‌ی له خوشکی يان براکه‌ی تووږه‌ی بئ، ده‌بئ حوکم بدریت. ئه‌وه‌ی به‌براکه‌ی بلئ “هېچوپوچ،” ده‌بيت بدرېته ئه‌نجومه‌نی بالآی جوله‌که، ئه‌وه‌ش بلېت “گېله”، ده‌بيت بخړېته ناو ناگری دۆزه‌خوه» (مه‌تا ۵: ۲۱-۲۲). به‌له‌به‌رچاوگرتنی هه‌موو ئه‌وه‌ی که بينيمان، ده‌توانين بلين که ئه‌و تووږه‌ييه‌ی عيسا قه‌ده‌غهی ده‌کات، بریتيه‌ له‌و تووږه‌ييه‌ی که به‌ره‌و کوشتمان ده‌بات. واته، به‌سه‌ختی فهرمانی خو دوورخستنه‌وه له‌کوشت ده‌دات. عيسا پروونی ده‌کاته‌وه که نه‌ته‌نھا کاری کوشته‌که، به‌لکو ئه‌و هه‌سته‌ی که له‌پشت ئه‌و کاره‌وه خوئی حه‌شار داوه‌ پيوستی به‌حوکمدانه. به‌جوړيکی دیکه، هه‌موو جوړه‌و تووږه‌يه‌ک قه‌ده‌غه‌ ناکات، به‌لکو ئه‌وانه‌ی که به‌ره‌و کوشتنی به‌رامه‌ره‌که‌ت ده‌به‌ن.

عیسا له پښه ډوډو وړونکړنه وهی دواتره وه، زیاتر تیشک ده خاته سهر هوکاري قه دهغه بوونه که: «ته وهی له خوشکی یان براک هی تووړه بئ، ده بئ حوکم بدریت. ته وهی به براک هی بلئ “هیچوپو وچ،” ده بیت بدریت ته نجومه نی بالای جوله که، ته وهش بلیت “گیله”، ده بیت بخړیته ناو ټاگری دوزره خوه» (مه تا ۵: ۲۲). ته مانه ټامازه به کاري دهره کی ده کهن، نه که ته نها تووړه یی ناخ و دهر وون. بویه ته وه جوړه تووړه ییه دهرده خه نه که عیسا مه به ستیه تی. ته وه جوړه تووړه ییه کی که عیسا قه دهغه کی ده کات، بریتیه له هه ستیکی توند و تال و ناخوش که سووکایه تی و دوژمنایه تی و رق له خو ده گریټ و خو کی له کوشتن و ناونانی نازار به خشدا ده بیت ته وه. هه موو جوړه تووړه ییه کی له و بابه ته قه دهغه یه. به لام به پیی ته وه ټایه ته، ده توانم بلیم که عیسا دژي هه موو جوړه تووړه ییه که نییه، به لام تووړه یی خو کی (مه رقفوس ۳: ۵). هه موو فیرکړنه کانی دیکه کی عیسا یارمه تیمان ده ده نه له جیا کړنه وهی تووړه یی دروست و نادرست، به ټایه تی ته وه فیرکړنه دهی که ټیمه باسما ن کړدن له ژیر ناونیشانه کانی خوشه و بستی، به ش و چاودږی خودایی، به زه یی و خزمه تکار بوون.

میو سه رچاوهی دامرکانه وهی هیژی تووره ییه

سەرەپرای هه‌موو ئه‌وانه‌ی که باس‌مان کردن، داواکاری توو‌په‌نه‌بوون، داواکاریه‌کی توند و سه‌خته. رووبه‌روومان ده‌کاته‌وه له‌گه‌ڵ مه‌حالبوونی خو‌رزگارکردن. ئه‌م داواکاریه‌ی عیسا

شتیک نییه که بتوانین به هیژ و توانای خوومان ئه نجامی بدهین. تووړه بوون بژارده نییه، به لکو به رهه می لقی ژیاښانه. ئیستا پرسپاره که ئه مه یه: ئایا سهر به چ میوئیکین؟ وه به رهه می کی ده گرین؟ که واته داواکاری عیسا بو تووړه نه بووښان، هاوکات داواکاری ئه وه یه که وه کو میو خوومان پیوه ی پیوه ست بین. «منم میوه که و ئیوه ش لقه کانن. ئه وه ی به منه وه پیوه ست بیت و منیش به وه وه، ئه وا به رهه می زور ده گریت، چونکه به بی من ناتوانن هیچ شتیک بکه ن» (یوحنا ۱۵: ۵).

داواکاری بیسته

ویست و خواستی باوکم جیبه جی بکه که له ئاسمانه - به متمانه کردن به عیسا بیگونه ده بیت

«نهک هه رکه سیک پیم بلیت:» «پهروه ردگارم، پهروه ردگارم!» «ده چیته ناو شانیشینی ئاسمان، به لکو ئه وهی خواستی باوکم ئه نجام ده دات که له ئاسمانه.» (مه تا ۷: ۲۱)

«عیسا وه لامی دایه وه:» «بۆچی له باره ی چاکه وه پرسیارم لئ ده که یت؟ ته نها یه کیک چاکه. به لام ئه گهر ده ته ویئت بجیته ناو ژیا نه وه، راسپارده کان به جیبه گه یه نه.» (مه تا ۱۹: ۱۷)

«به لام باجگره که له دووره وه راوه ستا، نه یده ویست چاوی بو ئاسمان به رز بکاته وه، سنگی خو ی ده کوتا و ده یگوت:» «ئهی خودایه به زه بیئت به منی گونا به اردا بیته وه.» «پیتان ده لیم، ئه مه گه رایه وه مالی خو ی بیئاوان کرابوو، پیچه وانه ی ئه وی دیکه، چونکه ئه وه ی خو ی به رز بکاته وه نزم ده کریته وه، ئه وه ش خو ی نزم بکاته وه به رز ده کریته وه.» (لوقا ۱۸: ۱۳-۱۴)

په پره وکردنی یاسا و شهریهت، بهس نییه

پیاویکی ده وله مند له عیسا ی پرسی: «ماموستای باش، چی بکه م تا کو ژیا نی هه تاهه تای ی به میرات وه ربگرم؟» (مهرقوس ۱۰: ۱۷). عیسا به دوو هه نگاو وه لامی دایه وه: یه که م، فهرمووی: «راسپارده کان ده زانیت: [مه کوژه، داوئینیسی مه که، مه دزه، شایه تی درو مه ده، قۆلبری مه که، ریزی دایک و باوکت بگره.]» (مهرقوس ۱۰: ۱۹). واته، ژیا نی هه تاهه تای ی به جیبه جی کردنی شهریه ته وه به سته وه. «ئه گهر ده ته ویئت بجیته ناو ژیا نه وه، راسپارده کان به جیبه گه یه نه.» (مه تا ۱۹: ۱۷).

پیاوه که له وه لامدا گوتی: «ماموستا، له میردمندالییه وه هه موو ئه مانه م پاراستوه» (مهرقوس ۱۰: ۲۰). ئایا ئه م قسه یه ی راسته؟ له وانیه هه تا راده یه ک راستی کرد بیت. پی ده چیت کاریکی ئه نجام نه دایت که دژی شهریهت و یاسای خودا بوو یئت. به لام ئه دی ناخ و دلی؟ عیسا له شوئینیکی دیکه دا فهرمووی: «ئه گهر راستو دروستیتان له ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان زیاتر نه بیئت، هه رگیز ناچه ناو شانیشینی ئاسمانه وه» (مه تا ۵: ۲۰؛ پروانه داوکاری ۲۵-۲۷). کیشه ی ئه م شهریه تپاریژانه ئه وه یه که چاویان ته نها له سه ر کاروباره ی ده ره کییه: «قوربه سه رتان ئه ی ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان! دوو پرووان! چونکه ده ره وه ی جام و قاپ پاک ده که نه وه، به لام ناوه که ی پره له چاوچنۆکی و به ره لایی» (مه تا ۲۳: ۲۵). ئایا ئه مه به سه ر ئه و پیاوه ده وله مند ده جیبه جی ده بیت؟

ههنگاوی دووهم له وهلامی عیسا بۆ پرسیاره که ی ئه و پیاوه دهوله مهنده، کیشه یه کی زۆر جدی له دایدا ئاشکرا دهکات. عیسا فهرمووی: «شتیکت که مه، برۆ ههرچیت هه یه هه مووی بفروشه و بیده به هه ژاران، به مه که نجینه که ت له ئاسماندا ده بیته، ئینجا وهره دوام بکه وه» (مهرقوس ۱۰: ۲۱). به راستی شتیکی سه رسوپهینه ره. عیسا فهرمووی که ئه و که سه شتیکی که مه. له وانه یه ئه گهر ئه و شته ی هه بوویه، کامل و ته و او ده بوو. له راستیدا مه تا به و شیویه و ته کانی عیسا تو مار کردووه: «ئه گهر ده ته ویت کامل و ته و او بیت، برۆ ههرچیت هه یه بیفروشه و بیده هه ژاران، ئیتر که نجینه که ت له ئاسماندا ده بیته و وهره دوام بکه وه» (مه تا ۱۹: ۲۱). که واته، ئه و کامل و ته و او نییه و به ته و او یاسا و شه ریعته تی خودای نه پاراستووه. وه ههر بۆیه ژیا نی هه تاهه تای ی به ده ست ناهینیت مه گهر ئه وه ی که ئه م شته ئه نجام بدات.

«شتیکت که مه»

ئه م شته چییه؟ له راستیدا له سی شت ده چیت: برۆ ههرچیت هه یه هه مووی بفروشه و بیده به هه ژاران، وهره دوام بکه وه. چۆن ئه م سی داواکارییه، یه ک داواکارییه؟ له وانه یه بتوانین ئه م داواکاریانه به م شیویه کورت بکه یه وه: «له جیگه ی په یوه ستیوونت به پاره و سامانه وه، ده بیته به منه وه په یوه ست بیت». وه کو ئه وه وایه که کابرا پاره یه کی زۆری به ده سه ته وه یه و له ووی را وه ستا وه و عیسا ده فهرمویت: «شتیکت که مه؛ ده ستم بگهر». به لام بۆ ئه وه ی بتوانیت ده سته ی عیسا بگریته، ده بیته واز له پاره که به ینیت به ربیته وه. ئه و یه ک شته ئه وه نییه که له ده سته ی به رده بیته وه، به لام ئه وه یه که به ده سته یه وه ده گریته، که ئه ویش ده سته ی عیسا یه.

کاتی که که سی عیسا له پاره زیاتر خو ش ده ویت، ئه و هه ژاران هه می شه سو ودمه ند ده بن. له بهر ئه وه یه که عیسا ئاماره به هه ژاران ده کات. به لام ئه وه ی که عیسا ده یه ویت بیلیت ئه مه یه: «تۆ شتیکت که مه. تۆ منت که مه. واز له خو شوی سته ی پاره به ینه؛ منت خو ش بیت له جیگه ی پاره. تۆ ده ته ویت ژیا نی هه تاهه تای ی وهر بگریته. ده ته ویت به یته ئیو شان شینی ئاسمانه وه. من که نجینه ی ئاسمانم. ئه گهر ده ته ویت که نجینه ت له ئاسمان هه بیت، ده بیت منت هه بیت. ئه گهر ئیستا پاره ت له من خو شتر بویت، ئه و ناتوانیت بیته ئاسمان که من که نجینه که یم. به لام ئه گهر ئیستا منت له پاره زیاتر خو ش بویت، که نجینه ت له ئاسمان ده بیت. من له ووی ده بم. ئه گهر به منه وه په یوه ست بیت، ژیا نی هه تاهه تای ی به ده ست دینیت. ئه گهر ده ته ویت کامل و ته و او بیت - که تاکه ریگه ی چوونه ئیو شان شینی خودایه - شوین من بکه وه».

کاملبوون له ریځګه ی عیساو

ئهمه وانه یه کی زور گرنگه بو ټیمه. عیسا شهر یعه تی خودا پرت ناکاته وه. نافه رمویت که چیه چیکردنی فرمان و پاسپاره ده کانی خودا گرنگ نییه. به لکو ده فهرمویت: «نه گهر تنها پشت به پاسپاره و فرمانه کان بیه ستیت، ژبانی هه تاهه تایي و جاویدانی به ده ست ناهیتیت. هه میسه شتیت کهم ده بیت». پیوه ری شهر یعت بریتیه له کاملی و ته وایی. «ټیوه کامل و ته و او بن، هه روه ک باوکی ئاسمانیتان کامل و ته و او» (مه تا ۵: ۴۸). بیگومان ئه و پیوه ره دانابه زینیت. له جیګه ی ئه وه له هه موو جیهانی داوا ده کات. ئینجا له ریځګه ی په یوه سببوون به خو یه وه ته و او و کاملیمان بو ده سته به ر ده کات. «نه گهر ده ته ویت کامل بیت ... و ره و شوین من بکه وه». عیسا تاکه ریځګای گوپراهه لی ته و او وه. وه ژبانی جاویدانی پیویستی به گوپراهه لی ته و او وه.

پرسپاره گرنگه که ئه مه یه: چو ن عیسا ریځګاه بو ته و او و کاملبوون؟ یه کیک له وه لاهه میژوو ییه کان ئه وه یه که عیسا خو ی کامل و ته و اوییه که یه. واته کاتیک به باوهر په یوه ست بووین پییه وه، خودا به هو ی عیساو ټیمه به کامل و ته و او هه ژمارد کرد، هه ر چهنده ټیمه له خو ماندا کامل نین. وه لامیکی دیکه ی میژوو یی ئه وه یه که عیسا له ریځګه ی هیژ و توانا که یه وه که له ده روونی ټیمه دایه، ده مانگوړیت بو ئه وه ی وه کو ئه و خو شه ویستی ده ربیرین و به ئاراسته ی ته و او و کاملبوون هه نگاو بنین، که له کو تاییدا له ئاسمان به ده سته دینین. من وای بو ده چم که عیسا هوکاری باشمان پی ده دات که باوهر به دروستی و راستی هه ردوو وه لاهه که بکه یین.

عیسا ده فهرمویت که هاتوو بو ئه وه ی «ژبانی خو ی به خت بکات بو کرینه وه ی خه لکیکی زور» (مهرقوس ۱۰: ۴۵). وه خوینی «له پیناوی خه لکیکی زور بو گونا هه خشین ده رژیت» (مه تا ۲۶: ۲۸)، وه باوهر هینان پی، ژبانی هه تاهه تایي به گونا هبارانی ناشیسته ده به خشیئت (یو حنا ۳: ۱۴-۱۵). هه موو ئه م شتانه واتای ئه وه ده گیه نن که ژبان و مردنی عیسا تاکه ئومیدی رزگابو ومان له تووړه یی خودا (یو حنا ۳: ۳۶) و به ده سته یتانی ئاسمان. عیسا له باره ی ماموستایانی شهر یعه ته وه فهرمووی: «کهس له ټیوه به قسه ی ته ورات ناکات» (یو حنا ۷: ۱۹). هه روه ها زور به روونی به قوتابییه کانی به خراپ ناو زده ده کات. «ټیوه که خراپن، بزائن شتی باش بده نه منداله کانتان، باوکتان له ئاسمان چهند زیاتر شتی باش ده داته ئه وانه ی داوای لیده کهن» (مه تا ۷: ۱۱). واته، هه موو که سیک له ژیر تووړه یی خودا که سانیکی گونا هباران و به پنی گوپراهه لیان هیچ ئومیدی کیان بو ژبانی هه تاهه تایي نییه. عیسا هات بو ئه وه ی ئه و کیشه یه چاره سه ر بکات.

عیسا له ریځګه ی سرپینه وه ی تووړه یی خودا وه ئه م کیشه یه ی چاره سه ر کرد. له ریځګه ی

به‌رگه‌گرتنى سزايه‌ك كه ئيمه شايانى بووين، ئه‌و توورپه‌يه‌ى سڤيه‌وه و ئه‌و باج و قهرزه‌ى دا كه ئيمه هه‌رگيز نه‌مانده‌توانى بيه‌دين. (پروانه داواكارى يازده‌يه‌م). هه‌ر بۆيه، به‌هۆى پڤژانى خوڤنى عيساوه، هه‌موو گوناوه‌كانمان سڤدرانه‌وه و خودا چيتر به‌ گوناهار و ناته‌واو چاومان لى ناكات. ئيمه‌ش ئه‌مه به‌ قهرزاري په‌يوه‌ستبووتمان له‌گه‌ل مه‌سيح ده‌زانين.

«ئهم پياوه به‌بى گوناوه گه‌رايه‌وه ماله‌وه»

به‌لام عيسا فيرمان ده‌كات كه كاملى و ته‌واوڤى ئيمه زياتر له‌ نه‌بوونى تاوان له‌خۆ ده‌گري‌ت. عيسا نموونه‌ى فهريسى و باجگرچيمان بۆ ده‌گري‌ته‌وه كه هه‌ردووكيان به‌ مه‌به‌ستى نوڤژ و نزاكردن روويان له‌ په‌رستگا كرد. ئهم دوو ده‌سته‌يه نوڤنه‌رايه‌تى دوو گروهى جياوازي خه‌لك ده‌كه‌ن؛ گروهى راستودروسته‌كان (فهريسىه‌كان) له‌گه‌ل گروهى گوناهاره‌كان (ئهو جوله‌كانه‌ى كه باجگر بوون و سازشيان له‌ خويان ده‌كرد بۆ ئه‌وه‌ى بتوانن وه‌كو باجگر ئيش بۆ روڤمانيه‌كان بكه‌ن و به‌ مه‌به‌ستى ده‌وله‌مه‌ندبوونه‌وى خويان قوڤى گه‌له‌كى خويان ده‌بڤي).

فهريسىه‌كه ئاماژه‌ى به‌ جڤه‌جڤكردن و گوڤرايه‌لبوونى بۆ ياسا و شه‌ريعت كرد: «وه‌ك خه‌لكى ديكه‌ نيم، كه قوڤر و خراپه‌كار و داوڤنڤيسن، وه‌ك ئهم باجگره‌ش نيم. هه‌فته‌ى دوو جار به‌روژوو ده‌بم، ئه‌وه‌ى ده‌ستم ده‌كه‌وڤت ده‌يه‌كى ده‌به‌خشم» (لوقا ۱۸: ۱۱-۱۲). به‌لام عيسا ده‌يگري‌ته‌وه كه باجگره‌كه «له‌ دووره‌وه پاره‌ستا، نه‌يده‌ويست چاوى بۆ ئاسمان به‌رز بكاته‌وه، سنگى خۆى ده‌كو‌تا و ده‌يگوت: ئه‌ى خودايه به‌زه‌ييت به‌ منى گوناهاردا يڤته‌وه. يڤتان ده‌لييم، ئه‌مه گه‌رايه‌وه مالى خۆى يڤتاوان كرابوو، يڤچه‌وانه‌ى ئه‌وى ديكه» (لوقا ۱۸: ۱۳-۱۴).

لي‌ره‌دا وشه‌ى «يڤتاوان» گرنگيه‌كى زۆرى هه‌يه. مه‌به‌ستى سه‌ره‌كى ئه‌و نموونه‌يه له‌خۆ ده‌گري‌ت. لوقا به‌م جوړه ئهم نموونه‌يه ده‌ناسيڤت: «(عيسا) بۆ ئه‌وانه‌ى كه به‌ دلنڤايه‌وه خويان به‌ يڤتاوان داده‌نا و خه‌لكيان به‌ سووك سه‌ير ده‌كرد، ئهم نموونه‌يه‌ى هڤنايه‌وه» (لوقا ۱۸: ۹). كه‌واته ئهم نموونه‌يه باسى ئه‌و پرسپاره‌ ده‌كات كه چۆن له‌به‌رده‌م خودا يڤتاوان بين.

وشه‌ى «يڤتاوان» و «راستودروست» له‌ زمانى يۆنانيدا له‌ يه‌ك چاوه‌وه هاتوون. له‌ شڤوه‌ى ده‌مى فهرماندا، ئه‌مه واتا كه‌يه‌تى: «پاگه‌ياندننى يڤتاوانبوون، به‌و جوړه‌ى كه دادوهر له‌ دادگادا نه‌نجامى ده‌دات. دادوهر تۆمه‌تباره‌كه راستودروست ناكات، به‌لكو دانى پيدا ده‌نڤت و پرايه‌گه‌يه‌نڤت كه راستودروسته. (لوقا ۷: ۲۹) به‌م جوړه ئه‌و وشه‌يه‌ى به‌كارهڤناوه: «هه‌موو ئه‌وانه‌ى گوڤيان لڤوو، ته‌نانه‌ت باجگرانيش دانيان به‌ دادپه‌روه‌رى

(بیتاوانبوون) خودا نا، چونکه به دهستی یه حیا له ئاو هه لکیشرا بوون». بیتاوانکردنی خودا به واتای ئه وه نایه ت که خودایان بیتاوان یان راستودروست کردوو، به لکو واتای ئه وه به که راستودروستبوونی خودایان راگه یاندوو. ئه مه ئه و شته یه که خودا له (لوقا ۱۸: ۱۴) به رامبه ر باجگره که دهیکات: «ئهمه که رایه وه مالی خوێ بیتاوان کرابوو» - واته، خودا بیتاوانبوونی ئه م پیاوه ی راگه یاندوو.

که واته، هه وونه که ی عیسا زۆر به پروونی به راورد له ئیوان ئه و که سانه دا ده کات که «به دنیاییه وه خوێان به بیتاوان ده زانن» (له بهر پاراستنی فه رمان و پاسپارده کانی شه ریعت) له گه ل ئه وانه ی که ئومیدیان به راستودروستی خوێان نییه و پشت له خوێان ده که ن و پرو له به زه یی خودا ده که ن بۆ ئه وه ی به راستودروست ناویان به ئیپت هه چه نده راستودروست نین. سه رنجی ئه وه بده ن که له م هه وونه یه دا ئه وانه ی که «به دنیاییه وه خوێان به بیتاوان ده زانن» ته نانه ت ئاماده یی ئه وه یان تیدایه که گه وره یی و شکۆمه ندیه که به خودا بده ن که توانای راستودروستبوونی تیدا دروست کردوون: «خودایه سوپاست ده که م که وه ک خه لکی دیکه نیم» (لوقا ۱۸: ۱۱). به لام ئه و قسه یه هیه چ سوودی نییه. راستودروستی خویمان، ته نانه ت ئه گه ر نیعمه تی خوداش هۆکاره که ی بیت، بناغه یه کی پتویست نییه بۆ به رگریکردن له به رده م ئاماده یی پیروزیی خودا.

پیاوی ده وله مه ند بۆ راستودروستییه که ی پتویستی به عیسیه

عیسا به وردی باسی ئه وه ناکات که چۆن گوپرایه لی و مردنه که ی بناغه ی بیتاوانبوون داده مه زرینیت، به لام هۆکاری باشمان هه یه که پیمان وابیت راگه یاندنی راستودروستی خودا دراوه به و گوناها رانه ی که عیسا به تا که ئومیدی خوێان ده زانن که جیگه ی په سه ندی خودا بن. عیسا به پیاوه ده وله مه ند که ی فه رموو: «پاراستنی شه ریعت ناتگه یه نیت به ئاسمان. تۆ کامل و ته واو نیت. تۆ شتیکت که مه. شوین من بکه وه». ئه و پیاوه عیسا که م بوو. ئه گه ر راگه یاندنی راستودروستبوون، هه ر چه نده ئه و پیاوه راستودروست نه بوو، تا که ئومیدی بووبیت، (وه کو چۆن هه وونه ی باجگره که پروونی ده کاته وه)، ئه و عیسا تا که بناغه ی ئه و راگه یاندنه یه. له بهر ئه وه ده بیت ده سته به رداری پاره که ی بیت و شوین عیسا بکه ویت.

که واته، ده توانین بلین ئه و کاملیه ی که پیاوه ده وله مه ند که نه یوو، له عیسا دا ده ی دۆزیته وه. خودا ئه و پیاوه به ته واو و کامل ده زانیت ئه گه ر چیت پشت به پاره و سامانه که ی نه به ستیت و له به رامبه ردا پشت به عیسا به ستیت. ئه مه یه که م وه لامی میژوو یه بۆ پرسیا ری «چۆن عیسا رینگای به ده سته پنهانی ته واو و کامل بوونه؟» له بهر ئه وه ی

ئیمه له گه‌ل عیسادا په‌یوه‌ندی‌مان هه‌یه، به‌ته‌واو و کامل‌ داده‌نریین، هه‌ر چه‌نده هیشتا
گونا‌ه‌بارین. ئه‌وه واتای بێ‌تا‌وان‌بو‌ونه. ئیمه له به‌شی دواتردا باسی وه‌لامی دووهم ده‌که‌ین،
که ئه‌ویش بریتییه له‌وه‌ی که عیسا به‌ ئاماده‌بوون و هی‌ز و توانای له‌ ده‌روو‌ماندا
ده‌مانگۆ‌رپێت، بۆ ئه‌وه‌ی وه‌کو ئه‌و که‌سانی دیکه‌مان خۆش بو‌یت و به‌ ئاراسته‌ی کامل‌بوون
و ته‌واو‌بوون هه‌نگاو بنیین.

داواکاری بیست و یه که م

ویست و خواستی باوک جیبه جی بکه که له ئاسمانه - له ریگهی متمانه کردن به عیسا ده گورد ری

«ئه وهی به خواستی خودا بکات، خوشک و برا و دایکمه.» (مهرقوس ۳: ۳۵)

«ئه ویش فهرمووی: «به لکو خۆزگه ده خوازیت به وانهی که گوئ له په یامی خودا ده گرن و کاری پیده که ن.» (لوقا ۱۱: ۲۸)

«نه که ههرکه سیک پیم بلیت: «پهروه ردگارم، پهروه ردگارم!» ده چپته ناو شانیشینی ئاسمان، به لکو ئه وهی خواستی باوکم ئه نجام ده دات که له ئاسمانه.» (مهتا ۷: ۲۱)

له به شی پشتردا بینیمان ئه و پیاوهی که ده یویست ژیا نی هه تاهه تایی به ده ست بهینیت «شتیکی که م بوو». ئه گهر بیویستبا کامل و ته و او بیت، ئه و پتویستی به عیسا ده بوو (مهتا ۱۹: ۲۱). له ریگهی عیسا وه ئامادیت ته و او و کامل بوون به ده ست بهینیت. به لام چون؟ به شی پشتر وه لامی ئه م پرسیا ره دیه وه: له ریگهی بوون به بنه مای کامل بوو غمان له به رده م خودا کاتئ که متمانه و باوه ری پئ ده کهین. ئیستا روو له وه لامیکی راستی دیکه ده کهین: عیسا له ریگهی هیژ و ئاماده بوونی له ده روونی ئیمه دا، ده مانگوردیت بو ئه وهی بتوانین وه کو ئه و کهسانی دیکه مان خوش بویت و به ئاراسته ی کامل بوون هه نگاو بنیین.

پتویستمان به گوپراه لی راسته قینه و کرده یی هه یه

وه لامی به شه که ی پشتر به س نییه بو ئه و فهرمایشته ی عیسا که سه باره ت به شی وازی ئه نجامدانی ویست و خواستی خودا ئامازه ی پئ کردوو. عیسا ده فهرمویت که ئه نجامدانی خواستی خوا زوړ پتویسته بو چوو غمان بو ئیو شانیشینی ئاسمان. «نه که ههرکه سیک پیم بلیت: «پهروه ردگارم، پهروه ردگارم!» ده چپته ناو شانیشینی ئاسمان، به لکو ئه وهی خواستی باوکم ئه نجام ده دات که له ئاسمانه.» (مهتا ۷: ۲۱). ده فهرمویت که له روژی دوایدا خه لکی ره ت ده کاته وه و پیمان ده لیت: «لیم دوور بکه ونه وه، ئه ی به دکاران» (مهتا ۷: ۲۳). ده فهرمویت که خه لکی تو هه تاهه تاییه ئازار ده چپژن چونکه باوه داریانی دیکه یان خوش نه ویستوه. «ههرچیبه کتان بو یه کیک له م بچوو کانه نه کردوو، بو متان نه کردوو» (مهتا ۲۵: ۴۵ - ۴۶).

گومان له وهدا نيه كه عيسا گوپرايه لى راسته قينه و كرده يى بو ئه نجامدانى ويست و ئيراده يى خودا به مهرجى كوتا رزگارى زانيوه. «ئه وهى به خواستى خودا بكات، خوشك و برا و دايكمه» (مهرقوس ۳: ۳۵). كه واته دووهم وه لامى ميژوويى بو پرسيارى عيسا چون رېگاي گه يشتنه به ته واو و كاملبوون؟ ئه وه به كه عيسا تواناي گوپرانكارى پى به خشيوين. ئه گهر ده مانگوپيت بو ئه وهى بتواين وه كو ئه و خوشه ويستى دربرپرين و به و هويه وه به ره و ئه و ته واو و كاملييه ههنگاو بنين كه له كوتاييدا له ئاسمان به ده ستى دينين.

من وا ده ليم چونكه عيسا هيچ ئاماژه يه ك به وه ناكات كه ئيمه بتواين له م كاته دا كامل و ته واو بين. ئه و فيرمان ده كات كه نوپزي پهروه ردار بليينه وه، وه له گه ل ئه وه داواكارى «نانى پوژانه مان ئه مپوش بده ري» ده خاته پال داواكارى «له گونا هه كامان خوش به، وه كو چون ئيمه له وانه خوش ده بين كه خراپه مان به رامبه ر ده كه ن» (مه تا ۶: ۱۱-۱۲). واته، وه كو چون پوژانه داواى نان ده كه ين، ده بيت داواى ليخوشبوونيش بكه ين. له بهر ئه وه، عيسا پى وايه كه له م زه مانه دا پوژانه پيوستمان به ليخوشبوونه.

هه ر له بهر ئه مه به كه ده ليم عيسا ده مانگوپيت بو ئه وهى به راستى وه كو ئه و كه سانى ديكه مان خوش بويت و به ئاراسته يى كاملبوون ههنگاو بنين كه له كوتاييدا له ئاسمان به ده ستى دينين. به لام له گه ل ئه ويه كه كاملبوونى ته واوى كرده يى له ئاسماندا به ده ست ديت، به لام عيسا ئيستا ده مانگوپيت، وه ئه م گوپرانكارى به مان بو كوتا رزگارى پيوسته. به لام ئه و شيوازه يى كه هه لسوكه وتى نويمان پيوسته، جياوازه له و شيوازه يى كه متمانه كردن به عيسا بو كاملبوونمان پيوسته. متمانه كردن به عيسا په يوه ستمان ده كات پيوه. ئينجا له بهر ئه و كارى قوربانى به عيسا ئه نجامى داوه، خودا به راستدروستمان ده زانيت، ته نها پيش ئه وهى كه هه لسوكه وتمان گوپرانكارى به سه ردا بيت. ئه و باجگره كه هاوارى كرد و گوتى: «ئه ي خودايه به زه بيت به منى گونا هباردا بيته وه» (لوقا ۱۸: ۱۳)، بوپرى ئه وهى نه بوو كه وه كو بنه ماي بيتاوانبوونى ئاماژه به هه لسوكه تى راستدروستى خو يى بدات. پشتى له خو يى كرد و داواى به زه يى كرد. پيش ئه وهى كه هه لسوكه وت و ئاكارى بگوپيت، خودا به راستدروست ناوزه دى كرد. كه واته، بو ئه وهى كه بتوانيت له گه ل عيسا په يوه نديت هه بيت، ده بيت متمانه يى پى بكه يت، چونكه عيسا بناغه يى بيتاوانبوونمانه. به لام هه لسوكه وتى نو يى و گوپرا پيوسته وه كو به ره م و به لگه يى ئه م په يوه ندييه له گه ل عيسادا.

هه موو دارىكى باش به ره مه يى باش ده گريت

له داواكارى حه وته مدا بينمان كه په يوه ستبوون له گه ل عيسا له رېگه يى باوه رپه وه ژيانىكى نو يى پر له خوشه ويستى لى ده كه وپته وه. ئه مه ئه و به ره مه به كه عيسا دروستى ده كات له

کاتیکدا ئیشمان له سهر ده کات: «منم میوه که و ئیوهش لقه کانن. ئه وهی به منه وه په یوه ست بیت و منیش به وه وه، ئه وا به ره می زور ده گریت، چونکه به بی من ناتوانن هیچ شتیک بکه» (یوچه نا ۱۵: ۵). له شوئیک دیکه دا، عیسا پروونی ده کانه وه که «داری باش» - واته بوون به که سیک که به راستی باوه پرت به وه به بیت - به ره می باش ده گریت: «هه موو داریکی باش بهری باش ده دات، داری خراپیش بهری خراپ» (مه تا ۷: ۱۷).

به ره مه که وا له داره که ناکات باش بیت، به لکو داره که وا ده کات به ره مه که باش بیت. کاری باش په یوه ستیمان ناکات به عیسا وه، به لکو متمانه کردن به عیسا په یوه ندیمان له گهل عیسا بو دروست ده کات. ئه م په یوه ستبوونه وا ده کات خودا کامل بوون و ته واو بوونی ئیمه رابگه یه نیت، وه هه مان ئه م په یوه ستبوونه توانای دروستکردنی به ره می باشمان پی ده به خشیت. هوکاری ئه ویه که عیسا ده فهرمویت: «هه ر داریک بهری باش نه دات ده بردریته وه و فیدهدریته ناو ناگر» (مه تا ۷: ۱۹)، ئه وه نییه که به ره م بنه مای قبولکردنانه له لایه ن خودا وه - باجگره که هیچ به ره میکی بو پیشکه شکردن نه بوو - به لکو نه بوونی به ره م نیشانی ده دات که ئیمه په یوه ندیمان له گهل عیسا نییه.

که واته، کاتیک عیسا داوامان لی ده کات خواستی باوکی به جیهینین که له ئاسمانه، مه به ستی له دوو شته: یه که م: «باوه پرتان به من هه بیت وه کو تاکه ئومیدی راستو دروستبوون که هی خو تان نییه. ئه م کاملی و ته واو ییه بناغهی قبولکردننه له گهل خودا و به ده ستهینانی ژيانی هه تاهه تایي». له بهر ئه مه یه کاتی که خه لکی لیان پرسی: «چی بکهین تاکو کاره کانی خودا بکهین؟ عیسا وه لای دانه وه: «کاری خودا ئه مه یه: باوه ر بهینن به وهی ناردوو یه تی» (یوچه نا ۶: ۲۸-۲۹). باوه رهینان به عیسا یه که م و سه ره کترین لایه نی ویست و خواستی خودایه بو ئیمه. دووهم: «هه مان ئه و باوه رهی که به مه به ستی بیتاوانبوون ئیوه به منه وه ده به ستیته وه وه کو چو لقه میو پشت به دار میو ده به ستیت، ئیوهش به هه مان شیوه به ره می خو شه ویستی ده گرن که شه ریعت و یاسای خودا به هه لسو که و تیکی راسته قینه و زیندوو وه جیه جی ده کات».

ئایا ویست و خواستی ئه مړوی خودا له شه ریعتی په یمانی کوندا نیشان دراوه؟

ئیس تا ئه گه ر بگه رینه وه سه ر ئه و پیاوه ده ول مه نده ی که هات بو لای عیسا و لی پرسی: «ماموستای باش، چی بکه م تاکو ژيانی هه تاهه تایي به میرات وه ر بگرم» (مه ر قوس ۱۰: ۱۷)، چو ن پاراستنی شه ریعت له نیو وه لامه که ی عیسا دا جپی ده بیتته وه؟ یه که م وه لای عیسا بو ئه و پیاوه ئه مه بوو: «بوچی له باره ی چاکه وه پرسیارم لئ ده که ی ت؟ ته نها یه کیک چاکه. به لام ئه گه ر ده ته ویت بجیته ناو ژيانه وه، راسپارده کان به جیه گه یه نه» (مه تا ۱۹: ۱۷).

بینیمان که هەر چه‌نده پاراستنی شه‌ریعت و پاسپارده‌کان هه‌رگیز راستودروستییه‌کی ئه‌وه‌نده باش دابین ناکات که بتوانی بیته‌جی‌گه‌ی په‌سه‌ندی خودا، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا هه‌ول‌دان بۆ ئه‌نجامدانی ویستی خودا زۆر گرنگ و سه‌ره‌کییه. ئیستا پرسپاره‌که ئه‌مه‌یه، ئایا خواستی ئه‌مرۆی خودا له‌ شه‌ریعتی په‌یمانی کۆندا نیشان دراوه؟ ئه‌گه‌ر ته‌نھا بڵین به‌لێ، ئه‌و به‌ لاریدا ده‌رۆین. وه‌ ئه‌گه‌ر بڵین نه‌خێر، دیسان به‌ لاریدا ده‌رۆین. به‌لکو ده‌بی‌ت شتیکی له‌م باب‌ه‌ته‌ بڵین: به‌لێ، شه‌ریعت به‌نیو سوزگی هه‌موو گۆرناکارییه‌کاندا تیپه‌ریوه‌ که له‌ ڕیگه‌ی عیسا‌ی مه‌سیحه‌وه‌ روویداوه، که ئامانج و جیبه‌جی‌که‌ری شه‌ریعت‌ه‌.

عیسا ده‌فه‌رمو‌یت: «ئهم قسانهم بۆ کردن کاتیک له‌گه‌لتان بووم: پیویسته‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ ته‌وراتی موسا و پیغه‌مبه‌ران و زه‌بووردا ده‌رباره‌ی من نووساون یینه‌ دی» (لوقا ۲۴: ۴۴). شه‌ریعت و نووسراوی پیغه‌مبه‌ران به‌ره‌و عیسا‌مان ده‌بن. بۆیه‌ جی‌گه‌ی سه‌رسامی نییه، کاتی که عیسا‌ هات هه‌موویان جیبه‌جی بوون و گو‌پ‌دران. عیسا به‌وریایی و ڕیزه‌وه‌ له‌باره‌ی ئهم گۆرناکارییه‌وه‌ ده‌دو‌یت و ده‌فه‌رمو‌یت: «وا بیر نه‌که‌نه‌وه‌ من هاتووم ته‌ورات یان نووسراوی پیغه‌مبه‌ران بسپه‌مه‌وه، نه‌هاتووم بۆ سپه‌نه‌وه‌یان، به‌لکو هاتووم بۆ ته‌واو‌کردن‌یان. راستیتان پێ ده‌لیم: هه‌تا زه‌وی و ئاسمان له‌ئارا‌دا بی‌ت، پیتی‌ک یان خالی‌ک له‌ ته‌ورات له‌ناو نا‌جی‌ت، هه‌تا هه‌مووی دیته‌ دی» (مه‌تا ۵: ۱۷-۱۸).

سپه‌نه‌وه‌ی شه‌ریعت ئامانج و خواستی عیسا نییه، به‌لکو ته‌واو‌کردنی شه‌ریعت کاری عیسا‌یه. وه‌ کاتیک شه‌ریعت به‌ه‌وی عیسا‌وه‌ ته‌واو و کامل ده‌بی‌ت، به‌کاره‌ینانی بنه‌په‌تی به‌ شیوه‌یه‌کی به‌رچاو ده‌گو‌پ‌دری‌ت. سه‌رده‌می‌کی نوێ سه‌ربه‌ه‌لداوه‌ و شوێنکه‌وتووانی عیسا جیاواز له‌ ئیسرائیل چاو له‌ شه‌ریعت و یاسا ده‌که‌ن. له‌به‌ر ئه‌وه‌یه‌ عیسا ده‌فه‌رمو‌یت: «ته‌ورات و په‌یامی پیغه‌مبه‌ران هه‌تا هاتنی یه‌حیا را‌گه‌یه‌نران، له‌و کاته‌ به‌ولاوه‌ مزگینی پاشایه‌تی خودا ده‌دری‌ت و هه‌موو که‌سی‌ک تێده‌کو‌شیت بجیته‌ ناوی» (لوقا ۱۶: ۱۶).

چۆن ئه‌زموو‌نکردنی شه‌ریعت له‌گه‌ل هاتنی عیسا‌دا ده‌گو‌پ‌دری‌ت

ئهمه‌ دیمه‌نیکی ساده‌یه‌ له‌و گۆرناکارییه‌ی که له‌ ئه‌زموو‌نکردنی شه‌ریعت روویدا له‌و کاته‌وه‌ی که عیسا‌ هاتووه‌ ته‌ سه‌ر زه‌وی.

یه‌که‌م، کاتیک عیسا‌ فه‌رمو‌وی: «هه‌رچی له‌ ده‌ره‌وه‌ی مرقه‌ه‌وه‌ دیته‌ ناویه‌وه‌ ناتوا‌یت گلا‌وی بکات» (مه‌رقو‌س ۷: ۱۸)، هه‌تا را‌ده‌یه‌کی زۆر ڕی‌په‌ره‌سمی پاک‌بونه‌وه‌ی ئایینی پو‌و‌چه‌ل کرده‌وه‌. مه‌رقو‌س ئهم سه‌رنجه‌ ساده‌یه‌ی له‌م باره‌یه‌وه‌ نو‌وس‌یه‌و: «به‌مه‌ش را‌ی‌گه‌یان‌د که هه‌موو خواردنیک پاکه‌» (مه‌رقو‌س ۷: ۱۹). «عیسا‌ ته‌نھا به‌ ده‌سه‌لات خودی خو‌ی

پټوره کانی پټوره سمی پاکبونه وهی د ارشت که زوریک له یاساکانی موسای له خو ده گرت^a. له ئیستا به ولاره «هاولاتیان نازادن» (مهتا ۱۷: ۲۷)، وه به له بهرچا وگرتنی خوشه ویستی، بریار ده دهین شتیک بخوین یان نه خوین.

دووم، من خوشه ویستی وه کو دووم پټوره سهره کی هه لسوکه وتمان ئاماژه ی پی ده ده، چونکه چونکه دووم شته که عیسا دهرباره ی گورینی نه زموونکردنی شهریه ت نه نجامی دا: عیسا فهرمووی که هه موو شتیک له خوشه ویستیدا کورت ده بیته وه. «له هه ر شتیکدا هه مان نه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه وی بوتان بکریت، چونکه نه مه یه پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه ران» (مهتا ۷: ۱۲). به گوتنی نه مه، عیسا له فهرمان و شهریه ت دوورمان ده خاته وه و به ره و په یوه ندیمان له گه ل خو ی ده بات که خوشه ویستی به ره مه که یه تی و شهریه ت ته و او ده کات (بروانه داواکاری سی و دووم).

سییه م، عیسا باسی نه وونه یه ک ده کات دهرباره ی خاوه ن ره زیک که چه ند ره زه وائیک ئیشیان له زه ویه که یدا ده کرد، به لام به ره مه ی زه ویه که یان نه ده دای. به رده وام خزمه تکاری ده نارد بو لایان، به لام نه وان لیان ده دان و ده یان ناردنه وه. له کو تاییدا کو په که ی نارد، به لام نه وان کو په که یان کوشت. هه موو نه وانه ی په یوه ندی خودا له گه ل گه لی ئیسرایلدا نشان ده دات. زوربه یان به ره مه ی په رستن و گوپراه لیان به خودا نه ده دا، وه له کو تاییدا کو ری خودایان کوشت (مهتا ۲۱: ۳۳-۴۱). عیسا له گو یگره کانی پرسی که خاوه ن ره ز ده بیت چی بکات؟ گوتیان «نه و خراپه کارانه به خراپی له ناو ده بات و ره زه که ش ده داته ده ست ره زه وانانی دیکه، نه وانه ی له وه رزی خو ی به ره مه ی ده ده نی» (مهتا ۲۱: ۴۱). عیسا نه م وه لامه دروسته ی به پښایه کی زور کاره ستبار به سهر گو یگره جوله که کانیدا جیه جی کرد، که گورانکاریه کی گه وری له شهریه تدا نشان دا.

عیسا فهرمووی: «له بهر نه وه پیتان ده لیم: شانشیني خوداتان لی ده سه نرته وه و ده درته نه ته وه یه ک که به ره مه ده دات» (مهتا ۲۱: ۴۳). واته، خودا تیشک ده خاته سهر پرزگارکردنی گه لاننی ناجوله که له جیگه ی جوله که کان (بروانه داواکاری په نجایه مین). گه لی خودا چیت له پښایه ره گه ز یان سیسته می ئایینی پاشا و کاهین و دادوهر و هه موو نه و یاسا مه ده نی و ئایینییه وه که نه و سیسته مه یان راگرتووه، نانا سرین. خه لکی به پیی باوهریان به عیسا و به ره مه ی خوشه ویستییه وه ده ناسرین.

ناکامه کانی نه م گورانکاریه گه ورنه. چیت خودا نایه ویت ناوی نه و له کاتی تو له وهرگرته وه که له سانی خراپه کار به کاریت، وه کو حاله تی داگیرکردنی که نعان (دواوتار ۹: ۳-۶). چیت گه لی خودا (شوینکه وتوانی مه سیح) نه وانه ناکوژن که کفر ده که ن و سووکیه تی به خودا

^a George Ladd, *The Presence of the Future* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1974), 285

ده‌که‌ن (لټښه‌کان ۲۴: ۱۴) يان داوښپيسان (لټښه‌کان ۲۰: ۱۰)، ياخود جادوگر (ده‌رچوون ۲۲: ۱۸)، شايه‌تي درو (دواوتار ۱۹: ۱۶، ۱۹)، ټه‌وانه‌ي که سه‌ريږچي دايک و باوکيان ده‌که‌ن (ده‌رچوون ۲۱: ۱۵، ۱۷). ټه‌و جوړه فهرمانانه‌ي شه‌ريعت له‌گه‌ل حکومه‌تټکي ټاينی و مه‌ده‌نی گه‌لټکي دياريکراو تټکه‌ل بېوون که چيتر به‌سهر گه‌لی خودادا جيټه‌جي نايټ که هيچ ناسنامه‌يه‌کي ټاينی يان په‌گزي دياريکراوي نييه، به‌لکو هه‌موو گروپټکي ټاينی و په‌گزي جياواز له هه‌موو جيهاندا ده‌گريته‌وه (مه‌تا ۲۸: ۱۹).

چوارهم، ته‌واوي سيستمی ټاينی که کاهين و په‌رستگا و قوربانیه‌کان له‌خو ده‌گرن به ټامانجي خوږيان گه‌يشتن و له‌گه‌ل هاتنی عيسادا کوټايبان ديټ. له داواکاري دوازه‌په‌مدا بينيمان که عيسا له پټگه‌ي مردن و هه‌ستانه‌وه‌په‌وه، شوټنی په‌رستگا و قوربانیه‌کانی گوناومی بو ټيمه‌گرته‌وه. هه‌ر بوټه، ټه‌و ياسايانه‌ي که بريار له‌سهر ټه‌وه ده‌ده‌ن که چوڼ که‌سيک له‌گه‌ل خودا ټاشت ده‌پټه‌وه له پټگه‌ي ټه‌و سيستمه‌وه کامل بوو و له‌گه‌ل مردن و هه‌ستانه‌وه‌ي عيسادا کوټايی هات.

باوه‌ر به‌کورکه‌ي بکه‌ن و به‌ره‌می خوښه‌ويستی بگرن

بوډم ده‌رده‌که‌ويټ که کاتيک عيسا داوامان ليده‌کات ويستی باوکي جيټه‌جي بکه‌ين و داواکاريه‌کانی بپاريزين، ټه‌و داواکاريه‌يه که ده‌بيټ ټه‌و کاره بکه‌ين که عيسا به‌پاوه ده‌وله‌مه‌نده‌که‌ي فهرموو کاتيک که سه‌بارت به‌ده‌سته‌پټانی ژيانی هه‌تاهه‌تايی له عيسای پرسى. داواکاري ده‌ستبه‌جي عيسا ټه‌وه‌يه که ټيمه‌واز له خوښويستی پاره به‌پټين و وه‌کو تاکه ټوميد و هيواي ده‌سته‌پټانی ټه‌و تاکه شته‌ي که نيمايه که بريتيه له راستودروستی کامل و ته‌واو، ټه‌ومان خوښ بوټ. به‌لټ ده‌بيټ داواکاريه‌کان جيټه‌جي بکه‌ين، به‌لام ته‌نھا ټه‌و کاته‌ي که ده‌زايين ټاخو له‌گه‌ل هاتنی عيسادا هاتوونه‌ته دی يان نه. به‌شيوه‌يه‌کي کرده‌ي، ټه‌مه واتاي ټه‌وه ده‌گه‌يه‌نيټ که ده‌بيټ بو پټنماي پشت به‌خودی عيسا به‌ستين که له ژيان و مردن و فيرکردنه‌کانيدا په‌نگي داوه‌ته‌وه. ده‌بيټ پشت به‌هيژ و توانای عيسا به‌ستين، به‌و جوړه‌ي که لق پشت به‌دارميو ده‌به‌ستيت. به‌م شيوه‌يه، مه‌سيح نه‌ک موسا، شکودار ده‌بيټ به‌هوۍ به‌ده‌سته‌پټان و ټه‌نجامدانی په‌يمانی نوټ.

به‌لام ته‌نانه‌ت له‌گه‌ل ټهم گوډرانکاريه‌ خوداييه‌دا (مه‌رقوس ۱۰: ۲۷)، له‌م ژيانه‌دا راستودروستيه‌که‌مان ته‌واو و کامل نييه وه به‌س نييه بو ټه‌وه‌ي له‌به‌رده‌م خودا بټتاوان بين. که‌واته داواکاري عيسا بو ټه‌نجامدانی ويست و خواستی باوکي و پاراستنی فرمان و پاسپارده‌کانيشی داواکارين بو ټه‌وه‌ي که گوډرايه‌ليمان بکه‌ينه بنه‌مای قبولکردنمان له‌لای خودا. گوډراکارييمان به‌ره‌می يه‌کبوونمانه له‌گه‌ل عيسا. به‌هوۍ ټه‌و يه‌کبوونه‌وه، خودا

قبولمان ده کات. وه ئه وه یه کبوونه له پښگه ی باوه پکردن به عیساوه دپته دی. به رهه م و میوه راستیی ئه وه یه کبوونه و راسته قینه بوونی باوه پمان نیشان ده دات. ویستی خودا ئه وه یه که باوه پ به کوپه که ی بکه یین و چپژ له یه کبووتمان له گه لی وه ربگرین، وه به سینینه وه له وه ی که خودا کاملبوون و قبولکردنی ئیمه ی راگه یاندوووه، وه له وه ش که به رهه می خوشه ویستی ده گرین.

داواکاری بیست و دوهم

کۆشش بکه به نۆو دەرگا تهنگه که دا بجیته ژووره وه، چونکه ژیان هه مووی جهنگ و شه ره

«یه کیک پێی گوت: گه وره م، ئایا که من ئه وانه ی پرگاریان ده بێت؟» ئه ویش پێی فهرموون: کۆشش بکه ن تا کو له دەرگا ی تهنگه وه بچنه ژووره وه، چونکه، پێتان ده لێم، زۆر که س هه ولده دن بچنه ژووره وه و ناتوانن» (لوقا ۱۳: ۲۳- ۲۴)

عیسا فیرمان ده کات که ژیان جهنگه. کاتیک فهرمووی: «کۆشش بکه ن تا کو له دەرگا ی تهنگ بچنه ژووره وه» (لوقا ۱۳: ۲۴)، وشه یۆنانیه بنه رته بیه که که له به رامبه ر «کۆشش» ی کوریدا به کارهاتوو ه بریتیه له (ئاگوئیزهسته) که ده کاته (agonize) له زمانی ئینگلیزی دا و به واتای زهحمه تی و ململانی و هه ولدان دیت. به لām گرنگترین راستی دهرباره ی وشه ی «کۆشش» ئه وه یه که جاریک ی دیکه عیسا له (یوحنا ۱۸: ۳۶) هه مان وشه به کار دینیت کاتی که ده فهرمویت ئه گه ر شانشینه که ی سه ره به ئه م جیهانه بووایه، ئه وا قوتابیه کانی ده جهنگان. «پاشایه تی من له م جیهانه نییه. ئه گه ر پاشایه تی من له م جیهانه بووایه، ئه وا خزمه تکارانم ده جهنگان تا کو نه دریمه ده ست رابه رانی جوله که». که واته ده سه ته واژه ی (هه ولده دن بچنه ژووره وه) له (لوقا ۱۳: ۲۴) واته چوونه ژووره وه جهنگه.

کۆشش کردن بۆ چوونه ژووره وه ی چی؟

چوونه ژووره وه ی چی؟ پاشایه تی خودا. راستی ئه مه وه لām له م ده قه ی خواره وه دا روونه. دوا ی ئه وه ی که عیسا ده فهرمویت ده بێت کۆشش بکه ی ن تا کو له دەرگا ی تهنگه وه برۆینه ژووره وه، ئاماژه به گه وره ی ماله که ده کات که دیت و دەرگا که داده خات، بۆ ئه وه ی که سی دیکه نه چیته ژووره وه (لوقا ۱۳: ۲۵). ئه وانه ی که له دهر وه ماونه ته وه، له دەرگا ده دن و ده لێن: «گه وره م، لیمان بکه وه! وه لām ده داته وه: من ناتاناسم و نازانم ئیوه خه لکی کوین. ئه و سا ده لێن: له گه لت خواردمان و خواردمانه وه و له شه قامه کاهمان فیرت کردین. ئینجا ده لیت: من ناتاناسم و نازانم ئیوه خه لکی کوین. ئه ی هه موو به دکاران، لیم دوور بکه ونه وه!» (لوقا ۱۳: ۲۵- ۲۷).

ئینجا عیسا ئه م وینه یه به سه ر بارودۆخی راسته قینه ی هه ندیک له وانه دا جیه جی ده کات که له شانشینی خودا دوور ده خرپنه وه، له کاتیکدا ناجوله که کان له هه موو شوپنیک ی ئه م جیهانه وه دین و له شانشینی خودا له سه ر میزی نانخواردن داده نیشن. «کاتیک

دەبینن ئیبراهیم و ئیسحاق و یاقوب و ھەموو پیغەمبەرەن لە شانیشینی خودان، بەلام ئیو دەکران، جا گریان و جیرە ددان لەوئ دەبیت. خەلکی لە پۆژەلات و پۆژاوا و باکوور و باشوورەو دەین و لە شانیشینی خودا لەسەر خوان دادەنیشن» (لوقا ۱۳: ۲۸-۲۹).

کەواتە ئەو دەرگا تەنگە ی کە دەبیت کۆشش بکەین بۆ ئەوئ لێوئ برۆینە ژوورەو، بریتیە لە دەرگای شانیشینی خودا. «گریان و جیرە ددان لەوئ دەبیت (لە دەروەئ شانیشینی خودا)» (لوقا ۱۳: ۲۸). ئەمە یەکیک لە پێگاکانی وەسفکردنی دۆزخ لە لایەن خوداوە «فڕیان دەدەنە ناو کوورەئ ئاگرەو. جا گریان و جیرە ددان لەوئ دەبیت» (مەتا ۱۳: ۵۰). ئەگەر بەئێو دەرگای تەنگەو نەپۆیت، ئەوا لەناودەچیت. «لە دەرگای تەنگەو بچنە ژوورەو، چونکە ئەو دەرگایە پانە و ئەو پێگایە بەرینە کە بەرەو لەناوچوون دەچیت و زۆر ئەوانە پێیدا دەچنە ژوورەو» (مەتا ۷: ۱۳). واتە، ئەوئ کە لەبەردەستماندا یە کاتیک عیسا فرمان دەدات و دەفەرموێت «کۆشش بکەن بچنە ژوورەو»، بریتیە لە بەهەشت و دۆزخ. ئەو کێشە یەکی زۆر جدییە.

گەورەترین ھەرەشە و مەترسی بریتیە لە گوناھێ پۆژانەئ خۆمان

بەلام عیسا دەپوێت دژی چ شتیک کۆشش بکەین بۆ ئەوئ بتوانین بەئێو دەرگا تەنگە کەدا برۆینە ژوورەو؟ پێگەری و لەمپەرەکان کامانەن؟ ئەگەر ژیان جەنگە، کێ دۆژمنە کە یە؟ لە کۆششی ئێمەدا، ئامانجمان زیان گەیاندن بە هیچ کەسێک نییە. عیسا بە پوونی پیمان دەلیت کە دەبیت تەنانت دۆژمنەکانیشمان خۆش بویت و چاکە لەگەڵ ئەوانەدا بکەین کە پریان لێمانە (لوقا ۶: ۲۷). تەنھا لەبەر ئەو یە کە دەلێن ژیان جەنگە، واتای ئەو نییە کە دژی خەلکی بجەنگین، بەلکو مەبەستمان ئەو یە کە دژی گوناھ بجەنگین، بەتایبەتی گوناھێ خۆمان. لەراستیدا ئەو گوناھێ خۆمانە کە پێگە نادات برۆینە ئێو شانیشینە کەو، نەک گوناھێ کەسانی دیکە. گوناھ و ھەلەئ کەسانی دیکە ئازارمان دەدات، تەنانت دەمانکوژیت، بەلام نابیتە پێگەر لەبەردەم چوومان بۆ ئێو شانیشینی خودا. گوناھێ خۆمان گەورەترین ھەرەشە و مەترسییە لەبەردەم چوومان بۆ ئێو شانیشینی خودا. بەلام وەسوەسەئ گوناھکردن بە چەندین شیوئ جیاواز خۆئ دەردەخات.

عیسا داوامان لێدەکات کە وریا و ھوشیار بین. فرمانی «ئاگادار بن، ئێشک بگرن، وریا بن» یە کێکە لە فرمانە ھەرە باوکان. لێردە مەبەست ئەو یە کە ئاگادار و چاوکراو و وریا بین، ئەگەرنا وەسوەسەئ ژیان بیروھزیمان بەلاریدا دەبات و گوناھ بەسەرماندا زāl دەبیت و ویرانمان دەکات. عیسا لە باخی گەتسیمانی بە قوتابیەکانی فەرموو: «ئێشک بگرن و نوێژ بکەن، تاکو نەکەونە ناو تاقیکردنەووەو. پۆچ چالاکە بەلام جەستە لاوازە»

(مەرقۇس ۱۴: ۳۸). ئەم داواكارىيە بۇ ھەتھەتايە دەبىت جىبەجى بىرگىت و بايەخى پى بدەين. ۋەسۋەسە و تاقىكرنەۋە زۆر زۆر و فراوانە، عىسا بە شىتىكى بچووك و ئاسايى چاۋى لى ناكات. بۆيە دەبىت ئىشك بگرين و ئاگادار بين.

من دەلئىم ئەم داواكارىيە بۇ ھەتھەتايە گرنگە، چونكە عىسا دەفەرموئىت كە پۇژانى پىش گەرانەۋەى عىسا پۇژاننىكى ئاسايى دەبىت. دەفەرموئىت ۋەكو پۇژانى پىش لافاۋەكەى نوح كە ھات و ھەموو شىتىكى لەگەل خۇى برد، ژيان ئاسايى و سروشى دىتە پىش چاۋ و كەس گومانى ھىچ شىتك ناكات. واتە، خەلكى ئىشك ناگرن و ئاگادارى ھىچ نىن. ژيان زۆر ئاسايى دىتە پىش چاۋ، بۆيە خەلكى ئاگان لە ھىچ نىيە. «ۋەك چۆن لە پۇژانى پىش لافاۋەكە دەيانخوارد و دەيانخواردەۋە، ژيان دەھىنا و مېردىيان دەكرد، ھەتا ئەو پۇژەى نوح چوۋە ناو كەشتىيەكە، كەس نەيدەژانى چى روودەدات، ھەتا لافاۋەكە ھات و ھەموۋى برد. ھاتنەۋەى كورى مروڧىش ئاۋا دەبىت. لەبەر ئەۋە ئىشك بگرن، چونكە نازانن لە چ پۇژىكدا مەسىحى خاۋەن شىكۆتان دىتەۋە» (مەتا ۲۴: ۳۸-۳۹). ھىچ شىتك لە خواردن و خواردنەۋە پىكھىنانى ژيانى ھاۋسەرگىرى ئاسايىت نىيە. مەبەستى سەرەكى لىرەدا ئەۋەيە كە دەبىت ھەمىشە وىار و ئاگادار بين، نە تەنھا ئەو كاتەى كە ھەست بە مەترسى دەكەين. ئەۋانە ھەمىشە مەترسىدارن. ۋەسۋەسەى و پىرانكەرى بىياۋەرى و گوناھ ھەموو پۇژىك و لە ژيانى ئاسايىدا بوونىان ھەيە. كۆشش كىردن بۇ تىپەربوون بەنىو درگاي تەنگدا داواكارىيەكى پۇژانە و ھەتھەتايە.

ئازار و چىژ دەتوانن بىنە رىگر لەبەردەم چوۋنە ژوورەۋەمان بەنىو درگاي تەنگدا

داواكارىيە عىسا دەربارەى كۆششكرن لايەنىكى زۆر لەخۇ دەگرىت. بەشە خۇشەكانى ژيان و بەشە ناخۇشەكانى ژيان كە زىانى بۇ پۇچ و دەرۋون ھەيە. عىسا لە نمونەى چوار جۆر زەۋىيەكەدا، دەربارەى ھەردوۋ لايەنەكە ئاگادارمان دەكاتەۋە. لايەنى خۇش و ناخۇشى ژيان ھەپشەى لەناۋبردنى كارى پر لە باۋەرى وشەى خودا لە ژيانماندا دەكات. كاتىك وشەى خودا دەكەۋىتە سەر بەردەلەنەكە، دەرۋىت و پاشان وشك دەبىت و دەمرىت. ئەمە مەبەستى لەو كەسانەيە كە وشەكە دەبىستن پاشان «توۋشى تەنگانە و چەوسانەۋە دەبن، يەكسەر دەكەۋن» (مەتا ۱۳: ۲۱). ناتوانن بەنىو درگا تەنگەكەدا بپۇن.

كاتىك وشەكە دەكەۋىتە نىو زەۋىيەكى دىركاۋى، دەرۋىن، بەلام دواتر دەمرن. ئەمە مەبەستى لەو كەسانەيە كە وشەى خودا دەبىستن، بەلام «بە خەفەت و سامان و خۇشەيەكانى ژيان دەخنىكن» (لۇقا ۸: ۱۴). ئەۋانىش ناتوانن بەنىو درگاي تەنگەۋە بپۇن. كەسىك بەھۋى ئازارەۋە دەكەۋىت (چەوسانەۋە و ناخۇشى ژيان)، كەسىكى دىكە بەھۋى خۇشى و چىژەۋە

دهكه ویت (دهوله مهندي و خوشی ژيان). «کوشش کردن» بابه تیکي همه لایه نهیه. لهه ژياندها شویتیک نییه که جهنگی تیدا نهیت.

لهوانهیه بهلامانهوه سهیر بیت که داواکاری عیسا سهبارت به کوشش کردن که به واتای ناگاداربوون و وریابوونیش دیت، زورتر بهسهر خوشی و چیرهکانی ژياندا جیهجی دهیت نهک ناخوشی و نازار و سهختی. ههندي کهس بههوی نازار و ناخوشیهوه له خودا دوور دهکهنهوه، بهلام زوربهمان بههوی خوشی و چیرهوه له خودا دوور دهکهنهوه. زور به دهگمهن ریدهکهن خوشی و چیر بیت بلیت که پیوست به خودایه؛ نازار زوربهی کات وشیار دهکاتهوه و بیت دهلیت که پیوست به خودایه. بویه عیسا زورتر بهلایهوه گرنگه که زیاتر له سهختی و ناخوشی، مهترسی و ههپهشهی خوشگوزهرانی و چیرمان بووون بکاتهوه.

مهترسییهکانی پیداهلدان و خوشی دنیایی

یهکیک له هوکاره بنهپهتیهکانی دوورکهوتنهوه له شانینی خودا بریتیه له پیداهلدانی مروقهکان. عیسا له (لوقا ۲۰: ۴۶) دههفرمویت: «ناگاداری ماموستایانی تهورات بن، حهز دهکهن به جلی شوپروه بگهړین و پیمان خوشه له بازاردا سلاویان لی بکړیت، له کهنیشهکان ریزی پیشهوه بگرن و له میوانیشدا لای سهروهوه». «ناگادار بن» لیرهدا واته سهرنج بدنه و وریا بن. لیرهدا عیسا ناگادارمان دهکاتهوه که خومان لهو کهسانه بهدوور بگرین که لهپیناو پیداهلدانی کهسانی دیکهدهژین. «هوشیار بن و نهکهن لهبهچاوی خه لک چاکه بکهن بوو تهوهی بتانینن، تهگینا لهلای باوکی ئاسمانیتان پاداشتت نانیت» (مهتا ۱: ۶). بیگومان ههستیکی خوشمان ههیه که خه لکی باسی چاکه و باشه ییته دهکهن که لهوانهیه تهوه شتیکی خراب نهیت، بهلام مهترسیداره. کاتی تهوهیه که ناگادار و وریا بین. «قوربه سهرتان کاتیک ههموو خه لک ستایشتان دهکات، چونکه باوبایرانیان ئاویان بوو پیغه مبهره دروزهکان کردوو» (لوقا ۶: ۲۶).

لهمه پروونتر بریتیه له فیل و فریوی خوشی و چیرژی دنیایی. عیسا تیشک دهخاته سهر کحول و کاریگریه زیانبهخشهکان که لهسهر میشک و جهستهمان ههیهتی. عیسا دههفرمویت: «ناگاداری خوتان بن، نهوهک دلتان لهسهر رابواردن و سهرخوشی و خهم و خهفتهی ژيان بیت و تهو پروزه لهناکاو وهک تهله بهسهرتانداد بات» (لوقا ۲۱: ۳۴). حهب و خواردن و کاری تهوها ههن که دلمان لهسهر ری لادهدهن. وا دهکهن دلمان خاو بنهوه. نهمه پیک پیچهوانههی کوششکردن و ناگاداربوونه. نهگهر سهرقالی رابواردن و سهرخوشی بین و حهب و کحول بهکاربهیتین و بهو هویهوه ناگاداری و وریابوونمان خاو بکهنهوه، نهوا ناتوانین بهنیو دهراگی تهسکدا برۆین.

پاره هره شه یه کی کاتیبه بو ټیپه ربوون به ټیو درگای ته نگدا

ټه و مه ترسییه کی عیسا زور جار ټاماژهی پیده کات بریتییه له هره شه ی پاره و پول. مه ترسییه کی کاتیبه. به هه شت و دوزه خ پشت به هاوسه نگی وریابو وغان به رامبه ر فیل و ته له که ی پاره ده به ستیت. عیسا به وشه کانی هه تا توانی ټه م بابه ته ی پروون کرده وه: «ټاسانتره و شتریک به کونی دهرزییه که وه بچیت له وه ی ده وله مه ندیک بچیتیه ناو شانشینى خوداوه» (مهرقوس ۱۰: ۲۵). کیشه که چونه ټیو شانشینى خودایه. ټیکوشان له پیناو پاره و پولدا بریتی نییه له ټیکوشانیک که به ره وه درگا ته سکه کت بیات.

چهن دین جار عیسا ناگاداری کردوینه ته وه که وریای پاره و مال و سامان بین. «له سه ر زه وی سامان بو خوتان کومه که نه وه» (مه تا ۶: ۱۹). «ټیوه ش ناتوانن کوپله ی خودا و پاره بن» (مه تا ۶: ۲۴). «جا خه م مه خوون بلین، چی بخوین؟ یان چی بخوینه وه؟ یان «چی له به ر بکه یین؟» (مه تا ۶: ۳۱). «به لام خه می ژیان و فریوخواردنی ده وله مه ندى و ټاره زووی شته کانی دیکه دینه ناوه وه و په یامه که ده خنکینن» (مهرقوس ۴: ۱۹). «ټه وه ی هه تانه بیفروشن و به خیر بییه خشن» (لوقا ۱۲: ۳۳). «سامانت له کووی بیت، دلشت له وی ده بیت» (مه تا ۶: ۲۱). «هه ر یه کیکتان ټه گهر واز له هه موو شتیک نه هییت که هه یه تی، ناتوانیت بیتیه قوتابی من» (لوقا ۱۴: ۳۳). «به لام قوربه سه رتان ټه ی ده وله مه ندان، چونکه خوشگوزهرانی خوتان لیره وه رگرتووه» (لوقا ۶: ۲۴). «ټینجا چاوی بو قوتابییه کانی هه لبری و فهرمووی: خورگه ده خوازریت به ټیوه، ټه ی هه ژاران، چونکه شانشینى خودا بو ټیوه یه» (لوقا ۶: ۲۰). «به خه لکه که ی فهرموو: ناگادار بن و خوتان له هه موو جوړه چا وچونکییه ک بیاریزن، چونکه ژیانى مروف به زوری سامانه که ی نییه» (لوقا ۱۲: ۱۵).

چاوی ته ندروست یارمه تیمان ده دات ټیکوشین بو ټه وه ی به ټیو درگا ته سکه که دا برؤین

وا دیاره که ټیکوشان له پیناو چونه ټیو شانشینى خودا له ریگه ی درگا ته نگه که وه بریتییه له شیوازی مامه له کردغان له گه ل پاره. ده بیت لیره دا پاره وستین، چونکه عیسا پاره وستا. گرنگیه کی زور به چاومان ده دات کاتیک که دینه سه ر بایه خدان به ژیان. ټه م بابه ته له ده قیکی سه رسوپه ټنه ردا ده بینین: عیسا له (مه تا ۶: ۲۲-۲۳) دا ده فهرمویت: «چا و چرای جهسته یه، ټه گهر چاوت ساغ بیت، ټه و جهسته ت هه مووی پرووناکییه، به لام ټه گهر چاوت ساغ نه بیت، ټه و هه موو جهسته ت تاریک ده بیت، له به ر ټه وه ټه گهر ټه و پرووناکییه ی له تودایه تاریکی بیت، ټاخو ده بی تاریکی چوون بیت!» واته، ټه گهر چا و باش بیت، ټه و هه موو جهسته پر ده بیت له پرووناکی. به لام ټه گهر چا و خراپ بیت، ټه و هه موو جهسته پر ده بیت له تاریکی. به واتایه کی دیکه، ټه وه ی تو چوون راستی

دەبینیت، بریار لەسەر ئەوە دەدات ئاخۆ تۆ لەنیو تاریکی یان ڕووناکی.

ئاساییە ئەگەر ئیستا بپرسیت و بڵێی ئاخۆ ئەوە چ پەیوەندییەکە بە پارەو هەیە؟ پێش هەموو شتێک، سەرنجی ئەوە بدەن کە ئەم وتانەی عیسا دابەش بوو بەسەر دانانی مأل و سامان لە ئاسمان (٦: ١٩-٢١) لەگەڵ ئاگاداریبونی ئەوەی کە تۆ ناتوانیت هاوکات خزمەتی پارە و خودا بکەیت (٦: ٢٤). بۆچی ئەم وتەیە کە باسی چاوی باش و خراپ دەکات دابەش بوو بەسەر دوو فێرکردن دەربارەی پارە؟ پێم وایە هۆکارەکە ئەوەیە کە ئەو شتە و دەکات چاوی باش بێت، بریتییە لەوەی کە چۆن خودا دەبینیت کاتێک پارە دێتە بەر باس. ئەمە کێشە هەردوو لایەنی ئەم وتەیە عیسا. لە (مەتا ٦: ١٩-٢١) دا کێشە ئەمە: دەبێت چاوت لەسەر پاداشتی ئاسمان بێت، نەک زەمین. بە کورتی: چاوت لەسەر خودا بێت، نەک پارە. لە (مەتا ٦: ٢٤) پرسیارە کە ئەوەیە ئاخۆ دەتوانیت خزمەتی دوو گەورە بکەیت. وەلام: ناتوانیت هاوکات خزمەتی خودا و پارەش بکەیت.

ئەمە وەسفی دوولایەنە ڕووناکیە! ئەگەر لە ئاسمان سامان بۆ خۆت کۆ بکەیتەو نەک زەوی، ئەوا بەنیو ڕووناکیدا دەپۆی. ئەگەر خزمەتی خودا بکەیت، نەک پارە، ئەوا بەنیو ڕووناکیدا دەپۆی. لەنیو ئەم دوو وەسفە ڕووناکیدا، عیسا دەفەرمویت کە چاوی چرای جەستە و چاوی باش ڕووناکیەکی دینیە کایەو. کەواتە، چاوی باش کامەیه کە ڕووناکیەکی زۆر بەرھەم دینیت و چاوی خراپ کامەیه کە لەنیو تاریکیدا دەمانھێڵیتەو؟

چاوی باش چییە؟

لە (مەتا ٢٠: ١٥) بیروکە بە کمان دەست دەکەوێت. عیسا لەویدا دەفەرمویت کە ئەو کرێکارە یەک کاتژمێر ئیشی کردوو بە هەمان ئەندازەی ئەو کە سە پارە پێ دەدرێت کە تەواوی پوژ کاری کردوو، چونکە خاوەن کارە کە بە بەزەییە و دلفراوانە. هەروەها، پێش دەستبە کاربوونیان، هەموویان بە کرێکەیان پازی بوون. ئەوانە کە تەواوی پوژ کاریان کردبوو، بۆڵەبۆڵیان کرد کە بۆچی ئەو کە سە یەک کاتژمێر کاری کردوو ئەو هەموو پارەیهی پێ دراو. عیسا لێرەشدا بە هەمان شیوەی (مەتا ٦: ٢٣) وەلام دەداتەو: «چاوت خراپە چونکە من باشم؟» (وەرگێڕانی وشە بە وشە).

خراپی چاویان لە چیدا بوو؟ خراپییەکە ئەوە بوو کە بەزەیی خاوەنکارەکیان بە شتێکی جوان نەدەبینی. بەلکو بە ناشرینیان دەبینی. راستی و حەقیقەت وەکو خۆی چاوی لێ ناکەن. چاویکیان نییە کە بتوانن بەزەیی لە پارە و پوڵ بەنرختر ببینن.

ئیستا ئەو تێگەشتنە سەبارەت بە «چاوی خراپ» هەمانە بەسەر (مەتا ٦: ٢٣) دا جێبەجێ بکە و بزاین جیاوازی چییە لە نیو ئەمە و چاوی باشدا. چاوی باش دەبێت

چی بټ که پرمٰن دهکات له پووناکۍ؟ چاویک دهبټ که دهستکراوه یی خاوه نکاره که
گرنگتر و بایه خدارتر دهزانیټ له پاره. واته، چاوی باش خودا و پځاگانۍ زور به بایه خه وه
چا لیده کات نهک پاره و مال و سامان. چاوی باش شته کان بهو جوړه دهبنټ که هه یه.
خودا به راستۍ له هه موو ټه و شتانه به هادارتره که پاره که ده توانټ بیکړټ.

تو خاوه نۍ چاوی باشیت ټه گهر چاوت له سهر خودا بټ و هز بکهیت دیاری هه بوونی
په یوه ندیت له گهل ټه و پهره پټ بدهیت - واته، کوکړدنه وهی مال و سامان له ئاسمان.
خاوه نۍ چاوی باشیت ټه گهر بټو تماشای پاره و خودا بکهیت و خودا به زور به هادارتر
و گرنگتر بینیت. به واتاپه کی دیکه، «چاوی باش» چاویکی به هادار و دانایه، چاویکه که
چاک و خراپ له یه کتر جودا ده کاته وه، چاویکه ده زانیټ ده بټ پږ له چی بگړټ.
ته نها راستۍ دهرباره ی خودا و پاره نابینټ. ته نها راست و ههل له بهرچا و ناگړټ. به لکو
جوانۍ و ناشرینۍ ده بینټ؛ هه ست به به ها و بۍ بایه خیی دهکات؛ ده زانیټ چ شتیک
په سنده و چ شتیک ناپه سده. بینۍ چاوی باش بیلایه نیه. کاتیک خودا ده بینټ،
خودا جوان و په سده ده بینټ.

له بهر ټه وه یه که چاوی باش به ره و پځای پووناکیمان ده بات: سامان له ئاسمان کو
ده کاته وه و خزمه تی خودا دهکات نهک پاره. چاوی باش چاویکی یهک لایه نه یه. یهک
گه نجینه ی هه یه، که ټه ویش خودایه. کاتیک ټه وه له ژیانته د پرووده دات، تو پږیت له
پووناکۍ. وه ټمه زور گرنگه که عیسا له (لوقا ۱۱: ۳۵) ده فهرموټ: «ئاگادار به ټه
پووناکیه ی له تو دایه نه بټ به تاریکی». واته، ئاگادار بن. ئاسایۍ و خاو و که مته رخه م
مه بن. ټیکو شن، ململانی بکه ن، له پټناو پاراستنی چاوتان به باشۍ، بجه نګن. ټه وه ی که
پیویسته بو ټه وه ی خودا به هادار و په سده بینۍ ټه نجامۍ بده، نهک پاره.

له به شی دواتر دا به رده وام ده بین له دهرخستنی پاسپارده ی عیسا دهرباره ی ټیکو شان
له پټناو چوونه نیو دهرگای ته نگ. ده بینۍ که چوډ داوامان لیده کات ئاگادار و وریای
ماموستا و مه سیحی دروژن و کوپږی گه رانه وه ی بو سهر زهوی بین. ئینجا دینه سهر
پرسیاری ټه وه ی که چوډ داواکاریۍ ئاگادار بوون له گهل ټه و داوکاریه ی ده گونجټ
که ده فهرموټ له نیو مندا پشو و بده ن. چوډ رډبوونی وریابوون له گهل شیرین بوونی
چاود پږیکردنی عیسا ده گونجټ؟

داواکاری بیست و سییه م

کۆشش بکه به نۆ دهرگا ته نگه که دا بجیته ژووره وه، چونکه عیسا په یمانی نوێ دینته دی

«له دهرگای ته نگه وه بچنه ژووره وه، چونکه ئه وه دهرگایه پانه و ئه وه پښگایه به رینه که به ره وه له ناوچوون ده چیت و زۆرن ئه وانیه پێیدا ده چنه ژووره وه. به لام ته سکه دهرگا و ته نگه ئه وه پښگایه ی به ره وه ژیان ده چیت، که م که سیش ده یدۆژیته وه.» (مه تا ۷: ۱۳-۱۴).

«به هه مان شپوه پاش ناخواردن، جامه که ی هه لگرت و فهرمووی: ئه م جامه په یمانی نوێ به خوینی من، که له پیناوی ئیوه ده رژیت.» (لوقا ۲۲: ۲۰).

ئاگاداری عیسا سه به رته به وریابوون - «تیبکۆش به نۆ دهرگای ته نگدا پرۆنه ژووره وه» - به هوێ ئه وه هه مووه مه ترسییه وه یه که هه ره شه ن بۆ سه ر گیان و ده رووغان. یه کیک له و شتانه ی که عیسا به رده وام له سه ر زاړیدا بوو، بریتی بوو له «ئاگادار به! وریا به!» له به شی پشتردا بینیمان که پنیوسته ئاگاداری مه ترسیی ئازار و چپژ بین: هه لڅه له تاندنی پاره، پیداهه لدانى مروڤ، فیل و ته له که ی رابواردن و خویشی دنیایی. ئیستا دینیه سه ر مه ترسی پیغه مبه ر و مه سیحی درۆزن وه مه ترسی نۆستالژیای ئه وه پرۆزانه ی که باجی قوتابیوونی مه سیح زۆر نه بوو. ئینجا دینیه سه ر پرسیاریکی گرنه: ئایا ئاگاداربوون و ئه م هه مو وه و له ته قه لایه بۆ تپه ربوون به نۆ دهرگای ته نگدا له گه ل بانگه یشته شیرینه که ی عیسا بۆ هاتن بۆ لای ئه وه و پشوو داندان ده گونجیت؟

مه ترسیی مامۆستا و مه سیحی درۆزن

عیسا ئاگادارمان ده کاته وه له وه ی که مامۆستا و ته نانه ت مه سیحی درۆزینش زۆر ده بن و سه ره هه لده دن. له راستیدا، یه که م ئاگاداری که پیمان ده دات دواى گوتی «ته سکه دهرگا و ته نگه ئه وه پښگایه ی به ره وه ژیان ده چیت» بریتییه له مه: «ئاگاداری پیغه مبه رانی درۆزن بن که له پستی مه ردا بۆ لاتان دین، به لام له ناووه گورگی درنده ن. به به ره مه میان ده یاننا سه نه وه. ئایا تری له درک ده کړیته وه یان هه نجیر له چقل» (مه تا ۷: ۱۵-۱۶). ئه مه ئاگادارییه کی ساده نییه، به لکو په یوه سته به ژیان و مردنه وه: «چهنده مه سیحیکی درۆزن و پیغه مبه رانی درۆزن ده رده که ون، نیشانه و په رجوو ده که ن، تا کو ئه گه ر بکری ته نانه ت ئه وانیه هه لپژێردراون هه لڅه له تین. به لام ئاگادارب، ئه وا پشوه خت هه موو شتیکم پى گوتن» (مه رقوس ۱۳: ۲۲-۲۳). وریا بن! چاو کراوه بن! ئاگادار بن! تیبکۆش به نۆ دهرگای ته نگدا پرۆنه ژووره وه.

عیسا پیداکری له سهر ئه وه ده کاته وه که ئه وه ده رگایه ی به ره و ژیانته ده بات ته سکه. هه موو ئیدعا و بانگه شه یه ک به نپو ئه وه ده رگا ته سکی شانشین یه زداندا تپهر نابیت. چه ندین مه سیحی درۆزن سه ره هله ده دن. لپره دا مه سیح واته، مه سیحی جوله که - ئه وه ی که هه موو به لینه کانی خودا دیته دی و شانشین خودا دیته و له سهر ته ختی پاشایه تی داود داده نیشیت و هوکمی هه موو جیهان ده کات. ته نها یه ک مه سیح بوونی هه یه، ئه وانه ی دیکه ده چه نه چوارچپوه ی «مه سیحی درۆزن» وه. عیسا تاکه مه سیحی راسته قینه یه. بویه، ده رگا که وه کو باوه رکردن به مه سیح ته نگه، که تاکه مه سیح و پاشای پاشایانه.

له ئوفیسه که له گه ل شوینکه وتوانی مه سیحی دیکه دانیشتبوم و به لینیان دا که پروو بکه نه تاکه مه سیحی راسته قینه که عیسا ی مه سیحه. گوتیان که مه سیح له م پوژگارده دا هاتوو و گه لیککی تاییه ت به خو ی کو کردوو ته وه. منیش (لوقا ۱۷: ۲۴) م بو خویندنه وه بو ئه وه ی پینان نیشان بده م که عیسا فه رموو یه تی کاتیک که ده گه رپته وه سهر زه وی هه موو جیهان ده زانن بو ئه وه ی هه رکه سیک پيشوه خت ئیدعا ی مه سیح بوونی کردوو به درو بکه ویته وه: «وه که ئه وه بروسکه یه له لایه که وه له ژیر ئاسماندا بروسکه ده دات لایه کی دیکه له ژیر ئاسماندا پرووناک ده کاته وه، کوپری مرو فیش له پوژی خویدا به و شیوه یه ده بیت». گوتیان بو ئه وه ی که بتوانم له واتای شاراهه ی ئه م ئایه ته تیبگه م، پیوسته کتیبکم بخوینمه وه که رابه ره که یان نووسیویه تی، ئه ویش ئه و «مه سیح» بوو که ئه وان باوه ریان پتی بوو. کاتیک که پویشتن، له په نجه ره ی ئوفیسه که مه وه تماشام ده کردن و نوژم بو ده کرد له کاتیکدا به ره و گه راجی ئوئومبیله کان ده پویشتن. سوپاسی خودام کرد که خودا یارمه تی دام وریا و ئاگادار بم. عیسا فه رموو یه که ئه مه پرووده دات، وه کاتیک پرویدا یارمه تی دام که ئاگادار بم. ئه م جو ره وریایه به شیکه له وه ی که به واتای «تیبکوژن بو ئه وه ی به نپو ده رگای ته سکه دپوژن» دیت.

تو نازانیت که ی په ره و ده رگار دیت

ئه وه ی که وا ده کات داواکاری عیسا سه باره ت به وریابوون و تیبکوژان بکاته شتیکی نا ئاسایی زه روویری ئه و ئاگادارییه یه که گه رانه وه ی دووه می به لای هه موومانه وه نه زانراوه. «له بهر ئه وه ئیشک بگرن، چونکه نازانن له چه پوژیکدا مه سیحی خاوه ن شکو تان دیته وه. ئیشک بگرن، چونکه پوژ و کاته که نازانن» (مه تا ۲۴: ۴۲؛ ۲۵: ۱۳). کاتی که عیسا پیمان ده لیت ئاگادار بن و ئیشک بگرن له بهر ئه وه یه که ئیمه کاتی گه رانه وه ی نازانین، ییگومان مه به ستی ئه وه نییه که نه خه وین و تماشای په نجه ره کانی ماله که مان بکه ین. ئیمه ئه مه ده زانین چونکه فه رمانی «ئیشک بگرن» لوتکه ی چیرۆکی ده پاکیزه کیه، که پینجیان دانا بوون و پینجه که ی دیکه ش گیل، به لام هه موویان خه ویان لی که وتبوو. داناکان دلیا بوون

لهوهی که زهیتی پښوېست له نښو چراکانياندا ههيه، بڼو ئهوهی کاتيک که زاوا ديت، پرځنه دهرهوه و پيشوازی لږ بکهن. ئهوه ئيشی ئهوان بوو. عيسا دهفرمويټ که ههر دهکهيان ماندوو بوون و خهويان لږ کهوت (مهتا ۲۵: ۵). بيگومان عيسا پرهنه له پيښج کچه داناکهش ناگريټ که خهويان لږ کهوتوه.

کاتيک که زاوا له نيوهشهودا دهرکهوت (که به واتای گهپانهوهی عيسا ديت بڼو سر زهوی له کاتيکی نادياردا)، عيسا دهفرمويټ: «ئهوانهی ئاماده بوون لهگهلی چوونه ژوروهو بڼو زهماونده که و دهرگا داخرا» (مهتا ۲۵: ۱۰). کچه گيلهکان دهبوو پرځيشتبان زهيتيان پهيدا کړدبا، چونکه خوږيان ئاماده نهکړدبوو. کاتي که گهپانهوه، هاواريان کړد و گوټيان: «گهوره، گهوره! دهرگامان لږ بکهروه!» (مهتا ۲۵: ۱۱). بهلام زاواکه (ليره) داهست له عيسايه وهلامی دايهوه: «راستيتان پڼ دهليم، من ناتاناسم» (مهتا ۲۵: ۱۲). ئهوانهيهی که عيسا ديهويټ ليره) دايهوه: «تیشک بگرن، چونکه پرځ و کاتهکه نازان» (مهتا ۲۵: ۱۳). بهلام ههر ده کچه که خهوتبوون، به کچه داناکانيشهوه. بهمه دا دهرانين که کاتيک عيسا دهفرمويټ «ئاگادار بن!» مهبهستی ئهوه نيه که خه و خورا که له خوږمان حهرام بکهين و چاومان لهسر په نجهره کامان بڼو.

عيسا مهبهستی ئهويه که ئاگاداری ژيانت به. ئاگاداری فرمانهکانی زاوا (عيسا) به. کچه داناکان خواست و ويستی گهوره کهيان جيپه جي کړدبوو: چراکانيان بهتهواوی ئاماده کړدبوو. خهوتن شتيکی ناسايی بوو، چونکه کارهکانيان پيشوهخت نه نجام دابوو. بويه پرنگايه که بڼو وهسفرکردنی «تبيکوشن بڼو ئهوهی به نښو دهرگای تهسکدا پرځن» ئهويه: بانگهيشتکهت جيپه جي بکه. تبيکوشه داواکاری خودا جيپه جي بکهيت. خوشحال دهبيت ئه گهر عيسا بيت و ببينيت که دلسوزانه خهريکی دهرخستنی شکومنديی ئهوی. «ئهو سه رکاره دلسوز و ژيره کيپه که گهوره کهی ده يکاته چاوديري کويلهکانی تاکو له کاتي خویدا به شه خوراکیان بداتي؟» (لوقا ۱۲: ۴۲-۴۳). تبيکوشان بڼو تيپهريبوون به نښو دهرگای تهسکدا ئهوهش له خو دهرگريټ که دلسوزانه ئهو کاره نه نجام بدهين که عيسا پڼی سپاردووین. وهکو چوڼ له يه کيک له نمونهکانيدا دهفرمويټ: «ههتا ديمهوه بازرگانی بکهن» (لوقا ۱۹: ۱۳). به ههموو هيژ و تواناتهوه داواکاريپه کهی نه نجام بده.

به رگه گرتن و مه ترسیی نوستالژيا

يه کيک لهو وهسوهسه سه ره کيپانهی که وا دهکات نه توانين داواکاری عيسا جيپه جي بکهين، ئهويه که له جهنگدا نيگهرانی دامانده گريټ و تهماشای رابردوو دهکين و بڼو دهرده کهويټ که پيش ئهوهی شوين عيسا بکهوين، ژيان زور ئاسانتر بوو. تبيکوشه که

به نيو دەرگای تهنگدا برپړی واته، له پیناو بهرگه گرتندا بجهنگه. گه رموگورپی زوریک له باوه پدارانی مه سیح سارد ده بیته وه و دوور ده که ونه وه. عیسا ده فهرمویت: «له بهر زوربوونی خراپه، خو شه ویستی زور که س سارد ده بیته وه. به لام نه وهی تا کو کۆتایی دانه خویدا بگریت، رزگاری ده بیت» (مه تا ۲۴: ۱۲-۱۳). واته، یه کیک له و هوکارانه ی که و ده که ن دەرگای شانشینى خودا تهنگ بیت، نه وه یه که تیکۆشان بو چوونه ژووره وه ده بیت هه تا کۆتایی به رده وام بیت.

بویه، عیسا له بهرامبه ر نو ستالزیای رۆژانی پیشتی پر له رابواردن ئاگادارمان ده کاته وه. ده فهرمویت که فشاری رۆژانی کۆتایی ته م زه مانه و ده کات که خه لکی ئاور بده نه وه و هه ولئ گه رانه وه بده ن. بویه زور به ساده یی، ئاگادارمان ده کاته وه و ده فهرمویت: «ژنه که ی لوتان به بیر بیته وه» (لوقا ۱۷: ۳۲). ته مه باسی ژنیک ده کات له په یمانی کوندا که سه دو می نیشتمانی به جیده هیلن، چونکه خودا به هو ی گونا ه ی خه لکه وه شاره که ی ویران ده کرد. به داخه وه، نه ویش وه کو زوریک له وانه ی که خو یان به باوه ردار ده زانن و پرگای کۆنی گونا به جیده هیلن، ئاور له دوا وه ده داته وه. «ژنی لوت سه یری دوا وهی کرد، جا بو وه ستوویکی خو ی» (په یدا بوون ۱۹: ۲۶). خودا دلکی بته رستی له ژنه که دا بینى کاتیک که ئاورى دابه وه و روانیه سه دو م. نه وه خو شه ویستی راسته قینه ی بوو، نه ک خودا. تیکۆشان بو چوونه نيو دەرگای ته سک واته گرنگیدان و جیه جیکردنی داوا کاریه کانی عیسا: «هه رکه سی ک ده ست له سه ر گاسن دابنیت و ئاور له دوا وه بداته وه، به که لکی شانشینى خودا نایه ت» (لوقا ۹: ۶۲).

چۆن تیکۆشان بو تپه ربوون به نيو دەرگای تهنگدا په یوه ندی هه یه به پشوودان له مه سیحدا؟

ده بیت ئیستا ته م پرسیاره بکه ین: ئایا ته م هه موو ئاگاداریه و تیکۆشانه بو تپه ربوون به نيو دەرگای تهنگدا له گه ل بانگه یشته شیرینه کانی عیسا ده گونجیت که ده فهرمویت وهرن و به هو ی منه وه به سیته وه و پشوو بده ن؟ ته گه ر ته م تیکۆشان و وریابوونه شیوازیکى ناخو ش و بیزار که ری ژیان، له بیرت بیت که عیسا سه رزه نشتی مامۆستایانی ته وراتی کرد که بارى خه لکی به شه ریه تی مه حال قورس ده که ن له کاتیکدا خو یان یارمه تی یان ناده ن: «قوربه سه ر ئیوه ی ته وراتناسیش، باریک ده خه نه سه ر شانی خه لکی که هه لگرتنی زه حمه ته، به لام خو تان په نجه یه کیش له باره که ناده ن» (لوقا ۱۱: ۴۶). وه له هه مووی گرنگتر، نه وه ت له بیر بیت که چۆن عیسا بانگه یشتی خه لکی کرد: «وهرن بو لام نه ی هه موو ماندوو و بارگرانه کان، من ده تانه سیتمه وه. نیری من بخه نه سه ر خو تان و له منه وه فیربن، چونکه دلنه رم و بیفیزم، هه سانه وه ش بو ده رووتان ده دۆزنه وه، چونکه نیره که م گونجا وه و بارم سووکه» (مه تا ۱۱: ۲۸-۳۰).

ئەوھى كە وا دەكات داواكارىيى عىسا بۆ تىكۆشان و وريابوون قورس بىكات، ئەو گرىمانەيە كە ئىمە بە تەنھايىن و كەس يارمەتيمان نادات. ئىمە بە شىۋەيەكى سىروشتى پىمان وايە كە ئەگەر عىسا فەرمانمان پى بىكات كە كارىك ئەنجام بەدەين و ئەو كارە مەرجى چۈنە ئىو شانشىنى خودا و بەدەستەپىنانى ژيانى ھەتاهەتايى بىت، ئەوا عىسا خۆى دەكشەتەو و دەروانىتە ئىمە ئاخۆ دەتوانىن ئەنجامى بەدەين يان نە. سىروشتى ئىمە بە جۆرىكە كە پىمان وا نىيە ئەگەر عىسا فەرمانى شتىك بىكات، ئەوا تواناي ئەنجامدانيمان پى دەبەخشىت.

عيسا ھات بۆ ئەوھى لە رېگەى خويىنى جەستەيەوھە پەيمانى نوئى بەدىھىت

بەلام عىسا دەيزانى كە ھاتووە بۆ ئەوھى «پەيمانى نوئى» جىيەجى بىكات كە يەرمىيە پىغەمبەر بەئىنى دابوو. عىسا لە كۆتايى ژيانىدا و لە كاتى خوانى ئىوارەدا، جامىكى گرتە دەست كە بە واتاي خويىنى خۆى دىت، پاشان فەرمووى: «ئەم جامە پەيمانى نوئى بە خويىنى من، كە لە پىناوى ئىوھە دەپژىت» (لوقا ۲۲: ۲۰).

ئەوھى كە نوئى بوو لەبارەى «پەيمانى نوئى»و، ئەوھى بوو كە فەرمانەكانى خودا تەنھا لەسەر تەختە بەرد نانوسرئەوھە (دەرچوون ۲۴: ۱۲)، وەكو پەيمانەكەى موسا، بەلكو لەسەر دلى گەلى خودا دەنوسرىن. خودا لە رېگەى يەرمىياوھە ئىنى دا و فەرمووى: «ئەوھەتا سەردەمىك دىت، پەيمانىكى نوئى لەگەل بنەمالەى ئىسرائىل و بنەمالەى يەھودا دەبەستم. نەك وەكو ئەو پەيمانەى لەگەل باباپىرانياندا بەستم، ئەو پۆژەى دەستى ئەوانم گرت بۆ ئەوھى لە خاكى مىسر دەريانبەينم، چونكە ئەوان پەيمانەكەى ميان شكاند، ھەرچەندە من مىردى ئەوان بووم. ئەوھە فەرمائىشتى يەزدانە. يەزدان دەفەرموئىت: ئەمە ئەو پەيمانەيە كە لەدوای ئەو پۆژانە لەگەل بنەمالەى ئىسرائىلدا دەبەستم، فېركردنەكەم دەخەمە ناو بېركردنەوھيان و لەسەر دليان دەينووسم. من دەبم بە خوداي ئەوان و ئەوانىش دەبن بە گەلى من» (يەرميا ۳۱: ۳۱-۳۳).

عيسا ھات بۆ ئەوھى ئەم پەيمانى نوئىە داھەزىنئىت لە رېگەى ژيان و مردن و ھەستانەوھى لەئىو مردووان و پاشان ناردنى پۆحى پىرۆز بۆ يارمەتيدانى باوھەرداران. حزقيلى پىغەمبەر دەئىت لە رېگەى بەخشىنى پۆحى خودا بە گەلى خودا و نوئىوونەوھى پۆحى خويان، پەيمانى نوئى گۆپرايەلبوون بۆ خودا مسۆگەر دەكات. يەزدان لە رېگەى حزقيلەوھە دەفەرموئىت: «پۆحى خۆم دەخەمە ناوتانەوھە، واتان لى دەكەم كە رېگەى فەرزەكانم پەيرەو بىكەن و ھوكمەكانم بەجىيەين و كاريان پى بىكەن. يەك دليان دەدەمى، پۆحىكى تازە دەخەمە ناويانەوھە. ئەو دلە بەردىنەيان لى دەكەمەوھە و دلىكى گۆشتىنيان دەدەمى، بۆ ئەوھى رېگەى فەرزەكانم پەيرەو بىكەن و ھوكمەكانم بپارىزن و كارى پى بىكەن،

بن به گهلی من و منیش ده بم به خودای ئه وان» (حزقییل ۳۶: ۲۷؛ ۱۱: ۱۹-۲۰). ویست و خواستی خودا ئه وه بوو که فه رمانیان پی بدات و توانای جیبه جیکردنی فه رمانه که شیان پی بدات. ئه وه په یمانی نویسه.

عیسا له ریگه ی رشتنی خوئییه وه ئه م په یمانه ی نوییه ی بو هه موو ئه وانه ده سته بهر کرد که باوه ر و متمانه ی پی ده کهن. پاشان به پیی لیخو شبوونی گونا هه کانیان که بو گه له که ی دابین کرد (مه تا ۲۶: ۲۸)، عیسا به لینی رۆحی پیروزی پیدان. عیسا ده فه رمویت:

«داوا له باوک ده که م یارمه تیده ریکی دیکه تان بداتی که هه تاهه تایه له گه لتان بمینیتیه وه. جا کاتیک یارمه تیده ره که دیت، ئه وه ی له لایه ن باوک هه بو تانی ده نیرم، که رۆحی راستیه که له باوک هه هه لده قو لیت، ئه و شایه تیم بو ده دات. ئه و شکودارم ده کات، چونکه ئه وه تان پی راده گه یه نیت که له منه وه وه ریده گریت» (یوحنا ۱۴: ۱۶؛ ۱۵: ۲۶؛ ۱۶: ۱۴).

به بی مه سیح، هه ول و تیکو شانه که مان به فیرو ده چیت

عیسا له ریگه ی مردن و ناردنی رۆحی پیروزه وه، په یمانی نویی جیبه جی کرد که به لینی دابوو به و که سانه ی که متمانه و باوه ری پی ده کهن. وه گرنگترین شتی ئه و په یمانه ئه وه یه که گونا هه کا مان به خشا و و رۆحی خودا مان پی دراوه بو ئه وه ی یارمه تیمان بدات فه رمانه کانی عیسا جیبه جی بکه ی، به تاییه ت تیبه ربوو به نیو ده رگای ته نگدا. واته، کاتیک که عیسا فه رمان ده دات تیکو شین به نیو ده رگای ته نگدا برۆین، واتای ئه وه نا گه یه نیت که ده سته وه ستان ده بیست به رامبه رمان و ته ماشا مان ده کات. وه کو چو (مارتن لوتهر) له هو نراوه رۆحیه به نا و بانگه که یدا ده لیت:

ئایا متمانه مان به هیزی خو مان هه بوو، تیکو شانه که مان به فیرو ده پروات؛

ئایا پیاوه راستو دروسته که له گه ل ئیمه نه بوو، ئه و پیاوه ی که خودا هه لیبارد بوو:

ئایا ده ته ویت بزایت ئه و که سه کییه؟

عیسای مه سیح، به لی ئه و؛

په ره وردگاری سوپا سالار، که ناوی پیروزی بو هه تاهه تایه ده مینیتیه وه، وه جه نکه که ده با ته وه.^a

ئیمه له هه ول و تیکو شا مان به ته نها نین. فه رمانی تیکو شان بریتیه له فه رمانی نه زموونکردنی تیکو شانی به هیز و توانای خودا له جیگه ی ئیمه به مه به ستی جیبه جیکردنی به لینی په یمانی نو ی که توانای ئه وه مان پی ده به خشیست به پیی فه رمانی ئه و بجو لئینه وه

^a“Martin Luther, “A Mighty Fortress Is Our God a

(حزقییل ۳۶: ۲۷). ئیمه له به‌شی دواتردا زۆر پروونت و باشتەر ئەمه ده‌بینین، که باسی
ئاماده‌بوونی شانیشینی خودا و ئاماده‌بوونی ژيانی هه‌تاهه‌تایی و ڕیگای به‌ده‌سته‌پێانی ئومێد
و خوشی و ئاشتی له کاتیکدا تیده‌کۆشین به‌نیو ده‌رگای ته‌نگدا تیبپه‌ڕین.

داواکاری بیست و چوارهم

کۆشش بکه به نۆو دەرگا ته نگه که دا بجیته ژووره وه، چونکه تۆ پیشوه خت له نۆو دهسه لاتی شانشیندا

«پاستیتان پئ ده لیم: ئه وهی وهک مندالیک شانشینى خودا قبول نه کات، هه رگیز ناچیته ناویه وه.» (مهرقۆس ۱۰: ۱۵)

داواکاری تیکۆشان بۆ چوونه ژووره وه به نۆو دەرگاى ته نگدا ده بیست له گه ل ئه و راستیه دا بیستریت که خودا پیشوه خت کاریکی کردوه که ئه وه و ل و تیکۆشانه پر بیست له ئومید و دلنایى. ئیمه به ترسی ئه وه وه ناژین که ناچینه نۆو شانشین وه، به لکو دلنایین له وهی که نه ته نها ده چینه نۆو شانشین وه، به لکو له راستیدا به دلناییه وه ئیمه پیشوه خت له نۆو شانشینى یه زانداین. له وانه یه ئمه دزویژ دهر بکه ویت: تیکۆشه بچینه نۆو شانشین وه، چونکه تۆ پیشوه خت له وئى. به لام ئمه به ته واوی دروسته بۆ هه مو وئه وانه ی که باوهر و متمانه یان به عیسا هه یه.

نهینى شانشینى خودا: لیره یه

له چه قى په یامى عیسادا ئه و ئیدعا یه هه یه که شانشینى خودا و ژيانى هه تاهه تایی ئه زمونى ئیستا و به لئینى داها تووه. واته، کاتیک عیسا داوا ده کات که تیکۆشین بۆ ئه وهی به نۆو دەرگاى ته سکدا برۆین، له راستیدا باسی ئه زمونى خۆشیی کۆتایی و په یوه ندیی کامل و ته واوی نیوان مرؤف و خودا ده کات کاتیک که له داها توودا شانشینى خودا به ته واوی دیته دی. هه و ل بده بجیته نۆو شانشین وه.

به لام «نهینى شانشین» (مهرقۆس ۴: ۱۱) که عیسا بۆ قوتابییه کانی ئاشرکرا کرد ئه وه بوو که له خزمه ته کهیدا شانشینى خودا پیشوه خت ها تووه، وه ئه وهی که شوینکه وتوانی ئیستا ده رۆنه نیوی و ئه زمونى هیژه که ی ده که ن ته نانه ت پیش کامل بوونى. بۆ هه و نه، عیسا ده فهرمویت: «ئه گه ر من به په نجهى خودا پړۆحی پیس دهر بکه م، ئه وا پاشایه تی خودا ها تووه ته سه رتان. پاشایه تی خودا له نیوتاندا یه» (لوقا ۱۱: ۲۰؛ ۱۷: ۲۱). له کار و خزمه تی عیسادا که له داها توودا کامل و ته واو ده بیست، نزیک بووه ته وه و ده سه لاته که ی بووه ته هوی رزگار کردنی خه لکی له کو ت و به ندی شه یتان و گونا ه.

ئه مه ش واتای ئه وه ده گه یه نیست که بۆ شوینکه وتوانی عیسا، تیکۆشامان بۆ «تیپه ربوون به نۆو دەرگاى ته نگدا» له رێگه ی هیزی شاشینه وه ئه نجام دراوه که وه کو دیارییه کی بۆ

بهرامبر وهرمانگرتووه. با بزاین عیسا چۆن باسی ئهمه ی کردووه: «ئهو ی وه ک مندا لیک شانشینی خودا قبول نه کات، ههرگیز ناچیتته ناویه وه» (مهرقوس ۱۰: ۱۵). ئیمه ئیستا له پښه ی باوه روه وه کو دیاریه که وهریده گرین و دهسه لاتته که ی تاقی ده کهینه وه. بهم هیزی شانشینه پښگا سه خته کان ده برین و به نیو ده رگای ته نگدا تپهر ده بین. جښه ی سه سامیه که له ناو شانشینی خودا وه هه لوی چوونه ژووره وه ده دین. هیزی ئیستای شانشین لیره یه، وه له پښه ی باوه روه چووینه ته نیو وه هیزه وه. ته واو و کاملبوونی شانشین که سه رکه وتی به سه ر مردن و نه خو شی و ته واوی گونا هه کان به دوا وه دی، هیشتا داهاتو وه و هیشتا ماومانه بگهینه ئهو ی.

ئیستا ژیا نی هه تاهه تای ی هی ئیمه یه

په یوه ندیی له نیوا داهاتوو و ئیستا نه ته نها به سه ر بابته ی شانشینی یه زداندا جبهه جی ده بی، به لکو به سه ر ژیا نی هه تاهه تاییشدا جبهه جی ده بی. له لایه که وه عیسا وه کو میراتیکی داهاتوو باسی ژیا نی هه تاهه تای ی ده کات: «ههرکه سیکیش له بهر ناوی من، مال، برا، خوشک، دایک، باوک، ژن، مندا ل یان کپلگه ی به جیه پشوو، سه د ئه وه نده وهرده گرته وه و ژیا نی هه تاهه تاییش به میرات وهرده گریت» (مه تا ۱۹: ۲۹؛ به راوردی بکه له گه ل مه تا ۲۵: ۴۶). به لام له لایه کی دیکه وه فیрман ده کات که باوه ره یان به واته هه بوونی ژیا نی هه تاهه تای ی له کاتی ئیستادا: «راستی راستیتان پی ده لیم: ئهو ی گو ی له وشه که م بگریت و باوه ر به نییت به وه ی نار دوومی ژیا نی هه تاهه تای ی ده بی و حوکم نادریت، به لکو له مردنه وه بو ژیا ن گواسترا وه ته وه» (یوحنا ۵: ۲۴؛ به راوردی بکه به مه تا ۳: ۳۶). ئه گه ر ممانه به عیسا بکه ی، ئیستا ژیا نی جاویدانیمان ده بی، به لام له داهاتو ودا به ته واوی ئه زموونی ده که ی.

هه بوونی ژیا ن و شانشین بویرییمان تیدا دروست ناکات به لکو خو شی و شادیمان پی ده به خشی

فیرکردنی عیسا ده رباره ی ئهم راستیه - ئهو ی که چوونه نیو شانشینی خودا و به ده سته یانی ژیا نی هه تاهه تای ی ئه زموونی ئیستا و ئومیدی داهاتوون - خو ی له ئه گه ر و که مته رخه میدا ده رنا خات. بیرو باوه ر پیک دروست ناکات که ده لیت: «من پشوه خت پرزگارم بووه؛ گرنه نیه که چۆن ده ژیم. پیویست ناکات وریار و ئاگادار بم. پیویست ناکات تیکو شم به نیو ده رگای ته نگدا برۆم». که سیک که ژیا نی هه تاهه تای ی به ده سته ینا وه و هیزی شانشینی خودا تیدا کار ده کات، ههرگیز به و جو ره بیر ناکاته وه. له جښه ی ئه وه، ئهم راستیه له تیکو شانیکی پر له خو شیدا خو ی ده رده خات.

بۆ ھەندىك كەس تىكۆشان لە پىگايەكى خۆشى ژيان ناچىت. لە كۆل و بار دەچىت. بەلام شۆينكەوتووانى عيسا بەو جوړه ئەزموونى ناكەن. بىگومان ھەلگرنتى خاچ و پشتگوځىستنى خۆمان و بوون بە «كۆيلەى ھەمووان» (مەرقس ١٠: ٤٤)، زۆربەى كات بەئازار و سەختە. بەلام نابىتە ماىەى فشار بۆت. لە ھەموو جولەيەكدا خۆشى و شادى ھەيە. ئەمە ئامانجى داواكارى دەيەم بوو: «دەخۆش بە و لە خۆشيدا ھەلپەرە» (لوقا ٦: ٢٣). لە راستيدا ئەوەى كە وا دەكات تواناى ئەوەمان ھەبىت كە تىكۆشين بۆ ئەوەى لە داھاتوودا بەنيو دەرگاي تەنگدا برۆينە نيو شانشينى تەواو و كاملى خودا ئەوەى كە ئىستا دەخۆشين بەوەى كە ژيانى ھەتاهەتايىمان ھەيە و لەنيو شانشينى خوداين و دنيایى لەوەى كە گوناھمان بەخشاوه و چىژ لە پەيوەنديمان لەگەل عيسا وەرەدەگرين. ئەوە ئامانجى ئەو ھوونە بچووكەيە كە لە (مەتا ١٣: ٤٤) باس كراوه: «شانشينى ئاسمان لە گەنجينەيەك دەچىت لە كىلگەيەكدا شاردرايىتەو. كەسێك دەيدۆزىتەو و ديسان دەشارىتەو، ئىنجا لە خۆشيان دەچىت و ھەرچى ھەيە دەيفرۆشێت و ئەو كىلگەيەى پى دەكرێت». خۆشى و شادى ھۆكارى ھاندانە بۆ فروشتنى ھەموو شتێك - بۆ تىكۆشان بۆ تىپەر بوون بەنيو دەرگاي تەنگدا.

ئەوە وپنەيەكى روونە لەوەى كە چۆن ئەنجامدانى كارێكى سەخت و ھەتارادەيەك پەر لە فشار - فروشتى ھەموو شتێك - بەھۆى خۆشى و شادىيەو ئەنجام دەدرێت. «لە خۆشيان دەچىت و ھەرچى ھەيە دەيفرۆشێت و ئەو كىلگەيەى پى دەكرێت». ئىمە ئەم نووسراوھەمان لەسەر ھەموو تىكۆشانەكامان ھەيە لە كاتىكدا شوپن عيسا دەكەوين: ئىمە دژى ھەموو ئەو وەسوھ و فيلانەى شەيتان دەوھستينەو كە ھەولێ و پىرانبوونى گيان و دەرروومان دەدات لە پىگەي تەلەكەى چىژى دنيایى يان ئازارى ھەلخەلەتتەر». ئىمە وەكو ئەو كەسانە دەجەنگين كە دەبىت بچەنگن و سەربكەون. تىكۆشان گرنگە و پىويستە، وە دەرەنجامەكەى بۆ مەرى مەسيح روونە. «مەرەكانم گوێ لە دەنگم دەگرن، منىش دەياناسم و ئەوانىش بەدوام دەكەون، ژيانى ھەتاهەتايان دەدەمى و ھەرگىز لەناو ناچن، كەسيش لە دەستم نايانرفينىت» (يۆھەنا ١٠: ٢٧-٢٨).

يارمەتيدانى ترسۆكەكان

داواكارى عيسا كە «تىكۆشين بۆ ئەوەى بەنيو دەرگاي تەنگدا برۆين» بابەتێكى گشتگرە. ھەستىكى بەپەلەبوون دەدات بە ھەموو داواكارىيەكانى دىكەى. ئاماژە بە دەستەيەكى تايبەت لە فەرمانەكانى ناكات، بەلكو ھەمووى دەرگرتەو. داواكارىيەكەى ئەوەيە كە ھەموو فەرمانەكانى بە جدى وەربگرين. داوامان لى دەكات كە ھەميشە، پۆژانە، سات لەدواى سات ئاگادارى بيروبۆچوون و ھەست و كردارەكامان بين. بۆيە، دەبىت ھۆى كيشە بۆ ئەو

باوه‌پدارانه‌ی که ترسنوکن. هه‌وَلَم داوه که هه‌موومان بویر بین. له‌وانه‌یه به شیوه‌یه‌کی کرده‌یی به‌سوود بێت که ئەم به‌شه به لیستیکی کورت له رێگا‌کانی به‌ده‌سته‌پێانی ئومید و خوشی له کاتی تیکۆشان بۆ تێپه‌ربه‌وون به‌نیو ده‌رگای ته‌نگدا، کو‌تایی پی به‌پنم.

جه‌نگه‌که ئەوه‌یه تامی ئەو شته بکه‌ین که هه‌مانه، نه‌ک ئەوه به‌ده‌سته‌پێنین که نیامانه

یه‌که‌م جار ئەوه‌ت له‌بیر بێت که جه‌نگی ئیمه ئەوه‌یه که عیسا وه‌کو گرنگ‌ترین شتی ژبانت ببینیت. عیسا داوامان لێ ناکات که بۆ زێر و زیو بجه‌نگین. شوێنکه‌وتنی عیسا له ئەنجامی دۆزینه‌وه‌ی گه‌نجینه‌یه‌کی شاراه‌وی نیو کیلکه‌یه‌که‌وه رووده‌دات - به‌هادارترین گه‌نجینه. ئینجا له خوشیدا، «واز له که‌لوپه‌ل و خزم و که‌س و کار و ژیاغان دینین» بۆ ئەوه‌ی به‌ته‌واوی چێژ له‌و گه‌نجینه‌یه وه‌ر‌بگیرین. تیکۆشان بۆ تێپه‌ربه‌وون به‌نیو ده‌رگای ته‌نگدا به ئەندازه‌ی دانانی عیسا له‌سه‌رووی هه‌موو شتیکی دیکه‌وه سه‌خته.

جه‌نگه‌که ئەوه نییه که ئیمه ئەو کاره بکه‌ین که نامانه‌وێت، به‌لکو ویستنی ئەو شته‌ی که به‌دَلنیا‌یه‌وه شایانی ویستنه. جه‌نگه‌که ئەوه نییه که مملانیکیه‌ی پر له فشار بکه‌ین تا‌کو حه‌سانه‌وه‌ی خودا به‌ده‌سته‌پێنین، به‌لکو جه‌نگه‌که بۆ به‌ده‌سته‌پێانی مملانییه‌کی خوشه بۆ پش‌وودان له‌و ناشتییه‌ی که عیسا به‌خو‌رای‌ی ده‌یه‌بخ‌شێت. «وه‌رن بۆ لام ئەه‌ی هه‌موو ماندووان و بار‌گرانه‌کان، من ده‌تانه‌سێنمه‌وه. نیری من ب‌خه‌نه سه‌ر خو‌تان و له‌ منه‌وه فێربن، چونکه دل‌نهرم و بی‌فیزم، حه‌سانه‌وه‌ش بۆ ده‌روونت‌ان ده‌دۆزنه‌وه، چونکه نیره‌که‌م گون‌ج‌اوه و بارم سووکه» (مه‌تا ۱۱: ۲۸-۳۰). جیه‌جێ‌کردنی داوا‌کارییه‌کانی عیسا به‌و راده‌یه سه‌خته که ده‌ست‌گرتن به‌ه‌لینه‌کانی و خوش‌ویستنی ئاماده‌بوونی سه‌خته.

عیسا به‌ئێمان پێده‌دات که له ئەنجامدانی کاری مه‌ح‌الدا یارمه‌تیمان ده‌دات

دووهم، ئەوه‌ت له‌بیر بێت که عیسا به‌ئێنی داوه یارمه‌تیمان بدات بۆ ئەوه‌ی بتوانین گوێ‌رایه‌لی فه‌رمانه‌که‌ی بین. «منم میوه‌که و ئیوه‌ش لقه‌کانن. ئەوه‌ی به‌منه‌وه په‌یوه‌ست بێت و منیش به‌وه‌وه، ئەوا به‌ره‌مه‌می زۆر ده‌گری‌ت، چونکه به‌بی‌ی من ناتوانن هیچ شتی بکه‌ن» (یۆحه‌نا ۱۵: ۵؛ به‌راوردی بکه‌ به‌داوا‌کارییه‌وه‌ته‌م). به‌ئێنی داوه که هه‌تا کو‌تایی زه‌مان له‌گه‌لمان ده‌بێت (مه‌تا ۲۸: ۲۰). کاتیک گه‌رایه‌وه بۆ ئاسمان، به‌ئێنی دا که وه‌کو هه‌تیو به‌جێمان ناهێلێت و دێت بۆ لامان و یارمه‌تیمان ده‌دات (یۆحه‌نا ۱۴: ۱۶-۱۸). ئەو ده‌زانی‌ت که داوا‌کارییه‌کانی مه‌ح‌الن، به‌لام دواتر به‌ئێنی یارمه‌تییه‌کی زۆر ده‌دات: «له‌لای مرو‌ف مه‌ح‌اله، به‌لام له‌لای خودا نا، چونکه له‌لای خودا هه‌موو شتی بکه‌ی» (مه‌رق‌وس ۱۰: ۲۷). هه‌ول مه‌ده که له‌پێناو به‌ده‌سته‌پێانی په‌زنامه‌ندی عیسا‌دا تیکۆشیت. به‌لکو بیر له‌وه بکه‌وه که یارمه‌تییه‌ی ئەو تیکۆشیت.

لیخۆشبوون و بیتاوانبوون له بنه‌وه‌ی تیکۆشانی ئیمه‌وه‌ن

سییه‌م، ئه‌وه‌ت له‌بیر بیت که لیخۆشبوونی گونا‌ه‌ه‌کان و بیتاوانبوون به‌ باوه‌ر له‌ بنه‌وه‌ی تیکۆشانی ئیمه‌وه‌ن. (پروانه‌ داواکاری بیسته‌م). ئیمه‌ له‌ پیناویاندا تیناکۆشین. ئیمه‌ هه‌ول ده‌ده‌ین و تیده‌کۆشین چونکه‌ هه‌مان. عیسا له (مه‌تا ۲۶: ۲۸) لیخۆشبوونمان پێ ده‌به‌خشیت «ئهمه‌ خوینی منه‌، خوینی په‌یمان‌ه‌که‌یه‌ که‌ له‌ پیناوی خه‌لکیکی زۆر بۆ گونا‌ه‌ به‌خشین ده‌رژیت» وه‌ له‌ (لوقا ۱۸: ۱۳-۱۴) بیتاوانبوونمان پێ ده‌به‌خشیت «باجگره‌ که‌ له‌ دووره‌وه‌ راوه‌ستا، نه‌یده‌ویست چاوی بۆ ئاسمان به‌رز بکاته‌وه‌، سنگی خۆی ده‌کوتا و ده‌یگوت: «ئه‌ی خودایه‌ به‌زه‌ییت به‌ منی گونا‌ه‌باردا بپه‌ته‌وه‌. پیتان ده‌لیم، ئهمه‌ گه‌رایه‌وه‌ مالی خۆی بیتاوان کرابوو». پێوه‌ری تیکۆشان و هه‌ول‌دا‌هان و وه‌کو که‌سانیکی لیخۆشبوو و راست‌دروست له‌به‌رده‌م خودا بریتییه‌ له‌ هوکاري تیکۆشان و هه‌ول‌دا‌هان، نه‌ک ئامانجی تیکۆشامان. ئیمه‌ ده‌بیت تیکۆشین که‌ به‌نیو ده‌رگای ته‌نگدا تیبه‌پرین، چونکه‌ ئه‌وه‌ نیشانه‌ی ئه‌وه‌ که‌سه‌یه‌ که‌ سه‌ربه‌ مه‌سیحه‌. ئه‌گه‌ر هه‌ول نه‌ده‌ین، ئه‌وا نیشانه‌ی سه‌ربه‌ مه‌سیح بوون وه‌رنا‌گرین. به‌لام پێویسته‌ ئه‌وه‌ بزانی‌ن که‌ تیکۆشان په‌یوه‌ندیی دروست ناکات، به‌لکو به‌په‌چه‌وانه‌وه‌ راسته‌، واته‌ په‌یوه‌دنیی پارێزراو ده‌بیته‌ هو‌ی به‌ره‌مه‌پێنانی تیکۆشانیکی پر له‌ خۆشی و شادی.

ته‌واوی و کاملبوون چاوه‌پێی سه‌رده‌می داها‌تووه‌

چواره‌م، ئه‌وه‌ت له‌بیر نه‌چیت که‌ ته‌واوی و کاملبوون له‌ سه‌رده‌می داها‌توودا به‌دیدیت. ئیمه‌ ئیستا هیوا‌ی ئه‌وه‌ ده‌خوازین که‌ دوور بین له‌ هه‌موو جو‌ره‌ هه‌ست و بیروبو‌چوون و کاریکی گونا‌ه‌بارانه‌وه‌. چاوه‌پوانی و ئه‌و سه‌ختیه‌ به‌شیکی له‌ تیکۆشان و هه‌ول‌دا‌نه‌که‌مان. به‌لام به‌ته‌واوی بێ هیوا ده‌بین و له‌ناوده‌چین ئه‌گه‌ر بیتو کاملی و ته‌واوبوون له‌م ژیا‌نه‌دا مه‌رجی پێشوه‌ختی تیبه‌ربوون به‌نیو ده‌رگا ته‌سکه‌که‌دا بیت. به‌لام پێویستمان به‌ جو‌ریکی ته‌واوی ده‌بیت. له‌ داواکاری بیسته‌مدا بینیمان «ئه‌گه‌ر ده‌ته‌و‌یت کاملاً و ته‌واو بیت، برۆ هه‌رچیت هه‌یه‌ بيفروشه‌» مه‌تا ۱۹: ۲۱، به‌لام هه‌یج مرو‌فیک ناتوانیت به‌ده‌ستی به‌ییت. ته‌نها عیسا ده‌توانیت هه‌موو راست‌دروستییه‌ک به‌دیبه‌ییت (مه‌تا ۳: ۱۵). له‌به‌ر ئه‌وه‌یه‌ که‌ داوامان لێده‌کات نوێژ بکه‌ین، نه‌ک ته‌نها جاریک، به‌لکو هه‌موو روژیک، «له‌ گونا‌ه‌ه‌کانمان خۆشه‌» (مه‌تا ۶: ۱۲). عیسا به‌ ئاشکرا به‌ قوتابییه‌کانی (ئه‌وانه‌ نه‌ که‌ به‌ خویان ده‌لێن قوتابی، به‌لکو ئه‌وانه‌ی که‌ قوتابییه‌کی چه‌سپا و باوه‌ر پته‌ون) ده‌لێت «خراپه‌کار» - «ئیه‌ که‌ خراپن، بزانی شتی باش بده‌نه‌ مندا‌له‌کانتان» (مه‌تا ۷: ۱۱). که‌واته‌ با به‌وه‌ دلخۆش و ئومێدوار بین که‌ نیشانه‌ی شوێنکه‌وتووی راسته‌قینه‌ی مه‌سیح هه‌شتا بریتی نییه‌ له‌ ته‌واوی و کاملی، به‌لکو بریتییه‌ له‌ جه‌نگیکی سه‌خت و توند له‌گه‌ڵ گونا‌ه‌دا. ئیمه‌ شکست ده‌خوین به‌لام کو‌ڵ ناده‌ین. ئیمه‌ پیمان هه‌لده‌که‌و‌یت به‌لام به‌ره‌و بیاوه‌ریی نا‌روین.

عیسا نوڤژمان بو ده کات که باوه پمان له ده ست نه دهین

پنجهم، بیرت بیت که هوکاری ئه وهی که ئیمه باوه پمان له ده ست نه داوه و ویران نه بووین ئه وهیه که عیسا نه ته نها له ږیگی ئاماده بوون و پوچیه وه یارمه تیمان ده دات، به لکو نوږ و نزا شمان بو ده کات. عیسا به په ترۆسی فهرموو که دواى ماوه یه کی که م سى جار نکوږى له ناسینی ده کات: «من نوږژم بو کردیت تاکو باوه پت له ده ست نه دهیت. توش که ده گه ږیته وه بریانت به هیژ بکه» (لوقا ۲۲: ۳۲). عیسا ده یزانی که په ترۆس گونا ه ده کات، وه ده زانیت که ده گه ږیته وه و پشت له گونا هه که ی ده کات. عیسا فهرموو: «کاتیک که ده گه ږیته وه» نه که «نه گه ر گه ږایته وه». عیسا ده سه لاته هه ره به توانا که ی بو ږیگریکردن له گونا هه که ی په ترۆس به کارنه هیتا، به لام به کار بهیتا بو ئه وه ی باوه ږه که ی له ده ست نه دات. هیچ هوکاریک نییه که پیمان وایت عیسا وازی له نوږژکردن بو که سه نازیزه کانی هیتاوه. خودا وه لامی کوږه که ی ده داته وه کاتیک که نوږژ ده کات «» (یوحنا ۱۷: ۱۱).

ئیمه تیده کوشین و هه ول ده دهین بچینه نیو مال باوکی ئاسمانیه وه

شه شه م، پله و پایه ت وه کو ږوله ی راسته قینه ی خودا بیر نه چیت. عیسا قوتابیه کانی فیر کرد که خودا بناسن و وه کو باوکی ئاسمانیان له ئاسمان متمانه یان پیی هه بیت. پیش ئه وه ی که عیسا بیت ه سهر زه وى، گه لی ئیسراییل خودایان وه کو باوکی گه ل ده زانی، به لام ئه وه ی که خودا به تایبه تی به باوکی خو یان بزنان، شتیکی نائاسایى و ده گمه ن بوو. به لام عیسا ئه م بابه ته که ی کرده ناوه ند و چه قى فیرکردنه کانی و چه ندین جار دوو پاتی کرده وه. ده رنه جامه که به م جوړه یه: خودا به تایبه تی تو ی خو شده ویت و تو به ږوله ی خو ی ده زانیت و گرنگی و بایه خت پی ده دات. پشتی پی به سه ته.

ئمه هه موو که سیکی نه گرت ه وه. بو نمونه، عیسا به هه ندیک که سی فهرموو: «» (یوحنا ۸: ۴۲، ۴۴). ئمه بو شوینکه ووتوانی عیسا زور گرنگه: نه گه ر خودا به باوکی خو مان بزانی، نه وا عیسا مان خو شده ویت. ئمه ش واتای ئه وه یه که بوون به ږوله ی خودا، پیویستی به هه بوونی سروشتیکی نوږیه. به لگه ی هه بوونی ئه م سروشته نوږیه ش، بریتییه له خو شویستنی عیسا. بویه، خو شویستن نیشانه یه کی دنیاکه ره وه یه که ده یسه لمییت ئیمه ږوله ی خودا یښ.

وه نه گه ر پیشو ه خت ږوله ی خودا بین، ده توانین دلیا بین له وه ی که تیکو شامان بو تیبه ږبوون به نیو ده رگای ته نگی مالى باوکمان سه رده گریت. ئه و وا ده کات که ئیمه سه ریکه وین. ئه و ئیستا باوکمانه. ئه و چاوه ږپی ئه وه ناکات که ئیمه به پیی پیویست هه ول به دین و تیکو شین بو ئه وه ی بینه ږوله ی ئه و. ئه و چالا کانه یارمه تیمان ده دات که هانگه یه نیت ه مالى هه تاهه تاییمان. بو نمونه، کاتیک که تا قی ده کرینه وه بو ئه وه ی

ئاخۇ مەزگىنى دەدەين يان نە، كە دەبىت بىدەين، عىسا دەفەرموئىت كە نىگەرەن نەين: « (مەتا ۱۰: ۲۰). عىسا دەفەرموئىت كە ھىچ چۆلەيەك بەبى وىستى باوكت ناكەوئىتە سەر زەوى. » (مەتا ۱۰: ۲۹، ۳۱). ئەو پۇخى مەمانە و دىنبايە كە لە بوون بە پۇلەي خوداوە سەرچاوە دەگرىت.

ناوت لە ئاسماندا نوسراوە

ھەوتەم، بىرت بىت كە لە كاتىكدا تىدەكۆشيت بۆ ئەوھى بەنيو دەرگای تەنگدا برۆي، ناوت لە ئاسماندا تۆمار كراوە. عىسا دەفەرموئىت: « (لۇقا ۱۰: ۲۰). ئەگەر ناوى ھەموو كەسك لە ئاسماندا تۆمار كرايىت، ئەو ھىچ ھۆكارىك بۆ دىخۆشى و شادى لە ئارادا نىيە، بەلام زۆر كەس بەرەو وىرانبوون دەرپۆن، نەك دەرگای تەنگ. » (مەتا ۷: ۱۳). ھەموو ناويك لەوئى تۆمار نەكراوە. تۆماركردنى ناوت لە ئاسمان واتە خودا لە دەستى خراپە پزگارتدەكات و دەتباتە نىو شانشىنەكەي. عىسا لەنيو يەكك لە پەرتووكەكان ئەمەي خويندبووھە و زۆر بە باشى دەيزانى، » (دانىال ۱۲: ۱).

تۆ لە لاينە خوداوە ھەلبۇزىردراويت و دراويت بە عىسا

ھەشتەم، بىرت نەچىت كە عىسا قوتابىگەلىك كۆ ناكاتەو كە باوك نەيانناسىت. يەكەم جار خودا ئەوانەي دەناسى كە سەربە ئەون و لەنيو پەرتووكەكەيدا تۆمارى كردوون. ئىستا باوك دەياندا بە كۆرەكەي بۆ ئەوھى پزگاريان بكات. » (يۇحەنا ۶: ۳۷). شۆنكەوتووانى عىسا يەكەم جار ھى خودا بوون و دواتر دران بە عىسا (يۇحەنا ۱۷: ۹). ئەگەر كەسك باوەر بە عىسا بھيئىت، ھۆكارەكەي ئەوھى كە پىشەوخت باوك ناسىوھەتى و دواتر داوھەتى بە عىسا. لەبەر ئەوھى كە عىسا فەرمووي: « (يۇحەنا ۶: ۶۵). كاتىك كە دىن بۆ لای عىسا، عىسا باوكى ئاسمانيان پى دەناسيئىت، وە باوكى ئاسمانى پىگە نادات باوهرپيان لەدەست بدەن. » (يۇحەنا ۱۷: ۶). » (يۇحەنا ۱۰: ۲۹). كاتىك كە لەبىرت دەبىت و دىخۆش دەبىت بەوھى كە تۆ پۇلەي خوداي، تىكۆشان و ھەولداھەكانت نابنە مايەي فشار و بارگرى بۆت.

عىسا لە رىگەي خۆشى و دىلشادىي خۆيەوھەول و تىكۆشانەكەمان جىگىر و پاھەدار دەكات

نۆيەم، بىرت بىت كە بەھۆي خوداوە دىخۆشبوون رىگايەكى سەرەكەيە كە عىسا بەھۆيەوھە توانامان پىدەبەخشيئ بۆ ئەوھى لەپىناو چوونەژوورەوھە بەنيو دەرگای تەسكدا تىكۆشين. يەكەم، عىسا دەفەرموئىت: «منم مېوھەكە و ئېوھش لەقەكانن. ئەوھى بە مەنەو پەيوھەست بىت و مەنەش بەوھەو، ئەو بەرھەمى زۆر دەگرىت، چونكە بەبى مەن ناتوانن ھىچ شىك بەكەن» (يۇحەنا ۱۵: ۵). پاشان دەفەرموئىت: «ئەم شتانەم پى گوتن تاكو خۆشى مەنتان تىدايىت

و خوشیتان پر و تەواو بیّت» (یۆحەنا ۱۵: ۱۱). واتە، عیسا لە پێگەی بەخشیینی خۆشیی خۆیەوه توانامان پێدەبەخشیّت تاكو سەرکەوتوووانە بەنیو دەرگای تەسکدا تێپەڕین. ئینجا عیسا درێژە بە قسەکانی دەدات و دەفەرموێت: «کەسێش ئەو خۆشییەتان لێ ناستێت» (یۆحەنا ۱۶: ۲۲). ئەم خۆشییە بەهۆی عیساوەیە و هەموو ئەو شتە یەکێکیانە بەهۆی عیساوە بۆمان ئەنجام دەدات، وادەکات هەتا هەتایە بتوانین لەپێناو تێپەڕبوون بەنیو دەرگای تەسکدا تێبکۆشین.

تێکۆشانە کەمان بەفەرۆ ناپروات

وریایی و ئاگاداریبوون نیشانەی شوێنکەوتوووانی عیساوە. ئەوان دەزانن کە «ئەو دەرگایە پانە و ئەو پێگایە بەرینە کە بەرەو لەناوچوون دەچێت» (مەتا ۷: ۱۳). ئەوان سەبارەت بە ژیان ڕژدن. دۆزەخ و بەهەشت لەبەردەستمانە. بۆیە، زۆر دڵخۆش و شادان. کۆری خودا ئەوانە ی لەدەست تاوان و هیژی گوناوێ ڕزگار کردوو و ئێستا پۆلە ی خودان. ناویان لە ئاسمان تۆمار کراوە. ئەوان پۆحی راستییان وەرگرتوووە کە یارمەتیدەرە. عیسا بەلێنی داوە کە هەتا هەتایە لەگەڵیان دەبیّت. ئەوان دەزانن کە عیسا نوێژ و نزیایان بۆ دەکات. دڵخۆش کە بەهۆی عیساوە لەبەردەم خودا راستو دروستن. ئەوان شانیشینی خودایان بەدەست هێناوە. ئێستا ژيان ی هەتا هەتایان هەیە. وە سەرسامن بەو هی کە کەس ناتوانێت لەنیو دەستی خودا بیا نرێت. بەهۆی ئەم خۆشییە وە جۆش و خرۆشی ئەو هیان هەیە کە تێبکۆشن تاكو بەنیو دەرگای تەسکدا بڕۆن. وە لە کۆتاییدا دڵیان لەو هی کە تێکۆشانە کەیان بەفەرۆ ناپروات.

داواکاری بیست و پینجهم

دهبیت له فهریسییه کان راستودروستر بیت، چونکه ئەوان دوو پروو و ناشرین بوون

«ئێتر پیتان دەلیم: ئەگەر راستودروستیتان لە مامۆستایانی تەورات و فهریسییه کان زیاتر نەبیت، هەرگیز ناچنە ناو شانیشینی ئاسمانەوه.» (مەتا ۵: ۲۰)

«قوربەسەرتان ئەو مامۆستایانی تەورات و فهریسییه کان! دوو پرووان! چونکه ئێوه لە گۆری سپیکراو دەچن، که به پوولت جوان دیاره، به لام ناوهوهی پره له ئیسقانی مردووان و هه موو پیسییهک. ئێوهش ئاوان، به پوولت له لای خه لک راستودروست، به لام ناختان پره له دوو پرووی و خراپه.» (مەتا ۲۳: ۲۷-۲۸)

«چونکه له ناوهوه، له دلی مرۆقهوه، بیرى خراپ دەرده چیت: به دپره وشتی، دزی، کوشتن، داوینپییسی، چاوچنۆکی، خراپه کاری، هه لئه تانندن، به پره لایی، چاوپییسی، کفر، لووتبه رزی، گیلی. هه موو ئەم خراپانه له ناخی مرۆقهوه دەرده چن و گلاوی ده کهن.» (مەرقس ۷: ۲۱-۲۳)

«خۆزگه ده خوازیت به دلپاکه کان، چونکه خودا ده بینن.» (مەتا ۵: ۸)

عیسا فهرمووی که ناتوانین بچینه ئێو شانیشینی ئاسمانەوه ئەگەر راستودروستیمان له مامۆستایانی تەورات و فهریسییه کان زیاتر نەبیت (مەتا ۵: ۲۰). له وانهیه که سیک ئەم ئایه ته به و واتایه لیکبداته وه که ده بیت فهریسییه کان له فهریسییوون بخره. فهریسییه کان قوتابییه کی زۆر چالاکی شه ریه ته موسا بوون و جیه جیکاریکی توندی ورده کارییه کانی شه ریه ته بوون. به پیتی دابونه ریت نزیکه ی ۲۴۶ فهرمانی ئهرینی شه ریه تمان هه بوو (پینج په رتووک یه که می کتییی پیروژ)، له گه ل ۳۶۵ بابه تی قه ده غه کراو. تیگه شتینیکی دروست له مانه و به وردی جیه جیکردنیان، ئیشی فهریسییه کان بوو. که واته، عیسا لیره دا مه به ستی ئه وه یه که له فهریسییه کان رژدتر بین و زیاتر له وان پشت به م یاسا و شه ریه تانه به ستین؟

(جۆن ستۆت) وه لآمی ئەم پرسیاره مان بۆ ده داده وه:

ده توانین بلین که باوه ردارانی مه سیح توانیوانه ۲۴۰ فهرمان جیه جی بکه ن، له کاتیکدا باشترین که سی فهریسی نه یان توانیوه له سه رووی ۲۳۰ فهرمانه وه جیه جی بکات. راستودروستی باوه رداری مه سیح زۆر له هی فهریسی زیاتره، چونکه له دل ه وه راستودروستبوون قوولتره ... راستودروستییه ک که جیگه ی رهامه ندی خودایه بریتییه له

راستودروستییه کی دهروونی بیر و خواست و ویست. چونکه «یهزدان تماشای دل دهکات»^a.
 ئەمە وهلامه دروستهکهیه. بهلام بوئوهی بتوانین به پروونی بیینین، دهبیت بزاینن که
 عیسا چی بینین کاتیک تماشای راستودروستی مامۆستایانی تهورات و فهریسییهکانی کرد.
 ییگومان ئەوه وئیهکی جوان نییه.

عیسا و فهریسییهکان: توورپیی و داواکاری

هیچ دهسته و کۆمهلهیهک وهکو فهریسییهکان توورپیی و ئازاریان له دلی عیسادا بهخه بهر
 نههیناوه. (مهتا ۲۳) توندترین بهشی ههر چوار ئینجیلهکهیه که بریتییه له پهنهیهکی
 بهردهوام له فهریسییهکان. له کاتیکدا به دهنگدانهوهی ئازاری دلی عیسا کۆتایی دیت:
 «ئهی ئۆرشه لیم، ئهی ئۆرشه لیم، بکوژی پیغه مبهران و بهردبارانکه ری ئهوانه ی بوئ نیردران،
 چهند جار ویستم مندا له کانت کۆبکه مه وه، ههروهک چون مریشک جوجه له کانی له ژیر
 بالیدا کۆده کاته وه، بهلام نه تانویست» (مهتا ۲۳: ۳۷). وه ئەم چاوه پروانییه بو فهریسییهکان
 له نمونه ی کورپه دهستبلاوه که و ههلسوکه وتی برا گه وره که نشان دراوه. ئەو برا گه وره یه
 فهریسییهکان و مامۆستایانی تهورات دهگریته وه که عیسایان تۆمه تبار کرد به وهی که
 له گه ل تاناباراندا نان ده خوات. «فهریسی و مامۆستایانی تهورات بۆله بۆلیان ده کرد: «ئهمه
 پیشوازی له گونا بهاران دهکات و نایان له گه ل ده خوات» (لوقا ۱۵: ۲).

عیسا نمونه ی کورپه دهستبلاوه که ی له وهلامی ئەم پهنه یه دا باس کرد. مه بهستی
 نمونه که ئەوه بوو که خوارنی نان له گه ل گونا بهاران نیشانه ی ئەوه نییه که خودا له گه ل
 گونا بهاراندا یه، به لکو واتای ئەوه یه که خودا دهستی گونا بهاران دهگریت و پرزگاریان
 دهکات. بهلام له کۆتایی نمونه که دا، عیسا باوهشی بو فهریسییهکان کرده وه. عیسا و باسی
 باوکی دوو کورپه که دهکات (که لیردها مه بهست لپی خودایه) که دیته دهره وه و داوا له کورپه
 گه وره خۆپه رسته که ی دهکات که به شداری له ئاههنگی گه پرانه وهی برا ونبوه کهیدا بکات.
 واته، ئەو نمونه یه داواکارییه کی پر له بهزییه بو فهریسییهکان بو ئەوهی به شداری له
 ئاههنگی نیعمه تی ژیان و ئهرک و خزمه تی عیسادا بکه ن.

بهلام کورپه گه وره که دهسته برداری پله ی خزمه تکاری توپه ی خۆپه رست ناهینیت و به شداری
 له پله ی پر له خۆشی و شادیی کورپووندا ناکات: «ئهو تا ئەو هه موو ساله کۆیلا یه تیت
 بو ده که م و ههرگیز له فهرمانت دهرنه چووم، ته نانه ت کاریله یه کت نه دامی تاکو له گه ل

John R. W. Stott, The Message of the Sermon on the Mount (Leicester, England: Inter-Varsity, a
 1978), 75

په یامی ئەوهی که خودا تماشای دل دهکات له (یه که م ساموئیل ۱۶: ۷؛ لوقا ۱۶: ۱۵) وه رگیراوه.

هاورپیه کانم پیی دلخوښ بم» (لوقا ۱۵: ۲۹). کورپه گوره که خوۍ به خرمه تکارپکی شیاو ده زانیت، نه که کورپکی خوښه ویست و نازیز. قسه کانی کوتایي باوکی ته م کورپه پرپه له و نازاره ی که عیسا بهرامبر فهریسییه کان ههستی پی ده کرد: «کورم تو هه میسه له گهل منیت، ههرچیم ههیه هی تویه.^۱ به لام پیوسته دلخوښ و شاد بین، چونکه ته م برایت مردوو بوو و زیدوو بووه ته وه، ون ببوو و دوزراو ته وه» (لوقا ۱۵: ۳۱). به و جوړه ی که دیاره، برا گوره که کاره گونجاوه که نه نجام نادات. به زه یی خوښناویت. دهیه ویت به پیی کار و کرده و ی خوښه وه هه لسوکه وتی له گهل بگریت، نه که به زه یی باوکی. ته م هونونه کوتایي نایهت و به رده وامه. ته وه فهریسییه کان که گوئیان ده گرت، ده پیت گوئیان له بانگهیشتیک بیت. عیسا پیښوازیان لیده کات که بینه نیو ټاهه نگی نیعمهت و پرزگارییه وه ته گهر حوکمدانه خوږه رسته نه که یان وه لاوه بنین و له به زه پیدا دلخوښ بن.

به لام ته وه نده ی که ټیمه ده یزاین، ژماره یه کی زور که م له فهریسییه کان ته وه هه نگاوه یان نا. به و جوړه ی که دیاره، نیقودیموس ته وه کاره ی کرد. ته وه که سیکی فهریسی بوو و به کومه ټیک پرسپاره وه نیوه شه و هات بو لای عیسا. عیسا فهرمووی: «» (یوحنا ۳: ۳). ده بینین که له دوا ی مردنی عیسا، هه نگاویکی زور مه ترسیداری نا، چونکه «پاره ریکی جوله که بوو» (یوحنا ۳: ۱). سی لیتر بو و بهرامی هی نا بو ته وه ی جهسته ی عیسا ی پی چه ور بکات و ریزی بگریت (یوحنا ۱۹: ۳۹). وه له گهل یوسفی رامه دا پرپوره سمیکی ناشتی ریکوپیکیان بو عیسا نه نجام دا. کتیبی پیرو ز باسی ته وه ناکات که نیقودیموس بووه ته شوینکه و توی عیسا، به لام یوسف به قوتابی ناو زه د کرا (مهتا ۲۷: ۵۷). به لام زه حمه ته که بتوانیت فهریسییه که به ټیتنه پیش چاوی خو ت کارپکی له و شیوه یه بکات، ته گهر بیتو

a نابیت ته وه مان له بیر بچیت که ته مه واتای ته وه ناگه یه ټیت که فهریسییه کان پرزگاریان بووه. ده زانین که عیسا چاوه پتی ته وه ده کات که له شانشینی خودا ده ربگریت ته گهر بیتو تویه نه که ن. عیسا له (مهتا ۸: ۱۱-۱۲) دا ده فهرموئ «پیتان ده ټیم که خه لکیکی زور له روژ هه لات و روژ ناووه دین و له گهل ټیراهیم و ټیسحاق و یاقوب له شانشینی ئاسماندا له سهر خوان داده نیشن. به لام روژه کانی شانشین فریده درنه تاریکی ده ره وه، جا گریان و جیره ی ددان له وئ ده بیت». به لکو عیسا مه بهستی ته وه یه که ناسیاوه کانی که لیتره دا مه بهست لپی جوله که کانه (لیتره دا له لایه ن فهریسییه کان و برا گوره که وه نشان دراوه)، شانازی و پله یه کی زور مه زن و نا ئاسایان هه بوو. خودا شه ربعت و په یمان و به ټینه کانی پیدابوون و به جهسته وه کو مه سیحی جوله که هاته سهر زوی. شانشینی خوا به شیوه یه کی سروشتی و به میرات هی جوله که کان بوو. به لام ته رک و خرمه تی عیسا نیشانی دا که زور که س خودای ئیسرایلی خوښناویت و سه لماندیان که شایانی وه رگرتنی ته وه میراته نین. هه تا ته و کاته ی که کورپه گه وه که پیداکری له سهر ته وه بکاته وه که نایه ویت کورپکی دلخوښ بیت به لکو ده به ویت خرمه تکارپکی تو ورپه بیت، ناتوانیت به ره که تی ته وه شته وه ربگریت که له مالی باوکیدا ده گوزرا. ته مه واتای ته وه و ته مه ترسیداره یه که عیسا له (مهتا ۲۱: ۴۳) دا فهرمووی: «له بهر ته وه پیتان ده ټیم: شانشینی خوداتان لئ ده سه نر ټته وه و ده در ټته نه ته وه یه که که به ره هم ده دات».

به‌راستی باوهر و متمان‌ه‌ی به عیسا نه‌بووئیت. به‌لام بیگومان ئه‌وه ده‌گم‌نه. به گشتی فهریسییه‌کان هه‌تا کوټایی له دژایه‌تیکردنی عیسا رانه‌وه‌ستان.

ئه‌وه‌ی که فهریسییه‌کان ده‌یانووئیت: شانازی، پاره، سیکس

ئه‌و وینه‌یه‌ی که عیسا بو فهریسییه‌کانی له‌به‌رچاو گرتووه، مه‌ترسیدار و ناشرینه. کیشه بنه‌په‌تیه‌که ئه‌ویه‌که دلیان له خوداوه دووره. له (مه‌تا ۷: ۱۵-۸) عیسا به فهریسییه‌کان ده‌فهرموئیت: «سه‌باره‌ت به ئیوه ئیشایای پیغه‌مبه‌ر پیشینییه‌کی باشی کردووه که فهرموویه‌تی: ئه‌م که‌له‌ه‌ر به دهم ریزم لی ده‌گرن، به‌لام دلیان لیم دووره». دلیان له‌لای خودا نه‌بوو، به‌لکو له‌لای پاره و شانازی و سیکسه‌وه بوو.

دوای ئه‌وه‌ی که عیسا له (لوقا ۱۶: ۱-۹) نموونه‌یه‌کی سه‌باره‌ت به شیوازی دروست به‌کاره‌ینانی پاره هینایه‌وه، فهریسییه‌کان گالته‌یان پی کرد. لوقا باسی ئه‌وه ده‌کات که هوکاری ئه‌و گالته‌کردنه ده‌گه‌رپه‌ته‌وه بو ئه‌وه‌ی که ئه‌وان پاره‌یان خو‌شده‌ویست (لوقا ۱۶: ۱۴). پاشان عیسا ده‌فهرموئیت: «ئاگاداری ماموستایانی ته‌ورات بن، ... مالی بیوه‌ژن هه‌لده‌لووشن» (لوقا ۲۰: ۴۶-۴۷). واته، یاسا داده‌نین و دابونه‌ریت ده‌پارێزن که ده‌بیته هو‌ی ئه‌وه‌ی گرنگیدان به په‌رستگا جیگه‌ی بایه‌خدان به هه‌ژاران بگریته‌وه، ته‌نانه‌ت دایک و باوکی خو‌ت (مه‌رقو‌س ۷: ۹-۱۳). وه کاتیک عیسا وه‌سفی ئه‌وه‌ی کرد که له‌نیو دلی فهریسییه‌کاندایه، فهرمووی: «په‌له‌ چاوچنوکی و به‌په‌لایی» (مه‌تا ۲۳: ۲۵). له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که زور خواناس و دیندار ده‌رده‌که‌وتن، به‌لام پاره‌یان خو‌شده‌ویست نه‌ک خودا.

هه‌روه‌ها هه‌زیان له پیداهه‌ل‌دان و ستایش‌کردنیان له‌لایه‌ن که‌سانی دیکه‌وه بوو. ئه‌و پاداشته‌ی که له به‌رامبه‌ر کاره‌کانیدا ده‌یانووئیت وه‌ریگرن، بریتی نه‌بوو له چێژی هه‌بوونی په‌یوه‌ندی له‌گه‌ل خوده‌، به‌لکو په‌سه‌ندی و خو‌شویستنیان له‌لایه‌ن که‌سانی دیکه‌وه. عیسا ده‌فهرموئیت: «هه‌موو کرداره‌کانیان بو ئه‌ویه‌که له‌کی بیانین، به‌پانکردنی نوشته‌کانیان و گه‌وره‌کردنی گولینگه‌کانیان. هه‌ز ده‌که‌ن له میوانیدا له‌لای سه‌ره‌وه و له که‌نیشه‌کانیش له‌ریزی پیشه‌وه دابنیشن، له بازاریشدا سلّویان لی بکری‌ت و خه‌لک به‌رابی بانگیان بکه‌ن» (مه‌تا ۲۳: ۵-۷). ئه‌م په‌یوه‌ندی خو‌شه‌ویستیه‌ی له‌گه‌ل پیداهه‌ل‌دان و ستایشی خه‌لک وای کردبوو که نه‌توانن له‌قولایی دلیانه‌وه باوهر به‌قوربانییه‌کی مه‌سیح به‌ینن. بۆیه عیسا پێیان ده‌فهرموئیت: «چو‌ن ده‌توانن باوهر به‌ینن ئه‌گه‌ر شکۆمه‌ندی له‌یه‌کتری وه‌ریگرن و داوای ئه‌و شکۆمه‌ندییه‌که‌ن که له‌تاکه خوداوه‌یه؟» (یوحنا ۵: ۴۴). وه‌کو پاداشت دلیان به‌ره‌و خودا رانه‌ده‌کیشرا، به‌لکو شوین ستایشی خه‌لکی که‌وتبوون، وه‌کو زوربه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی که شوین خو‌شه‌ویستی پاره و ستایشی که‌سانی دیکه ده‌که‌ون،

فهریسییه کانیش زور جار تووشی کاری به دره وشتی ده بوون. عیسا به «نه وه یه کی به دکار و داوینپیس» ناوره دیان ده کات. «هه ندیک ماموستای ته ورات و فهریسی وه لامیان دایه وه و گوتیان: ماموستا، ده مانه و نیشانه یه کت لی بینین. که چی وه لامی دانه وه: نه وه یه کی به دکار و داوینپیس داوای نیشانه ده کات، به لام نیشانه ی نادریتی، جگه له نیشانه ی یونسی پیغه مبه ر» (مه تا ۱۲: ۳۸-۳۹). له داواکاری نویه مدا باسی ئه وه م کرد که هه تا راده یه که ئه مه ده گه ریته وه بو داوینپیس ریچی گه لی ئیسرائیل که نایانه ویت عیسا وه کو هاوسه ری راسته قینه قبول بکه ن. به لام سروشتیه که وای لیکبده ینه وه که وشه ی «داوینپیس» ئه وه ده گه یه نیت که «هاوسه ره» جیگره وه کان که ته نها پاره و ستایشی که سانی دیکه ناگریته وه، به لکو کرده وه ی به دره وشتیش ده گریته وه. کاتیک دلک به ته واوی به هو ی شکوی خوداوه دلخوش نییه، ئه وا زوربه ی کات به هو ی هیزی و پاره و ستایشی مروقه وه به لاریدا ده چیت.

دوو رووی: عه با ی جیه جیکردنی وردی شهریه ت

ئه وه ی که وای کرده وه ئه م داوینپیسیه به لای عیسا وه زور ناپه سند و ناشرین بیت ئه وه یه که هه مووی له ژیر جلوبه رگی پاکی ئایینییه وه ئه نجام ده دریت. ئه مه جه وه ره ی ئه و شته بوو که پیی ده گوت دوو رووی. «قوربه سهرتان ئه ی ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان! دوو رووان! چونکه دهره وه ی جام و قاپ پاک ده که نه وه، به لام ناوه که ی پر له چاوچنۆکی و به ره لای» (مه تا ۲۳: ۲۵). پاکردنه وه ی دهره وه ی جام و قاپ واته به کاره ی تانی شهریه تی خودا بو داپوشینی ره تکرده وه ی خودا. ئه مه زیاتر له هه ر شتیکی دیکه عیسا ی تو ره ده کرد. «قوربه سهرتان ئه ی ماموستایانی ته ورات و فهریسییه کان! دوو رووان! چونکه ئیه له گو ی سیکراو ده چن، که به پوالت جوان دیاره، به لام ناوه وه ی پر له ئیسقانی مردووان و هه موو پیسییه ک. ئیه وش ئاوان، به پوالت له لای خه لک راستودروستن، به لام ناختان پر له دوو رووی و خراپه» (مه تا ۲۳: ۲۷-۲۸). عیسا ئه م وشه توندانه ی له وه سفی دلی فهریسییه کاندای به کاره ی ناوه: چاوچنۆک، به ره لا، ئیسقانی مردوو، ناپاک، دوو روو، به دکار. هه موو ئه و شتانه به عه با ی شهریه ت داپوشابوون.

به لام ئه م بابته خراپتری به سه ر دی ت. له به شی دواتردا، ته ماشای هه ندیک هه لسوکه وتی دوو ره له خو شه ویستی ده که ین که گه نده لی ده روونی به ره مه ی ده هییت. ده بیت له ئیستادا روون بیت که راستودروستی فهریسییه کان له گه ل خودا ناگونجیت. ده بیت راستودروستییه کمان هه بیت که زیاتر بیت له وه ی که له فهریسییه کاندای ده بینین.

داواکاری بیست و شه‌شهم

ده‌بیت له فهریسییه‌کان راستودروستر بیت، ناو په‌رداخه‌کش پاک بکه‌وه

« وریابن، ناگاداری هه‌ویرترشی فهریسی و سه‌دوقیه‌کان بن. » (مه‌تا ۱۶: ۶)

«ئهی رابه‌ره کویره‌کان! ئیوه شله‌مه‌نی له می‌شووله ده‌پالئون، به‌لام وشر قووتده‌هه‌ن!»
(مه‌تا ۲۳: ۲۴)

«قوربه‌سه‌رتان ئهی مامۆستایانی ته‌ورات و فهریسییه‌کان! دوو‌پووان! چونکه ده‌ره‌وه‌ی جام و قاپ پاک ده‌که‌نه‌وه، به‌لام ناوه‌که‌ی پره له چاوچنۆکی و به‌ره‌لایی.

ئهی فهریسی کویر، یه‌که‌م جار ناو جام پاک بکه‌ره‌وه، تاكو ده‌ره‌وه‌شی پاک بێته‌وه. »
(مه‌تا ۲۳: ۲۵-۲۶)

«باری قورس و گران ده‌پنچنه‌وه و ده‌یخه‌نه سه‌ر شانی خه‌لکی، به‌لام خویان نایانه‌و‌بیت به‌هیچ شیوه‌یه‌ک له هه‌لگرتنی باره‌کاندا یارمه‌تییان بده‌ن. » (مه‌تا ۲۳: ۴)

عیسا به‌ شیوه‌یه‌کی زۆر ترسناک و خراپ وه‌سفی حاله‌ت و بارودۆخی دلی فهریسییه‌کان ده‌کات، به‌و جوړه‌ی که له به‌شی پێشتردا خویندمان: چاوچنۆک، به‌ره‌لا، ئیسقانی مردوو، ناپاک، دوو‌پوو، به‌دکار. جیگه‌ی سه‌رسامی نییه که کاتیک ئه‌م جوړه دله‌ خوی ده‌پاریزیت و له‌ ریگه‌ی به‌ پو‌اله‌ت خو به‌ «راستودروست» نیشاندان، پێداویستییه‌کانی خوی دابین ده‌کات، تیشک ده‌خاته سه‌ر لایه‌نه لاوه‌کیه‌کانی راستودروستی.

کویر له‌ لایه‌نی پۆحیه‌وه

پێدانی ده‌یه‌ک ئاسانه‌ له‌ خۆشویستنی دادپه‌روه‌ری و به‌زه‌یی و دلسۆزی. «قوربه‌سه‌رتان ئهی مامۆستایانی ته‌ورات و فهریسییه‌کان! دوو‌پووان! چونکه ده‌یه‌کی پونگ و شویت و زیره ده‌ده‌ن به‌لام پاسپارده‌ گرنگه‌کانی ته‌ورات وه‌کو دادپه‌روه‌ری و به‌زه‌یی و دلسۆزیتان پشتگوێ خستوه‌» (مه‌تا ۲۳: ۲۳). ئه‌وان له‌ ئاست بابته‌ی پۆحیه‌وه کویر بوون: «ئهی رابه‌ره کویره‌کان! ئیوه شله‌مه‌نی له می‌شووله ده‌پالئون، به‌لام وشر قووتده‌هه‌ن!» (مه‌تا ۲۳: ۲۴). وه‌ ئه‌وه‌ی که بابته‌که‌ زۆر خراپتر ده‌کات، ئه‌وه‌یه که کاتیک کویر ده‌بێته رابه‌ر، هه‌مووان ئازار ده‌چێژن، بگه‌ر وێران ده‌بن. «ئه‌وانه کویرن و پێنمایی کویره‌کان ده‌که‌ن. ئه‌گه‌ر کویر پێنمایی کویر بکات، هه‌ردووکیان ده‌که‌ونه چاله‌وه‌» (مه‌تا ۱۵: ۱۴).

واته، کویری پۆحی و مردنه‌کیان خۆکوژی و مردنی لێ ده‌که‌وێته‌وه. خویان و که‌سانی

دیکه ش ویران ده کهن. عیسا ده فەرموئیت: « (لوقا ۱۱: ۴۴). لهو سه رده مه دا هه رکه سیك دهستی له مردوو بدابا، به گلاو و پیس ده زانرا. له دوو فاقی خویدا، له گه‌ل ئه وهی که فەریسییه کان ئه وه هه مووه پۆره سمه یان په یه وه ده کرد بو ئه وهی پاک بن، به لام سه لماندیان که نه ته نها خویان مردوو، به لکو به مردنه که یان زیانیان بو که سانی دیکه ش هه یه.

بارودۆخی مه رگه‌پنه ری داواکاری بیبه زه یی

هه روه ها گوئیان نه ده دا و هه یجیان به لاهه گنگ نه بوو. وه کو زۆریه ی حاله تی دوو پرووه خو په رسته کان، فەریسییه کان به شیوه یه کی بیبه زه ییانه له گه‌ل خه‌لکدا ده جو لانه وه سه ره رای ئه وهی که داواکاری زۆریان هه بوو. «باری قورس و گران ده پپه نه وه و ده یخه نه سه ر شانی خه‌لکی، به لام خو یان نایانه ویت به هه یج شیوه یه که له هه لگرتنی باره کاندایارمه تییان بدن» (مه تا ۲۳: ۴). واته، به دلره قیه وه یاسا و شه ریعه تیان جبه جی ده کرد. به پپه وانیه ی عیساوه، که نیره که ی گونجاوه و باری سوکه (مه تا ۲۸: ۱۱-۳۰)، چونکه ئه وه شته ده به خشیته که داوای ده کات،^a به لام ئه وان داوا ده کهن و هه یج یارمه تییه ک پپه شکه ش ناکهن. به وه شیوه یه، فەریسییه کان نه ته نها خو یان له ناو ده بن، به لکو له گه‌ل خو یان که سانی دیکه ش له ناو ده بن. «قوربه سه رتان ئه ی مامۆستایانی ته ورات و فەریسییه کان! دوو پرووان! چونکه ده رگای شان شینی ئاسمان به پرووی خه‌لکدا داده خه ن، نه خۆتان ده چنه ژووره وه و نه ده هیلن ئه وانیه ی که ده یانه وئ، بچنه ژووره وه» (مه تا ۲۳: ۱۳).

به پراستی ئه مه کاره ساتیکی ترسناک و مه رگه‌پنه ره. که سانی دوو پروو که به ره وه دۆزه خ ده پۆن، هه ول ده دن که سانی دیکه ش له گه‌ل خو یان به ن. عیسا که خۆشه و یستییه کی زۆری بو ونبوو و که سانی بیده سه لات هه بوو، توو په ی خۆی به رامبه ر نوینه رانی دۆزه خ ده رده پريت: «قوربه سه رتان ئه ی مامۆستایانی ته ورات و فەریسییه کان! دوو پرووان! ده ریا و وشکانی ده گه‌ر پین تاکو یه کییک بکه نه جوله که، که بووه جوله که، ئه وسا دوو ئه وه نده ی خۆتان ده یکه نه کو ری دۆزه خ» (مه تا ۲۳: ۱۵). عیسا لی ره دا هونه ری په وان بیژی لی کچواندن به کارنا هینیت. ئه وان پۆله ی دۆزه خن، چونکه شه یتان باوکیان نه ک خودا. عیسا پیی فەرموون: «عیسا پیی فەرموون: ئه گه ر خودا باوکتان بووایه، متان خۆشه و یست، چونکه له خوداوه ده رچووم و هاتووم. له خۆمه وه نه هاتووم، به لکو ئه وه ناردوومی. بوچی له قسه کانم تینا گه ن؟ چونکه ئیه ناتوانن گوئ له وشه کانم بگرن. ئیه له ئیلبیسی باوکتانن، ده تانه ویت ئاره زووه کانی باوکتان جبه جی بکه ن. ئه وه له سه ره تاوه بکوژ بووه، له راستیدا نه چه سپاوه، چونکه پراستی له ئه ودا نییه. کاتییک درۆ ده کات، به زمانی خۆی قسه ده کات،

a بره وانه (داواکاری ۷، ۲۱، ۲۳، ۲۴).

چونکه دروژنه و باوکی دروځیه» (یوحنه نا ۸: ۴۲- ۴۴). واته، دلّیان به پیتی ویست و خواست و داواکاریه کانی شهیتان ده جوړیته وه.

فهریسییه کان هه ولّ ده دهن ته هم هه لسه نگاننده خوار بکه نه وه له رڼگه ی گوډرانی مهیدانه که و تومّه تبارکردنی عیسا به ئیشکردن بو شهیتان. فهریسییه کان ده لّین: «ئه مه رڼو حی پیس ده رناکات، مه گهر به به علزهبولی شای رڼو حه پیسه کان نه بیّت» (مه تا ۱۲: ۲۴). به لّام عیسا پروونی کرده وه که ئهرک و خزمه ته له ناو به ره که ی شهیتان ناکریت به هاوکاریکردنی شهیتان پروون بکړیته وه: «ئه گهر شهیتان، شهیتان ده ربکات، ئه وا دوو به ره کییان تیدایه، که واته چوّن شانشینه که ی خو ی راده گریت؟» (مه تا ۱۲: ۲۶). نه خیر راستییه که ئه مه یه: ئه وه فهریسییه کانن که بیچووی مارن و ناتوانن قسه ی باش بکه ن چونکه خراپن. «ئه ی بیچووه ماران، که ئیوه خراپ بن، چوّن ده توانن به چاکه بدوین؟ دم ئه وه ده لّیت که له دلّه وه هه لده قولیت» (مه تا ۱۲: ۳۴).

ناووه خاوین بکه وه، بو ئه وه ی دهره وه ش خاوین دهر بکه ویت

ئه مه جه وه هری کیشه که یانه: دلّیان خراپ و ره قه (مه رقو س ۳: ۵؛ ۱۰: ۵). هه موو هه ولّ و تیکوشانه ئایینی و ئاکاریه کانیان له پاککردنه وه ی پرووی دهره وه یان و چاودپړیکردنی ئه و شتانه ی که ده یخوّن سهر ف کرا، نه که ئه وه ی که چی له دلّیانه وه دیته دهره وه. زور گرنګ بوو بو قوتا بییه کان که عیسا بو ی پروون کردنه وه که فهریسییه کان ئه مه یان به پیچه وانه وه وهرگرتووه. بو یه به تابه تی بو ی پروون کردنه وه و فهرمووی: «ئایا نازانن هه رچی ده چیته ناو دم ده پرواته ناو سک و پاشان ده چیته دهره وه ی جهسته؟ به لّام ئه وه ی له دهمه وه دیته دهره وه، له دلّه وه سه رچاوه ده گریت که ده بیته هو ی گلاو بوونی مروّف، چونکه بیړی خراپ له دلّه وه دهره ده چیت، کوشتن، داوینپیسی، به دره وشتی، دزی، شایه تی درو، کفرکردن. ئه مانه مروّف گلاو ده که ن. به لّام نانخواردن به بی ده ست شوشتن مروّف گلاو ناکات» (مه تا ۱۵: ۱۷- ۲۰).

فهریسییه کان گیلانه ده جولانه وه - وه کو ئه وه ی ئه و خودایه ی که پرووی دهره وه ی دروست کردووه، زیاتر گرنګی به دهروون و پرووی ناووه نادات. «گیلینه، ئایا ئه وه ی دهره وه ی دروستکردووه ناووه وه شی دروستنه کردووه؟» (لوقا ۱۱: ۴۰). ئینجا به وپه ری پروونییه وه پی پی فهرموون که پیویسته چی بکه ن: «ئه ی فهریسی کویر، یه که م جار ناو جام پاک بکه ره وه، تا کو دهره وه شی پاک بیته وه» (مه تا ۲۳: ۲۶). له شوینی دیکه دا به شیوه یه کی ناراسته وخو و کاریگه تر ئه م بابه ته ی پروون کرده وه: «ئیوه ئه وه ی هه تانه بیده نه هه ژاران، ئیتر هه موو شتیک بو تان پاک ده بیّت» (لوقا ۱۱: ۴۱).

به پيچه وانەى ئەم ئامۇڭگاريەو، فەريسيەكان ھاوكارى ھەژارانيان دەکرد بۆ ئەو ھى كەسانى دىكە بيانينن (مەتا ۲۳: ۵). واتە، بە دل ئەو كارەيان نەدەکرد. كاتىك ھاوكارى كەسانى دەستكورت و ھەژارانيان دەکرد، بە خۆشەويستىيەو ئەو كارەيان دەکرد. بەلایانەو ڭرنگ نەبوو ئاخۆ ھەژاران دەبنە پۆلەى دۆزەخ يان ئاسمان. تەنها دەبانويست بەھوۋى كارەكانيانەو ستايش بكريڭن. چارەسەرى عيسا بۆ ئەم كارە بريتيە لە «يەكەم جار ناو جام پاك بكەرەو، تاكو دەرەوھى پاك بىتتەو» (مەتا ۲۳: ۲۶). يەكەم جار گۆرپانكاريى دەرروونى پروودەدات. دواتر لە ئەنجامدا، پرووى دەرەوھى پاك دەيتتەو. عيسا ڭرنگى بە ھەلسوكەوت و ئاكار دەدات، بەلام تەنها ئەو بەس نيە.

لەبەر ئەمەيە كە مڭگىنى كۆمەلەيتى لەلای عيسا بايەخىكى ئەوتۆى نيە. «كارى باش ئەنجام بدە» پەيامى سەرەكى عيسا نيە. بىڭومان ئەگەر ھمانەوئىت كارىك بىتتە ھوۋى دلخۆشكردن خودا و گۆرپايەلىكردن لە عيسا، دەيتت پىش ھەموو شتىك ناوھوۋى جامەكە پاك بكەينەو. ئىنجا وشەى «تاكو» نىشانى دەدات كە تاكە ئاكارىكى دەرەكى كە بەلای عيسا ڭرنگە، ئەو كردارەيە كە بەھوۋى دللىكى گۆرپاوەو پروودەدات. پرووى دەرەو ڭرنگە، بەلام دەيتت بەرھەمى ناوھوۋى بىت.

(جۆن ستۆت) راستى دەکرد

ئىستا دەيتت بزائىن ھەتا چ رادەيەك جۆن ستۆت، كە لەسەرەتاي بەشەكەى پىشترا باسى وتەكەيمان كرد، راست دەكات. عيسا مەبەستى چى بوو كاتىك فەرمووى: «ئەگەر راستودروستىتان لە مامۆستايانى تەورات و فەريسيەكان زياتر نەيتت، ھەڭيز ناچنە ناو شانشىنى ئاسمانەو» (مەتا ۵: ۲۰). ستۆت لە وەلامدا دەلت: «راستودروستى باوپردارى مەسىح زۆر لە ھى فەريسيى زياترە، چونكە لە دلەو راستودروستىبون قوولترە ... راستودروستىيەك كە جىڭەى رەزامەندى خودايە بريتيە لە راستودروستىيەكى دەرروونى بىر و خواست و ويست. چونكە «يەزدان تماشاي دل دەكات». بىڭومان ستۆت باوپردى بەو ھەيە كە ئەم راستودروستىيە راستەقىنەيە لە ژياندا كاريگەرى پروون و دەرەكى دەيتت. بەلام شتە يەكلايىكەرەو كە بريتيە لە راستودروستىيى دل.

زيادكردنى راستودروستىيى ناشرىن كارىكى ئاسانە

بەپپى ئەو ھى كە ھەتا ئىستا خويندوو مانە، ئەمە رىك ئەو شتەيە كە عيسا مەبەستى بوو. ئەو وئەيەكى كە عيسا بۆ راستودروستى فەريسيەكان لەبەرچاوى ڭرتبوو، زۆر ناشرىن بوو. بەلام لەوانەيە بەلای ئىمەو ئەو راستودروستىيە كارىكى ئاسانە و ھىچ سەختىيەكى تىدا نيە. ئەمە دەكرىت راست و ھەلە بىت. لەو لايەنەو راستە كە عيسا دەفەرموئىت:

«نیره که م گونجاوه و بارم سووکه» (مه تا ۱۱: ۳۰). عیسا نه یویست له ریزی ئه و که سانه بیّت که «باریک ده خه نه سهر شانی خه لکی که هه لگرتنی زه حمه ته، به لّام خۆتان په نجه یه کیش له باره که نادهن» (لۆقا ۱۱: ۴۶). بۆیه، راسته که ئه گهر پیمان وایت ئه و راستودروستییه ی عیسا داوای ده کات ئاسانه و باره که سووکه.

به لّام له لایه کی دیکه وه، وه کو چۆن له داواکاری هه ژده یه مدا بینیمان، ئاسان نییه و سه خته. له راستیدا، نه ک ته نها سه خته، به لّکو مه حاله. کاتیک پیاوه ده و له مه نده که له عیسا دوور که و ته وه و به پّی فهریسییه کاندایۆشت، چونکه پاره و سامانه که ی خۆشده ویست، عیسا باسی ئه وه ی کرد که پاککردنه وه ی ناو جام و خۆشنه ویستنی پاره چه نده سه خته: «له لای مروّف مه حاله، به لّام له لای خودا نا، چونکه له لای خودا هه موو شتیک ده بیّت» (مه رقوّس ۱۰: ۲۷). مه به ستی ئه وه بوو، که ئه م پیاوه خۆی ناتوانیّت دلی بگۆرّیت. ئه و پاره ی له عیسا زیاتر خۆشده ویست. پّیویسته ئه و ئاکاره ی بگۆردرّیت. ئه مه ئه و راستودروستییه که فهریسییه کان نیانه.

ئه و راستودروستییه ی که له هی فهریسییه کان زیاتره، ئه و دله نوییه ده گرّیته وه که متمانه ی به عیسا یه و ئه و ی زیاتر له پاره و ستایش و سیّس و هه موو شتیک دیکه ی ئه م جیهانه خۆش ده ویت. که واته، خۆشیستنی به هادترین شت، له لایه که وه ئاسانترین شته – بۆ نمونه وه کو فهرمانی چّیژوه رگرتن له خواردنی دلّخوازت. به لّام کاتیک دلّمان به م جوّره عیسا ی خۆشناویّت، گۆرینی خۆمان له دهره وه ی ده سه لّامانه وه یه.

شه ش دژیه ک ئه و راستودروستییه نیشان ده دات که له سه رووی هی فهریسییه کانه وه یه

داوای ئه وه ی که عیسا له (مه تا ۵: ۲۰) باسی ئه وه ده کات که راستودروستی ی ئیمه ده بیّت له هی مامۆستایانی ته ورات و فهریسییه کان زیاتر بیّت، به رده وام ده بیّت له سه ر ئه و به شه له وتاری سه ر چیا بۆ ئه وه ی نیشانی بدات که له کاتیکدا راستودروستی ی راسته قینه هه لّسوکه وت و ئاکاری پر له خۆشه ویستی ده گرّیته وه، به شیوه یه کی بنه پهرتی ده روونی و ناوه کییه. ئه مه ش به تایبه تی له بهر ئه وه یه که ئه وه ی که له ده رووندا یه بریار له سه ر ئه وه ده دات ئاخۆ ئاکار و کردارت له بهر ده م خودا بایه خی هه یه یان نه. وه له بهر ئه وه ی جه وه ره ری باشی هه لّسوکه وت و ئاکار بریتییه له نیه تی ده روونی، نه ک جوّله ی ماسولکه یان کاریگه ریه ده ره کییه کان. هه موو ئه وه ی که عیسا دهرباره ی دوو پرووی فهریسییه کان فهرمووی ده مانگه یه نیّته ئه م دهره نجامه.

عیسا له (مه تا ۵) پیدایه ی له سه ر ئه مه ده کات. شه ش نمونه مان پیدده دات سه به ارت به وه ی که چۆن خۆینده وه ی دهره کی شه ریه ت ده بیّت هانی ده روون بدات هه تا ئه و کاته ی که

داواکاری خودا دل ده بریت و کار ده کاته سهر ههست و سۆزه قووله کانی دل. ههندی جار ئه م شهش داواکارییه ده گوتریت «دژیه که کان» چونکه عیسا به فه رمانه کانی دژی شیوازی به کاره یێنانی شه ریهت و پێگهی خودی شه ریهت بوو له لایه ن فه ریهییه کانه وه.

له مه کوژه بۆ تووره مه به

یه که م جار عیسا ئاماژه به فه رمانی مه کوژه ده کات. عیسا که ته نها کرداری ده ره کی به لاهه گرنگ نییه، فه رمان ده دات که تووره نه بین و ده لیت که تووره یی، ته نانهت به بی په رچه کرداری ده ره کی، وه کو کوشتن وایه (مه تا ۵: ۲۱-۲۶). که واته ده بینین که ئه و راستودروستییه ی له هی فه ریهییه کان زیاتره له راستیدا بریتییه له گوێرانی ده ره کی که له کاتی هه لدها تووره نابیت. بروانه (داواکاری ۱۸، ۱۹).

له داوینییسی مه که بۆ به چاوی هه وه سه وه بۆ که س مه روانه

دووهم، عیسا ئاماژه به فه رمانی داوینییسی مه که ده کات و که ته نها کرداری ده ره کی به لاهه گرنگ نییه، فه رمان ده دات که ته نانهت نابیت به چاوی هه وه سه وه بروانینه که سانی دیکه. «ئه وه ی به هه وه سبازییه وه سه یری ئافره تیک بکات، ئه و له دلی خویدا داوینییسی له گه ل کردووه» (مه تا ۵: ۲۸). که واته، نیشانی ده دات ئه و راستودروستییه ی که له هی فه ریهییه کان زیاتره له بنه پرتدا گوێرانکاری ده روونییه که به سه ر کو ت و به ندی دلدا زال ده بیت بۆ بنه برکردنی ئاره زووی جنسی ناشه رع ی. ئه و راستودروستییه ی که عیسا داوای ده کات ته نها کار و کرده وه ناگریته وه، به لکو پاکیی دل ده گریته وه که له پشت پاک ی ده ره کییه وه یه.

له جودابوونه وه بۆ دلسۆزبوون

سییه م، عیسا ئاماژه به فه رمانی جودابوونه وه له په یمانی کو ن ده کات و باشی شتیکی زۆر به رزتر ده کات که ئه ویش جودانه بوونه وه یه له هاوسه ره کاغان. «ئه وه ی به بی هو ی داوینییسی ژنه که ی خو ی ته لاق بدات، وای لیده کات داوینییسی بکات. ئه وه ش ته لاق دراویک به ییت، ئه و داوینییسی ده کات» (مه تا ۵: ۳۲). ئه و راستودروستییه ی که له سه رووی هی فه ریهییه کانه بریتییه له توانای نو یی دۆزینه وه ی وه لام بۆ کیشه کانی ژیانان، که به جودابوونه وه کو تایی نایهت که چاره سه ریکی ده ره کییه، به لکو به گو یینی دل کو تایی دیت.

له جیه جیکردنی سوینده وه بۆ راستگو ییه کی ساده

چواره م، عیسا ئاماژه به وه فه رمانه ده کات که «سوینده کانت بۆ یه زدان به ره سه ر»

(مه تا ۵: ۳۳). به لأم عيسا ئه مه تپه پر ده کات باشی شتیکی زور گرنگر و قوولتر ده کات. داوامان لیده کات که دلمان ده بیټ پروون و ئاشکرا بیټ به جوریک که پیویستی به پشتراستکردنه وهی دهره کی وه کو سویند نه بیټ بو ئه وهی پشتیوانی له به لئی و نه خیره ساده که مان بکات. ئه و راستودروستییهی که له سهرووی هی مامۆستایانی شه ریعت و فهریسییه کانه وهی بریتییه له په یوه ستبونی دهروونی بو راستگوویی ته واکه و ده کات «سویند ده خوُم ...» بیټه شتیکی زیاده.

له تۆله کردنه وه بو رازیوونی پر له خو شه ویستی

پینجه م، عيسا ئه م وتهیه ی په یمانی کۆن ده هیټته وه که ده لیټ «چاو به چاو، ددان به ددان»، ئینجا له به رامبه ردا، شه ش داواکاریمان پشککه ش ده کات: «به ربه ره کاتی خراپه کار مه که ن، به لکو ئه وهی له پروومه تی راستی دایت، لایه که ی دیکه شی بو شل بکه، ئه وهی ویستی بتداته دادگا و کراسه که ت لی بستینیت، چاکه ته که شتی بده ری. ئه وهی یه ک میل بیگاری پی کردیت، دووانی له گه ل برۆ. ئه وهی داوا شتیکی لیکردیت بیده ری. ئه وهی داوا قهرزی لیکردیت پشتی تیمه که» (مه تا ۵: ۳۹ - ۴۲). هه موو ئه مانه هه لسوکه وت و ره فтарن، ته نها حاله تی دهروونی نین.

بویه، نابیت بلین که ئه و راستودروستییه ی له هی مامۆستایانی شه ریعت و فهریسییه کان زیاتره ته نها دهروونیه. بیگومان پشوودریژییه کی زور و به خشنده یی و خو شه ویستی له خو ده گریټ. به لأم ناکریت ئه و راستیه ش له ده ست بده ی که ئه م شه ش داواکارییه به ته واکه ی پیچه وانه ی خو په رستی سروشتی مرو فانه یه که به بی گۆرانکاری دهروونی ناتوانین ئه نجامیان بده ی که واکه رازیوون و ئارامیمان له شتیکندا بیټ که ئه م جیهانه پیمان نابه خشیت که ئه ویش عيسای مه سیحه.

له خو شه ویستییه کی سنوورداره وه بو خو شویستی دوژمنه کامان

له کۆتاییدا، عيسا وتهیه کی په یمانی کۆن (لیقییه کان ۱۹: ۱۸)، ده هیټته وه که ده لیټ: «یستووتانه گوتراوه: نزیکه که ت خو شبویت، رقت له دوژمنت بیته وه» (مه تا ۵: ۴۳). ئینجا پیچه وانه ی ئه م وتهیه ده دویت و ده فره مویت: «من پیتان ده لیم: دوژمنه کانتان خو شبویت، نویت بکه ن بو ئه وانه ی ده تانچه وسیننه وه» (مه تا ۵: ۴۴). خو شه ویستی له خزمه تی قوربانی ئاسادا ئاشکرا ده بیټ. به لأم خو شه ویستی یه که م جار دهرناکه ویت، به لکو گۆرانکاری دله دهرده که ویت.

ئه مه له و داواکارییه وه پروون ده بیته وه که ده لیټ: «نویت بو ئه وانه بکه ن که ده تانچه وسیننه وه». نویت و نزا واته هه ر به راستی هیوا ی سه لامه ت و باشیان بو بخوازین.

تيمه نويژ بو پرزگاري و خوشي هه تاهه تاييان ده كه ين و ئه وه ي كه پرزگاري پر له به زه يي خودا له ژياناندا ئه نجام بدرېت. ئه مه پروونادات ئه گهر بېتو ته نها په يوه ستبوونيكي وشك له گه ل پرزگرتنيكي دهره كي به رامبه ر دوژمنه كانمان هه بېت. ئه گهر به راستي نوژيان بو بكه ين، ئه وا ده بېت دلّمان به ته واوي له خو په رستيه وه بگوږېت بو متمانه ي ته واو به عيسا. ئه م گوږانكارييه، له گه ل ئه و هه لسوكه وته ي كه لييه وه سه رچاوه ده گرېت، ئه و راستودروستيه يه كه له هي ماموستانايي شه ريعة ت و فهريسييه كان زياتره.

له به شي دواتردا، ديينه سه ر جهنگي پاكي و خوشه ويستي دهرووني كه فهريسييه كان نه يانبوو. به راده ي برينه وه ي ده ست و دهره ينياني چاو توند و سه خته. هه روه ها ده بينين كه ئه و ئارامي و ئاسايشه ي كه چيژي لي وهرده گرين، ته نها په يوه ست نيه به نيشانداني دليكي جياواز له هي فهريسييه كان، به لام په يوه سته به شوين و پيگه مان له ليخوشبوون، قبول كردن، خوشه ويستي و ژياناي هه تاهه تايي خودا.

داواکاری بیست و هه و ته

ده بیست له فهریسییه کان راستودروستر بیت، چونکه هه موو داریکی باش به رهه می باش ده گریت

«خۆزگه ده خوازریت به دلپاکه کان، چونکه خودا ده بینن.» (مه تا ۵: ۸)

«به لام من یتان ده لیم: ئه وهی به هه وه سبازییه وه سه یری ئافره تیک بکات، ئه وا له دلی خۆیدا داوینپسی له گه ل کردوه. ئه گهر چاوی راست تووشی گوناھی کردیت، ده ریبه ئینه و فرییده. بۆ تو باشتره ئه ندایمیکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت فریدرینه ناو دۆزه خ. ئه گهر ده ستی راست تووشی گوناھی کردیت، بیهره وه و فرییده. بۆ تو باشتره ئه ندایمیکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت بچیت ده دۆزه وه.» (مه تا ۵: ۲۸ - ۳۰)

«به م شیویه هه موو داریکی باش به یری باش ده دات، داری خراییش به یری خراپ.» (مه تا ۷: ۱۷)

هه له ی فهریسییه کان له وه دا بوو که تیشکیان ده خسته سه ر پاککردنه وهی ده ره وهی جام و پاکیی دلیان پشتگوئ خستبوو. له م به شه دا باسی ئه و جه نگه ی پاکیه تی ده که ین که له سه رووی فهریسییه کانه وه یه. هه موو هه ر جه نگیک دیکه، پرسیری سه رکه وتن له دووره وه دیاره. ئایا ئیمه ئه م جه نگه ده به یه وه؟ له کو تاییدا سه رنجه مان ده خه یه سه ر دلیاییمان به لیخۆشبوونی خودا، قبولکردن، خۆشه ویستی و ژیان.

پاکیی دل: خۆشویستی یه ک شت

کاتیک عیسا له (مه تا ۵: ۸) ده لیت: «خۆزگه ده خوازریت به دلپاکه کان، چونکه خودا ده بینن»، باسی ئه و راستودروستییه ده کات زیاتره له هی فهریسی و مامۆستایانی شه ریعه ت. هه مان وشه، واته «پاک» له وه سفی ئه و شته دا به کاردینیت که فهریسییه کان یتویستیان پییه تی: «ئه ی فهریسی کویر، یه که م جار ناو جام پاک بکه ره وه، تاکو ده ره وه شی پاک یته وه» (مه تا ۲۳: ۲۶). ئه و ناپاکیه ی که عیسا زۆر به لایه وه گرنگه بریتییه له متمانه نه کردن و خۆشه ویستی خودا. دل بۆ خودا دروست کراوه - متمانه کردن و خۆشویستی خودا. ناپاکبوون هه موو ئه و شتانه ده گریته وه که جیگه ی خودا ده گرته وه یان ئاستی باوه ر به خودا و خۆشه ویستییمان به رامبه ری که م ده کاته وه.

«سۆرپن كىيە گارد» كىيىكى به ناوى «پاكىي دَل ده بىت يەك خواستى ھەبىت» نووسىوھ.^۸ ئەو ناوئىشانە لە جەوھەرى پاكبۇونەوھە نزيكە. مەن تەنھا وشەي «خواست» دەگۆرم بۆ «خۆشويستىن». خواست دەكرىت بە ئاسانى وا تىيگەين كە بە واتاي كاري گيان و دەروون دزى ھەز و ئارەزووھە راستەقىنە كاھان دىت. بەلام ئەگەر ئامادەيى ئەوھەمان تىدا بىت كە بەو جوړە لە خودا برواين، ئەوھە پاكىي دَل نىيە. پاكبۇون دەگاتە ئاستى ئەوھەي كە خودا بەتەواوى لە عيسادا ريزى دەگىرىت و خۆشەويستىت. ئەمە ئەو شتەيە كە فەريسييەكان نەيانتوانى ئەنجامى بدەن، وە ئەمە ئەو شتەيە كە راستودروستىيەكى زۆر ئەنجامى دەدات. گۆرپنى دَل كە خۆشويستىكى نوپى عيسا دروست دەكات، ديارىي خودايە و ئەو كاتە ئەزمۇونى دەكەين كە دلى چاوەكاھان كراوھن بۆ ئەوھەي كە زياتر لە ھەر راستىيەكى ديكە خۆشمان بوىت و ريزى بگريئە. عيسا وەكو لەدايكبۇونەوھەي نوپى ئاماژە بەو گۆرانكارىيە دەكات (داواكارىي يەكەم)، يان تۆبەكردن (داواكارىي دووھەم). دلىكى نوپى بەدەستەيتنە. دووبارە لەدايكبەوھە. ئەمە رىك ئەو شتەيە كە لەم فەرمانەدا دەبينين كە پىكھاتووھە لە بەدەستەيتنەي راستودروستى يان پاكبۇونىك كە لە ھى مامۇستايانى تەورات و فەريسيەكان زياترە. ئەم داواكارىيە زۆرتر بۆ لەدايكبۇونەوھەي نوپىيە.

ئەم گۆرانكارىيە دەروونىيە، ديارىيە. خودا داواي دەكات و ھەر خودى خۆي دەيەخشىت. عيسا دەفەرموئىت: «با بۆ كوئى بىھوئىت ھەلدەكات و گوئىت لە دەنگەكەي دەبىت، بەلام نازانىت لەكوئوھە دىت و بۆ كوئى دەچىت. ھەركەسىكىش لە پۆھى پىرۆز لەدايك بووھە ئاوايە» (يۆھەنا ۳: ۸). عيسا فەرمان دەدات. پۆھى ئازاد و چاوەپواننەكراو ديارىيەكەمان پىدەبەخشىت. بەرپرسىاريەتى ئىمە برىتيە لە بينىنى عيسا و قبولكردنى بەو جوړەي كە ھەيە.

جەنگى مان و نەمان لەپىناوى پاكىي دَلدا

ئەوھەي لە فەركردن و پەيامەكانى عيساوھە پوونە ئەوھەي كە پاراستى و پەرەپىدانى ديارىي پاكبۇون و راستودروستىيەك كە ھى فەريسيەكان زياتر بىت، جەنگىكى مان و نەمانە، ئىمە ناديار و ناچالاك نىن. عيسا ھىزىكى يەكلايىكەرەوھە و گرنگى پى بەخشيوين. لە (يۆھەنا ۱۵: ۵) دا دەفەرموئىت: «بەبى مەن ناتوان ھىچ شىك بەكەن». بەلام لە پىگەي ھىزى بەردەوام و سەخت بۆ سەر گوناھەكانى خۆمان، دەتوانين ئەو ھىزەي عيسا وەبگريئە. عيسا فەرمووى: «خۆزگە دەخوازىت بەوانەي كە برسى و تىنوون بۆ راستودروستى، چونكە تىر دەكرىئە» (مەتا ۵: ۶). برسىەتى و تىنووتى شتىكى بەردەوامن و ھەرگىز ناوھستى

و هیامی ژیانن. بیگومان نه وهی له دهستان بیت بو نه هیشتنی تینوویتی و برسییتی دهیکه یین. عیسا بهو جوړه فیرمان دهکات که شوین پاکوون بکهوین.

بو نموونه، کاتیک دهمانه ویت دژی هه وه سی دهروونی بوه ستینه وه، عیسا فرمان ده دات که نه وهی له تواناماندایه بو له ناوبردنی پیویسته نه نجامی بدهین، چونکه گیامان له مه ترسیدایه.

«نه گهر چاوی راست تووشی گوناھی کردیت، دهریبهینه و فرییده. بو تو باشتره نه دمایکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت فریدریته ناو دوزه خ. نه گهر ده ستی راست تووشی گوناھی کردیت، بیپروه و فرییده. بو تو باشتره نه دمایکت له ده ست بچیت، له وهی هه موو له شت بچیته دوزه خه وه.» (مه تا ۵: ۲۹- ۳۰)

له وانایه عیسا مه به ستی نه وه بیت کاتیک ده فهرمویت: «له پوژانی یه حیای له اواوه لکیشه وه هه تا ئیستا شانشینی ئاسمان به هیز تیده کو شیت، تیکوشه رانیش ده ستی پیوه ده گرن» (مه تا ۱۱: ۱۲). ده ستگرتن به شانشینه وه له وانایه یه کیک بیت له ریگاگانی وه ریگپانی نه و ته به ی که عیسا دهر باره ی شه پرکردن دژی هه وه س فهرمووی: چاوت دهریبهینه و ده ست بیروه - نه وهی که پیویسته نه نجامی بده - بو به میرات وه رگرتی شانشینه که و نه پویشتن بو دوزه خ. شانشین به هیزه وه وه ربگره - هیز دژی گوناوه کانت، نه ک دژی خودا. جهنگی راستودروستی له نیو دلماندا، جهنگیکی زور سهخت و به هیزه.

بابه تی توندی دهرهینانی چاوی راست

له م جهنگه دا، سه رنجی سی شت بده. یه که م چاو یه که م نه دماه که هیرش ده کریته سهر. «نه گهر چاوی راست تووشی گوناھی کردیت، دهریبهینه و فرییده». ههر چهنده بابته که گوناھی هه وه س و جنسیه، به لام نافهرمویت: «نه دمای زاویت بیروه بو نه وهی خو ت له و کاره دوور بخه یته وه». به لکو ده فهرمویت: «چاوت دهریبهینه بو نه وهی له ئاره زووه که دوور بکه ویته وه». جهنگه که له پیناو پاکي دل نه پيش پاکي نیو جیگه ی خه و. به بی پاکي دل، هه موو شتیکی نیو جیگه ی خه ون ناپاکه.

دووم، سه رنجی نه وه بده که عیسا ده فهرمویت چاوی راست دهریبهینه. گرنگی نه م کاره له وه دایه که چاوی چه پ ده هیلیته وه بو نه وهی به هه مان نه ندازه ی پیشتر خو ی له هه وه س پاریزیت. بویه، مه به ستی عیسا نه وه نییه که دهرهینانی چاوی راست هه موو شتیکی چاره سهر دهکات و پیویسته نه و کاره بکه یت. مه به سته که نه وه ش نییه که ئاره زووی دهروونی به برینی دهره کی جله وگیر ده کریت. مه به سته که نه وه یه که مه ترسییه کان چهنده زورن. بویه ده بیت نه وهی که له تواناماندایه بو شکاندنی کو ت و به ندی ئاره زووه گوناوه باره کامان نه نجامی

بدەين. بەپراستی جىگەي سەرسامىيە كە خەلک چەندە بە ئاسايى پروبە پرووى گوناھەکانيان دەبنەو. عيسا داواکاريە کى پىچەوانەي هەيە. دەرھيئەنى چاو و پرىنەوہى دەست چەندە زەرورويە، بە هەمان شىوہ لەپىناو بەدەستھيئەنى دلکى پاکدا بجەنگە.

سەيئەم، سەرنجى ئەو بەدە كە هەرەشەي سەرەكى كامەيە: دۆزەخ. «بۆ تۆ باشترە ئەندامىكت لەدەست بچيئت، لەوہى هەموو لەشت فرىدريئتە ناو دۆزەخ». زۆريک لە باوەرداران كە ئەو پراستىيەيان زۆر بەلاوہ پەسەندە كە بىتاوانبوون نىعمەتى خودايە و تەنھا لە پىگەي باوەرپەو بەدەست ديئت - كە منيش ئەو پراستىيەم خۆشەويئت و باوەرم وايە، عيسا مەسحيش هەمان شتمان پى دەليئت (داواکاريى بىستەم)، پىيان زەحمەتە كە ئەم هەرەشانەي عيسا بەجەدى وەرەگرن. بەلام بە هىچ شىوہەك ناتوانين خۆمانى لى پيارزيين. لە ئىنجىلەكاندا بە پروونى باس كراون و جوان دەریدەخەن كە ئەگەر ئەم جەنگە كە لەپىناو پاكبوونە پشتگووى بخەين، ئەو لەناودەچين.

ئەزموونى دنيایى پشت بە شوين و سەلماندن دەبەستيت

عيسا دەفەرەمويئت كە ئەگەر پراستوروستىيەكەمان نەبيئت كە لە هى فەريسيەكان و ماموستايانى تەورات زياترييت، ئەوا نارۆينە نيو شانشينى ئاسمانەو (مەتا ۵: ۲۰). هەموو ئەوہى كە لەم بەشەدا خويندەمان، دەریدەخات كە عيسا ليئەردا بە شىوہەيەكى سەرەكى بير لە پراستوروستى خۆي ناکاتەو كە پەيوەستە بە ئيمەو. بەلكو بير لە جۆريک لە گۆرەنگارى دەرروونى و جىبەجىكردنى جەستەي دەكاتەو كە لە شەش داواکاريە کى عيسا لە (مەتا ۵: ۲۱-۴۸) دا هاتوو.

كەواتە چۆن بەهوى مەسحەو چيژ لە ئاسايش و ئارامى وەرەگرين كە داواکاريەکانى گۆرەنگاري پراستەقینەي دل و پەفتارى پراستوروستى پراستەقینە لەخۆ دەگريئت؟ بەتايەت لە داواکاريى بىست و چوارەمدا هەولم دا وەلامى ئەم پرسىارە بدەمەو. پىگومان بە دريژايى هەموو كتيبەكە هەول دەدەم وەلامى بدەمەو. بۆيە، بە كورتەيەكى دىكە، كۆتايى بەم بەشە دەهيئم. هەستى ئاسايش و ئاسوودەيى - دنيایى ئەوہى كە لە كۆتايى زەمانەدا دەرۆينە نيو شانشينى خودا - پشت دەبەستيت بە شوين و پىگەمان لە چاكەي هەتاهەتايى خودا، هەرەها پشت بە هەلسوكەوت و ئاكارى خوشمان دەبەستيت تاكو بيسەلمينين كە بەپراستی لەو شوئەين.

مەبەست لە «شوین و پىگەمان لە چاكەي هەتاهەتايى خودا» ئەوہى كە لانى كەم شەش پراستى گرنگ و شكۆدار دەربارەي ئەو كەسانە هەيە كە متمانە و باوەرپيان بە عيسا مەسح هەيە. (۱) پيش ئەوہى كە سەربە عيسا بين، سەربە خوداين (يۆحنا ۱۷:

٦)، واته، چاکه‌ی خودامان له‌سەر بوو، پێش ئه‌وه‌ی که هیچ جوړه راستودروستییه‌که‌مان هه‌بێت. ٢) ناومان له ئاسمان نووسراوه له‌نیو ئه‌و هاوڵاتیانه‌ی که خودا ده‌یانبات بۆ ئه‌و (لوقا ١٠: ٢٠). ٣) ئێمه‌ بیتاوان کراوین - راستودروست کراوین - له‌ پێگه‌ی باوه‌ر به‌ به‌زه‌یه‌ی بێه‌رامبه‌ری خودا به‌هۆی مه‌سیحه‌وه (لوقا ١٨: ١٤). عیسا پێی پراگه‌یان‌دووین که ناییت به‌ هیچ شێوه‌یه‌که‌ پشت به‌ راستودروستی خۆمان به‌ستین وه‌کو بنه‌ما و پێوه‌ری پێگه‌ و شوێنمان له‌ باشه‌ و چاکه‌ی خودا. لوقا پێمان ده‌لێت که په‌ند و نموونه‌که‌ی عیسا ده‌رباره‌ی فه‌ریسییه‌که‌ و باجگره‌که‌ بۆ ئه‌و که‌سانه‌ بوو که «متهمانه‌یان به‌ خۆیانه‌ و پێیان وایه‌ که راستودروستن و هاوکات سوکایه‌تی به‌ که‌سانی دیکه‌ ده‌که‌ن» (لوقا ١٨: ٩). ٤) ئێمه‌ له‌ چنگی هه‌موو ئه‌و دژمنانه‌ کراوینه‌ته‌وه‌ که گیان و ده‌رووغان وێران ده‌که‌ن (مه‌رقۆس ٢٦: ٢٨). ٥) له‌ پێگه‌ی خۆینی عیسا مه‌سیحه‌وه‌ هه‌موو گونا‌هه‌کانمان به‌خشاوه‌ (مه‌تا ٢٦: ٢٨). ٦) ئێمه‌ ئێستا خاوه‌نی ژیا‌نی رۆحی هه‌تاهه‌تایین (یوحنا ٥: ٢٤).

ئه‌و شوێن و پێگه‌ی ئێمه‌یه‌. ته‌واو و کامل و بێخه‌وشه‌. ناتوانین له‌مه‌ی که هه‌ین هه‌لبێژ‌دراوتر، بێگونا‌هتر، یان هه‌تاهه‌تایتر بین. ئه‌وه‌ش به‌ردی یه‌کلاییکه‌ره‌وه‌ی ئاسایش و دنیایی ئێمه‌یه‌.

نیشان‌دان و ده‌رخستنی شوێن و پێگه‌مان

مه‌به‌ستم له‌ نیشان‌دان ئه‌وه‌یه‌ که شیوازی ژیا‌مان شوێن و پێگه‌مان ده‌ربخات. ئه‌وه‌ پێگه‌مان دروست ناکات، خودا له‌ پێگه‌ی باوه‌ره‌وه‌، شوێن و پێگه‌مان پێده‌به‌خشیت. به‌لام به‌ جوړیک ئه‌و پێگه‌یه‌ی پێ به‌خشیوین که به‌جوانی له‌گه‌ل نیشان‌دان و ده‌رخستنی له‌ جیهاندا بگونجێت. ئه‌مه‌ ئه‌و راستودروستییه‌یه‌ که زیاتره‌ له‌ هی مامۆستایانی شه‌ریعه‌ت و فه‌ریسییه‌کان. ئه‌مه‌ شتێکی زه‌روورییه‌، نه‌که‌ بژارده‌. واته‌، عیسا وای لێکده‌داته‌وه‌ که ئه‌گه‌ر شوێن و پێگه‌مان له‌ باشه‌ و چاکه‌ی خودا نیشان نه‌ده‌ین، ئه‌وا له‌راستیدا ئه‌و پێگه‌یه‌ بوونی نییه‌. عیسا ده‌فه‌رمو‌یت که ئه‌م نیشان‌دان و ده‌رکه‌وتنه‌ بۆ کو‌تا رزگاریی (رۆیشتن بۆ به‌هه‌شت) زه‌رووری و پێویسته‌، چونکه‌ خودا ده‌یه‌و‌یت که شکۆمه‌ند بێت به‌هۆی نیعمه‌تی دامه‌زراندنی شوێن و پێگه‌مان له‌ چاکه‌ و باشه‌ی هه‌تاهه‌تایی ئه‌ودا و بۆ نیعمه‌تی دا‌بن‌کردنی ئه‌و هاوکارییه‌ی که پێویستمانه‌ بۆ نیشان‌دانی ئه‌م پێگه‌یه‌ له‌ پێگه‌ی هه‌لسوکه‌وت و ئاکارمانه‌وه‌. ئه‌وانه‌ی که به‌هۆی باوه‌ره‌وه‌ چاکه‌ و باشه‌ی هه‌تاهه‌تایی خودایان هه‌یه‌، هه‌موو ئه‌و شتانه‌ پێویستانه‌یان ده‌بێت که پێویستیان به‌ بۆ نیشان‌دان و ده‌رخستنی شوێن و پێگه‌یان له‌م ژیا‌نه‌دا.

دنیایی ئه‌وه‌ی که خودا به‌ته‌واوی توانا ده‌داته‌ نیشان‌دان و ده‌رکه‌وتنی ئێمه‌، پشت به‌

چهند راستیه که ده به سټیت. (۱) عیسا به لټن ده دات که هیچ شټیک ناتوانیت له نیو ټهو ده سټی ټهو ټمانر ټټیت (یوحنه ۱۰: ۲۸-۲۹). (۲) به لټن ده دات که یارمه تیده ریڅ دټ و له م جهنگه دا به ته نه با جه ټمان ناهلټیت (یوحنه ۱۴: ۱۶، ۲۶: ۱۵). (۳) عیسا به لټن ده دات که هه تا کوټایی زه مانه له گه لټمان ده بټت (مه تا ۲۸: ۲۰). (۴) عیسا نوټر ده کات که باوه ټمان له ده ست نه ده ین و باوک ټمانر ټزټت (لوقا ۲۲: ۳۲؛ یوحنه ۱۷: ۱۱، ۱۵). (۵) عیسا ده زانټت که ټټمه کامل و ته واو ین و به و هوټه و چاره سهری ټومان ده سته بهر کردوو (مه تا ۶: ۱۲). (۶) عیسا ټټری کردین که ټه وهی به لای ټټمه وه مه حاله، بو خودا ټاسانه (مه تا ۱۶: ۲۶). (۷) ټه وهی که له سر ټټمه یه ټه وه یه که بیسه ملټن ټه ټانه خودا ټټی به خوشین، نه ک ټه وهی که هه ولټی ته واوی و کامل بوون و بیگه رد بوون بده ین. ټه ټاسټیانه و راستیگه لی دیکه، دلټیایی ټه وه مان ده ده نټی که کاری خودا له ټیا ماندا ده رکه وتن و نیشاندانیک پر له نیعمه ت دټټټه کایه وه که له رټژی دوا بیدا ټټوټستمانه.

هه موو دارټکی باش به رهمی باش ده گریټ

ټه و ټټه یه ی که عیسا بو ټوونکر دنه وهی ټټوټستی نیشاندان و ده رکه وتن به کاریه ټنا، برټټیه له وټنه ی دار و به رهمه که ی: «به م شوټه یه هه موو دارټکی باش به ری باش ده دات، داری خراپیش به ری خراپ. داری چاک ناتوانیت به ری خراپ بدات و داری خراپیش ناتوانیت به ری باش بدات. هه ر دارټک به ری باش نه دات ده بردرټته وه و فرټده درټته ناو ټاگر» (مه تا ۷: ۱۷-۱۹). کاتیک که ده فهرموټت «داری چاک ناتوانیت به ری خراپ بدات»، مه به سټی ټه وه نییه که هیچ کام له شوټکه وتووانی هه رگیز گونا ناکه. ټه گه ر ټروانینه ټه و وشه یوټانیه ی که بو «گرټنی به ری باش» به کارهاتوو، ده می ټانه بردوو به رده وامه، واته به رده وام به ری باش ده گرن. که واته عیسا ده فهرموټت: «داری باش ناتوانیت به ری خراپ بگریټ». به واتا یه کی دیکه، داری خراپ له بهر چهند جاریک به رهمی خراپ نابردرټته وه، به لکو ټه و کاته ده بردرټته وه که ټه وه نده به ری خراپ ده گریټ که ټیدی به هیچ شوټه یه ک ټاسه واری به ری باشی ټټو نایزټت. ټه وهی که خودا له رټژی هوکماندا داوای ده کات، ته واوی و کاملی ټټمه نییه، به لکو هه بوونی به رهمی ټټوټست بو سه ملاندنی ټه وهی که داره که ټیانی ټدایه - له حاله تی ټټمه، ټیانی خودایی ده گریټه وه.

«ټټان ده لټم: ټه گه ر ټاستودروستټتان له ماموستایانی ته ورات و فهرسییه کان زیاتر نه بټت، هه رگیز ناچنه ناو شانشین ټاسمانه وه» (مه تا ۵: ۲۰). نوټر ده که م که خودا یارمه ټیمان بدات تا کو ته نه با متمانه به عیسا بکه ین بو ټاسایشی ټیگه مان له چاکه و باشه ی هه تاهه تایی یه زنداندا و بو ټه و یارمه ټیه ی که به لټنی داوه دلټمان بگوټټت و وا بکات کاره کاټمان پر له خو شه ویستی بیټ.

داواکاری بیست و هه شتم

دوژمنه کانت خوشبویت - بهرهو ریځای راست ریڼوینیان بکه

«به لَام من پیتان ده لَیم: دوژمنه کانتان خوشبوئی، نوږ بکهن بۆ ئهوانه ی ده تانچه وسپنه وه.»
(مه تا ۵: ۴۴)

«به لَام ئه ی گوځگران پیتان ده لَیم: دوژمنه کانتان خوشبوئی، چاکه بکهن له گه ل ئهوانه ی
رقیان لیتان ده بیته وه، ئهوانه ی نه فره تان لیده کهن داوای به ره که تیان بۆ بکهن، نوږ بکهن
بۆ ئهوانه ی خراپه تان له گه ل ده کهن.» (لوقا ۶: ۲۷-۲۸)

«ئه گهر ئهوانه تان خوشبوئی که ئیوه یان خوشده ویت، ئایا چ چاکه یه کی بۆ ئیوه تیدایه؟
ته نانه ت گونا هبارانیش ئهوانه یان خوشده ویت که خوشیان ده وین. ئه گهر باش بن له گه ل
ئهوانه ی له گه ل تان باشن، ئایا چ چاکه یه کی بۆ ئیوه تیدایه؟ ته نانه ت گونا هبارانیش هه مان
شت ده کهن. ئه گهر قهرز بده نه ئهوانه ی که به و هیوایه ن لیان وه برگر نه وه، ئایا چ
چاکه یه کی بۆ ئیوه تیدایه؟ ته نانه ت گونا هبارانیش قهرز ده دهنه گونا هباران تاکو ئه وه نده
وه برگر نه وه.» (لوقا ۶: ۳۲-۳۴)

«به راستی خۆت پیروزیان بکه، وشه ی تۆ راستیه.» (یوحنا ۱۷: ۱۷)

ئه و داواکارییه ی عیسا که ده فره مویت دوژمنه کانتان خوش بویت، به به زه یی بن، ناشتی
پارێز بن و به خشنده بن، ئه وه ی له بهرچاو گرتوه که که سائیک هه ن خوشویستیان
کارێکی ئاسان نییه. ئه م داواکارییه به چه ندین شیوازی دیاریکراو ئاراسته مان کراوه، چونکه
خه لکی به چه ندین ریځای جیاواز خوشویستیان کارێکی زه حمه ته. عیسا به هه ندیک که س
ده لیت «دوژمن»، واته ئه و که سانه دژی ئیمه ن. ده یانه ویت شکست و که وتنی ئیمه بینن.
به لَام عیسا ده فره مویت ئه و که سانه تان خوش بویت (مه تا ۵: ۴۴؛ لوقا ۶: ۲۷، ۳۵). لهوانه یه
که سانی دیکه به م شیویه دوژمنمان نه بن، به لَام لهوانه یه که سایه تی و هه لسوکه وت و
بارودۆخیان وایان لئ بکات سه رنچراکیش نه بن یان بگره به لامانه وه زۆر قیزه ون ده ر بکه ون.
عیسا ده فره مویت له گه لیان به به زه یی بن (مه تا ۵: ۷؛ ۱۸: ۳۳؛ لوقا ۱۰: ۳۷). هه لسوکه وت و
ئاکارت به پیتی ئه وه لیک مه ده وه که ئاخو شایانی چین یان سه رنچراکیشن یان نه، به لکو
به پیتی بنه مای به زه یی بریار بده. که سانی دیکه ده کریت خزم و هاوړی و که سوکارمان
بن که به هوئی کارێکی ئیمه وه به شیویه کی نه شیوا هه لسوکه وتان له گه ل ده کهن - جا
ئیدی راست بیت یان هه له - وه به و هویه وه ئیستا په یوه ندیمان سارد بووه ته وه یاخود
به ته واوای پچراوه. به لَام ئه وه تا عیسا ده فره مویت تیبکۆشه و هه ول بده له گه لیان ناشت

بېټه وه (مه تا ۵: ۲۳-۲۶). له وانه يه كه سانی ديكه كېشه يان له گهل تۆ نه بېت يان ه بېت، به لام تۆ كېشه ت له گهل يان ه يه. عيسا ده فهرمويت، ليان خوش به (مه تا ۶: ۱۴-۱۵). رېگه مه ده ته مبه لي، لووتبه رزی و توورهي له كاری بيفيزي ليخوشبون، ناشتپاريزي و ناشتبونوه دوورت بخاته وه.

هه بوونی دوژمن له وانه يه به واتای ئه وه بېت كه په يوه ندييه كي باشت له گهل عيسا هه يه

داواكار يه كه ي عيسا ئه وه ش له خو ده گرييت كه دوژنمان ده بېت و هه موويان له گهل مان ناشت نابنه وه، جا ههر چنده هه ول بده ين. نيشانی ده دات كه هه بوونی دوژمن هه ميشه شتيكي خراب نيه، به لكو ده گرييت واتای ئه وه بېت كه ئيمه له عيسا نزيكين. بو نمونه، عيسا خوزگه ي به وه كه سانه خواست كه له پيناو ناوی ئه ودا ده چه وسيننه وه: «خوزگه ده خوازريت به ئيوه كاتيكي خه لكی جنیوتان پیده دهن و ده تانچه وسيننه وه، له بهر من هه موو جوړه بوختايكتان بو هه لده به ستن» (مه تا ۵: ۱۱). واته، هه بوونی دوژمن شتيكي چاوه روانكراوه: «بو قوتابی به سه وهك ماموستا كه ي بېت و كويله ش وهك گه وړه كه ي. ئه گهر خاوه ن مال به «به علزبول» ناو برديت، چند زياتر خانه واده كه ي؟ ... ئه گهر منيان چه وسانديته وه، ئيوه ش ده چه وسيننه وه» (مه تا ۱۰: ۲۵؛ يوچه نا ۱۵: ۲۰).

له راستيدا، عيسا ناگادارمان ده كاته وه كه ئه گهر چه وسانه وه له ئارادا نه بېت، ئه وا له وانه يه واتای ئه وه بېت كه ئيمه له ماموستای دروژن ده چين نهك عيسا: «قوربه سهرتان كاتيكي هه موو خه لك ستايشتان ده كات، چونكه باوبايرانيان ئاويان بو پيغه مبه ره دروژنه كان كرده وه» (لوقا ۶: ۲۶). دوژمنايه تی و ناخوشي له نيوان جيهان و شوينكه وتوواني عيسادا، له و راستييه دا خو ي حه شار داوه كه جيهان عيسای ره تکرده وه (يوچه نا ۱۸: ۳۷)، وه ئه و جياوازيه زوره ي كه له گوپيني كه سيكدا دروستي ده كات: «ئه گهر ئيوه هي جيهان بوونايه، ئه وا جيهان وه كو هي خو ي خوشي ده ويستن. ئيستا ئيوه هي جيهان نين به لام من له جيهانه وه هه لمباردوون، له بهر ئه وه جيهان رقی ليتانه» (يوچه نا ۱۵: ۱۹؛ به راوردی بکه به يوچه نا ۱۷: ۱۴). بويه نابيت پيمان وابيت كه ئه گهر دوژنمان هه بېت، ئه وا واتای ئه وه يه كه كاريكي هه له مان ئه نجام داوه. له وانه يه ئه وه راست بېت، به لام ده بېت به مه به ستی دوزينه وه ي خراپه دلان پيشکين و دواتر توبه بکه ين، به لام عيسا به روونی فهرمووی كه قوتايي دلسوز دوژمنی ده بېت، بويه چاوه رپی هه بوونی دوژمن بکه.

ئه وانه ت خوش بويت كه ده كوژن و سوکايه تی ده كن

به راستی جيگه ي سهرنجه كه عيسا سهرنجان به لای چه وسانه وه ي توند و سوکايه تی قورسدا راده كيشيت وه كو جوړيک له دوژمنايه تی كه ده بېت رووبه رووی بينه وه. ئيمه

پیمان وایه که عیسا تهنه پووبه پرووی دژمنایه تییه قورسه کان ده بیته وه و نه وه کانی دیکه خویان چاره سهر ده بن. به لام پروونه که پیمان گوتراوه تهنه وه کاته خوشه ویستی دهرنه برین که ژیاغان له مه ترسیدایه، به لکو نه کاته ش به رامبه ره که مان خوش بویت که لووتبه رزی و شانازی مان به هوئی شتی بچوکه وه ده که ویته مه ترسییه وه. سهرنجی ئاست و مه وداي نه و دژمنایه تییه بده که عیسا ئاماژه ی پئی کردوه.

«ده بیته نه وانه مان خوش بویت که ده مانچه وسیننه وه» (مه تا ۵: ۴۴)، «ریقان لیمانه» (لوقا ۶: ۲۷)، «سوکایه تیمان پئی ده که ن و ئازارمان ده دن (لوقا ۶: ۲۸)، زله مان لیده دن و جلوه برکه کاتمان ده بن (لوقا ۶: ۲۹). ئەم هه لسوکه وتانه به گشتی ئازار به خشن به لامانه وه، جا ئیدی ئازاره که جهسته بی بیت یان سۆزداری، یاخود هه ردوکیان، وه له وانه به بیته هوئی کوشتنمان (مه تا ۱۰: ۲۱؛ لوقا ۱۱: ۴۹). ده بیته به خوشه ویستییه وه وه لامی هه موو نه وانه بدهینه وه. به لام له گه ل هه بوونی ئەم دژمنایه تییه پر له ئازاره دا، شتی بچوکیش ده کریت بیزارمان بکه ن. بو نمونه، عیسا ده فهرمویت: «ئه گهر سلواتان تهنه له ناسیاوه کانتان کرد، چی زیاترتان کردوه؟ ئایا بته رستانیش ئەمه ناکه ن؟ ... ئه گهر باش بن له گه ل نه وانه ی له گه لتان باشن، ئایا چ چاکه یه کی بو ئیوه تیدایه؟ ته نانه ت گونا هبارانیش هه مان شت ده که ن» (مه تا ۵: ۴۷؛ لوقا ۶: ۳۳). لیره دا عیسا باسی کاری بچوکی وه کو سلوکردن و کاری پر له به زه یی ده کات، به لام کیشه که ئەمه یه: ئایا چه نده ئاماده بن سلو له که سیکی بیگانه بکه ین یاخود کاریکی باشی بو بکه ین، له کاتیکدا نه وه هیچی بو ئیمه نه کردوه؟ ئازاریان نه دوا ین و هیچ رق و کینه یه کیان به رامبه رمان دهرنه بریوه. تهنه سه رقالی کاری خویان و ئیمه یان به لاوه گرنگ نییه. له وانه یه ئیمه نه وه به سوکایه تی تیبگه ین. یان له وانه یه هه ست به هیچ نه که ین. عیسا فهرمان پیده کات که خوشمان بوین. تهنه وه که سانه ت خوش نه ویت که ده تناسن و کاری بشت بو نه نجام ده دن. نه وانه ت خوش بویت که ده تچه وسیننه وه، نه وه که سه ت خوش بویت که به جوړیک هه لسوکه وت ده کات ده لئی ناخو تو بوونت نییه.

هه موو نه مانه، دوو پرسیا ری ساده مان له لا گه لاله ده که ن. یه که م، ئەمه چ جوړه خوشه ویستییه که؟ چونه؟ چه نده له ئیمه له خو ده گریت؟ دوو م، له کوپوه دیت؟ چو ن له دلماندا سه ره له دات، چو ن به پیی تپه ر بوونی کات ده می پتیه وه و دهرده که ویت له کاتیکدا زو ر سروشتیه ئه گهر بلین «لیره دا خوشه ویستی پیویست نییه، وه بگه ر لیره دا خوشه ویستی مه حاله؟» یه که م جار با باسی نه وه بکه ین که ئەمه چ جوړه خوشه ویستییه که.

خوشه ویستی راستی کینی پیرو ز ده پارێزیت

یه که م وه لام بو پرسیا ری نه وه ی که ئەم خوشه ویستییه چی له خو ده گریت، نه وه نده

پروونه که له‌وانه‌یه نه‌توانین بیینین. کاتیک که فەرمانان پیدە کات دوژمانه‌کانمان خوشبویت، له‌راستیدا دژی هه‌له به‌کاره‌ینانیکى کتیبى پیرۆز ده‌وستیته‌وه و ئه‌و هه‌له‌یه راست ده‌کاته‌وه. «بیستوتانه‌گوتراوه: [نزیکه‌که‌ت خوشبویت،] «رقت له‌ دوژمنت بیته‌وه.» به‌لام من پیتان ده‌لیم: دوژمنه‌کانتان خوشبوئ، نوێژ بکه‌ن بۆ ئه‌وانه‌ی ده‌تانچه‌وسیننه‌وه» (مه‌تا ۵: ۴۳-۴۴). له‌ فەرمانیکى پر له‌ خوشه‌ویستییه‌وه، به‌ راستکردنه‌وه‌ی لیكدانه‌وه‌یه‌کی هه‌له و مه‌ترسیداری کتیبى پیرۆز خوشه‌ویستی خویمان بۆ درده‌خات.

نووسراوی پیرۆزی جوله‌که‌کان که عیسا له‌گه‌ڵ که‌سانی سه‌رده‌می خویدا خستیه به‌ر باس، نالیت «ده‌بیت رقت له‌ دوژمنه‌که‌ت بیت». ئه‌وان ده‌لین: «تۆله‌ مه‌ستینه‌وه و قین له‌ دڵ مه‌به به‌رامبه‌ر کوپى گه‌له‌که‌ت، به‌لکو نزیکه‌که‌ت وه‌ک خۆت خوشبویت. من یه‌زدانم» (لیقییه‌کان ۱۹: ۱۸). هه‌ندیک که‌س ئه‌مه‌یان وه‌کو «گه‌لى خۆت» و «دراوسیکه‌ت» لیكداده‌ته‌وه و گه‌یشته‌وونه‌ته‌ ئه‌و قه‌ناعه‌ته‌ی که ئه‌م فەرمانى خوشویستنه‌ ته‌نها نزیکه‌کانمان ده‌گریته‌وه، واته‌ ئه‌وانه‌ی که وه‌کو خۆمان وان. یه‌که‌م فەرمانى خوشه‌ویستى عیسا، له‌ پێگه‌ی نمونه‌ی پیدانى فەرمانه‌که‌وه، خوشه‌ویستییه‌که‌مان بۆ پروون ده‌کاته‌وه: نیشانمان ده‌دات که خوشه‌ویستی لیكدانه‌وه‌ی هه‌له‌ی وشه‌ی خودا رەت ده‌کاته‌وه و راستیمان ده‌خاته به‌رده‌ست.

راستی ره‌گ و ریشه‌ی خوشه‌ویستییه

من یه‌که‌م جار نمونه‌ی خوشه‌ویستیمان عیسا باس کرد، نه‌ک ته‌نها له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که یه‌که‌م کارى پر له‌ خوشه‌ویستی وته‌کانى عیسا، به‌لکو له‌به‌ر ئه‌وه‌ش که له‌ سه‌رده‌می ئیمه‌دا خوشه‌ویستی زۆربه‌ی کات له‌گه‌ڵ به‌رگریکردن له‌ راستى به‌راورد ده‌کریت. به‌لام ئه‌مه ئه‌و شته‌ نییه که عیسا نیشانى دا. نه‌ لی‌ره و نه‌ له‌ هیج شوێنیکى دیکه. ئه‌گه‌ر که‌سیک به‌ عیساى بگوتبا: «خوشه‌ویستی یه‌که‌مان ده‌خات و فیرکردنى ئایینى جودامان ده‌کاته‌وه»، ئه‌وا عیسا تماشای ناوچه‌وانى ده‌کرد و ده‌یفه‌رموو: «فیرکردنى راست ره‌گ و ریشه‌ی خوشه‌ویستییه. بۆیه هه‌رکه‌سیک دژی بوه‌ستیته‌وه، له‌راستیدا ریشه‌ی یه‌که‌بوون له‌ناو ده‌بات».

عیسا هه‌رگیز له‌به‌ر خوشه‌ویستی دژی راستى نه‌وه‌ستایه‌وه. فەرمووی که ئه‌و خۆی راستى به‌رجه‌سته‌بووه: «من پێگا و راستى و ژيانم» (یوحنا ۱۴: ۶). کاتیک ئاماژه‌ی به‌ خۆی ده‌کرد، عیسا فەرمووی: «ئه‌وه‌ی له‌ خۆیه‌وه‌ بدویت، داواى شکۆى خۆی ده‌کات، به‌لام ئه‌وه‌ی داواى شکۆى ئه‌وه‌ بکات که نارده‌ویه‌تى، ئه‌مه‌ راستگۆیه و فروفیلی تیدا نییه» (یوحنا ۷: ۱۸). له‌ کۆتایى ژيانى عیسا، ئه‌وه‌ی که بووه هۆى هاندانى پرسیاره پر له

گونامه که ی پیلاتۆس «پاستیی چییه؟» (یۆحه نا ۱۸: ۳۸)، بریتی بوو له راگه یاندنه پروونه که ی عیسا دهرباره ی هوکاری هاتنی بو ئه م جیهانه: «بو ئه مه له دایک بووم و بو ئه مه ش هاتوومه ته جیهان، تاکو شایه تی بو پاستی بدهم. هه رکه سیک له پاستیه وه بیت گوێ له ده نگم ده گریت» (یۆحه نا ۱۸: ۳۷). ته نانه ت ئه وانه ی که دژی بوون بینیان که عیسا چون بوچوونیان پشتگوێ ده خات و چهنده گرنگی و بایه خ به راستیی ده دات. «مامۆستا، ده زانین تو راستگویت، گوێ به که س نادهیت» (مه رقۆس ۱۲: ۱۴). وه کاتیک عیسا جیهان به جیده هیلیت و ده گه ریته وه بو لای باوک بو ئاسمان، ئه و پۆحه ی که له جیگه ی خوێ ده نیی ریت، به «پۆحی راستی» ناوزه د ده کریت. «جا کاتیک یارمه تیده ره که دیت، ئه وه ی له لایه ن باوکه وه بو تانی ده نیرم، که پۆحی راستیه که له باوکه وه هه لده قو لیت، ئه و شایه تیم بو ده دات» (یۆحه نا ۱۵: ۲۶).

هه ر بۆیه، عیسا به پێچه وانه ی که سانی دیکه وه که سازشیک زۆر له پیناو به ده سه ته پینانی شوینکه وتوودا ده که ن، ئه و ریک پێچه وانه که ی کرد. بیا وه پی و گومان له گو یگره کانیدا دووپاتی کرده وه که پێوستیان به گو رانکاریه کی قوول هیه، نه ک له پاستیه که دا. «هه رکه سیک له پاستیه وه بیت گوێ له ده نگم ده گریت» (یۆحه نا ۱۸: ۳۷). «ئه وه ی له خودا وه یه، گوێ له په یامی خودا ده گریت. بۆیه ئیوه گو ی ناگرن، چونکه له خودا وه نین» (یۆحه نا ۸: ۴۷). «کاتیک من راستی ده لیم ئیوه با وه پم پی نا که ن» (یۆحه نا ۸: ۴۵). به واتایه کی دیکه، کاتیک که راستی ئه و کاره ناکات که تو ده ته ویت - واته کاتیک ئیشی خو ی ناکات - تو واز له راستی نا هینیت و پشتگو ی نا خه ی ت. عیسا که سیکی پراگماتیست نییه کاتیک که دیته سه ر خو شو یستنی خه لک به راستی. تو راستی را بگه یه نه، وه ئه گه ر ئیشی خو ی نه کرد، ئه وایر له گو رینی راستی نا که ی ته وه. تو نو یژ ده که ی ت که گو یگره کانت له ریگه ی راستیه وه به خه بهر بین و بگو ردرین. «پاستی ده ناسن، راستیش ئازاد تان ده کات» (یۆحه نا ۸: ۳۲). «به راستی خو ت پیرو زیان بکه، وشه ی تو راستیه» (یۆحه نا ۱۷: ۱۷).

کاتیک عیسا نو یژ ده کات که خه لکی «به راستی پیرو ز بن»، له راستیدا ره گ و ریشه ی خو شه ویستی ده رده خات. به و جو ره ی که عیسا با سی پیرو زبوون ده کات، پێوستی به وه یه که که سیکی پر له خو شه ویستی بیت. نو یژمان بو ده کات بو ئه وه ی خو شه ویستی و به زه یی و ئاشتی و لیخو شبو ومان هه بی ت. نو یژه که ی عیسا که فه رمووی: «پیرو زیان بکه»، هه موو ئه وانه ی تیدا یه. وه هه موو ئه م شتانه به هو ی راستیه وه پرو ویدا، که جیا واز نییه له راستی. هه و لدان بو دوور خستنه وه ی خو شه ویستی له به رامبه ر راستیدا، وه کو دوور خستنه وه میوه له به رامبه ر ره گ و ریشه دا وایه. یان وه کو دوور خستنه وه ی مو م له به رامبه ر نا گره. هه ره وه ها وه کو دوور خستنه وه ی بناغه له ژووری نووستنی نهۆمی دووه می مایک وایه.

ئەگەر بناغە كە پرۆخیت، تەواوی ماله كە دەرپوخیت و لەگەیدا ژووری نووستنەكەش وێران دەبێت. خۆشەویستی لەپێگەي راستییەوه دەژی و لە پێگەي راستییەوه گر دەگریت و لەسەر راستی دەوستیت. هەر لەبەر ئەمەیه كە یەكەم كاری پر لە خۆشەویستی عیسا لە كاتی فرماندان بە دەرپرینی خۆشەویستی بریتییه لە راستکردنەوهی هەڵەتێگەشتن لە كۆتیی پیرۆز.

بەكارهێنانی راستییەكي دوور لە خۆشەویستی

بێگومان دەگریت و پێی تێدەچێت كە راستییەكي بەتال لە خۆشەویستی دەرپرین. بۆ نموونه، كاتێك كە یەكێك لە لادێكانی سامیره عیسايان قبول نەكرد چونكە «بەرەو ئۆرشەلیم دەچوو» (لوقا ۹: ۵۳)، یاقوب و یوحنا دەیانزانی كە ئەمە وەلامێكي راستی سووكایەتی ئامێزە. ئەمە سووكایەتیکردن بوو بە راستی دەربارەي عیسا مەسیح. بۆیە قوتابییهكان وەكو بەرگریكردن لە راستی، پێیان گوت: «گەرەم، دەرەوی داوا بكهین لە ئاسمانەوه ئاگر بێتە خوارەوه و لەناویان ببات؟» (لوقا ۹: ۵۴). «بەلام عیسا ئاوری دا یەوه و سەرزنەشتی كردن» (لوقا ۹: ۵۵).

بەلام چارەسەری ئەو وەلامە دوور لە خۆشەویستییه مانەوه نەبوو لە لادێكەدا و دواتر گۆڕینی راستییەكە نەبوو بۆ ئەوهی كاردانەوهیەكي باشت بەدەست بهێنن. بە سامیرهییەكانی نەفەرموو: «فێركردن دابەشمان دەكات، خۆشەویستی یەكمان دەخات، كەواتە با جیاوازی بیروبووچوومان وەلاوه بنێن و پەيوەندیكەي گەرموگومان هەبێت». نەخیر، چارەسەرەكە بریتی بوو لە بەجێهێشتنی ئەو گوندە و «ئینجا چوونە گوندێكي دیکە» (لوقا ۹: ۵۶). هێشتا زۆر كەس هەن كە دەبێت بە راستییەكەمان خۆشەویستیمان بۆیان دەربخەین. لە هەر شوێنێك بۆمان بكریت، بە خۆشەویستییهوه راستی رادەگەیهێنین، وە لەگەڵ ئەو كەسانەدا توندوتیژ نابین كە پەیمان دەكەنەوه. بەلام راستی نابێت بگۆردرێت. راستی پێشەي ژيانێكي پر لە خۆشەویستییه، مۆمی ئاگری خۆشەویستییه، وە بناغەي هێز و توانای خۆشەویستییه. كاتێك عیسا فرمانی كرد كە دوژمنەكانمان خۆش بویت لە پێگەي بەراوردكردنی ئەو لێكدانەوهیەكە دەلێت: «نزیكەكەت خۆشبویت و رقت لە دوژمنەكانت بێت»، لەراستیدا بە خۆشەویستییهوه نیشاغان دەدات كە راستکردنەوهی لێكدانەوهی هەڵەي كۆتیی پیرۆز یەكێك لە پێگە سەرەكي و گرنگەكانی خۆشویستنی دوژمنەكانمان.

ئالنگاری تەواو و مۆتەلەقی كەسی خۆشویستراو

دووهم دەرەنجامی پرونی وشەكانی عیسا بۆ واتای خۆشەویستی ئەوهیەكە ئەگەر كەسێك بە دوژمن ناوژەد بكەیت، ئەوا كاریكی دامالراو لە خۆشەویستی نییه و لە رقبەوه

سەرچاوە ناگرت. ئێمە لە سەردەمیکی زوڕ ھەستیارى سۆزداریدا دەژین. خەڵكى بە ئاسانى دليان دەرەنجیت و ڕەخنەگرتن بە ئازاردان و دلڤەجاندن لیک دەدەنەو. لەراستیدا، ئێمە لە سەردەمیكددا دەژین كە سووكایەتى سۆزدارى یان برینداربوون زۆرەى كات دەبێتە مەرجى بریارداران لەسەر دەرپرینی خۆشەویستی. ئەگەر كەسیك بلیت كە بە قسەكانى تۆ دلى ڕەنجاو، ئەوا زۆر كەس واى لیکدەداتەو كە تۆ بە خۆشەویستییەو ھەلسوكەوتت نەكردوو. بە واتایەكى دیکە، خۆشەویست بەپێى تاییەتمەندى ھەلسوكەوت و نیەت پیناسە ناكریت، بەلكو بەپێى كاردانەوى نابابەتیانەى كەسانى دیکە. لەم ھالەتدا، ئەو كەسەى كە ھەستى بریندار بوو، خاوەنى دەسەلاتى تەواو و مۆتلەقە. ئەگەر بێتو بلیت ئازارت داو، ئەوا بە ھیچ شیوەیەك پرى تى ناچیت كە بە خۆشەویستییەو ھەلسوكەوتت كرديیت و تۆ تاوانباریت. عیسا ڕیگە نادات ئەم جوړە ھەلسوكەوتە بەبى ئالنگار كۆتایى بى بێت.

خۆشەويىستى بەپېتى كاردانەو ۋە ۋەلامى كەسى خۆشويىستراۋ پېئاسە ناكىت. دەكرىت كەسىك بەتەۋاۋى خۆشەويىستى بۆ دەرېرېرېت، دلى برەنجېزىت، توۋرە ۋە بى ھەست بكرىت، بەبى ئەۋەي كە بە ھىچ شىۋەيەك لە جوانى ۋە بەھاي ئەۋ كارە خۆشەويىستىيە كەم بكرىتەۋە كە بوۋەتە ھۆي ئازاردانى. ئىمە ئەم بابەتە زۆر بە پرونى لە مردنى عىساۋە دەزائىن، كە گەۋرەترىن كارى پر لە خۆشەويىستىيە، چونكە كاردانەۋەكان مەۋداي ھەست ۋە سۆز (يۈحەنا ۱۹: ۲۷) ھەتا توۋرەيى ۋە ھەلچوۋن لەخۆ دەگرىت (مەتا ۲۷: ۴۱- ۴۲). ئەۋ خەلكەي كە وېران ۋە برىندار ۋە توۋرە ۋە بەدېين بوۋن بەرامبەر مردنى عىسا، ئەۋ راستىيەي نەگۆرى كە كارى قوربانى ئاساي عىسا كارىكى پر لە خۆشەويىستى بوۋ.

ئەم پاستىيە لە پښتو ژبە شىۋىزى ژبەنى عىساۋە نىشان دراۋە. بە جۆرېك خۇشەۋىستى دەردەبىرى كە زۆربەى كات وەكو خۇشەۋىستى ھەستى پىئ دەدەكرا. ھەرگىز ھىچ كەسكەم نەئاسىۋە يان لە مېژوودا ھەتتا ئىستاكەس نەبۈۋە كە بە ئەندازەى عىساۋە خۇشەۋىستى پىك و راست لەگەل بەرامبەرەكەيدا بىجۈلپتەۋە. قەرزى ژبەنىم لەگەل ئىنجىلى عىساۋە مەسىھم كە لە ماۋەى پەنجا سالى پابردوودا ئاگادارى ئەۋە بووم كە لەم سەردەمەدا ھەست و سۆزم چەندە ھەستىار و ئاسكە. ئەگەر عىساۋە بەو جۆرە قەسمان لەگەل بىكات كە لە سەردەمەى خۇيدا قەسەى دەرەك، ئەۋا بەردەۋام دلمان دەرەنجىت و ھەستمان بىرىندار دەرەك. ئەمەش لە شىۋىزى قەسەردنى عىساۋە لەگەل قوتابىيەكان و پىكابەرەكانىدا دەرەكەۋىت. لە سەردەمەى عىساۋە، خەللى دلمان لە قەسەكانى عىساۋە پەنجا و بە سووكايەتپان دەرەك. «ئىنجا قوتابىيەكان ھاتنە پىش و لىيان پىسى: «دەرەك كاتىك فەرىسىيەكان گۇپان لە قەسەكە بوو بىزار بوون؟» (مەتا ۱۵: ۱۲). ۋەلامى عىساۋە بۇ ئەۋ زانباربە كورت و ئامازەدار بوو: «ھەر

پرووه کیک باوکی ئاسمانیم نه چانديت، هه لده که نريت. وازيان لي بهين، نه وانه کويرن و پينماي کويره کان ده که ن. نه گهر کوير پينماي کوير بکات، هه ردووکيان ده که و نه چاله وه» (مه تا ۱۵: ۱۳-۱۴). به واتايه کي دیکه، «نه وانه پرووه کيکن که به رهه مي پوحيان نييه، چونکه خودا نه چاندوون. نه وان کاره که ي من به خوشه ويستي نابینن، چونکه کويرن، نه که له بهر نه ويه که من که سيکی خوشه ويست نيم. نه مانه و کومه ليکی شتي دیکه که عيسا به جوریک به هاوړي و دوژمنه کاني فهرموو که پاشه کشيمان پي ده کات و وا له زوریکمان ده کات که به زه ييمان بو خوشماندا بيته وه.

مه به ستي نه م بابته نه ويه که خوشه ويستي راسته قينه به پي هه ستي که سي نه وه که سه پيناسه ناکريت که خوشه ويستي بو دهر پردراوه. عيسا وشه ي «دوژمن» به کار ديئت. له وانه يه نه م وشه يه به لاي زور که سه وه جيگه ي په سهند نه بيت و بيته هو ي بزار بوونيان به تايهت کاتيک که به وته ي وه کو «نه گهر سلاوتان ته نها له ناسياوه کانتان کرد، چي زياتر تان کردووه؟» (مه تا ۵: ۴۷) مه به سته که ي خو ي ته واو پروون ده کاته وه. بيگومان عيسا له نه گهر نه وه ناترسيت که نه وه که په خنه ي لي بگرن و بلين که له کاتي قسه کردندا به پي پيوست ئاگادار نييه و جياوازي نيوان دوژمني راسته قينه و ناسياوي بزار که ر ناکات. وا دياره عيسا چاوه پي نه وه مان لي ده کات که پروبه پروي ده سته واژه ي وه کو «دژمن» بينه وه کاتي که له گه ل وشه ي ناسک و جواني وه کو «ناسياو» تيکه ل ده کريت.

خوشه ويستي له کاريگه ريبه کاني خو ي ب ن ئاگا نييه و پشتگو ييان ناخات

مه به ستم نه وه نييه که خوشه ويستي ئاگاي له و وشانه يه که به رکاري ديئت يان نه وه کاريگه ريبه ي که نه و وشانه له سهر که ساني دیکه هه يانه. خوشه ويستي گرنگي به بهر که تدار کردني که ساني خوشويستراو ده دات. ئاره زووي نه وه ده کات که نه و که سه له ئازار و خه م رزگار بکات و ئيستا و بو هه تاهه تايه بيه نيته نيو نه زمونيکی قولتري خوشي به هو ي خودا وه. به لام من ليرده تيشک ده خه مه سهر لايه نيکی دیکه ي کيشه که که وا دياره له دنيا ي دهر ووناسي ئيمه دا شتيکی نا ئاسيه و بايه خيکی نه وتو ي پي نادريت. ده مه وي ت سهر نجتان به لاي نه و خاله وه رابکيشم که هه ست نه کردن به خوشه ويستي جياوازه له خوشه ويستراو. عيسا له ريگه ي ژياني خو يه وه بابته ويوني خوشه ويستيمان نيشان ده دات. ژياني عيسا هو کاري هاندهر و کرداري راسته قينه له پشته. وه کاتيک که خوشه ويستي دهر ده بر ي ت، کار دانه وه ي که سي خوشويستراو هيج له راستيه که ناگور ي ت. نه مه هه واليکی خوشه بو نه و که سه ي که خوشه ويستي دهر ده بر ي ت، چونکه نه وه به و واتايه دي ت که خودا خودايه و که سي خوشويستراو خودا نييه. هوکمي نه و که سه ي که

خۆشویستراوه و بریندار کراوه، تهواو و موئلهق نییه: ده کریت راست بیت و ده کریت هه لهش بیت. به لام موئلهق و تهواو نییه. خودا موئلهقه. ئیمه ده بیت له رۆژی دوا ییدا برۆینه بهردهم خودا. وه تهنها ئه وه ده زانییت له نیو دلماندا چی ده گوزهریت. ئه وهی که گرنکه دهربارهی خۆشهویستیمان کاتیك له بهردهم خودا راده وهستین، ئه وه نییه که خه لکی چۆن له بارهیه وه بیران کردو وه ته وه، به لکو ئه وه گرنکه ئاخو راسته قینه بو وه یان نه. ئه وهی که هه ندیک کهس هه زی له شیوازی دهر برینی خۆشهویستی ئیمه نه بیت، کاریگه ریه کی ئه وتۆی نییه. زۆر کهس له کۆتاییدا دانیان به خۆشهویستی عیسادا نه نا - وه بگره هه تا ئیستاش زۆر کهس هه ن دانی پیدا ناین. ئه وهی که گرنکه بیتاوانبو ومان نییه له بهردهم مروف، به لکو ئه وه گرنکه که خودا دلمان دلمان چۆنه و خۆشهویستی راسته قینه (مه رج نییه بیگهر د و تهواو بیت) دهر بیرین. وه تهنها خودا ده توانیت له کۆتاییدا هوکمان بدات (لوقا ۱۶: ۱۵).

داواکاری بیست و نۆیه م

دوژمنه کانت خوشبویت - نویتز بکه ن بۆ ئه وانه ی خراپه تان له گه ل ده که ن

«دوژمنه کانتان خوش بویت، نویتز بکه ن بۆ ئه وانه ی ده تانچه وسینه وه.» (مه تا ۵: ۴۴)

«نویتز بکه ن بۆ ئه وانه ی خراپه تان له گه ل ده که ن.» (لوقا ۶: ۲۸)

«باوکە لیان خوش به، چونکه نازانن چی ده که ن.» (لوقا ۲۳: ۳۴)

پیش ئه وه ی که برۆینه سه ر داواکاری نویتز کردن بۆ ئه وانه ی که ده مانچه وسینه وه و خراپه مان به رامبه ر ده که ن، پتویسته روونکردنه وه یه کی دیکه له داواکارییه که ی عیسا هه لینجین، که ئه ویش ئه وه یه که خوشه ویستی رقی له و خراپه یه یه که ده بیته هوی له ناوبردنی نازیزان و خوشه ویستانمان.

خوشه ویستی رقی له و خراپه یه یه که مروقه کان له ناو ده بات

ناتوانیت که بلین باشی که سی خوشویستراومان ده ویت و که مته رخه م بین به رامبه ر ئه وه ی که ده بیته هوی له ناوچوونی. فه رمانی عیسا که باسی خوشویستنی دوژمنه کانتان ده کات، ده ریده خات که خوشه ویستی ده بیته رقی له خراپه بیت که ده بیته هوی له ناوچوونی که سی خوشویستراو. ئه گه ر جیهانی که هه بوایه که هیچ خراپه یه کی تیدا نه بوایه که بیته هوی نازادانی خه لک و سوکایه تیکردن به عیسا، ئه و ئه وکاته ته نها خوشه ویستی بوونی ده بوو، نه ک رقی. ئه و کاته هیچ شتیک له ئارادا نه ده بوو که رقمان لپی بیت. به لام له م جیهانه ی تیمه دا پتویسته که نه ته نها خوشه ویستی و رقمان ده ربهرین، به لکو ده بیته خوشه ویستییه که مان رقیش له خو بگریت.

... له سه ر رقیل بوونه وه له خراپه

پیده چیت ئه مه باشتین شوین بیت که بیروبوچوونی خوم ده رباره ی ئه و جوړه رقه ده ربهرم که عیسا له زه بووره کانتا خویندیه وه که تیاندا رقی خودا بۆ دوژمنه کانی نیشان دراوه و داوای نه فره تی خودایی له سه ریان ده کریت. ئه م زه بوورانه له خو ده گریت: زه بووره کان ۵: ۱۰؛ ۱۰: ۱۵؛ ۲۸: ۴؛ ۳۱: ۱۷-۱۸؛ ۳۵: ۴-۶؛ ۴۰: ۱۴-۱۵؛ ۵۸: ۶-۱۱؛ ۶۹: ۲۲-۲۸؛ ۱۰۹: ۶-۱۵؛ ۱۳۹: ۱۹-۲۲؛ ۱۴۰: ۹-۱۰. (زه بووره کان ۱۳۹: ۱۹-۲۲) ده لیت: «خودایه، خۆزگه به دکاره کانت ده کوشه ت! ئه ی خوینرپژده کان، لیم دووربکه ونه وه! ئه وانه ی به خراپه باسه ده که ن، سکا لاکاران به بی هۆ لیت هه ستاون! ئه ی یه زدان، ئایا رقم له وانه نه بیت که رقیان

له تۆیه؟ ئایا قیزم لهوانه نه بێتهوه که له دژی تو دوهوست؟ به تهواوی رقم لایانه، بوون به دۆژمنم».

ئیمه دهزانی که عیسا ئاگاداری ئهم جوړه زه‌بوورانه بووه که نه ته‌نها په‌خنه‌ی لی نه‌گرتوون، به‌لکو وه‌کو ده‌قی پر له ده‌سه‌لاتی کتییی پیرۆز ئهم ده‌قانه‌ی به‌کاره‌یناوه. لانی که‌م پیده‌چیت یه‌کیک له توندترین ئهو ده‌قانه (زه‌بووره‌کان ٦٩: ٦٩)، جیگه‌ی په‌سه‌ندی عیسا بوو‌بیت که عیسا له سروشتی مرو‌فانه‌یدا پرنمایي و هاندان و په‌ند و وانیه‌ی لی وهر‌گرتووه. (یوحنا ١٥: ٢٥) که بریتییه له (زه‌بووره‌کان ٦٩: ٤) ده‌لپت: «به‌بی هو‌رقیان لیم بووه‌وه». (یوحنا ٢: ١٧) که بریتییه له (زه‌بووره‌کان ٦٩: ٩) ده‌لپت: «دلگه‌رمی بو‌ ماله‌که‌ت ده‌مسووتینیت». (مه‌تا ٢٧: ٣٤) که ده‌کاته (زه‌بووره‌کان ٦٩: ٢١) ده‌لپت: «شه‌رابی تیکه‌ل به‌ تالوویان دایه عیسا تا‌کو بی‌خواته‌وه». (زه‌بووری ٦٩: ٢٤) نو‌پژ ده‌کات و ده‌لپت: «هه‌لچوونی خو‌تیان پیدا هه‌ل‌برێژه، با ئاگری توو‌ره‌ییت بیانگاتی».

سه‌رنج بده که له هه‌ندی‌ک له‌م زه‌بووران‌ه‌دا بو‌ ماوه‌یه‌کی زو‌ر هه‌ول دراوه که خو‌شه‌ویستی بو‌ دۆژمن ده‌رب‌دری‌ت. «به‌رامبه‌ر به‌ چاکه خراپه‌م ده‌دنه‌وه، گیانم به‌ بیکه‌سی جیده‌هیلن. به‌لام کاتیک ئه‌وان نه‌خو‌ش ده‌که‌وتن، جلوه‌رگی گو‌شم ده‌پو‌شی...» (زه‌بووره‌کان ٣٥: ١٢-١٣). «له جیات‌ی خو‌شه‌ویستییه‌که‌م دژایه‌تیم ده‌که‌ن، به‌لام من نو‌ژم کردووه. له پاداشتی چاکه خراپه‌م له‌گه‌ل ده‌که‌ن، رقیش له پاداشتی خو‌شه‌ویستیم» (١٠٩: ٤-٥). هه‌ر چهنده ده‌رنه‌ب‌دراوه و نیشان نه‌دراوه، به‌لام پیده‌چیت ئهم بابته‌ه بو‌ زو‌ربه‌ی زه‌بووره‌کان راست بی‌ت. به‌ روونی خراپه‌ دژی خو‌شه‌ویستی وه‌ستاوه‌ته‌وه.

سه‌رنجی ئه‌وه‌ش بده که هه‌ندی‌ک کات رق بو‌ ئاماژه‌کردن به‌ ئاکاری نادروست به‌کارهاتووه، نه‌ک رق و کینه‌ی که‌سی. ئه‌مه وه‌کو ئهو وته‌یه نییه که ده‌لپت «رقت له‌ گونا‌هه‌که‌ بی‌ت و که‌سه‌که‌ت خو‌ش بو‌یت» (بێگومان ئه‌مه وته‌یه‌کی جوانه، به‌لام ئه‌مه به‌س نییه). جو‌زیک رق هه‌یه به‌رامبه‌ر گونا‌ه‌بار (که به‌ ئاکاری گه‌نده‌ل و دۆژمنی خودا چاو لی ده‌کریت) که له‌وانه‌یه له‌گه‌ل به‌زیی و ته‌نانه‌ت ئاره‌زووی رزگار‌بوونیدا بگونجیت. رقه‌که بریتییه له‌ ئاکاری نادروست و مه‌به‌ستی له‌ناو‌بردن و ویران‌کردن نییه. ئه‌گه‌ر به‌ غوونه‌ی خواردن روونی بکه‌ینه‌وه، له‌وانه‌یه با‌شر له‌م بابته‌ه تیبگه‌ین. له‌وانه‌یه رقت له‌ سپیناخ بی‌ت (به‌هو‌ی تامه‌که‌یه‌وه)، له‌ کاتیک‌دا دان به‌ به‌ها خو‌راکییه‌که‌یدا ده‌نیی و ده‌لیی که سوودی هه‌یه. که‌واته، ده‌کریت رقت له‌ که‌سی‌ک بی‌ت چونکه که‌سی‌کی دل پر له‌ قینه (با بلێن بکو‌ژه و مندال ئازار ده‌دات) له‌ کاتیک‌دا ئاما‌ده‌ییت ئه‌وه‌ت تیدا‌یه له‌پیناو رزگار‌بوونیدا ژیا‌نی خو‌ت دا‌بنی. ئهو رقه‌ی که عیسا لی قه‌ده‌غه کردو‌وین، ئهو جو‌ره رقه‌یه که ده‌یه‌ویت مرو‌فه‌کان ویران بکات.

به لّام له وانه يه حاله تی وا بّته پيش که خراپه کاربیه که نه و نه ده توند و زور بیت و به راده یه ک رقی له خودا بیت که بو رزگار بوون درهنگ بیت؛ به و هویه وه هیچ نه مایته وه جگه له خراپه و حوکمدانیکی بی دره مان و چاره سر. بو غوونه عیسا باسی گونا هی نه به خشاو ده کات (مه تا ۱۲: ۳۲). به فره سییه کان ده فره مویت که به روونی هیلی سووریان به زاندوو و گه رانه و هیان بو نییه: «وازیان لی بهینن، نه وانه کویرن و پینمایی کویره کان ده کهن. نه گهر کویر پینمایی کویر بکات، هه ردووکیان ده که ونه چاله وه» (مه تا ۱۵: ۱۴). «وازیان لی بهینن» ده سته واژه یه کی شوومه و واتای نه وه ده که یه نیت که چاره نووسیکی خراپ چاوه پریان ده کات. (کریگ کینه) نه م ده قه به (مه تا ۷: ۶) به راورد ده کات: «مرواریستان فریمه دهنه به رده می به راز». ^۱ وا دیاره که عیسا به رده وامی ده دات له سر نه وه ی که زه بووره کان پیداگری له سر ده کات، که نه ویش نه وه یه که پوژیک دیت رقیکی زوری به رده وامی نه وتو به رامبه ر خودا ده رده پردریت که ده بیت رپگه به ویرانبوونی نه و که سه بدریت و به نه فره ت بکریت. عیسا به جوانی باسی نه وه ی کردوو که له کوتایی زه مانده ده مه رووده دات. «به وانه ی له لای چه پیه وهن ده فره مویت: “لیم دوور بکه ونه وه! نه ی نه وانه ی که نه فره تان لیکراوه به ره و ناگری هه تاهه تایی، نه وه ی بو ئییلیس و فره شته کانی ئاماده کراوه» (مه تا ۲۵: ۴۱).

به پشت به ستن به هه موو نه مانه و نه و راستیه ی که عیسا پشتراستی ده کاته وه که زه بووره کان وشه ی خودایه (مه تا ۲۲: ۴۳؛ یوحنا ۱۰: ۳۵)، ده گه مه نه و نه نجامه ی که عیسا سه رنجی نه وه ی داوه که زه بوورنووس له ژیر پینمایی روچی پیروژدا ده دوت و پیشینی مه سیح و دادوهر ده کات که مافی نه وه ی هیه دوژمنانی خودا مه حکوم بکات. نه مه تو له کردنه وه یه کی که سی نییه، به لکو پیشینییه بو نه و شته ی که له کوتایی زه مانده ده رووده دات کاتیک خودا هه موو دوژمنه تو به نه کردوو کان فری ده داته دوژه خه وه (لوقا ۱۲: ۵؛ مه تا ۲۲: ۱۳؛ ۲۵: ۳۰). زور باش ده بیت نه گهر نه و هه لسه نگاندنه ی کوتایی بو خودا به جیه هیلین و ناگاداری گنده لی و بیتوانایی خو مان بین. له کاتیکدا گونا هی و هیه که لیخو شبوونی بو نییه، به لّام پیمان گوتراوه که دوژمنه کا مان خو ش بویت و نوپژ بو نه وانه بکه ین که ده مانچه وسپنه وه، وه به چاکه وه لّامی خراپه بده ینه وه (وه کو چو ن داود له زه بووره کان ۳۵: ۱۲-۱۳؛ ۱۰۹: ۴-۵ کردی). نه مه ئیشی ئیمه یه به باوهر. با له به رده م خودا به لرزین و باوهر و متمانه ی پی بکه ین، نه وه ک شکست بهینن و خو مان له وبه ری نه فره ته که دا بینینه وه.

بو تیگه یشتن له و راستیه ی که له م جیهانه ده پو یسته خو شه ویستییه که مان رقیش له خو

بگریټ، سهرنجی عیسا بده که له (یوحنا ۵: ۲۹) دا دهفهرمویت له کوټایی زهمانه دا کاتیک مردووان زیندوو دهکړنه وه و ههموو خه لکی ههلده ستنه وه، «». ئهمه واتای ئه وه یه که خراپه له جیهاندا یه که ده بیته هو ی ویران کردن و له وناوچوونی خو شه ویستان و نازیزانمان. خو شه ویستی چ هه سټیکی به رامبه ر ئه و خراپه یه ده بیټ؟ مه به سټی من ئه وه یه که خو شه ویستی رقی له خراپه یه. ئیمه ر قمان له هوکمی خودا نییه، چونکه دادپهروه رانه و ژیرانه یه. به لام ر قیمان له و خراپه یه که و ده کات که سټیک دژی خودا بوه سټیته وه و هوکمی خودا تاقی بکاته وه.

هیچ خراپه یه ک له ئارادا نییه که تنه ا زیان به تو بگه یه یت

له وانه یه که سټیک بلټ من ده بیټ رقم له خراپه یه ک بیټ که زیانی بو به رامبه ره که م هه یه، نه ک ئه وه ی که زیانی بو خو م هه یه. واته، به لاته وه ئاسایی ده بیټ ئه گهر کاریکی خراپ بکه م که تنه ا زیانی بو خو م هه یه. به لام عیسا دهفهرمویت که هه ل سوکه وت و ئاکاریکی له و شیوه یه بوونی نییه. بوچی نییه؟ چونکه هه ر کاریک که من ده یکه م کاریگه ری ده بیټ له سه ر دلخو شبووم به عیسا و توانام بو نیشان دانی عیسا وه کو که سټیکی به هادار و به نرخ. له راستیدا ئیمه بو ئه وه دروست کراوین (مه تا ۵: ۱۶؛ ۱۰: ۳۲). ئیمه بو ئه وه دروست کراوین که به ها و نرخ عیسا بو که سانی دیکه ده ریخه ین، بو ئه وه ی به رده وام به و هو یه وه به ئاگا بی نه وه و چیژی لئ وه ر بگرن و بو هه تاهه تایه کار دانه وه یان به رامبه ری هه بیټ. ئهمه با شترین شته که ده توانین بو یان ئه نجام ده ین. به م جو ره خو شه ویستی خو مان یان بو دهرده خه ین. به لام ئه گهر کاریک به خو مان بکه ین که ببیته هو ی زیانگه یان دن به و دلخو شیه ی که به هو ی عیسا وه همانه و زیان به شیوازی نیشان دانی عیسا بو که سانی دیکه بگه یه یت (وه ئه وه جه وه هه ری خراپه یه - و ده کات چیت به عیسا دلخو ش نه بین و نه توانین نرخ و به های نیشان ده ین)، ئینجا و ده کات نه توانین ئه و شته یان نیشان ده ین که خودا دروستی کردوین بو ئه وه ی نیشانی ده ین که ئه ویش بریتییه له به ها و نرخ عیسا مه سیح. ئه وه ریک پیچه وانه ی خو شه ویستییه. بو یه، خو شه ویستی ده بیټ رقی له خراپه بیټ، جا ئیدی ئه و خراپه یه له لایه ن ئه و که سه وه بیټ که خو شه ویستی بو دهر پردراوه و مه ترسی بو سه ر خو ی هه یه، یا خود ئه و خراپه یه ی که من به سه ر خو م و ئه و دا ده یهنم.

من باسی په یوه ندی ئیوان خو شه ویستی و رقم کرد بو ئه وه ی له خه ونی ناسکی قسه پر له خو شه ویستییه کان به خه به ر بی نه وه. به تایه تی له م سه رده مه دا که سانیک هه ن که جیهان بینییه که یان به راده یه ک پژه ییه و که سایه تی یان به راده یه ک له رووی ئاکارییه وه شل و شیوا و ناجیگیره که ته نانته ریزه بن دیه کیان بو خراپه نییه، نه وه ک بنه مایه ی دل ره جاندنی بوچوونه جیا وازه کانی خه لکی. عیسا دهفهرمویت: قبول کردن هه موو بوچوونه کان

پېچەوانەى خۆشەويستىيە. چاوپۇشى دەكات لەوہى كە دەبىتتە ھۆى وېرانى و خراپەكارى. ناتوانىن راستگۇيانە وشەكانى عيسا بخوئىننەوہ و بگەينە ئەو ئەنجامەى كە بوونى خراپەى پشتگۇى خستووہ كە دەبىتتە ھۆى وېرانبوون، ھەروہا باشەى پشتگۇى خستووہ كە دەبىتتە ھۆى خۆشىى ھەتامەتابى، بۇيە، كەمكردنەوہ يان پشتگۇىخستى بوونى خراپە، لە جىگەى ئەوہى كە رقت لىى بىت، دەبىتتە ھۆى بەشدارىكردن لہ وېرانبوونى مروڤەكاندا. ئەمە ئەو جوړە خۆشەويستىيە نىيە كە عيسا داواى دەكات.

«نويژ بكن بۆ ئەوانەى كە دەتانچەوسىننەوہ»

عيسا چەند ھوونەى ئەو جوړە ھەلسوكەوت و ئاكارەى ھىناوہتەوہ كە خۆشويستىى دوژمنەكانمان لەخو دەگرىت. يەكەم داواكارى خۆشويستىى دوژمنەكانمان لە وتارى سەر چيادايە كە عيسا دەفەرمويت: «دوژمنەكانتان خوش بويت، نويژ بكن بۆ ئەوانەى دەتانچەوسىننەوہ» (مەتا ۵: ۴۴). وە «نويژ بكن بۆ ئەوانەى خراپەتان لەگەل دەكەن» (لوقا ۶: ۲۸). ئەوہ زۆر گرنگە چونكە پيمان دەليت كە عيسا چۆن لە خۆشەويستى پروانيوہ. يەكەم، پيمان دەليت كە خۆشەويستى بەراستى چاكەى دوژمنەكەى دەويت. ئەمە لە رڭگەى داواكارىيەكى دىكەوہ پشراست كراوہتەوہ: «ئەوانەى نەفرەتتان لږدەكەن داواى بەرەكەتيان بۆ بكن» (لوقا ۶: ۲۸). داواكردنى بەرەكەت واتە ئارەزووى باشە و چاكەى كەسيك بكەيت. بۆ ھوونە، عيسا بەرەكەتە گەورەكەى (سەرژمىرى ۶: ۲۴-۲۶) دەزانى: «با يەزدان بەرەكەتدارت بكات و بتاريزيت. با پرووى يەزدان بەسەرتدا بدرەوشيتەوہ و لەگەلت ميھرەبان بىت. با يەزدان ئاورت لى بداتەوہ و ئاشتيت پى بەخشيت». عيسا دەفەرمويت ئەمە كارە بۆ دوژمنەكەت بكە. دوژمنەكەت پيوستى بە پرووناكى خودايە تاكو بەسەريدا بدرەوشيتەوہ و دلى بتوييتەوہ.

كەواتە لەم فەرمانەوہ ديارە كە خۆشەويستى تەنھا ھەلسوكەوتىكى ئاسايى نىيە. بۆ ئەوہى دلىا بىت، برىتييە لە ئەنجامدانى كارى باش و دروست لەگەل دوژمندا، بەلام تەنھا ئەوہ نىيە. بەلكو ھەز و ئارەزووى دليش لەخو دەگرىت. من ئەمە لەسەر ئەو ئەگەرە دادەنيتم كە كاتىك نويژ بۆ دوژمنەكانمان دەكەين، ئيمە لە دلمانەوہ داواى بەرەكەتى خودا دەكەين. عيسا نويژى دووپرووانەى بەلاوہ پەسەند نىيە. عيسا داوامان لى ناكات بۆ خۆدەرخستى نويژ بكەين. عيسا داواى نويژى راستەقىنەمان لى دەكات، كە ئەويش ئارەزووى خودايى بۆ چاكەى دوژمنەكانمان. خۆشەويستى دەيويت كە دوژمنەكەى باشتري شت تاقي بكاتەوہ بۆ خودا بۆى لەبەرچاو گرتووہ. ئەنجامدانى كارە باشە بەس نىيە. دلمان دەبىت ئوميدي باشتري شت بۆ دوژمنەكەى بخوازيت و ئەوہى پىى بكرىت بۆ چاكەى دوژمنەكەى ئەنجامى بدات.

چۆن نوپۇز بۇ دوژمنه كامان بكهين

داواكارى نوپۇز كىردن بۇ دوژمنه كامان پيمان دهليت كه دهليت باشتىن شتمان بۇ دوژمنه كامان بويت. عيسا له دواى چوارده نايهت له وتارى سهر چيادا، دهفه رموييت كه بهم جوړه نوپۇز بكهين:

«ئەى باوكمان له ئاسمان، با ناوت پيروژ ييت، با پاشايه تيبه كهت بى با خواست له سهر زهوى په يرهو بكرت وهك له ئاسمان. نانى رۇژانه مان ئەمپروش بدهرى. له گوناوه كامان خوشبه، وهك چۆن ئيمه له وانه خوشده بين كه خراپه مان بهرامبه ده كهن. مه مانخه ره تاقى كىر د نه وه، بهلكو له شهيتان رزگارمان بكه، چونكه هه تاهه تايه پاشايه تى و هيز و شكۆ هى تويه. ئامين.» (مه تا ۶: ۹-۱۳)

ناگونجيت و ناكريت وا بير بكهينه وه كه نوپۇزى پر له خوشه ويستى بۇ دوژمنه كامان دهليت داواى شتيك بكات كه له و شتانهى كه بۇ خومانى داوا ده كهين كه متره. بويه واى بۇ ده چم كه ئەم نوپۇزه يه كه دهليت بۇ دوژمنه كامانى بكهين.

● ئەمه واتاي ئەوه يه كه دهليت داوا له خودا بكهين يه كه م جار دوژمنه كامان ناوى خودا پيروژ بكهين، بۇ ئەوهى خودا له سه رووى هه موو شتيكى ديكه وه دابنين و ريزى بگرن و خوشيان بويت به جوړيك كه له گه ل به ها و مه زنى يه زداندا بگونجيت.

● دهليت نوپۇز بكهين كه دوژمنه كامان بينه ژير ده سه لاتى شانشيني خودا و خودا ده سه لاتى پاشايه نهى خوى به كار بهييت بۇ ئەوهى دژمنه كامان بكاته مولكى خوى.

● دهليت نوپۇز بكهين كه دوژمنه كامان هزيان له ئەنجامدانى خواست و ويستى خودا ييت بهو جوړه ي كه فريشه كان له بهه شتدا بهوپه رى هيز و تواناي خويان دهيكه كه نيه تيكى پاك و خوشيهكى زوريان تيدايه.

● نوپۇز ده كهين كه خودا هه موو پيداويستيه كانى دوژمنه كامان پر بكاته وه كه خوراك، جلوبه رگ، په ناگا، په روه رده، ته ندروستى و گواستنه وه و هتد له خو ده گريت تاكو بتوانن داواكارى خودا له ژياناندا جييه جى بكهين. دهليت ئەم شته مان بۇ ئەوان بويت، ريك بهو جوړه ي كه بۇ خوما مان دهوييت.

● دهليت نوپۇز بكهين كه گوناوهى دوژمنه كامان به خشرين و ئەوانيش له كه سانى ديكه خوش بن و دليكى فراوان و به خشنده يان هه ييت.

● وه له کۆتاییدا ده‌بیټ نوێژ بکه‌ین که خودا له تاقیکردنه‌وه و هی‌زی وێرانکاری شه‌یتان بیانپاری‌زێت.

ئهمه‌ ئهو شته‌یه که خۆشه‌ویستی نوێژی ده‌رباره‌ ده‌کات.

به‌پراستی جی‌گه‌ی داخه‌ که پێمان وای‌ت خۆشه‌ویستی دام‌ل‌راو و به‌ده‌ره له خودا. ته‌نانه‌ت هه‌ندی‌ک له باوه‌رداران به‌ هه‌له‌دا چوون و پێیان وایه که ده‌توانیت که‌سی‌ک خۆش‌بویت به‌بی ئه‌وه‌ی که ئاره‌زووی ئه‌وه بخوا‌زیت و نوێژ بۆ ئه‌وه‌ی بکه‌یت که خودا له د‌لی دو‌ژمنه‌کانیاندا مه‌زن و شک‌ودار ب‌یت. ئه‌وه‌ی که له‌م باره‌یه‌وه زۆر جی‌گه‌ی داخه ئه‌وه‌یه که ئه‌م بیروبو‌چوونه نه‌ ته‌نها شو‌ین و پێگه‌ی خودا له‌تیو د‌لی باوه‌رداراندا که‌م ده‌کاته‌وه، به‌ل‌کو ده‌کر‌یت واتای ئه‌وه‌ش بکه‌یه‌ن‌یت که ده‌کر‌یت خۆشه‌ویستی راسته‌قینه بوونی هه‌بی‌ت له شو‌ین‌یکدا که تۆ به‌لاته‌وه گرنگ نییه که‌سی‌ک بۆ هه‌تاهه‌تایه له‌ناو ده‌چ‌یت، هه‌تا ئه‌و کاته‌ی که له سه‌ر زه‌وی خۆشی ده‌گوزه‌ر‌ین‌یت. راسته له‌وانه‌یه خۆشه‌ویستی و نوێژه‌کانه‌مان نه‌ب‌نه هۆکاری ئه‌وه‌ی که دو‌ژمنه‌کانه‌مان باوه‌ر به‌ مه‌سیح به‌ی‌تن و ناوی خودا له‌تیو د‌لیاندا شک‌ودار بکه‌ن، به‌لام خۆشه‌ویستی ئامانه‌جی قوربانیدانه‌که‌مانه نه‌ک سه‌رکه‌وتنی قوربانیه‌که. له‌وانه‌یه له‌وه‌دا سه‌رکه‌وتوو بین و له‌وانه‌یه سه‌رکه‌وتووش نه‌بین، به‌لام د‌لی‌ک که ئامانه‌جی ئه‌وه نه‌بی‌ت که به‌هۆی عی‌سای مه‌سیحه‌وه د‌ژومنه‌کانی بۆ هه‌تاهه‌تایه د‌ل‌خۆش بن، ئه‌وا ئه‌و خۆشه‌ویستیه زۆر و فراوانه‌ی نییه که عی‌سا داوای ده‌کات، له‌راستیدا جی‌گه‌وه‌یه‌کی به‌رته‌سک و نه‌گونج‌اوه، جا ئیدی گرنگ نییه که چه‌نده کار باش و داه‌ینه‌رانه و جوان بۆ چاکه و باشه زه‌مین‌ی دو‌ژمنه‌که‌ی ده‌کات. خۆشه‌ویستی نوێژ بۆ دو‌ژمنه‌کانه‌مان ده‌کات به‌ هه‌مان ئامانه‌ج و تامه‌زرۆیی نوێژی په‌روه‌ردگاره‌وه.

«باوکه، لێیان خۆشه‌، چونکه نازانن چی ده‌که‌ن»

گرنگ‌ترین و باش‌ترین نموونه که وا ده‌کات نوێژ بۆ د‌ژمنه‌کانه‌مان بکه‌ین، بریتیه له نوێژه‌که‌ی عی‌سای مه‌سیح له‌سه‌ر خا‌ج. له‌داوی راستیه‌ی ئاسایی و ساده‌که‌ی (لوقا ۲۳: ۳۳) «له‌گه‌ل تاوان‌ب‌اره‌کان له خا‌چیان دا»، عی‌سا نوێژی کرد و فه‌رمووی: «باوکه، لێیان خۆشه‌، چونکه نازانن چی ده‌که‌ن» (لوقا ۲۳: ۳۴). ئه‌م نوێژه س‌ی کار ئه‌نجام ده‌دات که ده‌یسه‌لم‌ین‌یت عی‌سا به‌ د‌ل دو‌ژمنه‌کانی خۆش‌ویست‌وه: نوێژ و لێخۆش‌بوون و به‌زه‌یی. عی‌سا به‌رده‌وام داوای له قوتابیه‌کانی کرد‌وه که دو‌ژمنه‌کانیان خۆش بو‌یت.

کاتی‌ک په‌ترو‌س پرس‌یاری لێ‌کرد و گوتی: «گه‌وره‌م، ده‌بی چه‌ند جار گه‌ردنی براکه‌م ئازاد بکه‌م که خراپه‌م له‌گه‌ل ده‌کات؟ تا‌کو هه‌وت جار؟ عی‌سا پ‌ی‌ی فه‌رمو‌و: من پ‌یت نا‌ل‌یم هه‌وت جار، به‌ل‌کو هه‌فتا که‌ره‌ت هه‌وت جار!» (مه‌تا ۱۸: ۲۱-۲۲). واته «په‌ترو‌س سنو‌ور

دامه‌نئ. با به‌زه‌یی دَلت وه‌کو به‌زه‌یی من به‌رام‌بهر تۆ نا‌کۆتا بَیت. «به به‌زیی بن، وه‌کو چۆن باوکتان به به‌زه‌یی» (لوقا ۱: ۳۶). کاتیک تاوان و دل‌په‌جانی راسته‌قینه له ئارادا بَیت، پَیوستان به به‌زه‌یی و لَیخۆشبوونه. وای دابنئ دوژمنه‌که کاریکی زۆر خرابی دژت ئه‌نجام داوه و شایانی ئه‌وه‌ی که قهره‌بوو بکریته‌وه، له‌و کاته‌دايه که به‌زه‌یی و لَیخۆشبوون ده‌بَیت به‌به‌تیکي گرنگ و زه‌رووری. به‌زه‌یی ده‌لَیت: «باشتر له‌وه‌ی که شایانیت، هه‌ل‌سوکه‌وتت له‌گه‌ل ده‌که‌م». وه لَیخۆشبوون ده‌لَیت: «ئاماده‌یی ئه‌وه‌مان تیدایه که خراپه‌که‌ت له‌سه‌ر حیساب نه‌که‌م. ده‌مه‌وِیت ئاشت بینه‌وه».

ئه‌گه‌ر نازانن خه‌ریکی چین، بۆچی پَیوستان به لَیخۆشبوونه؟

نویژه‌که‌ی عیسا ئه‌م واتایه‌ی هه‌یه، هه‌ر چه‌نده له سه‌ره‌تادا وا ده‌رناکه‌وِیت. عیسا ده‌فه‌رموِیت: «باوکه، لَیان خۆشه، چونکه نازانن چی ده‌که‌ن». به واتایه‌کی دیکه، عیسا ده‌فه‌رموِیت: «باوکه، له‌وانه خۆشه که ده‌مکوژن، چونکه نازانم چی ده‌که‌ن». پرسیاره‌که لَیره‌دايه: بۆچی ده‌بَیت له که‌سیک خۆش بین که نازانیت خه‌ریکی چیه؟ مه‌گه‌ر نایَیت بَلَین: «باوکه، له‌به‌ر ئه‌ویه که نازانن خه‌ریکی چین، تاوانبار نین و پَیوستان به لَیخۆشبوون نییه؟» ئایا به‌به‌ته‌که یان - یاخود نییه؟ یان ئه‌وه‌تا ده‌زانیت چی ده‌که‌یت و پَیوستان به لَیخۆشبوونه، یاخود نازانیت خه‌ریکی چیت و پَیوستان به لَیخۆشبوون نییه؟ بۆچی عیسا باسی نه‌زانی ئه‌و خه‌لکه ده‌کات و پاشان داوا له خودا ده‌کات لَیان خۆش بَیت؟

وه‌لامه‌که ئه‌وه‌یه که ئه‌وان تاوانبارن به‌هۆی نه‌زانیی ئه‌و کاره‌ی که ده‌یکه‌ن. لَیخۆشبوون ته‌نها بۆ که‌سانی تاوانباره. که‌س ناتوانیت له که‌سیکی بَیتاوان خۆش بَیت. که‌واته کاتیک عیسا ده‌فه‌رموِیت «باوکه، لَیان خۆشه، چونکه نازانن چی ده‌که‌ن»، مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه که «ده‌بَیت بزنانن خه‌ریکی چین. وه تاوانبارن به‌هۆی نه‌زانیی ئه‌و کاره‌ی که ده‌یکه‌ن». به واتایه‌کی دیکه، به‌لگه‌یه‌کی زۆری راستییان له‌به‌رده‌سته که تاکه روونکردنه‌وه‌ی نه‌زانییه‌که‌یان ئه‌وه‌یه که نایانه‌وِیت راستی بینن. ئه‌و که‌سانه سه‌ره‌خت و که‌له‌ره‌ق بوون و تاوانی کو‌یربوونیان هه‌بوو. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی پَیوستان به لَیخۆشبوونه.

جوله‌که و ناجوله‌که‌کان کوری خودا ده‌کوژن، که مه‌سیحی ئیسرائيله و بَیتاوانترین خۆشه‌ویسترین که‌سه که هه‌تا ئیستا زه‌وی به خۆیه‌وه بینویه‌تی، به‌لام نه‌یاندانه‌زانی که کَی ده‌کوژن. له‌به‌ر ئه‌م نه‌زانییه، تاوانبارن و پَیوستان به لَیخۆشبوونه. مایه‌ی سه‌رسامیه که عیسا نوێژیان بۆ ده‌کات که باوکی ئاسمانی چاویان بکاته‌وه و یارمه‌تییان بدات گونا‌هه‌که‌یان بین و تۆبه بکه‌ن بۆ ئه‌وه‌ی لَیخۆشبوون وه‌ربگرن. ئه‌مه جوانی ئه‌م نویژه‌ی عیسا:

ھاوکات تاوان دەرده خات و داواى لیخۆشبوون ده کات. یارمه تیمان ده دات که دوژمنه کاھمان
خۆش بویت له پێگه ی وه بیرھێنانه وه ی ئه وه ی که دوژمنه کاھمان تاوانبارن و ناییت ئه مه
پێگر بێت له بهردهم خۆشه ویستی و بهزه یی و لیخۆشبووھمان. له هه مووی گزنگتر، یارمه تیمان
ده دات چونکه ده انین که عیسا له پیناو ئیمه دا ئازاری چه شت و نوێژی بو ئیمه کرد. بانگ
کراوین که دوژمنه کاھمان خۆش بویت و لییان خۆش بین، چونکه کاتیک که دوژمنی خودا
بووین، خودا خۆشی ویستین و لیمان خۆش بوو.

داواکاری سییه

دوژمنه کانت خوښوټ - چاکه بکه له گهل ټوانه ټ رټان لټ ده ټټه وه، به خشه به ټوانه داوات لټده کهن

« ټنجا په ترؤس هات و پټی گوت: گه وره، ده ټی چنه د جار گه ردنی براکه م ټازاد بکه م که خراپه م له گهل ده کات؟ تا کو هه وت جار؟ عیسا ش پټی فره موو: من پټ نالټم هه وت جار، به لکو هه فتا که ره ت هه وت جار! » (مه تا ١٨: ٢١-٢٢)

« به لام ټه ی گویگران پټان ده لټم: دوژمنه کانتان خوښوټ، چاکه بکه م له گهل ټوانه ی رټان لټان ده ټټه وه (لوقا ٦: ٢٧)

« ټه گهر سلواتان ته نها له ناسیاوه کانتان کرد، چی زیاترتان کردوه؟ ټایا بټه رستانیش ټه مه ناکه ن؟ » (مه تا ٥: ٤٧)

به شه که ی پټشوومان به قسه کردن له سهر نویژ له چوارچیوه ی خوښه ویستی بو دوژمنه کاغان داخست. ټه وه ش له داواکاریه که ی عیسا دا ټاشکرا بوو: دوژمنه کانتان خوښوټ و نویژ بو ټوانه بکه م که ده تانچه وسټینه وه » (مه تا ٥: ٤٤). ټیمه نویژه که ی عیسا مان بو دوژمنه کانی وه ک همونه یه ک وهرگرت. ټه و سهرنجی له سهر لټخوښوون بوو: « باوکه، لټیان خوښ به » (لوقا ٢٣: ٣٤).

روون و ټاشکرایه که لټخوښوون و ټاشتبوونه وه نزیکه له ژبانی عیسا و په یامه که ی. بو ټه لټره دا پټویسته ټیمه زیاتر له م داواکاریانه دا قول بینه وه، دواتر سهرنج ده دینه چهن دین بابته تی جیاوازی دیکه ی خوښه ویستی دوژمن سلو کردن له ټوانه ی که له دهره وه ی گروپی ټیمه م، چاکه کردن له گهل ټوانه ی رټان لټمانه، خستنه پرووی پرومه ته که ی تر، وه به خشین به وه ی که داوا ده کات. له کوټاییدا تیشک ده خه یه سهر ټه و پرسیاره ی که ټاخو هم موو ټه م فرمانانه، وه ک به خشین ټاواکاری به و که سه ی که داوا ده کات، تا که رټیگای دهرکه وتنی خوښه ویستی به یاخود رټیگای دیکه ش هه یه.

لټخوښوون پټچه ټوانه ی ناموټوون نییه

لټخوښوون له دلوه - نه ک ته نها به ده م - له لایه ن عیسا وه داوا کراوه بو شوټنکه وتووه کانی: « باوکی ټاسمانیشم واتان لټده کات، ټه گهر هه ریه که تان له دلوه گه ردنی خوشکی یان براکه ی ټازاد نه کات » (مه تا ١٨: ٣٥). پټچه ټوانه ی لټخوښوون ناموټوون نییه، پټچه ټوانه که ی

هه لگرتنی رق و کینه یه. هوکاری ئەم پروونکردنەوێه ئەوێه که لهوانه یه دلیکی به خشنده ت هه بیته و ئاماده یی ئەوه ت هه بیته که هه له ئازار به خشه که نه مینیت و بپرات، به لام ئەو که سه ی که هه له ی کردوو به رامبه رت، نه یه ویت داوای لیبوردن بکات یان ته نانه ت هه ست به وه بکات که هه له یه کی ته نجام داوه. له بهر ئەوه، هه رچه نده تو ئاماده ی له به رامبه ره که ت خووش بیت، به لام په یوه نندیه که چاک نه بیته وه. ئیمه ئەمه ده زانین، چونکه عیسا به رده وام لیخووشبوون و خووشه ویستی پی به خشیوین، به لام هه مووان له گه لیدا ناشت نه بوونه وه. بویه پیچه وانیه ی به خشین هه لگرتنی رق و کینه یه، نه ک نه هیشتنی نامویی. ئیمه بهر پرسیارین له وه ی ده یکه یین، نه ک ئەوه ی که سانی دیکه ده یکه ن. ئیمه له دلی خویمان بهر پرسیارین، نه ک هی ئەوان.

به لام عیسا ئەوه ئاشکرا ده کات که هه ولدان بو ئاشتبوونه وه کاریکی به بایه خ و گرنگه. ئیمه پیوێسته هه موو هه ولکی گونجاو بده یین بو ئاشتکردنەوه ی ئەوانه ی به قسه کاغان یان کاره کاغان زویرمان کردوون و دلمان په نجانددوون. ده ئیم هه موو هه ول گونجاوه کان، چونکه هه موو زویربوون و دلره نجانیک له سه ر حه ق نییه. ئەگه ر عیسا هه ولی ئاشتکردنەوه ی ئەوه هه موو فره یسی و ماموستانه ی شه ریه ته بدابا که تووره بوون لی، ئەوا له ژیانیدا جگه له وه هیچی دیکه ی پی ته نجام نه ده درا. ده بیته له کاتی خویندنەوه ی داواکاری عیسا بو ئاشتبوونه وه، ئەم بابته مان له بیر نه چیت. عیسا فره مووی: «له بهر ئەوه ئەگه ر قوربانیت بو قوربانگا هیئا و له وئ بیرت که وته وه که خوشکت یان برات شتیکی به سه رته وه هه یه، له وئ له به رده م قوربانگا قوربانییه که ت به جیه پله و برۆ یه که م جار خوشکت یان برات ناشت بکه ره وه، ئینجا وه ره و قوربانییه که ت بکه» (مه تا 5: 23-24). من ئەم به شه ی ئایه ته که که ده لیت «ئەگه ر خوشکت یان برات شتیکی به سه رته وه هه یه» به م جوړه وه رده گرم «ئەگه ر خوشکت یان برات شتیکی دروست و یاسایی به سه رته وه هه یه».

هه میشه که سیک شتیکی دژی عیسا هه بوو. هیچ کاتیک نه بووه که که سیک به هو ی خزمه ته ئاشکرا که یه وه دلی نه ره نجیت و زویر نه بیت. ئەگه ر به اتبا پیش په رستش و ستایشه که ی سه رقالی ئاشتبوونه وه ئەوه هه مووه که سه ی بدابا که به جوړیک دلیان لیی په نجاوو، ئەوا هه رگیز نه یده توانی خودا په رستی بکات. ئەم حالته شوینکه وتووانی عیسا ش به درێژایی میژوو ده گریته وه. هه میشه رکابه ری ناشت نه بووه وه یان هه بووه. له راستیدا عیسا ئاگادارمان ده کاته وه و ده فره رمویت که شوینکه وتوو ی راسته قینه ی ئەوه نین «کاتیک هه موو خه لک ستایشان ده کات» (لوقا 1: 26). به لکو له جیه ی ئەوه «خوزگه ده خواز ریت به ئیوه کاتیک خه لکی له بهر کوپی مروف رفیان لیتان ده بیته وه و جیاتان ده که نه وه و جیتوتان پیده ده ن و به به دکار ناوتان ده بن» (لوقا 6: 22).

ثاڻت نه ٻوونهوه مه ترسي ده خاته سهر گيان و دهروون

مه بهستي (مه تا ۵: ۲۳- ۲۴) ٿوهيه كه ٿه گهر كه سيڪ به هوڻي ڪاريڪ كه ٿيمه ڪردو ومانه، هو ڪاريڪي گونجاو و دروستي ٻو ڏلهنجان و ڏلتهنگ ٻوون هيه، ٿهوا ده پيت خيرا له گهلي ٿاڻت بينهوه. گرنگي ٿم بابهت ش له وشه (له بهر ٿهوه) دهرده كه وپت كه له سهره تاي ٿايتي (۲۳) دا هاتووه: « له بهر ٿهوه ٿه گهر قوربانيت ٻو قوربانگا هيئا و لهوڻي بيرت كه وتهوه كه خوشڪت يان برات شتيڪي له سهرت هيه،

ٿم ٿامرازي په يوهنديانه واتاي ٿهوهيه كه عيسا شتيڪي فهرموو كه واي له داواڪاريه كه ي ٿايتي (۲۳- ۲۴) ڪرد بيته شتيڪي خيرا و پيوست. عيسا ٿه مه ي فهرموو: « به لام من پيتان ده ٿيم ٿهوه ي له خوشڪي يان براڪه ي تووره بي، ده بي حوڪم بدرپت. ٿهوه ي به براڪه ي ده لي هيچ و پوچ، ده بي بدرپته سهنه درين، ٿهوه ش ده ٿيت “گيله، ده پيت بخريته ناو ٿاگري ڏوزه وه» (مه تا ۵: ۲۲). واته، سووڪايه تي ڪردني به براڪه ت ده پته هوڻي دروست ڪردني مه ترسي ٻو سهر گيان و دهروونت.

« له بهر ٿهوه ...» ٿايتي (۲۳- ۲۴) ي به دوا دا ڏپت. ٿه گهر سووڪايه تي و ڏلهنجان ي خوشڪ و براڪه مان، مه ترسي ٻو سهر گيان و درو ومان دروست دهڪات - ٿه گهر مه ترسي دوور خستنهوه ي هه تاهه تاي مان له گه ل خودا ٻو دروست دهڪات، بهو جوړه ي كه ٿايتي (۲۲) ده پلپت (به ٿاماڙه ڪردن به ڏوزه خ)، ٿهوا ناتوانين له گه ل هه ٻووني شتيڪي له م شيويه له دهرو وماندا دلخوش و شاد بين و له سهر خودا په رستي خومان به ردهوام بين. عيسا ده فهرمويت كه خيرا و به په له پيوسته ٿم ڪيشه به چاره سهر بڪهين! ٿه گهر ڏلهنجان ي خوشڪ و براڪه مان په يوهندي نيوان ٿيمه و خودا ده خاته مه ترسيه وه، ٿهوا خودا په رستن و ستايشمان لي قبول ناکات له ڪاتيڪدا رق و ڪينه ي كه سيڪ له دلماندياه.

به لام له ٿايتي (۲۳- ۲۴) عيسا پيڪ مه بهستي ٿهوه نه ٻوو. به تايه تي تيشڪ ناخاته سهر تووره ي، به لکو ٿهوه په يوهنديه ي كه به هوڻي گونا همانه وه پچراوه و نه ماوه. به دلنيابه وه (مه تا ۵: ۲۱- ۲۲) تيشڪ ده خاته سهر تووره ي و سووڪايه تي و ڏلهنجان. وه هاتني وشه ي « له بهر ٿهوه» له سهره تاي ٿايتي (۲۳) دا، نيشاني ده دات كه ٿم تووره ييه هيشتا له پشت ٿهوه شته يه كه عيسا ده يه وپت پلپت. به لام له راستيدا ٿهوه ي كه عيسا ده يه فهرمويت له تووره ي يان سووڪايه تي كه سي ٿيمه تيده په رپت و ده روا ته سهر ٿهوه په يوهنديه ي كه به هوڻي تووره ييه كه مانه وه پچراوه و شڪينزاوه. داواڪاريه كه ٿم هيه: « لهوڻي له به ردهم قوربانگا قوربان يه كه ت به جيپه ٿله و برؤ يه كه م جار خوشڪت يان برات ٿاڻت بڪه رهوه، ٿينجا وه ره و قوربان يه كه ت بڪه» (مه تا ۵: ۲۴). عيسا واي ليڪدا وه تهوه كه ٿم ده پته هوڻي وه لاوه ناني تووره ييه كه ت. به لام ٿامانجي سهره كي بريتيه له هه نگاوه ڪاني قسه ڪردن له گه ل خوشڪ

یان براکت که دلیان په نجاوه. ئەمەش دانپیدانانی گوناو و داوای لیخۆشبوون دەگریتهوه که یه کیکه له سه ختترین ئەو شتانهی که مرقیکی گوناهاوار و لووتبهرز بتوانیت ئەنجامی بدات. بەلام کاتیک که ئەو کاره دهگریت، درگاکانی ئاسمان دهگریت بو ئەوهی خوشتترین په رستن و ستایش تاقی بکهیتهوه.

خۆشهویستی سلاو لهو کهسانه دا دهکات که سهر به گروپ و دهستهی ئیمه نین

خۆشویستنی دوژمنه کامهان ئەو کهسانه دهگریتهوه که خۆشویستنیان کاریکی ئاسان نییه، جا ئیدی دوژمنیکی بیگانه بیته یان هاوسهریکی تووره. بویه، ریگاکانی دهبرپینی خۆشهویستی به پادهیهک جیاوازن که له لایه کهوه دهگریت خوقوربانیکردن بگریتهوه و له لایه کی دیکهوه، دهگریت تهنه سلاویکی ئاسایی بیته. بهراستی سه رسامکه ره که عیسا له بابتهی خۆشویستنی دوژمندا، شتیکی ئاسایی وهکو ئەمه دهفه رمویت: «ئەگەر سلاوتان تهنه له ناسیاوه کانتان کرد، چی زیاترتان کردوو؟ ئایا بته رستانیش ئەمه ناکهن؟» (مهتا 5: 47). لهوانیه ئەو کهسانه کی تیشک دهخنه سهر ئازاریی سه رتاسه ری و نادادپهروه ریی نیوده ولتهی، ئەم بابته یان زور بهلاوه بابتهیکی که سیی بیته و بابتهیکی ئەوتوی پی نه دهن. سلاوکردن؟ ئایا له م جیهانه دا بهراستی گرنگه که له سه ر شه قام سلاو له کی ده کهین؟ عیسا ده زانیت که بارودۆخی دلمان تهنه به پیشوازیکردن له حالته جیهانییه کان ئاشکرا نایته، به لکو بهو میهره بانی و خۆشروویییه کی ره ژانه نیشانی ده دهین ده رده که ویت. عیسا به رده وام هه ولی گۆرینی دلمان ده دات، نه ک تهنه گۆرینی ئەجیندا و به رنامه کومه لاتیییه کامهان.

«چاکه بکه له گه ل ئەوانه ی که رقیان لیت ده بیته وه»

به لام گۆرینی دلمان خوی له گۆرینیکی گرنگی ئەجیندا و به رنامه کومه لاتیییه کامهان ده بینیته وه. یه کیک له هه وونه کانی خۆشویستنی دوژمنه کامهان که عیسا پیمان ده دات بریتییه له به زه یی ره ژانه ی خودا له سه ر جیهانیکی یاخی و سه رکیشدا: «ئەو خۆری خوی به سه ر چاک و خراپدا هه ل دینیت و باران به سه ر پیاوچاک و زۆرداریشدا ده بارینیت» (مهتا 5: 45). خۆر و باران دوو شتی سه ره کهین که له ده ره وهی ده سه لاتی ئیمه ی ئیمه وهیه و بو گه شه کردنی ده خل و دان و به ره مه ی زه وی پیویسته. عیسا ده فه رمویت که خودا هاوکاری دوژمنه کانی ده کات و خۆراک و ئاویان بو دایین ده کات. چاوه ری ئه وه ناکات که تۆبه بکه ن. به زه بیان نیشان ده دات. بویه، خۆشویستنی دوژمنه کامهان واته هاوکاری و یارمه تییه کرده یی له شته ئاساییه کانی ژیاندا. خودا تیشکی خۆر و باران به دوژمنه کانی ده دات. تۆ خۆراک و ئاو به دوژمنه کانت ده ده یته. ئەمه و زۆر کاری کرده یی دیکه له م رسته به چووه که دا

خوځيان هه شار داوه: «چاكه بكه». «چاكه بكه له گه‌ل ټوانه‌ي كه رځيان لټ ده‌بټه‌وه» (لوقا ۶: ۲۷، به‌راوردې بكه له‌گه‌ل ۳۳، ۳۵).

كاري چاكه له پځگه‌ي چاكبوونه‌وه و شيفادانه‌وه

يه‌كټك له‌و داواكارپيانه‌ي كه باسې ټه‌نجامداني كاري باشي له‌گه‌ل كه‌ساني ديكه‌دا ده‌كرد و له كاتي خزمه‌تي دوازه قوتابيه‌كه له‌گه‌ل عيساي مه‌سيحدا تيشكي خراوه‌ته سر، برتتبه له چاك كړنه‌وه و شيفادان. له پشت ټه‌م فه‌رمانه‌وه ده‌سه‌لا‌تي چاك‌كړنه‌وه‌ي عيسا هه‌يه. خزمه‌تي شيفادان و چاك‌كړنه‌وه خزمه‌تپكي گه‌وره و گرنگي كار و خزمه‌تي عيسا بوو كه هاتني شانшинي خوداي دهرده‌خست. بويه جارداني شانشين و چاكبوونه‌وه هاوشاني يه‌كتر بوون: «عيسا به هه‌موو جه‌ليلدا ده‌گه‌را، له كه‌نيشته‌كانيان خه‌لكي فټر ده‌كرد و مزگيني پاشايه‌تبه‌كه‌ي راډه‌گه‌ياند، هه‌رچي نه‌خوشي و نه‌ساغي نټو خه‌لك هه‌بوو چاكي ده‌كړنه‌وه» (مه‌تا ۴: ۲۳).

هه‌روه‌ها خزمه‌تي چاكبوونه‌وه يه‌كټك بوو به‌لگه‌كاني مه‌سيحبووني عيسا. كاتټك يه‌حياي له‌ئاوه‌لكيش له زينداني هټروډسدا بوو، له‌به‌ر ټه‌وه‌ي گوماني له مه‌سيحبووني عيسا كړد، هه‌نديك له قوتابيه‌كاني خو‌ي بو لاي عيسا نارد و لټيان پرسى: «ايا توى ټه‌وه‌ي كه دټت، يان چاوه‌رپي يه‌كټكي ديكه بكه‌ين؟ عيساش له وه‌لامدا پټي فه‌رموون: برؤن، ټه‌وه‌ي ده‌بيستن و ده‌بينن به يه‌حياي راډگه‌يه‌نن: كوټر ده‌بينت، شهل دهروات، گه‌روگول پاك ده‌بټه‌وه، كه‌ر ده‌بيستت، مردوو هه‌لده‌ستتبه‌وه و هه‌زار مزگيني پټده‌درئ. خوزگه ده‌خوازري به‌وه‌ي گومانم لئ ناكات» (مه‌تا ۱۱: ۳-۶؛ هه‌روه‌ها پروانه مه‌تا ۹: ۶).

ټه‌و په‌رجووانه‌ي كه عيسا ټه‌نجامي دا بو ټه‌وه بوون كه بيسه‌لمټن عيسا مه‌سيحه‌كه‌يه و كورپ خودايه. «ټه‌و كارانه‌ي به ناوي باوكمه‌وه ده‌يكه‌م، شايه‌تيم بو دده‌ن» (يوحه‌نا ۱۰: ۲۵). بويه عيسا به‌هو‌ي كاره‌كانيه‌وه داواي له خه‌لكي كړد كه باوه‌ري پټ بهټن: «ټه‌گه‌ر ټه‌و كارانه بكه‌م، هه‌رچه‌نده باوه‌ريشم پټ ناكه‌ن، باوه‌ر به‌و كارانه بكه‌ن، تاكو بزائن و تټيگه‌ن كه باوك له مندايه و منيش له باوكدام.... باوه‌رم پټ بكه‌ن كه من له باوكدام و باوكيش له مندايه، ټه‌گه‌ر نا به‌هو‌ي كاره‌كان خوځيانه‌وه باوه‌ر بكه‌ن» (يوحه‌نا ۱۰: ۳۸؛ ۱۴: ۱۱).

ده‌سه‌لا‌تي عيسا و فه‌رماني چاك‌كړنه‌وه و شيفادان

له‌گه‌ل ټه‌وه‌ي كه په‌رجووه‌كاني عيسا شايه‌تبه‌كي تابيه‌تيان بو په‌يوه‌نديه بټهاوتاكه‌ي له‌گه‌ل باوك و ده‌سه‌لا‌ته بټوټه‌كه‌ي دده‌ا، هه‌نديك له ده‌سه‌لا‌ته‌كه‌ي به قوتابيه‌كاني به‌خشي. ټه‌وه بوو به بناغه‌ي فه‌رماني شيفادان و چاك‌كړنه‌وه‌ي خه‌لك: «ټينجا عيسا

دوازده قوتابییه که ی بانگکرد، دهسه لاتی پیدان تا کو پوچی پیس دهر بکه ن و ههرچی نه خویشی و نه ساغی هه بوو چاک بکه نه وه» (مه تا ۱۰: ۱). عیسا که ئەم دهسه لاتیه ی پی به خشیوون، فهرمانی پیدان که شیوازی خزمه ته که ی ئەو په ره پییده ن: «کاتیک ده چن، ئەم په یامه رابگه یه نن: پاشایه تی ئاسمان نزیک بووه ته وه. نه خویش چاک بکه نه وه، مردوو زیندوو بکه نه وه، گه روگول پاک بکه نه وه، پوچی پیس دهر بکه ن» (مه تا ۱۰: ۷-۸).

ته نها دوازده قوتابییه که ئەم هه یان نه کرد، به لکو هه فتا و دوو نیردراوه که ش هه مان کاریان کرد. «پاش ئەمه مه سیحی خاوه ن شکو هه فتا و دوو که سی دیکه ی ده ستیشان کرد، له پیش خو ی دوو ناردنی بو هه ر شار و جیگایه ک که به ته ما بوو بو ی بچیت» (لوقا ۱۰: ۱). فه رمانه که ی بو ئەوان بریتی بوو له مه: «ئەو نه خویشانه ی تیدایه چاکیان بکه نه وه و پیدان بلین: پاشایه تی خودا لیتان نزیک بووه ته وه» (لوقا ۱۰: ۹).

چۆن ده بیته گو پرایه لی فه رمانی چاک کردنه وه بین؟

له مه وه ئەو پرساره دیته ئاراهه که به رپرسیاریه تی ئیمه له مپوڊا چیه بو به رده وامبوون به خزمه تی شیفادان و چاک کردنه وه ی عیسا که شایه تی هاتنی شانیشنی خودا له ژیا نی و ئیش و کاره کانیدا بوو؟ که ساتیک ده لئین به دلنیا ییه وه ده بیته ئەمپوڊا دریزه به م خزمه ته ی عیسا پی بده یین، مزگینی بده یین و وه کو عیسا به په رجوو خه لک چاک بکه ینه وه. هه ندیکی دیکه ده لئین ئەو جوړه به هره و ده سه لاته په رجوو ئاسایه له گه ل نه مانی نیردراوانی عیسا و باوه پرداره سه ره تاییه کاند کۆتیا یان پیتاوه.

بوچوونی که سیی من له ناوه ندی هه ردوو بوچوونه که دایه. پیم وایه کو مه له ی یه که م ده بیته له گه ل مه رجه کانی ئەو ئه رک و پۆله دا ریک بکه ون که چاکبوونه وه ی په رجوو ئاسا هه یوو له شایه تیدان و ده رخستنی بیها تابوونی عیسا و ئیش و کاره ناوازه کانی. واته، وا دیاره که خزمه تی مه زنیی چاک کردنه وه و شیفادانی په رجوو ئاسا که عیسا و هه ندیک له شوینکه و توه سه ره تاییه کان ئەنجامیان ده دا، به شییک بوو له کاره سه روو سروش و نا ئاساییه کانی تاییه ت به به رجه سه بوونی کوپی خودا. به رده وامی و ته واو و کاملبوونی ئەو شته ی که عیسا به هو یه وه خه لکی چاک ده کرده وه له میژوو ی موڤدا نموونه ی نه بووه. هه موو خزمه تیکی په رجوو ئاسای چاک کردنه وه له دوای کاره کانی سه رده می عیسا زوړ که متر و بچوو کتره له وه ی که عیسا کردوویه تی. پیموانییه که ئەمه په یوه ندی به باوه پی لاوا زمانه وه بیت، به لکو په یوه ندی هه یه به بیها تابوونی عیسا و ئەو پوژگاره گرنگه ی که ئەو ی تیدا بووه. ئەوه ی که عیسا له چاکبوونه وه و زیندوو کردنه وه ی مردوواندا ئەنجامی دا بو ده رخستن و نیشاندانی ئەو جوړه شیفا و چاکبوونه وه یه بوو که له و دنیا دا رووده ات.

له لایه کی دیکه وه، ئه مړۆ هیچ هوکارێک بو په تکرده وهی ئه وه نابینم که هه ندیک شیف و چاککردنه وهی په رجوئاسا ده بیته له گه له خزمه تی مژگینیداندا بیته. دلنیا م هه میسه را و بوچوونی جیاواز له سه ر ئه وه ده کریت که ئه م خزمه ته ده بیته چهنده گرنگی پی بدریت. باشتین شت که بتوانم بیلیم ئه وه یه که هه ردوو راستیه که بهرز بنخپم که ئه وانیش بریتین له شیفادانی په رجوئاسا وه کو شایه تیه که بو بهزه یی و هیزی خودا، له گه له سه نته ربوونی وشه ی خودا له رزگارکردنی گونا بهاران و ده سه لانداربوونی خودا له چاکبوونه وهی مروفه کاندایه و جوړه ی که خو ی حه ز ده کات. هه ر بو یه، ئه مړۆ گوپرایه ل بوون بو عیسا بو هه ندیک ده سه ته واته گه پانه وه بو چه ق و سه نته ربوونی وشه ی خودا، هه روه ها بو گروپه کانی دیکه ش ئا شکرکردنی ئازادی و هیزی پر له بهزه یی خودا له چاکبوونه وه و شیفاداندا.

ئه نجامدانی کاری چاکه له کاتیکدا رقیان لیت ده بیته وه

په رجووه کانی عیسا هه میسه رزگار بوون به باوه ری لی نه که وتووه ته وه. هه ندیک هه بوون که زووتر ده سه لاته که یان به لاوه گرنگ بوو نه ک خودی خو ی. ته نانه ت له سه ره تادا خودی براکانی عیسا زیاتر که وتبوونه داوی خو شه ویستی ئه و ناوبانگ و بایه خه ی که خه لکی به عیسا یان ده دا، نه ک ئه و جوانیه رۆحیه ی که له رینگه ی په رجووه کانیه وه ده رده که وت. هه ولیان دا که عیسا به هو ی په رجووه کانیه وه له ئور شه لیمدا زیاتر ده ربکه ویت: «هیچ که سی ک به نه ینی شتیک ناکات ئه گه ر به ویت ئا شکراییت. ئه گه ر ئه م شتانه ده که ی، خو ت پیشانی جیهان بده». ئینجا یو حه نا ده لیت: «براکانی وایان پی گوت، چونکه ته نانه ت ئه وانیش باوه ریان پی نه ده کرد» (یو حه نا ۷: ۴-۵). وه که سی ک ده بیته به دلته نگیه وه بیر له و راستیه سه رسامکه ره بکاته وه که به شیمانه یه کی زو ر یه هو دا ی ئه سخه ریوتی له گه له تیردراوانی دیکه دا به په رجوو خه لکی چاک کردووه ته وه، به لام له کو تاییدا ناپاکی به رامبه ر عیسا کرد.

بو یه، ته نانه ت خزمه تی چاککردنه وه و شیفادانیش ده کریت بچپته ئه م فه رمانه وه: «چاکه له گه له ئه وانه دا بکه ن که رقیان لیتان ده بیته وه». ده بیته بو ساتیک پاره وستین و رپگه بده ین ئه مه به جوانی له می شکماندا رۆ بچپت. رق وشه یه کی زو ر توند و به هیزه. بیر له وه بکه وه که چون ده بیته و چ هه ستیکت ده بیته ئه گه ر که سی ک رقی لیت بیته وه. وه دواتر بیر له مه زنی ئه نجامدانی کاری باشه له گه له که سی کدا بکه وه که رقی لیته. عیسا به دلنیا ییه وه ده یزانی که رق لیوونه وه چو نه و چ هه ستیکی هه یه (لوقا ۱۹: ۱۴؛ یو حه نا ۷: ۱۵؛ ۱۸: ۲۴-۲۵)، وه له پینا و هه موو ئه و دوژمنانه یدا ژیا نی خو ی به خشی که خو شه ویستی هه کی ئه و وه رده گرن. کاتیک عیسا فه رموو ی: «که س خو شه ویستی له مه گه وره تری نییه که یه کی ک ژیا نی خو ی بو دو سه تانه کانی دابنیت» (یو حه نا ۱۵: ۱۳)، ئه و خو شه ویستی زوره که ی به پی

ئەو پراستىيە نەپىئا كە دەيەوئىت لەپىناو ھاوپىكەنيدا بىرئىت، بەلكو بەپىئى ئەو پراستىيەى كە خەرىكە دەمرئىت و بەبئى بەرامبەر ئەو كارە دەكات. مەبەستى لە «دۆست» ئەوئە كە ئامانجى مردنەكەى لەپىناو نەهئىشتنى توورەپىي و حوكمى خودا (يۆحنا ۳: ۱۴-۱۵، ۳۶) و لىخۆشبوونى گوناھەكان (مەتا ۲۶: ۲۸)، تەنھا لەلايەن ئەو كەسانەو ئەزموون دەكرئىت كە ئىستا دوژمنى ئەون بەلام واز لە دوژنايەتئەكەيان دئىن و دەبنە دۆست و ئاشنا و ھاوپىي.

عيسا بە پروونى باسى ئەوئەى كردوو كە وەكو چۆن خەلك پقيان لەو بوو، زۆر كەس پقى لە ئىمەش دەبئتەو ئەگەر بئتو شوئىن عيسا بكەوين. «لەبەر ناوى من ھەمووان پقيان لئتان دەبئتەو» (مەتا ۱۰: ۲۲). وە ئەمە زۆر سەخت و بەئازارتر دەبئت چونكە ھەندى كات ئەو رقە لەلايەن ھاوپىكەنى پئىشتەو دەبئت: «زۆر كەس واز لە باوەرەكەيان دەھئىنن و يەكترى بەگرتن دەدەن و پقيان لە يەكترى دەبئتەو» (مەتا ۲۴: ۱۰). بىر لەو ھەست و سۆزانە بكەو كە بە شپۆئەكەى سروشتى لە دلتەو ھەلدەقولن كاتىك كەسئىك بەپراستى پقى لئت دەبئتەو و درۆت بەدەمەو دەكات و دەيەوئىت ئازارت بدات. ھەندىكەمان بەپراديەك ھەستى و سۆزى مافەكامان دەستمان بەسەردا دەگرن كە دەمانەوئىت دەستبەجئ تۆلەيان لئ بكەينەو. عيسا داواى گۆرپىنى دلمان لئ دەكات. لەوانەيە توورەپىيەكى ياساىي و دروستت دژى خراپە ھەبئت، بەلام دل دەبئت باشەى دلى بوئىت و كارى باش ئەنجام بدات. لەوانەيە خۆشەويستمان وا لە دل بكات كە تۆبە بكات، ياخود وا بكات لەتو خاك و خۆلدا پان بكرئتەو (وەكو خۆشەويستىيەكەى عيسا). بەلام ئەو ئىشى ئىمە نىيە. عيسا دەفەرموئىت: «لەگەل ئەو كەسانە كارى چاكە بكەن كە پقيان لئتان دەبئتەو».

پروومەتەكەى دىكەتيان بۆ شل بكە و ببەخشە بەوئەى كە داوا دەكات

«ئەگەر يەكئىك لە پروومەتت بدات، لايەكەى دىكەشى بۆ شل بكە. ئەگەر يەكئىك چاكەتەكەت ببات، لاريت نەبئت بۆ كراسەكەشت. ھەركەسئىك داواى شتئىكى لئكرديت بىدەرئ. ئەوئەش كە شتئىك لئ دەبات لئى داوا مەكەو» (لوقا ۶: ۲۹-۳۰). ئەو ئالنگارىيەى كە من ھەستى پئ دەكەم لە كاتىكدا پرووبەپرووى ئەم داواكارىيە توندانە دەمەو ئەوئەيە كە چۆن پئىكە بدەم كارىگەرى تەواويان لەسەر دل و ژيانم ھەبئت و ھاوكات لەو توندتر وەريان نەگرم كە عيسا مەبەستبەتى. ترسى من ئەوئەيە كە ئەگەر ھەر سنوورئىك بۆ ئەم فەرمانانە دابئىن، لەو ھىزەى كە مەبەستبەتى بىگەيەنئت، كەم دەكەمەو. لە لايەكى دىكەو، ديسان ھىزەكەيان لەدەست دەدەن ئەگەر بئتو لە شتئىكى ناواقەى بچن و خەلكى بەسەرياندان تئىپەرن و نەتوانن پەيوەستيان بكەن بە ژيانى خويانەو. بۆيە بەدواى پئىكەى ناوئەدا دەگەرئىم و ھەول دەدەم كە عيسا ئەم ھوونانەى خۆشەويستى بە شتئىكى تەواو و

یه کلاکه رهوه نابینیت، ههروهه ها ئه وهندهش بئ بایه خ چاویان لئ ناکات که تهنانهت له گه لئ ئاکار و رهفتاری چینی ناوهندا نه گونجیت.

«کریکار شایانی کرپی خۆیه تی»

چه ندين هوکاري په یوه ست به یه کتر هه ن که بوچی باوه پرم وایه عیسا دهیه ویت ئیمه ئهم فه رمانانه وه کو نموونه ی ئه و شتانه ببینن که خو شه ویستی زوړ به ی کات ئه نجامی ده دات، نه ک ئه وه ی هه می شه و به رده وام ئه نجامی ده دات. پيش هه موو شتیک، داواکاری پازیبوون به هه موو داواکانی که سی به رامبه ر و تهنانهت به خشی نی زیاتر له وه ی که داوا ده کړیت، وا دیاره بنه مای دادپه روه ری له ریکخستنی ئابووری تیک ده دات که خودی عیسا په سه ندی کردووه. له لایه که وه عیسا ده فرمویت: «هه رکه سیک داوا ی شتیک لیکر دیت بیده ری (ئهم وشه یه تایبه ت نییه به سوال کردن، به لکو شتیک گشتیه). ئه وه ش که شتیک لئ ده بات لئ داوا مه که وه» (لوقا ۶: ۳۰). به لام له لایه کی دیکه وه ئه وه ی به لاهه په سه نده که کریکار مافی خو ی وه ربگریت نه ک ئه وه ی که خو ی داوا ی ده کات (مه تا ۲۰: ۹-۱۴).

عیسا بنه مای ئابووری به لاهه په سه نده، «کریکار شایانی کرپی خۆیه تی» (لوقا ۱۰: ۷)، که وا دیاره مه به ستی ئه وه یه خاوه نکار له پیدانی کرپی کریکاردا سنووردار نییه و به پړیوه به ریش له پیدانی مافی فه رمانبه ردا سنووردار نییه. ئه و سیسته م و بنه ما ئابووری که عیسا پشتگیری لئ ده کات هه لده وه شتیه وه ئه گه ر بیتو فه رمانبه ر یان به پړیوه به ر ئهم فه رمانه ی عیسا جبه جئ بکه ن که ده فرمویت «ئه وه ی که داوا ی ده کات پی به خشه»، وه کو پشتراستکردنه وه و پړیگه دان به و داواکارییه ی که که سی به رامبه ر (له گوپړایه لئ پی عیسا) به بی هیچ قه ره بوو تیک ده بیت به خشیت. به لام عیسا له باره ی کار و خزمه ته که یان به قوتا بییه کانی فه رموو: «به خو پړایی وه رتانگرتووه، به خو پړایش بیده ن» (مه تا ۱۰: ۸). که واته له لایه که وه ئه و ده قانه مان هیه که داوا ی نه هیشتنی قه ره بوو کردنه وه ده کاته وه («هه رکه سیک داوا ی شتیک لیکر دیت بیده ری»)، به لام له لایه کی دیکه وه ئه و ده قانه شمان هیه که پیداغری له سه ر نه زمی و ریکخستنی ئابووری ده که نه وه که له سه ر بنه مای قه ره بووی دادپه روه رانه دامه زراوه - تهنانهت له کار و خزمه تیشدا: «کریکار شایانی کرپی خۆیه تی» (لوقا ۱۰: ۷). بویه، وا دیاره که ئه و داوا یه ی عیسا که ده لیت «هه رکه سیک داوا ی شتیک لیکر دیت، بیده ری» داواکارییه کی جیهانی و ته واو نییه و هه موو بارودوخیک ناگریته وه، به لام یه کیک له و پړیگا به رده واما نه ی که خو شه ویستی به هو یه وه کار ده کات.

کاتیک ئه نجامدانی کاری باش دهستی به خشی نی نییه

هوکاریک کی دیکه که ده یسه لمینیت ئهم داواکاریانه به سه ر هه موو بارودوخیکدا جبه جئ

نابیت، ئه‌وه‌یه که دوو داواکارییه که - کاری باش له‌گه‌ڵ ئه‌و که‌سانه‌دا ئه‌نجام بده که ڕقیان لێته و هه‌رکه‌سیک داوای شتیکی لێکردیت، بیده‌ری» - له‌وانه‌یه هه‌میشه به‌ره‌و هه‌مان هه‌ڵسوکه‌وت و ئاکارمان نه‌بات. له‌وانه‌یه پلان و به‌رنامه‌ی ئه‌نجامدانی کارێکی باشمان بۆ که‌سیک هه‌بیت که له‌پراستیدا به‌خشینی هه‌موو ئه‌و شتانه له‌خۆ نه‌گریت که خۆی داوای ده‌کات. یان له‌وانه‌یه ئه‌وه‌ی که ده‌یه‌وێت پێی ده‌به‌خشین، به‌لام ئه‌وه واتای ئه‌وه نییه که کاری باشی له‌گه‌ڵ ده‌که‌ین. ئه‌مه له به‌رنامه چاکسازییه‌کاندا به‌روونی ده‌رده‌که‌ون کاتیک که‌سیک ده‌یه‌وێت واز له خواردنه‌وه‌ی کحول به‌هێنیت. پلانه‌که ئه‌وه‌یه که ئه‌و که‌سه بۆ ماوه‌ی شه‌ش مانگ نابیت تامی کحول بکات. ئه‌گه‌ر که‌سی نه‌خۆش (که‌سی کحولی) داوای پاره‌ بکات بۆ ئه‌وه‌ی ب‌روات کحول بکڕیت، به‌خۆشه‌ویستییه‌وه پێی ده‌لێن که له ئێستادا ئه‌مه کارێکی باش نییه.

عیسا هه‌میشه هه‌موو شتیکی به‌و که‌سانه نه‌به‌خشی که داوایان ده‌کرد. یه‌کیک له‌و نمۆنانه ئه‌و کاته بوو که سه‌رۆک کاهین و پیران لێیان پرسی: «ئهمانه به‌چ ده‌سه‌لاتیک ده‌که‌یت؟ کێ ئهم ده‌سه‌لاته‌ی به‌تۆ داوه؟» عیسا راستیی ئه‌وانی تاقی کرده‌وه، به‌لام ئه‌وان له تاقیکردنه‌وه‌که‌دا شکستیان خوارد. عیسا پێی فهرموون: «منیش پێتان نالێم به‌چ ده‌سه‌لاتیک ئهمانه ده‌که‌م» (مه‌تا ۲۱: ۲۳، ۲۷). ئه‌مه‌ش واته «ئه‌نجامدانی کاری باش» هه‌میشه یه‌کسان نییه به‌ به‌خشینی ئه‌و شته‌ی که به‌رامبه‌ره‌که‌ت داوای ده‌کات.

کاتیک به‌رب‌زێره‌کانی خۆشه‌ویستی، ململانیی یه‌کتر ده‌که‌ن

سییه‌م خال که ده‌یسه‌لمێنیت ئهم داواکاریانه بۆ هه‌موو بارودۆخیک نابیت ئه‌وه‌یه که ئێمه هه‌میشه به‌رب‌زێرگه‌لێکمان هه‌یه که بۆ به‌ده‌سته‌پێنانی خۆشه‌ویستی ئێمه ململانیی یه‌کتر ده‌که‌ن. واته، ئه‌وه‌ی که به‌لای که‌سیکه‌وه خۆشه‌ویستییه، بۆ که‌سیکی دیکه خۆشه‌ویستی نییه. بۆ نمۆنه، ئه‌گه‌ر دوو که‌س هاوکات داوای یه‌ک شت لێ بکه‌ن؟ ئه‌ی ئه‌گه‌ر سوآلکه‌ریک داوای ئه‌و پاره‌یه بکات که کو‌ت کردووه‌ته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی بیده‌یت که کړی خانووی که‌سیکی هه‌زار؟ یان کاتیک دزیک داوای سوپیچی ئۆتۆمبیلله‌که‌ت لێده‌کات کاتیک که منداله‌که‌ت له‌داوای دانیشتووه؟ زۆربه‌ی کات، ئه‌گه‌ر کات و پاره‌مان به‌ که‌سیک به‌خشین، واتای ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نیت که ناتوانین به‌ که‌سیکی دیکه‌ی به‌خشین. بۆیه، هیچ ب‌زاردیه‌کمان نییه جگه له‌وه‌ی که ڕێسایه‌کی دیاریکراو په‌ی‌په‌و بکه‌ین نه‌ک ئه‌وه‌ی که ته‌نها به‌خشین و ته‌واو، بۆ ئه‌وه‌ی بتوانین ب‌پیار له‌سه‌ر باشترین ڕێگه‌ی به‌خشین بده‌ین. بۆیه ده‌گه‌مه ئه‌و ئه‌نجامه‌ی که ئه‌و داواکارییه‌ی که عیسا که ده‌لێت هه‌رکه‌سیک داوای هه‌رشتیکی لێ کردیت، پێی به‌خشه، به‌سه‌ر هه‌موو بارودۆخ و حاڵه‌تیکدا جێبه‌جێ نابیت. فهرمانی خۆشه‌ویستی که عیسا روونی ده‌کاته‌وه وه‌کو شیوازی ڕێنمایی چۆنیه‌تی جێبه‌جێکردنیان به‌کار دێت.

ئاساييه كه هه‌ندىك له شىكه‌ره‌وان و شروقه‌كاران بلىن ئهم فهرمانانه زىاده‌په‌وييان تىدا كراوه - زىاده‌په‌وى زاره‌كى. به‌لام من لىيان ده‌پرسم ئاخو زىاده‌په‌وييه كه له جوړى ئهو كاره‌دايه كه عىسا داواى ئه‌نجامدانى ده‌كات، يان له پڙه‌ى زوړى ئه‌نجامدانى؟ بوچوونى من ئه‌وه‌يه كه دووهم دانه‌يان راسته. واته، نامه‌ويت ئه‌وه پشگوى به‌م كه هه‌ريه‌ك له فهرمانانه كه ده‌بىت پڙىك وه‌كو خو ى جىبه‌جى بكرىن. به‌لكو، باوه‌رم وايه كه ئه‌وه‌ى كه زىاده‌په‌ويى تىدا كراوه برىتييه له‌وه‌ى كه ئهم هه‌لسوكه‌وتانه تاكه پڙگه‌ن كه خوشه‌ويستى وه‌كو كاردانه‌وه‌يه‌ك بو ئه‌و بارودوخانه كه باس‌مان كردن، كار ده‌كه‌ن. پىم وايه كه خودى عىسا له پڙگه‌ى هه‌ندىك ئاماژه‌وه باسى ئه‌وه‌ى كردووه كه مه‌به‌ستى ئه‌وه نىيه. كاتى وايه كه ئه‌نجامدانى كارى باشه بو كه‌سىك ئه‌وه ناگرىته‌وه كه هه‌رشتىكى هه‌ز لىيوو بىده‌يتى.

كه‌واته، ئهم فهرمانه توندانه واتايان چىيه؟ ده‌بىت له‌به‌رامبه‌ر ئه‌و فهرمانانه‌دا چ كاردانه‌وه‌يه‌ك بنوئين؟ ئه‌گه‌ر پڙىك به‌و جوړه‌ى كه باس كراون، نه‌جوليينه‌وه، كه‌واته ده‌بىت چى بكه‌ين؟ له به‌شى دواتردا باسى ئهم باب‌ه‌تانه ده‌كه‌ين، له‌گه‌ل ئه‌وه‌ى كه چوون ده‌توانىن خوشه‌ويستىيه‌كى له‌و شىوه‌يه ده‌ربهرىن؟

داواکاری سی و یه که م

دوژمنه کانت خوشبویت تاکو نیشانی بدهیت که رۆله ی خودایت

«ئەگەر یه کییک له پرومەتت بدات، لایه که ی دیکه شی بۆ شل بکه. ئەگەر یه کییک چاکه ته که ت ببات، لاریت نه بییت بۆ کراسه که شت. هه رکه سییک داوای شتیکی لیکردیت بیده ری. ئەوه ش که شتیکت لئ ده بات لئی داوا مه که وه.» (لوقا ۶: ۲۹-۳۰)

«به لام من پیتان ده لیم: دوژمنه کانتان خوشبو، نوێژ بکه ن بۆ ئەوانه ی ده تانچه و سیننه وه، تاکو بینه رۆله ی ئەو باوکه تان که له ئاسمانه، ئەو خوړی خو ی به سه ر چاک و خراپدا هه لدییت و باران به سه ر پیاوچاک و زۆرداریشدا ده بارییت.» (مه تا ۵: ۴۴-۴۵)

« به به زه یی بن، وه ک چۆن باوکتان به به زه ییه.» (لوقا ۶: ۳۶)

«ئێوه دوژمنه کانتان خوشبو، چاکه بکه ن و قه رز بده ن، چاوه ری و هه رگرتنه وه ش مه که ن، به مه پاداشتتان گه وه ره ده بییت و ده بنه رۆله ی خودای هه ره به رز، چونکه ئەو له گه ل ده نمه ک و به دکاران نه رم و نیانه.» (لوقا ۶: ۳۵)

له کۆتایی به شه که ی پێشتردا، له گه ل ئەم داواکارییه سه خته ی عیسا دا له ململاتی دا بووین: «ئەگەر یه کییک له پرومەتت بدات، لایه که ی دیکه شی بۆ شل بکه. ئەگەر یه کییک چاکه ته که ت ببات، لاریت نه بییت بۆ کراسه که شت. هه رکه سییک داوای شتیکی لیکردیت بیده ری. ئەوه ش که شتیکت لئ ده بات لئی داوا مه که وه.» (لوقا ۶: ۲۹-۳۰). گوتمان که عیسا مه به ستی ئەوه نییه که ئەمانه تاکه ریگای ده ربیرینی خوشه ویستین. له م به شه دا باسی داواکارییه کی ئه ری نی ده که ی ن و پاشان ده رۆینه سه ر ئەو پرسیا ره ی که چۆن ده توانین به و جوړه خوشه ویستی ده ربیرین؟

عیسا گه نجینه و ئاسووده یی و شکۆمه ندیمان

له داواکارییه کی سه ختی وه کو (لوقا ۶: ۲۹-۳۰) دا عیسا چاوه ری چیمان لئ ده کات؟ ناتوانم خۆم له وه بدزمه وه که له پشت و له ئێوه ئەم داواکارییه نه دا، داواکاری خۆ ئازادکردن له خوشه ویستی پاره و پێوستی ئاسووده یی زه مینی و شکۆمه ندی ده بیژییت. شلکردنی پرومەته که ی دیکه سووکایه تییه کی ئاشکرای نه گونجاوه، پاره دان به که سییک به بی ئەوه ی که چاوه ری و هه رگرتنه وه بکه ییت و ته رخانکردنی کات بۆ هه لگرتنی دوو ئەوه نده ی ئەو

بارەى كە داوات لیکراوه^۴ - هەموو ئەمانە دەریدەخەن کە گەنجینە و ئاسوودەیی و شکۆمەندی تۆ لە ئاسمانە نەک زەوی. عیسا بەتەواوی بوو تەمایە دڵخۆشی و ئارامیت. ئەگەر وا نەبیت، ئەوا دلت پر دەبیت لە توورەیی و رق و کینە لە کاتیکدا چاکە لەگەڵ کەسێک دەکەیت و هاوکات ئازار و ناخۆشی دەچێژیت. بۆیە لە هەموو ئەم داواکاریانەدا دەگەمە ئەو ئەنجامەى کە عیسا داواى گۆرینی دلمان لى دەکات بۆ ئەوەى روو لە عیسا و پاداشتەکەى بکەین، لە جیگەى ئەوەى کە ئەم جیهانە دەبێهەشت.

بەلام دەبێتە هەلە ئەگەر تەنها تیشک بخەینە سەر ئەوەى کە عیسا بانگمان دەکات دلمان بگۆڕین و گرنگى بە ئەو بدەین لە جیگەى پارە و ئاسوودەیی و شکۆمەندی. هەرۆهە داوامان لى دەکات کە کارى باش لەگەڵ دوژمنەکانمان بکەین و دەبیت بەپراستی مەنەوێت ئەم کارە باشە ئەنجام بدریت. ئەمە زۆر بە روونی لەو داواکارییەدا دەبینین کە دەفەرموێت دەبیت نوێژ بۆ دوژمنەکانمان بکەین و بەرەكەتداريان بکەین (مەتا ۵: ۴۴؛ لوقا ۶: ۲۸). ئەو باشییه راستەقینەى کە دەبیت سەرنجى بخەینە سەر، ئەگەر مەنەوێت بەپراستی خۆشەویستیمان بۆ دوژمنەکانمان بسەلمێنین، ئەوەیە کە هەموو داواکاریەکانى نوێژى پەرورەدگاریان بۆ جێبەجێ بکەین. لە قوولایى دلمانەوه ئارەزووکردنى هەموو ئەم شتانە بۆ دوژمنەکانمان و بەخشینی ژیايمان لەپێناوى جێبەجێکردنى ئەو داواکارییانەدا بە واتای خۆشەویستى راستەقینە دیت.

پرووبەروو بوونەوه لەگەڵ درۆزنیکی شارەزا

وەسفییکی دیکە سەبارەت بە چۆنیەتى ئەو خۆشەویستییە دەخەمە روو. من باوەرم وایە کە لەگەڵ ئەو هەموو ئالۆزییەى کە ژيان لەگەڵ خۆیدا هیناویەتى و بەو هۆیەوه دەتوانین بە ئاسانى بیانوو بۆ سەرپێچیکردنى ئەو فەرمانانە بهێنینەوه، دەبیت بگەرێنەوه سەر گوێراپەلێى تەواو کاتیک کە دلتیا نین لەوەى کە خۆشەویست یدواى چیمان لى دەکات. بۆ نمونە، ئایا دەبیت پارە بەو کەسانە بدەم کە هەژارن و لەسەر شەقام داواى پارەم لى دەکەن؟ چۆن دەتوانم چاکە لەگەڵ ئەوانەدا بکەم کە داواى پارەم لى دەکەن؟ پێناچیت عیسا وەکو من بەلایەوه گرنگ بووێت کە خەلکى بۆ قازانجى خویان بەکاربێھێنن (مەتا ۵: ۴۰-۴۲). من زۆربەى کات بە درۆکردن تیک دەچم و توورە دەبم. ئەم توورەییە وا دەکات کە بیانووم هەبیت تاكو یارمەتى بەرامبەرەکەم نەدەم. بەلام پیم وا نییە کە ئەمە روۆخى عیسا بێت.

a (مەتا ۵: ۴۱): «ئەوێ یەک میل بێگارى پێ کردیت، دووانى لەگەڵ برۆ». «کاتیک دەهاتنە دەرەوه پیاویکى کورێنیان

بینى ناوى شیمۆن بوو، ناچارىان کرد خاچەکەى ئەو هەلبگریت» (مەتا ۲۷: ۳۲).

Craig S. Keener, Commentary on the Gospel of Matthew (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1999), 199

من باوه پم وایه که پږوحی عیسا یه کهم جار تهنانهت بهرامبر دروژنیکى شاره زاش سۆز و میهره بانى دهنوینیت. پاشان ههز دهکات که له پږگه ی ههوالی خوڤى ئه وه ی که عیسا هات بو ئهم جیهانه بو ئه وه ی دروژنه کان پزگار بکات، بچیته نیو ژيانی ئه و دروژنه وه. ئینجا ههول دهکات، ئه گهر داواکارییه کانى دیکه ی خوڤه ویستی پږگه بدات، زیاتر له کهسه که نزیك بیته وه و ئه گهر بکړیت، پږکه وه نان بخوڤ و قسه بکه ن. ئه گهر ئه وه نه کړیت، خوڤه ویستی ناماده یی ئه وه ی تیدایه که بیبه رامبر به خشیت تهنانهت ئه گهر بزائیت بهرامبره که ی فیلى لى دهکات و پیوستی به پاره نییه. وه له وانیه کاتى و پروبدات که خوڤه ویستی به نه خیر وه لام بداته وه - بو نمونه، ئه گهر کهسه که چه ندین جار بگه ریته وه و سه لماندیتى که دروژنه و بهرده وام په یوه ندیه کی پر له خوڤه ویستی پږت بکاته وه. به لام مه به ستی من ئه وه یه که کاتیک ئهم شتانه ته واو پروو نین، به لای منه وه واده ده که ویت که پږوحی عیسا داواى به خشینی ئازادانه دهکات.

چۆن ده توانین به و جوړه خوڤه ویستی ده ربیرین؟

کوڤا پرسیار که له باره ی داواکاری عیسا بو خوڤه ویستنى دوژمنه کامان ده پرسیم، ئهمه یه: چۆن ده توانین کاریکی له و شیوه یه بکه یین؟ هیڅی خوڤه ویستنى له م جوړه له کوپوه سه رچاوه ده گړیت؟ بیرى لى بکه وه که چه نده جوان و خوڤه که خوڤه ویستیه کی له م شیوه یه له جیهاندا ببینیت! زور سه رسامکه ره که که سیک خوڤه ویستیه کی له م شیوه یه ی هه بیت. بینینى ئهم جوړه خوڤه ویستیه هه تا پاده یه کی زور ده گمه نه. ئهمه ده بیت هاښان بدات له هه موو جوړه لووتبه رزییه ک داهالړیین و داواى به خشینی هیڅ بکه یین تا کو بتوانین به و شیوه یه بین. ئه گهر وه لامه کامان به پیى بازنه ی ده قى ئه وه ی که له (مه تا ۵: ۳۸-۴۸؛ لوقا ۶: ۲۷-۳۶) هاتوه، سنووردار بکه یین، ئه و سى وه لامى تیکه لمان ده ست ده که ویت.

له نیو پاراستن و هاوکاری باوکی ئاسمانیان

یه کهم دانه له و به لینه دا ده بینین که ئه گهر دوژمنه کامان خوڤ بویت، ده بینه پږله ی خودا: «دوژمنه کانتان خوڤبو، نویتز بکه ن بو ئه وانیه ده تانچه وسپینه وه، تا کو بینه پږله ی ئه و باوکه تان که له ئاسمانه، ئه و خوږى خوږى به سه ر چاک و خراپدا هه لډییت و باران به سه ر پیاوچاک و زۆرداریشدا ده باریتیت» (مه تا ۵: ۴۴-۴۵). له وانیه هه ندیک که س و له م ده قه تیبگه ن که پیش ئه وه ی بتوانین بینه پږله ی خودا، ده بیت دوژمنه کامان خوڤ بویت. به لام من پیم وایه که ده کړیت ئهم واتایه شى هه بیت: دوژمنه کانت خوڤ بویت و به و هویه وه بیسه لمینه که کییت، که بریتیه له پږله ی خودا. واته، له پږگه ی ئه نجامدانى ئه و کاره ی که باوکی ئاسمانیت ئه نجامی دهکات، نیشانى بده که پږله ی خودای. ئه گهر تو

مولکی خودای، ئەوا خەسلەت و تایبەتمەندی ئەوت تێدایە، وە ئەو کارە ئەنجام دەدەیت
کە ئەو ئەنجامی دەدات. خودا دوژمنەکانی خۆش دەوێت، کە شەیتان و نادادپەرەییە،
باران و خۆر بۆ دەنێرێت لە جیگەی دەستبەجێ حوکمدانیان (مەتا ۵: ۴۵).

چەندین ھۆکار ھەن کە دەیسەلمێنن عیسا نافەرموێت تۆ پۆلە ی خودا نیت ھەتا
ئەو کاتە دەیسەلمێنیت دوژمنەکەت خۆشدەوێت، بەلکو دەفەرموێت بە خۆشویستی
دوژمنەکان نیشانی بدە کە پۆلە ی خودای. یە کەم دانە لە برگە ی دواتر و ئایەتە ھاوئاکە ی
لە لۆقا. لە (مەتا ۵: ۴۸) عیسا دەفەرموێت: «بۆیە ئیوە کەمڵ و تەواو بن، ھەرھەک باوکی
ئاسمانیتان کەمڵ و تەواو» (مەتا ۵: ۴۸). وە لە (لۆقا ۱: ۳۶) دا دەفەرموێت: «بە بەزەیی بن،
و ھەک چۆن باوکتان بە بەزەیی» (لۆقا ۶: ۳۶). ئەم دوو ئایەتە دەلێن کە قوتابیەکانی عیسا
بۆ دەربڕین و نیشاندانی خۆشەویستی تەواو و کەمڵ بانگ کراون، چونکە ئەوان پۆلە ی
خودان، نەک لەبەر ئەوەی کە ببن بە پۆلە ی خودا.

پشتراستکردنەوی ئەم تێگەیشتنە لە (مەتا ۵: ۴۵) («تاکو ببە پۆلە ی ئەو باوکتان کە
لە ئاسمانە» = «تاکو ببەلمێنن کە پۆلە ی باوکتان»)، ھەندێک دەقی ھاوتای دیکە
ھەن کە ھەمان وشەیان بەکارھێناوە. بۆ نموونە، عیسا لە (یوحنا ۱۵: ۸) دا دەفەرموێت:
«باوکم بەمە شکۆدار دەبێت، کە بەرھەمی زۆر بھێنن، بەم شیوەیە دەبنە قوتابی من».
دەستەواژە ی «بەم شیوەیە» لە دەقی یۆنانیدا ھەمان دەستەواژە کە لە (مەتا ۵: ۴۵) دا
بەکارھاتوووە. عیسا دەفەرموێت کە قوتابیەکان دەتوانن بەرھەم بدەن، چونکە پێشوەخت
قوتابین – واتە، لقی میوەکەن کە عیسای مەسیحە (یوحنا ۱۵: ۵) – وە ئیستە لە پێگە ی
ئەنجامدانی ئەو کارە ی کە لەھەکان دەبێت بیکەن، دەیسەلمێنن کە قوتابین، کە ئەویش
بریتیە لە بەخشینی بەرھەم. ھەرھەما پروانە (یوحنا ۸: ۳۱).

بەلگە یەکی دیکە دەربارە ی ئەوە کە پۆلە بوونی ئێمە سەلمێنراوە لە جیگە ی ئەوەی کە
لە پێگە ی خۆشویستی دوژمنەکاھانەو دەروست بکریت، لە بەشەکانی سەرەتای (مەتا ۵)
دا ھاوئە، کە تێیدا عیسا دەفەرموێت: «با ئیوەش پرووناکیان بۆ خەلک بدەرەوشێتەو، تاکو
کردارە باشە کانتان ببینن و ستایشی باوکتان بکەن کە لە ئاسمانە» (مەتا ۵: ۱۶). سەرنجی
دوو شت بدە: یە کەم ئەوەی کە عیسا قسە لەگەڵ قوتابیەکانی دەکات و خودا وەکو
باوکی ئاسمانیان ناوژە دەکات. عیسا نافەرموێت: «تاکو ببیتە باوکتان»، بەلکو فەرمووی:
«ئەو باوکتانە». دووھەم، سەرنجی ئەوە بدە کە کاتی کە خەلکی کاری باشی قوتابیەکان
دەبینن (و ھەکو خۆشویستی دوژمنەکانیان)، ستایشی باوکیان دەکەن. بۆچی؟ چونکە
باوکیان لە دەروونیاندا و ھاوکارییان دەکات و توانای ئەنجامدانی کاری باشیان پێ دەدات.
ئەگەر کارە باشە کە ئەنجام بدەن تاکو بتوانن ببە پۆلە ی باوکیان، جیھان کارە باشە کە یان

دەبینیت و ئەوان شکۆدار دەکەن. بۆیە عیسا دەفەرمویت کە نە تەنھا خودا پێشوەخت باوکی قوتاییه کانه پێش ئەوهی کە کاری باش ئەنجام بدەن، بەلکو بە کردار ئەمەش ھۆکاری ئەوێه کە دەتوانن ئەو کارە باشانە ئەنجام بدەن. ئەو ڕووناکەیی کە لەواندا دەدرەوشێتەو، ئەو ڕووناکیی خۆشەویستی باوکە کە لە دەروونیاندا.

کەواتە، کاتیک عیسا دەفەرمویت: «دوژمنەکانتان خۆشبوی، نوێژ بکەن بۆ ئەوانە ی دەتانچەوسێننەو، تاکو ببنە ڕۆڵە ی ئەو باوکەتان کە لە ئاسمانە»، مەبەستی ئەو نییە کە خۆشویستی دوژمنەکانمان مافی ئەویمان پێ دەدات کە ببینە ڕۆڵە ی خوددا. تۆ خۆت ناتوانیت ئاست و پلە و پایە ی ڕۆڵەبوون وەرگری. دەتوانیت وەک ڕۆڵە لەدایک بیت. دەتوانیت وەک ڕۆڵە قبول بکړیت. ناتوانیت بە ھەول و تەقەلا ڕیگە ی بوون بە ڕۆڵە بدۆزیتەو. عیسا دەیهوێت بڵێت کە خۆشویستی دوژمنەکانمان نیشانی دەدات کە خودا پێشوەخت بوو تە باوکمان، وە تاکە ھۆکاری ئەوێ کە دەتوانن دوژمنەکانمان خۆش بویت ئەوێه کە ئەو خۆشی دەوێن و یەکەم جار پێداویستیەکانی ئیمە ی دابین کردوو.

ھەربۆیە، یەکەم وەلامی بۆ ئەوێ کە چۆن دەتوانن دوژمنەکانمان خۆش بویت ئەوێه کە بوون بە ڕۆڵە ی خودا ئیمە ی لە خەم و نیگەرانی دوور خستوو تەو. لەوە ناترسین کە گەنجینە و ئاسایش و شکۆمان بەھۆی مامەلە ی خراپی دوژمنەکانمان یان نەمانی مآل و سامانی زەمینە ی لەکەدار بن و نەمێنن. ئەمە ئامانجی (مەتا ٦: ٣١-٣٢) ە کە دەلێت: «جا خەم مەخۆن بڵێن، "چی بخۆین؟" یان "چی بخۆینەو؟" یان "چی لەبەر بکەین؟" چونکە بێباوەران ھەول بۆ ھەموو ئەم شتە دەدەن، باوکی ئاسمانیشتان دەزانیت پێویستیان بە ھەموو ئەوانە ھەیە» (مەتا ٦: ٣١-٣٢). بە ھەمان شیوە، ئەمە ئامانجی (مەتا ١٠: ٢٩-٣١) یشە کە دەلێت: «ئایا دوو چۆلە کە بە فلسیک نافروشریت؟ کەچی ھیچ یەکیکیان بەبێ خواستی باوکتان ناکەوێت سەر زەوی. ئیو تەنانەت مووی سەریشتان ھەمووی ژمێردراو. کەواتە مەترسن، ئیو زۆر لە چۆلە کە بەنرخترن» (مەتا ١٠: ٢٩-٣١). زانیاری زۆر و فراوان و گرنگیدانی زۆری باوکی ئاسمانی ھەرەدانامان، لەو مەترسی و لەدەستدانە دەمانپاریزیت کە خۆشویستی دوژمن داوی دەکات.

«پاداشت مەزن دەبیت»

عیسا بەلێنی پاداشتی مەزەمان پێدەدات ئەگەر دوژمنەکانمان خۆش بویت، ئەو پاداشتە لەم دنیا نابیت، بەلکو لەو دنیا دەبیت. «دوژمنەکانتان خۆشبوی، چاکە بکەن و قەرەز بدەن، چاوەڕێی وەرگرتنەو شەمە کەن، بەمە پاداشتتان گەورە دەبیت و دەبنە ڕۆڵە ی خودای ھەرەبەرز» (لوقا ٦: ٣٥). من دەلێم کە ئەم دوو سەرچاوە ی ھێز و توانایە پەیوەست

به يه کتره وه، چونکه «پاداشتی گه وره» په یوه ندى هیه به «دېنه پړلې خودا» وه. واته، کاتیک له ړنگه ی خوښوېستنى دوژمنه کانت ه وه دېسه ملیتیت که پړلې خودای، میرات و ه کو پړلې پارېز او و مسوگه ره. مندا لان دېنه میراتگری دایک و باوکیان، وه میراتگری خودا میراتگری هه موو شتیکه. «خوزگه ده خوازړیت به دلنرمه کان، چونکه زه ویان به میراتیى بو دهمینته وه» (مه تا ۵: ۵).

هوکاری ئه وه ی که ده لیم پاداشته که له ئاسمان دېیت نه ک زه وی، ئه وه یه که پیش هه موو شتیک خوښوېستنى دوژمنه کاغان له وانه یه پیوېستنى به به خشینی ژیاغان بیت (لوقا ۲۱: ۱۶). عیسا ده فهرمویت که خوښی و شادیان له کاتى چه وسانه وه و سه ختیدا په یوه سته به پاداشتمان له ئاسمان: «خوزگه ده خوازړیت به ئیوه کاتیک خه لکی جنیوتان پیده دهن و ده تانچه وسپنه وه، له بهر من هه موو جوړه بوختا ئیکتان بو هه لده به ستن. دلخوښ و شادمان بن، له بهر ئه وه ی له ئاسمان پاداشتمان گه وره یه» (مه تا ۵: ۱۱-۱۲). ئه و خوښییه ی که له ناوه راستى چه وسانه وه و سه ختیدا ده مانه یلته وه، له کاتیکدا هه ول دده دین دوژمنه کاغان خوښ بویت، ته نها پشت به شته دنیا ییه کان نابه ستیت، به لکو پشت به وه دېه ستیت که له و دنیا خودا وه کو باوک چیمان بو ده کات، وه عیسا وه کو پاشا چیمان بو ده کات. پروانه (لوقا ۱۴: ۱۴).

وه کو چوڼ بیبه رامبه ر به زه ییت وه گرتو وه، به هه مان شپوه ش بیبه خشه

راستى سییه م که وا ده کات دوژمنه کاغان خوښ بویت په یوه سته به دوو راستیه که ی دیکه وه له (لوقا ۶: ۳۶): «به به زه یی بن، وه ک چوڼ باوکتان به به زه ییه». مه به ستى سه ره کی لیره دا ته نها ئه وه نییه که خودا که پیشوه خت باوکمانه، وه میراته که ی له کاتى چه وسانه وه دا دېته مایه ی راگرتن و پایه داربوونى خوښی و شادیان، به لکو ئه وه ی که به زه یی خودا پیشوه خت له ړنگه ی عیسا ی کوپیه وه نیشان ئیمه دراوه. ئه مه واتای ئه وه یه که ئه و خوښوېستیه ی که بانگ کراوین بو ئه وه ی نیشانی بدین، ته نها به زه یی خودا ناکات به ه وونه، به لکو له ئه زموونى پرزگاریى به زه یی خودا ریشه ی دا کو و تا وه. عیسا به م جوړه باسى ده کات: «به خوړایى وه رتانگرتو وه، به خوړاییش بیده ن» (مه تا ۱۰: ۸).

واته، به هو ی عیسا وه، خودا به بى به رامبه ر له گونا هه کانم خوښ بووه. «گونه کانت به خشران ... باوه رت پرزگاری کردیت. برؤ به سه لامه ت» (لوقا ۷: ۴۸، ۵۰). عیسا ده فهرمویت که ئه م لیخوښوونه له ړنگه ی خوینى خو یه وه بو مان دېه سته بهر کراوه (مه تا ۲۶: ۲۸). ئیمه شایانى نه بووین وه نه مانده توانى به هه ول و ماندو و بوونى خو مان به دېه سته بېتین. ئیمه به باوه ر به دېه ستمان هیئا وه. عیسا هات بو ئه وه ی «خرمه ت بکات و ژیانى خو ی به خت

بکات بۆ کرینه وهی خه لکیکی زۆر» (مهرقۆس ۱۰: ۴۵). عیسا نه هات بۆ ئه وهی بانگی راستودروستان بکات، به لکو گونا هباران (لۆقا ۵: ۳۲). بۆیه هه واله مه زنه که ئه وهیه که باجگران و له شفرۆشان پيش رابه رانی ئایینی و مامۆستایانی ته وراته وه ده پۆنه نیو شانشینی خودا وه (مه تا ۲۱: ۳۱). ئه مه ش واتای ئه وهیه که ئیمه پله ی قوتابی عیسا مان هه یه که گونا هه کا ئمان به خشراره، ههروه ها ها ولاتی شانشینی عیسا ین، وه له پێگه ی با وه ره وه پۆله ی خودا ین، نه ک له پێگه ی یه که م جار خۆشویستی دو ژمه نه کا ئمانه وه.

ئێستا که هه موو ئه م شتانه مان به بی به رامبه ر وه رگرتو وه – به بی ئه وهی که کپی ئیمان، یان به په نجی شانی خۆمان به ده ستمان هی ئاییت یا خود شایانی بین – ئیمه بانگ کراوین که به بی به رامبه ر خۆشه ویستی خودا مان وه رگرتو وه کا تیک که دو ژمنی خودا بووین، ئێستا کاتی ئه وهیه که به خۆپای خۆشه ویستی بۆ دو ژمه نه کانت ده ربپریت.

ههستی پئ ده کهم، وهک ئه وهی که ئه و من بیت. به پراستی فه رمانیکی سه رسامکه ره. ئه گهر به پراستی ئه مه مه بهستی ئه و ئایه ته بیت، ئه و ده بیت شتیکی له پرا ده به در به هیژ، بگور، بنیادنهر و سه رسوپه یته ره له گیان و ده رو وغاندا پروو بدات؛ شتیکی نا ئاسایی و سه رو و سروشتی ده بیت پروو بدات. شتیک که زور له سه رووی ده سه لاتمی مئیکی خو په رست، خو و پست، لوو تبه رز، خو به گه وره زان و گونا بهاره وهیه و هه رگیز به ته نها ناتوانم ئه نجامی بدهم.

به له به رچاو گرتنی ئه م فه رمانه مه زنه، ئه و پراستییه ش سه ره له ده دات که ته نها ئه و فه رمانه ده توانیت له سه رووی ئه مه وه بیت که ده لیت ده بیت خودات به ته وای بوو ته وه خو ش بویت. من به شتیکی ته وایم بو ئه و داوا کارییه ته رخان کردو وه (پروانه داوا کاریی نو زده یه م). به لام به له به رچاو گرتنی فه رمانی دو وه می ش، ئه و فه رمانه فرا وانه هیه که ده لیت هه موو ته ورات و په یامی پیغه مبه ران له مه دا پوخت ده بیته وه کاتیک که په یوهستی ده کهین به داوا کاریی یه که مه وه. «هه موو ته ورات و پیغه مبه ران به م دوو پاسپار ده یه وه بهندن» (مه تا ۲۲: ۴۰). ده سه ته واژه ی «ته ورات و پیغه مبه ران» مه بهستی له ته وای په یمانی کو نه، وهک چو ن له (لوقا ۲۴: ۲۷) دا ده یینین: «دهستی کرد به پروو نکر د نه وهی ئه و شتانه ی ده رباره ی خو ی بوو له هه موو نوو سرا وه پیرو زه کاندا، هه ر له ته وراتی موسا وه هه تا هه موو په رتوو که کانی پیغه مبه ران».

ئه مه وته یه کی زور جوانه. لیره دا کو ری خودا به و په ری هیژ و ده سه لات وه شتیکی زور گرنگمان ده رباره ی سه ره تا و شیوه ی ته وای پلانه که و وشه ی خودا پی ده لیت. یه که م، سه رنجی ئه و پراستییه پروو نه بده که عیسا ئه مه ی فه رموو. پیو یستی نه ده کرد ئه وه بفه رمو ی. ئه و ته وراتنا سه ی که عیسا ی په لکیشی ئه م گفتو گو یه کرد، داوای ئه م وته یه ی لی نه کرد (مه تا ۲۲: ۳۶). عیسا سنووری تییه راند («گرنگترین پاسپار ده ی ته ورات چییه؟») و زیاتر له وهی فه رموو که داوای لی کرابوو. وا دیاره که ده یه ویت ئه وه نده ی که بکری ت تیشک بخاته سه ر به ها و گرنگی ئه م پاسپار دانه. عیسا فه رمووی که پاسپار ده ی ئه وهی که خودات خو ش بویت مه زنتزین و گرنگترین پاسپار ده یه. وه فه رمووی که پاسپار ده ی «نزیکه کهت وه کو خو ت خو ش بویت، وهک ئه و وایه» (مه تا ۲۲: ۳۹). ئیمه مه زنتزین و گرنگترین فه رمانی خودامان هیه که به ته وای مرو فه کانی به خشیوه که ئه ویش بریتییه له (خودات خو ش بویت)؛ وه دواتر له گرنگیدا دوو م فه رمانمان هیه که ئه ویش وه کو مه زنتزین فه رمانه که وایه (نزیکه کهت وه کو خو ت خو ش بویت).

به لام عیسا به وه وه نا وه ستیت. ده یه ویت به پراستی له گرنگی ئه م دوو پاسپار ده یه سه رسام بین. ده یه ویت بوه ستین و بیر بکهینه وه. بو یه به رده وای ده بیت له سه ر وته که ی و ده فه رمو ی: «جا هه موو ته ورات و پیغه مبه ران به م دوو پاسپار ده یه وه بهندن». هه رو هه ها هه موو شتیکی دیکه له کتییی پیرو ز له م دوو فه رمانه وه سه رچا وه ده گرن.

هه موو ته ورات و پیغه مبه ران به م دوو پاسپاردیه وه به ندن

ئه مه واتای چیه؟ وه لامی ئه م پرسپاره په نجه ره که یمان به پرووی ئاسماندا بو ده کاته وه. ئیمه ئه مه ده بینین ئه گهر وته که ی عیسا لیره دا له (مه تا ۲۲: ۴۰) به راورد بکه یین به وه ی که له (مه تا ۷: ۱۲) فهرمووی. ئه م ئایه ته به «یاسای زیړین» ناسراوه. له و بازنه ی ده قه دا، عیسا ده فهرمویت که خودا هه موو شتیکی باشمان پی ددات ئه گهر داوا بکه یین و بگه ریږین و له ده رگا بده یین، چونکه ئه و خودایه کی پر له خو شه ویستییه. ئینجا له (مه تا ۷: ۱۲) دا ده فهرمویت: «که واته له هه ر شتیکیدا هه مان ئه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه ووی بو تان بکریت، چونکه ئه مه یه پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه ران».

سه رنجی ئه وه بدن که عیسا لیره دا به هه مان شیوه ی (مه تا ۲۲: ۴۰) ئاماژه به ته ورات و په یامی پیغه مبه ران ده کات. ده فهرمویت ئه گهر ئه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه ووی بو خو تان بکریت، ئه و «ئه مه پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه رانه». له (مه تا ۲۲: ۴۰) ده فهرمویت: «هه موو ته ورات و پیغه مبه ران به م دوو پاسپاردیه وه به ندن». سه رنجی ئه وه بدن که پاسپارده ی یه که م - خودات به هه موو بو وته وه خو ش بویت - له (مه تا ۷: ۱۲) دا ئاماژه ی پی نه کراوه. له ویدا عیسا به ساده یی ده فهرمویت ئه گهر ئه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه ووی خو خو تان بکریت «ته ورات و پیغه مبه رانه».

ئایا عیسا په یمانی کونی له ده ره وه ی خودا پوخت کردو وه ته وه؟

لیره دا ده بیټ وریا و چاوکراوه بین. هه ندی که س به درې ژایی چه ندین سه ده ی رابردو و هه ولیان داوه وته ی وه کو «یاسای زیړین» به ینن و بلین که عیسا مامو ستایه کی ره وشت و ئاکار به رز بووه و ئه وه ی که باسی ده کات هیچ په یوه ندیه کی به خودا یان هه بوونی په یوه ندی له گه ل خودا نییه. ئه وان ده لین: «وه کو ده بینن، عیسا ده توانیت ته وای په یمانی کو، ته ورات و په یامی پیغه مبه ران، به بی ئاماژه کردن به ناوی خودا له په یوه ندیه مروییه کاند کورت بکاته وه».

من ده لیم که ده بیټ لیره دا وریا بین، چونکه بیرکردنه وه په کی له و چه شنه نه ته نها ئه و وته مه زنانه ی عیسا پشتگووی ده خات که له شوینی دیکه دا ده رباره ی خودا فهرموویه تی، وه ئه و شته سه رسورپه ینه رانه ی که ده رباره ی خو یه وه فهرمووی که له خودا وه دیت و ژیانیکو خو ی وه کو قوربانو له پیناو زور که سدا داده نیت (مه رقوس ۱۰: ۴۵)، به لکو بازنه ی ده قیش پشتگووی ده خات. ئایه تی دوازه به وشه ی «که واته» ده ست پیده کات. «که واته له هه ر شتیکیدا هه مان ئه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه ووی بو تان بکریت». ئه مه ده ریده خات که یاسای زیړین پشت به وه ده به ستیت که پیشر هاتووه - له په یوه ندیمان

به خودا وه كو باوك كه خوشی دهوین و وه لأمی نوڙه كاغان ده داته وه و شتی باشمان پی
ده به خشیت کاتیک داوای لی ده کهین (مه تا ۷: ۷-۱۱).

ئایه تی پیشتر، (مه تا ۷: ۱۱)، ده لیت: «جا ئیوه که خراپن، بزائن شتی باش بده نه
منداله کانتان، باوکتان له ئاسمان چهند زیاتر شتی باش ده داته ئه وانیه داوای لیده کهن!
بویه ... (یاسا زپرینه که)». ئه م په یوه ندیه لوژیکیه واتای ئه وه ده که یه نیت که خودا له
دهسته به ربی خودایی خویه وه پشتگیری له م یاسا زپرینه ده کات. خوشه ویستییه که ی بۆ
ئیمه - وه متمان و خوشه ویستی پر له نوڙ به رامبه ر ئه و - بریتییه له سه رچاوه ی هیزن
بۆ ژيانی یاسای زپرین. بویه، ناکریت عیسا بکهینه ماموستایه کی ئاکار و په وشته به رز.
ئه و لیره یه و هه میشه چاوی له سه ر خودایه.

خوشویستی خودا له خوشویستی کهسانی دیکه دا درده کهویت

به لأم هیشتا عیسا ده فهرمویت که هه لسوکه و تکردن له گه ل خه لک به و جوړه ی که
ده ته ویت خه لکی هه لسوکه ویت له گه ل بکه ن، پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه رانه.
لیره دا نافه رمویت که دوو راسپارده پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه رانه، به لکو ته نها
یه ک راسپارده. ئه مه زۆر له (مه تا ۲۲: ۴۰) جیاوازه که ده لیت ته ورات و په یامی پیغه مبه ران
له و دوو راسپارده یه دا پوخته ده بیته وه.

بوچی عیسا به م جوړه ده فهرمویت؟ پی م وایه که مه به ستی ئه وه یه کاتیک ده بینیت
خه لکی به و جوړه خوشه ویستی درده برن (یاسای زپرین جیه جی ده کهن)، ئه وه ی که
ده بینیت بریتییه له ده رکه و تنی ئاشکرای ئامانجی ته ورات و په یامی پیغه مبه ران. ئه م
هه لسوکه و ته له ئیو خه لکیدا به ئاشکرا و کرده یی دریده خات که په یمانی کۆن باسی چی
ده کات. له ریگه ی ئاشکرا کردنی ئامانجه وه، شه ریعت و په یامی پیغه مبه ران دینیته دی.
به لأم خوشویستی خودا، شاراو و نادیاره. گه رموگوپییه کی ناوه کی گیان و دروونه. به لأم
له کاتی خوشویستی کهسانی دیکه دا درده کهویت. که واته، خوشویستی کهسانی دیکه،
ده رختنیکی دره کی و ده برپینکی ئاشکرا، و نیشاندانیکی کرده ییه، وه بویه خوشویستی
خودایه و جیه جیکردنی ئه و شته یه که ته وراتی پیکه ئناوه.

که واته، پی تی ده چیت و ده گونجیت که راسپارده ی دووم (نزیکه کهت خوش بویت)
ئامانجی ئاشکرای ته وای وشه ی خودایه. لیره دا مه به ست ئه وه نییه که خوشویستی خودا
لیره دا نییه، یان خوشویستی که متر گرنگه؛ به لکو خوشویستی خودا له ریگه ی خوشویستی
ئاشکرا و کرده یی و قوربانی ئاسای کهسانی دیکه وه درده کهویت، نیشان ده دریت و ته وای
و کامل ده بیت. پی م وایه له بهر ئه وه یه که راسپارده ی دووم لیره دا به ته نها هاتوو وه کو

نیشاندانی پېناسه‌ی شهریه‌ت و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران - «... چونکه ئه‌مه‌یه پوخته‌ی ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران». خۆشویستی نزیکه‌که‌مان سه‌ربه‌خۆ و جیاواز له خۆشویستی خودا، پوخته‌ی ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران نییه، به‌لکو خۆشویستی نزیکه‌که‌مان په‌یوه‌سته به خۆشویستی خودا، وه له ئه‌نجامی ئه‌م خۆشه‌ویستییه‌دا، ئه‌مه‌ ئه‌و شته‌یه که پوخته‌ی ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران ئامانجیانه.

چۆن ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران پشت به به خۆشه‌ویستی ده‌به‌ستن؟

ئێستا با بگه‌ڕێینه‌وه بۆ (مه‌تا ۲۲: ۳۷- ۴۰). لێره‌دا عیسا باسی خۆشویستی خودا و خۆشویستی نزیکه‌که‌ت ده‌کات؛ وه به‌تایه‌تی له‌تایه‌تی چلدا ده‌فه‌رمو‌یت: «هه‌موو ته‌ورات و پېغه‌مبه‌ران به‌م دوو راسپاردیه‌وه به‌ندن». بۆچی وا ده‌فه‌رمو‌یت؟ به‌پای من ده‌یه‌و‌یت شتیکی جیاواز به‌لام نه‌ک پېچه‌وانه‌ له (مه‌تا ۷: ۱۲) به‌فه‌رمو‌یت. لێره‌دا نافه‌رمو‌یت که ئه‌م دوو راسپاردیه‌یه پوخته‌ی شهریه‌ت و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران، به‌لکو ده‌فه‌رمو‌یت ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران به‌م دوو راسپاردیه‌وه به‌ندن. «هه‌موو ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران به‌م دوو راسپاردیه‌وه به‌ندن».

ئێمه‌ لێره‌دا په‌نجه‌ره‌که به‌رووی ئاسماندا ده‌که‌ینه‌وه، به‌و جو‌ره‌ی که پێشتر ئاماژه‌م پێک‌کرد. لێره‌دا عیسا ده‌فه‌رمو‌یت که شهریه‌ت و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران وه‌کو به‌رد له‌ ده‌وری ملی شو‌ر بوونه‌ته‌وه (مه‌تا ۱۸: ۶)، یان به‌ده‌وری پیاویک له‌سه‌ر خاچ شو‌ر بووه‌ته‌وه (لوقا ۲۳: ۳۹). به‌چیه‌وه شو‌ر ده‌بنه‌وه؟ به‌خۆشه‌ویستییه‌وه. ئه‌مه‌ پېچه‌وانه‌ی ئاراسته‌ی ئه‌و شته‌یه که عیسا له (مه‌تا ۷: ۱۲) ده‌فه‌رمو‌وی. له‌و‌یدا عیسا ده‌فه‌رمو‌یت که ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران به‌ره‌و خۆشه‌ویستیمان ده‌بن و له‌خۆشه‌ویستیدا ده‌رده‌که‌ون. به‌لام لێره‌دا له (مه‌تا ۲۲: ۴۰) عیسا لێره‌دا پېچه‌وانه‌ی ئاراسته‌ی ئه‌وه ده‌فه‌رمو‌یت: خۆشه‌ویستی به‌ره‌و ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌رانمان ده‌بن و له‌واندا ده‌رده‌که‌ون. ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌ران پشت ده‌به‌ست‌یت به‌ شتیکی پێش‌خو‌یان، که ئه‌و‌یش گه‌رمو‌گو‌ری خودایه که ئه‌م جیهانه، ئه‌م می‌ژووه‌ی مرو‌فه‌کان، بب‌یته جیهانیکی پر له‌خۆشه‌ویستی بۆ خودا و به‌رامبه‌ر یه‌ک‌تر.

بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌م باب‌ه‌ته‌ باش‌تر بینین، به‌و‌ینه‌ روونی ده‌که‌مه‌وه. می‌ژووی پلانی رزگاری خودا وه‌کو تۆمار‌کی پێچ‌راوه‌ به‌ینه‌ پێش‌چاوی خۆت هه‌ر له‌ سه‌ره‌تای به‌ده‌ه‌تانه‌وه‌ها کۆتایی. ئه‌مه‌ ته‌ورات و په‌یامی پېغه‌مبه‌رانه (وه‌ په‌یمانی نو‌ی). چیرۆکی کاره‌کانی خودا و مه‌به‌ست و ئامانجه‌کانی له‌ می‌ژوودا له‌تیو ئه‌م تۆماره‌ پێچ‌راوه‌یه‌دا هاتووه، له‌گه‌ڵ فه‌رمان و به‌ل‌ینه‌کانیدا. (مه‌تا ۷: ۱۲) پێمان ده‌ل‌یت که کاتیکی گه‌لی خودا دراوس‌یکانیان وه‌کو خۆیان خۆش ده‌و‌یت، ئامانج و مه‌به‌ستی ئه‌م تۆماره‌ پێچ‌راوه‌یه‌ جیبه‌ج‌ی کراوه و ته‌واو بووه.

ئامانجەكەى بە پرونى دەرخواو و وە بە شیوەیەکی کردەیی نیشان دراو «تاکو (خەلک) کردارە باشە کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکەن که له ئاسمانە» (مەتا ۵: ۱۶). کەواتە، تۆمارەکە بەرەو خۆشەویستیمان دەبات. خۆشەویستی لەو تۆمارەو سەرچاوە دەگرت.

پەنجەرەى پروو بە ئاسمان

بەلام دواتر عیسا پروانگەیهکی زۆر تاییەت و نایامان پێ دەبەخشیت. پەنجەرەیهکمان بە پرووی ئاسماندا بو دەکاتەو. بو ساتیک لە میژوو و جیهان داماندەپریت لە دوورەو تۆمارە پێچراوەکەمان نیشان دەدات. ئیستا دەتوانین هەمووی بیبینین - تەورات و پەيامی پیغەمبەرەن، پەیمانی نوێ، چیرۆکی رزگاریی مەرۆق، ئامانج و کارەکانی خودا لە میژوودا. وە دەتوانین ئەو بیبینین که تۆمارەکە بە دوو زنجیری زیڕنەو بەستراوەتەو، هەر یەکەیان بە دەستەیهکی تۆمارەکەو قایم کراو. ئینجا عیسا سەرنجمان دەخاتە سەر ئاسمان، دەبینین که زنجیرەکە بەرەو ئاسمان دەروات و لە چاومان ون دەبیت. ئینجا ئیمە دەبات بو ئاسمان و بەشی سەرەوێ زنجیرەکەمان نیشان دەدات. ئەو زنجیرانە بە تەختی پاشایی خوداوە پەيوەستن. یەکیک لە زنجیرەکان بە لای راستی تەختەکەو قایم کراو که ئەم وشانەى لەسەر هەلکەنراو: «بە هەموو دڵ و بە هەموو گیان و لە هەموو بیرتانەو بەزدانی پەرورەدگارتان خۆشبوێ». وە ئەو کەى دیکە بە لای چەپی تەختەکەو بەستراوەتەو که ئەم وشانەى لەسەر هەلکەنراو: «زیکەکت وەک خۆت خۆشبویت».

عیسا پروو لە ئیمە دەکات و دەفەرمویت: «تەواوی تۆمارە پێچراوەکە، تەواوی تەورات و پەيامی پیغەمبەرەن، پەیمانی نوێ، چیرۆکی رزگاریی مەرۆق، ئامانج و کارەکانی باوکی ئاسمانیم، پشت بە دوو ئامانجی مەزنی خودا دەبەستیت: «بەدیھێنراوەکان دەبیت خودایان خۆش بویت، وە یەکتریان خۆش بویت بەو جوړەى که خۆیان خۆش دەوێت». پیم وایە زیادەپەرەویم نەکردوو که دەلیم تەواو بەدیھێنراوان و تەواوی کاری رزگاری، بە کاری مەسیحیشەو وەکو رزگارەریکی ئازارچەشتوو، مردوو و پاشان هەستاو، وە تەواوی میژوو، لەسەر ئەم دوو ئامانجە مەزنە بەندن: مەرۆقەکان بە هەموو دلیانەو خودایان خۆش بویت، وە لەو خۆشەویستیەو بەرامبەر خودا خۆشەویستی بەرامبەر یەکتەر سەرھەلەدات.

ئەمەش ئەو دەگەیهنیت که خۆشەویستی سەرەتا (مەتا ۲۲: ۴۰) و ئامانجی (مەتا ۷: ۱۲) تەورات و پەيامی پیغەمبەرەن. سەرەتا و کۆتایی ئەو یە که بۆچی خودا کتییی پیرۆزی پێ بەخشیوین. لە لایەکەو سەری کانیاو و لە لایەکەى دیکەو زەریای بێ کەنارەو لەو سەری پرووباری میژووی رزگارییەو - وشەى خودا بەلێنی ئەوێ داو و یادى دەکاتەو. بێگومان ئامانج و مەبەستی خودا ئەو یە که ئەم فەرمانە بەوپەرى پێژدى و گرنگیەو

وهربگرین. لهه بازنه‌ی ده‌قه‌دا، دانایانه ده‌بیت که پیمان وانه‌بیت خوشه‌ویستی ته‌واومان
یتووه، یان پیشوه‌خت خوشه‌ویستی به‌پیی پویست ناوه‌ند و چه‌قی ژیا‌مانی پیکه‌یناوه.
عیسا ده‌فه‌رمو‌یت: ته‌واوی کتییی پیروژ، ته‌واوی پلانی خودا بو میژوو پشت به‌م دوو
ئامانجه مه‌زنه‌ی خودا ده‌به‌ستیت: به‌دیه‌ینراوه‌کان ده‌بیت خودایان خوش بو‌یت، وه یه‌کتریان
خوش بو‌یت به‌و جوړه‌ی که خو‌یان خوش ده‌و‌یت.

داواکاری سی و سییهم

خۆت چهنده خۆش دهوئیت، نزیکه کهشت به هه مان ئەندازه خۆش بیّت

«... وهک خۆت ...» (مه تا ۲۲: ۳۹).

له م به شه دا، زیاتر و باشت ته ماشای فره مانه که ده که یه، به تایهت ئەو ده سته واژه ویرانه ره ی که ده لئیت «وهک خۆت». «نزیکه کهت وهک خۆت خۆش بوئیت» فره مانئیکی زۆر توند و سه خته. مه به ستم له سه خت ئەوه یه که ره گ و ریشه ی گونا ه و تاوانبار بوون ده برئیت، ده ریده خات و به نیعمه تی خودا بئه بری ده کات.

ریشه ی گونا ه: ئاره زووی دلخۆش بوون به بی خودا

ره گ و ریشه ی گونا ه بار بوو مان بریتیه له ئاره زووی دلخۆش بوو مان به بی خودا و به بی دلخۆش بوونی کهسانی دیکه به هۆی خودا وه. ده مه وئیت ئەمه به جوانی بخوئینه وه. با جارئیکی دیکه بیلئمه وه: ره گ و ریشه ی گونا ه بار بوو مان بریتیه له ئاره زووی دلخۆش بوو مان به بی خودا و به بی ئەوه ی که به لمانه وه گرنگ بیّت ئاخۆ ئەوان خۆش حالئ و شادی هه تاهه تایان به هۆی خودا وه پهیدا ده کهن یان نه. هه موو گونا هئیک له ئاره زووی دلخۆش بوون به بی شکۆی خودا و به بی ویستنی چاکه بو کهسانی دیکه سه رچاوه ده گرئیت. داواکارییه که ی عیسا ریشه ی ئەمه ده برئیت، ئاشکرای ده کات و بئه بری ده کات.

شانازی یه کئیکی دیکه یه له ناوه کانی ئەم ره گ و ریشه یه. شانازی ئەو بوچوونه پئشه خته یه که پیمان وایه ده توانین دلخۆش بین به بی ئەوه ی که پشت به خودا به ستین وه کو سه رچاوه ی دلخۆشیمان و به بی گرنگیدان به کهسانی دیکه ئاخۆ دلخۆشی و شادیان به هۆی خودا وه ده دۆزنه وه یان نه. شانازی ئاره زوویکی گهنده ل و پیسه بو دلخۆش بوون. به دوو شت گهنده ل کراوه: (۱) نامانه وئیت خودا وه کو تاکه سه رچاوه و کانیای دلخۆشی راسته قینه و هه تاهه تای بیین. (۲) نامانه وئیت خه لکی وه کو ئیمه به هۆی خودا وه دلخۆش بن، سه ره رای زانیی ئەوه ی که خودا له سه ره تادا مروقی به و مه به سته دروست کردوه. ئەگه ر ئاره زووی دلخۆش بوون به ئیت و خودا وه کو سه رچاوه ی دلخۆشییه کهت لی دابیریت وه ئەو خه لکه شی لی دابیریت که ئومئید ده خوازیت دلخۆشییه کهت به هۆی خودا وه له گه لیان به ش بکهیت، ئەوا ئەوه ی که ده مئیتته وه بریتیه له مه کینه ی شانازی. شانازی واته گه ران به دوای دلخۆشیدا له هه موو شوئینیک جگه له شکۆی خودا و باشی کهسانی دیکه له پئناو خودا دا. ئەمه ریشه ی هه موو گه نا هئیکه.

«وهك خۆت» واتای چیه؟

عیسا دهفهرمویت: «نزیكه كهت وهك خۆت خۆش بویت». بهو فهرانه، ئاماژه به ریشهی گوناهااریمان دهكات. چۆن؟ عیسا دهیهویت بلیت: «به خهسلهتیکى مرؤفانهوه دهست پى دهكهم كه له كاتى له دایكبوونهوه لهگهڵندایه و قووله و پیناسه تۆ دهكات، ئهوهش بریتیه له خۆشهویستیت بهرامبه ر خۆت. عیسا دهفهرمویت كه فهرانهكهم ئهمهیه: «نزیكه كهت وهك خۆت خۆش بویت». بێگومان تۆ خۆت خۆش دهویت. ئهمه بهخشاوه. من فهرانت پى ناكهم كه خۆت خۆش بویت، بهلكو دهزانم كه خۆت خۆش دهویت. ههموو مان ئهوپهرى ههولێ خۆمان دهدهین كه خۆمان بپارێزین و ئاگامان له خۆمان بێت. دهمانهویت دلخۆش و شاد بین. دهمانهویت بژین و به پهرامه ندىیهوه بژین. خواردمان دهویت. جلوه رگمان دهویت. شوینی ژیمانمان دهویت. دهمانهویت بهرامبه ر توندوتیژی پارێزراو بین. چالاکی واتادار و خۆشان دهویت بۆ ئهوهی رۆژهكانی ژیاغانی پى پر بکهینهوه. دهمانهویت هه ندیک هاوړپى باشمان هه بییت و کاتیکى خۆشیان لهگه ل بهسه ر بهین. دهمانهویت به جوړیک ژیاغان سوودبه خش بێت. بهمانه دهگوتییت خو خۆشویستن. خو خۆشویستن ئاره زووکی قووله بۆ به پرکردنی ئازار و زیادکردنی دلخۆشی و شادی. عیسا بهو وشانه دهست پى دهكهم كه دهفهرمویت «... وهك خۆت».

ههموو كه سیك، ئهم خهسله تهی هه یه. ئهمه هوکاري پالنه ری کاره کاغانه. ته نانه ت خوکوژی به هوێ گه ران به دوای به نامای خو خۆشویستندا ئه نجام ده دریت.^۱ له ناوه راستی هه ستی ئهوپه ری بى واتایی و بى ئومیدی و سربوونی خه موکیدا، گیامان ده لیت: «له مه خراپتر بوونی نییه. ته نانه ت ئه گه ر نه زانم به هوێ مه رگه وه چیم ده ست ده که ویت، لانی که م ده زانم له ده ست چی راده که م». که واته خوکوژی بریتیه له راکردن له ده ست به رگه نه گرتن. خوکوژی رینماییه کی هه له ی خو خۆشویستنه.

عیسا به به خشین و باشی خو خۆشویستنه وه ده ست پیده کات

ئێستا عیسا دهفهرمویت: «من به م خو خۆشویستنه وه ده ست پیده که م. من ئهمه له باره ی تۆوه ده زانم. هه چ كه سیك له مه به ده ر نییه. پێویست ناکات فیری بیت، چونکه خه سله تی

a (به لێز پاسکال) كه بیرکاریزان و فهیله سوفیکی فهره نسیه ده لیت: «ههموو مرؤفه کان وێلن به دوای دلخۆشی و شایدا. هه چ مرؤفیک له ده ره وه ی ئه مه وه نییه. هه ر ڕیگایه ک به کار به یێن، گرنگ نییه، چونکه ئامانجیان له کو تاییدا هه مان شته. هه ندیک كه س له پیناوی به ده سه تپێانی دلخۆشی و شادیدا ده رۆن بۆ جهنگ، هه ندیکى دیکه خۆیان له جهنگ ده پارێزن؛ به لām هه ردوولا خاوه نی هه مان هه ز و ئاره زوون، ته نها پوانگه یان جیاوازه. ئهمه هوکاري پالنه ری هه موو کارپکی هه موو مرؤفیکه، ته نانه ت ئه وانه ش كه خوکوژی ده که ن.

مروّقه. باوکی ئاسمانیمان دروستی کردوو. ئەم خەسلەتە لەپراستیدا باشە». ھەزکردن لە خواردن شتیکی خراپ نییە. ئەوێی کە لە زستاندا بتهوئیت خۆت لە سەرما بیاریزیت و گەرمات بیت، شتیکی خراپ نییە. ئەگەر بتهوئیت لە خراپە دوور بیت، ھەلە نییە. لە کاتی دەرد و نەخۆشییەکی بەرلآودا، بتهوئیت تەندروست بیت، شتیکی خراپ نییە. بتهوئیت خەلکی خۆشیان بوئی، ھەلە نییە. ئەگەر بتهوئیت کاریگەریت ھەبیت و ژبانت سوودبەخش بیت، گوناھ نییە. ئەمە خەسلەت و تایبەتمەندی مروّف بوو پیش یە کەم گوناھ، وە لەپراستیدا ئەم شتانە خراپ نین.

ئەگەر ئەم شتانە لە ژبانتدا بوونەتە شتیکی خراپ، ئەوا لە کاتی بیستن و وەلامدانەوێی راسپاردەکە ی مەسیحدا دەردەکەوئیت و روون دەبێتەو. عیسا دەفەرموئیت: «نزیکە کەت وەک خۆت خۆش بوئیت». واتە، وەکو چۆن لە کاتی برسێتیدا، ئارەزووی نان دەکەیت، دەبێت ھەمان ئارەزووت بۆ دراوسێکەت ھەبیت کاتیک کە برسێتەتی. وەکو چۆن دەتەوئیت جلۆبەرگی جوان لەبەر بکەیت، دەبێت ھەمان شت بۆ دراوسێکەت بوئیت. وەک چۆن ھەول دەدەیت شوئینکی ئارام بۆ خۆت دا بین بکەیت، دەبێت ھەولێی دا بینکردنی شوئینکی ئارامیش بۆ نزیکە کەت بدەیت. بەو جوړە ی کە دەتەوئیت خۆت لە توندوتیژی و کێشە بیاریزیت، دەبێت ھەولێی پاراستنی نزیکە کە شت بدەیت. وەک چۆن دەتەوئیت ھاوڕێی باش ھەبیت، دەبێت ھەولێی پەیدا کردنی ھاوڕێ بۆ نزیکە کە شت بدەیت. بەو جوړە ی کە دەتەوئیت ژبانی خۆت بە سوود و باش بیت، دەبێت بتهوئیت ژبانی نزیکە کە شت بەو جوړە بیت. کە دەتەوئیت نمرە ی بەرز بھێنیت، بە ھەمان شیو ھاوکاری نزیکە کەت بکە تا کو نمرە ی بەرز بھێنیت. وەک چۆن ھەز دەکەیت لە شوئینکی نویدا پیشوازیت لێ بکریت، تۆش پیشوازی لە نزیکە کەت بکە. لەگەڵ خەلکدا بەو جوړە ھەلسوکەت بکە کە دەتەوئیت خەلک لەگەڵت ھەلسوکەوت بکەن.

خۆپەرستیت دەبێتە پێوانە ی لەخۆبووردە یی

واتە، خۆپەرستیت بکە بە پێوانە ی لەخۆبووردە ییت. کاتیک عیسا دەفەرموئیت: «نزیکە کەت وەک خۆت خۆش بوئیت»، وشە ی «وەک» وشە یەکی زۆر گرنگ و بە ھاوارە: «نزیکە کەت وەک خۆت خۆش بوئیت». «وەک» وشە یەکی زۆر گرنگە. واتای ئەو یە ئەگەر گەرموگوریت ھە یە لە گەران بەدوای شادی و دلخۆشی خۆتدا، ئەوا ھەمان شت بۆ نزیکە کە شت بکە. ئەگەر لە گەران بەدوای لځخۆشی خۆتدا داھێنەریت، ئەوا بە ھەمان شیو بە کە دیتە سەر دلخۆشی نزیکە کە شت. ئەگەر بەردەوام و پایەداریت لە گەران بەدوای شادیی خۆتدا، ئەوا بۆ نزیکە کە شت بە ھەمان شیو بە.

به واتايه کی دیکه، عیسا تهنها نالیت که چیت بو خوت دهویت، بو نژیکه کهشت بتهویت، به لکو ده لیت که به هه مان شیوهی خوینیش بویت - به هه مان گه موگوری و وزه و داهینان و کولنه دانه وه. وه به هه مان ژیان و مردنه وه کاتیک پرووبه پرووی مه ترسی ده بیته وه. خو په رستیت بکه به پیوانه ی له خو بو ورده بیت. پیوانه ی گه ران به دوا ی خوشبه ختی که سانی دیکه دا وه نه وه ی که ده بیت چو ن بیت، بکه به پیوانه ی گه ران به دوا ی خوشبه ختی خو تدا. چو ن به دوا ی باشه ی خو تدا ده گه ری؟ به هه مان شیوه به دوا ی باشه ی نژیکه که تدا بگه ری.

ئه مه بابه تیکی هه ره شه ئامیز و قورسه، چونکه ده سته جی وا هه ست ده کین که ئه گه ر بیتو عیسا به رژی وهر بگرین، ئه وا نه تهنها ده بیت که سانی دیکه مان وه کو خو مان خوش بویت، به لکو ده بیت ئه وا مان له جیگه ی خو مان خوش بویت. هه ست ده کهیت به م جو ره یه. له وه ده ترسین که ئه گه ر له مه دا شوین عیسا بکهوین و به راستی خو مان بو دلخوشکردنی که سانی دیکه ته رخان بکهین، ئه وا دلخوشی و شادی خو مان پشتگو ی ده خریت. هه میشه ده بیت له ریگه ی ته رخانکردنی کات و وزه و ده سته ی شخه رییه وه چاو م له سه ر نژیکه که م بیت. بو یه فه رمانی خوشویستنی نژیکه که م وه کو خو م له راستیدا هه ست ده کهیت هه ره شه و مه ترسییه بو سه ر خوشویستنی خو م. چو ن شتی وا ده بیت؟ ئه گه ر به شیوه کی سروشتی ئاره زووی گه ران به دوا ی خوشحالی خو مان له کاتی له دایکبو وغانه وه له گه لمان بیت، وه ئه گه ر ئه مه شتیکی خراپ نه بیت و باش بیت، چو ن ده توانین ده سته ردار ی بین و تهنها چاو مان له سه ر دلخوشی و شادی که سانی دیکه بیت له سه ر حیسابی خو مان.

چو ن فه رمانی یه که م ده بیته هو ی را گرتنی فه رمانی دوو م

پی م وایه ئه وه ری ک ئه و مه ترسییه یه که عیسا ده یه ویت هه ستی پی بکهین، هه تا ئه و کاته ی که درک به وه ده کین ئه مه - ری ک ئه مه - بو چی پاسپارده ی یه که م پاسپارده ی یه که مه. ئه وه پاسپارده ی یه که مه که وا ده کات پاسپارده ی دوو م ئه نجام بدریت وه مه ترسی ئه و بو چوونه لاده بات که پاسپارده ی دوو م له ناوبه ری خوشحالی و شادیی خو مانه. یه که م پاسپارده ئه مه یه: «به هه موو دل و به هه موو گیان و له هه موو بیرتانه وه یه زدانی په روهر دگارتان خوشبو ی». پاسپارده ی یه که م بنه مای پاسپارده ی دوو مه. پاسپارده ی دوو مه میس نیشانده ری ئاشکرای یه که مه. که واتای ئه مه یه: پی ش ئه وه ی که خو په رستیت بکه یته پیوانه ی له خو بو ورده بیت، خودا بکه به جیگه ی سه رنجی خو په رستییه که ت. ئه مه مه به ستی پاسپارده ی یه که مه.

«به هه موو دلته وه یه زدانته خوش بویت» واته: پازیوونیکی ئه وه نده قوول له خودا دا

بدۆزهه که تهواوی دلت داپۆشیت. «به هه مو گیانتهوه یهزدانت خۆش بویت» واته: واتایه کی ئه وهنده قوول و بهرفراوان له خودادا بدۆزهه که هه موو کونج و گوشه ئازاربه خشه کانی گیانت بگریتهوه. «به هو ی بیرتهوه یهزدانت خۆش بویت» واته: ئه وه پری زانیاری و بهرچاوپروونی و دانایی له خودادا بدۆزهه که ده بیته هو ی پڕنماییکردن و پازیکردنی هه موو ئه وه ی که خودا بو می شک و هزری مرو ف له بهرچاوی گرتووه.

به واتایه کی دیکه، هه موو خو خۆشویستنه که ت بیته - تهواوی خۆشی، ئومید، ئاره زوو، خۆشه ویستی، ئاسووده یی، پازیوون و گرنگی - و سه رنجت بخه سه ر خودا، هه تا ئه و کاته ی که دل و گیان و می شک پازی ده کات. ئه و کاته بو ت ده رده که ویت که ئه مه پشتگو یخستن و هه لوه شانه وه ی خۆشویستنی خو ت نییه. ئه مه پازیوون و گو پڕینی خو خۆشویستنه. خو خۆشویستن بریتییه له ئاره زووی ژیان و پازیوون له جیگه ی نیگه رانبوون و مردن. خودا ده فهرمویت: «وه رن بو لام، ئه وه پری خۆشی و شادیت پی ده ده م. دل و گیان و بیرت به شکۆمه ندی خو م پازی ده که م». ئه مه یه که م و گرنگترین پاسپارده یه.

وه له گه ل ئه و دۆزینه وه و که شفه گرنگه دا - ئه وه ی که خودا کانیوا ی هه تاهه تای ی خۆشی و دلشادی ئیمه یه - شیوازی خۆشه ویستیمان به رامبه ر که سانی دیکه بو هه تاهه تایه ده گو پد ری ت. کاتی ک عیسا ده فهرمویت «نزی که که ت وه ک خو ت خۆش بویت»، ئیمه نالیین «به راستی ئه مه مه ترسی داره. ئه مه واتای ئه وه یه که خو خۆشویستتم مه حاله به هو ی ئه و هه مووه بایه خه ی که ده بی ت به دراوسی که می بده م. هه رگی ز ناتوانم ئه مه بکه م». له جیگه ی ئه وه، ده لیین: «به لئ، خو م خۆش ده ویت. هه زم له خۆشی، شادی، ئومید، ئاره زوو، خۆشه ویستی، ئاسووده یی و پازیوونه. به لام خودا بانگی کردووم - بیگو مان فهرمانی پی کردووم - یه که م جار بو به ده سه ته ی تانی ئه م شتانه روو له و بکه م. فهرمانی پی کردووم که خۆشه ویستیم به رامبه ر ئه و بیته شک ل و شیوه ی خۆشه ویستیم به رامبه ر خو م». واته، هه موو ئه و هه ز و ئاره زووانه ی که ده بنه هو ی پازیوونی من (خو خۆشویستن) ئاراسته ی ئه و ده که م و پازیوون له ودا ده دۆزمه وه. ئیستا خو خۆشویستتم ئه مه یه. بریتییه له خۆشویستتم بو خودا. بوونه ته یه ک. ئیستا گه رانم به دوا ی دلخو شیدا، بریتییه له گه رانم به دوا ی یه زداندا. وه ئه وه شمان له عیسا دا دۆزیوه ته وه.

خو خۆشویستن که له خۆشویستنی خودادا دیته دی، ده بیته پیوانه ی خۆشویستنی نزی که که ت که واته عیسا له دووم پاسپارده دا داوا ی چیمان لی ده کات (نزی که که ت وه ک خو ت خۆش بویت)? داوامان لی ده کات که خو خۆشویستنمان، که ئیستا له خۆشه ویستنی خودادا ته وا و کامل بووه، بیته پیوه ر و ناوه رۆکی خۆشویستنی نزی که که مان. یاخود ده توانین بلین که

فەرمانمان پیدە کات گەران بەدوای خۆشی و شادی خۆمان کە لە گەڵ لەدایکبوو و ھاندا، کە ئیستا گۆراوە بۆ گەران بەدوای خودادا، ھەڵدەقوێت و پەلدەھاوێت بۆ نزیکە کەمان. بۆ ھموونە:

● ئەگەر ھەز دەکەیت بەرە کەت و ئازادیی خودا لە پێگەی دابینکردنی خواردن و کرێی خانوو و جلوبەرگ ببینیت، ئەوا ھەوڵ بدە کە مەزنی و زۆری ئەم بەرە کەتە خوداییە نیشان کەسانی دیکە بدەیت کە بەھۆی دلفراوانی و دەستکراویە و لە خودادا دۆزیوتەتەوە. پێگە بدە تەواوی و کاملی خۆ خۆشویستنت لە خۆشویستنی خودا سەرپرژ ببیت و خۆشویستنی نزیکە کەتی لێ بکەوتەتەوە. یان بگرە باشت: گەران بەدوای ئەو خوداییە کە تەواوکەری خۆ خۆشویستنتە، لە پێگەی خۆشویستنی نزیکە کەتە و سەرپرژ دەبیت و خۆشویستنی نزیکە کەتی لێ دەکەوتەتەوە.

● ئەگەر دەتەوێت زیاتر چێژ لە بەزەیی خودا وەر بگریت لە پێگەی ئەو دلدانە وەبە لە کاتی خەمی و خەفەتدا پێت دەبەخشیت، ئەوا ھەوڵ بدە کە بە دلدانە وەبە کەسانی دیکە لە کاتی خەم و خەفەتدا بەزەیی زیاتری خودایان نیشان بدەیت.

● ئەگەر دەتەوێت زیاتر تامی دانایی خودا بکەیت لە پێگەی ئەو پراوێژە لە کاتی ھەبوونی پەیوەندی پر لە فشار و کێشەدا پێت دەبەخشیت، ئەوا دانایی خودا لە کاتی پەیوەندی پر لە فشار و ناخۆشەکاندا نیشانی کەسانی دیکە بدە.

● ئەگەر ھەز دەکەیت لە کاتی پشوویدا باشی زیاتری خودا ببینیت، ئەوا ئەو باشییە نیشان کەسانی دیکە بدە لە پێگەی یارمەتیدانیا بە مەبەستی ھەبوونی کاتی ھەسانە وەبە پر لە خۆشی و شادی.

● ئەگەر دەتەوێت نێعمەتی زیاتری پرگاریی خودا لە ژیاوندای ببینیت، ئەوا ئەو نێعمەتە بگەینە بە کەسانی دیکە کە پێویستیان بەو نێعمەتە پرگارییە ھەیە.

● ئەگەر دەتەوێت زیاتر چێژ لە قوولی پەیوەندی خودا وەر بگریت لە کاتی خۆشی و ناخۆشیدا، ئەوا ئەو ھاوڕێیەتی بە کاتی خۆشی و ناخۆشیدا نیشان کەسە تەنھا و بێ کەسەکان بدە.

لە پێگەی ھەموو ئەوانە وە خۆشویستنی نزیکە کەت نابێتە ھەرەشە بۆ سەر خۆ خۆشویستنت، چونکە خۆ خۆشویستنت بوو تە خۆشویستنی خودا و کاتییک خۆشویستنی خودا دەرژێتە ئێو ژیانی کەسانی دیکە وە نابێتە مایە ھەرەشە و مەترسی و لەناو بردن و ماندوو بوونی تۆ.

داواکاری سی و چواره

نزیکه که ت وه کو خۆت و بهو جوړه ی که عیسا خوښی ده وی، خوښویت

«به لأم ویستی پاکانه بو خوی بکات، به عیسا ی گوت: «نزیکه که م کتیه؟» (لوقا ۱۰: ۲۹)

«له هه ر شتیکدا هه مان نه و کاره بو خه لک بکه ن که ده تانه وی بوتان بکریت، چونکه نه مه یه پوخته ی ته ورات و په یامی پیغه مبه ران.» (مه تا ۷: ۱۲)

«من راسپارده یه کی نویتان ده ده مئ: یه کتریتان خوښوئ. وه ک خوښمویستن، ئیوه ش بهو جوړه یه کتریتان خوښوئ. به مه هه موو خه لک ده زانن که قوتابی منن، نه گهر خوښه ویستیتان بو یه کتری هه بیت.» (یوحنا ۱۳: ۳۴-۴۵)

پی م وا نییه له به شه کانی پیشترا توانی بیتمان هه موو ئالوژی و ناروونیه کانی ژبانی پر له خوښه ویستیمان چاره سهر کر دیت. سه باره ت به کات و سه رچاوه ی سنوورداری ئیمه، بوچوون و روانگه ی جیاواز له ئارادا هه ن. سه خته به لامانه وه ئاخو چی هه لېژیرین و ده سته برداری چی بین. لیکدانه وه و بوچوونی جیاواز هه یه ده رباره ی نه وه ی که چ شتیک بو که سیکی دیکه باشه. بیگومان مه به ستم نه وه نییه که هه موو نه وانه ساده ده بن.

فه رمانی ریشه یی و ده سته به رکردن و دایبکردنی ریشه یی

مه به ستم نه مه یه: خوښویستنی خوا له کاتی خوښی و ئازار و ئالوژی و دوولیی نه وه ی که خوښویستنی نزیکه که مان ده بیت چون بیت، پایه دار و جیگیرمان ده کات. کاتیک قوربانیه که مه زنه، نه وه مان له بیر ده بیت که نیعمه تی خودامان به سه. کاتیک رېگه ی خوښه ویستنی پروون و ئاشکرا نه بوو، به خوښی و خوښه ویستیه وه نه وه مان له بیر ده بیت که نیعمه تی خودامان به سه. کاتیک جیهان له سهر رېگه ی راست لمانده دات و بو ماو یه کی کاتی پروو ده که یه خوږه رستی، نه وه مان له بیر ده بیت که ته نها خودا ده توانیت گیان و ده روو غمان رازی بکات، وه توبه ده که یین و به زه یی و پشوودر ژیه که یمان زیاتر خوښ ده ویت.

نه وه فه رمانی کی ریشه یی و گرنگه. خو ی ده گه یه نیته ریشه ی گونا هه پتی ده گو تریت شانازی - ئاره زووی دلخوښوون (خو خوښویستن) به دوو شت گنده ل و پیس ده کریت: ۱) نامانه ویت خودا وه کو تاکه سه رچاوه و کانیای دلخوښی راسته قینه و هه تاهه تایي بینین. ۲) نامانه ویت خه لکی وه کو ئیمه به هو ی خوداوه دلخوښ بن، سه ره رای زانینی نه وه ی که خودا له سه ره تادا مروقی بهو مه به سته دروست کر دوه. به لأم نه مه رپک نه و گنده لی خو خوښویستنه یه که عیسا له م دوو فه رمانه دا پروو به پرووی ده بیتنه وه. له یه که م

فرماندا تیشک ده خاته سهر دلخو شېبون به هوۍ خوداوه؛ تهنه و تهنه خدا. له دوهم فرماندا، جیهانیکۍ ته واو له خوښۍ و دلشادی به هوۍ خوداوه ده کاته وه و ده فرمویت مروغه کان له هره شوینیک بن، بو ټه وه دروست کراون که خوښی و شادیت به هوۍ خوداوه وه رېگرن و پهره ی پی بدن. بو ټه وهک چوڼ خوټ خوښده ویت، به هه مان شیوه که سانی دیکه شت خوښ بویت. به هه موو شیوه یه که هه ولی به خشین ټه وه بده که به هوۍ خوداوه ده ست که وتووه.

ئاگاداری: واتای «نزیکه که ت» به رته سک مه که وه

پیش ټه وه ی که فرمانی نزیکه که ت وهک خوټ خوښبویت به جیهیلین، ده بیت گویمان له و ئاگاداری به بیت که عیسا پی داوین. عیسا ئاگادارمان ده کاته وه و ده فرمویت کاتیک گویمان له فرمانی «نزیکه که ت وهک خوټ خوښبویت» ده بیت، نابیت خوښه ویستنه که مان به وه به رته سک بکه ینه وه که نزیکه که مان کیه. عیسا ټه و ئاگاداری به به نه ونه ی سامیره ی به باشه که روون کرده وه.

«ته وراتناسیک هه ستا بو ټه وه ی عیسا تاقی بکاته وه و گوتی: «ماموستا چی بکه م تا کو ژبانی هه تاهه تایی به میرات وه رېگرم؟» ټویش پی فرموو: «له ته وراتدا چی نوو سراوه؟ چوڼ ده یخوینته وه؟» وه لامي دایه وه: «[به هه موو دل و به هه موو گیان و به هه موو توانا و هه موو بیرتانه وه یه زدانی په روه ردگاری خوټان خوښبویت،] هه روه ها [نزیکه که ت وهک خوټ خوښبویت.]» عیسا پی فرموو: «وه لامي که ت راسته، ټه مه بکه، ژبانی هه تاهه تایی به ده سته هینیت.» به لام ویستی پاکانه بو خوۍ بکات، به عیسا ی گوت: «نزیکه که م کیه؟» (لوقا ۱۰: ۲۵-۲۹).

له هه موو ټه و بابه تانه ی که ده کړیت له م ټه ونه یه وه هه لئنجیزیت، من تهنه تیشک ده خمه سهر یه کیان. عیسا به ټه ونه یه که وه لامي ټه و ته وراتناسه ی دایه وه که ده یو یست پاکانه بو خوۍ بکات که وه لامي پرسیاره که ی ټه و ی نه دایه وه به لکو پرسیاره که ی گوړی. عیسا پرسیاره که ی له «چ جوړه که سیک نزیکی منه» گوړی بو «من چ جوړه که سیکم؟» پرسیاره که ی له «چ جوړه که سانیک شیاوی خوښه ویستی من» گوړی بو «چوڼ بینه ټه و که سه ی که به زه یه که ی بو هه موو که سیکه به بی جیاوازی؟»

عیسا دوو رووی ته وراتناسه که ی ئاشرکا کرد ل ریگه ی نیشان دانی ټه وه ی که ټه و پیښو خت وه لامي که ی ده زانی و تهنه هه ولی ده دا عیسا بخاته ته لوه (لوقا ۱۰: ۲۵). ئیستا ته وراتناسه که ده زانیت که نه ت و ویست و خواستی ئاشرکا بووه و ده بیت دان به هه لکه یدا بنیت یاخود دوو روویه که ی داپوښیت. ټه و پریاری دا داپوښیت - یان

با ناویکی دیکه ی لئ بنیین؛ بریاری دا «بیانوو بهیئتیه وه» (لوقا ۱۰: ۲۹). وهک بلیی بهم شیویه بیانوو که ی هیئایه وه: «دهزانی چییه عیسا، ئاسان نییه بزانیته نزیکه که ت کییه. ژیان ئالۆزه. ده بیته چ جور که سانیکمان خوش بویت؟ کئ شایانی ئه وه یه له فهرمانی «نزیکه که ت خوش بویت» بیته نزیکم؟ هه موو نه ته وه یه ک؟ هه موو جوره چینیک؟ هه ردوو ره گه ز؟ هه موو ته مه نیک؟ دوور خراوه کان؟ گونا هباران؟»

عیسا وه لآمی پرسیاریک ناداته وه

عیسا چون وه لآم ده داته وه؟ هه زی له م پرسیاره نییه - ئه وه ی که مروقه کان به سه ر چین و گروپی جیاوازا دابه ش بکه یته و پیته وایته هه ندیکان شایانی خوشه و یستی ئیمه هه ن و هه ندیک دیکه یان شایانی نین. عیسا وه لآمی پرسیار «نزیکه که ت کییه؟» ناداته وه. له به رامبه ر هه ونه یه ک دیتته وه که پرسیاره که ده گۆریت. له نیوان ئه ریحا و ئورشه لیمدا که سیک ده که ویتته دهستی جهرده و پیاوخرابه وه. (لوقا ۱۰: ۳۰) ده لیت: «پرووتیان کرده وه و برینداریان کرد، ئینجا به نیوه مردووی به جییان هیشت و روشتن». کاهینیک و لیقییه ک (دیندرترین کهس) به و ریگه یه دا تپه رین و خویان له که سه برینداره که بوارد و له و بهروه تپه ری (لوقا ۱۰: ۳۱، ۳۲). ئینجا سامیره یه ک هات، که ته نانته جوله که نه بوو، وه بابه تی گرنه گ سه باره ت به م پیاوه ئه وه یه که له کو تای (لوقا ۱۰: ۳۳) دا هاتوو ده لیت: «دلی پی سووتا».

بینیت چون سه رنجی بابه ته که گۆرانکاری به سه ردا هات؟ پرسیار ئه وه ی که چ جور که سیک ده مریت، چیت له نیو چیرۆکه که دا نییه. ئیستا ته وای سه رنجه که له سه ر ئه و جور که سانه یه که کابرا برینداره که به جیدیلن. دوو که سی یه که م دلره ق و بی به زه یی بوون. سامیره یه که که سیک جیاواز بوو. که واته، له کو تاییدا عیسا چ جور پرسیاریک ده کات؟ ئایا ئه م پرسیاره ی کرد: «ئایا که سه برینداره که، دراوسی و نزیکه؟» نه خیر. ئه وه پرسیاره که عیسا نه بوو. عیسا له ته وراتناسه که ی پرسی: «کام له م سی که سه به نزیکه ده زانیت بو ئه و پیاوه ی که که وته ده ست جهرده کان. ته وراتناسه که گوته: ئه وه ی به زه یی پییدا هاته وه. عیسا ش پی فهرموو: توش برۆ و به و شیویه بکه. (لوقا ۱۰: ۳۶-۳۷). عیسا وه لآمی پرسیاره که ناداته وه که گوته: «نزیکه که ت کییه؟» له جیگه ی ئه وه، فهرمووی برۆ و به به مروقیکی نو. برۆ و دلیکی پر له به زه یی په یدا بکه.

مردنی عیسا: کرین و هه ونه

عیسا ریک له پیناوی ئه وه دا گیانی سپارد. ئه مه به لینه که ی په یمانی نوپیه له (حزقییل ۲۶: ۳۶): «دلیکی نویتان ده ده می و رۆحیکی نو ده خه مه ناوتانه وه، ئه و دله به ردینه تان

لئ ده که مه وه و دلیکی گۆشتینتان ده ده می». وه عیسا له کۆتا شیودا فهرمووی: «ئهم جامه په یمانی نوښه به خوښی من، که له پیناوی ئیوه ده رژیته» (لوقا ۲۲: ۲۰). ئه وانه ی که له گه ل عیسا هه تا شوینی له خاچدان ده رۆن، ده بینن که عیسا به خوښی خو ی باجی به خشی نی دله نوښه یان ده دات.

ئهمه ش ده مانگه یه نیت به کۆتا خالی ئهم به شه: په یوه ندی نیوان ئهو فهرمانه ی عیسا که ده فهرمویت نزیکه که مان وه کو خۆمان خۆش بویت له گه ل ئهو فهرمانه ی دیکه که ده فهرمویت یه کترمان خۆش بویت وه کو چۆن ئهو خۆشی ویستووین. مردنی عیسا هه م به ئه ستوگرته ی گونا به و هه م به خشی نی پینمای بوو. ئه وه مردنیکه که له گونا به خۆش ده بیته و مردنیکه که خۆشه ویستی ده کاته نموونه. مردنه که ی عیسا کرپنه وه ی ژیان یئمه یه له له ناوچوون و بوون به نموونه یه بو ژیا نی خۆشویستن. من به م سه رنجه وه ئهم به شه ته واو ده که م به هو ی ئهو نا کوکییه ی که له نیوان ئهم فهرمانه دا هه یه: نزیکه که ت وه ک خۆت خۆش بویت» و «راسپارده یه کی نو ی».

عیسا له (یوحنا ۱۳: ۳۴-۳۵) ده ده فهرمویت: «من راسپارده یه کی نویتان ده ده می: یه کتریتان خۆشبو ی. وه ک خۆشمو یستن، ئیوه ش به و جو ره یه کتریتان خۆشبو ی. به مه هه موو خه لک ده زانن که قوتا بی من، ئه گه ر خۆشه ویستیتان بو یه کتری هه بیته» (بروانه یوحنا ۱۵: ۱۲). کاتیک عیسا فهرمووی: «که س خۆشه ویستی له مه گه وره تری نییه که یه کیک ژیا نی خو ی بو دۆسته کانی دابنیت» (یوحنا ۱۵: ۱۳)، له راستیدا په یوه ندی له نیوان خۆشه ویستی و مردنه کهیدا دروست ده کات. بو یه گرنگه که په یوه ندی نیوان مردنی عیسا و جبه جیکردنی فهرمانی «نزیکه که ت وه ک خۆت خۆش بویت» بینین. له لایه کی دیکه وه، مردنی عیسا ده بیته نموونه بو شیوازی ده رپرینی خۆشه ویستی به رامبه ر که سانی دیکه، وه مردنی عیسا ئهو گو رانکاریه کی بو دۆسته به ر کردین که توانای خۆشویستمان پی ده به خشیته.^۹ له به شه کانی پیشتردا با سی کاری کرپنه وه ی عیسا مان کرد (بروانه داواکاری ده یه م و بیست و سییه م). لیره دا ده بیت بیر له وه بکه ینه وه که چۆن نموونه ی خۆشه ویستی عیسا په یوه ندی هه یه به فهرمانی «نزیکه که ت وه ک خۆت خۆش بویت».

عیسا ئهو راسپارده ی که ده لیت «که سانی دیکه تان خۆش بویت وه ک چۆن من خۆشم ویستن» به راسپارده یه کی نو ی ناوزه ده کات (یوحنا ۱۳: ۳۴). به لام راسپارده ی «نزیکه که ت

a بروانه داواکاری ۲۰، ۲۱، ۲۷ بو په یوه ندی نیوان ئهو گو رانکاریه ی که مردنی عیسا بو ی دۆسته به ر کردین له گه ل ئهو پیگه یان راستو دروستیه ی که بو ی دۆسته به ر کردین. بابه تی سه ره کی ئهو به شانه ئه وه یه که عیسا بنه ما ی «پیگه مانه» له په زامه ندی خودادا که ده بیته بنه ما و ئومیدی نیشاندانی ئهو په زامه ندییه له پیگه ی دل و ژیا نیکی گو ردراره وه.

وهك خۆت خۆش بویت» فه‌رمانی‌کی كۆنه كه له (لێقییه‌كان ١٩: ١٨) هوه وه‌رگیراوه. ئایا ئه‌مه واتای ئه‌وه‌یه كه پ‌سپارده‌ی خۆشویستی نزیكه‌كه‌مان وهك خۆمان به‌سه‌ر چووه و ئیستا پ‌اسپارده‌یه‌کی نوێمان هه‌یه كه بریتییه له كه‌سانی دیکه‌تان خۆش بویت وهك چۆن من خۆشم ویست؟ پیم وا نه‌بی‌ت.

ئه‌وه‌ی كه نوێیه ئه‌وه‌یه كه ئیمه هه‌رگیز خۆشه‌ویستی په‌یمانی كۆمان نه‌دیوه كه به‌ته‌واوی و كاملی له پ‌یگه‌ی كورپی خوداوه نیشان بدریت. پ‌یش عیسا‌ی مه‌سیح، هیچ كه‌سی‌ك نه‌یتوانیوه به‌بێ مه‌رج بلی‌ت: «كه‌سانی دیکه‌ت خۆش بویت به‌و جو‌ره‌ی كه من خۆشم ده‌وی». نه‌ك ته‌نها ئه‌وه، وا دیاره ئه‌و نوێیه‌تییه په‌یوه‌ندی هه‌یه به ئامانجی عیسا بۆ هه‌بوونی گه‌لێکی نوێ كه له جیهاندا به‌وه‌دا جیا ده‌كرێنه‌وه كه وه‌فادار ده‌بن به‌رامبه‌ر ئه‌و و باوكی ئاسمانی و به‌ خۆشه‌ویستییه‌وه له‌گه‌ڵ یه‌كه‌تر ده‌جولێنه‌وه. بۆیه ده‌فه‌رمویت: «به‌مه هه‌موو خه‌لك ده‌زانن كه قوتابی من، ئه‌گه‌ر خۆشه‌ویستیان بۆ یه‌كه‌تری هه‌بی‌ت» (یۆحه‌نا ١٣: ٣٥). «خۆشه‌ویستی كه‌سانی دیکه به‌و جو‌ره‌ی كه من خۆشم ویست بریتییه له نیشانه‌ی جیاكه‌ره‌وه‌ی ئه‌و گه‌له نوێیه‌ی كه ه‌ی منن و كۆیان ده‌كه‌مه‌وه».

عیسا به‌ خۆشویستی ته‌واو و كاملی خۆی، ئیمه‌ی به‌ته‌واوی و كاملی خۆشویست

به‌لام كرۆك و ناوه‌رۆکی خۆشه‌ویستی - ئه‌وه‌ی كه پ‌یشت‌ر له‌م به‌شه‌دا باس‌مان كرد - جیاواز نییه له‌وه‌ی كه عیسا لێره‌دا دا‌وای ده‌كات. كاتیك عیسا له‌پ‌یناو ئیمه‌دا گیانی سپارد، ئیمه‌ی وه‌كو خۆی خۆش ده‌ویست. ئه‌و به‌ته‌واوی و كاملی فه‌رمانی «نزیكه‌كه‌ت وهك خۆت خۆش بویت» ی جێبه‌جێ كرد. عیسا به‌ته‌واوی خۆی خۆش ده‌ویست، بۆیه به‌ ئاره‌زووی‌کی پ‌ی‌رۆزی ته‌واوه‌وه ده‌یویست د‌ل‌خۆش و شاد بی‌ت. واته‌، د‌ل‌خۆشی هه‌تاهه‌تایی خۆی له هه‌بوونی په‌یوه‌ندی له‌گه‌ڵ باوكی ئاسمانی و بوون به‌ یه‌ك له‌گه‌ڵ باوكیدا د‌ۆزییه‌وه (یۆحه‌نا ١٠: ٣٠). كاتیك ژیا‌نی خۆی له‌پ‌یناو ئیمه‌دا به‌خشی، ئه‌و ئاره‌زووه‌ی ڕه‌ت نه‌كرده‌وه كه ده‌یه‌وی‌ت بۆ هه‌تاهه‌تاییه به‌هۆی خودا د‌ل‌خۆش و شاد بی‌ت؛ به‌ ڕوونی ده‌ریخست و دا‌وای كرد.

كاتیك عیسا گیانی خۆی سپارد، هه‌موو شتی‌کی پ‌یویستی بۆ ئیمه‌ی گونا‌ه‌بار ده‌سته‌به‌ر كرد بۆ ئه‌وه‌ی بتوانین به‌هۆی خوداوه د‌ل‌خۆش و شاد بین. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی كه د‌ل‌خۆشیمان به‌هۆی خوداوه ده‌بی‌ت هۆی ده‌رخستی به‌ها و گرنگی خودا، ئه‌مه پ‌ی‌ك ئه‌و شته‌یه كه عیسا بۆ هه‌تاهه‌تاییه به‌هۆیه‌وه د‌ل‌خۆش بوو. بۆیه، كاتیك عیسا گیانی سپارد بۆ ئه‌وه‌ی ئیمه به‌هۆی خوداوه شاد و د‌ل‌خۆش بین، له‌پ‌استیدا مرد بۆ ئه‌وه‌ی كه ئه‌وپه‌ری خۆشی خۆی له شكۆی خودادا بپ‌ارێ‌زێ‌ت و ده‌ربخات. شكۆمه‌ندییه‌كه له‌و خۆشییه‌دا ڕه‌نگ ده‌داته‌وه كه به‌هۆی خوداوه هه‌مانه و به‌ خوی‌نی عیسا ده‌سته‌به‌ر كراوه. هه‌ر بۆیه،

خۆشهويستى عيسا نيشاندان و تەواوکردىكى تەواۋىي فەرمانى «نەزىكەكەت ۋەك خۆت خۆش بويت» ۵.

ھەر بۆيە ئەگەر بفرموييت «خودات خۆشبويت و نەزىكەكەت ۋەك خۆت خۆشبويت، چونكە تەورات و پەيامى پېغەمبەران بەمانەۋە بەندن»، ياخود بفرموييت «يەكتريان خۆشبويت ۋەك چۆن من خۆشمويستوون تاكو ھەموو كەسەك بزانييت كە ئىۋە قوتابى منن»، لە بنەرەتدا ھەمان فەرمان دەدات، كە فەرمانىكى پىشەيى و گىرنگە. دەبييت ئەو گەرموگورپىيەي كە بۆ دىخۆشى و شادى خۆمان ھەمانە، بىكەينە پىۋانەي دىگەرمىمان بۆ باشى كەسانى دىكە. ۋە دەبييت پىۋانەي ئازارچەشتن و دىخۆشىي كامىل و تەواۋى عيسا بەھۆي خوداۋە بىكەينە بىكەينە پىۋەر و ستاندەر بۆ قوتايىدان و سەرنجى ئەو خۆشىيەي كە بۆ خۆمان و كەسانى دىكەي داۋا دەكەين.

داواکاری سی و پینجه م

له ریگه ی به خشی نی قوربانی ئاسا و دلفراوانیه وه، له ئاسمان گهنجینه کو بکه وه

«له سه ر زه وی گهنجینه بو خۆتان کۆمه که نه وه، له وی مۆرانه و ژهنگ لی ده ده ن، دز ده یی ریت و ده ی دزیت. به لکو گهنجینه بو خۆتان له ئاسمان کۆبکه نه وه، له وی مۆرانه و ژهنگ لی ناده ن، دزیش ناییری ت و نایدزیت، چونکه گهنجینه که ت له کو ی بیت دلش ت له وی ده ییت.» (مه تا ۶: ۱۹-۲۱)

«به خۆپای وه رتان گرتوه و به خۆپایش بیده ن.» (مه تا ۱۰: ۸)

«ئه وه ی له که م ده ستپاکه له زۆریش ده ستپاکه، ئه وه ی له که م ناپاکه له زۆریش ناپاکه. ئه گه ر له سامانی ئه م دنیا به ده ستپاک نه بن، کئ سامانی راسته قینه ی به ئیوه ده سی ریت؟ ئه گه ر له شتی خه لکی ده ستپاک نه بن، کئ شتی خۆیتان ده داتئ؟» (لوقا ۱۶: ۱۰-۱۲)

له سه ر زه وی چه نده به خشنده و دلفراوان بیت، خۆشی و شادیت له ئاسماندا ئه وه نده زیاد ده ییت. له بهر ئه وه ی عیسا خۆشمانی ده وی ت و بانگیشتمان ده کات بو ئه وه ی خۆشی و شادیمان له ئاسماندا زیاد بکات، داوی ئازاد بو ومان ده کات له خۆشویستنی پاره و داوی به خشنده ییه کی زۆرمان لی ده کات. به تایه تی به رامبه ر هه ژاران.

قوربانیدان پتوانه ی قه باره ی دیارییه که یه

هۆکاری ئه وه ی که ده لیم «چه نده به خشنده و دلفراوان بیت»، له بهر ئه و وته یه ی عیسا یه که له باره ی به خشی نی بیوه ژنه که وه فهرمووی:

«عیسا به رامبه ر گهنجینه دانیش ت و سه یری کرد چۆن خه لکی پارهیان ده خه نه ناو گهنجینه که وه، زۆریک له ده ول مه نده کان پارهی زۆریان داده نا. بیوه ژنیکی هه ژار هات و دوو فلسی دانا که نیو عانه یه. قوتابییه کانی بانگکرد و پئی فهرموون: راستیتان پئ ده لیم، ئه م بیوه ژنه هه ژاره، له هه موو ئه وانه ی دیکه پارهی زیاتری خسته ناو گهنجینه که، چونکه هه موو له زیاده ی خۆیان به خشیان، به لام ئه م بیوه ژنه، سه ره پای هه ژارییه که ی هه موو بژیویه که ی به خشی» (مه رقۆس ۱۲: ۴۱-۴۴).

لیره دا مه به ست ئه وه یه که نرخ و به های دیاری به گه وره ییه که ی پتوانه نا کریت، به لکو به قوربانی پتوانه ده کریت. عیسا فهرمووی که ئه و بیوه ژنه له هه مووان زیاتری به خشیوه.

بریکى زیاترى نه به خشیوه، به لکو قوربانییه کی زیاتری داوه. هوکاری ئه مه ئه وه یه که قوربانیدان پیوانه یه کی باشتړه بو زانیی ئه وه ی چی له دلتایه. ئه گهر ده وله مندیت و زور ده به خشیت، به لام هیشتا زورت پیماوه، بویه دلت ئارامه له وه ی که ماوته. به لام، ئه گهر له پیناو عیسادا به خشیت و که مت پی مینیت، ئه و دلت که متر ئارام ده بیت له وه ی که ماوته. ئه م دله به هیوای به هه شته وه ئارام ده بیت. به شیمانیه کی زور ئه و کاته پشت به عیسا ده به ستیت نه ک پاره و مال و سامان.

بو سه رنجیکی ئاوا گه وړه له سه ر پاره و مال و سامان؟

مایه ی سه رسامیه که عیسا چه نده جه خت له سه ر ئه وه ده کاته وه که چوڼ پاره به کار به یین. (راندی ئالکورن) بروای وایه که «له سه دا پازده ی هه موو و ته و فره مایشته کانی عیسا په یوه ندی به م بابه ته وه هیه، که زیاتره له وانه و فیگردنه کانی له سه ر به هه شت و جه نه م»^۱. سه رنجی نمونه ک له و ته و فره مایشته کانی عیسا بده ده رباره ی پاره و کیشه کانی په یوه ست به شیوازی ژيانه وه:

«شتیکت که مه، برؤ چیت هیه هه مووی بفروشه و بیده به هه ژاران، به مه گه نجینه یه کت له ئاسماندا ده بیت، ئینجا وه ره و دوام بکه وه.» (مهرقوس ۱۰: ۲۱)

«ئینجا چاوی بو قوتابییه کانی هه لبرې و فره مووی: خوژگه ده خوازیی به ئیوه، ئه ی هه ژاران، چونکه شانشینى خودا بو ئیوه.» (لوقا ۶: ۲۰)

«به لام قوربه سه رتان ئه ی ده وله مندانه، چونکه خوشگوزهرانی خوټان لیږه وه رگرتووه.» (لوقا ۶: ۲۴)

«به م شیوه یه، ئه گهر هه ر یه کیکتان واز له هه موو شتیک نه هیئت که هیه تی، ناتوانیت بیته قوتابی من.» (لوقا ۱۴: ۳۳)

«ئاساتره که وشتریک به کونی ده رزیه که وه بچیت له وه ی ده وله مندیک بچینه ناو شانشینى خودا وه.» (لوقا ۱۸: ۲۵)

«به خه لکه که ی فره موو: ئاگاداربڼ و خوټان له هه موو چاوچنوکیه ک بپاریزن، چونکه ژيانى مروټ به زوری سامانه که ی نییه.» (لوقا ۱۲: ۱۵)

Randy Alcorn, The Treasure Principle (Sisters, Ore.: Multnomah, 2001), 8 a

من به تاییه تی پیشیاری ئه م نامیلکه یه ده که م وه ک ریگایه ک بو یارمه تیدانی خه لک که بزانه عیسا بانگیان ده کات که به بې پشت به ستن به پاره بژین.

«به لکو یه کهم جار داوای پاشایه تییه که ی خودا و راستی و دروستیه که ی بکه ن. هه موو
ئه مانه تان بو زیاد ده بیّت.» (مه تا ۶: ۳۳)

«ئه وه هه تانه بیفرۆشن و به خیر بیبه خشن، بوخۆتان جزدانیک دابین بکه ن که
نه فه وتیت، گه نجینه یه که له ئاسمان که له بن نایه ت، له وئ نه دز لئی نزیك ده بیته وه و
نه مۆرانه لئی ده دات.» (لوقا ۱۲: ۳۳)

«به لام زه کا پراوه ستا و به مه سیحی خاوه ن شکۆ گوت: گه وره م، ئه وه تا نیوه ی سامانه که م
ده ده مه هه ژاران و ئه گه ر به هه ر شیوه یه که فیلم له که سیك کردیّت، چوارقاتی
ده ده مه وه. عیسا ش پئی فهرموو: ئه مپۆ پزگاری بو ئه م ماله هات، له به ر ئه وه ی ئه ویش
کورپی ئیبراهیمه.» (لوقا ۱۹: ۸-۹)

«شانشین ئاسمان له گه نجینه یه که ده چیت له کیلگه یه که دا شارد رایته وه. یه کیك دۆزیه وه
و شاردییه وه، له خۆشیان ده چیت و هه رچی هه یه ده یفرۆشیت و ئه و کیلگه یه ی پئی
ده کریّت.» (مه تا ۱۳: ۴۴)

«ئینجا عیسا ... بیوه ئینکی هه ژاریشی بینی دوو فلسی خسته ناوی. ئینجا فهرمووی:
پاستیتان پئی ده لیم، ئه م بیوه ژنه هه ژاره له هه موویان زیاتری دانا.» (لوقا ۲۱: ۱-۳)

«به لام خودا پئی فهرموو: ئه ی گیله، هه ر ئه مشه و گیانت ده رده چیت. باشه ئه وه ی
کو ت کردۆته وه بو کئ ده بیّت؟ (۲۱) به هه مان شیوه ده بی ئه و که سه ی گه نجینه بوخۆ
کۆده کاته وه، به لام له لای خودا ده ولّه مند نییه.» (لوقا ۱۲: ۲۰-۲۱)

عیسا ش پئی فهرموو: پئی کونی هه یه و بالنده ی ئاسمانیش هیلانه، به لام کورپی مرؤف
جییه کی نییه سه ری لئ دابنیت. به یه کیکی دیکه ی فهرموو دوام بکه وه. ئه مه یان گوتی:
گه وره م پێگه م بده یه که م جار بچم باوکم بنیژم.» (لوقا ۹: ۵۸-۵۹)

بوچی عیسا ئاوا به تاییه تی جه خت له سه ر ئه وه ده کاته وه که چی له پاره کامان
ده که یه ن؟ هوکاري ئه مه، وه ک ئاشکرایه، ئه م یاسا ساده و بنه رته تییه که عیسا دایرشت:
«گه نجینه که ت له کوئ بیت، دلّیشت له وئ ده بیّت» (مه تا ۶: ۲۱؛ لوقا ۱۲: ۳۴). واته،
هوکاری ئه وه ی که پاره زۆر گرنگه ئه وه یه که چۆن به کاری ده هیئین ده ریده خات دلّمان
له کوئیه. «دلّمان له کوئیه» واته، چی ده په رستین. کاتیک دلّ شوین شتیک ده که ویت، به
نرخه ده کات، گرنگی پئی ده دات. به هاداری ده کات. ئه مه واتای په رسته.

ناتوانیت کۆیلایه تی دوو گه وره بکه یت

ده توانیت له ئاگادار کردنه وه که ی عیسا دا ببینیت که «که س ناتوانیت کۆیلایه تی دوو گه وره

بكات، چونكه رقى له يه كىكيان ده بېته وه و ئه وهى دىكهى خوښده وېت، يان ده ست به يه كىكيانه وه ده گريټ و ئه وهى دىكه پشگوى ده خات. ئيوه ش ناتوانن كۆيلهى خودا و پاره بن» (مه تا ٦: ٢٤). وشهى «كۆيله» لېره دا نامويه. ئه مه زياتر په يوه ندى به په رسته وه هه يه تاكو كۆيله يه تى. عيسا فهرمووى: ناتوانن كۆيلهى خودا و پاره بن». ئيمه چوڼ كۆيله يه تى پاره ده كه ين؟

وه لاهه كه خزمه ت كړدن و كۆيله يى كړدن نيه بو پاره. يان يارمه تى پاره بدين و پېداويستيه كانى پاره داين بكه ين. به لكو وه لاهه كه پېچه وانى ئه وان هيه. كۆيله يه تى بو پاره واته چاوه رپى پاره بكه يت يارمه يت بدات و خزمه تت بكات و پېداويستيه كانت بو داين بكات. كۆيله يه تى بو پاره واته به رنامه دانان و خه يال كړدن و پلاندانان و هه ولدان بو ئه وهى خو مان بخه ينه بارودوڅي كه وه كه خو مان له سهروه ت و سامان پر بكه ين و خو شى و شادى خو مان بدينه ده ست پاره. پاره به خشه ر و سوو دبه خشى په يوه ندى كۆيله و گه وره كه يه تى. تو هيچ شتيك بو پاره ناكه يت. تو چاوه رپى پاره ده كه يت شت بو بكات.

ئيسا عيسا ده فهرمويت: «ناتوانن كۆيلهى خودا و پاره بن». پېده چيت «كۆيله» هه مان واتاى هه بېت له م دوو په يوه ندييه دا. كه واته ئه وهى عيسا ده يليت ئه وه يه كه ئيمه كۆيله يه تى بو خودا بكه ين نه ك به شيويه ك كه يارمه تى خوا ده دين، به لام به پېچه وان وه ئيمه ده بېت يارمه تى له خودا وه ربرگړين و خودا يارمه تيدهرمان بيت، سه رچاوه ي به خشين و گه نجينه ئي ئيمه بيت. خزمه ت كړدى خودا واته به رنامه دابنيين و خه يال بكه ين و پلان دابنيين كه خو مان بخه ينه بارودوڅي كه وه كه خو شى و شادي مان له به لينه كانى خودا وه بيت. كه واته خودا، به خشه ر و سوو دبه خشى ئه م په يوه ندى كۆيله و گه وره يه، نه ك پاره. ئيوه پېداويستيه كانى خودا داين ناكه ن (هيچ پېداويستيه كى نيه!). به لكو داوا له خوا ده كه ن كه پېداويستيه كانتان بو داين بكات.

هو كاري ئه وهى كه پاره زور گرنه بو عيسا ئه وه يه كه له هه موو كه لتور و تمه نيكدا وه كو جيگره وهى خودا چاو ليده كريت كه گه نجينه ي دل مانه، وه به و هو يه وه ده بېته سه رچاوه ي په رستمان. ئه وه مه ترسى ده خاته سه ر ئه وهى كه نه توانين گوپرايه لى پاسپارده ي كه م و ده يه مى موسا بين: «هيچ كه سيكتان خوداى دىكهى بيجه له من نه بيت» (ده رچوون ٢٠: ٣) وه «چاو مه رپنه شتى خه لك» (ده رچوون ٢٠: ١٧). پاره نيشانه ي هه موو ئه و كه لوپه ل و ئارامى و چيژ و خو شيه يه كه ده توانيت ده سته به رى بكات. له به ر ئه وه، نيشانه ي جيگره وه يه كى گه وره يه بو خودا له دل ماندا. له به ر ئه مه چو نيه تى به كارهي تان ي پاره كامان زور گرنه بو عيسا.

لووتبه‌رزیی له به‌هه‌شت جیامان ده‌کاته‌وه، قوربانیدان خوۆشی و شادی به‌هه‌شت زیاتر ده‌کات

با بگه‌پینه‌وه بوۆ خالی سه‌ره‌کی که له یه‌که‌م پرگه‌ی ئه‌م به‌شه‌دا باسم کرد: له‌سه‌ر زه‌وی چه‌نده به‌خشنده بیت و قوربانی بده‌یت، خوۆشی و شادیت له به‌هه‌شتدا ئه‌وه‌نده زیاد ده‌بیت. لێ‌ره‌دا دوو شت گوتراوه. یه‌کیان ئه‌وه‌یه که پوچ‌یکی له‌خووبایی له به‌هه‌شت دوورمان ده‌خاته‌وه. وه ئه‌وه‌که‌ی دیکه‌یان ئه‌وه‌یه که پله‌هه‌یه له دیاری و خه‌لاتدا، یان پله‌هه‌یه له خوۆشی و شادی له به‌هه‌شتدا که په‌یوه‌سته به‌وه‌ی که چه‌ند ده‌به‌خشین و قوربانی ده‌ده‌ین له‌سه‌ر زه‌وی. ئه‌م دوو باب‌ه‌ته‌ شایه‌نی باس و گفتوگوۆن. له به‌شی دواتردا، یه‌ک له‌دوای یه‌ک باسیان ده‌که‌م و وته و فره‌مایشته‌کانی عیسا وه‌کو به‌لگه‌ ده‌هینمه‌وه.

داواکاری سی و شه شه

گه نجینه له ئاسمان بو خۆت کۆ بکه وه و خۆشیت له مه سیحدا زیاد بکه

«چهند گرانه بو دهوله مه ندان بچنه ناو شانیشینی خوداوه! چونکه ئاسان تره وشتریک به کونی ده رزییه که وه بچیت، له وهی دهوله مه ندیک بچیته ناو شانیشینی خوداوه.» (لوقا ۱۸: ۲۴-۲۵)

«ئه وهی له کهم ده ستپاکه له زۆریش ده سپاکه، ئه وهی له کهم ناپاکه له زۆریش ناپاکه. ئه گهر له سامانی جیهان ده ستپاک نه بن، کئ سامانی راسته قینهی به ئیوه ده سپیریت؟ ئه گهر له شتی خه لکی ده ستپاک نه بن، کئ شتی خۆیتان ده داتئ؟» (لوقا ۱۶: ۱۰-۱۲)

وهک بینیمان له به شه کانی پێشودا دوو شت گوترا، که هه ول ده دم له م به شه دا له فیرکرده نه کانی عیسا وه یارمه تی وه رگرم. یه کهم، ئه وهی که ئه گهر هه بوونی پۆحیکی لووتبه رز، له به هه شت دوورمان ده خاته وه. دووهم، پله ی دیاری و خه لات، یان پله ی خۆشی و شادی له به هه شتدا، که په یوه سه ته به وهی له سه ر زه وی چهند به خشنده و دلفراوان بووین. یه کهم، عیسا چهن دین جار ئاماژه ی به وه کردووه که پۆحی لووتبه رز له به هه شت دوورمان ده خاته وه. ئه مه ش پێنج نموونه بو پشتراستکردنه وهی ئه م راستیه.

گه نجه ده وله مه نده که و ژیا نی هه تاهه تای

یه کهم، کاتیک گه نجه ده وله مه نده که پرسیا ری له عیسا کرد که چی بکه م بو ئه وهی ژیا نی جاویدانی به ده سه ته بێنم، عیسا وه لامی دایه وه: «چیت هه یه هه مووی بفروشه و به سه ر هه ژاران دابه شی بکه، له ئاسماندا گه نجینه یه کت ده بێت. ئینجا وه ره دوام بکه وه» (لوقا ۱۸: ۲۲). وهک دیاره ژیا نی هه تاهه تای به نده به وهی که له خۆشویستنی پاره ئازاد بین و به رامبه ر هه ژاران به خشنده بین. بێگومان عیسا ئه مه ده فهرمویت، وه کو چۆن ده بینین که ئه و پیاوه «زۆر ده وله مه نده» (لوقا ۱۸: ۲۳) به بیستنی ئه مه زۆر خه مناک بوو. عیسا فهرمووی: «چهند گرانه بو دهوله مه ندان بچنه ناو شانیشینی خوداوه. چونکه ئاسانه وشتریک به کونی ده رزییه که وه بچیت له وهی دهوله مه ندیک بچیته ناو شانیشینی خوداوه» (لوقا ۱۸: ۲۴-۲۵).

وهک ئه وهی پێشینی ده که یین، قوتابییه کانی سه رسام بوون به قسه که ی عیسا و پرسیا ن: «که واته کئ ده توانیت پرزگاری بێت؟» (لوقا ۱۸: ۲۶). ئه وان ئه وه ده بینن که «به ده سه ته یانی ژیا نی هه تاهه تای» و «چوونه ناو شانیشینی خودا» ئاماژه یه بو «پرزگاربوون». عیسا مه به ستی ئه وه نییه که «پرزگاربوون مه حاله بو ئه م لووتبه رزییه»، به لکو مه به ستی ئه وه یه

که «ئەوێ لای خەڵکی مەحەلە، لای خودا دەبێت» (لوقا ۱۸: ۲۷). بە واتایەکی دیکە، تەنها خودا دەتوانێت ئەم لووتبەرزێیە بگۆڕێت کە دووری دەخاتەوێ لە بەهەشت. بەلام ئەوێ ئاشکرایە کە خۆشەویستی ئەم پیاوێ بۆ پارە لە بەهەشت دووری دەخاتەوێ: «بە دڵتەنگییەوێ پڕۆشت، چونکە سامانیکی زۆری هەبوو» (مەرقۆس ۱۰: ۲۲) (بۆ ئەوێ بزانی ئەمە چۆن پەیوەندی هەیە بە بیتوانبوون لە پێگەی باوەڕەوێ، برۆانە داواکاریی بیستەم).

پیاوێ دەوڵەمەند و هەژارە کە و دوو چارەنووسی جیاواز

ئەوێ دەوڵەمەند و دوو چارەنووسی جیاواز هەیە. پیاوێ دەوڵەمەند و هەژارە کە کە لەبەر دەرگا کەیدا کەوتبوو. عیسا فرمۆی: «پیاوێک دەوڵەمەند بوو، جلی ئەرخبەزانی و کەتانی لەبەر دەکرد و هەموو پڕۆژیکێ بە خۆشی پادەبوارد. هەژاریکیش ناوی لەعازر بوو، لەبەر دەرگا کەیدا کەوتبوو، برین لێی دابوو» (لوقا ۱۶: ۱۹-۲۰). هەژارە کە تەنها پارچە نانێکی دەویست لە خوانی دەوڵەمەندە کە. ئەوێ کە دەبینین ئەوێ کە پیاوێ دەوڵەمەندە کە بۆ ئاگا بوو یان رقی لە هەژارە کە دەبوو کە لەبەر دەرگا کەیدا کەوتبوو. دواتر قوتابیێ کانی عیسا چیرۆکی مردن و ژیانی دواي مردنیان گێڕایەوێ: «ئێتر هەژارە کە مرد و فریشتە بۆ باوەشی ئێبراهیم هەڵیان گرت. دەوڵەمەندە کەش مرد و نێژرا. لە جیهانی مردووان سەری هەڵبێر و ئازاری دەچێت، لە دوورەوێ ئێبراهیمی بینی و لەعازری لە باوەش بوو» (لوقا ۱۸: ۲۲-۲۳). واتە، عیسا دەفرمۆیت کە لووتبەرزێ و کەمتەرخەمی ئەم دەوڵەمەندە بەرەو دۆزەخی برد.

دەرنەبرینی خۆشەویستی و حوکمی کۆتایی

سێیەم، هەروەها، لە (مەتا ۲۵: ۳۱-۴۶) دا عیسا ئاگادارمان دەکاتەوێ کە هەندێک لەوانە کە لەگەڵ عیسایان، کە پێداویستیەکانی هەژارانێان پشتگوێ خستوو، پڕوبە پرووی «سزای تاهەتایی» دەبنەوێ. کاتێک کە پاشا (کە لەم چیرۆکە دا مەبەستی عیسایە) ئەم پرستە ئۆقینەرە دەفرمۆیت بۆ ئەوانە کە لەگەڵیان و لووتبەرز، ئەوان دەڵێن: «گەرەم، کە ی تۆمان بە برستی یان تینو یان نامۆ یان پروت یان خۆش یان زیندانی بینیو و خەزەمان نەکردوویت؟ ئەویش وەڵامیان دەداتەوێ: راستیان پێدەڵێم، هەرچیە کتان بۆ یەکیەک لەم بچووکانه نەکردوو، بۆ منیشتان نەکردوو. ئەوانە بۆ سزای تاهەتایی دەچن بەلام راستوێروستان بۆ ژیانی تاهەتایی» (مەتا ۲۵: ۴۴-۴۶). واتە، پڕووی لووتبەرز لە بەهەشت دوورمان دەخاتەوێ.

دەوڵەمەندە بۆ مێشکە کە کە گیانی لەدەست دەدات

چوارەم، دووبارە عیسا چیرۆکی دیکەمان بۆ دەگێڕێتەوێ لەبارە کە دەوڵەمەندی کە بۆ

میشک. کینگه کانی پیاوه که گه شه ده کهن، وه زیاتر له وهی ده ست ده که ویت که ده توانیت به کاری بهیتیت. له جیاتی ئه وهی به به خشندهیی بیر بکاته وه، ده لیت: «وا ده کهم، ئه مباره کانم تیک ده دهم و گه وره تری ده کهم، له ویدا هه موو دانه وپله و ماله کهم کۆده کهمه وه. به خوشم ده لیم: ئه ی گیانم، ئه وه تا مالکی زۆرت هه لگرتووه، بۆ چه ندین سال، به سیوه و بخۆ و بخووه و دلشاد به» (لوقا ۱۲: ۱۸-۱۹). بۆ ئه م بریار دانه لووتبه رزییه عیسا ده فهرمویت که خودا به م شیوه یه وه لامی ده داته وه: «ئه ی گیله هه ر ئه مشه و گیانت ده رده چیت. باشه و ئه وهی ئاماده ت کردووه، بۆ کئ ده بیت؟» (لوقا ۱۲: ۲۰). به واتایه کی دیکه، پۆحه لووتبه رزه که ی بووه هو ی له ده ستدانی گیانی.

چۆن سامانیکی راسته قینه و هه تاهه تایي له ده ست بدهین

پینجه م، ئه مه کۆتا نمونه یه له سه ر ئه وهی چۆن پۆحیکی لووتبه رز له به هه شت دوورمان ده خاته وه. له دوا ی چیرۆکی سه رکاره ناپاکه که (لوقا ۱۶: ۱-۹)، عیسا ئه م ده رئه نجامانه ئاشکرا ده کات:

«ئه وهی له که م ده ستپاکه له زۆریش ده ستپاکه، ئه وهی له که م ناپاکه له زۆریش ناپاکه. ئه گه ر له سامانی جیهانی ده ستپاک نه بن، کئ سامانی راسته قینه ی به ئیوه ده سپی ریت؟ ئه گه ر له شتی خه لکی ده ستپاک نه بن، کئ شتی خۆیتان ده دات؟» (لوقا ۱۶: ۱۰-۱۲).

ئه وه پوون و ئاشکرایه که «سامانی راسته قینه» و «ئه وهی که هی تویه» ئامازه یه بۆ گه نجینه ی ئاسمان - خوشی و شادی سه رده می داهاتوو که بۆ دابرا ن هاوه لپی عیسا ده که ی ن. له به ر ئه وه، عیسا ده فهرمویت که ئیمه «سامانی راسته قینه» به ده ست ناهیتین ئه گه ر دلسۆز نه بین له وهی که پیمان دراوه که به کاری بهیتین له م جیهانه پڕ له گونا هه و شکسته خواردوو ده دا. ئه و ئامازه بۆ پاره و مال و سامانه کانمان ده کات - واته، سه رچاوه ماددییه کان که لی ره له به رده ستماندان. ئه گه ر ئیمه چا وچنۆک بین له جیاتی ئه وهی به سامانه که مان پێشه نگی خه لک بین بۆ بانگکردنیان بۆ باوه ر (لوقا ۱۶: ۹)، ئه و ناچینه به هه شته وه، که سامانی راسته قینه هاوه لی کردن و هه بوونی په یوه ندیی هه له گه ل عیسا.

هوکاری په سه ندبوو مان له گه ل خودا

ئه مه یه کیکه له ده ره نجامه کانی ئه و شته ی که له یه که م پرسته ی ئه م به شه دا گوتم: پۆحیکی لووتبه رز به ته واوی له به هه شت دوورمان ده خاته وه. هیوادارم که هه تا ئیستا ئاشکرا بوو بیت له م په رتوو که دا که من باوه رم وایه پۆحیکی به خشنده و دلفراوان هوکاری په سه ندبوو مان له گه ل خودا. کاتیک عیسا ده فهرمویت پۆحیکی لووتبه رز له به هه شت

دوورمان ده خاتوه، مهبهستی ئه وه نیه که خودا سهیرمان ده کات تا کو بینیت ئاخو ئیمه خوومان پیشان ده دهین که به خشنده و دلفراوانین پیش ئه وه ی په سەندمان بکات بو ناو ژبانی هه تاهه تابی. پیش ئه وه ی به خشنده بین، خودا له رښگای باوه پمان به عیسا، چاکه ی خویمان به سهردا ده بارینیت (یوحنا ۳: ۱۶). ئه وه ده مانبات بو ناو خیزانه که ی وه ک مندالی خو ی (یوحنا ۱: ۱۲). به راستودروست له بهرچاومان ده گریت (لوقا ۱۸: ۱۴). له گوناوه کاغان خوشده بیت (مهتا ۲۶: ۲۸). ژبانی جاویدانیمان پی ده به خشیت (یوحنا ۵: ۲۴). له م ژبانده دا هیچ کام له مانه به ده ست نه هاتوون پیش ئه وه ی زال بین به سهر پوچه لوو بهرزه که ماندا، به لکو پیچه وانه که ی راسته. ئیمه هه ست به پوچه له خوباییه که مان ده کهین و بی هیوا ده بین له زالوون به سهریدا و وه ک تاکه هیوامان روو له عیسا ده کهین. له م ئاوردانه وه دا بو عیسا، ئیمه بی گوناوه کراوین، به خشاوین، قبولکراوین، له ژیر چاودیری ئه ودا بو هه میسه پاریزراوین (یوحنا ۱۰: ۲۸-۳۰). ئیستا ئیمه له سهر ئه م بنچینه یه پیشده کهوین بو زالوون به سهر پوچه لوو بهرزه که ماندا.

قوربانیدانی گه وره تری خوشه ویستی خوشی و شادی گه وره تر له به هه شتدا به دوا ی خویدا دینیت

ئه وه بابته پر له کیشه یه ی که له به شی پیشتردا سه ریه لدا و له یه که م برگه ی ئه م به شه شدا باس کرا ئه وه ی که ئاستی زالوومان به سهر لوو بهرزییه که ماندا، بریار ده دات له سهر پله ی دیارییه که مان یان خوشی و شادیمان له ئاسمان. له سهر زهوی چهنده به خشنده و دلفراوان بن، خوشی و شادیتان له به هه شتدا زیاتر ده بیت. یه که م نیشانه ی ئه وه ی که عیسا مهبهستی ئه وه بوو، له چیرۆکی ده میناکه (نزیکه ی کرپی سئ مانگی کرپکارنیک) دا هاتووه. عیسا هاته که ی بو سهر زهوی به راورد کرد به پیاوکی خانه دان که بو ولایتکی دوور رویشت تا کو پاشایه تییه ک بو خو ی وه برگریت و بیته وه، وه ده له خزمه تکاره کانی (مهبهستی شوینکه وته کانییه تی) بانگ کرد و ههر یه که و مینایه کیان پی ده دات. ده لیت: «تا کو دیمه وه بازرگانی بکه ن» (لوقا ۱۹: ۱۳). من ئه م بازرگانییه به یه کینکی دیکه له جوړه کانی خوشه ویستی فراوان داده ئیم که عیسا چهن دین جار فه رمانمان پیده کات.

کاتیک پاشا ده گه پرته وه، خزمه تکاره کانی بانگ ده کات بو ئه وه ی بزائیت که چیان له میناکان کردووه. یه که میان هات و گوتی که ده مینای قازانج کردووه له میناکه ی. دووه م گوتی که پینج مینای قازانج کردووه. سییه م هیچی قازانج نه کردووه. عیسا به یه که م ده فره رمویت: «نافه رین کۆیله ی چاک، ببه به فره مانره وای ده شار». وه به دووه م ده فره رمویت: «تو ش به سهر پینج شاران به» (لوقا ۱۹: ۱۷، ۱۹). من ئه م دوو دیارییه جیاوازه وه ک دوو نمونه وه رده گرم بو ئاماژه کردن به هه مه چه شنی دیارییه کانی به هه شت. مهبهستی

من لیره‌دا ده‌قاوده‌ق ئه‌وه نییه که به‌لینی فرمانه‌روایی شاره‌کان وه‌ر بگرن. مه‌به‌ستی من لیره‌دا زۆر به‌ ساده‌یی ئاماژه‌یه بۆ جیاوازی دیارییه‌کان له پاشاییه‌که‌دا.

به‌و پێوانه‌یه‌ی ده‌پێیۆن بۆتان ده‌پێورێته‌وه

ئاماژه‌یه‌کی دیکه که ده‌یسه‌لمێنت عیسا به‌م جوژه له به‌هه‌شت ده‌روانیته، ئه‌وه‌یه که له (لوقا ۶: ۳۷-۳۸) باسی ده‌کات: «حوکم مه‌ده‌ن، بۆ ئه‌وه‌ی خودا حوکمتان نه‌دات. خه‌لکی تاوانبار مه‌که‌ن، بۆ ئه‌وه‌ی خودا تاوانبارتان نه‌کات. به‌خشن، خودا ده‌تانه‌خشیته. به‌خشن، پێتان ده‌به‌خشیته، پێوانه‌یه‌کی چاکی په‌ستی‌ترای هه‌ژێراوی لێرژاوتان ده‌خړیته باوه‌ش، چونکه به‌و پێوانه‌یه‌ی ئێوه بۆ خه‌لک ده‌پێیۆن، خودا بۆتان ده‌پێوێته‌وه». عیسا مه‌به‌ستی چیه له‌وه‌ی که ده‌فه‌رمویت: «به‌و پێوانه‌یه‌ی ئێوه بۆ خه‌لک ده‌پێیۆن، خودا بۆتان ده‌پێوێته‌وه؟»

سه‌ره‌تا، ئه‌وه پشتراست ده‌کاته‌وه که پێشتر بینیمان، پۆحیکی لووتبه‌رز هه‌موو پێرۆزیمان لێ ده‌دزیته: «به‌خشن، پێتان ده‌به‌خشیته». لیره‌دا به‌ تایه‌ته‌ی باسی په‌یوه‌ندی مروّقه‌کان ناکات. باسی لێپرسینه‌وه‌ی کوّتایی له‌گه‌ڵ خودا ده‌کات. که له بازنه و هه‌لوێستی ده‌قی حوکمدان و بریاردان و لیخۆشبوونه. هه‌روه‌ها له بابته‌ی به‌لینه فراوانه‌که‌یدا ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نێت که دیارییه‌کانه‌مان «په‌ستی‌ترای هه‌ژێندراوی لێرژا» ده‌بێت. وێنه‌ی نیعمه‌ته‌ی له‌پاده‌به‌ده‌ر و فراوانی خودایه. ئه‌گه‌ر به‌خشین، ئه‌وا خودا دیارییه‌کی زۆرمان پێ ده‌به‌خشیته. ئه‌گه‌ر نه‌به‌خشین، ئه‌وا حوکم ده‌دریێن به‌ دله‌ لووتبه‌رز و ناته‌وا و پرژاگرانه‌بووه‌که‌ی خۆمان.

ئه‌ی چی به‌سه‌ر ئه‌و «پێوانه‌یه‌» دا دیت که له کاتی به‌خشیندا به‌کاریدیێن؟ «به‌و پێوانه‌یه‌ی ده‌پێیۆن بۆتان ده‌پێورێته‌وه». لیره‌وه بیروکه‌ی ئه‌وه‌م بۆ هات که له به‌هه‌شتدا جیاوازی هه‌یه له دیارییه‌کاندا به‌ پێوانه‌کردن که په‌یوه‌سته به‌ به‌خشینی قوربانی ئاسا و دلفراوانی سه‌ر زه‌وی. وای ده‌بینم که (ئار. سی. تیچ. لینسکی) به‌رچا‌وروونییه‌کی زۆری له‌م باره‌وه هه‌بێت که ده‌لێت:

عیسا ئه‌م پێوانه‌کردنه‌ روون ده‌کاته‌وه به‌ دانانی پێوه‌ریک له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی که به‌خشاوه: «به‌ چ پێوانه‌یه‌ک پێیۆن، له به‌رامبه‌ردا هه‌ر به‌و پێوانه‌یه‌ ده‌پێورێن». فه‌رمانه‌ یۆنانیه‌که «ناتریمێترۆتیسیتای»^a به‌ واتای گه‌رانه‌وه و به‌رامبه‌ر دیت. به‌ واتایه‌کی دیکه، ئیمه به‌ به‌خشین پێوانه‌یه‌ک دروست ده‌که‌ین که ده‌دریته‌وه به‌ خۆمان. پێوانه‌که‌ی خۆمان به‌کار دیت بۆ پێوانه‌کردنه‌وه‌ی خۆمان. ئیمه به‌ به‌کاره‌ینانی ئه‌و پێوانه‌یه‌ ئه‌وه راده‌گه‌یه‌نین که ده‌مانه‌وێت خودا له کوّتاییدا به‌کاری به‌هێنیت

بۆ خۆمان.... ئەو پىۋانەكەيە كە دەيىەين بۆ خودا، وە تاكە كاريك كە دەيكات بريتتە لە سەررپژکردنى. ھەتا پژاندن پرى دەكات. («پەستىراۋى ھەژندراۋى لىپژاۋ»).... بەم شېۋە، ئەوانەي كە ھىچ نادەن زۆر كەمتر وەردەگرن، وە ئەوانەي كە بە درىژاۋى ژبايان دەبەخشن برىكى زۆر بەدەست دەھىنن. ئەمە دادپەرۋەرى و نىعمەتە.^۸

گريمانەي ئەو دەكەم كە مەبەست لە «دادپەرۋەرى» توندوتىژى نىيە، ھەرچەندە تەنانەت باشتىنى بەخشندەيىمان ناتەواو و شاينى ھىچ نىيە لەلايەن خوداوە. من واى دادەنئىم كە مەبەستى گونجاندن و دروست بوو، بۆ ئەو ھى گونجاندن كە ھەيىت لە ئىوان بەخشىنەكەي ئىمە و بەخشىنەكەي خودا بۆ ئىمە. بەخشىنەكەي بە ناچارى نا، بەلكو بەخشىنەكەي راستەقىنە. بۆيە ھەمان پىۋانە بەكاردەھىنئىت، بەلام پرى دەكات و دەپرژىنئىتە ناۋى زياتر لەو ھى كە ئىمە كەردوومانە بۆ ھەركەسىك.

مەبەستەكە ئەو ھى كە لىرەدا جىاۋازى ھەيە لە پرى و تەواۋى ئەو خۆشى و شادىيەدا كە ھەر يەككىمان لە بەھەشتدا چىژى لى وەردەگرن. ھەر يەككىمان لە بەھەشت پرى دەيىت، چونكە لەو ھى چىچ دوودلى و بىزاربوونىك لە ئارادا نىيە، بەلام پرى ھەموومان ۋەك يەك نايت، لەبەر ئەو پىۋانەيەي كە بەكارمان ھىناو بۆ پىرۆزگردنى كەسانى دىكە لەسەر زەۋى، وە خودا ئەو بەكاردەھىنئىت بۆ پىرۆزگردمان لە بەھەشت، وە جىاۋازى ھەيە لە كەسىكەو بۆ كەسىكى دىكە. لەبەر ئەو، دووبارەي دەكەمەو، لەسەر زەۋى چەندە بەخشندە و دلفراوان بىن، لە بەھەشتىش ئەو ھى خۆشى و شادىمان زياتر دەيىت.

«لە ئاسماندا گەنجىنە بۆخۆتان كۆبكەنەو»

لەبەر ئەمە، من واتاى فەرمائىشتەكەي عىسا كە دەفەرموئىت: «گەنجىنە لە ئاسمان بۆخۆتان كۆبكەنەو» (مەتا ۶: ۲۰)، بەم جۆرە لىك دەدەمەو: ئەوپەرى ھەولەي خۆت بدە كە پىۋانى دلفراوانى و بەخشندەيىكەت زىاد بكەيت. بە پرونى ئەمە مەبەستى عىسايە لە (لوقا ۱۲: ۳۳)، «ئەو ھى ھەتەنە بىفرۆشن و بە خىر بىيەخشن، بۆ خۆتان جزدانىك دابىن بكەن كە نەفەوتىت، سامان لە ئاسمان كە لەبن نايت، لەو ھى نە دز لىيى نىك دەيىتەو و نە مۆرانە لىيى دەدات». بە واتا بەكەي دىكە، ئىو «جزدانىك كە نەفەوتىت» دەدەن بە خۆتان، وە لەگەل «سامانىك لە ئاسمان»، كە «بە خىر دىيەخشن». (جزدانىك و سامانىك كە نەفەوتىن) لىكچواندە بۆ ديارىي بەھەشت - لە بەھەشت بە پىي ئاستى پرى پىۋانەكە شادى و خوشىمان پى دەبەخشىت. پىۋانەكە بە فەرمانىكى گرىنگ سنووردار كراو،

«به خیر بیه‌خشن.» ئیمه له ئاسمان گه‌نجینه کو ده‌که‌ینه‌وه نه‌ک لی‌ره له‌سه‌ر زه‌وی، به به‌کاره‌یینانی سامانه‌کاڤمان به به‌خشنده‌یی و دلفراوانیه‌وه - واته به خۆشه‌ویسته‌یه‌وه.

ئیمه له به‌شه‌که‌ی دواتردا ده‌بینین که ئهم جوړه به‌خشنده‌یی و قوربانیدانه دلفراوانیه، پیشتر و ئیستاش له باشیی خودادا ره‌گی داکوتاوه بو ئیمه له پیشتر و ئیستاش که به‌خشنده‌ین به‌رامبه‌ر که‌سانی دیکه. ئیمه ده‌توانین به‌خشنده بین و خۆشه‌ویستی ده‌ربهرین، چونکه ئهو پیشوه‌خت ئازادانه پئی به‌خشیوین و به‌لینی پیداوین که به به‌خشنده‌یی و به درێژایی ژیان پیداوسته‌یه‌کاڤمان بو دابین بکات (مه‌تا ۶: ۳۳؛ ۷: ۷-۱۲؛ لوقا ۱۲: ۳۲).

داواكارى سى و حەوتەم

گەنجىنە لە ئاسمان بۆ خۆت كۆ بكەو - «باوكت خۆشحالە كە شانىشىنە كەت بداتى»

«مەترسە ئەى مىگەلى بچوك، چونكە باوكتان خۆشحالە شانىشىنە كەت بداتى. ئەو ەى ەتانه بىفرۆشن و بە خىر بىبە خشن، بۆ خۆتان جزدانىك كە نەفەوتىت و گەنجىنە يەك لە ئاسمان كە لە بن نەيەت دروست بكەن، لەوئى نە دز لىتى نىك دەبىتەو و نە مۆرانە لىتى دەدات. چونكە گەنجىنە كەتان لە كوئى بىت، دلىشتان لەوئى دەبىت» (لوقا ۱۲: ۳۲-۳۴). پىش ئەو ەى تەماشاي سەراچاوى بە خشنەبىبە كەمان بكەين لە باشى خودا، ەەركاتىك باسى ھۆكارى پالئەرى دىارى دەكرىت پرسىارىك دىتە ئاراو. من يەكەمجار سەرىكى ئەو پرسىارە دەكەم، دواتر باشىي خودا لە پشت ەموو بەخشىنە كامانەو ەى.

بۆچى ئەمە شانازىبە كى چاوەرانكراو نىبە؟

بۆچى ئەم ەاندانە بۆ بەخشىن - بۆ زىادكرانى خۆشىمان لە ئاسمان - بەخشىنە كەمان لە خۆشەوئىستىبەو ناگۆرپىت بە شانازىبە كى چاوەرانكراو؟ ھۆكارە كە ئەو ەى كە ئامانچ لە ەموو بەخشىنە كامان برىتىبە لە يارمەتيدانى ئەو كەسانەى كە پىوئىستىيان بە يارمەتى ئىمەبە (جا دوژمن بىت يان خزم و ئاشنا)، بۆ زياتر نىشاندانى جوانىي عىسا و بۆ ئەو ەى ئەوانىش رابكىشىن لەگەلمان بۆ بەدەستەئىنانى پاداشتى ئاسمانى. ەىچ شوىنكەوتووئىكى راستەقىنەى عىسا نايەوئىت بە تەنھا بەھوئى عىساو خۆشى و شادى بىئىت. ئەمە ئەو عىساى نىبە كە بوونى ەىبە. ئەو ژيا و مرد بۆ ئەو ەى بىپىت بە «قوربانى بۆ زۆرىك» (مەرقس ۱۰: ۴۵). ئەو خۆشىبەى دەمانەوئىت بۆ خۆمانى زىادى بكەين، خۆشىبەى ھاوبەشە. بەخشندەبى و دلفراوانى قەبارەى خۆشىمان لە بەھەشت زياتر دەكات، نەك قەبارەى دلمان بەرامبەر كەسانى دىكە. ئەو دەكەين بە ئامانچ كە ئەوان خۆشى ئىمە بەش بكەن و ئىمەش خۆشى ئەوان، بۆبە خۆشى و شادى ەەردوولا زياتر دەبىت، چونكە دابەش كراو.

يان ھاوكىشە كە پىچەوانە بكەينەو: ئەو ەى چ جورە خۆشەوئىستىبە كە ئەگەر لە كاتى بەخشىندا نەمانەوئىت خۆشىەكانىان لەگەلدا بەش بكەين؟ بەخشىنىكى بى خۆشەوئىستى واتاى ئەو ەى كە ئەو دىارىبەى كە دەبەخشىت ەىچ بەھابەكى نىبە. ئەگەر ەىچ گەرموگورىبەكم بۆ چىژوەرگرتن لەو شتە نەبىت كە دەمەوئىت بىبەخشم، كەواتە چۆن

دیارییه کهم بهها و پیزی ده بیټ؟ پیم وایه که هه نیک کهس خویان هه لّخه له تاندووه چونکه وا ده زانن خۆشه ویستی ئه وه یه که به خشین به هه ژاریک، به بی گرنگیدان به خۆشی و شادی هه تاهه تاییه هه ژاره که. واته، وا ده زانن ته نها به خشین به بی ئه وه ی مه به سته گۆرینی ئه واهمان هه بیټ، بو ئه وه ی عیسا بیټ به گه نجینه یان، کاریکی پر له خۆشه ویستیه. به لام له راستیدا وا نییه. ئه گه ر ئیمه که مته رخه م بین به رامبه ر ئه وه ی که ناخو ئه و به خشینه مان پرنیشاندهریک ده بیټ بو ئه وه ی لایه نی سوودمه ند مه سیحی خۆشبویت یان نه، که واته ئیمه به پیی خۆشه ویستی ناجوئینه وه. مه به ستم ئه وه نییه که ده بیټ سه رکه وتن به ده ست به نین بو ئه وه ی به خشینه که مان بیټ به خۆشه ویستی. له وانه یه نه گه ین به ئامانجه که مان. له وانه یه له گه ل قبولکردنی به خشینه که مان، عیسا قبول نه که ن. به لام ناکریت به هوئی ئه وه وه خۆشمان نه وین. ئه گه ر خۆشی هه تاهه تایان له گه ل عیسا دا نه که یه ئامانج بو یان، که واته ئه وه ریگه یه کی خۆشه ویستی نییه بو به خشین.

به خشین قوربانی ئاسا ده ریده خات که ئیمه کۆت و به ندی که لوپهل و ئامراز نین

ئه و به خشینه ی له میشکی عیسا دایه به خشینکی هه مه جوړی شیاوه بو پیروژکردنی کهسانی دیکه به وه ی که هه مانه و ده یکه ین و ده یلین. داواکاری عیسا ئه وه یه که ئه وه ی هه مانه به کاری به نین بو پیروژکردنی کهسانی دیکه. ده کریت پاره بیت (مه تا ۹: ۲۱)، یان شیفادان (مه تا ۸: ۱۹)، یاخود په رداخیک ئاوی سارد (مه رقۆس ۹: ۴۱)، ههروه ها ده کریت کات و په نجکی شان وه ک سامریه باشه که (لوقا ۱۰: ۳۴-۳۵)، یان به ماله که ت و میوانه وازی (لوقا ۱۴: ۱۳-۱۴). ئامانجی فه رمانه که ی عیسا ئه وه یه له بنه رته وه ئازاد بین له خۆشویستی پاره و ئه وه ی پیی ده کردیت، وه ئازاد بین له ترسی له ده ستدانی سه لامه تی و ئاسووده یی. پاره به ترس یان به چاوچنۆکی کۆیله مان ده کات. ئیمه چاوچنۆکین و شتی زیاترمان ده ویت و ده ترسین ئه وه ی هه مانه له ده سته بده ین. عیسا ده یه ویت ئیمه ئازاد بین. به خشین قوربانی ئاسا به لگه یه بو ئازادبوومان له و بتانه ی که پاره پیمان ده به خشیت. ههروه ها به لگه یه بو ئه وه ی که ده ستمان کردووه به خۆشویستی کهسانی دیکه به و شیوه یه ی که پیوسته؛ واته، به ئاشکرا سه رنج ده خه یه سه ر خۆشی و شادی کهسانی دیکه، نه ک ته نها هه وه سه شاراوه کان که له ناو جیهانیکی بچووک له لووتبه رزیدا بوگه ن ده بیټ و له ناو ده چیت.

ده توانین ئه وه ببینین که عیسا چۆن ده روانیته ئازادبوومان به په یوه سته کردنی به ئینی به خشین خودا له گه ل فه رمانی به خشین قوربانی ئاسا. ئه مه ش په یوه سته کردنه که: «مه ترسه ئه ی میگه لی بچووک، چونکه باوکتان خۆشاله شانشینه که تان بداتئ. ئه وه ی

هه تانه بيفروشن و به خيّر بيبه خشن» (لوقا ۱۲: ۳۲-۳۳). به دلنځاييه وه عيسا دهيه ويّت له وه تيبگه ين كه وشه ي» بويه» هه يه له نيوان به لينه كه و فه رمانه كه: «مه ترسه ئه ي ميگه لي بچووك، چونكه باوكتان خوشحاله شانسي نه كه تان بداتى. بويه، ئه وه ي هه تانه بيفروشن و به خيّر بيبه خشن».

(لوقا ۱۲: ۳۲) كلييكه بو سهره تاي نازادبوونمان له كويلايه تي ترسناكي سامانه كايمان. ئه وه بومييكه كه ده توانيّت ئه و ماله ي كه تاييدا ده ژين و له كانزا دروستمان كردوه، ويّراني بكات. (لوقا ۱۲: ۳۲) وته يه كي به هيژه له عيسا وه درباري سرويشتي خودا. درباري ئه وه ي خودا چ جوړه دلپكي هه يه - چ شتيك خودا دلخوش ده كات، نه ك ته نها ئه وه ي كه چي هه يه و چي ده كات. به دلنځاييه وه له باره ي ئه وه وه يه كه خودا حه ز ده كات چي بكات، چي پيخوشه بيكات. «مه ترسه ئه ي ميگه لي بچووك چونكه باوكتان خوشحاله شانسي نه كه تان بداتى». ئه مانه ئه و وشانه ن كه نازادمان ده كهن وا يارمه تيمان ده دن كه سامانه كايمان بفروشين و به دلفراواني و قورباني ئاساوه ببه خشين.

باشي خودا سه رچاوه ي به خشي نه كه مانه

سهرنجي هه موو به شيكي ناوازي ئه م ئايه ته پر ميهره بانييه بده: «باوكتان خوشحاله شانسي نه كه تان بداتى». به واتايه كي ديكه، خودا به م شيوه به خشنده ييه هه لسوكه وت ناكات تاوه كو خواست و نيه تيكي خراپ بشاريته وه. وشه ي «خوشحاله» به ته واوي ئه وه پشتراست ده كاته وه. ئه و له دلي خويدا ناليت، «هه تا ماوه يه ك پيوسته به خشنده بم هه رچه نده ناشمه ويّت وابم، چونكه ئه وه ي به راستي ده مه ويّت بيكه م حوكمدانه به سهر گونا به باراندا».

واتاي ده قه كه ي عيسا حاشاهه لنه گره: خودا ليره دا به نازادي هه لسوكه وت ده كات. ئه و له ژيّر سنوريكدا نيه كه ئه وه بكات كه نايه ويّت. كاتييك كه شانسي نه كه ي ده دات به ميگه له كه ي، ئه و به په ري خوشحاليه وه هه لسوكه وت ده كات. ئه مه واتاي ئه م ده قه يه: شادي خودا، ئاره زووي ئه و، هيو، ويست، خواست، شادي و خوشحالي ئه وه كه شانسي نه كه ي بدات به ميگه له كه ي.

دواتر بير له ده سه ته واژي «باوكتان» بكه وه. «مه ترسه ئه ي ميگه لي بچووك، چونكه باوكتان خوشحاله شانسي نه كه تان بداتى». عيسا نافه رمويّت: «ئه وه خوشحالي خاوه نكاره كه تانه كه مووچه كه تان بداتى». ئه و نافه رمويّت: «ئه وه خوشحالي گه وره كه تانه كه نيشته جيتان بكات». ته نانه ت نافه رمويّت: «ئه وه خوشحالي پاشا كه تانه كه شانسي نه كه تان پي به خشيّت». هه موو وشه يه كي له م ئايه ته دا به تاييه تي به كاري پيئاوه بو ئه وه ي يارمه تيمان بدات له

زالبوون به سهر ئه و ترسه ی که خودا خراپ له گه لمان ده جو لته وه. بویه عیسا خودای به «باوکمان» ناوزده کرد.

خودا باشتین باوکه، ته نانهت زۆر باشت له و باوکه زه مینییه ی که هه تبووه!

ببگومان هه موومان باوکیکی خوداناس و باشمان نه بووه. بویه له وانه یه وشه ی «باوک» پر نه بیته له ئاشتی و ئاسووده یی به و شیوه یی عیسا مه به ستیه تی. که واته پرگه بدهن که وشه ی «باوک» به دوو واتا لیک بده مه وه که عیسا ئاماژه ی پیداو.

یه که کم، ئه گهر پاشا باوکمان بیته، که واته ئیمه میراتگری شانشینه که یین. که واته ئاسایه که وه ربیگرین - ئه وه میراتی خو مانه. (مه تا ۲۵: ۳۴) ده لیت: له کۆتا رۆژدا عیسا ی پاشا ده فهرمویت: «وهرن، ئه ی ئه وانه ی باوکم به ره که تی پیدان، ببنه میراتگری ئه و شانشینه که له سه ره تای دامه زرانندی جیهانه وه بۆتان ئاماده کراوه». پش دروستبوونی جیهان، خودا شانشینکی ئاماده کردبوو بۆ رۆله کانی. به پشی مافی میراتگری، مو لکی خو یانه. وه خودا نازاری نییه له وه ی که رۆله کانی یین بۆ میراتگری خو یان. خودا دلخۆشه که شانشینه که یان پی به خشیت.

دووهم، ئه گهر پاشا باوکمان بیته، ئه واپیوست ناکات باج بده یین. له (مه تا ۱۷: ۲۵)، په ترۆس پرسیار بوو بۆی که ئایا قوتابییه کان ده بیته باجی په رستگا بدهن یان نه. عیسا فهرمووی: «رات چیه شیمۆن؟ پاشایانی زه و سهرانه و باج له کی وه رده گرن؟ له رۆله کانی خو یان یان بیانی؟» وه کاتیک که په ترۆس گوته «له بیانی» عیسا فهرمووی: «که واته رۆله کان ئازادن». عیسا باج له رۆله کانی وه رناگریته. ئه وانه ی که له ده ره وه ی کۆشکه که ن هه ست به قورسی یاسا ده که ن، نه که رۆله کانی ناو کۆشکه که. رۆله کان ئازادن! باوکایه تی خودا واته ئازادی.

لیستی ده رهنجامی واتای ئه وه ی که خودا باوکمانه، ده کریته به رده وام بیته. وه هه موویان ده بنه هۆی ئه وه ی که زال بین به سهر ترسی ئه وه ی که خودا ئیره یی به میهره بانیبه که ی به رامبه ر ئیمه ده بات. ئه و ئیره ییمان پی نابات، به لکو به په رۆشه و خۆش حاله که به رۆله کانی به خشیت. ئه و باوکی ئیمه یه، وه ئیمه که خرایین بزاین چۆن شتی باش به خشین به رۆله کامان، چهن د زیاتر باوکمان له ئاسمان شانشین ده به خشیت به وانه ی داوای ده که ن (مه تا ۷: ۷-۱۱).

دلفراوانی و به خشنده یی و گرنگی پیدانی خودا

دواتر سه رنج بده وشه ی «بداتی». «باوکتان خۆش حاله شانشینه که تان بداتی». عیسا

نافه رموئیت شانشینه که تان پئی ده فروشم. نافه رموئیت ئالوگۆری شانشینه که تان له گه‌ل ده که‌م. به‌لکو ده‌فه رموئیت باوکتان خوش‌حاله که شانشینه که تان بداتی. خودا کانیاوی شاخیکه، نه‌ک حه‌وزیکی ئاو. ئه‌و هه‌میشه پره. خوش‌حاله به‌وه‌ی سه‌رپرژ بێت. به‌خشینی به‌رده‌وام، سه‌روشتی کانیاوی هه‌تا هه‌تایی ژيانه. هه‌واله خوشه‌که ئه‌وه‌یه که خودا پتووستی به‌ کۆمه‌له‌ دۆلکه‌یه‌ک یان په‌مپ نییه. عیسا داوا له‌ تینووه‌کان ده‌کات، نه‌ک ئاوه‌هه‌لگه‌ره‌کان. شوینکه‌وتنی عیسا واته‌ هیواداریین و گیانی تینوومان به‌ خوشه‌ویستییه‌ نایابه‌که‌ی رازی بکه‌ین.

شانشینه‌که‌ تان ده‌داتی! ناتوانی‌ت بک‌ردی‌ت یان ئالوگۆری پئی بک‌ری‌ت یان به‌ هه‌رشیه‌یه‌ک بێت به‌ ده‌سته‌به‌ت‌ن‌ن‌یت. ته‌نها یه‌ک رێگه‌ هه‌یه‌ بۆ به‌ ده‌سته‌به‌ت‌ن‌ن‌ی، وه‌ ئاسانه‌ترین رێگه‌یه‌، رێگه‌ی (لوقا ۱۸: ۱۷): «پاستیتان پنده‌لیم: ئه‌وه‌ی وه‌ک مندالیک شانشینی خودا په‌سه‌ند نه‌کات، هه‌رگیز ناچیت‌ه‌وه‌ ناویه‌وه.» باوکتان خوش‌حاله شانشینه‌که‌ تان بداتی. بروانه (لوقا ۸: ۱۰).

دواتر سه‌رنجی وشه‌ی «میگه‌ل» بده. «مه‌ترسه‌ ئه‌ی میگه‌لی بچوک، باوکتان خوش‌حاله شانشینه‌که‌ تان بداتی». عیسا هونه‌ری ره‌وانیژی خوازه (میتافۆر) به‌کار دینیت. خودا باوکی ئیمه‌یه. وه‌ له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی که شانشینه‌که‌ مان پئی ده‌دات، که‌واته‌ پتووسته‌ پاشا بێت. وه‌ چونکه‌ ئیمه‌ میگه‌لی ئه‌وین، که‌واته‌ پتووسته‌ شوان بێت. عیسا له‌ هه‌ولدایه‌ که هه‌موو وشه‌یه‌کی گونجاو بۆ ره‌وونکردنه‌وه‌ی مه‌به‌سته‌که‌ی به‌کار به‌یت‌یت: خودا ئه‌و جوړه‌ خودایه‌ نییه‌ که ناپازی بێت له‌وه‌ی که ره‌وله‌کانی به‌ره‌که‌تدار ده‌کات.

کاتی‌ک به‌ «میگه‌له‌که‌ی» یان به‌ «مه‌ره‌که‌ی» بانگمان ده‌کات، ئه‌وه‌مان بیر ده‌خاته‌وه‌ که عیسا فه‌رمووی شوانی باش ژيانی بۆ مه‌ره‌کانی داده‌یت. ئایا ئه‌و به‌ دلێکی ناپازی یان له‌ ژیر فشاردا ئه‌مه‌ ده‌کات؟ نه‌خێر. «که‌س له‌ منی ناستینیت، به‌لکو خۆم دایده‌نیم» (یوحنا ۱۰: ۱۸). باوک ناپازی نییه‌ له‌ دیاریی کوره‌که‌ی، وه‌ کوره‌که‌ی ناپازی نییه‌ له‌ دیاریی ژيانی. شوانه‌که‌ خوش‌حاله که شانشینه‌که‌ی بدات به‌ میگه‌له‌که‌ی.

دواتر بیر له‌ وشه‌ی «بچوک» بکه‌وه. «مه‌ترسه‌ ئه‌ی میگه‌لی بچوک، باوکتان خوش‌حاله شانشینه‌که‌ تان بداتی». بۆچی ده‌فه رموئیت «میگه‌لی بچوک»؟ لێره‌دا دوو مه‌به‌ستی هه‌یه. یه‌که‌م، مه‌به‌ستی له‌ گرنگی‌پ‌دان و خوشه‌ویستییه‌. کاتی‌ک خه‌زانه‌که‌م له‌ مه‌ترسیدان، ئه‌گه‌ر پێیان بلیم: «مه‌ترسه‌، خه‌زانه‌ بچوکه‌که‌»، مه‌به‌ستم ئه‌وه‌ی که ده‌زانم له‌ مه‌ترسیدان و بچوک و لاوازن، به‌لام هه‌موو هه‌یز و توانام به‌کارده‌هێنم بۆ ئه‌وه‌ی بتانپاریزم، چونکه‌ ئیوه‌ به‌نرخن بۆ من. که‌واته‌ «میگه‌لی بچوک» واتای خوشه‌ویستی و گرنگی‌پ‌دان هه‌لده‌گریت. هه‌روه‌ها ئه‌وه‌ ده‌نوی‌ن‌یت که باشی خودا په‌یوه‌ست نییه‌ به‌ مه‌زن‌ی ئیمه‌وه‌. ئیمه‌ میگه‌لی

بچوکین، بچوک له قه باره دا، بچوک له هیژدا، بچوک له داناییدا، بچوک له راستودروستیدا، بچوک له خوشه ویستیدا. ئه گهر باشی خودا په یوه ست بټت به مه زنی ئیمه وه، ئه وای ئیمه له کیشه به کی گه وره دا ده بین. به لام ئه مه مه به سته که یه: په یوه ست نییه به مه زنی ئیمه وه. که واته، ئیمه له کیشه دا نین. «مه ترسه ئه ی میگه لی بچوک، باوکتان خوشحاله شانشینه که تان بداتی».

دیاری یاسای مه زنی خودا له جیگه ی ئیمه

له کوتاییدا، سهرنجی وشه ی «شانشین» بده. له وانه یه که میک ئه و هه سته مان لامایت که خودا نارازییه یان دژ به ئیمه یه. له وانه یه که سیک بلیت: «باشه، خودا باوکی ئیمه یه نه ک گه وره ی ئیمه؛ ئه و خوشحاله که به خشیت له جیاتی ئه وه ی بفرۆشیت؛ ئه و به و شیوه یه ره فتارمان له گه ل ده کات که شوایتکی باش ره فتار له گه ل میگه له که ی ده کات؛ خوشه ویستی و به زه یی هه یه بو ئیمه ی بچوک. به لام له دوا ی هه موو ئه مانه، ئایا به راستی به ئینی داوه پیمان به خشیت؟»

به ئینی پیمان نه داوه پارهمان پی به خشیت. له راستیدا ده فره مویت: «چونکه ئاسانه تره وشتریک به کونی ده زبیه که وه بجیت له وه ی ده وله مه ندیک بجپته ناو شانشین خودا وه» (لوقا ۱۸: ۲۵). ئه و به ئینی ناو و ناوبانگ له ناو خه لکدا نادات، به لکو ده فره مویت: «خوزگه ده خوازری به ئیوه کاتی خه لک رقی لیتان ده بیته وه و کاتی جیاتان ده که نه وه، جیتوتان پی ده ده ن و به به دکار ناوتان ده بن، له بهر کوری مروفا!» (لوقا ۶: ۲۲). ته نانه ت به ئینی پاراستنی نه داوه له م ژبانه دا. له جیاتی ئه وه ده فره مویت: «ته نانه ت دایک و باوک و برا، خزم و هاوړپیاویش به گرتنتان ده ده ن، لیتان ده کوژن. له بهر ناوی من هه مووان رقیان لیتان ده بیته وه» (لوقا ۲۱: ۱۶-۱۷).

ئه و به ئینی داوه چی به میگه له بچوکه که ی به خشیت - بو ئه وه ی یه کجار و بو هه میشه بیسه لمیئت که ته نها مایه ی خوشحالی ئه و نییه که به خشیت، به لکو خوشحالی ئه وه که زور به خشیت؟ ئه و به ئینی داوه که شانشین خودامان پی به خشیت. وه به خشینی یاسای مه زنی خودا چ واته یه کی هه یه؟

به واته یه کی ساده و ساکار، یاسا و ده سه لاتیی مه زنی پاشای گه ردوون بو هه میشه له جیگه ی میگه له بچوکه که ی خودا له کاردا ده بیست. کی ده توانیت باسی ئه وه بکات که چوون ده بیست کاتیک ئه و وته یه ی عیسا دپته دی که له خوانی کوتاییدا فره مووی: «منیش شانشینیه که تان بو داده نیم، وه ک باوکم بو دانام، تاکو له شانشینه که مدا له سهر خوانه که م بخوون و بخونه وه» (لوقا ۲۲: ۲۹-۳۰)؟

عیسا ده زانیت که میگه له که ی خودا له مملانی دایه له گه ل ترسی ئه وه ی که ئه و شتانه
 بفروشین که پیوستمان پیمان نییه و به شیوه یه کی قوربانی ئاسا و به دلفراوانیییه وه
 بیبه خشین به هه ژاران. وه ده زانیت که یه کیک له و ترسانه ئه و ترسه یه که خودا ئه و
 جوړه خودایه یه که به ته واوی تووړه یه و له هه موو شتیک زیاتر به حوکمدان به سه ر
 گوناهاکاران خوشحال و ته نها له چواچیه یه ئه رکه که یه چاکه ده کات، نه ک له بهر ئه وه ی که
 به خشین خوشحال و دلشادی ده کات. له بهر ئه وه عیسی پهره ردار له (لوقا ۱۲: ۳۲) له
 هه ولدایه له م ترسه ئازادمان بکات به گوته یه راستی خودا پیمان. هه موو ئه و وشانه ی
 که هه لیژاردوون بو ئازادکردمان له خوشویستنی پاره و پازیکردمان به و به لپانه ی خودا
 پیمانی داوه و به هو ی عیسا دپته دی بومان. هه موو وشه یه ک گرنگه و به های خو ی هه یه.
 هه میسه به هیواشی بیخوینه وه.

مه ترسه،

ئه ی میگه لی

بچوک،

چونکه باوکتان

خوشحال

شانشینه که تان

بداتی!

ساده یی و به خشنده یی (ویله م کاری)

ئه م به لپنه چ جوړه ژیا نیک بو ئه و که سانه دروست ده کات که به راستی باوه ر ده که نه؟
 من ئه م به شه به پروونکردنه وه یه ک له سه ر ژیا نی (ویله م کاری) مزگینیده ر کو تایی پی
 ده هیتم. له تشرینی یه که می ۱۷۹۵، ویله م له هیندستان کو مه لیک نامه ی له ولاته که ی
 خو ی، به ریتانیا به ده ست گه شت. یه کیک له نامه کان په خنه ی ئه وه لیگرتبو و که گوا یه
 سه رقالی کاری بازرگانیه، له جیا تی ئه وه ی هه موو کاته که ی بو ئه رکی مزگینیدان ته رخان
 بکات. ویله م دل ی شکا و به م تومه ته تووړه بوو. ئه گه ر ئیشی نه کردبا، په نگه خو ی
 و خیزانه که ی له برسا مه ردان، هه روه ها ئه و هاوکاری و یارمه تییه ی که له به ریتانیا وه
 به ده ستی ده گه یشته زوړ هیواش و که م و پچر پچر بوو و درهنگ ده گه یشته ده ستی. وه
 به م وشانه وه لامی ئه و نامه یه ی دایه وه که باسی ژیا نیک ده کات که من نو یژ ده که م و له
 خودا ده پاریمه وه که من و توش هه مانپیت:

ئەمە بابەتتىكى جىگىر و يەكلايىكەرەۋەيە بۆ من كە ئەگەر ھەلسوكەۋتەكانم نەتوانن بەرگرى لە خۆيان بكن، ئەوا شايانى بەرگرىکردن نين ... تەنھا ئەمە دەلیم، چونكە لەگەڵ ئەۋەي كە خىزانەكەم ھاۋكارىيەكى كەمیان پى دەدرىت، بەلام ھەموو داھاتەكەم، بگرە ھەندىك مانگ زۆر زياتر لە داھاتەكەم بۆ مەبەستى مژدە و مزگىنىدان خەرج دەبىت، بۆ يارمەتيدانى كەسەكان بۆ ھاۋكارىيان لە ۋەرگىرانى كىتپى پىرۆز، نوسىنى پەرتووك و نامىلكە، قوتابخانەى تايبەت بە كىتپى پىرۆز، ۋە بابەتى دىكەى لەو شىۋەيە ... من ئەمە دەلیم بۆ ئەۋەي نىشانى بدەم كە خۆشويستنى پارە ھانم نادات ئەۋە بكنە كە تاۋانبار كراوم پى. من بەراستى ھەژارم، وا باشترە كە ھەمىشە ھەر بەو شىۋەيە بم ھەتتا ئەو كاتەى كە ئىنجىل بە زمانى بەنگالى و ھىندى بۆلاۋدەيىتەۋە و چىتر خەلكى لە فىركردن و رىنمايەكانى كىتپى پىرۆزدا كەموكورتىيان نەبىت.^a

ئەمە ئەو جۆرە تەرخانكردنە قوربانى ئاسا و فراۋانەيە بۆ شانشىنى عىسا كە عىسا مەبەستى بوو كاتىك داۋاى كرد و فەرموۋى: «گەنجىنە بۆ خۆتان كۆ بكنەۋە لە ئاسمان».

a Mary Drewery, *William Carey: A Biography* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1984), 91

دواکاری سی و هه شته م

سویند مه خوۆ - تامی راستیی بکه و راستیی بلی

«مه ترسه دیسان بیستووتانه که به پیشینان گوتراوه: «سوینده کانت مه شکینه، به لکو سوینده کانت بو یه زدان به ره سهر.» به لام من پیتان ده لیم: هه رگیز سویند مه خوۆ، نه به ئاسمان، له بهر ئه وهی ته ختی خودایه، نه به زهوی، له بهر ئه وهی ته خته پییه تی، نه به ئورشه لیم، له بهر ئه وهی شاری پاشای پایه به رزه. سویند به سهری خوۆ مه خوۆ، چونکه ناتوانیت تالیکسی سپی یان رهش بکه یت. به قسه تان: «به لئی» بو «به لئی» و «نه خیر» بو «نه خیر» بی، له مه بترازی ت له شه یتانه وهیه.» (مه تا ۵: ۳۳-۳۷)

عیسا فیرمان ده کات که راستیی به نرخ و به هاداره. ئیمه هه موومان هاوړاین له سهر ئه وه، کاتیک که درۆمان له گه ل ده کری ت. باشتین پرۆفیسوری پرژه گه را له زانکو، که گالته به راستیییه کان ده کات له ناو پۆلدا، تووره ده بی ت ئه گه ره له یه که له پسو له ی کاره باکه یدا روویدا بی ت و به وه هۆیه وه پاره یه کی زوری بو هات بی ته وه. په یوه ندی به کۆمپانیاه ده کات و سکالا که ی ده گه بی ته لایه نی په یوه ن دیدا. پی وانییه پیکه نیناوی بی ت ئه گه ره له کۆتاییدا به م شیوه یه وه لامی بده نه وه: «له دید و روانگهی تووه هه له یه، نه که له دید و روانگهی ئیمه وه».

بو کهسانی ئاسایی، راستی به نرخه

راستی به نرخه. ئایا مندا له که ده رزییه ونبووه که ی قوت دا یان نا؟ ئایا ئه م ئاوه شیاه بو خواردنه وه یان نا؟ ئایا تو هاوړی ت یان سیخوړ؟ ئایا به لینی ئه م هاوسه رگرییه ده به یته سهر که بریتییه له خو شویست و پرژگر لیم، یان ته نها ئامانجت پاره و سیکسه؟ ئایا به زینی پیوستان پییه بو ئه م فرۆکه یه بو ئه وه ی بگه ین به شوینی مه به ستمان یان باشتره بگه پرینه وه؟ ئایا ئه م نه شته رگرییه خراپتر یان باشترم ده کات؟ ئایا ئه و که سه بیچاره یه په یوه ندی به پۆلیسه وه کرد، گوتی کۆلانی یازده یه م یان شه قامی یازده یه م؟

ئه وانه ی گالته به چه مکی راستی ده که ن، که سانیکی ده سه لاتدارن که له و کاته دا پیوستان به راستیییه که نییه بو ژانیان. دیکتاتوره کان گو ی به راستی ناده ن، چونکه هیژیان هه یه که بو ماوه یه کی کورت له میژوودا ئه و راستیییه دروست بکه ن که خو یان ده یانه ویت. پرۆفیسوره کان له وانه یه راستیییه که یان به لاوه گرنگ نه بی ت له پۆلدا، چونکه هیژ و توانایان هه یه و پاریزراون بو ئه وه ی قوتابییه کان سه رقاق بکه ن به یاری زانکو ییه وه

و به بئى ئه وهى كه ناچار بكرين ئه وه گه مژه بيه شه وه له گه ل خويان ببنه وه بو ماله وه و به سهر خوياندا جي به جيى بكن. به لام بو زوربهى جيهان، راستى گرنه. وه باش ده زانن. له كو تايدا گرنه. ژيانيان بنده به راستيه وه.

«هاتووم تاكو شايه تى بو راستى بدهم»

عيسا راستىي خوشده ويست و رقى له هه لئه تاندين بوو. نويه م پاسپاردهى پشتراست كرده وه: «شايه تى درو مه ده» (مهرقوس ۱۰: ۱۹). ئاگادارى كردينه وه و فهرمووى كه «هه لئه تاندين» له دلوه ديه ده وه وه كه سه كه قيزه ون ده كات (مهرقوس ۷: ۲۱- ۲۲). به پاى عيسا دوو رووى ئايىنى شي وه به كى درو دوزه خيه (مه تا ۲۳: ۱۵). فهرمووى ئه وان هى خوداناسى به كاردين بو شارنده وهى خراپه كانيان، رولهى شه يتان. «تي وه له ئيبلىسى باوكتان، ده تانه ويىت به ئاره زووه كانى باوكتان بكن. ئه وه له سهره تاوه بكوژ بووه، له راستيدا نه چه سپاوه، چونكه راستى له ئه ودا نيه. كاتيك درو ده كات، به زمانى خو قسه ده كات، چونكه دروزه وه و باوكى درويه» (يوحه نا ۸: ۴۴). ريشهى دروكردن ده گه رينه وه بو شه يتان، وه ئه وان هى كه له گو تى راستىي هه لئه گه رينه وه، به شدارى هي زى شه يتان ده كهن. دژى ئه مه، عيسا هات و راستى خودا و مروف و پرگارى و چى راسته و چى هه له ئاشكرا كرد بو جيهان. له كو تاى ئه رك و خزمه ته كهيدا، كاتيك ژيانى له مه ترسي دا بوو، به پيلا توسى فهرموو: «تو ده لئى كه من پاشام، بو ئه مه له داى كبووم و بو ئه مه هاتوومه ته جيهان، تاكو شايه تى بو راستى بدهم. هه ركه سيك له راستيه وه بيى گوئى له ده نگم ده گريى» (يوحه نا ۱۸: ۳۷). وه ك زوريك له گالته چاره كانى ئه م سهرده مه، پيلا توس وه لامى دا به وه: «راستى چيه؟» وه پشتى له عيسا كارد و روشت، به بئى ئه وهى چاوه ريى وه لام بيى.

«منم راستى»

به لام ئيمه ئه وه وه لامه ده زانين كه پيلا توس وه ريده گرت. عيسا ئه وهى فهرموو كه پيشتر فهرموويى: «منم ريگا و راستى ژيان» (يوحه نا ۱۴: ۶). عيسا خو، به ته واوى بوونيه وه، ئه وهى كه ده يكات و ئه وهى كه ده يفهرمويت پيوانيه بو راستى و دروستى و جوانى. كاتيك وتار ده دات، هيچ درو و فروفيليكى نيه. وه له بارهى خويه وه فهرموويه تى: «ئه وهى له خويه وه بدويىت، داواى شكوى خو ده كات، به لام ئه وهى داواى شكوى ئه وه بكات كه نارووويه تى، ئه مه راستگوويه و فروفيلى تيدا نيه» (يوحه نا ۷: ۱۸). له بهر ئه وه، كاتيك ئه وان هى دي كه باوه ريان به وه نه كرد كه فهرمووى، هه ولى نه دا په يامه كه بگو ريت بو ئه وهى خه لكى زياتر گوئى لى بگرن. ئه گه ر راستيه كه به بئى باوه رييه وه بيسترا، ئه وا

کیشه که په یوه ندى به دلّه بڼ باوه پرکه وه هه یه، نه ک راستییه که. «هر بویه، کاتیک من راستی ده لیم ئیوه باوه ږم پڼ ناکه ن!» (یوحنه ۸: ۴۵). عیسا ده فهرمویت که خه لک له راستی دوور ده که ونه وه نه ک له بهرته وهی پښان وایه که هه لیه، به لکو له بهر ته وهی تاریکیه که یان خو شویست (یوحنه ۳: ۱۹).

کاتیک عیسا زه وی به جیهیشت، به لینی دا که یارمه تیده ریڅ بنیږت. به «ړوخی راستی ناوی برد». «جا کاتیک یارمه تیده ره که دیت، ته وهی له لایه نه باوکه وه بو تانی ده نیرم، که ړوخی راستییه که له باوکه وه هه لده قولیت، ته و شایه تیم بو ده دات» (یوحنه ۱۵: ۲۶). ړوخی راستی یارمه تیمان ده دات که راستییه که بزاین و به راستییه که بگوردرین. بویه عیسا پیش ړویشتنی نوږی ده کات و داوا له باوک ده کات که راستی له ژیا ماندا کاریگه ری دروست بکات: «به راستی خو ت پیروزیان بکه، وشه ی تو راستییه» (یوحنه ۱۷: ۱۷). که واته ده توانین بینین که راستی چنده زور گرنگه بو عیسا، وه خراپه چنده ویرانکه ره و هانده ره بو فروفیل و هه لحه له تاندن و قسه ی ته له که بازانه.

گه مژه یی به په نجه ئومیدوار بوون و به دل ئومیدوار بوون

بویه سهیر نییه که عیسا له وتاری سهر چیادا بابه تیکی گرنگی ړوژانه ی پشتگوټ خست بو ته وهی خو ی له گوتنی راستی و پاراستنی به لین به دوور بگریت. کاتیک به لینیڅک نابریته سهر، ده بیت به درو. وه هر کاتیک سویند خوار که به لینیڅک بریته سهر، به لام دواتر نه نجام نه دریټ، ته وایم په پی ده لینی سویندی درو. کاتیک که مندل بووم، گالته مان ده کرد و ده مانگوت ته گهر له کاتی به لیدندان به په نجه کانت ئومید بخوازیت (دوو په نجه ت به خه یته سهر یه ک، له شیوه ی خاچ)، ته وایو یست ناکات به لینه که به یته سهر. هه روه ها کاتیک هه رزه کار بووین ږیگای خو مان هه بوو بو پیداگریکردن له قسه ناراسته کامان، ده مانگوت: «به دل ئومید ده خوازم (وه کو په نجه کانم، دلّم ده خه مه سهر یه ک) و هیوا ده خوازم که به ږم». ته وهی که مه به ستمان بوو، ته مه بوو: «له دلّم وه قسه ده که م، نه ک ته نها به دم، ته گهر ته وهی ده لیم و نه بوو، ته وای به ږم».

عیسا به هیچ کام له مانه دلخو ش نه بوو، نه به ئومید خواستن به په نجه مان تا کو له جیه چی کردنی به لینیڅک هه لینی، نه به ئومید خواستن دلّمان بو ته وهی به لینیڅکمان پشتراست بکه ینه وه. عیسا ده فهرمویت:

«دیسان بیستو تانه که به پښینان گوتراوه: «سوینده کانت مه شکینه، به لکو سوینده کانت بو یه زدان به ره سهر.» به لام من پښان ده لیم: هه رگیز سویند مه خو، نه به ئاسمان، له بهر ته وهی ته ختی خودایه، نه به زه وی، له بهرته وهی ته خته پیه تی، نه به ئور شه لیم، له بهر

ئەوئى شارى پاشاي پايەبەرزە. سوئند بە سەرى خۆت مەخۆ، چونكە ناتوانيت تالئىكى سىيى يان رەش بکەيت. بە قسەتان: «بەلئى» بۆ «بەلئى» و «نەخىر» بۆ «نەخىر» بىت، لەمە بترازىت لە شەيتانەوئەيە» (مەتا ۵: ۳۳-۳۷).

عيسا ليرەدا داواى دوو شت دەکات: يەكەم، داوا دەکات کە فیل و تەلەكەى زارەكى بەکارنەهئین بۆ خوشاردنەو و هەلاتن لە بەجیهئەنانى بەلئىنیک. دووهم، داوامان لیدەکات کە ئەوئەندە راستگۆ بىن پئويست بە سوئندخواردن نەکات.

خوشاردنەو و هەلاتنى ھونەرى لە بەجیهئەنانى بەلئى

وشەى فیل و تەلەكەى زارەكى کە عيسا ئاماژەى پیکرد، پەيوەندى ھەيە بە ئاسمان و زەوى و ئورشەليم و سەرەو. بە ئاشکرا ھەندیک کەس وا دەزانن کە ئەگەر سوئندەکیان راستەوخۆ شایەتى نەبیت بۆ خودا، ئەوا ناچار نین لە بەجیهئەنانى. بۆيە ئەگەر گوتمان: «سوئند دەخۆم بە ئاسمان» يان «سوئند دەخۆم بە زەوى» يان «سوئند دەخۆم بە ئورشەليم» يان «سوئند دەخۆم بە سەرم»، ئەوا دەتوانن بەلئەکیان بشکينن چونکە نەيانگوتو، «سوئند دەخۆم بە خودا». ئەم بىرسا (لۆژیک) تەلەكەبازە ھەندیک جار ئەمە دەلئیت: «ئاسمان و زەوى و ئورشەليم و سەرم ناتوانن تۆلەم لیکەنەو ئەگەر بەلئەکەم بشکينم، تەنھا خودا دەتوانیت. بەلام خۆ من ناوى خودام نەهئناو کە بیکەم بە شایەتى بۆ قسەکەم و بەرپرسیار بىم بەرامبەرى، بۆيە کیشەيەکم نىيە».

عيسا ئەو جورە فیل و تەلەكە زارەکیە پەت دەکاتەو. عيسا پروونى کردەو کە ھەموو ئەو شتانەى سوئندى پئ دەخۆیت، بە ھەر شپۆبەک بىت خوداى لە پشتهوئەيە. ئاسمان تەختى شانشینەکەيتى. زەوى تەختە پئیتى. ئورشەليم شارى ئەو. وە سەرت لەژىر دەسەلاتى ئەودايە، نەک دەسەلاتى تۆ، چونکە تەنھا لەژىر دەسەلاتى ئەودا قز پەنگى دەگۆرپت. لەبەر ئەو، کیشەى تۆ ئەوئەيە کە خودا و راستى بچووک دەبينیت. ھەرەوھا وا دەزانیت کە راستى بئ بايەخە و دەتوانیت بۆ ھەزەکانى خۆت بەکاربەھئیت. دواتر پیت وایە کە خودا لە سووچیکدا دانىشتوو و چاوەرپئ راستگۆيى تۆيە بەلکو ناوى خودا بەھئیت. لەم دوو شتەدا تۆ ھەلەي. راستى زۆر لەوہ گرنگترە کە تۆ بتوانیت بىرى لیکەيتەو، وە خودا لە پشت ھەموو گەردیلەكى ئەم جیھانەوئەيە و ھەمیشە چاوەرپئە کە دروستکراوہکانى راستگۆ بن.

خوشاردنەو و هەلاتن لە راستى بە بچوک نیشاندانى خودا

عيسا ئەم خۆ شاردنەو و هەلاتنە ستراتيجيە لە فەرسىيەکاندا دەبينیت کە لە (مەتا ۲۳: ۱۶-۲۲) دا ھاتوو. توورەبوونەکەى لە جیى خۆيەتى:

«قوربه سەتان ئەى رابەرە کویره کان! ئیوه دەلین: «ئەوهى سویند به پەرستگا بخوات، هیچ نییه. به لام ئەوهى سویند به زێرى پەرستگا بخوات، ئەوا پابەندە». ئەى گیل و کویرینه، کامیان گرنگتره، زێره که یان پەرستگا که زێره که پیروز دهکات؟ ههروهها ئیوه دهلین: «ئەوهى سویند به قوربانگا بخوات، هیچ نییه. به لام ئەوهى سویند به قوربانییه کهى سهرى بخوات، ئەوا پابەندە». ئەى کویرینه کامیان گرنگتره، قوربانى یان قوربانگا که قوربانییه که پیروز دهکات؟ بۆیه ئەوهى سویند به قوربانگا دهخوات، ئەوا سویند بهو دهخوات و به ههموو ئەوهش که لهسه ریه تی. ئەوهى سویند به پەرستگا دهخوات، ئەوا سویند بهو دهخوات و به ئەوهش که تییدا نیشته جییه. ئەوهى سویند به ئاسمان دهخوات، ئەوا سویند به تهختى خودا دهخوات و بهوهش لهسه رى دانیشتووه».

به راستى سه رسامکه ره که فه ریسیه کان نهک تهنها خو شاردنه وه و هه لاتنیکى له م جوړه به کارده هیئن، به لکو که سانی دیکه فیرى کارى لهو جوړه ده کهن. عیسا ده فره مویت که رابهره کویره کان دهلین «ئەوهى سویند به پەرستگا بخوات، هیچ نییه». پهنگه ئەمه وتهیه کی راسته وخو نه بیته، به لکو کو تاییه ک بیته بو قسه کهى ئەوان. وه له بهر ئەم هوکارهش، عیسا تووړه بوو له سه ر ئەوهى که خودا و راستیان بچووک کردووه ته وه. ئالتون خراوه ته سه روو پەرستگای خودا وه. قوربانییه کان خراونه ته سه روو قوربانگه ی خودا. ئاسمان خراوه ته سه روو خودا که له وێ ده ژى. هه موو ئەم خو شاردنه وه و هه لاتنانه ئەو راستیه پشتگوێ ده خه ن که ئاسمان و قوربانگا و پەرستگا پیروزییه که یان له خودا وه رده گرن. به لام ئەمه بو ئەو که سانه بچوکه که ده چه مینه وه بو دۆزینه وه ی ریگیه ک که به درۆ و بوختان ناشتی دروست بکهن.

عیسا داواى چ گوړانیکی کرد بو ئەم خو شاردنه وه و هه لاتنه هه مه جوړه له راستیه کان بو ژیاغان؟ بو وه لامى ئەوه، ده رۆین بو به شی دواتر.

داواکاری سی و نۆیه م

سویند مه خوۆ - با قسه کهت ته نها به «به لئی» یان «نه خیر» بیت

«سویند به سه ری خوۆ مه خوۆ، چونکه ناتوانیت تالیکی سپی یان رهش بکهیت. قسه تان: «به لئی» بو «به لئی» بیت و «نه خیر» بو «نه خیر» بیت، له مه بترازیّت له شهیتانه وهیه. (مه تا ۵: ۳۶-۳۷)

به لام عیسا بیدهنگ بوو. سه روکی کاهینانیش پیی گوت: «سویند ده ده م به خودای زیندوو، پیمان بلئی ئە گهر تۆ مه سیحه کهی، کوری خودا». (مه تا ۲۶: ۶۳-۶۴)

پیوه ریکی نوئی بو راستگویی

عیسا دژ به و شیوازه دروستکراو و بیسوودانهی خه لک بو خوۆ شارنده وه له راستیه که به کاردنبین (ئهوانه ی له به شه که ی پیشوو باسما ن کرد)، ده فهرمویت: «به لام من پیتان ده لیم: ههرگیز سویند مه خوۆ. . . با قسه تان: «به لئی» بو «به لئی» و «نه خیر» بو «نه خیر» بیت، له مه بترازیّت له شهیتانه وهیه (مه تا ۵: ۳۴، ۳۷). به واتایه کی دیکه، عیسا ده پرواته سه رووی پیوه ری په یمانی کۆن بو به جیهینانی سوینده کان و باسی سویند نه خواردن ده کات. وا دیاره که هۆکاره که ی په یوهسته به هاتنی شانشینه که ی خودا (لوقا ۱۱: ۲۰؛ ۱۷: ۲۱) و ئاماده بوونی خودی پاشا (مه تا ۲۱: ۱۵-۱۶) و ناردنی رۆحی پیروژ (یوحنا ۱۵: ۲۶) و هاتنه کایه ی په یمانی نوئی (لوقا ۲۲: ۲۰، پروانه داواکاری بیست و سئ)، پیوه ری راستگویی پیویسته به رز بکرینه وه و سازشکردن له گه ل خراپه له جیهاندا پیویسته که م بکریته وه.

عیسا جهخت ده کاته وه و ده فهرمویت: «ههرگیز سویند مه خوۆ. . . له مه بترازیّت (به لئی، به لئی و نه خیر، نه خیر) له شهیتانه وهیه». شهیتان له دلی مرۆفدا درۆ و فیلی دروست کردوو. عیسا فهرمووی که له بنه پرتدا ده گه رپته وه بو «باوکی درۆ» (یوحنا ۸: ۴۴)، و هیژ له به رده وامی خراپی دلی مرۆف و هه رده گریت. له بهر ئه وه، راستی هه میشه له مه ترسیدا یه. به لام ژیان به بی راستی له کۆمه لگادا ناتوانیت به رده وام بیت. پیویسته هه ندیک متمانه هه بیت له هاوسه رگیری، ئیش و کار، قوتابخانه، حکومه ت، ریکه وتن و په یماننامه کان، هه تا ده گاته هاوړی و نازیزانمان. له بهر ئه وه، شهیتان درۆ و بوختان و فیل له دلی مرۆفدا بلاو ده کاته وه و کۆمه لگا به ئامازیك سنووردار کراوه که پیی ده لێن سوینده کان.

ئېمە چاۋەپرى سويندىن ئەۋەمان بۇ بىكات كە خۇشەۋىستى نايكات بۇمان

ئەۋ شەيتانەي كە متمانەي نەھىشت، لە بنەرەتەۋە لووتبەرز و دل رەشە. ئېمە راستىيە كە دەشپوئىن بۇ ئەۋەي ئەۋە بەدەستېپىن كە دەمانەۋىت، تەنانەت ئەگەر بېتە ھۆي ئازاردانى كە سانى دىكە. كە واتاي ئەۋەيە، بۇ ئەۋەي راستى جىگىر بېت، پېۋىستە خۇشەۋىستى جىگىر بېت. ئەگەر لووتبەرز و كىنەدار نەبوۋىنايە بەرامبەر كە سانى دىكە، ئەۋا قسە كاھان نەدەشكاند و درۇمان نەدەكرد و رەفتارى درۇنەمان نەدەكرد. راستى جىگىر دەۋو.

بەلەم خۇشەۋىستى جىگىر نىيە لە جىھاندا، ۋە سويند ھەستاۋە بە ئەنجامدانى ئەۋ كارەي كە خۇشەۋىستى دەبېت بىكات. سويند لە ناچارىدا و لە پىگەي دلرەقىيەۋە ھاتوۋەتە بەرھەم. لەبەر ئەۋەي خۇشەۋىستى دەرنابىرېن، راستىيە ۋە كاھان پشتراست دەكەينەۋە و سويند دەخوين تاكو خەلک باۋەرمان پى بکەن كە مەبەستمان ئەۋەيە كە دەيلىن. ئېمە خۇمان پوۋەرۋوۋى ترسى خودا دەكەينەۋە كاتىك كە قسە كاھان دەشكىن. بە واتاي ئەۋە دېت كە ئېمە ديد و پوانگەي خۇمان بەكاردەھىن بۇ پېۋانەكردنى راستگويى خۇمان. ئېمە نامانەۋىت خودا لېمان بدات و مانخاتە سەر زەۋى. ئەم بىرکردنەۋە كە سىيە بۇ ھەموو خەلکى باس دەكەين (تەنانەت ئەگەر باۋەر بە خودا نەكەن). ئەم جۆرە سويندخواردنە قورسايى مسوگەرکردنى راستگويىمان دەرەدەخات.

عيسا دەفەرەمويىت: «من بانگتان دەكەم بۇ پلەيەكى دىكەي راستگويى. بانگتان دەكەم بۇ شايتيدان بۇ ھاتنە ناۋ شانشينەكە و ئەۋ جۆرە راستىيەي كە ھىناۋمە بۇ ناۋ جىھان. بەللى، تۆ ھىشتا لە ناۋ ئەۋ جىھانە وېرانەدا دەژىت، كە درۆ و فىلى تيايە. لەۋانەيە سويندخواردن پېۋىست بېت بۇ ئەۋ كەسانەي كە لەبارەي ھىزى رزگارکردنى منەۋە نازانن. لەۋانەيە ئەۋان ھىشتا يارمەتى كۆمەلگايەكى وېران بدەن كە بەيەكەۋە بخنكىن. ئەۋان جۆرېكن لە بەنداۋ بەرامبەر پوۋبارى درۆى مروڤ»^a.

عيسا بە سادەيى فەرەمويى: «تۆ خۆت ۋا دەلئيت»

عيسا دەفەرەمويىت: «بەلەم سەبارەت بە تۆ - تۆيەك كە من دەناسى و شوينم دەكەۋىت و بەخشاۋىت و لە لايەن منەۋە گۆراۋىت - با بەللى و نەخىرت بە ئەندازەي سويندخواردن بايەخ و قورسايى ھەبېت. با راستگويىتان گومانى تېدا نەبېت. تەماشاي چاۋى نوسەرى

a ئەم بېگەيە لەمەۋە ۋەرگىراۋە:

Adolf Schlatter, Erläuterungen zum Neuen Testament, Das Evangelium nach Matthäus, Erster Band (Stuttgart: Calwer Vereinsbuchhandlung, 1928), 76

دادگا بکه کاتیک پیت ده لیت، «ئایا سویند ده خویت که راستی بلیت، راستی ته ووا، ته نها راستی و هیچی دیکه، خودا یارمه تیت بدات»، وه بلی «من راستیه که ده لیم». کاتیک سه روک کاهین شه ویک پیش مردنی عیسا، له ماله که ی خویدا سویندی دا، سه روک کاهین گوتی: «سویندت ده دم به خودای زیندوو، پیمان بلی، نه گهر تو مه سیحه که ی، کوپی خودا» (مهتا ۲۶: ۶۳). به واتایه کی دیکه، داوای نه وه ی کرد که عیسا داوا له خودا بکات شایه تی بدات به سویندیک که نه وه ی به مه سیح هه لباردوو.

عیسا خو ی به ده سه ته وه نادات. وه لامی دایه وه به پپی فره مانه که ی له (مهتا ۵: ۳۷)، «تو خوت وا ده لیت». نه مه «به لئ» ی ساده ی عیسا به: «تو خوت وا ده لیت، وه راست ده که ی» (مهتا ۲۶: ۲۶؛ پروانه مهرقوس ۱۴: ۶۲). پیوستی به هیچ سویندیک نه بوو. «سه روکی کاهینان جله کانی خو ی دادپی و گوتی: کفری کرد! ئیتر چ پیوستیمان به شایه ت هیه؟ نه وه تا گویتان له کفره که بوو» (مهتا ۲۶: ۶۵).

ده کریت شوینکه وتوووه کانی عیسا هه رگیز سویند بخون؟

ههر چه نده خالی سه ره کی عیسا له داواکارییه بنه ڕتییه که ی ده رباره ی سوینده کان بو نه وه یه که خه لک به ته ووا ی راستودروست و راستگو بن، به لام هیشتا پیوسته نه م پرسیاره بکه ی، ده کریت شوینکه وتوووه کانی عیسا هه رگیز سویند بخون؟ بو وه لامدانه وه ی پرسیاره که ده کریت به شیوه یه کی دیکه نه م پرسیاره بکه ی. عیسا نه ک ته نها فره مووی: «هه رگیز سویند مه خون» (مهتا ۵: ۳۴). هه روه ها له گه ل نه وه شدا فره مووی: «با قسه تان: به لئ بو به لئ و نه خیر بو نه خیر بیت» یان به کورتی «با قسه تان به لئ، به لئ بیت و نه خیر، نه خیر بیت» (مهتا ۵: ۳۷). که واته ده کریت نه م پرسیاره به م شیوه یه بکریت: ده کریت شوینکه وتوووه کانی عیسا هه رگیز به لئین بده ن یان وه لامی پرسیاریک بده نه وه یان شتیک پشتراست بکه نه وه به وشه یه ک جگه له «به لئ» و «نه خیر»؟

هوکاری نه وه ی که سه رنجدان له پرسیار ی دووهم یارمه تیمان ده دات نه وه یه که هه ندیک بابته ی تاییه ت له کار و خرمه تی عیسا دا هیه که ناگادارمان ده کاته وه که شوینکه وتوووه ی عیسا ناییت هیچ وشه یه ک جگه له «به لئ» و «نه خیر» زیاد بکه ن بو پشتراستکردنه وه ی راستگوپی وتارده ره که. نه وه ده سه ته وازه ی که عیسا زوړترین کات به کاریده هیئت، «راستی» یان راستی راستیتان پی ده لیم». زیاتر له په نجا جار عیسا له ئینجیله کاند ده فره مویت: «راستیتان پی ده لیم» یان «به راستی پیتان ده لیم». وه ته نانه ت زیاتر له بیست و پینج جار ده سه ته وازه یه کی به هیژتر به کارده هیئت «راستی راستیتان پی ده لیم».

(دی. نه ی. کارسن) له باره ی ده سه ته وازه که وه ده لیت، «عیسا نه م ده سه ته وازه یه له کاتی

پشتراستکردنه‌وی و ته‌یه‌کیدا به‌کارده‌هیئت و دلنیا ده‌کاته‌وه که جیی متمانه‌یه و گرنگه^a.
 ئه‌گه‌ر که‌سیک بوونی هه‌بوو بیت له‌جیهاندا که راستگویییه‌که‌ی داوای زیادکردنی وشه نه‌کات
 بو پشتراستکردنه‌وی راستگویییه‌که‌ی، ئه‌وا ئه‌و که‌سه‌ عیسایه. به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا کردی.
 ئاشکرایه که پشتراستکردنه‌وی وشه‌کان په‌یوه‌ست نییه به‌که‌می راستگویی و تارده‌ره‌که‌وه،
 به‌لکو له‌هاندانیکی خۆشه‌ویستییه‌وه که گوێگره‌کان پێویسته وریا بکړینه‌وه به‌راستگویی
 ته‌واوه‌وه به‌وه‌ی که ده‌یلت، چونکه له‌وانه‌یه نه‌زانن که و تارده‌ره‌که‌ چهنده باوه‌رپیکراوه.

ئهمه وچانیکم پێده‌دات، له‌به‌ر ئه‌وه، دوودلم له‌وه‌ی که بلیم که شوینکه‌وتوو یکی عیسا
 ده‌بیت به‌چه‌شنیک راستگو بیت که هیچ بارودۆخیک نه‌یه‌ته ئاراوه که خۆشه‌ویستی
 له‌به‌ر گوێگره‌کان داوای هه‌ندیک پشتراستکردنه‌وه نه‌کات. له‌گه‌ل ئه‌مه‌شدا عیسا ده‌یزانی
 خودا، که جه‌وه‌هر و کرۆکی راستیه، هه‌ندیک جار بو پشتراستکردنه‌وی قسه‌کانی سویندی
 به‌کاره‌یناوه. ئهمه له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوو که جیی متمانه‌ نییه، بو ئه‌وه‌ بوو که به‌هاندانیکی
 زیاتر یارمه‌تیمان بدات که باوه‌ر بکه‌ین (پروانه لوقا ۱: ۷۳؛ په‌یدا‌بوون ۲۲: ۱۶). وه‌ک
 ده‌رده‌که‌ویت، عیسا تیشک ده‌خاته سه‌ر راستی ته‌واو و راستگویی، به‌لام به‌دلنیه‌وه
 نایه‌ویت مه‌رج دابنیت بو ئه‌و وشانه‌ی که راستگویی ئاشکرا ده‌که‌ن.

هه‌ندیک سویند له‌وانه‌یه ریگه‌پێدراو بن

با بکه‌رپێنه‌وه بو قه‌ده‌غه‌کردنی ته‌واوه‌تی «هه‌رگیز سویند مه‌خۆن» ده‌کریت ئیمه له‌م
 بیروپایانه‌دا ئه‌وه‌مان بو ده‌ربکه‌ویت که له‌م قه‌ده‌غه‌کردنه‌دا حاله‌تی تایبه‌ت و شاز هه‌یه؟
 من پێموایه که ده‌بیت کراوه بین بو ئه‌و ئه‌گه‌رانه‌ی که ده‌کریت سویند‌خواردن (وه‌ک،
 «من خودا ده‌که‌م به‌شایه‌تی که ئه‌وه‌ی ده‌یلم راسته») ریگه‌یه‌ک بیت بو پیشاندانی
 خۆشه‌ویستی بو که‌سیک که ئیمه نانا‌سیت (یان متمانه‌ی پیمان نه‌بیت) و هه‌لسوکه‌وته
 که‌لتورییه‌کان وای لیتکات متمانه‌مان پیتکات ئه‌گه‌ر ئهم جو‌ره وشانه به‌کاربه‌نین. به‌
 واتایه‌کی دیکه، قه‌ده‌غه‌کردنی ته‌واوه‌تی عیسا په‌یوه‌سته به‌ناشیرینکردنی سوینده‌کان که
 ئاماژه‌ی پیکراوه له (مه‌تا ۵: ۳۵-۳۶ و ۲۳: ۱۶-۲۲)، وه ئه‌و بنه‌مایه‌ی که به‌سه‌ر هه‌موو کات
 و کلتوریکه‌وه‌یه داوا ده‌کات که ئیمه پربین له‌راستدروستی و راستگویی.

ئاگاداریه له‌به‌جینه‌هینانی ته‌واوی فه‌رمانه تونده‌که‌ی عیسا سه‌باره‌ت به‌راستی

ئهمه ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نیت که سویندیک یان وشه‌یه‌کی هاوشیوه به‌کارناه‌یین بو زیادکردنی
 متمانه له‌که‌م متمانه‌یه‌که‌ماندا، به‌لکو ته‌نها بو یارمه‌تیدانی که‌سانی دیکه که قسه
 نارێکه‌که‌مان قبول بکه‌ن. به‌لام ته‌نانه‌ت که ئهمه‌ش ده‌نوسم هه‌ست ده‌که‌م که به‌شیک

.D. A. Carson, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1991), 162 a

له قسه كانى عيسا ده بېرم. عيسا به راستى ئيمه ي بهرز ده كرده وه بو پله يه كى بهر زتر له «سوینده كانت مه شكینه، به لكو سوینده كانت بو يه زدان بهره سهر» (مه تا ۵: ۳۳). ئامانجى ئه وه گه وره تر بوو له «به ئینه كانتان بپاريزن». بانگه يشتيك هه يه كه زور له سه رووى سوینده كانه وه يه.

حه ز و ئاره زووى نو يى ئيمه پيوسته به م شيوه يه بيت: پيوست ناكات سویند بخوم. پيوسته به ده گمه ن سویند بخوم. سویند يك به گشتى شتيك واتاي ئه وه يه كه متمانهم به قسه كه ي خوم نيه و له وان هيه بيت هوى بپريز كردن به عيسا. شكويه ك له شكوكانى عيسا ئه وه يه كه ئازادى كردوم له وه ي پيوستيم به درو بيت وه ئازادى كردوم له وه ي پيوست بكات بيه ملېتم كه درو ناكهم.

شوینكه وتوانى عيسا نه ك ته نها راستگو ن، به لكو به ره و پريگايه ك هه نگا و ده نين كه بهر گر ي كردن دژى ئه وه ي كه خه لكى به درو زنيان بزائن، پيوست نيه. له بهر ئه وه، ئه وان شيواز و پريگاي هاوبه شى كه لتورى ده دوزنه وه بو راگه ياندى پاشايه تى مه سيح. له كو تايدا ئامانجى عيسا ئه وه يه كه به پريگا و راستى و ژيان بناسريت. عيسا داوا ده كات كه به جوړيك بزین و قسه بكه ين كه ئه وه شكويه بناسريت.

داواکاری چله م

ئەوہی کہ خدا بە یەکی گەیان دووہ با هیچ مروڤیک جودای نہ کاتەوہ، چونکہ ھاوسەرگیری رەنگدانەوہی پەیمانی خودایە لە گەل ئیمە

«وہ لأمی دانەوہ: «ئە ی نہ تان خویندۆتەوہ، ئەوہی لە سەرەتاوہ بەدیھیناوە (بە ئیر و می بەدیھینان)؟ ھەر وہا ھەرمووی: بۆیە پیاو دایک و باوکی بەجۆدەھیلێت و بە ژنەکیەوہ دەنووسیت، ئیر ھەردووکیان دەبنە یەک جەستە. (کەواتە چیر دوو نین بەلکو یەک جەستەن. بۆیە ئەوہی خودا بە یەکتەری گەیان دووہ، با مروڤ جیای نہ کاتەوہ.» (مەتا ۱۹: ۴-۶)

«میردی تۆ دروستکەری تۆیە، ناوی یەزدانی سوپاسلارە.» (ئیشیا ۵۴: ۵)

عیسا داوا دەکات لە ھاوسەران کہ دلسۆز بن لە ھاوسەرگیری بە یاندا. بە کاریکی ئاسانی لە بەرچاوانگریت، بەلام فیرمان دەکات کہ شتیکی مەزنە چونکہ ھاوسەرگیری کاری خودا خۆیەتی، لەبەر ئەوہی راستیەکی نوێ لە «یەک جەستە» بنیاد دەنیت کہ مروڤ ھەست و یتگەشتنی تیدا دەست دەکەوێت و یەکتی بوونی خودا و خەلکەکی دەناسییت بە جیھان. ھاوسەرگیری لەوہ پیرۆزترە کہ زۆربە ی خەلک بیر ی لێدەکنەوہ، چونکہ دروستکراویکی بیھاونای خوادایە، وینەکی شانۆییە لە پەیوەندی خودا لە گەل خەلکەکی، وە پیشاندانیکە لە شکۆی خودا. دژی ھەموو کەمبۆنەوہی سەرنجەکان لەسەر ھاوسەرگیری لەم پۆزانە ی ئیستاماندا، پەیمانی عیسا ئەوہیە کہ ھاوسەرگیری کاریکی مەزنی خودایە و پیککەوتنیکی پیرۆزە کہ تەنھا بە مردن دەشکیت.

ھاوسەرگیری: ئاوی ئەو پەیمانی خودا لە گەل گەلەکی

عیسا شارەزاییەکی باشی لە کتیی پیرۆزی جولەکان ھەبوو و دەیزانی کہ بەلێنەکانی کتیی پیرۆز لە رێگە ی ئەو و کارەکانیەوہ دینە دی (مەتا ۵: ۱۷-۱۸). ئەمە ئەو ئاگادارکردنەوہش لەخۆ دەگریت کہ خودا ھەرمووی دەربارە ی پەیوەندیەکی لە گەل خەلکەکی کاتیک بە ھاوسەرگیری ناساندی. بۆ ھوونە، خودا ھەرمووی، «میردی تۆ دروستکەری تۆیە، ناوی یەزدانی سوپاسلارە» (ئیشیا ۵۴: ۵). وە «لەو پۆزەدا دەبیت، پیم دەلێت (میردەکەم) و چیر پیم نالیت: (گەرەم). . . بۆ ھەتاھەتایە بۆ خۆم نیشان دەکەم و بە راستدروستی و دادوہری، بە خۆشەویستی نەگۆر و بەزەیی بۆ خۆم نیشان دەکەم. بە دلسۆزیەوہ بۆ خۆم نیشان دەکەم و دان بە یەزداندا دەنیت» (ھۆشەع ۲: ۱۶، ۱۹-۲۰). وە «دیسان بەلاتدا تپەریم و تۆم بینی، ئەوہ تا تەمەنی دلداریتە. ئینجا دامینی

کراسه کهم به سهرتدا دا و پروتی توّم داپۆشی و سویندم بوّت خوارد و پهیمانم له گه لندا بهست، له بهرئه وه توّ بوو پته هی من: ئه وه فرهمايشتی یه زدانی بالادهسته» (حزقییل ۱۶: ۸). وه «به لّام وهک چوّن ژن ناپاکی له هاوسه ری خوّی ده کات، ئه ی بنه ماله ی ئیسراییل، ئاوا ناپاکیتان لیکردم، ئه وه فرهمايشتی یه زدانه» (یهرمیا ۳: ۲۰).

به هوّی هه بوونی ئهم ئایهت و دهقه پیرۆزانه، عیسا له سهره تاوه ده بیینی هاوسه رگیری که خودا دروستی کردووه به واتای پیشاندانی په یوه ندی نیوان خودا و گه له که ی دیت. عیسا (په یدابوون ۲: ۲۲) ی خوینده وه، «له بهر ئه وه پیاو دایک و باوکی خوّی به جیده هیلیت و به ژنه که یه وه دنوو سیّت، ئیتر ده بنه یه که جهسته». کاتیک خودا ئه مه ی فره موو - وه عیسا به تاییه تی فره مووی که خودا ئه مه ی فره مووه، نه ک ته نها موسا که نوسه ری سیپاره ی په یدابوونه (مهتا ۱۹: ۴-۵) - ئه وه ی له بهر چاو گر تبوو (وهک چوّن هه موو شتیکی له بهر چاوه) که خه لکه که ی به بووک و خوّی به زاوا ناو ده بات. له بهر ئه وه، پیکه و تنی ژن و پیاو یک بیهاو تایانه دروستکراوی خودایه به له بهر چاو گر تنی پیشاندانی په یوه ندی نیوان خوّی و گه له که ی.

خودا هه موو یه کبوونیکی هاوسه رگیری بو شکوداری ناوی خوّی دروست ده کات

عیسا به تاییه تی تیشک ده خاته سهر ئه وه ی که هاوسه رگیری دروستکراویکی خودایه. ئه و ئیمه ی به جینه هیشت تاکو ئه مه ی بوّ ئاشکرا بیّت، وه دروستکراوی یه کهم هاوسه گیری نیوان ئاده م و حه وای سنووردار نه کردووه. عیسا ده فره مویت: «له بهر ئه وه ی خودا به یه کتری گه یاندووه، با مروّف جیای نه کاته وه» (مهتا ۱۹: ۶). خودا، دروستکه ره یه کلاییکه ره که ی په یماننامه ی هاوسه رگیرییه، نه ک مروّف. واته ههر هاوسه رگیرییه که بهم شیوه یه له لایه ن خودا وه دروستکراوه، چونکه پیمان ده لیت «جیای نه که نه وه»، وه تاکه هاوسه رگیری که ده توانین بنه رانه جیای بکه ی نه وه ئه و هاوسه رگیرییه که تیایدین. بوّیه ئهم هاوسه رگیرییه (ئهم هاوسه رگیرییه هاوبه شه، نه ک ته نها بیروکته ی هاوسه رگیرییه که یان یاسای گشتی هاوسه رگیرییه که یان یه کهم هاوسه رگیری)، کاری خودایه. خودا له م یه کبوونه ی پیاو و ژنه که کار ده کات. ئهم دووانه یه که جهسته ن به پیی کاری خودا، نه ک به هه لّباردنی خویان.

وه کاتیک که خودا یه کبوونی «یه که جهسته» ی نیوان ئهم پیاوه و ژنه ی دروست کرد، له راستیدا لیكچوو نیکه بوّ پیکه و تنی خودا له گه لّ ئیسراییل. هاوسه رگیرییه که یان په یوه ندی نیوان خودا و گه له که ی پیشان ده دات. خودا به هاوسه رگیری، جیهان پر ده کات له شایه تی بوّ په یوه ندی نیوان خوّی و گه له که ی. ئهمه یه کیکه له هوکاره سهره کییه کان که ته لاقدان و دووباره هاوسه رگیری بابه تیکی زور پرژد و جدییه. ئه وه له باره ی په یوه ندی خودا و گه له که یه وه

درو ده کهن. خودا هه رگیز هاوسه ره که ی ته لاق نه داوه و هاوسه رگری له گه ل که سیکی دیکه دا نه کردووه. جیا بوونه وه و ئازاری زور هه بووه، به لام هه میشه پاراستویتی. پیغه مبه ره هوشه ع شایه تیبه بو خوشه ویستی بی ئه ندازه ی خودا بو هاوسه ره که له ره قه که ی. خودا هه رگیز هاوسه ره که ی پشتگوئی ناخات. وه کاتیک که پیویسته هاوسه ره که ی دوور بخاته وه له بهر ناپاکیی بته رستی، له کاتیکی گونجاودا ده یه یه یته وه. ده بیت هاوسه رگری ئه مه نیشان بدات: په یمانی به هیز و دلفراوانی خودا به رامبه ره که له که ی، که لی ره دا به هاوسه ره که ی شوبه یزروه.

مه به ست له م جو ره هاوسه رگری به شکودار کردنی خودایه. له (یه رمیا ۱۳: ۱۱) خودا ده فهرمویت: «وهک چون پشتین له پشتی مروف ده به ستریت، ئاوا هه موو بنه ماله ی ئیسرائیل و هه موو بنه ماله ی یه هودام له پشتی خوم به ست، هه تا بنه گه لی من و ناو شانازی و شکومه ندی، ئه وه فهرمایشتی یه زدانه». خودا به ئازادی ئیسرائیلی هه لبارد و هاوسه رگری له گه ل کرد که بتوانن شکوی خودا پیشان بدن. له بهر ئه وه، هاوسه رگری کاری خودایه، پیشاندانی به یی خوشه ویستی و پیشاندانی شکوی خودایه.

به لام ئه ی بوچی موسا ریگه به ته لاق و جودا بوونه وه ده دات؟

ئیستا باشت له وه تیده گه ی که بوچی داواکاری به که ی عیسا که بریتی بوو له دلسوزی و وه فادار بوون له ژیا نی هاوسه رگریدا، فهریسییه کانی سه رسام کرد. زوریان به لاوه سه یر بوو که عیسا به و راده یه قه ده غه ی ده کات. بویه به پرسیاریکه وه هاتن بو لای: «ئایا دروسته میرد له بهر هه ره هویک بیت ژنه که ی ته لاق بدات؟» عیسا وه لامی دانه وه به لام نه ک به ئاماژه کردن به یاسا و شه ریه تی موسا، به لکو به ئاماژه کردن چیرۆکی به دیه ینان له شه ریه تی موسادا. به واتایه کی دیکه، ئه وه دیه ویت واتای هاوسه رگری به شیوه یه کی بنه ره تیانه دربخات، نه ک به و شیوه یه که هاوسه رگری به یاسا به ره چا وگرتنی گونا به ره یه وه ده بریت.

عیسا ده فهرمویت: «ئایا نه تان خویندوو ته وه، ئه وه ی له سه ره تاوه به دیه یناوه (به ئیر و می به دیه ینان)؟ هه ره وه ها فهرمووی: (له بهر ئه وه پیاو دایک و باوکی خو ی جیده هیلیت و به ژنه که یه وه ده نو سیّت، ئیر هه ردووکیان ده بنه یه ک جه سه ت). که واته چیر دوو نین به لکو یه ک جه سه تن. له بهر ئه وه ئه وه ی خودا به یه کتری گه یاندوو، با مروف جیا ی نه کاته وه» (مه تا ۱۹: ۴-۶). که واته وه لامی پرسیاره که ی ئه وان ئه مه یه: خودا هاوسه رگری بو هه تاهه تایی دروست کردوو، بویه به جو ریک مه جو لپوه که ئه وه یه کبونه ده کریت بشکی ریت.

ئیستا فهریسییه کان وا ده زانن که عیسا یان به ته له وه کردوو. وا ده رده که ویت که عیسا پیچه وانه ی یاسا کانی موسا وه ستاوه ته وه. بویه پرسیری لی ده کهن: «ئه ی بوچی موسا

فهرمانی داوه ته لاقنامه بدریت و ته لاق بکه ویت؟» (مه تا ۱۹: ۷). واته، ئه وان ده بیستن که له پروونکردنه وه کهیدا عیسا ده فهرمویت پیککه وتنی هاوسه رگیری نابیت هه رگیز بشکیریت. به لام ئه وان به و شیوهیه له موسا تینه که شتوون. بویه ده پرسن بۆچی موسا ته لاقنامه ی داناوه ئه گهر تو ده لیت نابیت ئه و به لئنامه یه بشکیریت؟

عیسا وه لامیان ده داته وه: «له بهر دلره قیتان موسا پیدان ژنه کانتان ته لاق بدەن، ئه گینا له سه ره تاوه وا نه بوو» (مه تا ۱۹: ۸). بویه عیسا هه لده ستیت به پشتگیرکردنی موسا و ده فهرمویت که به لئنامه ی هاوسه رگیری له سه ره تاوه به م شیوهیه نه بوو که بتوانیت بشکیریت، وه ئیستا له ناو ئه و شانشینیه که ده به ییتیه سه ر زه ی، ئه م مه به سه به نه ره تییه دووباره ده که وه ته وه و دووباره سه لمیتر. به واتابه کی دیکه، عیسا پیوه ری شوینکه وتوو هه کانی ده خاته سه روو یاسا کانی موسا. به م شیوهیه دایده نیته: «به لام پیتان ده لیم: ئه وه ی به بی هوی داوینپیسی ژنه که ی خوی ته لاق بدات و یه کیکی دیکه به ییت، ئه و داوینپیسی ده کات» (مه تا ۱۹: ۹).

ویژانکاری ته لاقدان

ئیتا ئیمه له خالیکداین که پیوسته ئه م پرسیاره چاره سه ر بکه یین، ئایا عیسا ریگه ی به شوینکه وتوو هه کانی دا که جودا بنه وه و دووباره هاوسه رگیری بکه ن؟ ئایا له هیه بارو دۆخیکدا سزای بو ئه مه داناوه؟ ئه مپۆ هیه بیروپایه ک نییه بو وه لامدانه وه ی ئه م پرسیاره له نیوان شوینکه وتوو هه کانی. من ده مه ویت به ئاشرکه له سه ره تاوه بلیم که ئاگادارم زۆر که سی له من له خواترستر هه ن که بۆچوونی جیاواتریان هه یه له وه ی که من لی ره دا ئاماژه ی پی ده که م. من نالیم که وه لامی کۆتایی ده بینم و ده بلیم، ناشلیم که وا نییه، نویت ده که م بۆ راستکردنه وه ی، ئه گهر هه له بم. ئه وه ی که ئیتا ئاماژه ی پی ده که م هه ولدانی که بۆ نیشان دانی ئه وه ی که بۆچی عیسا شکاندنی پیککه وتنی هاوسه رگیری ته نها به مردن داناوه و به و هویه وه ریگه نادات که سیک هاوسه رگیری بکات له کاتیکدا هاوسه ره که ی هیشتا زیندوو ه.

من ده زانم که به ته نها گوتنی ئه وه هه ستیکی پرووخی نه ر بو هه ندیک که س دروست ده کات، ئازاریک ده کولینیتیه وه که نه یانده ویست پروو بدات. جیا بوونه وه ئازار به خشه. وه هه ندیک کات زیاتر ئازار به خشه له مردنی هاوسه ری ک. هه ندیک جار به ریکردنی چه نده ها ساله، وه ژیان و ریکخستنی چه نده ها ساله. هه لچوونی ژیان ناپیوریت. هه ستی له ده ستدان و تاوان و ترس ده کریت ئازاری گیان بدات. وه زه بپورنووس، شه و له دوای شه و هاوسه ری ک به گریان هه وه خه وی لئ ده که وت (زه بووره کان ۶: ۶). جودا بوونه وه ده بیت هوی

په کڅسټنی ئیش و کار. خه لک به هه سټیکي نه زانراوه وه په شیمان ده بڼه وه و ده کڅینه وه. ته نیایی ده کریټ په ریشانکه ر بیټ. هه سټی داهاتوویه کی پروخواو ده کریټ له ناوی بیات. مشتموړی دادگا خه مباری تاکه که سی زیاد ده کات.

وه زور جار شو ټیټکی نازار به خشه بو مندالان. وه دایک و باوک چه نده ها جار هیوادرن که روژیک نازاره کان هاوسه رگرییه که ی نه وان ټیک نه دات و له ناوی نه بات. فشاری چاودړیکردن و یارمه تی دارایی برینه که قوولتر ده کاته وه. وه دواتر مافی سه ردانکردنی سه یر و ده سټکرد، ده کریټ تراژدییه که بو ده یان سال دریژ بکاته وه.

له بهر نه مانه و زور هوکاری دیکه، نه وه که سانه ی دلټکی هه سټیاربان هه یه، له گه ل نه وه که سانه دا ده گرین که دلته نگ و ده گرین. هه ول ده دن نازاره که زیاتر نه کن. وه هه ندیک کات نه م گرنګیپدانه چاره سه رکرده که ده شو ټیټ. خه لک وا ده زانن که گرنګیپدانی خوښه ویستی له گه ل نه وه پرو به پرو بونه ودا ناګونجیت - وه نه رمونیانی و خوښه ویستی عیسا و توندی فره مانه که ی ناکریټ هه ردوویان خوښه ویستی بن. به لام به دنیاییه وه راست نییه.

نالنگاری خوښه ویستن به پټی کټی پی پروژ

عیسا که سټیکي بټ نه ندازه میهره بان بوو. به لام فیرکرده کانی ده باره ی ته لاق و دووباره هاوسه رگیری تووند بوو: «نه وه ی خودا به یه کتری گه یاندووه، با مروڅ جیای نه کاته وه». له راستیدا، فره مانه که ی مه سیح که تووندی و خوښه ویستی تیدا به دی ده کریټ جوړیکه له خه مخوړی و دلسوژی، چونکه پرپاریکی هه له وه ک نازاری دروونی به نازاره بو که سټیک. دانه به دانه ی نه مانه راستن، وه بو کلټسا و کو مه لگاش راسته. هه ست و سوژ سازش ده کات بو پیروژی ژیانی هاوسه رگیری ده کات که ده بیته هو ی لاوازی پیککه وتنی هاوسه رگیری. بیګومان بو ماوه یه کی که م له خوښه ویستی ده چیت، به لام بو ده یان سال ویرانی به داوه ده بیټ. پاراستنی چوارچپوه ی پته وی ژیانی هاوسه رگیری به پیوه ریکی به رز، بو ماوه یه کی دیاریکراو سه خت و ناخوښ دهرده که ویت، به لام ده هه زار پیروژی به ره هم دټیټ بو نه وه کانی داهاتوو، که به داخه وه له گرنگی و بایه خه که ی ټیناګن.

نالنگاره مه زنه که بو شو ټیکه وتووه کانی عیسا له باره ی ته لاق و دووباره هاوسه رگرییه وه، نه وه یه که به پټی کټی پی پروژ به رامبه ره که یان خوښ بویت. نالنگاره مه زنه که نه وه یه که فرمیټسکی پر له سوژ و میهره بانی ټیکه ل بکړن له گه ل توندی خوښه ویستی گوپراه لانه. نه مه به ته نها مه سیح شکودار ده کات و سه لامه تی پوځمان و هیزی هاوسه رگرییه که و کلټسا که ی که عیسا بنیادی نا، ده پاریزیت.

عیسا له (مه تا ۱۹: ۳-۹؛ مه رقوس ۱۲: ۲-۱۲) پاساوی جیا بونه وه ی فره سییه کانی له

(دواوتار ۲۴) پټ كړده وه و دووباره مه به سټي خوداي هينايه ئاراوه كه ئه وهى خودا به يه كترى گه ياندووه با مروڅ جياى نه كاته وه. عيسا فهرمووى كه چاره سه ره كه ي موسا دهر باره ي ته لاق، له بهر دلره قى مروڅه كان بووه و دهر يڅست كه ئه و هاتووه بو ئه وهى له م باره وه شتيك بكات. ئامانجى عيسا ئه وه بوو كه پيوهر و ستانده رى شوينكه وتوووه كانى شتيكى بهر زتر يټ له ياسا و شهريعه تى موسا.

چهنده بهر زتر؟ ئه مه ئه و پرسيا ريه كه دهمه ويټ له به شى داهاتوودا وه لامى بده مه وه.

دواواکاری چل و یه کهم

ئهوهی که خودا به یه کی گه یاندوو، با هیچ مروڤیک جودای نه کاته وه،
چونکه ئهوهی که جودا ده بیته وه و هاوسه رگری له گه ل که سیکی دیکه دا
ده کات، داوینپسی ده کات

«ئهوهی ژنه کهی ته لاق بدات و یه کیکی دیکه بهینیت، ئهوا داوینپسی بهرامبهری ده کات.
ئه گهر ژن میرده کهی ته لاق بدات و میرد به یه کیکی دیکه بکات، ئهوا داوینپسی ده کات.»
(مهرقوس ۱۰: ۱۱-۱۲)

«ئهوهی ژنه کهی ته لاق بدات و یه کیکی دیکه بهینیت، ئهوه ش که ته لاق دراویک ده هیئت
داوینپسی ده کات.» (لوقا ۱۶: ۱۸)

«دیسان گوتراوه: «ئهوهی ژنه کهی ته لاق بدات، با ته لقنامه ی بداته ده ست»، به لام من
پیتان ده لیم: ئهوهی به بی هو ی داوینپسی ژنه کهی خو ی ته لاق بدات، وای لیده کات
داوینپسی بکات. ئهوهی ته لاق دراویک بهینیت، ئهوا داوینپسی ده کات.» (مه تا ۵: ۳۱-۳۲)
«به لام من پیتان ده لیم: ئهوهی به بی هو ی داوینپسی ژنه کهی خو ی ته لاق بدات و
یه کیکی دیکه بهینیت، ئهوا داوینپسی ده کات.» (مه تا ۱۹: ۹)

عیسا پیوه ریکی به رزتری بو هاوسه رگری دانا، زیاتر له موسا و ماموستایانی جوله ی ئه و
سه رده مه. عیسا پشتگیری له ته لاق و جودابونه وه ناکات که له (دواوتار ۲۴) ئاماژه ی
پیکراوه. عیسا فرمووی که به هو ی دل ره قی دلی مروڤه وه بووه (مه تا ۱۹: ۸) و ئاشکرای
کرد که بو گوړینی ئه وه لیږه یه. له م به شه دا ئیمه هه ول ده دهین روونی بکهینه وه که
عیسا چهند پیوه ر و ستانده ریکی به رزی داناوه بو هاوسه رگرییه کی پاک و دل سوژ.

به لگه کانی موسا که جیابونه وه ریکه وتنی خودای له ناونه بردوو

گومانم هه یه ئه گهر عیسا پیوه ری زیاتری نه بینیت بو هاوسه رگری، نه ک ته نها به سه ر
چیرۆکی به دیه پنان له (پهیدا بوون ۲: ۲۴) دا جیه جی ده بیت، به لکو به سه ر (دواوتار
۲۴: ۱-۴) دا جیه جی ده بیت، که ده ریده خات په یه ون دی یه ک جه سه ت بوون که له لایه ن
هاوسه رگرییه وه بنیات نراوه، به ته واوی له لایه ن جیابونه وه وه یان ته نانه ت به دووباره
هاوسه رگری کردن پوچه ل ناکریته وه. سه رنجی ئه وه بده که موسا نوسیویه تی:

«ئه گهر پیاویک ژتیکی هیئا و په سه ند نه بوو له به رچاوی، چونکه بی ئابروویه کی تیدا

بینی و ته‌لاقنامه‌ی بۆ نووسی و دایه دهستی، له ماله‌که‌ی خۆی به‌پێی کرد، ئه‌ویش که له ماله‌که‌ی چووه ده‌روهه، بووه ژنی پیاویکی دیکه، چا ئه‌گه‌ر پیاوه‌که‌ی دووهم رقی لێی بووه‌وه و ته‌لاقنامه‌ی بۆ نووسی و دایه دهستی و له ماله‌که‌ی خۆی به‌پێی کرد، یان ئه‌گه‌ر پیاوه‌که‌ی دووهم که هینابووی مرد، ئه‌وا می‌رده‌که‌ی یه‌که‌می که ته‌لاق‌ی دابوو ناتوانیت بیهێنێته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی بپێته ژنی دوا‌ی ئه‌وه‌ی گلاو بووه. ئه‌وه شتیکی قێزه‌ونه له‌لای یه‌زدان، چا گونا‌ه مه‌هینه سه‌ر ئه‌و خا‌که‌ی یه‌زدانی په‌روه‌ردگارت به میرات ده‌تداتی» (دوا‌وتار ٢٤: ١-٤).

شته تایبه‌ته‌کانی ئهم چوار ئایه‌ته ئه‌وه‌یه که له کاتی‌کدا ئیمه به گشتی هاوسه‌رگیری به هه‌ند وه‌رنه‌گه‌رن، ئه‌و ژنه‌ی که جودا ده‌بێته‌وه، «گلاو» ده‌بێت به دووباره هاوسه‌رگیری کردن (ئایه‌تی چوار). له‌به‌ر ئه‌وه، له‌وانه‌یه ئه‌وه باش بووبێت که فه‌ریسیه‌کان په‌رسیاریان له عیسا کرد که ئایا ته‌لاق‌دان یاسایه، عیسا ئه‌و په‌رسیاره نه‌رێانه‌ی نه‌ک ته‌نها به ئاگادار‌کردنه‌وه‌ی بنه‌په‌تی خودا که له (په‌یدابوون ١: ٢٧ و ٢: ٢٤) وه‌لامی دانه‌وه، به‌ل‌کو به‌ پوون‌کردنه‌وه‌ی (دوا‌وتار ٢٤: ٤) وه‌لامی دانه‌وه، دووباره هاوسه‌رگیریکردن دوا‌ی ته‌لاق‌دان (کاتی‌ک ری‌گه‌پێدراوه)، که‌سه‌که‌ش «گلاو» ده‌کات. به‌ واتایه‌کی دیکه، به‌ل‌گه‌ هه‌بوو له‌ نوسینه‌کانی موسا که ری‌گه‌پێدانی جیا‌بوونه‌وه له‌به‌ر دله‌په‌قی مرو‌ف بووه و ته‌لاق‌دان و دووباره هاوسه‌رگیریکردنی وه‌ک ری‌گه‌یه‌ک بۆ شک‌ودار‌کردنی خودا دانه‌ناوه.

قه‌ده‌غه‌کردنه‌که‌ی موسا بۆ گه‌رانه‌وه‌ی ژن بۆ لای می‌ردی یه‌که‌می ته‌نانه‌ت دوا‌ی مردنی می‌ردی دووهمی (چونکه «قێزه‌ونه»، ئایه‌تی چواره‌م)، ده‌لێت که ئه‌م‌پۆ ناییت هاوسه‌رگیری دووهم تیک‌بدریت له‌به‌ر گه‌رانه‌وه بۆ یه‌که‌م دانه. دواتر ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌ر ئهم باب‌ه‌ته، به‌لام بۆ ئیستا ده‌لێم که ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ هاوسه‌رگیری دووهم و سی‌یه‌م سه‌رکه‌وتوو نه‌بێت، ناییت تیک‌بدریت، به‌لام ده‌بێت دان به‌وه‌دا بنێین که شتیکی نموونه‌بی نییه، به‌لام هیشتا به‌ به‌زه‌یی خودا پی‌رو‌ژ ده‌ک‌ریت. له‌به‌ر چا‌و خودا ئه‌وه با‌شته له‌جیات‌ی ئه‌وه‌ی زیاتر ری‌ککه‌وتن بشک‌ین.

قه‌ده‌غه‌کردنه‌کان به‌بێ حاله‌تی جیا‌واز و تایبه‌ت

عیسا دوو جار له ئینجیله‌کاندا به‌بێ حاله‌تی جیا‌واز و تایبه‌ت با‌سی قه‌ده‌غه‌کردنی جیا‌بوونه‌وه ده‌کات که ده‌ره‌نجامه‌که‌ی دووباره هاوسه‌رگیریکردنه. له (لوقا ١٦: ١٨) ده‌فه‌رمو‌یت، «ئه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ته‌لاق‌ بدات و یه‌کی‌کی دیکه به‌ی‌نیت، داو‌نپێسی ده‌کات. ئه‌وه‌ش که ته‌لاق‌دراو‌یک ده‌هینیت داو‌نپێسی ده‌کات». لێ‌رده‌ا وه‌ک دیاره عیسا با‌سی دووباره هاوسه‌رگیری ده‌کات له دوا‌ی داو‌نپێسی جیا‌بوونه‌وه. ئه‌مانه‌ وته‌ی به‌هێزن. به

ئاشكرا، ھۆكاری ئەوھى كە ھاوسەرگىرى دووھم پىي دەگوترىت داوئىنپىسى ئەوھىيە كە ھىشتا يەكەم ھاوسەر دەھىوئىت ھاوسەرگىرىيەكە بەردەوام و ياساىي بىت. بۆيە عىسا ھەلدەستىت بە وەستان دژى كۆلتورى جولەكەكانى ئەو كاتە كە جىابوونەوھ مافى دووبارە ھاوسەرگىريان پى دەدان.

(لۇقا ۱۶: ۱۸) بەلگەيەكى دىكە لەخۆ دەگرىت: لە نىوھى دووھمى ئايەتەكەدا («ئەوھش كە تەلقدراوئىك دەھىنئىت داوئىنپىسى دەكات»)، نەك تەنھا ئەوھ پىشان دەدات كە پىاو دواى تەلقدان ھاوسەرگىرى بكانەوھ تاوان دەكات، بەلكو ھەر پىاوئىك ھاوسەرگىرى لەگەل تەلقدراوئىكدا بكات داوئىنپىسى دەكات. ئەمە لىرەدا زىاتر ئاشكرايە چونكە وا دادەنرىت كە ژنەكە لە جىابوونەوھكەدا بىتاوان بىت، وە لەبەر ئەوھى مېردەكەى تەلقدى داوھ و دووبارە ھاوسەرگىرى كردووتەوھ، داوئىنپىسى كردووتەوھ. پىدەچىت ئەمە لەبەر ئەوھ بىت كە ھىچ مافىكى تەلقدانى نەبووھ. واتە، ژنەكە ھىچى نەكردووتەوھ تاكو تەلقدانەكە ياساىي بكات. لەگەل ئەوھشدا، ھەر پىاوئىك ھاوسەرگىرى لەگەل ژنىكى تەلقدراودا بكات، عىسا دەفەرموئىت، «داوئىنپىسى ئەنجامداوھ».

ئەمە وتەيەكى سەختە. عىسا قسە لەسەر ئەو ژنە دەكات كە لەلايەن پىاوھكەيەوھ جىھىلراوھ بۆ ئەوھى پىاوھكە ھاوسەرگىرى لەگەل كەسىكى دىكەدا بكات، بۆ ئەوھى پىروژى ھاوسەرگىرى ژنەكە و بەلئىنەكان و سروشى رىككەوتنى ھاوسەرگىرىيەكە بە دووبارە ھاوسەرگىرىنەكردنى لەگەل كەسىكى دىكەدا دەرېخات. وە لەبەر ئەوھى لە ئايەتەكەدا ئامازە بە ھىچ ھالەتتىكى شاز و تايەت نەكراوھ، وە لەبەر ئەوھى عىسا بە ئاشكرا كەلتورى باوى كۆمەلگە لەبارەى جىابوونەوھ، بە مافى دووبارە ھاوسەرگىرىكردىشەوھ، پەت دەكاتەوھ، يەكەم خويئەرانى مژدەى لۇقا بەلايانەوھ سەخت بووھ كە دەبىنن ھىچ ھالەتتىكى تايەت و شاز لە ئارادا نىيە لەسەر ئەو بىچىنەيەى كە عىسا پازى بىت بە كەلتورى جىابوونەوھ.

مۇنەكەى دىكە لە پەتكردنەوھكەى عىسا دەربارەى نەشپاوىي دووبارە ھاوسەرگىرىكردنەوھ لە (مەرقۇس ۱۰: ۱۱-۱۲) دا ھاتووتەوھ. عىسا دەفەرموئىت: «ئەوھى ژنەكەى تەلقدى بىت و يەككىكى دىكە بھىنئىت، ئەو داوئىنپىسى بەرامبەرى دەكات. ئەگەر ژن مېردەكەى تەلقدى بىت و مېرد بە يەككىكى دىكە بكات، ئەو داوئىنپىسى بەرامبەرى دەكات». ئەم دوو ئايەتە نىوھى يەكەمى (لۇقا ۱۶: ۱۸) دووبارە دەكەنەوھ. بەلەم زىاتر دەرپوات و دەلئىت كە نەك تەنھا پىاوئىك ژنەكەى تەلقدى بىت، بەلكو ژنىكىش ئەگەر تەلقدى وەرگىرىت و دووبارە ھاوسەرگىرى بكات، داوئىنپىسى ئەنجامداوھ. وە وەك لە (لۇقا ۱۶: ۱۸) دا ھەيە، باسى ھىچ ھالەتتىكى تايەت و شاز نەكراوھ بۆ ئەم ياسايە.

ئەوھى كە ھەمانە دوو قەدەغەكردنى ئاشكراى تەواوھ دەربارەى دووبارە ھاوسەرگىرى

کردن دواى ته لاق له (لوقا ۱۶: ۱۸) و (مهرقوس ۱۰: ۱۱-۱۲)، چونكه عيسا دووهم هاوسه رگيرى به داوښيپسى ده بښت، ته نانه ت ه گهر ت و لايه نه بښتوانه ك ه ش بيت له م جيابوونه وه يه دا. وه ټيمه ده قتيكى به هېزمان هه يه له (مه تا ۱۹: ۶) و (مهرقوس ۱۰: ۹) كه خودا ژن و ميړدى به يه ك ه ياندووه، بويه نابيت هيج كه سيك جيايان بكاته وه.

ثايا له (مه تا ۵: ۳۲) ريگه به جودابوونه وه دراوه؟

به لام ته وهى كه زياتر جيى باسه ته وه يه كه له (مه تا ۵: ۳۲ و ۱۹: ۹) دا هه يه، له وه ده چت حاله تيكي تايه ت و شاز هه يت له ياساى دووباره هاوسه رگيرى كردن له دواى ته لاق دان. له (مه تا ۵: ۳۲) عيسا ده فهرمويت: «ته وهى به بى هوى داوښيپسى ژنه كهى خوى ته لاق بدات، واى لى ده كات داوښيپسى بكات. ته وه ش ته لاق دراويك به نيت، ته وا داوښيپسى ده كات». وه دووباره له (مه تا ۱۹: ۹) ده فهرمويت: «ته وهى به بى هوى داوښيپسى ژنه كهى خوى ته لاق بدات و يه كيكي ديكه به نيت، ته وا داوښيپسى ده كات». ته م ثايه تانه به گشتى وا ليكدانه ويان ب و ده كريت كه عيسا پازى بووه به جيابوونه وه و دووباره هاوسه رگيرى كاتيك «داوښيپسى» پروبدات له لايه ن يه كيكي له هاوسه ره كانه وه. ثايا ته مه واتاى ته وه يه كه ته م ده قه تايه ت و شازه له وانه ي ديكه؟

به پيى وشه كانى (مه تا ۵: ۳۲: «... واى لى ده كات داوښيپسى بكات»)، عيسا ده فهرمويت كه له زوربه ي بارودوخه كانى ته م كه لتوره دا ژنيك كه له لايه ن ميړده كه يه وه به جيده هيلدريت، ناچار ده كريت هاوسه رگيرى دووهم ته نجام بدات. له گه ل ته م فشارانه له سر ژنه ته لاق دراوه كه دا ب و دووباره هاوسه رگيرى، عيسا هيشتا دووهم هاوسه رگيرى په تده كاته وه. هه روه ها وشه كانى ته وه ده رده خه ن كه دووباره هاوسه رگيريكرنى ژنيك كه به جيده هيلدراوه داوښيپسيه: «ته وهى به بى هوى داوښيپسى ژنه كهى خوى ته لاق بدات، واى لى ده كات (ژنه بښتوانه كه كه داوښيپسى نه كړدوه) داوښيپسى بكات. ته وه ش ته لاق دراويك به نيت، ته وا داوښيپسى ده كات». ته مه واتاى ته وه يه كه دووباره هاوسه رگيريكرن هه لايه، نه ك ته نها كاتيك كه سه كه تاوانبار له د و خى جيابوونه وه دا، به لكو ته گهر بښتوانيش بښت. به واتايه كى ديكه، د ژايه تى عيسا ب و دووباره هاوسه رگيريكرن له وه ده چت په يوه ست بښت به به ليته نه شيكړاوه كهى هاوسه رگيرى، نه ك بارودوخى جيابوونه وه كه.

كه واته (مه تا ۵: ۳۲) فيرمان ناكات كه دووباره هاوسه رگيرى له هه نديك حاله تدا ياساييه. به لكو، ته وه دووپات ده كاته وه كه دووباره هاوسه رگيريكرن دواى جيابوونه وه داوښيپسيه، ته نانه ت ب و ته وانه شى كه به بښتوانى جيابوونه ته وه، وه پياويك كه ژنه كهى ته لاق ده دات تاوانبار به دووباره هاوسه رگيريكرنى ژنه كهى، وه ته گهر پياويك هاوسه رگيرى له گه ل

ژنیځدا بکات که ته لآقدراوه، ته نانهت بیتاوانیش بیت، داوینپسی ده کات. بویه کۆتا نیمچه پرسته ی ثایه ته که ده لیت: «ئه وه ش ته لآقدراویک بهینیت، ئه و داوینپسی ده کات». پش ئه وه ی بلین که باسی واتای ئه و حاله ته جیاواز و شازه بکهین، با ئه م نوسینه هاوبه شه ی (مه تا ۱۹: ۹) بخهینه بهردهم خۆمان.

نیمچه پرسته تایبته و شازه که ی (مه تا ۱۹: ۹)

ئه و شوینه ی دیکه که وایاره عیسا «نیمچه پرسته به کی تایبته و شاز» ئاشکرا ده کات بۆ قه ده غه کردنی ته لآقدان و دووباره هاوسه رگیری، (مه تا ۱۹: ۹) یه، «به لام پتان ده لیم: ئه وه ی به بی هوی داوینپسی ژنه که ی خوی ته لآق بدات و یه کیکی دیکه بهینیت، ئه و داوینپسی ده کات». ئایا ئه م جیاوازییه واتای ئه وه یه که له هه ندیک بارودۆخدا که سیک هاوسه رگیری کردیت، ئازاده له دووباره هاوسه رگیری کردن دای جیاپوونه وه؟ ئه مه ئه و شته یه که زۆربه ی رافه کاران و شارازایانی کتبی پیرۆز بیر لیده که نه وه. ئه وه نده ی که من له داواکارییه که ی عیسا تیگه یشته بتم، عیسا مه به ستی ئه وه نییه. باش ده بیت که باسی چۆنیته ی هه بوونی ئه و بیروپایه م بکه م.

هه میشه وام ده زانی که داوینپسی و به جیهیشتن دوو سه رچاوه ی یاسای بوون بۆ جیاپوونه وه و دووباره هاوسه رگیری کردن. ئه مه ئه و هه وایه بوو که هه ناسه م ددها تیدا، وه پشتراست کردنه وه یه کی ئه مه م بین له مه رجه تایبته و شازه که ی (مه تا ۱۹: ۹)، هه رچه نده ئیستا ده بینم که ته وای به شه کانی دیکه ی په یمانی نو، به ره و ئاراسته یه کی پچه وانه هه نگاوی ناوه. به لام گه یشته مه حالته و بارودۆخیک که ئه م گریمانه یه که م که م ورد و خاش بوو.

من له سه ره تادا له کیشه دا بووم بۆچی بابه ته یه کلاییکه ره وه که ی عیسا بۆ ته لآقدان و دووباره هاوسه رگیری له (مه رقۆس ۱۰: ۱۱-۱۲) و (لۆقا ۱۶: ۱۸)، له مه تادا ئاماژه ی پی نه کراوه، ئه گه ر به پراستی نیمچه پرسته تایبته که ی کردنه وه ی ده رگایه ک بیت بۆ جیاپوونه وه و دووباره هاوسه رگیری کردن. بیزار ببووم له گریمانه و بیروپاکانی نوسه ره کان، که گوایه مه تا به ساده ی شتیک ئاشکرا ده کات که به شیوه یه کی ناراسته وخۆ گوینگرانی عیسا یان خوینه رانی (مه رقۆس ۱۰) و (لۆقا ۱۶) تیگه یشته وون.

ئایا به پراستی پیمان وابوو که پوونکردنه وه یه کی یه کلاییکه ره وه و ته وای جیاوازی و حالته ی تایبته له خو ده رگیت؟ به پراستی که م که م خه ریکوو گومانم بۆ دروست ده بوو. بویه هه زم ده کرد که بزانه م که ئاخۆ مه رجه تایبته و شازه که ی مه تا، مه رقۆس و لۆقا پشتراست ده کاته وه یان نه، نه ک به پچه وانه وه.

دووم شت كه بيزارى ده كردم پرسياړه كه بوو، بۆچى مه تا وشه يۆنانى «پۆرتيا» (كه به واتاى «به دره وشتى سېكسى» ديت) به كارده هيت له جياتى وشه «مويچيا» (كه به واتاى «داوښيى» ديت)؟ «به دره وشتى سېكسى» له هاوسه گريدا به گشتى واته داوښيى. به لام نهو وشه يه مه تا به كاريد هيت، بۆ روونكردنه وهى مه به سته كهى عيسايه كه به گشتى واته داوښيى يان ناپاكى سېكسى به بى ئاماژه كردن به ناپاكى له هاوسه گريدا. به و جوړه كه دياره، زوربه ي رافه كاران و شاره زايانى كتيى پيروژ ديسان پيان وايه كه كه «پورتيا» له م بازنه ده قه دا ئاماژه به بۆ داوښيى. نهو پرسياړه سهرى لى تيكدا بووم نهو بوو كه بۆچى مه تا وشه «مويچيا» به كارنا هيت بۆ داوښيى، نه گهر به راستى نهو مه به سته كه يه تى.

دواتر سهرنجى شتيكى زور سهرنجركيشم دا. تاكه شوييكي ديكه جگه له (مه تا ۵: ۳۲ و ۱۹: ۹) كه مه تا وشه «پورتيا» به كار هيناوه، برتية له (مه تا ۱۹: ۱۵) كه له گهل «مويچيا» دا به كار هاتووه. له بهر نهو، به لگه سهره كى بازنه دهق بۆ به كار هيتانى له مه تا دا نهو يه كه مه تا وشه «پورتيا» جياواز له داوښيى به كار هيناوه. ده كريت به واتاى نهو ييت كه تيگه شتنى مه تا له فيركردنه كانى عيسا، وا ييت كه وشه «پورتيا» به گشتى زياتر واتاى هه ييت بۆ زينا كردن يان داوښيى به بى ئاماژه كردن به ناپاكى هاوسه رگيرى، واته داوښيى؟

له گه رانه كانم به لگه يه كى ديكه دوزيه وه كاتيك سهرنجم دا وشه «پورتيا» له (يوحنا ۸: ۴۱) به كار هاتووه، لهو شوينه كه رابه رانى جوله كه ناراسته خو عيسا تاوانبار ده كهن به وهى كه به «پورتيا» له داىكبووه. به واتا يه كى ديكه، له بهر نهو نهو قبول ناكهن كه عيسا له داىكبووى پاكيه يه كه، تاوانبارى ده كهن به وهى كه مريه مى داىكى زيناى نه نجام داوه و عيسا ده رنه نجامه كه يه تى. به پيى نهو دوزينه وه يه يوحنا بۆ وشه «پورتيا»، گه رامه وه بۆ چيروكى له داىكبوونى عيسا كه له (مه تا ۱: ۱۸-۲۰) دا تومار كراوه.

گرنگى نيمچه رسته ي تايهت و شاز له ماره برينه كهى مريه بۆ يوسف

له م نايه تانه دا مريه و يوسف وهك ژن و ميړد ئاماژه يان پيكر اوه، له كاتيكدا ماره بر او يه كتر بوون. له راستيدا هوكارى نه مه ده گه رپته وه بۆ وشه ميړد و ژن كه به ساده يي به واتاى پياو و ثافره ت ديت له يۆنانيدا، وه هوكار يكي ديكه، ماره برينى نهو كاته له ماره برينى تىستا گرنگتر بووه. له (مه تا ۱: ۱۹) دا، يوسف به دواى چاره سه ريک بۆ جيا بوونه وه له مريه م ده گه رپت، هه رچه نده ته نها ده ستگيران بوون نهك هاوسه ر. وشه جيا بوونه وه (ئاپولساي)، هه مان وشه يه كه له (مه تا ۵: ۳۲ و ۱۹: ۹) به كار هاتووه. به لام له هه مووى

گرنګتر، مه‌تا ده‌لټت که یوسف پیاوچاک بووه و بریاری داوه له مریهم جودا بیټته‌وه، که به‌ته‌نجامدانی زیناکاری (پوړنټیا) تۆمه‌تبار کرابوو. به‌واتایه‌کی دیکه، به‌پی‌ی مه‌تا هم‌ته‌ل‌آقدانه‌ ریگه‌پندراو بوو.

ته‌نهامه‌تا چیرۆکی یوسفی له‌ بارودوڅټکی دژواردا گیرایه‌وه که‌ پروبه‌رووی نه‌وه بووه‌ته‌وه که‌ ئایا هاوسه‌رگیری له‌گه‌ل‌ ماره‌براه‌که‌ی بکات یان نه‌، سه‌ره‌رای نه‌وه‌ی که‌ له‌ سه‌ره‌تادا پی‌ی وابوو که‌ مریهم داوینپی‌ی نه‌نجام داوه. له‌ چاره‌سه‌رکردنی هم‌ دژواریه‌دا، مه‌تا یوسفی به‌ «پیاوچاک» ناوزده‌ کردوه که‌ بریاریکی له‌م شیوه‌یه‌ی داوه. که‌ نه‌مه‌ واته‌، مه‌تا وه‌ک شوینکه‌وتوو‌یک‌ی عیسا، هم‌ جیا‌بونه‌وه‌یه‌ به‌ه‌له‌ دانانیت. وه‌ نه‌مه‌ ریگری له‌ یوسف (یان مریهم) نه‌کردوه‌ بو‌ دووباره‌ نه‌نجامدانی هاوسه‌رگیری.

له‌به‌ر نه‌وه‌ی ته‌نهامه‌تا باسی هم‌ چیرۆکه‌ی کردوه‌ و هم‌ پرسیاره‌ ده‌هینټه‌ ئاراوه‌، تاکه‌ نوسه‌ری ئینجیله‌ که‌ه‌ست بکات پی‌وسیته‌ قه‌ده‌غه‌کردنه‌که‌ی عیسا بو‌ جیا‌بونه‌وه‌ و دووباره‌ هاوسه‌رگیری، که‌ بارودوڅه‌که‌ی یوسف و مریهم ناگړتیه‌ خو، پروون بکاته‌وه. نه‌مه‌ نه‌وه‌یه‌ که‌ بی‌ری لی‌ده‌که‌مه‌وه‌ ده‌رباره‌ی نیمچه‌رسته‌ شاز و تایه‌ته‌که‌، مه‌تا باسی عیسا ده‌کات که‌ ده‌فه‌رمو‌یت: «نه‌وه‌ی ژنه‌که‌ی ته‌ل‌آق بدات (به‌ دل‌ناییه‌وه‌ باسی بارودوڅی نټوان ماره‌براه‌کان ناکات له‌باره‌ی زیناکردن «پوړنټیا») و یه‌کټکی دیکه‌ به‌یټت، داوینپی‌ی ده‌کات».

وه‌لام‌یک‌ی گشتی که‌ له‌ (مه‌تا ۱۹: ۳-۹) و (مه‌تا ۵: ۳۱-۳۲) دا عیسا وه‌لام‌ی ده‌داته‌وه‌ بو‌ هاوسه‌رگیری، نه‌ک ماره‌پرین. مه‌به‌ست نه‌وه‌یه‌ که‌ هم‌ بابه‌ته‌ له‌ بازنه‌ی ده‌قی هاوسه‌رگیریدا بایه‌خی نییه‌، جگه‌ له‌ زیناکردن و داوینپی‌ی. وه‌لام‌ی من نه‌وه‌یه‌ که‌ بی‌ بایه‌خییه‌ به‌تایه‌ت خالی مه‌به‌ستی نیمچه‌رسته‌ی تایه‌ت و شازه‌که‌یه‌. بی‌ بایه‌خی هم‌ بابه‌ته‌ په‌یوه‌سته‌ به‌وه‌ی که‌ چو‌ن ده‌بیستیت. پټم‌ وا نییه‌ له‌ بی‌ مه‌به‌ست بچیت نه‌گه‌ر به‌و شیوه‌یه‌ بیستیت که‌ له‌ (مه‌تا ۵: ۳۲) دا پټسینارم کردوه. که‌ به‌م شیوه‌یه‌یه‌: «به‌لام‌ من پټان ده‌لټم: نه‌وه‌ی به‌بی‌ هو‌ی داوینپی‌ی ژنه‌که‌ی خو‌ی ته‌ل‌آق بدات (به‌ دل‌ناییه‌وه‌ جگه‌ له‌ هو‌کاری زیناکردن «پوړنټیا» له‌ کاتی ماره‌ییدا)، وای لی‌ده‌کات داوینپی‌ی بکات». به‌م شیوه‌یه‌ عیسا پروونی ده‌کاته‌وه‌ که‌ نزیک بوو یوسفی باوکی بریاری جیا‌بونه‌وه‌ له‌ مریهم بدات له‌به‌ر «پوړنټیا»، که‌ ناروا نه‌ده‌بوو، به‌ل‌کو‌ر‌ه‌وا ده‌بوو. نه‌مه‌ نه‌و بارودوڅه‌یه‌ که‌ مه‌رجه‌ تایه‌ت و شازه‌که‌ی لی‌ جیا ده‌کاته‌وه‌.

هم‌ لی‌کدانه‌وه‌ی نیمچه‌رسته‌ تایه‌ت و شازانه‌، چهند خالیکی به‌سوودیان هه‌یه‌:

● ناهیلټت ئینجیلی مه‌تا به‌و شیوه‌یه‌ ده‌ربکه‌و‌یت که‌ هاوړا نییه‌ له‌گه‌ل‌ مه‌رقوس و لوقا.

- ئەو ۱۵ پۈرۈن دەكاتهوۋە كە بۇچى لى مەرجە ئائىلىسىدەكى مەتە وشەي «پۈرۈن» بەكارهاتوۋە لى جياتى «مۆيچىيا».
- وشەكەي مەتە «پۈرۈن» (بۇ زىنا كىرىش) لى «مۆيچىيا» (بۇ داۋىنچىسى) جىيا دەكاتهوۋە لى (مەتە ۱۵: ۱۹).
- لى گەل مەوداى فراوانى دەقەكەي مەتەدا دەگونجىت سەبارەت بە تېرمانەكەي يوسف بۇ جىابوۋنەوۋە لى مەرىم (مەتە ۱: ۱۹).
- ئەو شتەنە چىن كە پىۋەر و ستاندەرىكى بەرزى ھاوسەرىگىرى دەيگىرئە خو؟ بۇ ۋەلامى ئەمە، دەپۈين بۇ بەشى دواتر.

داواکاری چل و دووهم

ئەوێ که خودا بە یەکی گەیان دوو، با هیچ مروڤیک جودای نه کاتهوه،
یهک پیاو، یهک ژن، به نیعمهت ههتا مردن

«قوتابییهکانی پێیان گوت: «ئەگەر حالی پیاو لەگەڵ ژن وابێت، باشتەر ژن نههێت!»

بەلام پێی فرموون: «هه موو خه لکی ناتوانن ئەم قسهیه پهسەند بکەن، تەنها ئەوانه ی پێیان دراوه. چونکه خه ساو هه ن زگماکن، خه ساویش هه ن مروڤ خه ساندویانن، خه ساویش هه ن له پیناوی شانشینی ئاسمان خۆیان خه ساندوه. کێ ده توانیت پهسەندی بکات، با پهسەندی بکات.» (مهتا ۱۹: ۱۰-۱۲)

ئەگەر کێشه که ئاوايه، باشتر نییه هاوسەرگیری نه کریت؟

جێگهی سه رسامیی نییه که کاتیک عیسا فێرکردنه که ی له سه ر هاوسەرگیری و جیاپوونهوه له (مهتا ۱۹: ۳-۹) تهواو کرد، قوتابییهکانی سه ریان سوڤما بوو له وه ی که پێوه و ستاندهری عیسا چه ند رێک و تونده. بۆیه گوتیان: «ئەگەر حالی پیاو لەگەڵ ژن وابێت، باشتەر ژن نههێت» (مهتا ۱۹: ۱۰). ئەم وه لماندهوهیه ئەوه پشتراست ده کاتهوه که ئێمه راست بووین که ده بینین عیسا به و شیوهیه پێوه و بنه ماکانی له ئاستیکی به رزدايه. قوتابییهکان پێیان وایه که ئەم ستاندهره زۆر به رزه و باشتەر که هاوسەرگیری نه کریت. به واتایه کی دیکه، ئەگەر له هاوسەرگیریدا ده رگای نه پنی بوونی نه پیت، باشتەر له ده رگای پیشه وهش نه چینه ژوو رهوه. ئەم وه لماندهوهیه زۆر واتادار نابێت ئەگەر عیسا باسی ده رگایه کی گه وره ی نه پنی بکات وه ک خیا نه تی هاوسەرگیری.

وه لامه که ی عیسا بۆ ئەوه نییه پێوه و ستاندهره که ی نزم بکاتهوه که هاوسەرگیری که متر مه تر سیدار بیت، به لکو، له راستیدا ده فهرمویت که ئەگەر پێویست بکات و توانای ئەوه ت هه پیت به تەنها و سه لت مینتته وه، هه روه ها ئەگەر توانات هه یه له هاوسەرگیریه کی سه ختا مینتته وه، ئەوا هه ردووکیان دیاری خودان. به واتایه کی دیکه، به ره و پیشچوون له ته نیاییدا و گه وره بوون له هاوسەرگیریدا نیعمه تی خودایه». هه موو خه لکی ناتوانن ئەم قسهیه پهسەند بکەن (که هاوسەرگیری هه تاهه تاییه)، تەنها ئەوانه ی پێیان دراوه» (مهتا ۱۹: ۱۱). مه به ست ئەوه نییه که هه ندیک له قوتابییان نیعمه تیان پێ دراوه و هه ندیک نا، به لکو مه به ست ئەوه یه که ئەم نیعمه ته (یان دلسۆزی و وه فاداریی له ته نیایی و هاوسەرگیریشدا) نیشانه ی قوتابییه مه سیحه. «ئەوانه ی پێیان دراوه» شوێنکه وتوو هکانی

عیسان. خودا له گه ل داواکاریه کانیدا، نیعمه تی پئویستمان پی ده به خشیت.

خه سینزاهه کان بو شانین

دواتر عیسا پوونی ده کاته وه که ئەم نیعمه ته دراوه به وانیه که بو هوکاری جیاواز هاوسه رگیری ناکهن. «چونکه خه ساو هه ن زگماکن، خه ساویش هه ن مروڤ خه ساندویانن، خه ساویش هه ن له پیناو شانینی ئاسمان خوین خه ساندوه. کئ ده توانیت په سندی بکات با په سندی بکات» (مه تا ۱۹: ۱۲). مه به ست ئه وه یه نه گهر هاوسه رگیری نه که بیت یان نه گهر جیا بویته وه پئویسته هه روا مینیته وه، تو ته نیا نیت، به لکو له گه ل هه ندیکدایت که ناچار کراون ته نها بن و هه ندیک که هه لیان بژاردوه له پیناو شانینی خودا ته نها بن. له هه موو بارودوڤخیکدا خودا به ره که ت و نیعمه ت ده دات.

پسته ی «کئ ده توانیت په سندی بکات، با په سندی بکات» وه ک پسته ی «ئه وه ی گوئی هه یه، با بیبیسیت» (مه تا ۱۳: ۹، ۴۳: ۱۱: ۱۵) وایه. واته، نه گهر گوئی بیستنت هه یه - یان نیعمه ت هه یه که ئەم بانگه یشته تونده به مه به ستی ریزگرتنیک زور له هاوسه رگیری قبول بکه یه - ئه وه نیشانه ی بوون به شوینکه وتووی عیسا یه. «مه ره کانم گوئ له ده نگم ده گرن، منیش ده یان ناسم و ئه وانیش به دوام ده که ون» (یوحنا ۱۰: ۲۷).

گه مژه یی هاوړه گه زبازی

هاوسه رگیری کاریک می مزنه ی خودایه. دیاربیه کی مه زنه بو جیهان. شایانی کتیب و گورانی و شیعر و ژیان و قوربانیدانه، نه که ته نها به شیک بچوکی وه که ئەمه. عیسا خه مباره به و مامه له نه شیاوه ی که له م پوژگاره دا به رامبه ر هاوسه رگیری ده کریت. عیسا ترسی لئ ده نیشیت کاتیک که ریکه وتنیک هاوړه گه زبی نیوان دوو پیاو یان دوو ئافره ت پیی ده گو تریت هاوسه رگیری. عیسا هه رگیز به و ریکه وتنه نالیت هاوسه رگیری. زور دلی ده سوتیت بو ئه و داپرانه ره گه زبیه، عیسا به نه نامدانی هاوړه گه زبازی ده لیت گونا، هه روه ها ده فره مویت که هه و لدان بو پیرو زکردنی له ریکه ی وشه ی هاوسه رگیری به وه، کاریک گیلانه یه و ئه و په ری گه مژه ییه.

به هه مان شیوه وه لامی ئەم گه مژه ییه ده داته وه که وه لامی فره یسیه کانی دایه وه که له فیرکردنه کانی موساوه پاساویان بو جیا بونه وه ده هیئایه وه. ده گه رپته وه بو سه ره تا. ته نها ئەم کاته هیل به ژیر وشه ی «پیاو» و «ژن» ده یئیت. «ئایا نه تان خویندوه ته وه، ئه وه ی له سه ره تاوه به دیه یتاوه (به نیر و می به دیه یتان)؟ هه روه ها فره مووی: (له به ر ئه وه پیاو دایک و باوکی خو ی به جیده هیل ی و به ژنه که یه وه ده نو سی ت ئیر هه ردو وکیان ده بنه

یه ک جهسته؟» (مه تا ۱۹: ۴-۵). عیسا ریشه‌ی هاوسه‌رگیری ره‌گه‌ز جیاواز ده‌گه‌رینتیه‌وه بۆ دروست بوونی یه‌که‌م مروّف به‌ نیر و می و یه‌کبوونی پیاو و ژن بۆ یه‌ک جهسته. عیسا ئه‌م هاوسه‌رگیرییه‌ پر شکۆ و هه‌موو ئه‌وه‌ی که به‌دیده‌هئیت، به‌ خه‌مباریه‌کی گه‌وره هه‌ژمار ده‌کات کاتیک به‌ گونا‌هی هاوپه‌گه‌زبازی داده‌پۆشیت.

نایا جیا‌بوونه‌وه و دووباره‌ هاوسه‌رگیرکردن گونا‌هیک‌ن نابه‌خشرین؟

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که هاوسه‌رگیری کاریکی مه‌زنه، به‌لام جیا‌بوونه‌وه و دووباره‌ هاوسه‌رگیرکردن گونا‌هیک‌ن نین نه‌به‌خشرین. هه‌ندیک‌ کات لیم ده‌پرسن که ئاخۆ تیگه‌شتنی من بۆ عیسا ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نیت که گونا‌هی جیا‌بوونه‌وه نابه‌خشریت؟ وه‌لامه‌که‌م نه‌خیره. عیسا فه‌رمووی که خوینی ئه‌وه ده‌بیته‌ هۆکاری به‌خشی‌ی هه‌موو گونا‌هه‌کان (مه‌تا ۲۸: ۲۸). له‌بهر ئه‌وه ده‌توانیت به‌فه‌رمویت: «راستیتان پین ده‌لیم: هه‌موو گونا‌ه و کفر کردتیکی مروّف که ده‌یکات ده‌به‌خشرین، به‌لام ئه‌وه‌ی سه‌باره‌ت به‌ پۆ‌حی پیروژ کفر بکات، هه‌رگیز نابه‌خشریت، به‌لکو به‌ گونا‌هیک‌ی هه‌تاه‌تاییه‌وه تاوان‌باره» (مه‌رقۆس ۳: ۲۸-۲۹).

له‌م به‌لینه‌ ناوازه‌یه‌وه فیر ده‌بین که به‌هۆی رشتنی خوینی عیساوه، خودا له‌ گونا‌هه‌کا‌هان خۆش ده‌ییت. لێخۆش‌بوون بۆ هه‌موو گونا‌هیک‌ هه‌یه، به‌بی جیا‌وازی. لێخۆش‌بوون به‌ نازادانه‌ به‌ده‌ستده‌هێزیت، به‌ باوه‌ر کردن به‌ عیسا بۆ ئه‌وه‌ی له‌ گونا‌هه‌کا‌هان خۆش ییت. ئه‌مه‌ ئه‌وه‌ ئاشکرا ده‌کات که ئیمه‌ گونا‌ه وه‌ک گونا‌ه ده‌بینین و رقمان لییه، چونکه‌ وه‌ک بپ‌ریزکردن به‌ عیسا چاوی لێ ده‌که‌ین. تاکه‌ گونا‌هیک‌ که نابه‌خشریت ئه‌وه گونا‌ه‌یه‌ که په‌تی ده‌که‌ینه‌وه دانی پ‌یدا بنیین و وازی لێ ده‌هێنین. ئیمه‌ گونا‌هیک‌ی نه‌به‌خشراو ئه‌نجام ده‌ده‌ین کاتیک گونا‌هیک‌ بۆ ماوه‌یه‌کی زۆر و به‌ که‌له‌په‌قانه‌ به‌ خۆمانه‌وه ده‌لکینین، دواتر ناتوانین وه‌ک گونا‌ه دانی پ‌یدا بنیین و لێی په‌شیمان بینه‌وه. ئه‌وه‌ی عیسا به‌ «قسه‌ دژی پۆ‌حی پیروژ» (له‌ مه‌تا ۱۲: ۳۱-۳۲) و «گونا‌هیک‌ی هه‌تاه‌تایی» (له‌ مه‌رقۆس ۳: ۲۹) ناوی ده‌بات، به‌ره‌ه‌لستیکردنی مه‌حکوم کردمانه‌ له‌لایه‌ن پۆ‌حی پیروژه‌وه، به‌وه‌ پاده‌یه‌ی که گونا‌ه‌کاره‌که‌ به‌بی یارمه‌تی و دل‌په‌قانه‌ جی ده‌هیلیت، به‌ جو‌ریک‌ که نه‌توانیت تۆبه‌ بکات.

هیچ کام له‌ جیا‌بوونه‌وه یان دووباره‌ هاوسه‌رگیرکردن نه‌به‌خشراو نین هه‌ر وه‌ک کوشتن، دزی‌کردن، درۆ‌کردن، ته‌ماح، داوینپ‌یسی یان په‌فتاری هاوپه‌گه‌زبازی. «هه‌موو گونا‌ه و کفرکردتیکی مروّف که ده‌یکات ده‌به‌خشرین» (مه‌رقۆس ۳: ۲۸). خودا دل‌سۆزه‌ بۆ ئه‌وه‌ی به‌خشریت، قوربانیدانه‌که‌ی نه‌وه‌کانی شکۆدار ده‌کات بۆ هه‌موو ئه‌وانه‌ی دان به‌ گونا‌هه‌کانیاندا ده‌نن و ئوم‌یدی‌ان به‌ کاری پر‌زگاری عیسا‌یه.

گونا‌هی تایبه‌ت به‌ هاوسه‌رگیری هه‌مان جو‌ری گونا‌هه‌ وه‌ک کوشتن و دزی و درۆ. ئه‌گه‌ر

که سیک درو بکات، بکوژیت، دزی بکات، یان به نایاسایانه وازی له هاوسه رگریه ک هیئا، کیشه که نه وه نییه که ئایا ئاخو ده به خشریت یان نه؛ کیشه که نه وه یه که ئایا دان به وه دا ده نیت که گونا هی کردوه؟ په شیمان ده بته وه؟ وه ئایا نه گهر بکریت نه وه ده کات که پیوسته بکریت بو راستکردنه وه ی گونا هه که؟

نه وه ی که به گشتی کیشه دروست ده کات نه وه نییه که جیابوونه وه و دووباره هاوسه رگری کردن نابه خشرین، به لام ههر چو نیک بیت گونا هن، ده بیت دانی پیدا بنیت (له رابردودا) و ریگری لی بکریت (له داهاتودا). نه گهر که سیک له رابردودا شتیکی دزیوه، که س نالیت که نیمه وه ک گونا هیکی نه به خشراو مامه له له گهل دزی ده که ین نه گهر نیمه سوور بین له سهر نه وه ی نه م که سه دان به تاوانه که یدا بنیت و ده ست بکات به راستکردنه وه بو نه وانه ی دزی لی کردوون. گونا نه به خشراو نییه، چونکه ده کریت وه ک گونا هه دانی پیدا بنیت، په شیمان بوونه وه وه ک هه لژاردنیک، وه هه له کان راست کراوه ته وه (هه تا نه وه نده ی ری تی ده چیت و ده کریت).

هه مان شت بو جیابوونه وه و دووباره هاوسه رگریش راسته. ناکریت هیچ که سیک له هاوه لی کردن بو شوینکه وتنی عیسا دوور یخړته وه، نه گهر ژیانیک ی پر له دزی هه بوو بیت له رابردودا. به لام ده بیت دل سوژانه دانی پیدا بنیت که گونا هیک نه نجام دراوه و په شیمان بیته وه و راستی بکاته وه، ههر وه ک هه موو گونا هه کانی دیکه له رابردودا.

شوینکه وتوویکی عیسا چی ده کات کاتیک که جیابو ته وه یان دووباره هاوسه رگری کردوه؟

عیسا چاوه ری چی ده کات له شوینکه وتووه کانی که گونا هیان نه نجام داوه و جیابوونه ته وه یان دووباره هاوسه رگریان کردوه؟ چاوه ری نه وه مان لی ده کات که قبولی بکه ین که بریاری دووباره هاوسه رگری کردن و چوونه ناو هاوسه رگری دوو م گونا هیک بووه و دانی پیدا بنین و داوی لی خو شبوون بکه ین. هه روه ها چاوه ری نه وه مان لی ده کات که له هاوسه ره که ی ئیستامان جیا نه بینه وه. من نه مه، به لایه نی که مه وه به سهر پینج روانگه و تیراوانیندا دابه ش ده که م.

یه که م، له وه ده چوو عیسا زوری که له هاوسه رگریه کانی به هه له به لام راسته قینه هه ژمار کردیت. عیسا له (یو حنا ۴: ۱۸) به نه سامیره یه که ی فهرمو «له راستیدا پینج میردت هه بوو، ئیستاش نه وه ی هه ته میردت نییه». نه و ئیستا له گهل پیاویک ده ژی، به لام هیچ هاوسه رگریه ک بوونی نییه، هیچ ری که وتنیک له نیواناندا نییه. عیسا به وانه ی دیکه ده لیت «میرد» به لام نه وه ی ئیستا له گهل دایه میردی نییه.

دووه م، عیسا ده یزانی که (دواوتار ۲۴: ۴) دژی گه رانه وه بو یه که م هاوسه ر، دوا ی دووهم

هاوسه‌رگیری قسه ده‌کات. وه بو چه‌سپاندنی ئەم حوکمه له پڭه‌ی خو‌ی لاینه‌دا.

سییه‌م، پاراستنی پڭکه‌وتن زۆر گرنگه‌ بو عیسا وه‌ک له به‌شه‌کانی پڭشوو بینیمان (هه‌روه‌ها ب‌روانه‌ داواکاری بیست و سییه‌م). له‌به‌ر ئەوه، هه‌رچه‌نده پڭکه‌وته‌که‌ی ئیستا داوڤیسیش ییت، راسته‌قینه‌یه و ده‌بی‌ت بپارێزێت. سه‌ره‌تای پ‌ر له‌ گونا‌ه مانای ئەوه نییه‌ که به‌رده‌وام گونا‌ه هه‌بی‌ت به‌بن هیوای پاک‌ی و دروستی.

چواره‌م، وینه و پ‌وونکرده‌وه هه‌یه که خودا مامه‌له له‌گه‌ل یاخیووان ده‌کات و ده‌رئه‌نجامه‌که‌ی به‌رنامه‌ دانانی خودا ده‌بی‌ت بۆیان. نمونه‌یه‌ک ئەو راستیه‌یه که ئەوه گونا‌ه بوو بو‌ خه‌لکی ئیسرائیل که داوای پاشایه‌ک بکه‌ن که وه‌ک نه‌ته‌وه‌کان بن (یه‌که‌م ساموئیل ۱: ۱۹-۲۲). له‌گه‌ل ئەوه‌شدا، خودا ئەو پاشایه‌تییه‌ بنیاد نراوه‌ پ‌رگونا‌هه‌ی گو‌ری بو‌ مه‌سیح و پاشایه‌تی عیسا. نمونه‌یه‌کی دیکه‌ گونا‌هه‌ی هاوسه‌رگیریه‌که‌ی داود بوو له‌گه‌ل به‌تسه‌به‌ع. داوڤیسییه‌که‌ی له‌گه‌ل ئەو، کوشتنی هاوسه‌ره‌که‌ی، وه‌ هاوسه‌رگیریه‌که‌یان «له‌به‌رچاوی یه‌زدان ناپه‌س‌ه‌ند بوو» (دووهم ساموئیل ۱۱: ۲۷). بۆیه‌ خودا ژيان‌ی یه‌که‌م مندالی ئەم یه‌ک‌ب‌وونه‌ی ل‌ئ س‌ه‌ندن (دووهم ساموئیل ۱۲: ۱۵، ۱۸). به‌لام مندالی دووهم، سلیمان، «یه‌زدانیش خو‌شی و‌یست» وه‌ وه‌ک یاسادانه‌ر هه‌لییژارد بو‌ خه‌لکه‌که‌ی (دووهم ساموئیل ۱۲: ۲۴).

پنجه‌م، به‌ تۆبه‌کردن و لیخۆش‌بوون به‌هو‌ی خوینی عیسا و کاری پ‌روژی به‌لینه‌که‌ی پ‌و‌حی پ‌روژ، هاوسه‌رگیریه‌ک که به‌ گونا‌ه دروست بوو‌بی‌ت ده‌کرێت له‌لایه‌ن خوداوه‌ پ‌روژ ب‌کرێت، له‌ گونا‌ه پاک ب‌کرێته‌وه، وه‌ بن به‌ واتای نیعمه‌ت. له‌ نمونه‌یی که‌مه‌تره، به‌لام نه‌ف‌ره‌ت نییه‌. له‌وانه‌یه‌ ببێته‌ پ‌روژییه‌کی مه‌زن.

هاوسه‌رگیری: مه‌زن و به‌نرخ، به‌لام سه‌ره‌کی یان هه‌تاهه‌تایی نییه‌

گومانی تیدا نییه‌ که داواکارییه‌که‌ی عیسا بو‌ د‌سو‌زی له‌ هاوسه‌رگیریدا وشه‌یه‌کی توند و سه‌خته‌ بو‌ که‌لتوری هاوچه‌رخ‌ی ئیمه‌. ئەمه‌ تاقیکردنه‌وه‌یه‌که‌ بو‌ خودایه‌تییه‌که‌ی به‌سه‌ر ئیمه‌وه‌. ستانده‌ر و پ‌یوه‌ره‌کانی زۆر به‌رزن و نا‌لین که زه‌وی کو‌تا مالی ئیمه‌یه‌. عیسا زۆر به‌ باشی پ‌وونی ده‌کاته‌وه‌ که هاوسه‌رگیری ته‌نها بو‌ ته‌مه‌نی گونجاوی خو‌ی یاساییه‌. «له‌ هه‌ستانه‌وه‌دا خه‌لکی نه‌ ژن ده‌ه‌ینن و نه‌ م‌یرد ده‌که‌ن، به‌ل‌کو وه‌ک فریشته‌ له‌ ئاسمان ده‌بن» (مه‌تا ۲۲: ۳۰). له‌به‌ر ئەوه‌ هاوسه‌رگیری پ‌روژییه‌کی کورته‌. مه‌زنه، به‌لام کو‌تا ب‌ژارده‌ نییه‌. به‌نرخه، به‌لام هه‌تاهه‌تایی نییه‌.

ئەم پ‌وانگه‌ هه‌تاهه‌تاییه‌ پ‌وونی ده‌کاته‌وه‌ که بو‌چی عیسا ده‌توانی‌ت ئەوه‌نده‌ توند و یه‌کلاییکه‌ره‌وه‌ قسه‌ ب‌کات. هه‌رگیز هاوسه‌رگیری نه‌کردن تراژیدی نییه‌. ئەگه‌ر نا ژيان‌ی

عیسا تراژیدی ئه وه که به رادهیه ک په رۆشی هاوسه رگرییه کی نایاب بین که هاوسه رگری بکهینه خودای خۆمان. پێوه ر و ستانده ره کانی عیسا به رزن، چونکه هاوسه رگری هه موو پێداویستییه کاغان بو دابین ناکات. باشته نمونه یی نه ییت؛ ناکریت و ناتوانیت شوینی عیسا بگریته وه. هاوسه رگری بو ساتیکه، به لام عیسا بو هه تاهه تایه. چۆنیتهی ژیا نی ئیمه له ناو هاوسه رگری یان ته نیاییدا ئه وه نشان ده دات که عیسا هه تا چ رادهیه ک گه نجینه ی به رزی ئیمه یه.

داواکاری چل و سییه

ئهوهی هی قهیسره بیده نه قهیسره، ئهوهش که هی خودایه بیده نه خودا

«ئینجا فهریسییه کان رۆشتن و تهکیریان کرد چون عیسا به قسهی خوئی تووش بکه. قوتابییه کانئ خویان و هیرۆدیسیه کانئان نارده لای و گوتیان: «مامۆستا، دهزانین تۆ راستگویت و پرگهی خودا به راستی فیر ده کهیت و گوئی به کهس نادهیت، چونکه ته مهشای پوالهتی خه لک ناکهیت. کهواته پیمان به فرموو رات چیه: دروسته سه رانه بدهینه قهیسره یان نا؟» عیسا که به نیازی خراپی ئهوانی دهزانی، فرمووی: «ئهی دوو پرووان، بۆچی تاقیم ده که نه وه؟ پاره ی سه رانه م پیشان بدهن.» ئهوانیش دینارێکیان بۆ هینا. پئی فرموون: «ئه م وینه و نووسینه هی کتیه؟» وه لامیان دایه وه: «قهیسره.» پاشان پئی فرموون: «هی قهیسره بدهنه قهیسره، هی خوداش بدهنه خودا.» (مهتا ۲۲: ۱۵-۲۱)

عیسا جوله که بوو. ئه و به شیک بوو له و خه لکه ی که له ژیر دیکتاتۆری پۆمانیه کان ده ژیان. قهیسره هه موو ناوچه پیرۆزه کانئ له ئیمپراتۆریه تی پۆمانیدا به ته واوه تی به ده ده سه ته ینابوو. کاتیک عیسا له دایک بوو، ئوگستۆس قهیسره ئیمپراتۆر بوو (لوقا ۲: ۱)، وه کو پر که ی قهیسره، تیار یۆس قهیسره، که له (۱۳-۳۷) ی ز. فرمانه روهایی ده کرد، واته به درێژایی ژیا نی عیسا (لوقا ۳: ۱). وه ئه و کاته ی عیسا داوای دینارێکی کرد له فهریسییه کان که وینه ی قهیسره ی له سه ر بێت، به لام به شیمانه یه کی زۆر دیناره که وینه ی تیار یۆسی له سه ر بووه.

ته له که

کاتیک فهریسییه کان له عیسایان پرسی، راسته سه رانه بدریته قهیسره، ته کیریان بۆ کرد که چون بیخه نه ته له وه به مه به ستی کیشه یه کی گه و ره ی سیاسی. جوله که کان چه و ساوه و توو ره بوون، چونکه ئه و شوینه ی لئی ده ژیان له لایه ن بته رستانی پۆمانیه وه هوکمرانی ده کرا. سه رانه دان به پۆمانیه کان گونا هێکی ئایینی بوو، به لام پینه دانیشی خو کوژی بوو. فهریسییه کان به ئا شکرا هه ولیان ده دا که عیسا له ته له دا بگرن، «یان ئه وه تا پالپشتی سه رانه دان ده کات بۆ پۆمیه کان، خو شه ویستی گه له که ی له ده ست ده دات، وه یارمه تی مه سیحیانه، یان ئه وه تا دژی پیدانی سه رانه ده وه ستیته وه. . . دواتر، هیرۆدیسیه کان تاوانباری ده که ن به ده سپیکه ری شوړش، له بهر ئه وه ده بێت له سیداره بدریت، له سیداره دانیکی خیرا.»

بۆيە لىيان پرسى، «بفرموو پات چييه: دروسته سهرانه بدهينه قهيسهر يان نا؟» عيسا كه به نيازى خراپى ئهوانى دهزانى، دواتر وهلامىكى پر له ماناي دانهوه كه چۆن شوينكه وتووانى ئه و بئنه خهلكى شانشينى خۆى و شانشينى ئهم دنياش، فهرمووى: «ئهى دوو پرووان، بۆچى تاقيم ده كه نه وه؟ پارهى سهرانه م پيشان بدهن.» ئهوانيش دينار ئيكيان بۆ هيئا. پيى فهرموون: «ئهم وينه و نووسينه هى كتيه؟» وهلاميان دايه وه: «قهيسهر.» پاشان پيى فهرموون: «هى قهيسهر بدهنه قهيسهر، هى خوداش بدهنه خودا» (مه تا ۲۲: ۱۷-۲۱).

باوهر ناكهم عيسا خۆى له پرسياره كه لابتات. وا بزانم ئه و به شيويه كه وهلامى دانه وه كه وامان لى بكات بيرى لى بكه ينه وه، وه له كۆتاييدا، وهلامه كهى داواى وه فاداريه كهى بنه رتهى ده كات بۆ ده سه لاتى خودا به سهر هه موو شتيكدا. فهرمانى يه كه م، «هى قهيسهر بدهنه قهيسهر»، واتا كهى له دووهم فهرمانه وه وهرده گریت، «هى خوداش بدهنه خودا». چه سپاندنى ئهم دوو فهرمانه واتايه كهى گونجاو به فهرمانى يه كه م ده دات.

وهلامىكى زيره كانه ي چاوه روانه كراو

ده توانيت بيهيئته پيش چاوى خۆت كه گوڭره كان هه ناسه نادهن كاتيى عيسا ده فهرمويت: «هى قهيسهر بدهنه قهيسهر». له وانه يه خه نديه كهى پر له فيلبازى هاتييه سهر لىوى هه موو ئه وانه ي كه دژى عيسا بوون. ئهمه له خۆ به ده ستهندان وه يه كه ده چيى بۆ ده سه لاتى پۆما. پرسياره بۆم كه ئاخۆ عيسا له نتيوان ئهم دوو فهرمانه دا چه نده چاوه رپى كردووه. له وانه يه ئه و نه نده چاوه رپى كردييت كه ئه و وشانه له نتيو ميشكياندا بچه سپيى: «قهيسهر مه ودايه كهى باشى ده سه لات و خاوه نداريى هه يه. رازى بن پيى». كاتيى كه وه تيگه يشتن، عيسا كورته يه كه زياد ده كات، به لام به تاييه ته نديه كهى زۆر به رز: «هى خودا بدهنه خودا». خه نده ي سهر لىوى دوژمه كانى وه ستا. ئهمه ئه وه نه بوو كه چاوه رپيان ده كرد، شتيكىش نه بوو كه هيج كه سيك چاوه رپى كردييت. عيسا جوړيك له وه فاداري پيشانى هه ردوولا دا: بۆ قهيسهر به پيى خاوه نداريى و ده سه لاتى، وه خوداش به پيى خاوه نداريى و ده سه لاتى.

عيسا به دانايابيانه واتاي وهلامى ئهم دوو خاوه نداريى و ده سه لاتى بۆ گوڭره كان به جيئيشتن. ئه گه ر بيتو ئهمه چاره سهره كه بيت بۆ پۆما، ئه و پشت به كه سيك ده به ستيت كه چۆن له واتاي خاوه نداريى و ده سه لاتى خودا له په يوه ندى بۆ واتاي خاوه نداريى و ده سه لاتى قهيسهر تيده گات. ئهمه ئه وه يه كه عيسا ده ستيشانى كردووه بۆ ئه وه ي تيمه بيرى ليكه ينه وه.

خالى ده ستپيىكى ئهم بير كردنه وه يه، گريمانه ي حاشاهه لته گري فهرمانى دووهمه، «هى خودا

بدنه خودا». ئەو گریمانەییە ئەوەیە کە هەموو شتێک هی خودایە. عیسا دەفەر مۆیت: «گوێ دەگرن، بەلام نابیستن و تێناگەن. گوێیان هەیه، بەلام نابیستن». بە واتایەکی دیکە، هەموو راستییە گەرنەکان ئەوانەن کە ناوترین و ئاشکران بۆ ئەوانەیی کە دەیانەوێت ببیستن. عیسا بە قسە نەکردن، زیاتر لە پرزگار بوونی لە تەلەیی فەریسییەکانی دەستکەوت؛ ئەوە بوو هۆی وەلامدانەوهی پرسباریکی زۆر لەوه قوولتر و گەرنتر کە دوژمنەکانیان دەیانپرسی.

پارەدان بە قەیسەر پارەدانه بە عیسا، یان ناپاکییە

ئەو راستییە کە خودا خواوەنی هەموو شتێکە و هەموو دەسلەلاتی جیهانی هەیه، فرمانی یەكەم دەخاتە ژێر فرمانی دووهم: «هی قەیسەر بدەنە قەیسەر» دەچیتە ژێر «هی خوداش بدەنە خودا». هەمووی هی خودایە. بۆیە، ئەوهی هی قەیسەرە، هی خودایە. لەبەر ئەوه، هی قەیسەر بدریئت بە قەیسەر، وەك ئەوه ببیریئت کە هی خودایە و دراوه بە خودا. وە زۆر گەرنە چۆن کەسێک بە تەواوەتی دەتوانیئت تێبگات کە پەنا بۆ عیسا بیات وەك خودای خۆی، وە لەم ژيانەدا لەگەڵ قەیسەر بژی، یان هەر دەسلەلاتداریکی دیکە.

هەرچەندە دەسلەلاتی قەیسەر لە پشت لەخاچدانی عیساوه بوو، بەلام عیسا خودای بەرز و بلند قەیسەرە. عیسا ئەمە دەزانیت. ئەو زیرەکانە ماوهی ژيانی سەر زهوی لە ئەركە راستەکانی و سەرکەوتن بەسەر دوژمنەکانیدا پاراست. ئەو بریاری داوه کە ژيانی خۆی بەخت بکات. «ژيانی خۆم دادەنیم تاكو وەر بیگرمەوه. کەس لە منی ناستیئت، بەلكو خۆم دايدەنیم. دەسلەلاتم هەیه داينیم و دەسلەلاتم هەیه بیەمەوه. ئەم پاسپاردەیه لە باوکمەوه وەرگرتووه» (یوحنا ۱۰: ۱۷-۱۸). لەبەر ئەوه، کاتیک لەناو مردووان هەستایەوه، فەرمووی: «هەموو دەسلەلاتیکم لە ئاسمان و لەسەر زهوی دراوەتی» (مەتا ۲۸: ۱۸). ئەمەش ئەوه دەگەیهنیئت کە لەسەر زهوی هەموو دەسلەلاتی قەیسەرەوهیه. «هی قەیسەر بدەنە قەیسەر» واتە، کەواتە: هەموو ئەوهی دەیدەن بە قەیسەر، پێز و دەسلەلاتی تەواو بدەن بە عیسا کە هەیهتی بەسەر قەیسەردا.

لەگەڵ عیسادا ئەوه دەوشایەوه کە بە درێژایی خزمەتەکەیی، هیچ سەرنجێکی لەپارەدەدەری پانەکیشا بۆ سەر خواوەنداریتی و دەسلەلاتی خۆی بەسەر هەموو جیهانەوه. هات بۆ ئەوهی قوربانی بدات و بمیئت. ئەو دەیزانی ئەو پوژە دیئت کە بە ئاشکرا فەرمانپروایی نەتەوهکان دەکات. لەبەر ئەمە فەرمووی: «کاتیک کورێ مرووف بە شکۆی خۆی دیئتەوه و هەموو فریشتەکانیش لەگەڵیدان، ئەوسا لەسەر تەختی شکۆی خۆی دادەنیشیئت» (مەتا ۲۵: ۳۱-۳۲). بەلام بەدرێژایی خزمەتەکەیی لەسەر زهوی، ئەم جوړە هیژەیی بەکارنەهێنا.

له‌بەر ئه‌وه، کاتیک کاتی ئه‌وه هات ئاشکرای بکات که شوینکه وتوو هکانی چوون مامه‌له له‌گه‌ل قه‌یسه‌ردا بکه‌ن، ئاماژه‌ی کرد بو‌ خودا، نه‌ک بو‌ خو‌ی. نه‌فه‌رموو: «هی قه‌یسه‌ر بده‌نه قه‌یسه‌ر، هی منیش بده‌نه خو‌م».

له‌ راستیدا، ئه‌مه ئه‌وه‌یه که بانگه‌پشتمان ده‌کات بو‌ی. ئه‌و و باوک یه‌کن (یو‌حه‌نا ۱۰: ۳۰). «هه‌روه‌ها باوک که‌س حو‌کم نادات، به‌لکو هه‌موو حو‌کم‌دانی داوه‌ته ده‌ست کو‌په‌که، تا‌کو هه‌موو پ‌یزی کو‌په‌که بگرن هه‌روه‌ک پ‌یزی باوک ده‌گرن. ئه‌وه‌ی پ‌یزی کو‌په‌که نه‌گرئ، پ‌یزی باوکیش ناگرئ که ناردوو‌یه‌تی» (یو‌حه‌نا ۵: ۲۲-۲۳). له‌ لاوا‌ترین کات‌می‌ری ژیا‌نیدا، کاتیک سه‌رو‌ک کاهین لی‌ی پ‌رسی ئایا تو‌ مه‌سیحه‌که‌ی، کو‌ری خودای پی‌رو‌ز؟ عیسا وه‌لامی دایه‌وه و فه‌رموو‌ی: «من ئه‌وم. له‌ داها‌تو‌وش ده‌بینن کو‌ری مرو‌ف له‌ ده‌سته راستی توانا‌دار داده‌نیش‌یت و له‌گه‌ل هه‌وری ئاسمان د‌یت‌ه‌وه» (مه‌رق‌وس ۱۴: ۶۲). به‌ واتا‌یه‌کی دیکه، ئه‌گه‌ر ئیستا له‌به‌رچا‌وتان‌دا لاوا‌ز و و‌یران بم، زو‌ر به‌ کو‌رتی، من له‌و شو‌پنه داده‌نیش‌م که ده‌سه‌لاتی ته‌واوم ده‌ب‌ی به‌سه‌ر ئیوه و پیلات‌وس و هی‌رو‌دس و قه‌یسه‌ردا». له‌بەر ئه‌وه، «هی خودا بده‌نه خودا». هه‌روه‌ها واته، شک‌وی ته‌واوی خاوه‌نداری‌تی و ده‌سه‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو ش‌تیک‌دا بده‌نه عیسا، له‌گه‌ل هه‌موو ئه‌وه‌ی هی قه‌یسه‌ری‌شه.

هیچ ده‌سه‌لاتیک بوونی نییه جگه له‌وه‌ی له‌ سه‌ره‌وه پ‌یت ده‌در‌یت

له‌بەر ئه‌وه، عیسا دا‌وای وه‌فا‌داری ته‌واوی کرد بو‌ خو‌ی و خاوه‌نداری‌تی و ده‌سه‌لاتی. هه‌موو وه‌فا‌داری‌یه‌کانی دیکه به‌هو‌ی ئه‌م وه‌فا‌داری‌یه‌وه پار‌یزراوه. هه‌موو وه‌فا‌داری‌یه‌کانی دیکه پار‌یزراو و سنو‌ردار و په‌یوه‌ست کراوه به‌ یه‌که‌م وه‌فا‌داری‌یه‌وه.

ئه‌وان پار‌یزراون، له‌بەر ئه‌وه‌ی ده‌سه‌لات‌داره لاوا‌زه‌کانی جیهان، وه‌ک قه‌یسه‌ر، به‌هو‌ی خوداوه له‌ ده‌سه‌لات‌دان. عیسا به‌ پیلات‌وسی فه‌رموو، ئه‌وه‌ی وا ده‌رده‌که‌وت که ده‌سه‌لاتی هه‌یه به‌سه‌ر عیساوه له‌ کاتی حو‌کم‌دانی‌دا، «هیچ ده‌سه‌لات‌یک به‌سه‌ر منه‌وه نییه، مه‌گه‌ر له‌ سه‌ره‌وه پ‌یت نه‌درا‌ی‌یت» (یو‌حه‌نا ۱۹: ۱۱). پیلات‌وس ده‌سه‌لاتی هه‌بوو چونکه خودا پ‌یی به‌خشی‌بوو. له‌بەر ئه‌وه، ده‌سه‌لات‌یکی مرو‌فی له‌م جو‌ره پار‌یزراوه، چونکه نارا‌سته‌خ‌و هی خودایه. کاتیک عیسا فه‌رموو‌ی: «هی خودا بده‌نه خودا»، وه‌ر‌سته‌ی، «ئه‌وانه‌ی هی خودان»، له‌گه‌ل ده‌سه‌لاتی پیلات‌وس‌یش‌دا، له‌بەر ئه‌وه‌ی نارا‌سته‌خ‌و هی خودا‌بوو؛ خودا پ‌یی به‌خشی‌بوو. به‌ب‌ی خودا نه‌یده‌توانی هه‌ی‌یت. هه‌ر بو‌یه، عیسا یاسایی بوونی ده‌سه‌لاتی مرو‌ف قبو‌ل ده‌کات. یاساییه، به‌لام ته‌واو نییه؛ له‌ خوداوه‌یه، به‌لام خودا نییه.

مه‌ترسی‌داره بو‌ عیسا که بفه‌رمو‌یت: «هی قه‌یسه‌ر بده‌نه قه‌یسه‌ر». ئه‌وه ده‌ب‌یت‌ه هو‌ی ئه‌وه‌ی ده‌سه‌لات‌یکی زو‌ر به‌ گو‌پ‌را‌یه‌لی بو‌ دا‌وا‌کاری‌یه‌کانی قه‌یسه‌ر بدر‌یت. یه‌کی‌ک له‌و

راستییانهی که ئەم مەترسییە دەپارێزێت، ئەوەیە کە دڵیکی یاخیوو لە ناو ئێمەدا، لە داواکارییەکانی قەیسەر لە دەرەوێ ئێمەدا، مەترسیدارتەر. عیسا دەیهوێت ئێمە گیانی مەترسیداری ناپەرەوای خۆمان ببینین، حکومەتە دنیاییەکانی ئێستا وەک مەترسیەکی گەورە بۆ گیانمان نزیکن، لەو شانازییە کە دژی ملکەچبوونە. هیچ هەڵسوکەوتێکی خراپ لەلایەن قەیسەر یان یاسایەکی ناپەرەوای پۆمانییەکان نەبووەتە هۆی ناردنی کەسێک بۆ دۆزەخ. بەلکو شانازی و یاخیوون ئەو شتەن کە هەموو ئەوانە ی ناردوو بۆ دۆزەخ کە پزگاکەریمان نییە. هەر بۆیە، ملکەچبوونی دەسەلات لە جیهان بە دوو شیوە لەلایەن خواستی خوداو پاریزراون. لە لایەکەوە، خواستی خودا ئەوەیە کە بزانی ئەم دەسەلاتانە بە راستی ملکەچن و نزم و ئێمە عیسا شکۆداری بکەین وەک تاکە پاشایەکی دەسەلاتدار. لە لایەکی دیکەو، خواستی ئەوەیە کە بزانی ئەم دەسەلاتانە هی خودان و بە شانازییەو پەشت لەو نەکەین کە پێی بەخشیوین.

هەموو وەفادارییە دنیاییە کامان نەک تەنها بە دەسەلاتی خودا پاریزراون، بەلکو سنووردار و شیوەدار کراون بەو دەسەلاتانە. بۆ ئەم کارانە هی هێز و دەسەلاتی خودا، دەرۆین بۆ بەشی دواتر.

داواکاری چل و چوارهم

ئەوہی ھى قەيسەرە بىدەنە قەيسەر، وەکو چۆن ئەوہى ھى خودايە دەيدەنە خودا

«ئىنجا فەريسيەکان پښتن و تەكبريان كرد چۆن عيسا بە قسەى خۆى تووش بكەن. قوتابىيەكانى خۆيان و ھىرۆديسيەكانيان نارده لای و گوتيان: «مامۆستا، دەزانين تۆ راستگویت و پښگەى خودا بەراستى قير دەكەيت و گوێ بە كەس نادەيت، چونكە تەمەشای پښواله تى خەلك ناكەيت. كەواتە پيمان بفرموو پات چيە: دروستە سەرانه بدەينە قەيسەر يان نا؟» عيسا كە بە نيازى خرابى ئەوانى دەزانى، فرموى: «ئەى دوورووان، بۆچى تاقيم دەكەنەو؟ پارەى سەرانه پيشان بدەن.» ئەوانيش ديناريكيان بۆ ھينا. پيى فرموى: «ئەم وپنە و نووسينە ھى كيبە؟» وەلاميان دايەو: «قەيسەر.» پاشان پيى فرموى: «ھى قەيسەر بدەنە قەيسەر، ھى خوداش بدەنە خودا.» (مەتا ۲۲: ۱۵-۲۱)

لە بەشى پيشوودا گوتم كە عيسا داواى وەفادارى تەواو دەكات بۆ خۆى و خواوەندارتيەكەى و دەسەلاتەكەى. ھەموو وەفاداريەكانى ديكە پاريزراو و سنووردار كراون و پيك ھيژراون لەلايەن ئەم وەفاداريەو بۆ عيسا وەك پاشاى پاشايان. بينيمان كە چۆن پاريزراو. ئيستا دەريوين بۆ ئەوہى كە بزاني چۆن سنووردار كراون و پيكھيژراون.

كاتيك قەيسەر داواى ئەوہ دەكات كە خودا قەدەغەى كردووە

ھەموو وەفاداريە دنيايەكەمان سنووردار كراو لەلايەن دەسەلاتى خوداو كە لە پښگەى عيساو جيبەجيكراو (پروانە پۆحەنا ۵: ۲۷؛ مەتا ۲۸: ۱۸). پيويستە ئەو بەكەين كە قەيسەر دەلييت چونكە دەسەلاتى لەلايەن خوداو پيدراو. بەلام ناكريت ھەموو ئەوانە بەكەين كە دەلييت. ئەگەر قەيسەر بلييت «قەيسەر خودايە!» لاساي ناكەينەو. ئەگەر فرمان بكات كرنۆشى بۆ بەين، نايكەين. عيسا خودايە. شويئەوتووہەكانى عيسا تەنھا كرنۆش بۆ عيسا دەبەن وەك دەسەلاتداريان. ھەرچەندە ھيژ و دەسەلاتى مروڤ لەكوتاييدا لە خوداوہيە، بەلام بەپيى وشەى خودا ھەلسوكەوت ناكەن. لەبەر ئەو، دەكریت داواى ئەوہ بكات كە خودا قەدەغەى كردووە.

بۆيە عيسا ئاگادارمان دەكاتەو لە كيشمەكيش و كيشە چاوہروان نەكراوہكان. بە قوتابىيەكانى دفرموييت كە لە نيوان وەفادارى بۆ ئەو و وەفادارى بۆ پايدارى قەيسەر، يەكيكيان ھەلبيژن. ئەمە دەبيتە ھۆى دانانى ژيانى ھەنديكيان. «بەلام پيش ھەموو

ئەمانە دەتانگرن و دەتانچەوسپننەو، دەدرېنە کەنشت و بەندیخانەکان، لە پیناوی ناوی من دەبردېنە لای پاشا و فەرمانرەواکان. . . . لیتان دەکوژن» (لوقا ۲۱: ۱۲، ۱۶). تەنھا ڕیڤاگیەک کە ئەم ئاگادارکردنەوێه واتای ھەبیت، ئەوێه کە عیسا پیمان بلیت ھەموو شتیک مەدەن بە قەیسەر کە قەیسەر وا دەزانیت ھی خۆبەتی. «ھی قەیسەر بدەنە قەیسەر» ئەو نەگرتەو کە گوێرپایەلی فەرمانەکانی قەیسەر بین، وە وەفاداری تەواومان نەبیت بۆ خودا. دەسەلاتی بیسنووری خودا دەسەلاتی قەیسەر سنوودار دەکات. وە ئەو وەفادارییەکی کە بەھۆی ئەوێه ھەمانە.

ئێمە دەرۆین بۆ لای قەیسەر تاوێ کو دەسەلاتی خودایەتی عیسا قبول بکات

ھەموو وەفادارییە دنیاویەکانی ئێمە نەک تەنھا لەلایەن دەسەلاتی خوداوە پارێزراو و سنوودارکراو، بەلکو لەلایەن ئەو دەسەلاتەو داریژراو و پیکھاتوو. بە واتایەکی دیکە، تەنانەت ئەرکی ئەوێ کە بە ڕیکۆپیککی ھی قەیسەر بدەنە قەیسەر جیاواژە، چونکە قەیسەر تەواو و پەھا نییە. ئێمە کاتیک گوێرپایەلی قەیسەر دەبین کە بتوانین، نەک لەبەر ئەوێ خودایە، بەلکو لەبەر ئەوێ خودامان عیسا داوامان لێدەکات. بە واتایەکی دیکە، ھەموو گوێرپایەلییە کامان بۆ قەیسەر لە شکۆی قەیسەر کەم دەکاتەو بە نیشاندان و ئاشکراکردنی خودایەتی عیسا. ئێمە ھەموو خەزمەتە کامان بۆ قەیسەر وەک خەزمەتکردنیک بۆ گەورەکە و خودا دەبینین، عیسا. ھەر لەبەر ئەوێ ھیچ ئاسەواریک لە پەرستنی قەیسەر لەلایەن عیساوە بەدی ناکین. ئەو خۆی لە ھەموو پیرۆزییە کامانی کاتیک کە ملکەچی فەرمانەکانی قەیسەر بوو. تەنانەت کردارە کامان دەبنە ھۆی ئازاوەنانەو بۆ دەسەلاتی حوکمرانەکان. عیسا لە (مەتا ۱۷: ۲۴-۲۷) پیکھاتن و دروستبوونی ملکەچیوون لە ڕیڤەکی ھیز و دەسەلاتی فراوانی خودا ڕوون کردەو.

«کاتیک عیسا و قوتابییەکانی گەشتنە کەفەرناحوم، باجگراوی دوو درھەمە کە ھاتنە لای پەترۆس و گوتیان: «ئەرێ مامۆستاتان دوو درھەمە کە نادات؟» گوتی: «بەلێ.» کاتیک پەترۆس ھاتەو مألەو عیسا پێشی کەوت و فەرمووی: «رات چیە شیمۆن؟ پاشایانی زەوی سەرانی و باج لە کێ وەرەگرن؟ لە ھاوڵاتیانی خۆیان یان لە خەلکی بیانی؟» پەترۆس گوتی: «لە بیانی.» عیسا پێی فەرموو: «کەواتە ڕۆلەکان ئازادن. بەلام تاكو بۆیان نەبینە کۆسپ، بۆ دەریاچە کە و قولاپ ھەلبەدە، یە کەم ماسی کە دەبیریت، دەمی بکەرەو، دراویکی ستاتیر دەبینیتەو، ببیە و لە حیاتی خۆم و خۆت بیاندەری.»

ئەم «باجە دوو درھەمە» بە دنیاییەو ئاماژە بۆ باجی پەرستگا دەکات کە جۆلە کەکان سالاڤە دەیاندا بۆ بابەخدا بە پەرستگا. لێرەدا گرنگ نییە ئاخۆ ئەو باجە چەندە و چۆن

بووه. پرسیاره که ئهوه بوو که ئایا عیسا و قوتابییه کانی باجه که دهدهن یان نه؟ وهلامه که «به‌لئ»یه. به‌لام بهو شیویه‌ی که عیسا ئاماژه به باجدان دهکات گرنگه بو ئیمه.

عیسا باجدانه که به پاشایه کی زهوی بهراورد دهکات که باج له شانشینه که‌ی وهرده‌گریت: ئایا باج له منداله کانی خو‌ی وهرده‌گریت؟ نه‌خیر. کهواته منداله کان ئازادن. ئیستا، عیسا ده‌فرمویت: «هه‌مان شته بو من و قوتابییه کانیشم؛ ئیمه مندالی خوداین، ئه‌و خودایه‌ی که هه‌موو ده‌سه‌لاتیکی هه‌یه و خاوه‌نی هه‌موو شتیکه، بو‌یه پیویست ناکات ئیمه باجی ئه‌م په‌رستگایه بده‌ین. به‌لام ئایا ده‌یده‌ین؟ به‌لئ. بو‌چی؟ بو‌ ئه‌وه‌ی نه‌بینه کو‌سپ.

بنه‌ماکه ئه‌مه‌یه: هه‌ندیک کات هو‌کاری وا هه‌ن که ملکه‌چی ده‌سه‌لاتیکمان ده‌کات که له‌لایه‌ن ده‌سه‌لاتی راسته‌قینه‌وه دروست نه‌بووه، به‌لکو له‌لایه‌ن بنه‌مای ئازادی و ئه‌وه‌ی که ده‌بیته هو‌ی شتیکی باشت. کهواته، بو‌قه‌یسهر، بنه‌ماکه به‌م شیویه ده‌بیست: خودا خاوه‌نی قه‌یسهره. خودا ده‌سه‌لاتی ته‌واوی هه‌یه به‌سه‌ر قه‌یسهردا. ئه‌م خودا پر ده‌سه‌لاته باوکی ئیمه‌یه. ئیمه هه‌موومان مندالی ئه‌وین. له‌به‌ر ئه‌وه، داواکارییه‌که‌ی قه‌یسهر که ده‌بیست سه‌رانه‌ی حکومه‌ت بدریت، به‌ته‌واوته‌ی ناچار نین که بیده‌ین. باوکمان خاوه‌نی حکومه‌ته‌که‌یه. ئیمه ئازادین. له‌راستیدا هه‌موو زه‌وی هی ئیمه‌یه وه‌ک میراتییه‌ک له‌باوکمانه‌وه، وه‌رۆژیک ئه‌م میراتییه به‌ده‌ست ده‌هینین (مه‌تا ۵: ۵). هه‌روه‌ها، له‌گه‌ل ئه‌م ئازادییه‌دا، بو‌چی ده‌بیست باجی قه‌یسهر بده‌ین؟ به‌لئ، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئیستادا ئه‌وه به‌ره‌و شتیکی باشت‌مان ده‌بات، وه‌ له‌به‌ر ئه‌وه‌ی باوکمان داوامان لئ ده‌کات، «هی قه‌یسهر بده‌نه قه‌یسهر». به‌م شیویه ده‌بینین که خاوه‌نداریتی خودا به‌سه‌ر هه‌موو شتیکه‌وه نه‌ک ته‌نها پارێزراو و سنوورداری ده‌کات، به‌لکو وه‌فاداری دنیایی ئیمه پیکده‌هینیت.

چۆن ده‌سه‌لاتی عیسا یاخیبوونی ئیمه بو قه‌یسهر پیکده‌هینیت

ئهو پیکهاتن و شیوه‌به‌خشینه‌ی ده‌سه‌لاتی بالای عیسا ته‌نانه‌ت یاخیبوونی ئیمه‌ش بو قه‌یسهر له‌خو ده‌گریت. واته، ته‌نانه‌ت یاخیبوونه‌که‌شمان، کاتیک پئویسته، جیاواز نییه له‌ ده‌سه‌لاتی قه‌یسهر. ته‌نانه‌ت یاخیبوونه‌که‌شمان له‌لایه‌ن ده‌سه‌لاتی عیساوه پیکده‌هینیت، وه‌ یاخیبوونی ده‌سه‌لاتی قه‌یسهر پشتراست ده‌کاته‌وه. پشتر بینیمان که ده‌سه‌لاتی عیسا، ده‌سه‌لاتی قه‌یسهر سنووردار ده‌کات. له‌ داواکارییه‌کانی عیسا بینیمان که باشت‌ره به‌رین له‌وه‌ی ملکه‌چی فه‌رمانه‌کانی قه‌یسهر بین که عیسا ره‌ت بکه‌ینه‌وه. ته‌نانه‌ت عیسا خو‌ی وه‌لامی فه‌رمانه‌کانی هی‌رۆدسیشی نه‌دایه‌وه (لوقا ۲۳: ۹)، یان فه‌رمانه‌کانی پیلاتۆس (مه‌رقۆس ۱۵: ۵)، یان فه‌رمانی سه‌روکی کاهینان (مه‌تا، ۲۶: ۶۲-۶۳). عیسا داوا‌ی هه‌ندیک سه‌ره‌پچی مه‌ده‌نیانه‌ی کرد. وه‌ ئه‌وه ژیان و فی‌رکردن و ده‌سه‌لاتی عیسا‌یه شی‌وازی ئه‌و یاخیبوونه پیک ده‌هینیت.

تیمه چەند بەشیکی تەواومان تەرخان کردوو لە داواکارییه کانی عیسا بۆ خزمەتکردن (داواکارییە حەقەدیەم) وە خوشەویستی بۆ دوژمنەکانمان (داواکارییه کانی بیست و هەشت، بیست و نۆ، سی و دوو، سی و سێ، سی و چوارەم)، وە گرنگیدان بە دراوسێکەمان (داواکاری بیست و یەکەم). ئەمانە و هەموو داواکارییه کانی دیکەش کاری شوێنکەوتووێکی عیسا لە یایخیووندا پێکدەهێنن. باش دەبێت ئەگەر لێره داواکارییه کانی دووبارە بەکاربهێنین و هەندیک زانیاری پێنماییتان پێشکەش بکەم.

پێکهێنانی سەرپێچی مەدەنی بە فەرمانی عیسا

(مەتا ۵: ۳۸-۴۸) وشە و دەستەواژەی بەهێز لەخۆ دەگرێت لەبارەی بەرھەڵستینەکردن و خوشەویستنیکی بەردەوامی دوژمنەکەت (بروانە داواکاری سییەم). ئەوەی بینیمان، وە ئیستا دووبارە دەبینین، کە بەرھەڵستینەکردن و خوشەویستنیکی بەردەوام بۆ دوژمنەکەت هەمیشە یەک شت نییە. لەبارە بەرھەڵستینەکردنەوە، عیسا فەرمووی:

«بیسوتوانە گوتراو: (چاو بە چاو، ددان بە ددان). بەلام من پێتان دەلێم: لە دژی خراپەکار مەوهستەنە، بەلکو ئەوەی لە پوومەتی راستی دایت، لایەکی دیکەشی بۆ شل بکە، ئەوەی ویستی بتداتە دادگا و کراسەکەت لێ بستیت، چاکەتەکەشی بدەری. ئەوەی یەک میل بێگاری پێ کردیت، دووانی لەگەڵ برۆ. ئەوەی داوای شتیکی لێکردیت بیدەری. ئەوەی داوای قەرزی لێکردیت پشتی تیمەکە» (مەتا ۵: ۳۸-۴۲).

هەموو ئەو داواکارییانە داوای ئەوەمان لێ دەکەن کە ملکەچ بین بۆ ئەوانە خراپ مامەڵەمان لەگەڵ دەکەن یان داوای شتیکمان لێ دەکەن. ئەمە لە پێچەوانەی بەرھەڵستی کردن دەچێت. بەلام لە شەپۆلی وتارەکە عیسادا، شتیک بە جیاوازی دەرەکەوێت لە نایەتەکانی (۴۳-۴۸)، واتە، خوشەویستی بەردەوام باشترە لە بەرھەڵستینەکردن.

«بیسوتوانە گوتراو: «(نزیکەکەت خوشەبویت)، رقت لە دوژمنت بێتەوه». بەلام من پێتان دەلێم: دوژمنەکانتان خوشەبو، نوێژ بکەن بۆ ئەوانە دەتانچەوسێننەوه، تاکو ببنە پۆلەیی ئەو باوکەتان کە لە ئاسمانە، ئەو خۆری خۆی بەسەر چاک و خراپدا هەڵدێت و باران بەسەر پیاوچاک و زۆرداریشدا دەبارێت. ئەگەر هەر ئەوانەتان خوشەبویت کە ئێوەیان خوشەوێت، چ پاداشتیکتان هەیە؟ ئایا باجگراش ئەمە ناکەن؟ ئەگەر سلاوتان تەنها لە ناسیاوێکی کانتان کرد، چی زیاتر تان کردوو؟ ئایا بپەرستانیش ئەمە ناکەن؟ بۆیە ئێوە تەواو بن، وەک باوکی ئاسمانیان تەواو.»

لێره دا تێبینییەکی دیکە دەرەکەوێت. پشتراستکردنەوه کە بەنده بە چاکەکردن بۆ دوژمن. دوژمنەکانتان خوشەبویت. نوێژ بۆ دوژمنەکانتان بکەن - وای دابنێ کە رزگاری دەبێت و بەهۆی عیساو هیاو و ژیان پەیدا دەکات. چاکە لەگەڵ دوژمنەکانتان بکەن بەو جوۆری

که خودا باران دهباریت و خور هه لڊنیت. که واته له ئایه ته کانی (۳۸-۴۲) دا تیینی ملکه چبوون دهرده که ویت (دژی خراپه کار مه وهسته وه، پروومه ته که ی دیکه شی بو شل بکه، دوو میل له گه لڊا برۆ). به لام له ئایه ته کانی (۴۳-۴۸) دا عیسا تیینی کرداری چاکه بو دوژمنه کاغان دهرده خات، له گه ل پیشاندانی پیروزی بۆیان.

تیستا ئه مه ئه و پرسیاره ده هیئتیه ئاراهه که به رهه لستینه کردن و ملکه چ بوونی ئایه ته کانی (۳۸-۴۲) هه میشه باشتین پڭهن بو ئه وه ی که سانی دیکه مان خوشبویت و چاکه یان له گه ل بکه یان وه که له ئایه ته کانی (۴۳-۴۸) دا باس کراوه. یه کیکیان تیشک ده خاته سهر بیده نگبوونه که - تۆله مه سیئنه وه، ئاماده یی ئه وه ت تیدا بیت که به رگه ی ئازار نادادپهروه ری بگریت. ئه وه دیکه تیشک ده خاته سهر چالاکیه که، چاکه بو دوژمنه که ت بخوازه. ئایا بیده نگبوون هه میشه باشتین پڭگه یه بو ئه وه ی چاکه بکه یان؟

کاتیک خوشه ویستی بو که سیک داوای به رهه لستی به رامبه ر که سیک دیکه ده کات

وه لامه که پروونتر ده بیته وه کاتیک که بۆمان دهرده که ویت له زۆربه ی بارودوخه کانی سته م یان چه وساندنه وه دا ئیمه تاکه که س نین که ئازار دراوین. بو ئه وونه، چون دوو که ست خوشده ویت ئه گه ر یه کیکیان تاوانبار بیت و ئه وه ی دیکه بیتاوان، ئه گه ر یه کیکیان ئازار بدات و ئه وه ی دیکه ئازار ده چیژیت؟ ئایا خوشه ویستی به که لواز ده بیت کاتیک که به ته نها پروومه تی تۆ نییه که لپی دهریت، به لکو پروومه تی یه کیکی دیکه یه، وه به رده وام دووباره ده بیته وه؟ یان ئه و فه رمانه ی که ده لیت ده بیت ئه وه به خشین که داوا ده کریت؟ ئه وه خوشه ویستی به که چاکه ته که ت بده یته که سیک که به کاریده هیئت بو خنکاندنی مندالیک؟ وه چون دوو میل له گه ل که سیک ده پویت که زور دوورت ده خاته وه و ده تبا بو پالشتیکردنی کاری خوینرشتن؟ ئایا له گه ل که سیک دوو میل ده پویت که وات لئ ده کات به شداری کاره خراپه که ی بکه ییت؟

خالی مه به ستی ئه م پرسیارانه ئه مه یه: له م ئایه تانه دا عیسا پروونکردنه وه یه که مان پیده دات که لووتبه رزی و ترسه قوله که مان نا هیئت. ئه گه ر له خۆباییوون و ترس وامان لیکات نه به خشین و به و دوو میله دا نه پۆین، که واته ده بی ئه م وشانه بینه هوی روخا مان. به لام عیسا نافه رمویت به رازیبوونی ناچالاکانه له بارودوخی نادادپهروارانه دا بریتیه له خوشه ویستی. له وانیه ئه وه جوړیک بیت له ترسنوکی. کاتیک خوشه ویستی دادپهروه ری و میهره بان ی ده پیویت له نیو هه موو ئه و خه لکه ی که تووشی کیشه بوون، ده کریت له ساتیکدا، له خالیک ی له نا کاودا، خوشه ویستی به سهر رازیبوونی به بی به رهه لستیکردندا زال بیت و پاره گوړه وان له په رستگا دهر بکات (مه ر قو س ۱۱: ۱۵).

گه وره ترين جهنگ ئه وه يه كه له به ره هه لستيه كه ماندا، دلشكاوه كه ئيمه بين

كه واته چ پښمايه كه هه يه بو شوښكه وتووښكى عيسا كه هه ستيت به ياخي وونى مه ده نى؟ وشه كانى عيسا، هه موو تو له كردنه وه يه ك و هه موو جو له يه ك كه به نده به به رژه وه ندى تاكه كه سيبه وه، قه ده غه ده كات. عيساى په روه ردگار خو شه ويستيمان بو سه روه ت و سامان و خو شه ويستيمان بو ته مبه لى دوور ده خاته وه. ئه وه خالى مه به ستى (مه تا ٥: ٣٨-٤٢). ته نها بو به رژه وه ندى و قازانجى خو ت هه ول مه ده، جلو به رگ، ئاراميت، سه روه ت و سامانه كه ت، سه لامه تيت.

له جياتى ئه وه، به متمانه كردن به عيسا، ببه به و جو ره كه سه ي كه به ته واوى له و شتانه ئازاده و بو كه سانى ديكه ده ژى (بو هه ردوو چه وساوه و چه وسپنه ر، بو هه ردوو سته مليكراو و سته مكار، بو هه ردوو منداله مردوو كه و بكوژه كه، بو هه ردوو په گه زپه رست و په گه ز جياوازه كه). ئاواز و په فتارى ئه م ياخي وونه مه ده نيه ده بيت به پيچه وانى رپيوانى پر له بيزار كردن، شه پر كردن، به رد فرپيدان و هاوار كردن و په فتاره توند و تيزه كانه وه بيت.

ئيمه خه لكى خاچين. په روه ردگار مان عيساى مه سيح به ويست و خواستى خو ي چوو ه سه ر خاچ بو ئه وه ي دوژمنه كانى رزگار بكات. ئيمه ژيانى هه تا هه تا ييمان به قه رزدارى ئه و ده زانين. ئيمه گونا هكاره لي خو شبو وه كانين. ئه مه ئه و لوو ته برزيه مان تيدا ده كاته ده روه وه. ئه و خو به زلزانويه مان له به ره هه لستيه كه مان ده رده كات. وه ئه گه ر، دواى ئه وه ي له هه موو رپگاك ان سه رنه كه وتين، ئيت رپويست بكات له پيناوى خو شه ويستى و يه كسانيدا سه ريچى بكه ين، يه كه مجار كاريتى ناو چاوى خو مان لا ده به ين، كه ده بيت هه و كارى ئازار و فرميسكى پويست بو ئه وه ي رق و كينه كه مان نه رم بكه ين وه بو نه خيريكى پر له بيفيزى و هيمنى، به لام جتيگر و چه سپاو. گه وره ترين جهنگ كه روو به رووى ده بينه وه روو به روو بوونه وه ي ياسا ناره واکان نيه، به لكو بوونه به م جو ره خه لكه.

«هه قه يسه ر بده نه قه يسه ر، وه هه خوداش بده نه خودا». با ئه م داواكاريه به رز بيت وه بو ده سه لاتى خودا و عيساى كورى به سه ر هه موو هيژه كانى زه وى. با دل مان به وه فادارى ته واوه وه بو شان شينه كه ي عيسا به ستين. با رپگا و شيوازي وه فادارى مان بو قه يسه ر پاريزراو و سنووردارى بكات و پيكيه بيت. با ئازادمان بكات بو ژيان له م جيهانه دا وه ك دانيش تووى شان شينيكي ديكه - را نه كه ين، خو مان وه ك جيهان لى نه كه ين، به لكو به و جياوازيه بنه رته تيان وه بژين كه پاشمان عيسا دروستى كردوو بو هه موو په يوه ندييه كان، له گه ل په يوه ندى ئيمه به ده ول ته وه.

داواکاری چل و پینجه م

ئەمە بۆ وەبیرھینانەوہی من بکەن، چونکہ من کلێساکە ی خۆم بنیات دەنیم

«عیسا» پیتی فەرموون: «ئە ی ئیوہ دەلین من کیم؟» شیمۆن پەترۆس وەلامی دایەوہ: «تۆ مەسیحیت، کوپی خودای زیندوو ی. عیسا ش وەلامی دایەوہ: «شیمۆنی کوپی یۆنا، خۆزگەت پی دەخوازیت، چونکہ گوشت و خوین ئەمەیان بۆت ئاشکرا نەکرد، بەلکو ئەو باوکەم کە لە ئاسمانە. منیش پیت دەلیم، تۆ پەترۆسی و لەسەر ئەم بەردە کۆمەلە ی خۆم بنیاد دەنیم کە دەروازەکانی دۆزەخ پی ناویریت.» (مەتا ١٦: ١٥-١٨)

«کەواتە برۆن، ھەموو نەتەوہکان بکەنە قوتابی، بەناوی باوک و کوپ و رۆحی پیرۆز لە ئاویان ھەلکێشن.» (مەتا ٢٨: ١٩)

«وا من بەلینەکە ی باوکمتان بۆ دەنیرم. بەلام لە شار میننەوہ، ھەتا لە ئاسمانەوہ پر دەکرین لە ھیز.» (لوقا ٢٤: ٤٩)

داخوازییەکە ی عیسا، «ئەمە بۆ یادکردنەوہی من بکەن»، لەسەر بنەمای شیوی کۆتاییەوہ دیت (لوقا ٢٢: ١٩). بەلام دەیەوێت بلێت کە کلێسایەک دەبێت بۆ پەرستنی عیسا کاتیک ئەو دەروات. ئایا عیسا بەرنامە ی بۆ کلێساکە ی دانا و ھیچی پێیان بەخشی؟ ئەمە مەبەستی ئەم بەشە، وە بناغە ی بەشی داھاتوہ.

«من کۆمەلە ی خۆم بنیاد دەنیم»

عیسا بەلینی دا کۆمەلە (کلێسا) ی خو ی بنیاد بنیت. «کۆمەلە» مەبەستی لە بینایەک نییە. (تیکلسیا) بە زمانی یۆنانی ھەرگیز بە مانای بینای کلێسا نەھاتوہ. ئەوہ مەبەستی لە بنیادنانی خەلکیکە. عیسا خەلکانیک کۆ دەکاتەوہ کە باوەریان پێتەتی وەک پەرورەدگاری خۆیان (یۆحەنا ١٣: ١٣ ؛ ٢٠: ٢٨)، رزگارکەریان (یۆحەنا ٣: ١٧ ؛ ١٠: ٩)، ئەوانە ی یەکتەرییان خۆشدەوێت (یۆحەنا ١٣: ٣٤-٣٥)، وە دوژمنەکانیشیان خۆشدەوێت (مەتا ٥: ٤٤). عیسا خو ی بە «شوانە دلسۆزەکە» دەناسینیت، ئەوہ ی مەرەکانی بەشیوہی میگەلێک کۆ دەکاتەوہ. «منم شوانە دلسۆزەکە. مەری خۆم دەناسم و ئەوانیش من دەناسن، ھەرۆک چۆن باوک دەمناسیت، منیش باوک دەناسم. ژیانم بۆ مەرەکان دادەنیم. ھەرۆھا مەری دیکەم ھە یە سەر بەم پشتیرە ی نین، دەبی ئەوانیش بەینم، ئەوانیش گوئیان لە دەنگم دەبیت، جا دەبنە یەک میگەل و یەک شوان» (یۆحەنا ١٠: ١٤-١٦).

رستە ی «دەبی ئەوانیش بەینم» وە «ئەوانیش گوئیان لە دەنگم دەبیت»، ھەمان دەسەلاتی

پرستەى «من کۆمەلەى خۆم بنیاد دەنیم» (مەتا ۱۶: ۱۸) ى ھەيە. «دەبى ئەوانیش بەینم». «ئەوانیش گۆیان لە دەنگم دەبیت». «من کۆمەلەى خۆم بنیاد دەنیم». ئەمە ئەو ھەيە کە ھیزی شانشین دەیکات. عیسا شانشینى خودا بە شیۆەى ھەلدانى تۆرى پاوکردن بۆ ناو دەریای مرقاھەتى بەراورد دەکات و «لە ھەموو جۆرک کۆ دەکاتەو» (مەتا ۱۳: ۴۷). شانشینى خودا، بەو جۆرەى کە عیسا نیشاھان دەدات، جیھانیک یان خەلکاتیک نییە، بەلکە یاسا یان ھوکمرانییە. لەبەر ئەو، خەلک دەھینیت بەھەمان پریگای کۆکردنەو ھە ماسییەکان. کەساتیکى دڵ پر لە گومان و دوودلی ھەولیان دا دژایەتیک بەدۆزنەو لە نیوان پەيامەکەى عیسا دەربارەى شانشینى خودا و گەشەکردنى کلێسادا. بەلام ھېچ دژیکەیکە لە ئارادا نییە. شانشینە کە کلێساکە دروست دەکات. یان، بەشیۆەیکە دیکە بیلین، پاشاکە، عیسا، کۆمەلەکەى بنیاد دەنیت.

عیسا دەیزانى و فیری کردین کە لەنیوان یەکەم و دوو ھاتنیدا بۆ سەر زەوى گۆرانکاریی پروودەدات. بۆ ھوونە، چیرۆکەکەى عیسا لەبارەى رەزەوانە بەدکارەکان کە چیرۆکیکە لەسەر یەکەم و دوو ھاتنەو ھەي عیسا کە چى پروودەدات. دەستپیدەکات بە: «کابرایەک رەزیکى چاند و بە رەزەوانانى سپارد، ماوہیکەى زۆر سەفەرى کرد» (لوقا ۲۰: ۹). ئەمە یەکیکە لە پروونتیرین ئەو وتانەى عیسا کە عیسا باسى گرنگى کاتى پيش ھاتنەو ھەي دەکات. دەیزانى کە دوور دەبیت لە «میکەلەکەى» وە لەبەر ئەو، پيش رۆیشتنى ھەموو شتیکى پيوستى بۆ دابین کردن.

عیسا بە رۆحى پیرۆز چاودیری کۆمەلەکەى دەکات و ھەموو شتیکى بۆ دابین دەکات
ئەم دابینکردنە ناردنى رۆحى پیرۆزیش دەگریتەو، پاراستنى راستییە ئیلاھام بەخشەکە لە نوسینی نیردراو و کەسە نزیکەکانى، رینمایىھەکان بۆ ئەو ھەي چۆن پرووبەرووی گوناھەکانى میکەلەکە ببنەو، وە یاسای لەئاوھەلکیشان و شیۆى کۆتایی پەرورەدگار.

عیسا بە تەواوى ئاگادار بوو لەو ھەي کە چى پروودەدات ئەگەر «میکەلە بچوکەکە» لە جیھانیکى دژواردا بەجیھانیت و بگەرتەو بۆ لای باوک (لوقا ۱۲: ۳۲). ئەوان چۆن دەیاننوانى بەبى ئامادەبوونى جەستەى ئەو بژین؟ عیسا کە چەق و ناوھندى ژيانى ئەوان بوو بۆ ماوہى سى سال، وا خەریکە دەروات. ئیستا کى ئەوان فیر دەکات؟ کى رینمایان دەکات و دیانپاریزیت؟ ژيانى ئەوان چۆن دەبیت بەبى ئامادەبوونى ئەو؟ ئەمانە و چەندین پرسىارى دیکە سەرھەلدا، کاتیک عیسا رۆیشتەو بۆ ئاسمان. بۆیە ئەوانى دلیا کردەو: «بەھەتیوى بەجیتان ناھیللم، دیمەوہ لاتان» (یوحنا ۱۴: ۱۸).

مەبەستى لە پیدانى ئەم بەلینە ئەو بوو کە رۆحى پیرۆز دەنیریت وە ئەو لەپراستیدا رۆحە

پیرۆزه‌ی خودا خۆیه‌تی که له‌گه‌ڵیان ده‌بێت. «منیش داوا له‌ باوک ده‌که‌م یارمه‌تیده‌ریکی دیکه‌تان بداتێ که هه‌تا هه‌تا به‌ گه‌ڵتان پێنێته‌وه، پۆحی راستی، که جیهان ناتوانێت وه‌ریگرێت، چونکه‌ نایبینێت و نایناسێت. به‌لام ئێوه‌ ده‌بناسن، چونکه‌ له‌گه‌ڵتان ده‌مێنێته‌وه و له‌ ناو ئێوه‌دا ده‌بێت» (یۆحنا ۱۴: ۱۶-۱۷). «ئه‌و له‌گه‌ڵتان ده‌بێت و له‌ناو ئێوه‌دا ده‌بێت». عیسا ده‌فرمویت ئه‌و خۆی ئێستا له‌گه‌ڵ شوێنکه‌وتوووه‌کانیه‌تی - به‌جسته‌ له‌گه‌ڵیان - وه‌ کاتیک رۆحه‌که‌ دیت ئه‌و له‌ناو ئه‌واندا ده‌بێت. عیسا شوێنکه‌وتوووه‌کانی ئاسوده‌ ده‌کات به‌و راستیه‌ی که خۆی له‌ کۆمه‌له‌که‌یدا ئاماده‌ ده‌بێت، به‌و پۆحه‌ی که له‌ جێی خۆی داینا.^۳

«نیگه‌ران مه‌بن»

مه‌به‌ستی عیسا له‌ به‌خشینی ئه‌م به‌ڵێنانه‌دا ئه‌وه‌ بوو که به‌باشی هانی شوێنکه‌وتوووه‌کانی بدات کاتیک که ده‌روات و به‌جێیان ده‌هێلێت. «ناشتیتان بوو به‌جێده‌هێلم، ناشتی خۆمتان ده‌ده‌م. ئه‌وه‌ی من ده‌تان ده‌مێ و هه‌ک ئه‌وه‌ نییه‌ که جیهان ده‌تاندا. نیگه‌ران مه‌بن و مه‌ترسن» (یۆحنا ۱۴: ۲۷). له‌بهر ئه‌وه، هه‌رچه‌نده‌ کۆمه‌له‌که‌ تووشی نیگه‌رانی بن له‌جیهانیکی دژوار و بێ باوه‌ردا (یۆحنا ۱۵: ۲۰)، پێویسته‌ ئومێدوار بن، چونکه‌ عیسا به‌ڵێنی ناردنی پۆحی پیرۆزی دا که یارمه‌تییان بدات، وه‌ له‌راستیدا یارمه‌تییان ده‌دات، هه‌روه‌ها ده‌ریده‌خات که عیسا له‌ ئێواندا نیشته‌جێیه‌.

عیسا له‌ کۆتایی ژێانی سه‌ر زه‌ویدا به‌ڵێنی دا و فهرمووی: «دڵیا بن من هه‌موو پۆژیک له‌گه‌ڵتانم، هه‌تا کۆتایی زه‌مان» (مه‌تا ۲۸: ۲۰). ته‌نانه‌ت دوا ئه‌وه‌ی که رۆشت، به‌ڵێنی به‌ شوێنکه‌وتوووه‌کانی دا له‌گه‌ڵیاندا بێت. ئه‌مه‌ راسته، چونکه‌ پۆحی پیرۆز، پۆحی عیسا شه‌ هه‌ر بۆیه، له‌بهر کاری رابردووی عیسا له‌سه‌ر خاچ (مه‌تا ۲۰: ۲۸)، وه‌ کاری ئاماده‌بوونی له‌ پرێگه‌ی پۆحی پیرۆزه‌وه (یۆحنا ۱۰: ۱۶: ۱۲: ۳۲)، وه‌ کاری داهاووی که به‌ سه‌رکه‌وتوویی ده‌گه‌ڕێته‌وه (مه‌تا ۱۶: ۲۷)، کۆمه‌له‌که‌ی ده‌بێ ئاسوده‌ بن له‌ جیهانیکی دژواردا. «له‌ جیهاندا تووشی ته‌نگانه‌ ده‌بن»، عیسا فهرمووی: «به‌لام وهره‌تان به‌رز بێت، من جیهانم به‌زاندوو» (یۆحنا ۱۶: ۳۳). «من کۆمه‌له‌ی خۆم بنیاد ده‌نێم، که ده‌روازه‌کانی دۆزه‌خ پێی ناوێرێت» (مه‌تا ۱۶: ۱۸).

بۆیه، به‌ له‌به‌رچاوترینی ئه‌م کاره‌ گرنگه‌ی پۆحی پیرۆز له‌ کاتی ئاماده‌نه‌بوونی عیسا، داوا له‌ شوێنکه‌وتوووه‌کانی ده‌کات که چاوه‌ڕێی پۆحه‌که‌ بکه‌ن و به‌بێ ئه‌م دیارییه‌

a ده‌بێت ئه‌وه‌ به‌تایبه‌تی روون بکه‌مه‌وه‌ که به‌م جوړه‌ ئامازه‌کردنه‌ به‌ پۆحی پیرۆز واتای ئه‌وه‌ ناگه‌یه‌نێت که پۆحی پیرۆز و کوپی خودا جیاواژ نین، چونکه‌ جیاواژن. ئه‌وه‌ی که پۆحی پیرۆز ده‌توانێت خودای کوپ ده‌ربخات و ئێوانگیری ئه‌زموونی ئاماده‌یی خودای کوپ بکات، به‌شیکه‌ له‌و به‌گرتنه‌ پر راز و نه‌پێیه‌ که هه‌یا نه‌، نه‌ک په‌تکردنه‌وه‌ی ئه‌و که سایه‌تییه‌ تایبه‌تانه‌ی که هه‌یا نه‌.

دهست به خزمهت نه كهن. عيسا پيش تهوهی بهرز بیتهوه بو ئاسمان، فهرمووی: «وا بهلینه که ی باوکمتان بو ده نیرم. له شار میننهوه، ههتا له ئاسمانهوه پر ده کړین له هیز» (لوقا ۲۴: ۴۹). ههموو نهوه کانی دواتر له شوینکه وتوووه کانی عيسا ئهم پوچه وهرده گرن و بهم شیوه یه چیژ و خوشی له هیزی ئاماده بوونی پاشا بهرز کراوه که ده بینن.

عيسا په یمانیکی نووی به کومه له که ی ده به خشیت

عيسا له دوا ی رویشتنی نهک ته نها له ریگه ی به خشینی پوچی پیروژ به میگه له که ی ههموو شتیکی پتووستی بو دهسته بهر کردن، به لکو له ریگه ی ئاماده کاری بو پاراستنی راستیه ئیلهام به خشه که ی له نویسی نیردراوه کانیدا. عيسا ئاماژه به نویسی نیردراوه کانی ناکات، به لکو ههر دوو نیردراوه کان و پوچی پیروژ ریگه خات وهک دلنیا یه ک بو فیرکاریه کانیا ن بو بنیادنانی کومه له که ی.

عيسا له به شیکی گرنگی خزمه ته که یدا له سه ر زهوی، دوا زده نیردراوه هله ده بژیریت له ناو قوتابیه کانی که شوینی ده که وتن. عيسا ئهم هله بژاردنه ی به ئاسانی نه کرد. ههموو شه ویک نوژی ده کرد. «له و پوژانه دا عيسا چوه چیا تا کو نوژ بکات، شه وه که ی ههموو به نوژ کردن بو خودا به سه ربرد. که پوژ بووه وه، قوتابیه کانی بانگ کرد، دوا زده ی لی هله بژاردن و ناوی لینان نیردراوان» (لوقا ۶: ۱۲). وشه ی «نیردراو» واته «که سیک بنیردریت بو ئه رکیکی دیاریکراو (ئه پوستیله ی)، وه ده سه لاتی ئه و که سه بلاو ده کاته وه که ناردوو یه تی، وهک نوینه ری». ههموو ئه وانه ی عيسا ناردوونی به نیردراو دیاری نه کرابوون. بو نمونه، حه فتا و دوو که سی ده ستیشان کرد و پی فهرموون: «پرؤن! ئه و من وهک به رخ بو ناو گورگ ده تاننیرم ... نه خوش چاک بکه نه وه ... وه پیا ن بلین: پاشایه تی خودا لیتان نزیک بووه ته وه» (لوقا ۱۰: ۳، ۹). به لام ئه مانه پیا ن نه ده و ترا نیردراو.

ئه و راستیه ی که ئه وان دوا زده نیردراو بوون - ههر وهک ئیسرا ئیل که دوا زده هۆز بوو - وه وشه ی «نیردراو» که به واتای ده سه لاتی تایهت بو نوینه رایه تیکردنی عيسا دیت، واتای ئه وه ده گه یه نیت که ده یه ویت نیردراوه کانی بینه دامه زینه ری ئیسرا ئیلی راسته قینه، واته کلپسا. له باره ی ئیسرا ئیلی کونه وه فهرمووی، به لایه نی که مه وه بو ماوه یه کی کاتی، جیگره وه یان ده بیت. «له بهر ئه وه پیتان ده لیم: شانینی خوداتان لی ده سه نریته وه (ئیسرا ئیل) و ده دریته نه ته وه یه ک که به ره هم ده دات (شوینکه وتوووه کانی عيسا، کلپسا)» (مه تا ۲۱: ۴۳ ههروه ها پروانه داواکاری بیست و هه شتم). ئهم «ئیسرا ئیل» ه نوینه بناغه که ی له سه ر دوا زده نیردراوه که داده مزینیت. ئه وان به دامه زاردنی بناغه بو ئهم خه لکه نوییه ده سه لاتی عيسا ئاشکرا ده کهن.

بۆ دُنْيا بون له راستی فیرکردنه کانی دوازده تیردراوه که له داهاتوودا، عیسا به لَینی دا که رۆحی راستی بنیریت بۆ پاراستنی فیرکردنه کانیان و به رهو راستیه کی گرنگیان بیات که هیشتا پیی نه داون. عیسا له کاتی گفتوگو کردن له گه ل یازده تیردراوه که دا، دوا ی نه وه ی یه هوزا نه وه شه وه به جیی هیشتن پیش له خاچدانی عیسا، فهرمووی:

«هیشتا شتی زۆرم هیه هیه پیتانی بلیم، به لام ئیستا ناتوانن به رگه ی بگرن. به لام کاتیک نه و دیت، که رۆحی راستیه، نه و بۆ راستی ته و او پینماییتان ده کات، چونکه له خویه وه هیچ نالیت، به لکو نه وه ی گوئی لئ ده بیت ده یلیت و پایده گه یه نیت چی پرووده دات. نه و شکۆدارم ده کات، چونکه نه وه تان پی پایده گه یه نیت که له منه وه وه ریده گریت» (یوحنا ۱۶: ۱۴).

«نه وه هه موو شتیکتان فیر ده کات و هه موو نه و شتانه ی پیم گوتوون بیرتان ده خاته وه» (یوحنا ۱۴: ۲۶).

عیسا به م شیویه له دوا ی رۆیشتنی گرنگی به میگه له که ی ده دات. کۆمه لیک نوینهری به ده سه لات ده سه به ر ده کات و دواتر دُنْیا ییان پی ده دات که له فیرکردنه که یاندا، یارمه تیده ریکی پیروزیان ده بیت بۆ به خشینی راستی به کۆمه له که که پیویستیان ده بیت بۆ ژانیان و خوداپه رستیان. عیسا ده یه ویت که فیرکردنه کانی نه م و ته ییژه ده سه لاتدارانه پاریزراو بن بۆ نه وه کانی داهاتوو.

ئیمه نه مه ده زانین، چونکه عیسا له کۆتایی ژانیاندا له نوپژه که یدا بۆ باوکی ده فهرموویت: «ته نها بۆ نه مان داوا ناکه م (دوانزه که)، به لکو بۆ نه وانه ش که به قسه ی نه مانه وه باوه رم پی ده هیتن، تاکو هه موو یه ک بن» (یوحنا ۱۷: ۲۰-۲۱). هه موو نه وه کانی داهاتوو کۆمه له که «له رپگه ی قسه ی نه مانه وه» باوه ر به عیسا ده هیتن. نه مه نه وه ده رده خات که وشه کانیان پاریزراو ده بیت. نه مه بنچینه ی نه وه یه که پیی ده لَینن په یمانی نوئ. بناغه ی کلّیسیای نه مپرو، فیرکردنه رۆحیه کانی تیردراوه کانه، له نویسینه کانی په یمانی نویدا بۆ ئیمه پاریزراوه.

رۆح و وشه جیا نابنه وه

به م شیویه عیسا رۆح و وشه ی به خشی به کۆمه له که ی. رۆحی نه و و فیرکردنه کانی جیا نابنه وه. عیسا په خنه ی توند له هه ر که سیک ده گریت که هه ول ده دات وشه و رۆح جیا بکاته وه. رۆحی پیروژ که فیرکردنه کانی عیسا که پیوه ر و ستانده ری کۆمه له که یه بۆ نه وه کانی داهاتوو ده پاریزیت و وه بیریان ده هیتته وه. هه ر هه ولدانیک بۆ پشتگوپخستن یان تیکدانی نه م ئامانجه میژوو یه یه کجار بۆ هه میشه ده بیته هۆی به لَریدا چوون و

دوورکه و تنه وه له وهی که عیسا داوای ده کات و فیږی ده کات و به لّین ده دات.

به لّام نه وهش راسته که به بّی پّوح، هیچ کهس نه م فیږکړدنه میژوو و یان به ده ست ناهینیت، یان لّیان تیناگات. به شیوه یه کی سروشتی، ئیمه هه موومان مروّقی ئاساین، به بّی ژيانی پّوحی. به لّام به بّی ژيانی پّوحی، چاوی نه وه مان نییه که راستی فیږکړدنه کانی عیسا بینین. چاره سهری نه م کوپړییه و پّوحه مردووه نه وه یه که دوو باره له لایه ن پّوحه وه له دایکبینه وه. «نه گهر یه کی که له دایک نه بیتنه وه، ناتوانیت شانشیني خودا بینیت» (یوحنا ۳: ۳). نه م له دایکبونه نوییه کاری پّوحه. «نه وهی له جهسته له دایک بووه جهسته یه، نه وهش له پّوحی خودا له دایک بووه پّوحه» (یوحنا ۳: ۶). نه گهر نه وه ژيانه پّوحیه مان هه بیت و توانای نه وه مان هه بیت بینین که به راستی عیسا چیمان فیږ ده کات، نه وه پّویسته له پّوحدا له دایکبین. (بو ژياتر بینینی نه م کاره گرنگه ی پّوح، پروانه داواکاری یه که م).

هه روه ها عیسا سّ بابته ی گرنگی دیکه ی به خشی به کلّیسا که ی. له به شی داها توودا، ئیمه باسی داواکاری عیسا بو قوتابیانی کوّمه له که ی و دوو یاسای له ناو هه لکیشان و شیوی کوّتایی په روه ردگار ده که ین.

داواکاری چل و شه شه م

ئه مه بو وه بیرهینانه وهی من بکه ن - قوتابی له ئاو هه لێکێشن و له شیوی پهروهردگارا به شداری بکه ن

«ئه گهر خوشک یان براکته خراپه ی له گه ل کردیت، برۆ به تهنه له نیوان خۆت و خۆی گله یی لێ بکه. ئه گهر گوئی لێگرتی، ئه وا براکته به ده سته ده ییته وه. خو ئه گهر گوئی نه گرت، یه ک یان دوو که س له گه ل خۆت ببه، تا کو [هه ر بابته تیک له سه ر زاری دوو یان سێ شایه ت راستیه که ی به سه لمێتریت. ئه گهر به گوئی نه کردن، به کلێسا بلێ، ئه گهر به گوئی کلێساشی نه کرد، ئه وا به به ته رست و باجگری دابنێ.» (مه تا ۱۸: ۱۵-۱۷)

«پێی فهرموون: «زۆر ئاره زووم کرد پێش ئازار چیژتنم ئه م نانه ی په سه خه تان له گه ل بخۆم، چونکه پێتان ده لێم: ئیتر نانی په سه خه ناخۆم هه تا له شانیشینی خودا به ته واوی دێته دی.» جامیکی هه لگرت و سوپاسی خودای کرد، فهرمووی: «ئه مه بگرن و له نیوان خۆتان به شی بکه ن. پێتان ده لێم: ئیتر له به ره ه می میو ناخۆمه وه هه تا شانیشینی خودا دێت!» نا تیکی هه لگرت، سوپاسی خودای کرد و له تی کرد، پێدان و فهرمووی: «ئه مه جه سه ته ی منه، که له پێناوی ئیوه به خت ده کری. ئه مه بو یادکردنه وه ی من بکه ن.» به هه مان شیوه پاش ناخواردن، جامه که ی هه لگرت و فهرمووی: «ئه م جامه په یمانی نوێیه به خوینی من، که له پێناوی ئیوه ده پرژیت.» (لوقا ۲۲: ۱۵-۲۰)

عیسا چۆن داوامان لێده کات که پرووه پرووی گونا هه بینه وه

عیسا له گه ل دابینکردنی رۆح و وشه ی خودا بو کلێسا که ی (که له به شی پێشتردا بینیمان)، پێنمایی سه به رته به چۆنیه تی مامه له کردن له گه ل گونا هه لێو میگه له که یدا پێشکه ش ده کات. له لایه که وه، هه موو فیژکردنه کانی ئه و کاره ده کهن. فیژکردنه کانی عیسا په یماننامه ی چۆنیه تی ژانی باوه ردارانه له نیو کلێسا و جیهاندا. به لām له (مه تا ۱۸: ۱۵-۱۷)، پێنمایی تایه تمان پێشکه ش ده کات سه به رته به وه ی که ده بیته به چ شتیک بگوتریت ته میی کردنی کلێسای.

«ئه گهر خوشک یان براکته خراپه ی له گه ل کردیت، برۆ به تهنه له نیوان خۆت و خۆی گله یی لێ بکه. ئه گهر گوئی لێگرتی، ئه وا براکته به ده سته ده ییته وه. خو ئه گهر گوئی نه گرت، یه ک یان دوو که س له گه ل خۆت ببه، تا کو [هه ر بابته تیک له سه ر زاری دوو یان سێ شایه ت راستیه که ی به سه لمێتریت.] ئه گهر به گوئی نه کردن، به کلێسا بلێ، ئه گهر به گوئی

کلیسای نه کرد، نه واه به بته‌رست و باجگری دابنئ.

وشه‌ی «کلیسا» نه و پراستییه‌مان نیشان ده‌دات که عیسا شوینکه‌وتووانی بو نه و کۆبوونه‌وه به‌رده‌وامه‌ ئاماده ده‌کات که شوینکه‌وتووانی له نه‌بوونی نه‌ودا نه‌نجامی ده‌دهن. ده‌ره‌نجامی نه‌م فیرکردنه‌ی عیسا نه‌وه‌یه که گونا‌می به‌رده‌وام و تۆبه له‌سه‌ر نه‌کراو - نه‌وه‌ی که ره‌تی ده‌که‌یت‌وه له ژیا‌ندا به‌ پرژدی پووبه‌پووی گونا‌ه بوه‌ستیه‌وه - واتای نه‌وه‌یه که ئیمه شوینکه‌وتووای پراسته‌قینه‌ی عیسا نین. واته، هه‌ر چه‌نده عیسا ده‌یزانی که هه‌ندیک له نه‌ندامانی کلیسا باوه‌رداری پراسته‌قینه نابن (مه‌تا ۱۳: ۳۰، ۴۸)، به‌لام جوړیک له ته‌مبیکردن و ریک‌خستنی ورد و پر له خۆشه‌ویستی و پشوودریژی دروست کرد، که نه‌م تۆبه‌نه‌کردنه ئاشکرایه قبول ناکات.

نه‌وه‌ی که که‌سیک به «بته‌رست و باجگر» دابنئی، واتای نه‌وه ناگه‌یه‌نیت که به شیویه‌کی نه‌شیاو و خراپ له‌گه‌ل بجولیتیه‌وه. عیسا به‌ پوونی ئاماژه‌ی به‌وه کردووه که ده‌بیت خۆشه‌ویستی بو نه‌و جوړه که‌سانه ده‌ربیرین: «نه‌گه‌ر سلاوتان ته‌نها له ناسیاوه‌کانتان کرد، چی زیاترتان کردووه؟ ئایا بته‌رستانیش نه‌مه‌ ناکه‌ن» (مه‌تا ۵: ۴۷). دانانی که‌سیک به بته‌رست و باجگر واته‌ چیت له‌سه‌ر به‌نمای په‌یوه‌ندی بی‌هاواتای عیسا له‌گه‌ل کۆ مه‌به‌وه - واته، به‌ جوړیک له‌گه‌ل کۆ مه‌به‌وه وه‌ک نه‌وه‌ی که هیچ سنووریک له‌نیوانتانه‌ نه‌بیت. بو‌ نمونه، چیت له‌گه‌ل نه‌و که‌سه‌ ریوره‌سمی شیوی په‌روه‌رگار جیه‌جی مه‌که.

برۆن، قوتابی دروست بکه‌ن، له ئاویان هه‌لبکیشن

ئێستاش دینه‌ سه‌ر نه‌و ریوره‌سمانه‌ی که عیسا پێش‌ رویشتنی بو‌ ئاسمان، بو‌ کلیساکه‌ی ئاماده‌ کرد، که نه‌وانیش له‌ئاوه‌لبکیشن و شیوی په‌روه‌ر‌د‌گاره. پێش نه‌وه‌ی که عیسا ب‌روات بو‌ ئاسمان، فه‌رمانی پیکردین و فه‌رمووی: «برۆن، هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان بکه‌نه قوتابی، به‌ ناوی باوک و کو‌ر و پو‌چی پیرۆز له‌ ئاویان هه‌لبکیشن» (مه‌تا ۲۸: ۱۹). واته، به‌شیک له‌ بوون به‌ قوتابی یان شوینکه‌وتووای عیسا نه‌وه‌یه که له‌ئاوه‌لبکیشری. نه‌مه‌ش نیشانه‌یه‌کی ده‌ره‌کیه‌ بو‌ نه‌و گۆرانکارییه‌ ناوه‌کیه‌ی که روویداوه‌ تاکو که‌سیک وه‌ک گونا‌ه‌باریکی به‌خ‌ش‌راو بیه‌ ژیر ده‌سه‌لاتی مه‌زن و گه‌وره‌ی عیساوه.

یه‌حیا له‌ئاوه‌لبکیش خه‌لکی له‌ئاوه‌لبکیشا و جاری له‌ئاوه‌لبکیشانی تۆبه‌کردنی ده‌دا نه‌وه‌ی پ‌ر‌ی‌گا بو‌ مه‌سیح ئاماده‌ بکات (مه‌رقۆس ۱: ۴). نه‌مه‌ شتیکی زۆر باش و جوان بوو. داوا‌ی له‌ گه‌لی جوله‌که ده‌کردن که نیشانه‌یه‌کی تابه‌تی تۆبه‌کردن جیه‌جی بکه‌ن بو‌ نه‌وه‌ی وه‌کو گه‌لی مه‌سیح جیا بک‌ر‌ینه‌وه. به‌لام هه‌ندیک له‌ رابه‌ران توو‌ره‌ بوون و نا‌ره‌زاییان ده‌ر‌پ‌ری و گوتیان که نه‌وان پێش‌وه‌خت گه‌لی مه‌سیح. نه‌وان نه‌وه‌ی ئی‌براهیم بوون. بو‌ یه‌حیا

له وهلامی ئه وهدا گوتی: «پیتان وا نه بیت ده توانن به خوتان بلین: «ئیراهیم باوکمانه». پیتان ده لیم، خودا ده توانیت له م بهردانه نه وه بۆ ئیراهیم دروستبکات» (مه تا ۳: ۹). به واتایه کی دیکه: «ئه وه له ئاوه له لکیشانه کی که من داوای ده که م نیشانه کی ئه وه یه که گه لی راسته قینه کی ئیسراییل دروست بووه. ئه وه گه له یه کسان و هاوئاستی نه وه جهسته یه کانی ئیراهیم نییه. له وه که سانه پیکهاتوو که تۆبه ده که ن و به زوویی عیسای مه سیح ده بینن. وا بیر مه که نه وه که ئه گهر به هوێ بیباوه پیه وه رهت کرانه وه، خودا ناتوانیت به لینه کانی جیه جی بکات؛ ده توانیت له بهرد سوودمه ندبووانی به لینه کانی دروست بکات».

ههر بویه، پیشه وخت له له ئاوه لکیشانه که ی یه حیاوه ده بینن که چۆن یه حیا به کارهات بۆ جیاکردنه وه ی باوه رداری راسته قینه له گه ل ئه وانه کی که ته نها نه وه ی ئیراهیم بوون و هیچی دیکه. ئیستا عیسا ئه م نیشانه یه به کاردیتیت وه کو نیشانه کی شوینکه وتووانی کاتیک خوێ به جهسته له گه لیان نابیت. کاتیک بیباوه ران روو ده که نه مه سیح و باوه ر دین، ده بیت له ئا وه لکیشری ن. واته، ده بیت به گوێرا یه لیه وه نیشانی بدن که سه ربه مه سیح^a. مه به سته سادی من لیره دا ئه وه یه که ئه م کاری له ئاوه لکیشانه که زۆربه ی کلێساکان جیه جی ده که ن، داهێناوی کلێسا نییه. عیسا پیش پویشتنی ئه مه ی بۆ داناین و فره مانی پیداین که جیه جی به کین. ههر له بهر ئه وه، شوینکه وتووانی مه سیح، به وه چه شنه کی که عیسا فره مووی، ده بیت به ناوی باوک و کوپ و پوخی پیرۆز له ئا وه لکیشری ن. ئه مه به شیکه له بوون به قوتابی ئه وه و بوون به به شیک له کلێسا.

«ئهمه بۆ یادکردنه وه ی من بکه ن»

دووه م پۆره سم که عیسا بۆ کلێسای له بهرچا و گرتووه، بریتیه له شیوی پهروه ردگار. عیسا بناغه ی ئه م دوو پۆره سمه کی دانا، پۆره سمی له ئاوه له لکیشان و شیوی پهروه ردگار. عیسا به روونی فره مانی داوه که به ناوی باوک و کوپ و پوخی پیرۆز له ئاوه له لکیشان ئه نجام ده دین. پۆره سمی شیوه ی پهروه ردگاریش روون و ئاشکرایه، چونکه عیسا سه باره ت به نان و جامه که ده فره مویت: «ئهمه جهسته ی منه، که له پیناوی ئیوه به خت ده کری. ئهمه بۆ یادکردنه وه ی من بکه ن.» به هه مان شیوه پاش نانخواردن، جامه که ی هه لگرت و فره مووی:

a نامه ویت بچه نیو بابه تی ئالۆزی له ئاوه له لکیشان له کاتی مه لۆتکه یی و له ئاوه له لکیشان له کاتی پیکه یشتندا، به لām بۆ زانیاریه کی ورد و دروست له سه ر له ئاوه له لکیشانی باوه رداران، تکایه بروانه ئه م سه رچاوه یه:

the Argument That as Paul K. Jewett, Infant Baptism and the Covenant of Grace: An Appraisal of Rapids, Mich.: Eerd- Infants Were Once Circumcised, So They Should Now Be Baptized (Grand
(mans, 1978

«ئەم جامە پەيمانى نوپە بە خوینی من، که له پیناوی ئیوه دەرژیت» (لوقا ۲۲: ۱۹-۲۰).

عیسا هیچ ناویکی لەم پۆرەسمە نەنا. عیسا تەواوی ئەو خوانەیی که له کۆتا شەوی ژيانیدا لەگەڵ قوتاییه کانی خواردی بە «پەسخە» ناو برد، وە بە لەبەرچاگرانی قوربانیکردنەکهی خۆیهوه وەسفی کرد. «زۆر ئارەزووم کرد پیش ئازار چیتۆتم ئەم نانەیی پەسخەتان لەگەڵ بخۆم» (لوقا ۲۲: ۱۵). جەژنی پەسخە ئەو پووداوهی میسر بوو که خودا منداڵەکانی لە دەست فریشتەیی مەرگ پاراست، چونکه چواردەوری درگاکانیان بە خوینی بەرخیی قوربانی نیشانه کرابوو (دەرچوون ۱۲: ۱۳، ۲۳). لەبەر ئەوهی که هەموو شتیکی دەربارەیی کۆتا خوانی ئیواهی عیسا و دادگاییکردنەکهی دواي خوانەکه و لەخاچدانەکهشی پلان و بەرنامەیی خودا بوو و عیسا بەوپەڕی گوێزپاڵێهوه جێهەجیی کرد، گیلانە دەبیت ئەگەر پیمان وای بیت کۆتا خوانی عیسا بە پێکەوت لە کاتی جەژنی پەسخەدا بوو. «کۆری مەرووف دەبیت وەک ئەوهی لەبارەیهوه نووسراوه بروت» (مەتا ۲۶: ۲۴).

هەر بۆیه جێگەیی سەرسامی نییه که کۆنترین دەقی کتییی پیرۆز که ئاماژە بەم پۆرەسمە دەکات، نەک تەنها بە «شیوی پەرورەدگار» (یه کهم کۆرنسۆس ۱۱: ۲۰) ناوی هیئاوه، بەلکە عیسا بە «بەرخیی پەسخە» ناو هیئاوه (یه کهم کۆرنسۆس ۵: ۷). بە دنیاییهوه عیسا مەبەستیهتی ئەمه بفهرمویت: «من شیویکی پیرۆز بۆ گەلەکهه دادەمەزرزینم کاتیکی که دەرۆم بۆ ئاسمان، وە لەو شیوهه دەبیت نیشانهیهکی پیرۆزی قوربانی پەسخە بینن که سبەیی بهیانی ئەنجامی دەدەم کاتیکی بۆ گوناهاه کانیان دەمەرم».

چۆن جام و نان، خوین و جەستەیی عیسا؟

بێگومان بەکارهێنانی وشەیی «نیشانه» لەو رستهیهی سەرەوهه دایانی گفتوگۆ و قسە لەسەرکردنە. چەندین جۆر تیگەیشتنی جیاوازان هەیه سەبارەت بەو وتیهی مەسیح که لەدواي هەلگرانی پارچه نانه که دەرهمویت: «ئەمه جەستەیی من، که له پیناوی ئیوه بەخت دەرکری» (لوقا ۲۲: ۱۹)، وە کاتیکی جامه که هەلدهگری، دەرهمویت: «ئەمه خوینی من، خوینی پەیمانەکهیه که له پیناوی خەلکیکی زۆر بۆ گونا بهخشین دەرژیت» (مەتا ۲۶: ۲۸). ئایا عیسا دەرهمویت که شەراب و نانه که نیشانهی جەستە و خوینی ئەون، یان بە جۆریکی ئەو شەراب و نانه گۆران بۆ خوین و جەستەیی؟

ئەو کاتە ئاسایی بوو و ئیستاش ئاساییه که ئاماژە بە نمونەیی شتیکی بکهین و بلین ئەو نمونەیه شته کهیه. بۆ نمونە، من دەتوانم ئاماژە بە وینهیهکی ماله کهمان بکهه و بلیم که ئەو ماله کهمانه. بێگومان به میشکی هیچ که سیکدا نایهت که من مەبەستم ئەوهیه که ئەو پەسمه گۆراوه و بوو به مایلیکی راسته قینه. ئەگەر عیسا لەسەر زهوی وینهی حوشتریکی بکیشیت و

بلیت ئەمە حوشتەر، بېگومان وینە که نابیت به حوشتی راسته‌قینه. ئەو ته‌نھا وینە حوشتەر. ئیمە دە‌زانی که عیسا زمانی به‌م جوړه به‌کاره‌ی‌ناوه، چونکه له‌ غوونە‌ی چوار جوړه خاکه‌که‌دا، وینە‌ی چوار جوړ که‌سه‌که‌ی به‌م وشانه‌ لیک‌دا‌یه‌وه: «ئەوانە‌ی که‌وتنه‌ سەر به‌رده‌لانه‌که، ئەو که‌سانەن که په‌یامه‌که ده‌بیست و ده‌سته‌جی به‌ خوشی‌یه‌وه وه‌ریده‌گرن» (مه‌تا ۱۳: ۲۰). مه‌به‌ستی ئەوه‌یه که به‌رده‌لان مه‌به‌ست له‌ جوړه که‌سیکی دیار‌یک‌راوه. ئەم جوړه‌ بیر‌کردنه‌وه نامۆ و نوێ نییه، وه‌ سروشت‌ترین شی‌وازی تیگ‌یشتن له‌ وشه‌کانی عیسا‌یه. جام و نانه‌که مه‌به‌ست لێی خوین و جه‌سته‌ی عیسا‌یه.

هه‌روه‌ها، ئە‌گەر پێ‌دا‌گری بکه‌ین و بلیین مه‌به‌ست له‌ «ئەمه‌ جه‌سته‌ی منه‌» و «ئەمه‌ خوینی منه‌» جه‌سته‌ی فیزیکی و خوینی خودی عیسا‌یه، ئەو کاته‌ چی له‌م وته‌یه‌ی دیکه‌ی بکه‌ین که ده‌فهرمویت: «ئەم جامه‌ په‌یمانی نوێیه به‌ خوینی من، که له‌ پیناوی تێوه‌ ده‌رژیت» (لوقا ۲۲: ۲۰). ئایا ده‌توانین بلیین که جامه‌ شه‌رابه‌که په‌یمانی نوێیه به‌ هه‌مان شیوه‌ که خوینی عیسا‌یه؟ بېگومان «ئەم جامه‌ په‌یمانی نوێیه» واته‌ «ئەم جامه‌ وینە و ئاماژه‌یه بۆ په‌یمانی نوێی که‌ سه‌بی به‌یانی له‌ ریگه‌ی رشتنی خوینی منه‌وه بۆتان ده‌کدریت و ده‌سته‌به‌ر ده‌کریت». هه‌ر بۆیه، وا باش‌تره و ژیرانه‌یه که «ئەمه‌ جه‌سته‌ی منه‌» و «ئەمه‌ خوینی منه‌» به‌م جوړه‌ لیک‌ ده‌ینه‌وه: «جام و نانه‌که نیشانه‌ی جه‌سته‌ی فیزیکی و خوینی منه‌ که له‌ ریگه‌ی مردنه‌وه پێش‌که‌ش تۆ کراوه بۆ ئەوه‌ی گونا‌هه‌کانت به‌خشرین».

«ئەو قسانە‌ی پیم‌ گوتن‌ رۆح و ژيان»

هه‌ندیک جار وته‌یه‌کی دیکه‌ی عیسا وه‌کو بیان‌ووی ئەو بۆ‌چوونه‌ ده‌هین‌رت‌ه‌وه که گوا‌یه جام و نانه‌که هه‌ر به‌راستی خوین و جه‌سته‌ی عیسا بووه. له‌ (یوحنا ۶: ۵۳-۵۴) عیسا ده‌فهرمویت: «راستی راستیتان پێ ده‌لیم: ئە‌گەر جه‌سته‌ی کوری مرووف نه‌خۆن و خوینی نه‌خۆنه‌وه، ژيان له‌ ناخ‌تانا نابیت. ئەوه‌ی جه‌سته‌م بخوات و خوینم بخوانه‌وه ژيان‌ی هه‌تاهه‌تایی هه‌یه». به‌لام لێ‌ره‌دا عیسا ده‌یه‌و‌یت ئیمە ئەم زمانه‌ وه‌کو ده‌رپ‌رین‌یکی خواردنی رۆحی ببینین، نه‌ک خواردنی جه‌سته‌یی. له‌ دوا‌ی ده‌ ئایه‌ته‌وه ئەوه‌مان بۆ‌ روون ده‌کاته‌وه کاتیک پیمان ده‌لێت ئەو ژيان‌ه‌ی له‌ ئایه‌تی (۵۳-۵۴) به‌لینی به‌خشی‌نی دراوه، له‌ ریگه‌ی جه‌سته‌وه تێ‌وان‌گیری نا‌ک‌ریت، به‌ل‌کو له‌ ریگه‌ی رۆحه‌وه. «رۆحی پیرۆز ژيان ده‌دات، به‌لام جه‌سته به‌ که‌لک نایه‌ت. ئەو قسانه‌ی پیم‌ گوتن‌ رۆح و ژيان» (یوحنا ۶: ۶۳). ئەم ئایه‌ته‌ ئا‌گاداری‌یه‌که‌ دژی ئەوانه‌ی که ده‌یان‌ه‌و‌یت وشه‌کانی «ئەمه‌ جه‌سته‌ی منه‌» و «ئەمه‌ خوینی منه‌» به‌ جوړیک وه‌رب‌گرن که وا ده‌ر‌بکه‌و‌یت ژيان‌ی هه‌تاهه‌یایی له‌ ریگه‌ی خواردن و خواردنه‌وه‌ی جه‌سته‌یی‌یه‌وه سه‌ر‌چاوه‌ ده‌گریت.

هەر بۆیه عیسا فرمان دەدات که شوینکه وتوانی شیوی پەرورەدگار پیروژ بکەن وەکو یادکردنەوێهە ک بۆ مردن و چاوەڕوانی هاتنەوێ کاتیک بە شکۆی شانێنەوێ دەگەرێتەوێ (لوقا ۲۲: ۱۸). زانیی ئێوێ که ئەم جام و نانە نیشانی گرتێن کاری خۆشەوێستیە لە مێژوودا، وێ جێبەجێکەر و بەدیھێنەری پەیمانی نوێیە، واتە بەدەستھێنانی لیخۆشبوون و دڵیکێ نوێ (یوحنا ۳۱: ۳۱-۳۴)، واکات شیوی پەرورەدگار بێتە کاریکی بۆینەیی پەوێستبوون بە مەسیحی زیندوو بووێ. عیسا لە رێگەیی پۆحی و وشەکیەوێ لیمان نزیک دەبێتەوێ و خۆی پیمان دەناسیتێت بۆ ئێوێ لە رێگەیی ئەو کارەوێ بە شیوەیەکی بێ ھاوتا دلخۆش بین پیتی.

داواکاری عیسا: بێ بە کلیسا

ئێوێ که ھەتا ئیستا لەم بەشەدا بینیمانە ئێوێهە که کلیسا بێرۆکیەکی دواتری شوینکه وتوانی عیسا نەبووێ لەبەر ئێوێ که پەیمانی ھاوتی شانێنەوێ راستی نەبووێ. نەخیر، کلیسا شوین شانین ناگریتەوێ. کلیسا لە رێگەیی شانێنەوێ دروست کرا و پایەدار کرا. عیسا پلان و بەرنامەیی کلیسای دانا، وێ بە ھەموو شیوەیەکی پێداوێستیەکانی دا بین کرد.

«من کلیساکەم بنیاد دەتیم» ئەو ئالەییە که لەسەر ووی ھەموو کۆبوونەوێهەکی شوینکه وتوانی مەسیحەوێ دەشەکیتەوێ. عیسا گەلەکی بنیاد دەنیت و مێگەلەکی کۆ دەکاتەوێ. بەلێنەکی جێبەجێ دەکات و بۆ ھەتاهەتایە لەگەڵ کلیساکییدا دەمینیتەوێ. لە رێگەیی پۆح و وشەیی پیروزیەوێ پەیمانیەکی بە کلیسا رادەگەییەنیت. لە رێگەیی نیشانی لەئاوھەلکێشان لە جیھانی جودا دەکاتەوێ و لە رێگەیی شیوی پەرورەدگارەوێ خۆی وەبیرمان دەھێنیتەوێ و خۆیمان پێ دەناسینیت و واکات چێژ لە ناسینی وەرگریین. «ئەمە بکەن» داواکاری پەرورەدگارە که ئەمڕۆ بانگمان دەکات بۆ ئێوێ تەنھا باوەرداری تاک و تەنھا نەبین، بەلکو دەستە و مێگەل و کۆمەلە و کلیسا بین.

داواکاری چل و حوتهم

با پروناکیت له بهردهم کهسانی دیکه دا بدرهوشیتهوه

بو ئهوهی باوکت شکودار بکهن که له ئاسمانه

«ئیهو خوئی زهوین، بهلام ئه گهر خوئی سویریه کهی نهما، چون تامه سویره کهی بو ده گهر پندریتهوه؟ ئیت به که لکی هیچ نایهت، ئهوه نه بی فریدریته دهرهوه و خه لکی پیشیلی بکهن. «ئیهو پروناکی جیهانن، شاریک له سهر شاخ دروست کرابیت ناتوانریت بشاردریتهوه. ههرهوه ها خه لکی چرا هه لئاکه ن تا کو بیخه نه ژیر ته شتهوه، به لکو له سهر چرادان دایده نی ن بو ئهوهی پروناکی بداته هه موو ئهوانه ی له ماله که دان. به هه مان شیوه، با ئیهوش پروناکیتان بو خه لک بدرهوشیتهوه، تا کو کرداره باشه کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکهن که له ئاسمانه.» (مهتا ۵: ۱۳-۱۶)

«خوئی باشه، بهلام ئه گهر خوئی سویریه کهی نهما، به چی سویری ده که نهوه؟ با خویتان تیداییت و له گه ل یه کتری له ئاشتیدا بن» (مهرقوس ۹: ۵۰)

ئهو داواکارییهی که کاریک بکهین پروناکیان له بهردهم جیهاندا بدرهوشیتهوه، ئامانجیکی دیاریکراوی ههیه: بو ئهوهی خه لکی باوکمان شکودار بکهن که له ئاسمانه. کهواته داواکارییه که ئهوهیه که ههولی شکودارکردنی خودا بدهین له ریگهی درهوشانهوهی پروناکیه کهمان. بویه کاریکی دروست و گونجاوه که ئهم به شه بو گرنگی ئهم ئامانجه ترخان بکهین: شکوداری خودا. ئینجا له به شه کهی دواتردا باسی ئهوه ده کهین که درهوشانهوهی پروناکیه کهمان چ واتابه کی ههیه.

یه کهم ئارهزوو و نرخ و بههای عیسا

یه کهم شت که عیسا داوای کرد لیان ئهوه بوو که نویژ بکهین بو ئهوهی ناوی باوک پیروژ بیت. «ئیهو بهم شیویه نویژ بکهن و بلین: ئهی باوکمان له ئاسمان، با ناوت پیروژ بیت» (مهتا ۶: ۹). له مهوه بومان دهرده که ویت که ئارهزووی یه کهمی عیسا ئهوهیه که - وه یه کهم ئارهزووی ئیمهش ده بیت ئهمه بیت - پیروزی خودا دهربخات. من به هوی سی هۆکاره «دهرخستنی پیروزی خودا» م به کارهینا. یه کهم، دهستهواژه یونانییه که که ئیمه به «پیروژ بیت» وهرمانگیراوه له راستیدا له وشه ی بنه پرتی «پیروژ» هوه سه رچاوهی گرتووه. دووهم، کاتیک وشه ی پیروژ ده کهینه فهران، به واتای «خوت به پیروژ نیشانان» دیت. سیهم، ریگایه کی دیکه بو گوتهی دهرخستنی پیروزی خودا بریتیه له قسه کردن دهربارهی شکوی خودا.

گرنگه که په یوه نډی نیوان پېرۆزبوونی ناوی خودا و شکوی خودا بزاین، چونکه مه سیح چەندین جار له وته کانیډا فەرموویەتی که شکوی باوکی و شکوی خوێ زۆر زۆر گرنگن. هیچ شتیکې ئەم گەردوونه له شکوی باوکی ئاسمانی گرنگتر نییە. هەبوونی په یوه نډی نیوان پېرۆزبوونی ناوی خودا وهکو په کهم ئاره زووی عیسا و شکوی خودا وهکو به هادارترین شتی گەردوون نیشانی دەدات که هیچ ناکوکی و دژیه کییهک له نیوان ئەو دووانه دا بوونی نییە. پېرۆزبوونی ناوی خودا و شکۆدارکردنی خودا ههتا پادهیهکی زۆر هه مان کارن.

شکوی خودا چیه؟

شکوی خودا بریتییه له پروناکیدانه وهی تهواو و کاملی فراوان و بێ ئەندازهی خودا. له راستیدا ئەم وشانه له ئاستی وهسفی شکوی یەزداندا زۆر کهم و لاوازن. به لām له گەڵ ئەوهشدا ئەوپه پری ههولێ خویمان دەدەین که به باشی وهسفی شکوی خودا بکهین. شکوی خودا درهوشانه وهی به های بیکۆتایی تهواوی شوناسی خودایه؛ جوانی ئاکار و پهوشتیتهی. ئیمه به چاوی جهسته ییمان شکوی خودا له م جیهانه مهزنه به دیه پێناوه دا ده بین که ئاماژه یه بۆ به دهینه ریککی نادیار به لām زۆر مه زنتر. «سه پری گۆلی سه وسه ن بکه ن ... ته نانه ت سلیمانیش له وپه پری شکۆمه نډیدا وهک یه کیک له وانیه نه پۆشیوه!» (مه تا ٦: ٢٨-٢٩). شکوی گۆلی سه وسه ن کاری خودایه. بۆ ئەوهیه سه رنجمان رابکیشیت و ئاگامان بکاته وه بۆ شکۆیهک که شکوی سه وسه ن ته نها نهوونه یه که لێی.

حه ز ده کهین بروانینه شکۆمه نډی. ئیمه بۆ ئەوه دروست کراوین که چیژ له بینینی وه ربگرین. له بهر ئەوه عیسا هاته سه ر زهوی. هات بۆ ئەوهی شکوی خودا زۆر له وه باشتر و تهواوتر ئاشکرا بکات که سروشت کردوویه تی (یۆحه نا ١: ١٤)، وه هات بۆ ئەوهی له جیگه ی ئیمه گیانی بسپیریت بۆ ئەوهی له ده ست توو په یی خودا رزگارمان بێت و به و هۆیه وه بتوانین چیژ له نیعمه تی شکوی خودا وه ربگرین. (یۆحه نا ٤: ١٤-١٥، ٣٦: ١٧: ٢٤)؛ ههروه ها بۆ ئەوهی ئاره زوو یک بۆ ئەو شکۆیه له ئیمه دا به ئاگا به ینیت تاکو به هۆی په یوه نډی سۆزداریمان له گەڵ شکوی گونا هدا له ناونه چین (یۆحه نا ٣: ١٩). عیسا به تایبه تی مه به ستی بوو که شکوی خودا ده ربخات. کار و وشه کانی بۆ ده رخستنی پێشینییه کی له م شیوه یه بوو: «ئه وه گه له ی له تاریکیدا دانیشتووه، پروناکیه کی گه وه ری بین، دانیشتووان له خاکی سییه ری مه رگ پروناکی به سه ریاندا هه له ات» (مه تا ٤: ١٦). عیسا فەرمووی: «ئه وه نډه ی له جیهاندام، من پروناکی جیهانم» (یۆحه نا ٩: ٥؛ به راوردی بکه له گەڵ ٨: ١٢). واته، جیاواز له پێشتر، پروناکی شکوی خوای ده رخست، وه له ڕیگه ی ئەم پروناکیه وه هه موو دید و بیروبۆچوونه دروسته کانی خسته وه شوینی خوێ.

چۆن عیسا خودای شکۆدار کرد

عیسا شکۆی خودای دهرخست به تهواوکردنی ئهو کارهی که خودا پینی سپاردبوو. بۆیه له کۆتایی ژيانیدا نوێژی بۆ باوکی کرد و فهرمووی: «من لهسهر زهوی شکۆدارم کردیت به تهواوکردنی ئهو کارهی پیت دابووم» (یۆحنا ۱۷: ۴). ئهو کاره پیکهاتبوو له پهرجووپیکی زۆر له ژيانی عیسا و کاری کۆتایی پرزگاری کاتیک مرد و زیندوو بووهوه.

بۆ نموونه، کاتیک عیسا یه کهم پهرجووی ئاشکرا خۆی ئه نجام دا و ئاوی کرد به شه راب، یۆحنا ده لیت: «یه کهمین نیشانه ی بوو بۆ دهرخستنی شکۆی خۆی» (یۆحنا ۲: ۱۱). کاتیک عیسا ئیفلیجیکی چاک کردهوه و له گوناهاکانی خۆش بوو، «خه لکه که ئه مه یان بینی، سام دایگرتن و ستایشی خودایان کرد، که ده سه لاتێ ئاوی به مروف داوه» (مه تا ۹: ۸). کاتیک خه لکی بینیان «لال قسه ده کات و گۆچ چاکده بێته وه و شهل به پیکي ده پروات و کوپر ده بینیت، جا ستایشی خودای ئیسرائیلیان کرد» (مه تا ۱۵: ۳۱). کاتیک ده گوله که چاک بوونه وه، یه کیان که سوپاسگوزار و که سیکی پیزان بوو، «گه راپه وه و به دهنگیکی بهرز ستایشی خودای کرد» (لوقا ۱۷: ۱۵). کاتیک ژنیک که ماوه ی هه ژده سال بوو نه خوش بوو، ده ستی لی درا و چاکبووه وه، «خوا ی شکۆدار کرد» (لوقا ۱۳: ۱۳). وه کاتیک عیسا خه ریکی زیندوو کرده وه ی له عازر بوو، به خوشکه که ی فهرموو: «ئه ی پیم نه گوته ئه گه ر باوه ر بکه یت شکۆی خودا ده بینیت؟» (یۆحنا ۱۱: ۴۰). هه موو ئه وه ی که عیسا ئه نجامی دا، به مه به ستی دهرخستنی مه زنی و گه وره یی خودا بوو. کاری ئه وه بوو که گه وره یی و جوانی مه ودا ی ته واوی کاملیی خودا نیشان بدات.

به لام گه وره ترین پهرجووی عیسا بریتی بوو له مردن و هه ستانه وه ی بۆ ئه وه ی ئیمه له تاوان و هیز و ده سه لاتێ گونا ه بکرېته وه (مه رقفوس ۱۰: ۴۵)، له گوناها که ئه مان خوش بیت (مه تا ۲۶: ۲۸)، وه ژيانی هه تاهه تا ئیمان پنی به خشیت (یۆحنا ۳: ۱۴-۱۵). عیسا له م کاره مه زنه ملکه چه بوندا - بیتاوان له پیناو تاوانباردا - شکۆی توو په یی خودای و شکۆی خوشه و یستی خودای دهرخست. توو په یی توو په ییه کی شکۆداره (لوقا ۲۱: ۲۳؛ یۆحنا ۳: ۳۶). خودا ناتوانیت جوړپیکي دیکه توو په یی هه بیت. وه خوشه و یستی خودا خوشه و یستییه کی شکۆداره. کاتیک عیسا هاته سه ر زهوی بۆ ئه وه ی له پیناو ئیمه دا بهریت، که لووتکه ی ئه رک و خه مزته زه مینیه که ی بوو، پری تیده چیت که ئه وه به ئازارترین و شکۆدارترین سات بیت.

عیسا له کۆتا کاتژمیره کانی ژيانیدا، فهرمووی: «کانی شکۆدارکردنی کوپی مروف هاتووه. راستی راستیتان پنی ده لیم، دهنکه گهنم ئه گه ر نه که ویتته ناو زهوی و نه مریت، به ته نها ده میتیتته وه. به لام که مرد، ئه وسا به ره مه ی زۆر ده دات» (یۆحنا ۱۲: ۲۳-۲۴). شکۆی عیسا له ریکه ی ئازارچه شتن و زیندوو بوونه وه سه رکه و توو که یه وه ده رکه و ت. عیسا ده فهرمویت:

«نەدەبىۋايە مەسىھ ئەم شتانە بېچىزىت و بېچىتە ناو شىكۆمەندىيەكەى خۆى» (لۇقا ۲۴: ۲۶).
ئازارچەشتن و ناخۆشىيەكان پىگەى شىكۆدارى بوو.

باوك و كوپر يەكتر شىكۆدار دەكەن

ئازار و ناخۆشى تەنھا پىگەى شىكۆمەندىبوون نەبوون، بەلكو بەشىكى سەرەكى بوون لە شىكۆمەندىيە عىسا. «ئىستا كوپرى مروڤ شىكۆدار كرا و خوداش تىيدا شىكۆدار كرا» (يۇحەنا ۱۳: ۳۱). بەھا و نرخی شىكۆدارىيى خودا دەرکەوت كاتىك عىسا ئامادەيى خۆى دەرەپرى بۆ ئەوۋى مەرىت تاكو خودا بەوپەرى دادپەرۋەرەيىيەۋە توۋرەيىيى دروستى خۆى لەسەر گوناھباران لايىبات. بۆيە كاتىك خودا بەھۆى كوپرەكەۋە شىكۆدار كرا، ئىنجا دەست دەكات بە شىكۆداركردى كوپرەكەى لەپىگەى قېۋلكردىيەۋە بە زىندوۋكردىيەۋە لەئىتو مردوۋان.

بەردەۋام دەبىيىن كە باوك و كوپر لە پىگەى كارى پزگارىيەۋە يەكتر شىكۆدار دەكەن. ئەگەر بىنيۋمانە كە كوپر باوك شىكۆدار دەكات و باوكىش بە شىكۆداركردى كوپر ۋەلەم دەداتەۋە، ئەۋا پىچەۋانەكەشى راستە. عىسا فەرموۋى: «باوكە، كاتەكە ھاتوۋە. كوپرەكەت شىكۆدار بىكە، تاكو كوپرەكەشت شىكۆدارت بىكات» (يۇحەنا ۱۷: ۱؛ ۱۲: ۲۷-۲۸). كاتىك عىسا لە پىگەى مردنەكەيەۋە باوك شىكۆدار دەكات، باوكىش كوپرەكە شىكۆدار دەكات؛ ۋە كاتىك باوك لە كاتى زىندوۋكردىيەۋە و بەرزبوۋنەۋەى عىسادا، عىسا شىكۆدار دەكات، كوپرەكەش باوك شىكۆدار دەكات. ئەم دەرۋىستە ھاۋبەشەى شىكۆى خودا لە پىگەى كارى خودا و كوپرەكەيەۋە ئەۋپەرى ئارەزوۋى دىلنە.

ھىچ خۆشەۋىستىيەك لەۋە گەۋرەتر نىيە كە خودا لە پىگەى عىساۋە خۆى بۆ ئىمە شىكۆدار دەكات

ھەۋالە خۆشەكە ئەۋەيە كە ئەمە كپۆك و ناۋەرپۆكى خۆشەۋىستى خودا و عىساۋە بۆ ئىمە. ئەۋان شىكۆمەندىيەكەيان دەرەخەن نەك تەنھا بۆ ئەۋەى كەسانىكى پۇچ برسى ۋەكو ئىمە چىزىيان لى ۋەربىگرن، بەلكو بۆ ئەۋەى باجى ئەۋ ھەلەيە ئىمەش بىدەن كە نەمانتوانىۋە پىزى تەۋاۋ لە شىكۆى خودا بىگرىن و بەۋ ھۆيەۋە لە ھوكمى خودا پزگارىمان دەكەن (يۇحەنا ۵: ۲۹). بە ۋاتايەكى دىكە، ئارەزوۋى خودا بۆ شىكۆداركردى خۆى و كوپرەكەى كارىكى پىر لە خۆشەۋىستىيە بەھۆى بەھاداربوۋنى ئەۋ شتەى كە دەيىبەخشىت و ئەۋ باجەى كە لەپىناۋى بەخىشىنى ئەۋ شتەدا دايدەئىت. شىكۆى خۆيمان پى دەدات و بە ژيانى كوپرەكەى باجەكەى دەدات. ھىچ دىارىيەك لە خودى خودا بەۋپەرى شىكۆۋە گەۋرەتر نىيە. ھىچ باجىك لە مردنى كوپرى خودا بەنرختر نىيە. بۆيە، ھىچ خۆشەۋىستىيەك لەۋە گەۋرەتر نىيە كە خودا لە پىگەى مردن و ھەستانەۋەى عىساۋە خۆى شىكۆدار دەكات.

کاتیک ئەو کارە مەزنەى پزگارى لە پڙگەى لەخاچدان و زیندوو بوونەوہى عیساوہ ئەنجام درا، عیسا بە دريژايى چەندین سەدە دەستى کرد بە کۆکردنەوہى گەلیکی تايبەت بە خوێ لە پڙگەى ناردنى پۆحى پیرۆز کە کارە سەرەکیەکەى بریتیە لە شکۆدارکردنى عیسا و بە باوہرەوہ پاکیشانى خەلکى بەرەو پرووى. بۆیە بەلێنى دا و فەرمووى: «بەلام کاتیک ئەو دیت، کە پۆحى راستیە، ئەو بۆ راستى تەواو پینمايیتان دەکات، چونکە لە خوێوہە هیچ نالیت، بەلکو ئەوہى گوێى لى دەبیت دەیلپت و پایدەگەيەتیت چى پروودەدات. ئەو شکۆدارم دەکات، چونکە ئەوہتان پى رادەگەيەتیت، کە لە منەوہ وەریدەگریت.» (یۆحنا ١٦: ١٣-١٤). کارى سەرەکی پۆحى پیرۆز پەرەدانە بە کارى مەزنى شکۆدارکردنى باوک و کورەکەى. پۆحى پیرۆز لە پڙگەى کردنەوہى چاوى پۆحیمان بۆ بینى راستى و جوانى ناسنامەى راستەقینەى عیسا و ئەوہى کە پشووخت لە پڙگەى ژيان و مردن و هەستانەوہکەيەوہ ئەنجامى دا بۆمان، ئەو کارە دەکات (یۆحنا ٣: ٨، ١٦: ١٧). کاتیک عیساوہکو خوێ دەبینین، هان دەدریین و بەرەو پرووى دەپۆین کە قبولى بکەین، متمانەى پى بکەین، بپەرستین و گوپرايەلى بین.

ئێستا بە لەبەرچاوترى ئارەزوو بۆ دەرکەوتنى شکۆى خودا، واتای چيە کە «با پرووناکیت بۆ شکۆى خودا بدەرەوشیتەوہ؟» لە بەشى داهاوویدا تیشک دەخەینە سەر ئەوہ.

داواکاری چل و هه شته م

با پرووناکیته له بهرده م کهسانی دیکه دا بدره وشیتته وه -

قوربانایی پر له خوشیی خوشه ویستی له کاتی ئازار و ناخوشیدا

«خۆزگه ده خواریت به ئیوه کاتیک خه لکی جیتوتان پیده ده ن و ده تانچه وسپینه وه، له بهر من هه موو جوړه بوختانیکتان بۆ هه لده به ستن. دلخۆش و شادمان بن، له بهر ئه وهی له ئاسمان پاداشتتان گه وره یه، چونکه پيش ئیوه پیغه مبه رانیشیان ئاوا چه وساندوو ته وه. «ئیه خوی زه وین، به لام ئه گه ر خوی سویری به که ی نه ما، چون تامه سویره که ی بۆ ده گه ریندریتته وه؟ ئیتر به که لکی هیچ نایه ت، ئه وه نه بی فریدریتته ده ره وه و خه لکی پیشیلی بکه ن.» ئیوه پرووناکی جیهانن، شاریک له سه ر شاخ دروست کرایت ناتوانریت بشاردریتته وه. هه ره وه ها خه لکی چرا هه لئا که ن تا کو بیخه نه ژیر ته شته وه، به لکو له سه ر چرادان دایده نین بۆ ئه وه ی پرووناکی بداته هه موو ئه وانیه ی له ماله که دان. به هه مان شیوه، با ئیوه ش پرووناکیان بۆ خه لک بدره وشیتته وه، تا کو کرداره باشه کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکه ن که له ئاسمانه» (مه تا ۵: ۱۱-۱۶).

له به شی پیشتردا تیشکمان خسته سه ر ئه وپه ری ئاره زووی عیسا، باوکی ئاسمانی و پۆخی پیرۆز - که ئه ویش بریتی بوو له شکۆداربوونیان له ریگه ی رزگاریکردنی ئیمه وه. ئیستا ئه وه ده مانگه یه نیتته ئه وه فه رمانه ی که ده لیت: «با ئیوه ش پرووناکیان بۆ خه لک بدره وشیتته وه، تا کو کرداره باشه کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکه ن که له ئاسمانه» (مه تا ۵: ۱۶). دوا ی بینینی ئه وه ی که ئاره زووی باوک و کوپ و پۆخی پیرۆز ئه وه یه که شکۆی خودا ده ربخه ن، بۆیه ناییت جیگه ی سه رسامی ییت بۆمان که شوینکه وتوانی عیسا ش ده بیته به شدار ی له م ئاره زووه دا بکه ن. به جوړیک بژی که خه لکی ته ماشای ژیا نته بکه ن و له ریگه ی تۆوه به باشترین شیوه خودا که ت بناسن. ئه وه فه رمانی عیسا یه.

تۆ پرووناکیته و ئه و پرووناکییه بدره وشیتته وه

ئه و پرووناکییه ی که ده یدره وشیتینه وه بریتیه له پرووناکییه ی له ئیمه دایه. عیسا فه رمووی: «ئیه پرووناکی جیهانن» (مه تا ۵: ۱۴). بۆیه، جولانه وه و بزوتنه وه یه که له ناوه وه بۆ ده ره وه له ئارادایه. ئه وه ی که خه لکی له ده ره وه ده بینیت بریتیه له کار و کرده وه باشه کا مان. به لام ئیستا ئیمه له وه پیکهاتووین. کاره باشه کان سه رچاوه یه کی پرووناکی له ناوه وه هه یه. کللی تیگه یشتن له و پرووناکییه ی که له ریگه ی کار و په فتاری باشه وه ده دره وشیتته وه،

ئامانجى كارەكانە، ئەوھى كە خەلكى دەيىنىت و بە ھۆيەوھ خودا شكۆدار دەكات. بۆچى لەجىگەي ئىمە، خودا شكۆدار دەكەن؟ چونكە ئەو ڤووناكييەي كە دەدرەوشىتەوھ، ڤووناكى خودايە، ڤووناكى عيسايە كە دەرخەر و ئاشكراكەرى شكۆي خودايە.

ئەو ڤووناكييەي كە خەلكى دەيىنىن لەراستىدا چيە؟

واتاي ئەوھ چيە كە ئىمە ڤووناكى جيھانن؟ چۆن كارە باشە كانمان لە ئىمەدا پەرە دەسەنىت بە جورىك وا دەكەن خودا شكۆدار دەرېكەوئىت؟ لىرەدا باش وايە كە چاومان لەسەر وشەكانى عيسا بىت و بەپىي ئەوھ بجوئىنەوھ. لىرەدا باسى ئەو دەستە و كەسانە دەكات كە خۆزگەيان پى دەخوارزىت: خۆزگە دەخوارزىت بەوانەي كە بە ڤوچ ھەژارن، ماتەمدارن، دلنەرمەكان، ئەوانەي كە برسى و تىنوون بۆ راستودروستى، ئەوانەي كە دليان پىر لە بەزەيە، دلپاكەكان، ئاشتيخوازن، ئەوانەي لە پىناوى راستودروستى دەچەوسىترىنەوھ (مەتا ۵: ۳-۱۰). ئەمە جوړە ناسنامەيە بەلای جيھانەوھ زۆر سەير و نامۆيە. وەكو خۆيەتي بەتام وايە كاتىك شتەكان بى تام و بىزاركەرن. وەكو ئەو ڤووناكييە پىر لە ئومىدەيە كە خەلكى بەھوئى تاريكييەوھ بە لارپىدا دەرۆن.

بەلام نزيكتىن خۆزگەخواستن بە داواكارىي «با ڤووناكىت بۆ شكۆي خودا بدرەوشىتەوھ»، ئەوھيە كە خۆزگەت پى دەخوارزىت كاتىك جنىوت پى دەدرىت. «خۆزگە دەخوارزىت بە ئىوھ كاتىك خەلكى جنىوتان پىدەدەن و دەتانچەوسىنەوھ، لەبەر من ھەموو جوړە بوختانىكتان بۆ ھەلدەبەستن. دلخۆش و شادمان بن، لەبەر ئەوھى لە ئاسمان پاداشتتان گەورەيە، چونكە پىش ئىوھ پىغەمبەرانىشيان ئاوا چەوساندووەتەوھ» (مەتا ۵: ۱۱-۱۲). رىك لەدواي داواكارى دلخۆشبوون لە كاتى چەوسانەوھدا، ئەم وتەيە دىت: «ئىوھ خۆيى زەوين، ... ئىوھ ڤووناكى جيھانن، ...» (مەتا ۵: ۱۳-۱۴). بۆيە دەگەمە ئەو ئەنجامەي كە ئەوھى سوپىترىن و ڤووناكتىن شتە لەم جيھانە بى ڤوچ و تاريكەدا، ئەو خۆشى و شادىيەي شوپىنكەوتووانى عيسايە كە لەكاتى چەوسانەوھ و سەختى ژياندا ھەيانە.

ئەو خۆشىيە بىفیز و بەبەزەيى و پاك و ئاشتى پارىزە، بەلام ئەم شتانە بە تەنھا خەلكى بۆ شكۆي خودا بەخەبەر ناھىنەوھ. بۆ ئەوھى خەلكى وەخەبەر بەيىنەوھ كە خودا بە ھۆكارى كارە باشەكانى ئىمە بزەنن، بە گشتى دەبىت رىگرييەكي چەوسانەوھ لە ئارادا بىت كە بە شىوھيەكي سروشتى وا دەكات تووڤە يان بى ھىوا بن، بەلام ئەوھى كاريگەرى لەسەر ئىمە نابىت. لە جىگەي ئەوھ دەمانىنن كە لە كاتى سەختى و ناخۆشيدا «دلخۆشىن». دەيىنن كە ئەم سەختى و ناخۆشيانە نامانكەنە كەسائىكى خۆپەرست، ھەرەوھا وا ناكەن بەزەيىمان بە خۆماندا بىتەوھ ياخود لە ڤووى ڤوحييەوھ گرژ و مۆن بىن. لە جياتى ئەوھ،

خوښی و شادییه که مان ده بینن و به لایانه وه جیگه ی پرسیاره که ئومیدمان به چیه له کاتیکدا پایه کانی ئومید و هیومان ورد و خاش کراوه. عیسا ده فهرمویت که وه لامه که ئه وه یه که ئیمه له ئاسماندا پاداشتمان گه وره تره (مه تا ۵: ۱۲). واته، عیسا بووه گه نجینه یه ک بو مان که زور به هادارتر و به نرختره له وه ی که جیهان پیمان ده به خشیت. بویه، کاتیک چه وسانه وه و کاره سات خوښی سروشتیمان له ناو ده بات، ئیمه هیشتا عیسانمان هه یه، هیشتا هیوا و ئومیدمان هه یه.

ئیتسا که کاره باشه کاغان له پرځگه ی خوښه به تام ده کرین و به م پرووناکییه ده دره وشیتنه وه، له وانیه جیهان به باشی به خه بهر بینه وه و تامی شتیک بکه ن که هه رگیز تامیان نه کردوو و شتیک بینن که هه رگیز نه یانینیوه، که ئه ویش شکوی خودایه له عیسای مه سیحدا. نه گهر شایه تی بو راستی و جوانی عیسای مه سیح به دین، وه نه گهر پوچی پیروژ له به زه یی خویدا فوو له دلی ئه و که سانه بکات که به لگه ی ئه و جوانیه له زیانماندا ده بینن، ئه و خه لک «باوکم شکودار ده که ن که له ئاسمانه» (مه تا ۵: ۱۶).

ئایا شکوی خودا هوکاري شاراهوی خوشه ویستییه؟

مه زنی و گه وره یی به های شکوی خودا له شیوازی داواکاری عیسا له (مه تا ۵: ۱۶) دا ده بینیت: «با ئیته وش پرووناکیان بو خه لک بدره وشیتنه وه، تا کو کرداره باشه کانتان بینن و ستایشی باوکتان بکه ن که له ئاسمانه». به تایه تی ده فهرمویت که ئامانجی ئیمه له نه نجامدانی کاری باشه بو که سانی دیکه ئه وه یه که خودا شکودار بکه ن. هه ندی کات ئه وانیه ی که زور باسی خوشه ویستی ده که ن به لام وه کو عیسا چاویان له سه ر خودا نییه، شتی له م بابه ته ده لپن: «نه گهر کاری باش بو خه لک بکه ییت بو ئه وه ی ئه وان خودا شکودار بکه ن، تو خوشت ناوین چونکه هوکاري شاراهوت هه بووه».

ئهم جوړه په خنه یه هوکاري نه زموون نه کردن و تاقینه کردنه وه شکوی خودایه وه کو گه وره ترین دیاری و به زترین ئاستی خوښی و شادی که بتوانیت بیر لی بکه یته وه. چون ده کریت به خشی نی ژیانن بو که سیکی دیکه خوشه ویستی نه ییت به تایه تی که ده ته ویت به شکوی خودا بو هه تاهه تایه تینویتیان بشکینیت؟ ئه مه هوکاریکی شاراهو نییه؛ کراوه و ئاشرایه. وه کرۆک و ناوه روکی خوشه ویستییه: شوینکه وتووای عیسا به بی ئامانجی هه تاهه تایه ی کاری باش نه نجام ناده ن بو ئه وانیه ی که خوښیان ده وین. به جوانی ده زانن که مه زترین و به رزترین خوشترین باشه و چاکه چیه: بو هه تاهه تایه بینن و چه شتنی خودا به هو ی عیساه. ئه مه ئامانجی شوینکه وتووای عیسایه و به هو یه وه هه ست به شه رمه زاری نا که ن. ئه وان پیا ن وایه که ئامانجیکی له مه که متر به واتای دهرنه برینی خوشه ویستی ته واو دیت.

عیسا خوځی دهوین و لهسهر حیسابی لهدهستدانی شکوی خودا ههموو شتیکی بو دابین کردین

پیشتر نهوهمان بیني، بهلام زور گرنگه که دیسان له ریگه دهقی جیاوازهوه نهوه بینين: عیسا بهم جوړه خوځی ویستين. له تاریکترین ساتی ژیاڼیدا، ریگه دا پرووناکیه که به کاریکی باش بدرهوشیتهوه. له کاتیکدا مهزترین کاری نهجام دا، به دهنگی بهرز بیري کردهوه و فهرمووی: «چی بلیم؟ باوکه لهم کاته پرگارم بکه؟ نهخیر بهلام من بو نه کاته هاتووم. نهی باوک، ناوت شکودار بکه! جا دهنگیک له ئاسمانهوه هات: شکودارم کردووه و شکوداریشی دهکهمهوه» (یوحنا ۱۲: ۲۷-۲۸). (نهی دی کارسن) زور به جوانی بهم جوړه باسی نه مه دهکات: «نه مه هیچ شتیک نییه جگه له دهربرینی نهو بنه مایه کی ژیان و خزمه ته که کی له دهست گرتیوو» (یوحنا ۷: ۱۸؛ ۸: ۲۹، ۵۰).^a له سه ره تاوه (یوحنا ۲: ۱۱) بو کوتایی (یوحنا ۱۲: ۲۸)، عیسا ریگه به پرووناکیدانه وهی پرووناکیه که کی دا - کاره باشه که کی نهجام دا - بو نیشانان و دهرخستنی شکوی خودا.

عیسا نه تنها وه کو کاریکی زور مه زنی پر له خوځه ویستی لهم بابه ته کی پروانیوه و تنها ژیاڼی له پیناویدا داناوه (یوحنا ۱۵: ۱۳)، به لکو به بی بهرام بهر مهزترین دیاری بو گونا هبارانیس دهسته بهر کردووه. له یوحنا (۱۷: ۲۴) نویژی له باره وه کرد و فهرمووی: «باوکه، دمه ویت نهوانه کی که به منت داوون له کو بی له گه لم بن، تا کو شکو مه ندییه کهم بینن». نهوه کوتا و مهزترین و گرنگترین دیاری بوو که عیسا به دهستی هیناوه له ریگه نهو «کاره باشه کی» که لهسهر خاچ نهجامی دا.

نه مه بو نهو که سه هیچ واتایه کی نییه که شکوی خودا له سهرووی ههموو دیاریه کانی دیکه وه نابینیت و تامی ناکات. بهلام نهوانه کی که دیاریه کانی نه م جیهانه یان رت کردووه ته وه (لوقا ۱۴: ۳۳)، وه سه رنجیان لهسهر «دیاریه مه زنه که» ی ئاسمانه، که بریتییه له چیژ و خوځی شکوی عیسا، عیسا به به خشیني گیانی خو کی نه م دیاریه یان بو دهسته بهر دهکات که گه وره ترین و مهزترین کاری پر له خوځه ویستییه که بتوانیت بیري لی بکه یته وه.

له شیوازی مردماندا وه ک عیسا پرووناکیه که مان ده دره وشیته وه

کاتیک عیسا داوامان لیده کات که ریگه به دره وشانه وهی پرووناکیه که مان بدهین تا کو که سانی دیکه کاره باشه کاغمان بینن و خودا شکودار بکه، له راستیدا عیسا داوامان لیده کات که لهو کاره دا هاوکاری بکهین که هات بو نهوهی نهجامی بدات. وه ک چو عیسا له

D. A. Carson, *The Gospel According to John* (Grand Rapids, Mich: Eerdmans, 1991), 440 a

پښتانه ګوتې کارې قوربانیدانیه وه داوای شکوې خودا کړد، به هه مان شیوه چاوه پری ئه وه له ئیمه دهکات که هه مان کار بکه یښ. بویه به په ترؤسی فهرموو: «راستی راستیت پی ده لیم، کاتیک گه نج بوویت پشینته که تته ده به ست و بو هه رکوی ده تویت، ده چوویت. به لام کاتیک پیر ده بیت ده ست درېژ ده که یت و یه کیکی دیکه پشینته که تته ده به ستیت و ده تاته شویتیک که ناته ویت» (یوحنا ۲۱: ۱۸). عیسا دلخوشه به وهی که قوتابییه کانی به شیوازی مردیان باشی خودا درده خه ن.

تیتستا تاکه پرسیاریک که دیتته ئاراوه ئه وه یه که ئیمه چوون ده مرین؟ ئه و بریاره پشست به خودا ده به ستیت، وه کو چوون عیسا له پښتانه ئه م و ته یه وه پوونی کردووه ته وه: «نایا دوو چوله که به فلسیک نافروشریت؟ که چی هیچ یه کیکیان به بی خواستی باوکتان ناکه ویتته سهر زه وی. ئیوه ته نانه ت مووی سهریشتان هه مووی ژمیردراوه. که واته مه ترسن، ئیوه زور له چوله که به نخرتن» (مته ۱۰: ۲۹-۳۱). واته، ئه گهر خودا بریار له سهر مردن و ژيانی بالنده کان بدات، ئه و چهنده زیاتر بریار له سهر مردن و ژيانی تو ددهات.

پرووناکی عیسا و ئیمه له کاتی گه پرانه ویدا

ګوتې دهرکه وتنی مه زنی میژوویی پرووناکی عیسا - وه هی ئیمه ش - له کاتی هاتنه ویدا پرووده دات. عیسا پیمان ده لیت که چوون ئه وه بو هه ردوولمان ده بیت. سه باره ت به هی خوې ده فهرمویت: «کوپې مروفت به شکوې باوکیه وه له گهل فریشته کانی خوې ده گه پښته وه ... هه موو نه ته وه کانی زه وی شیوه ده گیرن، کاتیک کوپې مروفت ده بینن به سهر هه وری ئاسمانه وه به هیز و شکوې کی مه زنه وه دیت ... له سهر ته ختی شکومه ندی خوې داده نیشیت» (مته ۱۶: ۲۷؛ ۲۴: ۴۰؛ ۲۵: ۳۱). عیسا یه که م جار هاته سهر زه وی بو ئه وه ی شکوې باوکی دهریخت، به لام دووهم جار دیت بو ئه وه ی ئه و ئاشکراکرنه ته و او بکات و هه موو هوکاریکې گونا و خراپه کاران له شانشینییه که ی کو بکاته وه (مته ۱۳: ۴۱).

ئهی سه باره ت به هی ئیمه؟ گه پرانه وه ی دووهمی چ واتییه کی هیه بو ئیمه؟ دهرکه وت که دهره و شانه وه ی پرووناکییه که مان ده بیتته ئیش و کاری هه تاهه تاییمان. هه رگیز له ئه نجامدانی ئه م ئه رکه ناوہستین. هه ر له بهر ئه مه یه که بو ئه وه دروست کراوین که پازی بین به پادا شته مه زنه که مان، که ئه ویش شکوې خودایه له عیسا دا، که ئیمه ئه و په ری نرخ و به ها که ی له کاره پر له خو شه ویستییه کانیدا ره نگ ده دینه وه که و دهکات که سانی دیکه شکوې کی زیاتری خودا بینن و تامی بکه ن و دهریخه ن. ده توانین له (مته ۱۳: ۴۳) په نگدانه وه ی هه تاهه تاییمان ببینن که تیتدا باسی ئه وه دهکات له کاتی گه پرانه ویدا شویتکه وتووه کانی چوون ده بن: «راستو دروستان له شانشینی باوکیاندا وه ک پوژ ده دره وشیتنه وه».

ئەمە چارەنوووسی کۆتایی ئیمەیه. بینینی شکۆی عیسا (یۆحنا ۱۷: ۲۴)، ئیمە بەو جوانی و خوشەویستییه و دەدرهوشییەوه که ئەو هەیه تی. ئەو کلیسایە که بەلینی بنیاتنانی دا (مەتا ۱۶: ۱۸؛ پروانە داواکاری چل و پینجەم)، کۆتا چارەنوووسی خۆی لە ڕەنگدانەوهی شکۆی عیسا بۆ یەکتەر دەدۆزیتەوه، بۆ ئەوهی ئەوپەڕی چیت و خوشی لی وەرگرین بەهۆی ئەو ئاشکراکردن و دەرکەوتنە ی لە ئەندامە درهوشاوه کاندای بەرچاوی دەرکەوت.

داواکارییه درهوشاوه که

داواکاری عیسا لە جیهان ئەوهیه که هەموو کەسێک لەودا ئەو شکۆمەندییه پەر لە خوشی هەتاهەتاییه بدۆزیتەوه که بۆی دروست کراوه. ئینجا داوامان لێدەکات که متمانە بە هیچ شتێکی دیکە نەکەین و ئومێدمان بە پاداشتی گەورە خوشی هەتاهەتایی لەودا بێت. ئینجا لەو ئومێد و خوشییه دا، داوامان لێدەکات لە پێگە ی کاری باشە ی پەر لە خوشەویستییه و ئەو پرووناکییه مان بدرهوشیتەوه، تا کو کەسانی دیکە شکۆی خودا بینن و تامی بکەن و بلاوی بکەنەوه.

داواکاری چل و نۆیه

هه موو گهل و نه ته وه كان بكه به قوتابی، چونكه عیسا خاوهن هه موو ده سه لاتیكه

«عیسا لییان نزیك بووه وه و قسه ی بۆ كردن: هه موو ده سه لاتیكم له ئاسمان و له سه ر زه وی دراوه تی. كه واته برۆن، هه موو نه ته وه كان بكه نه قوتابی، به ناوی باوك و كوړ و پړۆخی پیرۆز له ئاویان هه لێكیشن، فیریان بكه ن با كار بكه ن به هه موو ئه و شتانه ی كه رامسپاردوون. دلنیا بن من هه موو پۆژێك له گه ئنانم، هه تا كو تایی زه مان.» (مه تا ۲۸: ۱۸-۲۰)

«دروینه زۆره، به لām سه پان كه مه. له بهر ئه وه داوا له خاوهنی دروینه بكه ن تاكو سه پان بۆ دروینه كه ی بنیڕیت.» (مه تا ۳۷: ۹-۳۸)

«برۆ ده ره وه بۆ ریگا و ریچكه كان به زۆر خه لك به ینه ژووره وه، تاكو ماله كه م پرییت.» (لوقا ۱۴: ۲۳)

«پیتان ده لیم، له ئاسمانیش شادی زیاتر ده بییت سه باره ت به گونا بهاریك تۆ به بكات له نه وه د و نو راستو دروست كه پنیوستان به تۆ به كردن نیه.» (لوقا ۱۵: ۷)

«هه ره وه ك چۆن باوك منی نارده وه، منیش ده تاننیرم.» (یوحنا ۲۰: ۲۱)

پیش ئه وه ی كه عیسا فه رمانی به شوینكه وتووانی بدات كه برۆن و هه موو نه ته وه كان بكه نه قوتابی، بیانوی ئه نجامدانی ئه م ئهركه به رواله ت پیشوه خته ی پیدان. عیسا فه رمووی: «هه موو ده سه لاتیكم له ئاسمان و له سه ر زه وی دراوه تی» (مه تا ۲۸: ۱۸). ئه مرۆ شوینكه وتووانی عیسا ی مه سیح ده توانن داوا ی تۆ به كردن له بیاوه ران بكه ن و به ره و مه سیحیان به ینن، چونكه عیسا خاوهنی هه موو هیژ و ده سه لاتیكه له گه ردووندا.

ده سه لات چییه؟

ده سه لات ئاماژه یه بۆ ماف و هیژی پاراستن له په یوه ندیه کی دیاریکراودا. بۆیه ده بینین كه باوك ده سه لاتی به سه ر منداله کانیدا هه یه، به لām به سه ر دراوسیکانیدا نیه تی. ئه فسه ری پۆلیس ده سه لاتی به سه ر ده سه ته كه ی خۆیدا هه یه، به لām به سه ر ته واوی هیژی پۆلیسدا. مامۆستا ده سه لاتی به سه ر قوتابییه کانی پۆله كه ی خۆیدا هه یه، به لām ده سه لاتی به سه ر دایک و باوکی ئه و قوتابیانه دا نیه. به رپۆیه به ری به شیك ده سه لاتی به سه ر سكرتیره كه یدا هه یه، به لām نه ك به سه ر سه رۆکی كۆمپانیادا.

دەتوانىن بە وئىنە ھەونەى دەسەلات لە شىۋازى مامەلەى عىسا لەگەل سەرپەلە پۇمانىيە كدا بىيىن. ئەم سەرپەلە دەيوست عىسا خزمەتكارەكەى چاك بكاتەو، بەلام خۆى بە شايانى ئەو نەدەزانى كە عىسا بىتە مالاكەى. بۆيە بە عىساي گوت: «گەورەم شايانى ئەو نىم خۆت بىتە مالاكەم، بەلكو تەنھا وشەيەك بفرموو خزمەتكارەكەم چاك دەبىتەو، چونكە منىش خۆم كەسەكەم لەژىر فەرماندام، سەربازىشم لەژىر دەستدايە. بەمە دەلەيم: «بەرۆ، دەپروت؛ بەوى دىكەش دەلەيم: «وەرە، دىت؛ بە كۆيلەكەشم دەلەيم: «ئەمە بكە،» دىكات» (مەتا ۸: ۸-۹). واتە، دەسەلات ئەو ماف و ھىزەيە كە بەھۆيەو پەريار دەدەيت ئەوانەى لەژىر دەستى تۆن چ كارىك بكەن.

ئەمە ئەو دەسەلاتىيە كە عىسا بەسەر ھەموو كەسەك و ھەموو شەكەو ھەيەتى. «ھەموو دەسەلاتىكەم لە ئاسمان و لەسەر زەوى دراوھەتى». دەستەواژى «ئاسمان و زەوى» ھەموو شەكەك لەخۆ دەگرەيت. بۆيە، ھەموو كەسەك و ھەموو شەكەكەكە چى عىسايە. ھەموو مەروفيك. ھەموو فەريشتەيەك. ھەموو پۇچەكى پەيس. تەنانەت خەودى شەيتان. وە تەواوى جەھانى سەروشتى و ئەوھى لە نەپۇيدا دەگوزەرىت.

دەسەلاتى تەواوى عىسا

تەنانەت لە كاتى ئەرك و خزمەتى عىسا لەسەر زەوى ئەم دەسەلاتە دەبىيىن. دەسەلاتى بەخەشىنى گوناھى ھەيە، كە تەنھا خەودا دەتوانىت كارىكى لەو شەيەيە بكات؛ بەو ھۆيەو بە كەركەردن تۆمەتبار كرا (مەرقۇس ۲: ۷-۱۲). ئەمە لە شىۋازى پاكەياندى پەيامەكەى و چۆنەتى مامەلەكەردن لەگەل نووسراوى پەرووزى جەلەكەكاندا دەبىيىن: «خەلكى لە فەركەردنەكەى سەرسام بوون، چونكە وەك دەسەلاتدارىك فەرى دەكەردن، نەك وەكو مامۇستايانى تەورات» (مەرقۇس ۱: ۲۲؛ مەتا ۵: ۱۷-۱۸). لە شىۋازى سەركۆنەكەردنى شەيتاندا دەبىيىن (مەتا ۴: ۱۰) و فەرمانكەردن بە پۇچە پەيسەكان: «فەرمان بە پۇچە پەيسەكانىش دەدات و گۆپايلەلى دەبن» (مەرقۇس ۱: ۲۷). ھەرەوھە دەسەلاتى عىسا لە فەرمانكەردن بەسەر ھىزەكانى سەروشتدا دەبىيىن لە پەيكەى چاككەردنەوھى ھەموو جۆرە نەخۇشەيەكەو (مەتا ۴: ۲۳) و گۆپەنى ئاوبۇ شەراب (يۇحەنا ۲: ۹؛ ۴: ۴۶)؛ وە ھەمكەردنەوھى پەشەبا: «ھەستا و لە پەشەباكەى پاخەورى و بە دەرياجەكەى فەرموو: «بەدەنگ بە! ھەم بە!» پەشەباكە وەستا و بوو ھەمەنىيەكى تەواو» (مەرقۇس ۴: ۳۹).

دەسەلاتى عىسا لە بابەتى مەردن و ژياندا دەبىيىن، ھەم ھى خۆى و ھەم ھى كەسانى دىكەش - وە لە كۆتايىدا لە بابەتى ژيانى ھەتاهەتايىدا. خەلكى زەندوو كەردەو (مەرقۇس ۵: ۴۱؛ لۇقا ۷: ۱۴-۱۵؛ يۇحەنا ۱۱: ۴۳-۴۴) و دەسەلاتى بەسەر مەردن و ھەستانەوھى خۆيدا

هه‌بوو: «کەس لە منی ناستیتێ، بە‌لکو خۆم دایده‌یتیم. دەسە‌لاتم هه‌یه‌ دایینیم و دەسە‌لاتم هه‌یه‌ بیه‌مه‌وه» (یۆ‌حه‌نا ۱۰: ۱۸). وه‌ دەسە‌لاتی ته‌واوی به‌سه‌ر حوکمی کۆتایی‌دا هه‌یه‌. فهرمووی که‌ خودای باوک «دەسە‌لاتی حوکمدانیشی داوه‌تێ، چونکه‌ ئه‌و کورێ مرۆ‌قه» (یۆ‌حه‌نا ۵: ۲۷). وه‌ خودا دەسە‌لاتی به‌سه‌ر هه‌موو خە‌لکدا پێداوه‌، تاکو ژیا‌نی هه‌تاهه‌تایی به‌ هه‌موو ئه‌وانه‌ بدات که‌ پێی داو‌ن (یۆ‌حه‌نا ۱۷: ۲).

چۆن عیسا‌ خاوه‌نی هه‌موو جیهانه‌

هیچ شتێک له‌ ده‌ره‌وه‌ی دەسە‌لاتی عیسا‌وه‌ نییه‌. ماف و دەسە‌لاتی ئه‌وه‌ی هه‌یه‌ که‌ داوای وه‌فاداری له‌ هه‌موو مرۆ‌فیکی بکات. عیسا‌ که‌ په‌روه‌ردگار و گه‌وره‌ی گه‌ردوونه‌، داوا ده‌کات که‌ هه‌موو که‌سێک، به‌بێ له‌به‌رچاوگرته‌ی ئه‌وه‌ی که‌ سه‌ربه‌ چه‌ نه‌ته‌وه‌ و دین و ئایینی‌که‌، بپێته‌ قوتابی ئه‌و. شیوازی ئه‌نجامدانی ئه‌م داواکارییه‌ش بریتییه‌ له‌ ناردنی شوێنکه‌وتوو‌انی تاکو هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان بکه‌نه‌ قوتابی. دوا‌ی ئه‌وه‌ی که‌ فهرمووی هه‌موو دەسە‌لاتێک له‌ ئاسمان و زه‌وی به‌ من دراوه‌، فهرمووی «که‌واته‌ ...». ئه‌م وشه‌یه‌ نیشانی ده‌دات که‌ نه‌ ته‌نها دەسە‌لاته‌ گه‌ردوونییه‌ که‌ی عیسا‌ بنه‌مای خاوه‌نداریه‌تی هه‌موو مرۆ‌فیکی، به‌‌لکو شیوازی ئه‌و خاوه‌نداریه‌تییه‌ له‌ ئایه‌تی دواتردا ڕوون کراوه‌ته‌وه‌.

ئه‌وه‌ی که‌ له‌ ئایه‌تی دواتردا هاتوو‌ه‌ بریتییه‌ له‌ ئه‌رکی ئه‌وه‌ی که‌ قوتابییه‌کانی ڕپۆ‌ن و خه‌‌لک بکه‌نه‌ قوتابی. «که‌واته‌ ڕپۆ‌ن، هه‌موو نه‌ته‌وه‌کان بکه‌نه‌ قوتابی» (مه‌تا ۲۸: ۱۹). به‌ واتایه‌کی دیکه‌، عیسا‌ راسته‌وخۆ له‌ ئاسمانه‌وه‌ خاوه‌نداریتی که‌س ناکات. له‌ ڕیگه‌ی شوێنکه‌وتوو‌ه‌کانیه‌وه‌ ئه‌و کاره‌ ده‌کات. کاتێک عیسا‌ هیشتا له‌سه‌ر زه‌وی بوو، بناغه‌ی ئه‌و خاوه‌نداریه‌تییه‌ی دانا: «راستی ڕاستیتان پێ ده‌‌لیم: ئه‌وه‌ی پێشوازی له‌وه‌ بکات که‌ ده‌‌ینێرم، ئه‌وا پێشوازی له‌ من ده‌‌کات، ئه‌وه‌ی پێشوازی له‌ من بکات، پێشوازی له‌وه‌ ده‌‌کات که‌ ناردوو‌می» (یۆ‌حه‌نا ۱۳: ۲۰؛ مه‌تا ۱۰: ۴۰). راسته‌ که‌ فهرموویه‌تی «من کلێسای خۆم بنیاد ده‌‌نیم» (مه‌تا ۱۶: ۱۸)، وه‌ «مه‌‌ری دیکه‌م هه‌یه‌ سه‌ر به‌م پشتیره‌یه‌ نین، ده‌‌بێ ئه‌وانیش به‌‌ینم، ئه‌وانیش گوێیان له‌ ده‌‌نگم ده‌‌بێت» (یۆ‌حه‌نا ۱۰: ۱۶). به‌‌لێ خۆی ئه‌و کاره‌ ده‌‌کات، به‌‌لام مه‌‌به‌ستی ئه‌وه‌ نییه‌ که‌ راسته‌وخۆ له‌ ئاسمان به‌‌بێ هیچ ڕیکاریک ئه‌و کاره‌ ده‌‌کات. ئیمه‌ ئه‌وه‌ ده‌‌زانین چونکه‌ کاتێک له‌ (یۆ‌حه‌نا ۱۷: ۲۰) نوێژی بۆ کلێسای داها‌توو کرد، به‌م جو‌ره‌ وه‌سف‌ی کردن: «ئه‌وانه‌ی که‌ به‌ قسه‌ی ئه‌مانه‌وه‌ باوه‌‌رم پێ ده‌‌هێنن».

ئه‌م ئه‌رکی مزگینیدانه‌ هه‌تا کۆتایی ئه‌م جیهانه‌ به‌رده‌وام ده‌‌بێت

به‌ واتایه‌کی دیکه‌، عیسا‌ کلێسای بنیاد ده‌‌بێت و ڕیگه‌ی وشه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی که‌ ده‌‌یاننیرێت می‌گه‌له‌که‌ی له‌ هه‌موو گه‌ل و نه‌ته‌وه‌کانی جیهان کۆ ده‌‌کاته‌وه‌. که‌واته‌ دەسە‌لاتی جیهانی

عیسا لهو ئەرکه وه دهست پئی دهکات که به دریژایی میژوو ده میئیتیه وه و ههتا کوتایی زهمان بهردهوام ده بیئت: «که واته برۆن، هه موو نه ته وه کان بکه نه قوتابی ... دلنیا بن من هه موو پوژیک له گه لئانم، هه تا کوتایی زهمان» (مه تا ۲۸: ۱۹ - ۲۰). دهسته واژهی «کوتایی زهمان» نشانی ده دات که ئهم ئهرکی مزگینیدانه ده بیئت هه تا گه رانه وهی عیسا بهردهوام بیئت. ئهم داواکارییه ته نها بۆ باوه رداره سه ره تاییه کان نه بووه. ئهم ئهرکه بهردهوام ده بیئت هه تا ئهو کاته ی به ئینی پایه داری و بهرده وامیی ئهم ئهرکه بهردهوام ده بیئت. وه ئهو به ئینه ئهمه یه: عیسا هه ره ده سه لاتدار هه تا کوتایی زهمانه له گه لمان ده بیئت. هه تا کات له ئارادا بیئت، هه تا گه لانی بیباوه ر هه بن، داواکاری عیسا بۆ به قوتابی کردن به هاداره و گرنگه.

شوینکه وتووانی عیسا له جیگه ی عیسا قسه ده کهن

ئهمه چه ن دین واتای هه یه. یه کهم، واتای ئه وه یه که عیسا به ته نها بانگه شه ی خاوه نداریتی مرو فقه کان ناکات، به لکو شوینکه وتوووه کانیشی. عیسا رایگه یاند که ئهو تاکه پهروه ردگاری گهردوونه و هه موو که سیک له هه موو نه ته وه یه ک به دیندار و بئ دینه وه ده بیئت ببیته قوتابی ئهو. ئیستا ئهم ئهرکه دراوه به بریکاره کانی تاکو له ئیو هه موو گه ل و نه ته وه و ئاینه کاند قوتابی دروست بکه ن. عیسا شوینکه وتوووه کانی ده نی ریت بۆ ئه وه ی هه موو نه ته وه کان بکه نه قوتابی، جا ئیدی سه ره به هه ر ئاینیک بن - جوله که، هیندو، بودایی، موسلمان، بیباوه ر، ئه گنوستیک. عیسا به ده سه لاته گهردوونیه که یه وه شوینکه وتوووه کانی ده نی ریت بۆ ئه وه ی برۆن و هه موو که سیک له هه موو ئاینیک بانگه یشت بکه ن و پوو له مه سیح بکه ن و بنه قوتابی ئهو.

ئهمه واتای ئه وه ده گه به نیت له حاله تی پژه ییدا (وه کو ئیمه که زانیاری ته واو و کاملمان نییه)، کاتیک خه لکی تامی راستی نه گوپ و بئ لایه ن ده کهن، شوینکه وتووانی عیسا به لووتبه رزی و خو به گه وه زانین تو مه تبار ده کری ن. ئه وان رایده گه یه نن که عیسا ده سه لاتی ته واوی هه یه و هه موو که سیک ده بیئت تو به بکات و باوه ر به وه به نیت و ببیته قوتابی ئهو. ئه وان هه موو که سیک ئاگادار ده که نه وه که په تکردنه وه ی عیسا وه کو کوری هه تاهه تاییی خودا که هاته سه ر زه وی بۆ ئه وه ی له ریگه ی مردنه که یه وه گونا هباران رزگار بکات؛ ههروه ها وه کو پهروه ردگاری گهردوون هه ستایه وه تاکو ژیا نی هه تاهه تاییی مسو گه ر بکات. عیسا فه رمووی: «ئهو ی باوه ر به کو ره که به نیت ژیا نی هه تاهه تاییی هه یه. به لام ئه وه ی گوپ رایه لی کو ره که نییه ژیا ن ناینیت، به لکو تو وره یی خودای له سه ر ده می نیت ... ئه وه ی ری زی کو ره که نه گری، ری زی باو کیش نا گری که نار دوو یه تی» (یوحنا ۳: ۳۶؛ ۵: ۲۳؛ به راوردی بکه به ۱۵: ۲۳).

ئەمە ئەو ئەرك و بەلئەنەيە كە بريكار و نوینەرەكانی عیسا بە پایەداری و چێگیری دەهیلێتەو: «ئەوێ گۆپتان لێ بگریت، گوێ لە من دەگریت، ئەوێ پەرتان دەكاتەوێ من پەرت دەكاتەوێ. ئەوێش من پەرت دەكاتەوێ، ئەوێ پەرت دەكاتەوێ كە منی ناردووە» (لوقا ۱۰: ۱۶). شوێنكەوتووێ عیسا لۆمە و سەرزەنشە دەكرێن بەهۆی ئەوێ كە دەلێن هەموو دەسەلاتێك هێ ئەوێ و هەموو كەسێك دەبێت بپێتە قوتابی ئەو، ئەگەرنا ژيانى هەتاهەتایی بە دەست ناهێن. بەلام عیسا دەیزانی كە ئەوێ پروودەدات: «ئەگەر جیهان رقی لێتان دەبێتەوێ، ئەوێ بزەن پێش ئێوێ رقی لە من بووئەوێ» (یوحنا ۱۵: ۱۸). بۆیە ئەم داواکاریی سەختی بە قوتابێكردنی كەسانی دیکەى بە دوو دنیایی دەورە داو: ۱) بە پراستی خاوەنى هەموو دەسەلاتێكە. ۲) هەتا كۆتایی زەمانە لەگەڵ بريكارەكانیدا دەبێت.

عیسا فەرمانان پێدەدات كە هەمەچەشنی رەگەزى لە شانشینەكەیدا پەسەند بكەین

واتای دووێمى ئەركە گەردوونییەكەى عیسا ئەوێە كە عیسا گرنگى بە هەموو رەگەز و نەتەوێەك دەدات و دەوێت هەموو گەل و نەتەوێەك بەكەینه قوتابى. كاتێك دەفەرمویت: «بڕۆن و هەموو گەلان بەكەنه قوتابى»، مەبەست لە «گەلان» دەوڵەت و قەوارەى كى سیاسى نییە. «گەلان» لە ئێو كۆتایی پیرۆزدا بە واتای دەوڵەت و قەوارەى سەربەخۆ نایەت، وەكو ئەمريكا، بەرازیل، چین، هتد، بەلكو مەبەستى لەو دەستە و گروپە لە خەلكییە كە خاوەنى هەمان رەگەز، زمان، یان كەلتورن لە چوارچێوێ ئەو قەوارە سیاسییەدا. بۆ ئێوونە لە چوارچێوێ دەوڵەتى چیندا چەندین گروپ لە خەلك هەن، لەوانە دوولۆنگ، لى، لیسو، شووپی، سالەر، یایۆ، هتد. هەرەها لە ئێو نووسراوى پیرۆزى جولهكەكاندا، كە عیسا شارەزاییەكی باشى لێى هەبوو، ئەم گروپانە ئاماژەیان پێ كراو: یەبوسى، ئەمۆرى، گرگاشى، حیقى، عەرقي، سینی، ئەرفادی، چیمارى و حەماتیەكان (پەیدا بوون ۱۰: ۱۶-۱۸).

كەواتە، لەم سەردەمەدا، داواکاریى عیسا بۆ بە قوتابێكردنی هەموو نەتەوێ و گەلان واتای ئەوێە، بۆ ئێوونە، بەلووچەكانى پاكستان، مانینكای گینیا، بوگیسى ئیندۆنیزیا، وای چین، سۆمالى و داكۆتایی لە شارى مینیئاپۆلیسى ئەمريكا. ئەمانە ئەو جۆرە دەستە و گروپە لە خەلكەن كە عیسا مەبەستى بوو كاتێك فەرمووی: «كەواتە بڕۆن و هەموو گەلان بەكەنه قوتابى». لە هەر شوێنێك گروپ و دەستەىك لە خەلكى بە ئێو قوتابى مەسیح بن، داواكارى عیسا بە روونی دەنگ دەداتەوێ و دەفەرمویت: «بە نوینەرەیهاتى، دەسەلات، وشە، خۆشەویستى و هێزى منەوێ بڕۆ و لەوێ قوتابى دروست بكە». عیسا لەم ئەركەدا بێ لایەنە. واتە، نە پۆزوااییە و نە پۆزەلاتى. ئەو تەواو پێداگری دەكات لەسەر هەمەچەشتنى رەگەزى و یەكبوون لە راستى دەسەلات و حوكمەكەیدا. لە راستیدا، وشەى سەرچاوەى وشەى

«ئەتنيك» له (مهتا ٢٨: ١٩) وهكو «گهلان» بهكارهاتووه.

ههميشه ههست بهوه ناكهپت كه خودا ههموو گهلان بهرهو خوۆ دههپيت. ناوبهناو دهبينيت كه خودا زۆر بايهخ به گهلى ئيسرائيل دهوات به بهراورد به گهلانى ديكه. وه ريگاكهى ناراستهوخۆ بووه و پر بووه له پاز و نهپنى. چۆن دهپيت لهم ريگه بازنهيهه تيبگهين كه به ناراستهه كليسايهكى جيهانيى خوداپهريستان له ههموو گهلان ههنگاو دهپيت؟ له كوئا بهشدا تيشك دهخهينه سهر ئهم پرسياره.

داواکاری په نجایه م

هه موو گهل و نه ته وه کان بکه به قوتابی، چونکه ناکریت ئه رکه که بوه ستیت

«پیتان ده لیم که خه لکیکي زور له رۆژه لات و رۆژئاواوه دین و له گهل ئیبراهیم و ئیسیاق و یاقوب له شانشیني ئاسماندا له سهر خوان داده نیشن. به لام رۆله کانی شانشین c فریده درینه تاریکی دهره وه، جا گریان و جیره ی ددان له ووی ده بیت.» (مه تا ۸: ۱۱-۱۲)

«به لام پیش هه موو ئه مانه ده تانگرن و ده تانچه وسیننه وه، ده درینه که نیشته و به ندیخانه کان، له پیناوی ناوی من دهردرینه لای پاشا و فرمانپه وایان. به و شیوه یه شایه تیم بو ده ده ن.» (لوقا ۲۱: ۱۲-۱۳)

«به شمشیر ده کوژرین و بو نیو هه موو نه ته وه کان راپیچ ده کرین. ئورشه لیم له لایه ن ناجوله که کانه وه پیشیل ده کریت، هه تا رۆژگاری ناجوله که کان ته واو ده بیت.» (لوقا ۲۱: ۲۴)

رېگه ی سوورانه وه ی خودا بو رازیکردنی گهلان: تیشک خسته سهر ئیسرائیل

نابیت رېگه ی نااسایی خودا بو رازیکردنی نه ته وه کان به مه بهستی شکودارکردنی کوره که ی پشتگوئ بخرین. راسته که عیسا فیрман ده کات که خودا به رېگایه کی تاییه ت و ناوازه له گهل گه لی ئیسرایلدا مامه له ده کات له جېگه ی هه موو گهلانی دیکه. عیسا به جوله که کانی سه رده می خو ی به «منداله کانی داود» ناوزه د کرد (مه تا ۸: ۱۲)، واته، ئه وانه ی که خودا شانازی ئه وه ی پیدان یه که م جار رزگاریان بیت - وه کو تپه پرینی گه لی خودا به نیو دهریای سور له میسرده، په رجووی دابینکردنی خوړاک له چۆله وانیدا، وه دیاری خاکی به لئندراو و زور جهنگی سه رکه وتوو. له (زه بووره کان ۱۰۵) به وردی باسی ئه م به ره که تانه کراوه.

هه روه ها راسته که کاتیک عیسا هات، وه کو مه سیحی جوله که کان هات، هاتنی شانشیني له میژ چاوه روانکراوی راگه یاند که به سه ر دوژمنانی جوله که دا سه رده که ویت. به لام نه یویست شانشینه که به و جوړه داهه زرینیت که ئه وان ده بانویست. مه بهستی عیسا ئه وه بوو که پیش ئه وه ی وه کو پاشایان حوکم بکات، ئازار بجیژیت و له پیناو گوناوه کانیاندا مېریت. ئه مه تاکه ئومیدی به ده سته پینانی ژبانی هه تاهه تای بوو. عیسا تیشکی خسته بووه سه ر جوله که کان، هه موو دهرفه تیکي پیدان بو ئه وه ی بیناسن و باوه پری پی بکه ن. ته نانه ت له کاتی ناردنی دوازه قوتابیه که دا فره مووی: «عیسا ئه م دوازه که سه ی نارد، فره مانی پی کردن: به رېگای ناجوله که کاند مه رۆن و مه چنه شاری سامیره بیه کان، به لکو له بری ئه وه برۆنه لای مه ره ونبوووه کانی مالی ئیسرائیل» (مه تا ۱۰: ۵-۶). وه له شوپنیکي دیکه دا

دەفەرموئیت: «من تەنھا بۆ مەرھەبە ونبووەکانی مائی ئیسرائیل ئێردراوم» (مەتا ۱۵: ۲۴). ئێمە پێمان وایە کە ئێمە پڕیگای سوورپانەوێه بۆ پزگارکردنی نەتەوێهکانی دیکە. بەلام خودا ھۆکاری خۆی ھەبوو.

جینگە ی سەرنجی عیسا پەت کرایەو، بۆیە پڕۆیشت بۆ لای نەتەوێهکانی دیکە

پەند و وانە ی زۆر ھەن کە نەتەوێهکانی دیکە دەبێت لە ئیسرائیلەو فیری بن کە باوەریان بە خودا نەکرد و پێشوازییان لە مەسیحی ئازارچەشتوو کرد. کاتیک عیسا لەسەر زەوی بوو، زۆریک لە جولەکەکان باوەریان بەو نەبوو کە ئەو مەسیحی چاوەروانگراو (مەتا ۲۱: ۳۹، مەرقۆس ۱۵: ۱۱-۱۳؛ یوحنا ۵: ۴۷؛ ۶: ۳۶؛ ۸: ۴۵؛ ۱۲: ۳۷). ئەوان چاوەروانی خزمەتکاریکی ئازارچەشتوو نەبوون. عیسا لۆمە ی ئەم شکستە ی کرد و فەرمووی: «ئە ی گیل و دلخواهەکان لە باوەرکردن بە ھەموو ئەو ی پێغەمبەرەکان باسیان کردوو! نەدەبووایە مەسیح ئەم شتانە بچێژێت و بچێتە ناو شکۆمەندییەکی خۆی؟» (لوقا ۲۴: ۲۴-۲۶).

خودا نە تەنھا مەبەستی ئەو بوو کە مەسیحی کۆری پێش چوونە نیو شکۆمەندییەکی، ئازار بچێژێت، بەلکو خودا دەبێست کە ئەمە بێتە مایە ی کردنەوێه ی درگای پزگاری بۆ گەلانی دیکە. لە کتیی پیرۆزی جولەکەکان، کە عیسا شارەزاییەکی باشی لێی ھەبوو، لەم بارەو پێشبینییەکان پوون و ئاشران: کۆری خودا پۆژیک گەلان بە میرات وەردەگری. خودا لە (زەبوورەکان ۲) دەفەرموئیت کە لە ئۆرشەلیم کۆرە شاھانەکی دادەمەزریئیت، وە پاشان ئەو کۆرە قسە دەکات و دەفەرموئیت: «من فەرمانی یەزدانتان پێ پادەگە یەنم: پێی فەرمووم: تۆ کۆری منی، من ئەم پۆر بوومە باوکت. داوام لێ بکە، نەتەوێهکان دەکەم بە میرات، ئەو پەری زەوی دەکەم بە مولکی تۆ» (زەبوورەکان ۲: ۷-۸).

چەندین جار لەم دەقاندەدا ئەو بەلێنە دەخوێنەوێه کە ھەموو نەتەوێهکان پۆژیک کپنۆش دەبەن و خودای راستەقینە دەپەرستن، «سەرانیسەری زەوی یەزدانیان بەبیر دێتەو و دەگەرێنەو لای ئەو، ھەرەھا ھەموو ھۆزەکانی نەتەوێهکان لەبەردەمی کپنۆش دەبەن... دەتکەمە پووناک ی بۆ نەتەوێهکان تاکو پزگاریم بەو پەری زەوی بگە یەنیت» (زەبوورەکان ۲۲: ۲۷؛ ئیشایا ۴۹: ۶؛ بەراوردی بکە لەگەڵ پەیدا بوون ۴۹: ۱۰؛ دواواتار ۳۲: ۴۳؛ زەبوورەکان ۶۶: ۴؛ ۶۷: ۳-۴؛ ۶۸: ۳۲؛ ۷۲: ۸؛ ۸۶: ۹؛ ۹۷: ۱؛ ۱۳۸: ۴-۵؛ ئیشایا ۱۱: ۱۰؛ ۴۲: ۱۰-۱۲؛ ۴۵: ۲۲؛ ۴۹: ۱۲؛ یەرمیا ۱۶: ۱۹؛ دانیال ۷: ۱۴؛ میخا ۴: ۱-۴).

کاتیک عیسا وەکو پووناک ی جیھان ھات، ھەر چەندە سەرنجی لەسەر ئیسرائیل بوو، پوونی کردەو کە ئەو شانشینە ی لە پڕیگە ی ئازار و سەختییەو دایدەمەزریئیت دەبێتە مایە ی بەرکەت بۆ نەتەوێهکانی دیکە و ئیسرائیل بۆ ماوێهکی کاتی وەلاو دەنریت. بۆ

نمونه، کاتیک سهرپه له ناجوله که که باوه پری به عیسا هیئا و پابه رانی جوله که باوه پریان نه هیئا، عیسا فهرمووی: «پیتان ده لیم که خه لکیکي زور له پوژنه لات و پوژئاواوه دین و له گه ل ئیراهیم و ئیسحاق و یاقوب له شانشیني ئاسماندا له سهر خوان داده نیشن. به لام پوله کانی شانشین فریده درینه تاریکی دهره وه، جا گریان و جیره ی ددان له وی ده بیت» (مه تا ۸: ۱۱-۱۲). وانا که ی روون و ناشکرایه: میرانگره سروشتیه کانی شانشین که ئیسرایل ده گریته وه به ره که تدار نابن چونکه بی باوه پرن، به لام گهلانی ناجوله که، که نه وانه ده گریته وه له پوژنه لات و پوژئاواوه هاتوون، ده پوژنه نیو شانشیني خوداوه.

راز و نه پینیه که کهم کهم خهریکه ناشکرا ده بیت. نه ته وه ناجوله که کان ده بنه خاوه نی به ره که تی ئیسرایل. عیسا له یه کهم و تاریدا له شاری ناسیره ئاماژه ی به مه داوه. فهرمووی: «له سهرده می ئه لیا س زور بیوه ژن له ئیسرایلدا هه بوون، کاتیک سی سال و شه ش مانگ باران نه باری، له هه موو خا که که دا بووه قاتوقرییه کی گه وه، به لام ئه لیا س بو ئه وان نه تیردرا، به لکو بو بیوه ژنیک (ناجوله که) له شاری سهره فهند له ناوچه ی سهیدا. له ئیسرایلدا له سهرده می ئه لیشه ع پیغه مبه ر زور که س تووشی نه خوشی گولی هاتبوون، به لام ئه لیشه ع هیچانی چاک نه کرده وه، نه عمانی سوری (ناجوله که) نه بیت» (لوقا ۴: ۲۵-۲۷). کاردانه وه و وه لامی جوله کان له شاری سامیره چوون بوو؟ «هه موو نه وانه ی له که نیشه که بوون، کاتیک نه مه یان بیست لی تووره بوون» (لوقا ۴: ۲۸).

کاتی ناجوله که کان

نه وانه ی که گوئی بیستنیان هه بوو، زیاتر و زیاتر به لایانه وه روون ده بووه وه که عیسا هاتووه بو ئه وه ی جوله که و ناجوله که کانیش رزگار بکات. بو نمونه، به قوتابییه کانی فهرموو: «له پیناوی مندا ده بردرینه به رده م فهرمان په و و پاشایان، وه ک شایه تی بو نه وان و بو نه ته وه کانیش» (مه تا ۱۰: ۱۸). کاتیک پاره گوژه وانی له په رستگا ده رکرد، فهرمووی: «نایا نه نوو سراوه: ماله کهم به مالی نویژ ناوده بردریت بو هه موو گهلان؟» (مهرقوس ۱۱: ۱۷). عیسا فهرمووی که له پوژی دوا پیدا «هه موو نه ته وه کان له به رده می کو ده بنه وه و ئه ویش له یه کتریان جیا ده کاته وه، وه ک چوون شوان مه ر له بزن جیا ده کاته وه» (مه تا ۲۵: ۳۲)، وه پیوه ری هوکمدان بریتی نییه له جوله که بوون، به لام بریتییه له چو نیه تی په یوه ندیکردن خه لکی له گه ل عیسا له پنگه ی تیردراوانیه وه. عیسا فهرمووی که خودا ئورشه لیم مه حکوم ده کات و «له لایه ن ناجوله که کانه وه پیشیل ده کړیت، هه تا پوژگاری ناجوله که کان ته واه ده بیت» (لوقا ۲۱: ۲۴) واته، کاتیک دیاریکراو به ئهرک و خزمه تکردنی ناجوله که کان هه یه که ئیسرایل به سهر ده چیت هه تا نه و کاته ی که ئیسرایل ده لیت: «پیروزه نه وه ی به ناوی یه زدانه وه دیت» (مه تا ۲۳: ۳۹).

لهم کاته دا که کاتی نه ته وه ناجوله که کانه، به لئینی هه ره بالای عیسا وه کو خوی پایه داره: «ئهم مزگینی پاشایه تییه ش له هه موو جیهاندا راده گه یه نریت، وه ک شایه تییه ک بو هه موو نه ته وه کان، ئینجا کوتاییه که دیت» (مه تا ۲۴: ۱۴). لیره دا هیج «پیده چیت و له وانه» یه ک له ئارادا نییه. ئه رکی ناردنی قوتاییه کان به مه بهستی مزگینیدان و به قوتاییکردن هه موو گه لان، رۆژیک کوتایی دیت. «له سه ره ئهم به رده کو مه له ی خوُم بنیاد ده نیم» (مه تا ۱۶: ۱۸). «مه ری دیکه م هه یه سه ره به م پشتیره یه نین، ده بی ئه وانیش به نیم، ئه وانیش گوئیان له ده نگم ده بیت، جا ده بنه یه ک میگه ل و یه ک شوان» (یوحنا ۱۰: ۱۶). «ئاوا نوو سراه، که مه سیح ئازار ده چیریت و له رۆژی سییه م له نیو مردووان هه لده ستیته وه. به ناوی ئه ویش توبه کردن بو لیخو شبوونی گناه بو هه موو گه لان جار بدریت» (لوقا ۲۴: ۴۶-۴۷). ئه رکی و فره مانی به قوتاییکردنی هه موو گه لان سه ره که وتن به ده ست دینیت.

به ره که تی ئیبراهیم بو هه موو گه لانه

هه ره چه نده خودا بو ماوه ی چه ندین سه ده چاوی له سه ره رزگاری گه لی ئیسرا ئیل بوو، به لام هه موو شتیک بو ئاماده کاری مزگینیدان به هه موو گه لان بوو. ئه مه هه ره له یه که م به لئینی خودا به ئیبراهیم ده بینریت: «خاک و که سوکار و مالی باوکت به جیهیل و برۆ بو ئه و خاکه ی پیشانت ده ده م... ئه وانه ی داوای به ره که تت بو ده که ن به ره که تداریان ده که م، نه فره تیش له نه فره تکارانت ده که م. هه موو نه ته وه کانی سه ره زه ویش له ریگه ی تو وه به ره که تدار ده بن» (په یدابوون ۱۲: ۱-۳). ئهم به لئینه له فره مانه که ی عیسا دا هاته دی: «بو یه برۆن و هه موو نه ته وه کان بکه نه قوتایی». کاتیک نه ته وه کان ده بنه قوتایی عیسا، مه سیحی ئیسرا ئیل قبول ده که ن. وه کاتیک مه سیحی ئیسرا ئیل قبول ده که ن، خودای ئیبراهیم قبول ده که ن. وه کاتیک خودای ئیبراهیم قبول ده که ن، ده بنه میراتگری هه موو ئه و به لئینانه ی که خودا به ئیسرا ئیلی دا. عیسا مه بهستی ئه وه بوو کاتیک له (مه تا ۲۱: ۴۳) دا فره مووی: «له به ره ئه وه پیتان ده لیم: شانشین خوداتان لی ده سه نریت ته وه و ده دریت ته نه ته وه یه ک که به ره م ده دات». ئه و «نه ته وه» نو ییه کلئسایه که له هه موو گه ل و نه ته وه یه ک پیک دیت.

کوتا داواکاری عیسا: «له جیهگی من مزگینی به هه موو جیهان بده ن»

کوتا داواکاری عیسا ئه وه یه که هه رگیز له ئاست بلاو کرده وه ی مزگینییه که ی له هه موو جیهاندا بی ئاگا نه بین. عیسا که سیکی پیرو ز و مه زنی تیو عه شیر و خیلکی دیاریکراو نییه. ئه و په روه ردگاری جیهانه. رۆژیک هه موو که سیک له به رده می ده که ویت ته سه ره ئه زنۆ، جا ئیدی بیانه ویت یان نه (مه تا ۲۵: ۳۱-۳۲). هه موو ده سه لاتیکی حو کمدان به و به خشراه (یوحنا ۵: ۲۲). داواکارییه که ئه وه یه که شوینکه وتووانی هه موو فره مانه کانی

عیسا به جیهاندا بلّو بکهنه وه. «پرۆن، هه موو نه ته وه کان بکهنه قوتابی، به ناوی باوک و کوپ و پۆحی پیرۆز له ئاویان هه لێکیشن، فێریان بکهن با کار بکهن به هه موو ئه و شتانهی که پامسپاردوون. دلنیا بن من هه موو پۆژیک له که لێانم، هه تا کو تایی زه مان» (مه تا ۲۸: ۱۹-۲۰). فه رمان و داواکارییه که ئه وه یه که هه موو ئه و شتانهی که من هه و لّم داوه له م به ره هه مه دا باسی بکه م، ده بیّت بگه یه نرێته ده ستی نه ته وه کان. ئه مه واتای به قوتاییکردنه - نه که ته نها دان به باوه پێاندا بنێن، به لکو ده بیّت هه موو ئه و شتانه بپاریزن و جێبه جی بکهن که عیسا فه رمانی داوه.

به نوێژ و وشه و ئازارچه شتن

سه رکه وتنی په یامی خودا مسۆگەر کراوه (مه تا ۲۴: ۱۴). عیسا وه کو ته وا بوون چاوی لی ده کات. به لām ئیمه ده بیّت هه ستین به ئه نجامدانی. ئیمه له پێگه ی نوێژ و وشه و ئازارچه شتن له پێناو که سانی دیکه دا ئه نجامی ده ده ی. عیسا فه رمووی: «دروینه زۆره، به لām سه پان که مه. له بهر ئه وه داوا له خاوه نی دروینه بکهن تا کو سه پان بۆ دروینه که ی بنی ریت» (لوقا ۱۰: ۲). ده بیّت له قوولایی دلمانه وه نوێژ و نزا بکه ی که خودا به لێنه که ی جێبه جی بکات. به لێن وا ناکات که نوێژ و نزا شتیکی زیاده بن، به لکو وه ده کات وه لām که مسۆگەر بیّت.

پاشان ده بیّت زارمان بکه ی نه وه و راستی عیسا به هه موو جیهان پابگه یه نین. «ئه وه ی له تاریکیدا پێتانی ده لێم، له پروناکی بیلێنه وه، ئه وه ی به چرپه ده بیست، له سه ربانه کان جار بده ن» (مه تا ۱۰: ۲۷). «برۆ ده ره وه بۆ پێگا و پێچکه کان به زۆر خه لک به یینه ژووره وه، تا کو ماله که م پرپیّت» (لوقا ۱۴: ۲۳). «پێتان ده لێم، له ئاسمانیش شادی زیاتر ده بیّت سه باره ت به گوناها ریک تۆبه بکات له نه وه د و نو راستو دروست که پێو سیستان به تۆبه کردن نییه» (لوقا ۱۵: ۷). وه عیسا ده فه رمویت که هه ست به شه رمه رزاری مه که ن، چونکه «ئه وه ی له به رده م خه لک دانم پێدا بنیّت، منیش له لای باوکم که له ئاسمانه، دانی پێدا ده نێم. به لām ئه وه ی له لای خه لک نکۆلی له ناسینی من بکات، منیش له لای باوکم که له ئاسمانه، نکۆلی لی ده که م» (مه تا ۱۰: ۳۲-۳۳).

وه له کو تاییدا له کاتی نوێژ و نزار قسه کردندا، ده بیّت ئاماده یی ئه وه مان تییدا بیّت که بچه و سیینه وه و ئازار بدریین. «هه ره وه ک چۆن باوک منی ناردووه، منیش ده تاننێرم» (یوحنا ۲۰: ۲۱). عیسا نێردرا بۆ ئه وه ی سزا بجێژیت. ئیمه ناتوانین هه موو گه لان بکه ی نه قوتابی ته گه ر خاچه که مان هه لنه گرین و له سه ر پێگه ی خۆشه ویستی قوربانی ئاسا نه پڕۆین به پێگادا (مه رقۆس ۸: ۳۴). ئه مه پروناکی عیسا یه که جیهان به پروونی ده توانن بیینن (داواکاری چل و هه شته م).

ئەو شايانەتى

عيسا بانگهېشتى ئىو ژيان يان ئەركىكى ئاسانيمان ناكات. «دەتانگرن و دەتانچەوسىننەو، دەدرىنە كەنىشت و بەندىخانەكان، لە پىناوى ناوى من دەبردېنە لاي پاشا و فرمانپرواكان. بەو شىۋەيە شايەتېم بۆ دەدەن» (لوقا ۲۱: ۱۲-۱۳). ئازار و ناخۆشەيەكانمان بەفېرۇ ناچن. ھەمىشە دەرفەتى ئەو دەبىت كە باسى راستى عيسا بۆ كەسانى دىكە بكەين. ئەو مزگىنيە دەبىتە ھۆى وەرگرتنى ژيانى ھەتاهەتايى. «ئەو ھى بىھوئىت ژيانى خۆى پزگار بىكات ژيانى دەدۆرېنىت، بەلام ئەو ھى لە پىناوى من و مزگىنيە كەم ژيانى خۆى بدۆرېنىت، ژيانى پزگار دەكات» (مەرقۇس ۸: ۳۵). بۆيە، لەبەر ئەو ئازار و ناخۆشەيە كە لەپىناو بۆلۈكردنە ھى پىيامى خودا دەيچىزىت، پاداشت دەكرىى. «خۆزگە دەخوازىت بە ئىو كاتىك خەللى جىنۇنان پىدەدەن و دەتانچەوسىننەو، لەبەر من ھەموو جۆرە بوختانىكتان بۆ ھەلدەبەستى. دلخۆش و دلشاد بن، لەبەر ئەو ھى لە ئاسمان پاداشتتەن گەرەيە» (مەتا ۵: ۱۱-۱۲). ئەم پاداشتە ئەو چىز و خۆشى و دلشادىيە كە بەھۆى شكۆى وەسفنەكراوى عيسا بۆ ھەتاهەتايە بەدەستى دىنين.

"ئېستا ئەمە كىتېى دىلخاۋى مەنە كە جان پاپېر ھەستاۋە بە نووسىنى. باشتىن بەرھەمى تراڧىسۇنى ئەدۇلف شلاتەر بە ناۋى "ئايا ئېمە عىسا دەناسىن؟" و 'پاقەي تىگەيشتنى' ئەۋ، لەگەل ئەم بەرھەمە "داۋاكارىيەكانى عىسا لە جىھان" ژيانى مەننى گۆرپوۋە و بەدلىيايىۋە ژيانى تۆش دەگۆرپت، چۈنكە پىشت بە وتە و فەرمايشتى تەۋاۋى عىسا دەبەستىت بەۋ شېۋەيە لە چۈار ئىنجىلەكەدا ھاتوۋە. باۋەرەم واىە كە ھەموو شۇنكەتوۋىەكى مەسىح دەبىت ئەم كىتېە بخوڧىتەۋە."

ئەندىياس ج. كۆستەنەرگەر، سەرنوۋسەرى گۇڧارى كۆمەلەي يەزدانناسى ئىنجىلى و مامۇستاي پەيمانى نوۋ و سەرپەرشتىارى خوڧىندى دىكتۇرا لە كۆلىژى ئاينى يەزدانناسى باپتىستى باشورى رۆژھەلات

"ئەم كىتېە دىيارىيەكى تايىتە كە بە دەست و پىنوۋسى جوانى جۇن پاپېر تۆمار كراۋە. كۆتا جار كەي بوۋ كە بەوردى سەرنجى فەرمانە پر لە دەسەلاتەكانى عىسات داۋە؟ لە رپى لاپەرەكانى ئەم بەرھەمەۋە روۋبەرۋى رزگارگەر دەبىتەۋە و كارىگەرپىە پر لە گۆرانكارىيەكانى ئىنجىل تاقى دەكەيتەۋە. ئەم بەرھەمە شايانى ئەۋەيە كە كاتى بۇ تەرخان بگەيت."

سى. جەي. مەھەنەي، رېكخراۋى نىعمەتى ھەرەبەتوانا
"شارەزبان و كەسانى ئاسايى و تەنەت نوۋسەرى رۆمانىش كۆپرانە لە پىشپر كىدان بۇ ئاشكراردنى جىگەرەۋەيەكى عىسا كە جىاۋاز بىت لەۋەي كە لە كىتېى پىرۆزدا ھاتوۋە. لە جىاۋازىيەكى روۋن و ئاشكرا و نوڧدا، جان پاپېر زۆر بە روۋنى دەرىدەخات كە عىساي كىتېى پىرۆز شايانى ئەۋەيە لەپىناۋى بژىن و مەرىت."

سىنكلىر فىرگۇسۇن، قەشەي بالا، يەكەم كلىساي پىران، كۆلۇمبىيا، كاروليناى باشور

"ئەمە كىتېىكى ناۋازەيە. دەرىدەخات كە چۈار ئىنجىلەكە ھاۋناۋاز و راستن. ھەرۋەھا نىشانى دەدات كە عىسا وپراي ئەۋەي كارمان بۇ ئەنجام دەدات، داۋاكارىشى لىمان ھەيە. دواتر ئەۋەش دەردەخات كە عىسا دەسەلاتى لەسەر ھەموو كەسېك ھەيە بەبى گرنگىدان بە ئاينى، رەگەز، رەچەلەك، ناسنامە، بارى دارايى يان كەلتوورىان. لەۋانەيە لەگەل ھەموو خالىكى ئەم بەرھەمەدا ھاۋرا نەبىت، بەلام تۆ گۆپت لە عىسا دەبىت كەۋا زىاترە لەۋەي جوتارىكى گۇفتار شىرىنى جەلىلى پشتگوڧخراۋ بىت و جلىكى ھەژارانەي لەبەردا بىت و بىرۆكەيەكى نامۆى ھەبىت و بلىت كە تەنھا خۆى خودايە."

مارك درىسكۇل، قەشەي كلىساي مارس ھىل، سىياتل

